

Giới thiệu Minh Tinh Kiêm Tổng Giám Đốc

Nam chính là anh chàng Trạc Thác, gần ba mươi tuổi, anh là minh tinh màn bạc và cũng là giám đốc của một công ty truyền thông nổi tiếng.

Cô là Tư Vũ, hai mươi bốn tuổi, là phóng viên của một tạp chí bình thường. Nhưng câu chuyện không diễn ra ở thì hiện tại mà là sáu năm sau, khi hai người có những buổi gặp mặt ngọt ngào và cái kết cực thật đẹp.

Câu chuyện diễn ra có bi có hài nhưng quan trọng nhất là happy ending dành cho những nhân vật chính. Đó là nội dung của truyện Minh Tinh Kiêm Tổng Giám Đốc của tác giả Đạm Mặc Địch Tử Sắc.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiêm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Tin tức buổi họp báo

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiêm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Xuyên việt đến thế kỷ hai mươi mốt

Chuyện xưa nói về sáu năm trước.

Thời kỳ cổ đại.

Tại một sơn cốc trống trải, trên đỉnh đồi đang có hai người lặng lẽ giằng co, chiến đấu. Nam từ một bộ bạch y theo gió tung bay, lộ ra một nụ cười khinh bỉ, tự đại nói:

“Lý Thắng, nếu như ngươi ngoan ngoãn vứt bỏ vũ khí đầu hàng, quy thuận triều đình, bản hoàng tử sẽ xem xét lưu lại cho ngươi một con đường sống.”

Nam nhân được xưng Lý Thắng mặt đầy phẫn hận, hắn đã tung hoành trong võ lâm nhiều năm mà hôm nay lại phải đụng độ với một tên tiểu tử cả ngày bám riết không tha, cặn tào rảo mán như vậy. Nghe nói tên tiểu tử này là hoàng tử đương triều, võ công cao cường, đi khắp nơi trừ gian giết ác, chuyên đối phó đạo tặc, mà mình lại chính là một trong số những tên bị hắn đề ý.

“Ngươi không cần phải thử thách tính nhẫn nại của bản hoàng tử!” Đúng, anh chính là Trạc Thác – hoàng tử của Trịnh Trạc hoàng triều lừng lẫy nổi danh, là đứa trẻ được Vũ quý phi thương yêu nhất.

“Hừ! Ta lăn lộn trong giang hồ đã nhiều năm như vậy, nếu cứ như thế mà đầu hàng, không phải sẽ phụ lòng các huynh đệ đã theo ta sống chết nhiều năm rồi sao? Xem lại đi a!” Nói xong, mũi kiếm hướng Trạc Thác đâm tới.

Trạc Thác cười lạnh một tiếng, bình tĩnh nhảy lên, giờ tay cầm trường kiếm ngăn lại rồi sau đó xoay người một cái, đâm một nhát sau lưng hắn.

Lý Thắng kinh sợ, không ngừng lùi dần về phía mỏm đá để tránh mũi kiếm sắc bén.

Trạc Thác kịp thời thu kiếm, qua mấy lần giao đấu với Lý Thắng, anh nhận ra hắn là một nhân tài hiếm có, nếu như chịu quy thuận hoàng triều thì phụ hoàng sẽ có thêm một võ tướng.

Cho tới nay, đối với những kẻ có võ nghệ cao cường, lại là giang hồ đạo nghĩa đạo tặc, anh đều chọn lựa kỹ càng, trừ phi tất yếu, cũng không muốn cùng hắn liều mạng, tận lực thuyết phục bọn họ quy thuận triều đình. Nhưng tên Lý Thắng này là hạng người ngoan cố, dù anh có nhiều lần khuyên dụ cũng không chịu hàng phục.

Lý Thắng thất kinh nhìn anh, thầm nghĩ chẳng nhẽ thật sự phải quy thuận triều đình sao, sau này khi gặp lại các huynh đệ sẽ bị phi nhò, khinh bỉ? Hắn trầm tư lùi về phía sau, đột nhiên bước hụt một chân, cả người cứ hướng vách núi mà ngã xuống. Với thân thủ nhanh nhẹn của Trạc Thác, anh nhanh chóng giữ chặt hắn nhưng cuối cùng ngay cả mình cũng bị kéo theo.

Sơn cốc yên tĩnh bỗng truyền đến hai tiếng kêu thê lương, sau đó hết thấy đều trở nên im lặng.

Sáu năm trước.....

Ở hiện đại ...

Tại thư phòng xinh đẹp, sạch sẽ, rộng lớn của trường Thánh Thanh, nằm ở thành phố G, nổi tiếng là trường học quý tộc ,học sinh tới nơi này để đọc sách, trau dồi thêm kiến thức. Trường học có diện tích tới 1200m, phong cảnh đẹp như tranh vẽ, kiến trúc hùng vĩ, tráng lệ, phương tiện giáo dục cái gì cũng đầy đủ.

Bên cạnh “Hồ Diệp hồ” xinh đẹp, trên một bãi cỏ mềm mại xanh tươi, không gian yên tĩnh, Thẩm Tư Vũ với bộ đồng phục trắng ngồi ngay ngắn trên mặt hồ, lưng tựa vào thân cây dong, chăm chú đọc tập tranh trong tay.

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng “um”, cô nhìn sang, cách đó không xa, trên bãi cỏ có một bóng bạch sắc đang nằm, tâm trạng buồn bực, cô liền đứng dậy chậm rãi đi đến. Khoảng cách càng ngày càng gần, cảnh vật càng ngày càng rõ ràng. Trời đất! Đó là một con người! Vì hấn quỳ rạp trên mặt đất làm cho người ta không thấy rõ mặt, chỉ thấy mái tóc dài đen nhánh, dùng một cây ngọc trâm buộc cao, một bộ trường sam trắng muốt, thân hình hần cao lớn, không có chút sứt mẻ nào.

Người con trai với trang phục kì dị này là ai? Sao lại xuất hiện vào lúc này? Thẩm Tư Vũ nhìn quanh bốn phía cũng không thấy có máy quay phim, xem ra anh ta không phải đang quay quảng cáo hay đóng phim, chẳng lẽ anh ta mới từ chỗ vũ hội hoá trang đi ra? Nhưng vũ hội hoá trang bình thường đều diễn ra vào buổi chiều, hơn nữa theo như cô biết thì trường học gần đây không hề có hoạt động này.

Mặt cô càng ngày càng lộ rõ vẻ kinh ngạc, tính hiếu kỳ làm cô tiến đến gần. Đúng lúc này, người đó chợt xoay người một cái, mở mắt ra nhìn cô. Một đôi mắt sâu và đen thẳm thẳm! Thẩm Tư Vũ lập tức hít một hơi, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân lại càng thêm kinh ngạc. Oa, lần đầu tiên nhìn thấy một nam sinh đẹp trai như vậy, so với Tư Đồ Thụy, các ngôi sao cũng còn thua xa. Ý thức được chính mình háo sắc khi cứ nhìn chăm chăm vào người kia khiến hai má cô nóng lên, cúi đầu xuống.

Trạc Thác kinh ngạc nhìn xung quanh, hoàn cảnh vô cùng lạ lẫm, rõ ràng mình đang cùng Lý Thắng đánh nhau, hần trượt chân rớt xuống vách núi, vì cứu hần mà mình cũng bị ngã theo, vậy mà sau khi tỉnh lại thì lại ở đây.

Trong lúc này, bất luận là kiến trúc hay cảnh vật đều là thứ anh chưa từng thấy qua. Trong đầu anh đột nhiên nhớ lại lời mẫu hậu từng nói qua:

“Thế giới của Mẫu hậu có nhà lầu xe hơi, giao thông so với ở đây có phần thuận tiện hơn.....” Chẳng lẽ nơi này là thế kỷ hai mươi mốt, là “cố hương” của mẫu hậu? Chẳng lẽ anh cũng bị xuyên không giống mẫu hậu của mình?

Từ nhỏ, mẫu hậu thường cùng anh kể về chuyện của thế kỷ hai mươi mốt, anh rất hiếu kỳ, rất muốn nhìn xem nơi đây rốt cuộc là thế giới như thế nào, lời mẫu hậu nói có thực hay không. Không thể tưởng tượng được, lần đầu tiên đánh nhau khiến cho anh chạy đến nơi này. Không hề sợ hãi cũng như bối rối, ngược lại anh cảm thấy có chút vui mừng cùng chờ mong.

Lúc này, anh mới phát hiện bên cạnh mình có người, hơn nữa lại còn là con gái!

Bộ quần áo trắng xinh đẹp để lộ ra hai cánh tay. Anh biết đây là trang phục của nơi này, nhưng đôi mày rậm không tự chủ được mà nhíu xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không tệ lắm, nhưng vẫn không xinh đẹp được bằng mẫu hậu của anh, không quyến rũ bằng các ti thiếp của mình. Điểm duy nhất có thể làm cho anh tán thưởng chính là đôi mắt to, trong veo như nước hồ, như vì sao lóe sáng nửa đêm, như dòng nước chảy xiết thanh tịnh.

Cô ấy là người đầu tiên ta nhìn thấy khi đến nơi này, có thể miễn cưỡng cô ấy là bạn, vì vậy hướng cô vron tay “Xin chào, mỹ nữ!”. Nhớ rõ ở thế giới này xưng hô với con gái như thế.

Thẩm Tư Vũ kinh ngạc nhìn anh, anh vừa bắt đầu mê man, bực mình, vui sướng, kích động, còn có việc hần biểu hiện khinh miệt khi nhìn mình vừa rồi làm cho cô không khỏi bực bội mà sinh ra hờn dỗi. Không để ý tới việc đưa tay ra, cô hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi thẳng về phòng học.

Nhìn bàn tay vẫn còn gợn ra trong không khí, Trạc Thác nheo hai mắt lại, chăm chú nhìn bóng lưng cao ngạo kia, cô là con gái sao? Dám có thái độ như vậy với mình?

Dựa vào bề ngoài tuấn mỹ cùng thân phận hoàng tử, làm gì có cô gái nào nhìn thấy anh mà không nịnh bợ? Vậy mà cô... lại không thèm đếm xỉa đến mình, anh không khỏi chậm rãi nhìn theo bóng lưng trắng đang đi xa làm một cái mặt quỷ: “Hừ, người thử tỏ ra hữu nghị xem bốn hoàng tử có thèm để mắt tới người nữa hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Không kìm hãm được ham muốn hôn

Sáu giờ chiều, sân trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vài người lao công đang tắt bật làm vệ sinh.

Trong thang lầu phía dưới, Trạc Thác ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường ngủ say, phải cho đến khi mùi cơm truyền đến anh mới tỉnh lại, bước lên cầu thang, hướng mùi cơm đi đến.

Trong một căn phòng nhỏ ước chừng hai mươi mét vuông, đồ đạc chất đống lộn xộn, Trần Tình Di đang miệt mài với cái xẻng trong tay, vừa ca hát, vừa xào rau.

Đột nhiên, cảm giác bên cửa sổ có bóng tối cản trở, cô liếc mắt nhìn sang và hét lên một tiếng, cô nhanh chóng im lặng, lắp bắp nói:

“Anh...là người hay quý...hay là thần tiên?”

Trạc Thác mơ hồ không nghe thấy lời cô nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào trong nồi đang toả ra mùi gì đó.

Tình Di trừng hai mắt, nhìn anh hoài nghi, ăn mặc quái dị, rốt cuộc anh là ai? Anh đến từ đâu?”

“Tôi...đến từ nơi xa đến.” Anh nói ảm ỉ.

Tình Di lập tức lùi về sau vài bước. Không phải chứ, chẳng nhẽ cô gặp phải bệnh nhân tâm thần? Nhưng có thể thấy anh không giống như loại người đó, ngũ quan tuần mỹ, trên người toát lên vẻ quý tộc, nhưng biểu hiện của anh thật sự rất quái dị.

Trạc Thác nhìn cô mỉm cười, nói “Xin hỏi, có thể chia cho tôi một nửa con gà không?”

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đáng thương, Tình Di liền gật đầu, gọi anh vào và cùng anh chia sẻ phần nửa bữa tối của mình.

Ăn no rồi, Trạc Thác nói với cô “Cám ơn!” rồi tựa luôn lên tường, thở dài và ngủ.

Tình Di sợ hãi, không ngừng gọi anh nhưng anh không hề để ý tới, đôi mày chỉ hơi hơi nhíu, đôi môi mỏng ni non một tiếng “Thật ồn ào” rồi tiếp tục ngủ say.

Tình Di hồi hận, nhìn bầu trời đang tối dần, nhìn lại con người trước mắt đang say giấc nồng, cô đành thở dài một tiếng rồi đi rửa dọn và tắm rửa.

Sáng sớm tỉnh mơ hôm sau, Trạc Thác tỉnh lại theo thói quen, nhìn cánh vật lạ lẫm xung quanh khiến anh nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua. Anh đứng dậy vung chân vung tay rồi hướng thẳng ra cửa.

“Reng...reng...” chuông báo thức reo vang, Tình Di ngáp vài cái, với tay tắt đồng hồ báo thức, kéo rèm ra. Khi cô nhìn thấy không một bóng người ở chỗ đó thì cảm thấy buồn bực, nhìn lại cánh cửa phòng đã mở, cô chần chừ bước ra ngoài.

Thấy Trạc Thác đang ngo ngắc nhìn nơi xa, lông mày nhăn lại, so với hình ảnh anh chàng xấu xí, khờ khạo ngày hôm qua thì hoàn toàn không giống nhau, lúc này trông anh rất cô đơn, ưu sầu, bất lực.

Trong lòng Trần Tình Di đột nhiên rung động, cô nhẹ nhàng nói “Anh làm sao vậy?”

Trạc Thác xoay mặt về phía cô, mỉm cười nói: “Cám ơn cô tối qua đã cho tôi ở nhờ.”

“Đúng rồi, anh là người ở đâu? Vì sao lại xuất hiện ở trường học?”

“Tôi....” Trạc Thác không biết có nên kể cho cô sự thật không, liệu khi nghe xong cô có tin không? Khi anh nhìn lại đôi mắt tràn ngập nghi hoặc của cô mà không hề do dự đem thân phận thật, việc bất đắc dĩ xuyên việt đến đây nói ra.

Trần Tình Di nghe xong, cảm tình vừa mới nảy sinh lập tức biến mất, khuôn mặt thanh tú trở nên tức giận nói: “Tôi van anh, anh có thể đổi nghề làm biên kịch đấy, làm ra một bộ phim đất khách được đó. Còn nữa, anh đi ngay lập tức cho tôi!” Ghét nhất bị người khác trêu chọc, cô phẫn nộ về đóng, đóng mạnh cửa lại và khoá trái.

Trạc Thác ngạc nhiên nhìn cánh cửa bị đóng chặt, cô ta làm sao vậy? vừa rồi còn đang nói chuyện, sao đột nhiên lại trở nên dữ tợn vậy? Giương mắt lập tức hiện lên vẻ thất bại, bất lực, anh đành cúi đầu đi xuống lầu. Dựa vào trí nhớ hơn người từ nhỏ, anh đi tới chỗ bãi cỏ hôm qua khi tỉnh lại. Nằm dài trên mặt cỏ, anh ngửa mặt nhìn bầu trời sáng sớm rồi dần dần chìm vào mộng đẹp.

“Thác nhi! Con thật sự đang ở thế kỷ hai mươi mốt?” Âu Dương Như Vũ vừa kinh ngạc, vừa đau khổ nhìn anh.

Trạc Thác gật đầu: “Mẫu hậu, thế giới này không hề tốt đẹp như lời người nói, bọn họ đều xem con như quái vật, con phải làm gì tiếp đây?”

Nhìn đứa con trai đầy tự tin từ nhỏ đến lớn lại trở nên bất lực như thế này, Âu Dương Như Vũ đau thương như đứt từng khúc ruột. “Thác nhi, không cần phải đau lòng, ông trời đã an bài thì đều có dụng ý của nó, con hãy tỉnh lại đi. Mẫu hậu khi mới tới đây cũng rất cô đơn, rất bất lực, nhưng cũng dần thích nghi được, và rồi gặp được phụ hoàng của con. Cho nên, con không được nhụt chí, mọi chuyện sẽ ổn thôi, biết không?”

Biết rằng bà đang an ủi, động viên mình, Trạc Thác cố gắng nặn ra một nụ cười nói: “Đa tạ mẫu hậu, con nhất định sẽ kiên trì, tuyệt đối sẽ không làm người và phụ hoàng lo lắng. Đúng rồi, ông bà ngoại ở đâu? Con muốn tìm họ.”

“Thác nhi, con nói gì cơ? Mẫu hậu không nghe được.”

“Mẫu hậu...” nhìn bóng dáng càng ngày càng mờ hồ, Trạc Thác kêu lên.

Nửa quỳ trên thảm cỏ mềm mại, Thẩm Tư Vũ kinh ngạc nhìn người trước mắt. Đang trong tiết tự học, cô vẫn như thường lệ, cầm tập tranh đi đến nơi tự do như Thánh Địa riêng của mình. Khi cô vừa bước chân vào bãi cỏ thì gặp lại anh – “quái nhân” ngày hôm qua!

Bây giờ anh ta đang ngủ say trên cỏ, nhưng không hề ngon giấc, khuôn mặt tuấn tú ửng oải, sần bi còn thoáng chút tự tin. Anh ta đang mơ thấy ác mộng sao? Còn nữa, vì sao anh vẫn ăn mặc quái dị như trước vậy, rốt cuộc anh ta là người ở đâu? Nhìn anh không ngừng lăm bằm, thần sắc dị thường thống khổ, cô lay tay, vỗ nhẹ mặt anh, kêu to “Nè, tỉnh lại đi, anh bị làm sao vậy?”

Trạc Thác mở to mắt, thấy người trước mặt không phải mẫu hậu mà mình đang đau khổ kêu gọi, lập tức trở nên thất vọng, cúi đầu nhớ lại giấc mơ ban này.

Thái độ bất lịch sự của anh làm cho Thẩm Tư Vũ hơi nhú mảy. Nếu như bình thường thì cô nhất định sẽ xoay người bỏ đi, nhưng lần này chân của cô như bị đập đinh trên mặt đất, không cách nào di chuyển được, gương mặt mất to chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên có cảm giác khác thường làm cô không kìm lòng được nói: “Anh không sao chứ?”

Tiếng nói ân cần, mềm mại như bầu trời trong veo, Trạc Thác ngửa mặt lên nhìn người con gái dung nhan mỹ lệ trước mắt, ngón tay anh không tự chủ được mà chạm vào cô, chậm rãi vuốt ve đôi môi cô.

Thẩm Tư Vũ bị hành động đột nhiên của anh làm cho hoảng sợ, nhưng cô không hề tức giận, cũng không hất tay anh ra, ngược lại lại lẳng lặng hưởng thụ cảm giác lạ lẫm và kỳ lạ này, hai mắt không khống chế được chột nhắm liên lại.

Ấn ý mập mờ như vậy đối với Trạc Thác mà nói chính là điểm hấp dẫn, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn lên khoé môi kiều diễm ướt át đỏ mọng của cô.

Hốt hoảng, Thẩm Tư Vũ nhận ra có một cái gì đó ấm áp đang dán ở môi mình vì vậy há miệng để hết lên, vừa vặn làm cho Trạc Thác có cơ hội để đầu lưỡi xuyên qua hàm răng, quấn lấy lưỡi cô mà mút lấy.

Cảm giác vừa chua xót lại vừa tê dại làm cho cô rung động một chút, di chuyển đầu lưỡi, cùng anh quấn quýt lấy nhau. Cô ngạc nhiên bởi phản ứng càng thêm kích thích của Trạc Thác, đôi tay to giữ chặt phần gáy nhỏ bé, yếu ớt của cô, chậm rãi làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Khuôn mặt trở nên nóng, trái tim cô cũng vậy, với một người chưa từng hôn như Thẩm Tư Vũ lại bị Trạc Thác – cao thủ tình trường trêu đùa, đã hoàn toàn nhũn ra, cả người cô dựa vào người anh, hai tay bám chặt cổ anh.

Không biết sau bao lâu, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau rốt cuộc cũng tách ra.

Nhìn người con gái vẫn còn đang mê man trong ngực, dung nhan kiều mỹ, động lòng người này làm lòng Trạc Thác dâng lên một cảm giác thoải mái. Thân là hoàng tử, mười lăm tuổi đã bắt đầu thị tẩm, mỗi thị tỳ đều như hoa như ngọc, ôn nhu động lòng người nhưng anh chưa từng để tâm, trong mắt anh, các cô ta chỉ là công cụ cần thiết khi phát tiết mà thôi.

Nhưng khi cô ở trước mặt, tuy không phải cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng gặp, kỹ thuật hôn lại rất tồi nhưng anh lại bị hấp dẫn làm anh sinh ra cảm giác xúc động không muốn buông cô ra.

Cảm giác được phần eo của mình bị ôm chặt, Thẩm Tư Vũ chột run lên. Gần đây cô cao ngạo, giữ mình trong sạch, đến cả ngón tay cũng không cho người khác giới chạm vào thế mà hôm nay lại đem nụ hôn đầu tiên dâng hiến cho tên con trai cô quái, thân phận không rõ ràng này. Mặc dù là anh ta chủ động nhưng cô cũng có phần vui vẻ.

Đột nhiên có tiếng người gọi, một nữ sinh mặc quần trắng thờ hồng học chạy đến bên cô nói: “Chị Tư Vũ, ban... Chủ nhiệm lớp tìm.”

Thẩm Tư Vũ vừa nghe thấy, lập tức đứng lên, sửa sang lại quần áo rồi theo cô bé kia chuẩn bị bước đi. Vừa đi được hai bước, cô đột nhiên quay đầu lại, yên lặng nhìn Trạc Thác một chút, nũng nịu nói: “Giờ này ngày mai, gặp nhau ở đây.” Nói xong cô xoay người chạy đi.

Trạc Thác đứng thẳng lên như có điều suy nghĩ, nghĩ đến bóng người đang chậm rãi đi xa, khoé môi anh nhếch lên; tên cô là Tư Vũ, rất hay, nhớ lại lời cô nói, khoé miệng anh nở nụ cười càng đậm, không ngừng than nhẹ: “Tư Vũ – Tư Vũ...”

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Đố kỵ

Trần Tĩnh Di về nhà thì thấy Trạc Thác lại đang tựa vào cửa mà ngủ ngon lành, cô quát lớn: “Này, sao anh lại xuất hiện vào lúc này thế?”

Bị cô gọi, Trạc Thác lập tức tỉnh táo lại, đứng lên, đau lòng nói: “Thật xin lỗi, nhưng tôi thật sự không có chỗ nào để đi.” Sau khi Tư Vũ đi anh tiếp tục nằm ở chỗ đấy suy nghĩ, quanh đi quẩn lại rồi lại nhớ tới nơi này.

Nhìn khuôn mặt anh đầy sự hối lỗi, u ám làm cho Trần Tĩnh Di hết tức giận cùng nghi ngờ, tự nhiên cô lại có cảm giác thương hại. Cô thở dài một tiếng, lấy chìa khoá mở cửa rồi gọi anh cùng vào.

Cất cái gì đó kỹ càng, cô nghiêm túc hỏi anh: “Anh...những gì buổi sáng anh nói đều là sự thật? Anh thật sự là từ cổ đại xuyên qua sao?”

“Đúng! Tất cả đều là sự thật, tuyệt đối không có ý trêu đùa cô. Vốn phải bám lấy cô, là bởi vì...bởi vì tôi thật sự không có chỗ để đi.” Trạc Thác nghiêm túc trả lời.

Trần Tĩnh Di lại lần nữa đánh giá anh từ đầu đến chân, ngũ quan tuấn mỹ không thể bắt bẻ, thân hình có khí chất vương giả cùng bộ quần áo trắng toàn thân lại càng thêm tôn quý, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ ưu nhã, thế nào cũng không không phải người xấu. Cô nói: “Được rồi, tôi tin anh!”

“Vậy trong thời gian này tôi có thể tạm thời ở lại không?” Nhìn thấy cô lộ ra vẻ đề phòng, anh liền tranh thủ nói: “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm việc gì xấu xa đâu.”

Nhìn anh bối rối giải thích, Trần Tĩnh Di bật cười một chút, nếu như anh thật sự là loại con trai bất lương thì cô bây giờ còn bình an được sao?

Cô gật đầu nhẹ, nói: “Anh có thể tạm thời ở lại, nhưng mọi chuyện đều phải nghe theo tôi. Từ hôm nay trở đi, anh chính là bạn của tôi trong cô nhi viện, rõ chưa?” Ở trường cô làm việc trông coi phúc lợi, tuy rằng nơi này ít người đến, vốn dĩ để phòng ngừa nhưng tốt nhất cứ sắp đặt mọi chuyện trước đi, dù sao nơi này cũng là trường học.

“Ừ! Mọi chuyện tôi sẽ nghe theo cô!” Nghĩ đến chuyện cuối cùng cũng có chỗ ở yên ổn, Trạc Thác vui mừng, không nghĩ gì mà trả lời.

Sau đó họ vừa nói chuyện vừa cùng nhau nấu cơm. Trạc Thác cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn Tĩnh Di bận rộn nấu nướng, anh tiếp tục giới thiệu đơn giản về gia đình mình.

Thành phố G, trên con đường rộng rãi, từng dãy biệt thự hai tầng cao thẳng tắp, toàn cảnh thật đẹp làm lay động lòng người.

Một chiếc xe Benz mới tính chậm rãi đi vào một toà biệt thự, khi xe dừng, Thẩm Tư Vũ vui vẻ bước xuống xe, đi vào trong nhà hướng thẳng người phụ nữ mặc áo trắng đang ngồi trên ghế salon lớn tiếng kêu: “Mẹ, con đã về!”

Bà Thẩm hiểu lành nhìn cô, nói: “Mẹ nấu súp con thích ăn nhất rồi, đi cắt cặp sách đi rồi xuống ăn.”

“Cảm ơn mẹ!” Nói xong cô đi thẳng lên lầu.

Trở về phòng, trong đầu cô lập tức hiện ra gương mặt tuấn mỹ kia, lại nghĩ tới ngày hôm qua làm người ta đỏ mặt vì được hôn, đôi mắt đen quýt rử, lồng ngực to lớn, bàn tay trắng nõn thon dài; tóm lại, rất hoàn hảo. Chợt lòng cô lại rung động từng đợt.

Tư Vũ đi bên bãi cỏ, Trạc Thác đang đứng ở đó, không còn hình ảnh tóc dài áo trắng ngày hôm qua, anh của hiện tại có một mái tóc đã được cắt ngắn, áo T-shirt trắng, quần jean đen, chất liệu vải vóc bình thường, nhưng lại không che được thân hình hoàn hảo đầy khí chất quý tộc của anh, anh rốt cuộc là người nơi nào? Nội tâm cô lại một lần nữa nghi vấn.

Cô xuất hiện đúng giờ làm cho Trạc Thác mừng thầm trong lòng, khoe miệng mỉm cười, chậm rãi tiến gần đến cô, đôi tay rộng lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ bé nõn nà, dắt cô đi vào gốc cây ngồi xuống.

“Anh...” vừa ngồi xuống, Tư Vũ lập tức muốn hỏi mọi nghi ngờ trong lòng.

“Trạc Thác! Hãy gọi anh là Thác!” Anh lập tức chặn lời cô.

“Thác...” Tiếng nói nhỏ nhẹ kéo dài rất lâu làm cho người nghe thấy thật thoải mái, “Anh rốt cuộc là người nơi nào? Ngày hôm qua sao lại ăn mặc cô quái vậy?”

“Anh...” nhìn người con gái dung nhan mỹ lệ động lòng người trước mặt, Trạc Thác quyết định đem thân phận thật sự nói cho cô biết, “Anh không phải là người của thế giới này, anh là người cổ đại, triều đại của anh được gọi là ‘Thịnh Trạc hoàng triều’, và anh là thái tử hoàng triều. Anh xuyên việt đến nơi này là sự việc ngoài ý muốn xảy ra lần đầu tiên.” Anh nói một hơi ra hết.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, Tư Vũ kinh ngạc nhìn anh. Người cổ đại ư? Lại còn là một thái tử?

“Rất khó để tin à?” Trạc Thác tự giễu mình.

“Không, em tin anh!” không biết tại sao mà cô lại tin tưởng anh vô điều kiện.

“Vũ nhi!” Trạc Thác vui mừng ôm chặt lấy cô.

“Ah, ở nơi đó không phải anh có rất nhiều thị tỳ sao?” Không biết duyên cớ gì mà sau khi biết rõ thân phận của anh, vấn đề cô thắc mắc đầu tiên lại là chuyện này.

“Ừ... đại khái khoảng hai hay ba mươi người gì đó, chính anh cũng không biết rõ lắm, dù sao cũng không hề gặp lại mỗi ngày.”

“Cái gì?” Tư Vũ kích động kêu lên. Cô biết rõ, với thân phận của anh thì có rất nhiều người phụ nữ khác, nhưng không thể ngờ được lại nhiều như thế... nghĩ đến người đầu tiên mình yêu mến lại là người đã cùng với những người phụ nữ khác phát sinh quan hệ, cô đổ kị đến mức nổi giận.

Trạc Thác hoài nghi, nhìn cô hỏi: “Em làm sao vậy?”

Tư Vũ nhìn chăm chăm anh, không nói lời nào, xoay mặt nhìn về nơi khác.

Tuy không biết vì sao đột nhiên cô lại thành ra như vậy, Trạc Thác vẫn duỗi thẳng cánh tay dài, ôm lấy bờ vai của cô, ân cần nói: “Vũ nhi, sao vậy?”

Hành động của anh làm cô liên tưởng đến việc anh cũng từng như vậy đối với những người phụ nữ khác, không thể dễ dàng bỏ qua cho anh, cô chán ghét nói: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra đi.”

Trạc Thác vừa nghe thấy, tròn tròn mắt nhìn cô, cô bị thần kinh à? Ăn nói khép nép với cô, những chuyện này anh chưa bao giờ làm nha, cô là người phụ nữ duy nhất trong lòng anh, cô phải xúc động không nguôi mới đúng.

“Rốt cuộc là em giận cái gì?” Vốn nên phẩy tay áo bỏ đi, nhưng anh lại giữ vẻ mặt ôn hoà hỏi cô.

“Có thật anh cùng với nhiều phụ nữ như vậy phát sinh quan hệ?” biết mình không nên tức giận như vậy, nhưng cô không nhịn được mà nổi cơn ghen.

“Nhiều sao? Huống hồ các cô ấy chẳng qua chỉ là công cụ phát tiết phải cần thôi mà.” Trạc Thác vẫn cho là đúng.

“Vậy anh... từ nay về sau liệu anh với những người phụ nữ khác có tiếp tục làm ra những chuyện đó?”

“Anh... anh không biết.” Anh thật sự không biết. Ở thế giới xa lạ này, tương lai còn không biết sẽ ra sao; mặc dù đã có Tinh Di lo chỗ ở, nhưng cũng không thể cứ ở nhà như vậy được, dù sao cô ấy kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.

“Anh!” Tư Vũ nghe xong, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, phần nộ ném lại một câu: “Đồ háo sắc, hạ lưu, vô sỉ.” sau đó hung hăng trừng mắt nhìn anh rồi nhanh chóng bỏ đi.

Trạc Thác không hiểu gì, nhìn bóng cô chậm rãi dôi xa, nghĩ thầm chắc mình đã xúc phạm gì đến cô ấy, nhưng chính cô lại là người gây sự mà. Nhìn lại vật trong tay, anh thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Trạc thác thổ lộ với tư vũ

Một căn phòng thanh tịnh, bàn học, giường, ngoài ra còn có đệm chần, ghế sofa nhỏ và một chiếc ghế dựa, tất cả đều là màu lam.

Thẩm Tư Vũ ngồi trên ghế, đầu óc trống rỗng nhìn màn hình máy tính.

Sau hai tiếng gõ, cửa phòng được mở ra, bà Thẩm bưng một chén gì đó đến bên cô con gái đang ngồi trước máy tính, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ, mẹ nấu cháo tổ yến, con mau ăn lúc còn nóng đi.”

Tư Vũ ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười với mẹ, nói: “Mẹ, hôm nay con không muốn ăn, mẹ ăn giúp con đi.”

Bà Thẩm cầm chén cháo đặt xuống bàn trà, đến phía sau cô, nhẹ vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô, ân cần hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à? Sao con lại rầu rĩ không vui, việc học tập có khó khăn gì sao?”

“Không phải, việc học tập không có vấn đề gì.” Tư Vũ lắc đầu.

Cô vô tình làm cho bà Thẩm đã buồn bực lại càng thêm lo lắng. Đứa nhỏ này, từ nhỏ đến lớn, ngoan ngoãn đáng yêu, tính tình đơn giản, thông minh, rất ít khi làm cho mình lo lắng; nhưng hôm nay lại lộ ra tâm trạng hoang mang, chẳng lẽ là... trong lòng bà Thẩm thở dài một tiếng.

Lúc này, Tư Vũ đột nhiên hỏi bà: “Mẹ, mẹ và ba làm sao quen nhau được vậy?”

Thấy cô hỏi vậy, bà càng khẳng định những suy đoán của mình, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn con gái nói: “Bạn mẹ giới thiệu nên mới quen được ba con. Năm đó, ba con là sinh viên mới tốt nghiệp không lâu, lại rất biết chăm sóc người khác.” Nhớ tới đây, ánh mắt của bà sáng lên.

“Mẹ đã thích ba từ cái nhìn đầu tiên sao?”

“Ừ, có thể nói như vậy, mẹ vừa nhìn thấy ba con là đã yêu. Nhưng vì ông bà ngoại con đều là giáo sư đại học nên hi vọng mẹ có thể gả vào gia đình môn đăng hộ đối, bởi vậy cực lực phản đối việc mẹ với ba con quen nhau. May thay, ông bà ngoại con cuối cùng cũng bị ba con làm cho cảm động bởi tấm chân tình, về sau sự nghiệp của ba con cũng dần thăng tiến nên dần dần ông bà ngoại cũng không còn ngăn cản nữa.”

“Mẹ, yêu một người là không cần phải chú ý đến xuất thân hay gia cảnh của người ấy phải không?”

“Nói sao đây, xuất thân của một người sớm đã được ông trời định đoạt, có thay đổi cũng không được, dù cho trước kia có như thế nào, chủ yếu là hiện tại và tương lai nó đối tốt với con có tốt không, có cho con cảm giác an toàn không, như vậy nó sẽ là chồng của con.”

“Làm sao để biết được mình có thể dựa dẫm vào người đó?” Tư Vũ tiếp tục nghi ngờ hỏi.

“Việc này... muốn biết thì phải có tình huống cụ thể, bởi biểu hiện của mỗi người không giống nhau.” Bà Thẩm nhớ tới đều suy đoán trong lòng mình, liền hỏi: “Tiểu Vũ, vì sao con đột nhiên lại hỏi điều này? Chẳng lẽ con... gặp gỡ và thích chàng trai nào rồi sao?”

“Không có!” Tư Vũ lập tức chối.

“Vậy là tốt rồi! Không phải mẹ cảm đoán gì, mà do con còn nhỏ, tạm thời chưa thích hợp để nói chuyện yêu đương; chờ hai năm nữa, lúc ấy con trưởng thành hơn, mẹ mới yên tâm được.” Bà Thẩm vừa nói vừa bưng bát cháo tổ yến lại “Tranh thủ ăn lúc còn nóng đi con.”

Tư Vũ nhận lấy bát cháo, nhanh chóng ăn sạch.

Bà Thẩm nhận lại bát không, nhắc nhở: “Cũng không còn sớm nữa, đi nghỉ sớm đi con.” Nói xong bà mở cửa đi ra ngoài.

Cửa phòng lại một lần nữa được đóng lại, Tư Vũ lấy từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy trắng đặt lên mặt bàn, cây bút trên tay cô xoạt xoạt di chuyển. Rất nhanh, trên tờ giấy trắng đã xuất hiện một chàng trai, thân màu trắng, tóc dài dùng ngọc trâm cao cao buộc lên, vầng trán rộng, mày rậm mắt to, cái mũi rất cao, đôi môi mỏng một chút hơi nhếch lên, thần sắc lại ngơ ngẩn bất lực.

Đặt bút xuống, những ngón tay trắng nõn vuốt ve kĩ càng dọc theo bản vẽ, cuối cùng dừng lại ở hai khoé môi mỏng gợi cảm, cô không ngừng vẽ viết vài vòng quanh khoé môi.

Cho đến lúc này cô mới phát hiện mình đã yêu rồi, cho dù anh không rõ lai lịch, cho dù anh chỉ có hai bàn tay trắng, cho dù trước đây anh từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng lần nào cô cũng bị anh hấp dẫn.

Cấp ba Thánh Thanh.

Tâm trạng Thẩm Tư Vũ không vì một ngày mới mà thay đổi, học xong hai tiết vất vả, như thường lệ cô đi đến bên hồ Hồ Diệp. Nhìn bãi cỏ trống trơn không bóng người, cái miệng nhỏ nhắn tự nhiên có chút cong lên, cô đi đến bên gốc cây đại thụ ngồi xuống, lấy giấy bút từ trong túi ra, trải lên đầu gối, vừa suy tư vừa đi chuyển chiếc bút.

Trên cành cây, Trạc Thác đang ngủ say, đột nhiên trở mình một cái làm anh đột nhiên tỉnh lại. Khi nhìn thấy dưới chân mình là bóng người quen thuộc thì nửa mừng nửa lo, anh nhanh chóng nhảy xuống, hai chân nhanh chóng đứng bên cạnh Thẩm Tư Vũ.

Cô đang chăm chú vẽ tranh thì bị anh làm giật mình, kinh hãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy gương mặt đêm đêm tư tưởng thì lập tức vui vẻ trở lại.

Trạc Thác cũng tham lam nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, không thể tin rằng cuối cùng cô cũng xuất hiện. Sáng sớm hôm nay, anh đã tới đây chờ đợi sự xuất hiện của cô. Nhưng chờ rất lâu, vẫn không thấy bóng người đâu, cảm giác mệt mỏi ủa đến, anh thất vọng đành trèo lên cành cây nghỉ ngơi một lát. Không ngờ rằng khi tỉnh dậy lại thấy những hình ảnh trong mơ trở thành sự thật.

“Vũ nhi, sao hôm qua em không tới?” Anh ngồi xồm bên cạnh cô, vội vàng hỏi.

“Em...hôm qua em bận.” Vốn định nói với anh rằng mình không đến là vì chuyện kia, nhưng nhìn gương mặt anh cô không thể nói ra được.

“Thật không?” Trạc Thác trở nên vui mừng, anh cho rằng cô tức giận, không còn muốn đến đây nữa, nhưng cuối cùng chỉ là sợ bóng gió thôi.

Một ngày không gặp như cách ba thu, anh không nhịn được, duỗi cánh tay dài ra kéo cô vào lòng, tham lam hít lấy thờ hương thơm trên người cô.

Tư Vũ cười khẩy một cái, nhưng rồi rất nhanh, hai tay cô cũng không kiềm chế được ôm chặt lấy vòng eo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào bờ vai rộng lớn của anh.

Rất lâu sau họ mới tách nhau ra, khi anh nhìn bức tranh đang rơi trên mặt đất mới vui mừng hỏi: “Vũ nhi, em về đây sao?”

Tư Vũ then thùng gật đầu.

Đắc ý cùng vui mừng dâng lên, anh cúi đầu, hôn lên hai khoé môi đỏ mọng của cô.

Tư Vũ sừng sốt một chút, sau đó giấy dựa nói: “Không được, người khác sẽ thấy mất.”

Trạc Thác nhìn quanh, ôm lấy cô rồi nhảy lên trên cây, hai người ổn định ngồi trên cành cây. Gương mặt Tư Vũ tràn đầy kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi xảy ra chuyện gì thì đôi môi lại bị anh hùng hăng chiếm lấy.

Một người ngây thơ như cô không thể thích ứng được với nụ hôn mãnh liệt đầy kích thích này, cô đành bất lực nhắm mắt lại, để anh tùy ý cạy mở hàm răng của mình, khiêu khích mút lấy đầu lưỡi. Cơ thể cô như có một luồng sóng dục vọng xâm chiếm, cứ thế cô ngã vào lòng anh.

Một tay Trạc Thác ôm chặt lấy gáy, tay kia vuốt ve cô, từ từ đến trước ngực, ve vãn cô qua lớp quần áo rồi tới chỗ cao nhất, mềm mại trên bờ ngực của cô.

Toàn thân dâng lên cảm giác tê dại, Tư Vũ không tự chủ được rên lên thành tiếng. Phản ứng đó khiến Trạc Thác cảm thấy thỏa mãn, anh chậm rãi hôn cô thật sâu, mang theo cô đến thiên đường khoái hoạt.

Một lúc lâu sau, hai đôi môi mới dần tách nhau ra, mê mẩn nhìn đôi mắt đẹp và gương mặt đỏ ửng trước mặt, anh thấp giọng nói: “Vũ nhi, em thích anh sao? Thích được anh hôn sao?”

Tư Vũ như bị ma làm, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Thích!” Cô dừng lại hỏi: “Vậy còn anh? Anh chỉ là vui chơi nhất thời với em thôi đúng không? Hay là yêu mến thật lòng?”

“Anh thích em!” Tình ý tràn ngập trong đôi mắt đen tuyền của anh.

Tâm tình nặng nề của Tư Vũ cuối cùng cũng được nhẹ nhõm, một nụ cười tươi rói nở ra trên đôi môi, cô áp đầu vào ngực anh còn hai tay vòng quanh eo anh. Trạc Thác ôm cô thật chặt, lúc này không thể có tiếng động nào quấy rầy được họ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Bạn gái của tôi

Trên chiếc bàn trà nhỏ bày biện đơn giản và bình thường hai món ăn với súp, Trạc Thác và Trần di Tình đang ăn uống ngon miệng.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn reo, nghe thấy tiếng chuông Trần di Tình đang chuẩn bị đứng dậy nghe điện thì Trạc Thác đã nhanh hơn cô một bước, anh cầm lấy điện thoại đặt bên tai, nhẹ nhàng nói: “A lô!”

“Thác!” Đầu dây bên kia truyền tới một tiếng nói êm dịu.

“Vũ nhi?” Chất giọng vốn trầm thấp bởi vui mừng mà chột cao vút.

“Anh ăn cơm chưa?”

“Đang ăn, còn em thì sao?”

“Em vừa ăn xong. Đứng rồi, ngày mai cả nhà em cùng tham gia một bữa tiệc nên phải về sớm để chuẩn bị, vì thế, sau khi tan học không thể gặp anh.”

“A!” Tiếng nói của anh ngập tràn sự thất vọng.

“Đừng như vậy, chỉ một ngày thôi, sau đó chúng ta lại có thể gặp nhau.” Thăm Tư Vũ an ủi.

“Được rồi, phải luôn nhớ đến anh đấy!”

“Vâng! Em biết rồi! Anh... cũng phải nhớ đến em đấy! Tạm biệt!”

Đặt điện thoại lại chỗ cũ, Trạc Thác thấy Trần di Tình đang trợn mắt, há hốc mồm nhìn anh không chớp mắt: “Anh... đem số điện thoại của tôi nói cho người khác biết từ khi nào? Còn nữa, người kia là ai vậy?”

“Cô ấy là người con gái của tôi!” Gương mặt tràn ngập đắc ý, khoé môi mọng của anh nhếch lên kiêu hãnh.

“Sặc!” đi Tĩnh suýt nữa cười sặc sụa, “Người con gái của anh? Cô ta cũng cùng anh xuyên không sao?”

“Không, cô ấy là người của thế giới này, vừa lương thiện lại vừa xinh đẹp, tên là Thẩm Tư Vũ, đang học trong trường này.”

“Cái gì? Thẩm Tư Vũ? Anh nói thật chứ, đó là công chúa Bạch Tuyết cao ngạo Lãnh Mạc?” đi Tĩnh không khỏi ngạc nhiên.

“Ừ! Cô quen cô ấy sao?”

“Nói nhảm, ở Thánh Thanh này ai không biết cô ta, cô ta là hoa khôi của trường, cái gì cô ta cũng giỏi, lại còn xinh đẹp.”

“A, không thể tưởng tượng được Vũ Nhi lại lợi hại như vậy, xem ra mắt nhìn người của tôi cũng không tệ lắm”

Nhìn anh có vẻ buồn, đi Tĩnh hoài nghi: “Có thật, người con gái của anh với người tôi vừa nói chính là một người?”

“Nhất định thế mà!” Nói đến đây, anh đứng dậy đi đến “ổ” của mình, lấy ra một tờ giấy đưa cho cô xem.

đi Tĩnh nhận lấy, hé ra bức tranh, trên đó là một đôi nam nữ đang ôm nhau, người con trai chính là Trạc Thác, còn người con gái này đúng là... cô ấy! Phía dưới còn có chữ kí “Thẩm Tư Vũ dành tặng” vào ngày hôm trước.

“Sao, đúng cô ấy không?” Trạc Thác tràn đầy hứng thú hỏi.

đi Tĩnh ngo ngắc gật đầu, dường như cô vẫn còn không thể tin vào chuyện kỳ lạ này.

Trạc Thác lấy lại bản vẽ trong tay cô, tâm trạng rất cao hứng, anh đến bên giường mình trải bức tranh ra.

Ánh đèn rực rỡ, bóng đèn huyền ảo. Tại đại sảnh khách sạn năm sao Đại Đường, đầy màu sắc rực rỡ, nào là ngọn đèn chùm Pha Lê, những bộ quần áo đủ màu sắc, ai cũng khoác lên mình bộ trang phục lộng lẫy để tham dự bữa tiệc này.

Thẩm Tư Vũ ăn mặc đơn giản, một màu đen nhánh mềm mại, mái tóc được thả hững hờ sau lưng, son môi nhẹ nhàng, không có quá nhiều trang sức đi kèm, đơn giản lại không thể che giấu hết được vẻ đẹp đoan trang mà ông trời dành cho cô. Bộ váy trắng trang nhã lại càng tô điểm thêm cho dáng người nổi bật của cô.

Cô tiến đến cửa ra vào, vô số ánh mắt đang nhìn cô, có sợ hãi, có hâm mộ, có say mê.

Đột nhiên, Tư Đồ Thụy mặc lễ phục nhanh chóng đi tới, lễ phép nói: “Chú Thẩm, xin chào! Thẩm tiểu thư, xin chào!”

“A Thụy, ba mẹ con đâu?” Thẩm Lạc Chính nhìn anh cười híp mắt.

Vừa nói Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện, vừa dứt lời thì ông nghe thấy tiếng nói: “Trong một buổi tiệc như thế này, làm sao có thể thiếu được Tư Đồ Hiền tôi!”

Một đôi vợ chồng trung tuổi xuất hiện, Thẩm Tư Vũ lập tức tôn kính nói: “Bác Tư Đồ, xin chào! Bác gái, xin chào!”

Vợ chồng Tư Đồ cũng thích thú nhìn cô, trong lòng họ sớm đã nhận cô gái tài mạo song toàn, nhu thuận đáng yêu này là con dâu rồi.

Ông Thẩm hiểu được ý họ, ông cũng rất thích Tư Đồ Thụy tuân tể lịch sự này, nên cố ý tác hợp: “A Thụy, con với Tiểu Vũ đi dạo đi, chú có việc muốn nói với cha con một chút!”

Tư Đồ Thụy chào nhẹ một tiếng rồi cùng Tư Vũ rời đi.

Nhìn đôi trẻ đang chậm rãi đi xa, gương mặt Thẩm Lạc Chính lộ ra vẻ vui mừng.

Đang có một người trẻ tuổi đứng trước cửa mà sinh buồn bức, Tư Đồ Thụy cùng Tư Vũ nhàn chán đi ra sân vườn, đèn nơi có dòng suối phun bên cạnh, lẳng lặng ngắm nhìn hồ nước phun lên những tia nước trắng xóa, lắng nghe tiếng âm nhạc du dương.

Tư Đồ Thụy lúng túng nhìn người bên cạnh hỏi: “Tư Vũ, dạo này có khỏe không? Ở trường rất ít khi nhìn thấy em nha.”

Tư Vũ đảo mắt nhìn về phía anh, mỉm cười nói: “À, việc học gần đây căng thẳng, thời gian rảnh em đều dùng để đọc sách.” Tam thời không muốn để cho người nhà biết mình đang yêu, cô đành cố gắng nhấn dìm còn ở trường học để cùng Trạc Thác gặp mặt, cũng khó tránh Tư Đồ Thụy ít khi thấy cô.

“À. Vậy em cũng phải chú ý đến sức khỏe đấy.”

“Em biết rồi, cảm ơn!” Tư Vũ nhìn anh cười xin lỗi “Thật không phải, em muốn đi toilet.”

Đi vào nhà vệ sinh, cô không thể chờ đợi được, lấy điện thoại từ túi sách ra bấm dãy số quen thuộc, nghe được bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp,

cô kích động nói: “Thác!”

“Vũ nhi, em về nhà rồi à?”

“Vẫn chưa, bữa tiệc vẫn còn đang tiếp tục, do em buồn chán nên mới gọi anh nói chuyện phiếm.”

“Muốn anh tới đó sao?” Tiếng nói trêu tức của Trạc Thác được truyền đến từ bên kia.

“Dạ!” Tư Vũ không phản bác, lớn mật thừa nhận.

“Anh cũng nhớ em!” tiếng nói trầm thấp tràn ngập sự vui sướng “Đúng rồi, Vũ nhi, nói cho em biết một tin tốt lành, bạn của Tiểu Di đã giới thiệu cho anh một công việc rồi, ngày mai anh chính thức đi làm.”

“Thật sao? Anh làm việc gì?”

“Làm công nhân rửa xe ở một nhà xe trung tâm, giờ làm việc từ tám giờ sáng đến tám giờ tối, buổi trưa có thể nghỉ ngơi lúc một giờ.”

“Hả? Vậy sau này ở trường em không thể nhìn thấy anh rồi?” Tiếng nói dịu dàng của cô tràn ngập sự thất vọng.

“Cuối tuần anh có một ngày nghỉ, đến lúc đó chúng ta có thể gặp nhau.”

“Nhưng, em không muốn phải xa nhau lâu như vậy mới có thể gặp nhau.”

Bên kia dừng lại một chút, nói tiếp: “Vũ nhi, anh cũng vậy, rất nhớ em, hận một nỗi không thể cùng em ở một chỗ ngay lúc này. Nhưng Tiểu Di nói đúng, anh là con trai, không thể ở không mà chẳng làm việc gì, cho nên anh muốn bắt đầu làm việc. Buổi tối hàng ngày chúng ta đều gọi điện cho nhau, được không?”

Nghe trong giọng nói của anh đề nén tình cảm lưu luyến, Tư Vũ nức nở: “Thác, anh phải luôn nhớ tới em, không được quên em nha.”

“Đồ ngốc, anh làm sao có thể quên em được, ngoại trừ thời gian làm việc, trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có em thôi.”

“Dạ!”

“Tốt, anh phải cúp máy rồi, anh cần chuẩn bị một chút cho công việc ngày mai. Em tiếp tục tham gia buổi tiệc đi nhé, tạm biệt.”

“Thác...” Đáng tiếc là bên kia đã cúp máy. Nhìn điện thoại, cái miệng nhỏ nhắn của Tư Vũ cong lên, đột nhiên nhớ tới trong điện thoại anh có nói qua cái gì Tiểu Di, rốt cuộc cô ấy là ai? Còn nữa, ở thế giới này anh không có người thân, vậy anh đang ở cùng với ai sao? Lúc này cô mới phát hiện ra cô chẳng biết chút gì về anh nhưng đã yêu anh nhiều hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Tình cảm dạt dào

Đang ngồi trước máy tính, Tư Vũ nhìn lên đồng hồ rồi bấm số điện thoại của Trạc Thác: “Thác!”

“Vũ nhi!” Bên kia truyền đến tiếng nói vui mừng của Trạc Thác.

“Hôm nay là cảm giác của ngày đầu tiên đi làm thế nào, có vất vả lắm không anh?”

“Vừa mới bắt đầu đúng là không quen, cái gì cũng không hiểu. May là các đồng nghiệp của anh rất thân thiện, họ giúp anh rất nhiều, cuối cùng thì anh cũng đã quen với trình tự làm việc rồi.” Hôm nay cũng là ngày cực khổ nhất của Trạc Thác trong hai mươi một năm qua, phải liên tục làm việc trong mười một tiếng đồng hồ, thống khổ cùng một nhọc vượt quá sức tưởng tượng của anh. Nhưng anh không muốn làm cho cô lo lắng nên mới không nói đến.

“Từ từ rồi sẽ quen mà, mọi chuyện rồi sẽ đi vào quỹ đạo thôi.” Tư Vũ an ủi anh, “Đúng rồi, anh làm việc ở đâu?”

“Đường giải phóng nam số XX.” Trạc Thác đọc địa chỉ “Vũ nhi, em hỏi làm gì thế? Em muốn tới gặp anh à?” Hai ngày không gặp, lòng anh rất khó chịu.

“À, còn phải xem đã. Em sợ đến đây sẽ quấy rầy anh làm việc.”

Đó chỉ là một phần lý do thôi, ngoại trừ thời gian trưa rảnh rỗi một tiếng đồng hồ, thời gian rảnh rỗi còn lại của cô cũng rất ít. Huống hồ, anh không hề muốn cô vất vả, vì vậy ngăn cản sự thất vọng từ đáy lòng, anh cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Không sao. Không có gì đâu, chủ nhật chúng ta gặp nhau

nhé.”

“Vâng!” Tur Vũ đồng ý, chợt cô nhớ ra việc ngày mai cha mẹ phải đi xa khoảng một tuần, vì thế trong đầu hiện ra một ý nghĩ.

Tiệm rửa xe hơi Thái Hoa.

Giữa trưa là thời gian nghỉ ngơi, ai cũng tự lấy ra một hộp cơm không chân chày mà ăn ngay.

Trạc Thác cũng vậy, ngồi trên ghế và ăn ngon lành.

Một chiếc xe taxi vàng chậm rãi dừng lại trước cửa tiệm, Thảm Tur Vũ mặc váy đồng phục trắng bước vào trong nhà. Mọi người đều ngo ngác nhìn cô, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Tur Vũ nhìn họ mỉm cười, cô đến trước mặt Trạc Thác, nhẹ nhàng gọi: “Thác!”

Nghe thấy tiếng nói ngày nhớ đêm mong, Trạc Thác nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn còn ngậm một miếng xương gà “Vũ nhi. ....em. .... sao em lại tới đây?”

Tur Vũ đặt túi đồ xuống đấy, lấy ra một cái cà mèn, đồ ăn phong phú bên trong làm người ta chảy nước miếng ròn ròn, còn có cả súp nóng hừng hực nữa “Anh ăn cái này đi.”

Trạc Thác nhìn thức ăn trong hộp, anh nuốt nước bọt, mừng rỡ nói: “Vũ nhi, em. ....”

“Biết anh ở nơi này chắc chắn ăn không đủ no nên em nhờ Vương tẩu nấu cơm mang đến cho anh ăn thêm.” Nói xong cô lại lấy từ trong giỏ ra một hộp gì đó đưa cho anh “Bên trong có ít bánh quy, ăn ngon miệng nhé, anh đi mời đồng nghiệp cùng ăn đi.”

Trạc Thác vui mừng nhận lấy, đi đến chỗ đồng nghiệp nói “Của mọi người đây.”

Đồng nghiệp của anh vẫn đang chăm chú nhìn Thảm Tur Vũ. Cao quý hào phóng lại rất xinh đẹp, trên mặt là một nụ cười dễ thương làm cho họ ai cũng liên tưởng đến Thiên Sứ.

Bị nhìn chăm chú như vậy, hai gò má Tur Vũ lập tức đỏ ửng, thấp giọng nói: “Có một chút lòng thành, xin mọi người nhận cho.”

Trong số đó có một người tên là Gia Dũng – bạn của di Tinh, công việc này của Trạc Thác là nhờ anh giới thiệu. Người đầu tiên phục hồi lại tinh thần là anh ta, nhận chiếc bánh quy từ trong tay Trạc Thác, anh nói to với mọi người: “Mọi người tranh thủ thời gian ăn đi, bánh này vừa nhìn đã muốn chảy nước miếng rồi.”

Những người khác cũng dần bình thường lại, cười ngây ngô nói: “Cảm ơn” sau đó cùng nhau đi đến chỗ khác.

Trạc Thác trở về chỗ cũ, vừa ăn cơm vừa hỏi: “Em đã ăn chưa? Không nghỉ trưa sao?”

“Em ăn rồi. Không cần nghỉ trưa, em chuẩn bị đến trường đây.”

“Vũ nhi, đồ ăn rất ngon.” Trạc Thác vừa gặm đùi gà vừa khen ngợi.

Tur Vũ đau lòng nhìn anh, cầm lấy bát súp trên ghế nhẹ nhàng thổi một cái nói: “Vẫn còn đang nóng, anh ăn thử đi.” Nơi này là sân nhà phía trước là mặt đường, họ phải làm việc cả ngày dưới ánh nắng mặt trời, vừa nóng lại vừa phải phơi nắng.

Thời gian vừa trò chuyện vừa ăn của một đôi tình nhân nhanh thấm thoát đã chỉ còn năm phút. Tur Vũ thu dọn xong cà mèn, cô lấy từ trong túi ra một chiếc mũ đội lên đầu anh.

“Vũ nhi, anh phải bắt đầu làm việc rồi, em cũng tranh thủ quay trở về trường đi. Còn nữa, ngày mai không cần phải đến đây nữa, em không nghỉ trưa thì chiều làm sao có tinh thần học chứ?”

Nghe anh nói vậy, Tur Vũ chép miệng “Anh không muốn nhìn thấy em sao?”

“Làm sao có thể như vậy được chứ, hôm nay em đến anh rất vui, rất hưng phấn. Chỉ có điều, anh không muốn em phải vất vả như vậy.”

“Ba mẹ em tuần này sẽ đi công tác, em mới có cơ hội mang cơm cho anh, chứ tuần sau họ trở về rồi thì em không thể tới gặp anh được.”

“Vậy được rồi, em phải chú ý nghỉ ngơi đấy, nếu mệt thì không được cố miễn cưỡng.” Nghĩ tới cô vì mình làm nhiều chuyện như vậy Trạc Thác thấy lòng mình rất ảm áp, ghé tai cô nói nhỏ: “Anh sẽ rất đau lòng.”

Tur Vũ nghe xong, ngượng ngùng cúi đầu xuống, phảng phất hương vị ngọt ngào yêu thương.

Ngày hôm sau, cũng khoảng thời gian đó, Tur Vũ lại đem cơm đến chỗ Trạc Thác làm. Cô vẫn không quên nhớ đến những người đồng nghiệp của anh,

hôm nay cô mang đến cho họ món ăn sở trường của Vương tẩu – bánh ô mai.

Lần này cô không vội vã rời đi mà ở lại xem Trạc Thác làm việc, thỉnh thoảng còn chạy tới giúp anh lau mồ hôi, cầm giúp anh dụng cụ tẩy rửa, cùng anh rửa xe.

Đến hai giờ mười lăm, bị Trạc Thác giục cô mới lưu luyến rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Lời đồn

Sáng nay, Tư Vũ đi học như mọi khi nhưng cô không phát hiện ra có điều gì khác lạ. Vừa bước vào lớp, thấy không ít bạn học nhìn cô chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

Lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, ngăn cản sự nghi hoặc trong lòng, cô đi thẳng vào lớp.

Việc tiếp theo càng làm cô giật mình. Cô vừa xuất hiện ở cửa ra vào, cả lớp đang bàn tán náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều nhìn cô chăm chăm, có ánh mắt hoài nghi, tiếc hận, thất vọng, tức giận cùng khinh bỉ.

Vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Thi lập tức đến gần cô, thấp giọng nói: “Chị à, chuyện này có thật không đây?”

“Chuyện gì thật cơ chứ?” Tư Vũ buồn bực.

Thấy bộ dạng hoài nghi của cô, Tiểu Thi cúi xuống tìm tờ giấy rồi đưa cho cô.

“Thẩm đại tiểu thư giả vờ thanh cao nhưng thật ra đang nuôi tiểu bạch.”

“Vì sao Thẩm đại tiểu thư lại cự tuyệt sự theo đuổi của phần lớn nam sinh trong trường? Bởi vì cô đã có bạn trai, là một công nhân rửa xe hơi của tiệm Thái Hoa ở đường giải phóng nam số XX; đóa hoa tuyệt mỹ giờ đây cũng chỉ là một bong hoa lãi cắm bãi phân trâu!”

“Chị à, sáng sớm hôm nay đã có người tuyên truyền tin tức này, rốt cuộc có phải thật không? Tiểu Thi tiếp tục tra hỏi.

Thẩm Tư Vũ há mồm tròn mắt nhìn những dòng chữ trong tờ giấy đến hoa mày chóng mặt. Rốt cuộc là ai đã phát hiện ra chuyện này? Lại còn dám lan truyền nữa? Cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao trên đường đi lại có nhiều người chỉ trỏ đến vậy.

Sau đó lại có một nhóm người truyền ra vài tiếng giễu cợt.

Tư Vũ cố nén phần nộ, khuôn mặt càng lạnh lùng hơn thường ngày, đôi mắt đẹp như mũi tên nhọn bắn về phía họ.

Đột nhiên một nữ sinh đến bên Tư Vũ thấp giọng nói: “Tư Vũ, chủ nhiệm lớp tìm cậu, bảo cậu xuống văn phòng ngay lập tức.”

Trong lòng Tư Vũ sợ hãi, nhanh chóng đứng dậy đi thẳng đến phòng giáo viên.

----- lạnh nhạt màu tím -----

Nằm trên cỏ, Tư Vũ dựa lưng vào thân cây, trước mắt cô là một màu xanh ngát, những con gió nhẹ nhàng đùa nghịch với mái tóc, những phiến muông trong lòng cô cũng vui đi không ít.

Các bạn thì giễu cợt, cô giáo chủ nhiệm cũng thất vọng và không bằng lòng, Tư Đồ Thụy cũng khinh bỉ và bất mãn, dường như có cả ngọn núi đang chèn ép cô khiến cô không thể thở nổi, chỉ có lúc này cô mới có thể hoàn toàn buông lỏng.

Đột nhiên thấy có bóng người mặc áo trắng đang tiến đến phía mình, càng lúc càng gần, nội tâm có phần buồn bực, cô lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi cho rằng ở trường học này không có một nơi nào tốt đẹp, không ngờ rằng còn có một vùng đất yên tĩnh thế này.” Trần di Tình nhìn xung quanh, vui vẻ nói.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, không cần phải vòng vo.”

“Chị Thẩm à, tôi biết rõ những “Hữu Tâm Nhân” kia chắc đã gây cho cô không ít rắc rối, hãy bỏ qua những lời người khác nói, cô càng để ý, bọn họ càng mừng thầm.” di Tình nhìn về phía cô, chậm rãi nói.

Khuôn mặt cô biểu lộ rõ sự kinh ngạc, những gì cô ta khuyên giải càng làm cho Tư Vũ càng thêm nghi ngờ, cô hỏi: “Cô là ai?”

“Cô với A Thác hay gặp nhau ở đây à?” di Tình không đáp, hỏi lại.

“Cô quen với Thác sao?”

“Vâng, A Thác từ khi đến thế giới này thì luôn ở cùng một chỗ với tôi.”

“Chẳng nhẽ cô chính là Tiểu Di?” Trong lòng Tư Vũ dâng lên cảm xúc ghen tỵ.

di Tình gật đầu, thấy gương mặt cô lộ ra vẻ đố kỵ, vội vàng nói: “Đừng hiểu nhầm, quan hệ của chúng tôi không phải như cô tưởng tượng đâu.” Sau đó, cô kể lại việc làm sao gặp được Trạc Thác, tại sao lại ở cùng nhau nói hết ra. “Anh ấy đối với tôi chỉ là lòng biết ơn thôi, không có tình cảm nam nữ gì hết; mà tôi đối với anh ấy có thể nói là tình thân hoặc là tình bạn thôi.”

Biết mình đã hiểu lầm, Tư Vũ lúng túng nói: “Thực xin lỗi.”

“Không sao.” di Tình lại mỉm cười với cô “Trước kia tôi có cảm giác cô khác với tôi..Như một đóa hoa hồng trắng, cao ngạo Lãnh Mạc làm người khác rất khó tiếp cận. Nhưng tôi không thể tưởng tượng được cô lại thích A Thác.”

Tư Vũ nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm, nói: “Tôi cũng không biết sao lại thích, sao lại yêu anh ấy; vì anh ấy, thậm chí còn làm ra nhiều việc không phù hợp với thân phận của mình.”

di Tình ngồi xuống cạnh cô, đặt nhẹ tay bên vai cô, an ủi: “Yêu một người là duyên phận, đừng khi không cần phân biệt với thân phận, không cần để ý người khác nói thế nào, mình vẫn vui vẻ là được, hãy nghe theo lời trái tim mạch bảo là được rồi.”

Tư Vũ mỉm cười, hỏi: “Sao cô lại tới đây đọc sách?”

“Tôi lớn lên ở cô nhi viện Thánh Tâm, trong nội viện có một người anh trai, anh ấy làm việc ở bên ngoài, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng giúp tôi được đến đây đọc sách...”

Trong một lúc, hai cô gái chuyện trò vui vẻ với nhau; chính khoảnh khắc này tình bạn giữa các cô gái đang dần dần nảy mầm; cũng chính khoảnh khắc này, bánh xe số mệnh của các cô đã lặng lẽ mở ra.

Trạc Thác nhìn chăm chăm vào chiếc xe đi ngang qua trên đường, hai lông mày nhíu chặt, anh cảm thấy có điều gì đó bất an. Bình thường cô luôn đến sớm năm phút, nhưng hôm nay, anh tan tầm đã mười phút rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

“A Thác, Thắm tiểu thư chắc có việc gì bận rồi, hay cậu cứ ăn cơm hộp trước đi.” Gia Dũng đến bên cạnh, đưa một hộp cơm cho anh.

“Không cần, tôi chờ thêm chút nữa. Anh cứ ăn trước đi.” Hai mắt anh vẫn nhìn ra bên ngoài.

Cuối cùng, một chiếc taxi đỏ dừng lại bên đường, Thắm Tư Vũ với bộ quần áo trắng bước từ trong xe ra.

Như đã đợi qua hai thế kỷ, Trạc Thác nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, anh nhanh chóng chạy đến bên cô, ôm chặt lấy cô, xúc động nói: “Vũ nhi, sao hôm nay em lại đến trễ vậy? Anh còn tưởng trên đường đi có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với em nữa chứ, làm anh lo lắng muốn chết.”

Thấy gương mặt anh tràn ngập âu lo, nhận thấy anh thật sự rất quan tâm mình, trong lòng Tư Vũ xúc động ngàn lần; những si nhục, ủy khuất lập tức biến mất. Thấy mọi người trên đường đều nhìn về phía họ, Tư Vũ đỏ bừng mặt, nói: “Chúng ta đi vào trước đi.”

Không để ý đến những ánh mắt kì quái xung quanh, Trạc Thác vẫn nhận túi đồ trong tay Tư Vũ như không có chuyện gì, tay kia nắm lấy tay cô đi vào trong nhà.

Thấy cô cuối cùng cũng đến, những người khác cũng vui mừng lây rồi cùng chào hỏi cô.

“Thác, thật xin lỗi, em có việc nên đến muộn một chút.” Kỳ thật, vì những lời đồn đại sáng nay mà cô không muốn tới đây, nhưng cuối cùng không nhịn được, với lại cũng đã chuẩn bị đồ ăn rồi nên cô mới tới gặp anh.

“Đồ ngốc, anh có đói bụng hay không cũng không sao, anh chỉ lo cho em thôi.” Đôi mắt đen nhánh của anh bày tỏ tình ý dạt dào làm cho tim cô đập thình thịch, lúc này cô mới phát phát hiện, tất cả những lời đồn đại đều không là gì cả.

Sau khi cơm nước xong, cô vẫn cùng anh rửa xe như ngày hôm qua, cùng nói chuyện phiếm đến hai giờ mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Sự an ủi ngọt ngào

Khi Trạc Thác đang mệt mỏi về chỗ ở thì di Tình đã làm nấu xong bữa tối như thường lệ.

Hai người đối diện yên lặng ăn cơm.

di Tình nhìn anh vài lần, ngần ngại nói: “A Thác, trong trường hôm nay đã xảy ra một việc lớn. Chuyện của anh với Tư Vũ mọi người đều đã biết cả rồi.” Cô nói hết chuyện hôm nay ra.

“Có chuyện này sao? Đáng ghét!” Khuôn mặt anh lập tức trầm xuống, chửi trách trúa nay Vũ nhi đến muộn, sắc mặt cô lại không vui, lý do là có người đi khắp nơi nói xấu của họ.

“Tôi đã khuyên cô ấy rồi, nhưng chủ yếu là ở anh. Ăn cơm xong anh gọi điện cho cô ấy đi.”

Trạc Thác ăn vội vàng vàng, để đĩa xuống, chuẩn bị gọi điện thì đột nhiên chuông điện thoại reo, anh nhanh chóng nhấc điện thoại “Vũ nhi!”

“Thác!” Cho dù cô có giả vờ vui mừng nhưng Trạc Thác vẫn nghe ra sự cô đơn trong giọng nói của cô.

“Vũ nhi, anh nghe Tiểu Di nói rồi, xin lỗi đã để cho em phải chịu uất ức.”

“Ah, em không sao.” Giọng nói rầu rĩ như muốn khóc.

“Vũ nhi, không cần phải chịu đựng, nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Điện thoại bên kia lập tức truyền đến tiếng khóc thương tâm của Tư Vũ, Trạc Thác lòng đau như cắt, anh hận một điều là không thể lập tức chạy đến bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô.

Lúc lâu sau cô dừng khóc, nghẹn ngào nói: “Thác, cảm ơn anh, em thấy tốt hơn rồi.”

“Vũ nhi, tôi mai chúng ta gặp nhau có được không?” Cuối cùng anh cũng không thể chịu đựng được cảnh mỗi ngày chỉ có một tiếng đồng hồ buổi trưa được gặp cô.

“Có khi không được rồi, em đã hứa với gia đình tối nào cũng ở nhà. Đêm nào mẹ em cũng gọi điện về.”

“Anh thật sự rất nhớ em, biết em đang uất ức, anh rất đau lòng. Chỉ một buổi tối thôi có được không?”

“...Được rồi, ngày mai sau khi tan học em sẽ đến chỗ di Tình chờ anh về.”

“Ừ!” Trạc Thác vui mừng, sau đó anh an ủi cô thêm một lúc, còn có một chút nỗi nhớ nói hết ra. Đến khi Tư Vũ có điện thoại, anh mới lưu luyến cúp máy.

Vì Trạc Thác kiên trì khuyên bảo, trưa nay Tư Vũ không đem cơm tối cho anh. Đến lúc tan tầm, trên xe Trạc Thác không thể chờ đợi được.

Trong căn phòng nhỏ, vì có Tư Vũ đến nên càng thêm ấm áp. Thức ăn trên bàn được bày biện phong phú, Tư Vũ đang bày bát đĩa thì nghe thấy tiếng mở cửa, vui mừng vì thấy Trạc Thác bước vào cửa cô liền lập tức chạy tới đón anh.

Đầu tiên Trạc Thác dành cho cô một nụ cười mê hồn, sau đó hôn nhẹ lên trán cô, ôn nhu nói: “Vũ nhi, anh về rồi.” Anh rất thích cảm giác này, như có người vợ đang chờ anh tan tầm trở về.

Khuôn mặt Tư Vũ nóng lên, thẹn thùng nhìn quanh một chút, may là di Tình đang ở trong toilet vẫn chưa ra nếu không chắc cô ấy đã giật mình rồi.

Cô cầm lấy giỏ đồ trong tay anh đặt trong góc phòng, ôn nhu nói: “Hôm nay anh có mệt không?”

“Không sao, vừa nghĩ tới việc em ở đây chờ anh về, anh thấy mình rất dồi dào sức lực.” Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt toát lên vẻ tình ý ngọt ngào làm cô rất hạnh phúc.

Lúc này di Tình từ trong toilet đi ra, thấy Trạc Thác, cô sung sướng nói: “A Thác, về rồi à? Đi rửa tay rồi ăn cơm thôi, bữa tối nay rất phong phú đấy, tất cả đều do người vợ xinh đẹp đáng yêu của anh làm, không thể tưởng tượng được thiên kim tiểu thư như cô ấy lại biết nấu cơm, mà món nào cũng rất ngon.”

Trạc Thác vui mừng nhìn về phía Tư Vũ, Tư Vũ bị di Tình trêu chọc câu “vợ” thì vừa thẹn thùng, vừa mừng, hôn dỗi máng cô “Nói lung tung, tôi không phải vợ của anh ấy.”

“Ai da, bây giờ không phải nhưng tương lai nhất định phải!” di Tình nhìn cô dí dỏm cười sau đó nhìn về phía Trạc Thác, “A Thác, còn đứng đấy làm gì? Nhanh lên, không cần lãng phí thời gian, mau bày tỏ thành ý với vợ tương lai đi.”

Trạc Thác cười nhẹ một tiếng, đến bồn rửa tay bên cạnh, dùng nước mát rửa mặt rồi quay về bàn ngồi xuống. Ba người cười cười nói nói, ăn xong bữa

tối cũng đã chín giờ kém rồi.

Tư Vũ vốn muốn cùng đi Tỉnh rửa bát nhưng đi Tỉnh không cho cô làm, đuổi hai người họ ra ngoài đi dạo một chút, còn học theo ngữ điệu của bảo mẫu nói chuyện: “Bà Trạc à, bà cùng ông Trạc ra ngoài tản bộ đi nha, công việc dọn dẹp nhà này cứ để Tiểu Di làm là được rồi.”

Tư Vũ bị cô chọc cho buồn cười, cảm ơn cô một lần nữa rồi mới theo Trạc Thác ra ngoài.

Màn đêm yên tĩnh, có một đôi tình nhân tay trong tay dọc theo đèn đường đi đến hồ Hồ Diệp.

Nhận lấy cơn gió đêm lạnh buốt người, nhưng nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt này làm Trạc Thác cảm thấy vui mừng hơn nhiều.

Từ lần đầu tiên gặp cô ở nơi này cho đến nay, cô không cho anh thấy vẻ kiêu ngạo Lãnh Mạc của một đời. Chỉ mười ngày ngắn ngủi, cô lại yêu mình, thậm chí còn vì mình mà nhận hết mọi uất ức, mọi cười nhạo.

Anh giang rộng cánh tay kéo cô vào ngực, kiên định nói: “Vũ nhi, anh nhất định sẽ cố gắng làm việc, nhất định anh sẽ cho em được hưởng niềm vui hạnh phúc mãi mãi, tuyệt đối sẽ không để những người khác có cơ hội giễu cợt em.”

Một lúc sau, Trạc Thác nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên, dưới ánh trăng si mê nhìn cô, cúi thấp miệng hôn lên hai khóe môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Đầu tiên Tư Vũ run run, sau đó thì nhiệt tình hôn đáp trả anh. Phản ứng của cô làm cho Trạc Thác không ngừng kích động, nhanh chóng cạy hàm răng đầu lưỡi quấn lấy cô, ra sức liếm láp. Đôi tay cẩn thận thăm dò trong ngực cô, giật áo con ra, nhẹ nhàng hôn lên bờ ngực non mềm đầy đặn của cô.

Đột nhiên có cảm giác lạ làm cho Tư Vũ sững người. Trạc Thác làm cô “Úm” lên một tiếng, sau đó cúi đầu hôn lên hai nụ hoa chớm nở, không ngừng hút, liếm, cắn. Đôi tay chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, cuối cùng là thăm dò nơi nữ tính của cô, khi bàn tay chạm đến bụi hoa, đầu ngón tay tìm được cánh hoa ở nơi sâu trong miệng hoa thì xuyên thẳng vào.

“A....” Tư Vũ kinh động, chưa bao giờ có cảm giác khuây khỏa khiến cô không biết nên làm sao, vừa muốn đẩy anh ra, nhưng lại không muốn anh dừng lại.

Giữ chặt eo thon của cô, đôi tay anh càng thêm sức mạnh, kéo cô sát lại gần mình, Trạc Thác tiếp tục khiêu khích cô.

Nhũ hoa trước ngực bị anh liếm mút càng trở nên kiêu diễm, hạ thế vì bị ngón tay thuần thục của anh vuốt ve mà càng trở nên ẩm ướt, dịch không ngừng tuôn ra. Một cảm giác tê dại dâng lên, nhanh chóng làm chân tay cô giả dờ. Cô không tự chủ được mà rên rỉ thành tiếng, hai tay bất lực vòng qua eo anh để anh tùy ý sờ soạng.

Nhìn cô đang mê man, dưới bụng Trạc Thác lập tức luồn lên một cổ dục vọng nóng bỏng, ngón tay anh bắt đầu di chuyển nhanh hơn, thích thú nhìn cô bất lực mà mê man.

Không biết qua bao lâu, ngón tay Trạc Thác mới chậm dần lại, cuối cùng dừng lại hẳn.

Ngón tay anh rút ra làm cho cô hụt hẫng, đôi mắt ướt át mê hoặc nhìn anh, cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên tỏ vẻ bất mãn.

Phía dưới bụng Trạc Thác xiết chặt, tiếng nói khàn khàn lộ ra ham muốn bị đè nén “Vũ nhi, đừng lộn xộn.”

Cảm giác được dưới bụng có một vật gì đó cực nóng đang áp sát, nhìn đến gương mặt anh vì cố nén dục vọng mà thống khổ, Tư Vũ lập tức hiểu ra, khuôn mặt cô chợt ửng hồng, cũng không dám thở mạnh chỉ lặng lặng để anh ôm.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Đêm đầu tiên

Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên của Trạc Thác sau một tuần làm việc, may thay lại đúng vào Chủ Nhật – ngày đi Tỉnh về lại cô nhi viện. Tư Vũ liền đưa Trạc Thác về nhà mình.

Chị Vương vừa nhìn thấy Trạc Thác đã bị giật mình. Nhưng vì tiểu thư Tư Vũ đã nói trước với bà là có anh của bạn đến ở nhờ vài ngày, nhưng không thể tưởng tượng được anh ta lại cao lớn đẹp trai như thế, hơn nữa trên người tuyệt đối không giống như người nghèo khổ.

Thấy Chị Vương đang không ngừng đánh giá Trạc Thác, sợ bà tìm ra sơ hở, Tư Vũ tranh thủ thời gian lên tiếng: “Vương mẫu, con xin giới thiệu, anh ấy tên là Trạc Thác, à chính là anh của bạn mà con nói với bà đấy.”

Thực ra, Tur Vũ nghĩ trước khi ba mẹ về, cô mang Trạc Thác về nhà ở mấy ngày, đối với Chị Vương, chỉ cần nói dối rằng có một người bạn bị viêm ruột thừa phải nhập viện, anh ấy từ quê lên thăm và chăm sóc cho bạn kia, buổi tối ở bệnh viện không ngủ được nên mới dẫn về nhà ở tạm.

Chị Vương biết gần đây cô ngoan ngoãn nên cũng tin tưởng không nghi ngờ.

“Chị Vương, xin chào!” Trạc Thác ưu nhã mỉm cười với bà.

Người con trai này rất có sức quyến rũ mà, Chị Vương cũng bị nụ cười của anh mê hoặc đến mức sững sờ một chút, đến khi Tur Vũ gọi bà mới dần phục hồi lại tinh thần. Bà lúng túng gật đầu với Trạc Thác, sau đó nhiệt tình mời anh vào nhà.

Dùng xong bữa tối, Chị Vương đưa Trạc Thác đến phòng dành cho khách đã chuẩn bị sẵn, thu xếp ổn thỏa rồi và mới rời khỏi phòng, trở về phòng nhỏ bên cạnh.

Phòng dành cho khách vừa khéo lại ở ngay cạnh phòng Tur Vũ, Chị Vương vừa đi, Trạc Thác liền theo Tur Vũ vào phòng cô.

Cả phòng toàn màu lam, cách bố trí đơn giản tao nhã, Trạc Thác nhắm mắt lại mà hưởng thụ lấy mùi hương thuốc về riêng cô.

Nhìn bộ dạng say mê của anh, Tur Vũ cười nhẹ, đưa anh đến bên bàn máy tính ngồi xuống. Mở ngăn kéo ra, xuất hiện một xấp giấy đều là hình vẽ Trạc Thác; có cô trang, có hiện đại; có sinh khí, có mỉm cười; tất cả các trạng thái đều có, mỗi bức đều được vẽ rất tỉ mỉ.

Trạc Thác chăm chú nhìn kỹ mỗi một bức họa, trong lòng cảm thấy sung sướng vô cùng. Anh kéo Tur Vũ ngã ngồi trên đùi anh, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên, than nhẹ: “Vũ nhi, những bức họa này là do em vẽ à?”

“Vâng. Mỗi khi nghĩ đến anh, em nhịn không được mà vẽ ra.” Đương nhiên, là còn mất ăn mất ngủ.

Nhìn đôi mắt to thuần khiết trước mắt, Trạc Thác nhịn không được liền cúi đầu hôn cô.

Gần đây Tur Vũ đều ở thế bị động, không dự liệu trước được, nhưng lần này cô lại chủ động đưa lưỡi cùng anh quấn quýt.

Đây là sự ủng hộ lớn đối với Trạc Thác, anh nhanh chóng bế cô lên, đến bên cạnh chiếc giường màu xanh da trời, nhẹ nhàng đặt cô xuống, đôi môi mỏng từ từ rời khỏi cô.

Hai mắt Tur Vũ vẫn nhắm mê ly, có chút thờ ơ. Trạc Thác nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo trên người cô, không lâu sau một thân hình tuyết trắng nõn nà hiện ra trước mặt anh.

Cảm giác người mình bỗng trở nên mát mẻ, khuôn mặt Tur Vũ ửng hồng, vội vàng đem tay che trước ngực.

Trạc Thác nhìn cô cười, nhẹ nhàng bỏ tay cô ra, tiếp tục thưởng thức một mảng xuân quang trước mắt, miệng thì non: “Vũ nhi, em thật đẹp!”

Tur Vũ e lệ nhìn anh, mặc anh làm càn với ánh mắt nóng bỏng nhìn toàn thân mình, ánh mắt của anh chỉ mới xem thôi đã làm toàn thân cô nóng bừng, thở dốc một tiếng “Thác...”

Anh cúi người hôn lên đôi môi cô, bên tai trầm thấp tiếng nói ẩn ý “Vũ nhi, anh rất thích em!”

Cảm giác ngứa ngáy khó chịu làm Tur Vũ rung động một chút, nghe được lời yêu của anh nội tâm cô dâng lên từng đợt ngọt ngào, không kiềm lòng được nói: “Em cũng rất thích anh!”

“Vậy tối nay hãy trao hết tất cả cho anh, được không?” Một mặt anh dụ dỗ, mặt khác đôi tay đã tìm kiếm xuống dưới.

Nhận thấy ẩn ý trong lời nói của anh, ánh mắt anh tràn đầy dục vọng, toàn thân Tur Vũ nóng lên, cô chần chừ nói: “Nhưng mà.....chúng ta còn nhỏ.”

“Không! Không còn nhỏ nữa rồi!” Trạc Thác cắt lời cô, một tay đã sớm đưa lên trước bờ ngực tròn, tay còn lại đã đến được khu vực tam giác mềm mại, tìm được bụi hoa dễ dàng, anh duỗi ngón tay chậm rãi tiến vào dò xét.

“A.....” Cảm giác quen thuộc làm cho toàn thân Tur Vũ run rẩy không thôi, không tự chủ được mà rên thành tiếng.

Trạc Thác nhìn phản ứng của cô mà hài lòng, tiếp tục mê hoặc cô “Vũ nhi lâu lành, trao hết tất cả cho anh có được không?”

Gương mặt tà mị cùng với tiếng nói trầm thấp làm cho Tur Vũ như gặp phải ma nhẹ nhàng gât đầu.

Trạc Thác thấy thế càng đi chuyển nhanh và mạnh hơn, một bên dung sức vuốt xe bờ ngực, một bên tăng thêm một ngón tay tiếp tục tấn công nơi u cốc.

Làm cho Tur Vũ thở hổn hển, hai chân không tự chủ mà mở ra, cong lưng lên phối hợp chờ đợi những đi chuyển của ngón tay anh.

Ánh mắt Trạc Thác càng ngày càng chìm đắm, dưới bụng thì càng ngày càng gấp. Đúng lúc hai người đều đang ý loạn tình mê thì một tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Tur Vũ kinh hoàng, muốn ngồi dậy nghe điện thoại thì Trạc Thác chăm chú đè cô lại, thấp giọng nói: “Đồ ngốc, không cần phải để ý.”

“Nhưng..... Đây là mẹ em gọi về, em mà không nghe thì...bà sẽ lo lắm”

Nhưng Trạc Thác tiếp tục đê cô lại, ngón tay bắt đầu di chuyển nhanh hơn, thích thú nhìn cô lại một lần nữa bị mê hoặc.

Tiếng điện thoại vừa ngừng không lâu liền vang lên lần nữa, lần này Tư Vũ kiên quyết đẩy anh ra, nói: “Em nhất định phải nghe, nếu không bà sẽ gọi cho Chị Vương, Chị Vương sẽ lên tìm rồi nhìn thấy chúng ta, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.”

Trạc Thác khề nguyên rửa một tiếng, đứng dậy để cô rời đi. Tư Vũ luống cuống chân tay, vợ vội quần áo mặc vào, chạy tới bên bàn cầm điện thoại “A lô!”

“Tiểu Vũ, vừa rồi sao con không nghe điện thoại?”

“À, vừa rồi còn đang tắm nên không nghe thấy.”

“À! Nghe Chị Vương nói con dẫn theo một anh bạn về nhà ở, phải không?” tiếng nói của bà Thẩm có vẻ sầu lo.

“Đúng vậy, con thấy anh ấy ở trong bệnh viện không có chỗ ở, mà nhà mình có phòng khách để không nên con mới dẫn anh ấy tới ở tạm. Mẹ, anh ấy chỉ ở nhờ vài ngày thôi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, con nên chú ý, buổi tối trước khi đi ngủ phải đóng cửa thật kỹ đấy.”Biết rõ con gái mình gần đây ngoan ngoãn nên bà Thẩm cũng không truy cứu gì nhiều, nhưng vẫn dặn dò cô phải chú ý, dù sao thì có một người con trai ở cùng một chỗ với con gái mình cũng là việc nên lo lắng.

Sau khi cúp máy, Tư Vũ nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, nghĩ tới Trạc Thác ngày mai còn phải đi làm, cô nói: “Thác, anh mau về phòng đi ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa.”

Người Trạc Thác đầy lửa dục vọng không thể biến mất, anh yên lặng nhìn cô, thấp giọng nói: “Vũ nhi!”

Tư Vũ biết rõ anh muốn cái gì, nhưng nghĩ tới lời nói của mẹ lúc nãy liền quyết tâm: “Em hơi mệt, anh cũng cũng nghỉ sớm đi, được không?”

Tuy vẫn còn bất mãn nhưng Trạc Thác không miễn cưỡng, cúi đầu hôn lên trán cô, chúc cô ngủ ngon rồi mở cửa đi ra, đến căn phòng bên cạnh.

Tư Vũ nằm xuống giường, cúi đầu nhìn toàn thân mình đầy dấu hôn, còn có chút ảm áp truyền từ hạ thân đến, cô không khỏi hít sâu một hơi. Vừa rồi nếu không phải có điện thoại thì chính mình cũng đã sớm cùng anh phát sinh quan hệ rồi. Cô thở dài một tiếng rồi chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Đêm nay có người đã chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn còn có người đang bị dày vò.

Trạc Thác trở về phòng khách, dùng nước lạnh tắm rửa toàn thân nhưng dục vọng lại không cách nào dập tắt được. Mãi đến nửa tiếng sau, khi có một cảm giác mát mẻ thì anh mới đi từ phòng tắm ra, mặc bộ đồ ngủ mà Chị Vương chuẩn bị cho anh, nằm trên chiếc giường lớn, trần trọc mãi mà vẫn không thể nào chìm vào giấc ngủ.

Trong đầu thoáng hiện thân hình trắng mịn của Tư Vũ, bên tai không ngừng phát ra tiếng rên rỉ kiều mỵ của cô, thật vất vả mới kìm hãm được dục vọng, vậy mà nó lại nhanh chóng dâng lên, hạ thể càng ngày càng căng phồng đau nhức, anh không chịu nổi được, ra khỏi giường, mở cửa phòng lên lút sang phòng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11

Tư Vũ đang ngủ say, đột nhiên cảm giác được có cái gì đó bò trên thân thể mình còn kèm theo một cảm giác lạ thường, cô mở mắt ra, thấy Trạc Thác đang ghé sát trên người mình, một tay soa nắn bờ ngực mình, tay kia đón nhận chỗ tư mật trên cơ thể mình.

Chẳng lẽ cô đang nằm mơ? Trong đầu cô lập tức lóe ra ý nghĩ này, cô cho rằng mơ được cùng với Trạc Thác tiếp tục chuyện vừa rồi bị điện thoại cắt đứt, vừa mở mắt nhìn lại thì đúng là anh thật, anh đang nhìn cô mỉm cười. Huống hồ khi anh vuốt ve toàn thân cô nóng lên, hạ thể truyền đến từng đợt tê dại.

Ý thức từ hỗn loạn dần dần trở nên rõ ràng, cô nhận thấy đây không phải mơ, Trạc Thác đúng là đang giờ trò với mình. Cô nhanh chóng đem hai tay chống trước ngực anh cự tuyệt: “Thác, không được!”

Trạc Thác chặt bàn tay, chuyển qua đỉnh đầu cô, tay kia tiếp tục khuấy động, tà ác hơn là còn đưa thêm một ngón tay vào.

“A.....” Ngón tay của anh như mang theo một dòng điện, làm tê dại toàn bộ cơ thể Tư Vũ, khiến cho cô có chút cảm giác nhẹ bỗng, cô muốn ngăn cản nhưng rồi lại vô lực.

“Vũ nhi, có thích không?” Trạc Thác tà mị nhìn cô.

“Thác, tiếp tục như vậy không được.....” Cô thì thảo như nói cho chính mình nghe vậy.

“Sao lại không được? Em không muốn có được anh sao? Em không muốn để anh yêu em sao?”

“Em.....” Đôi mắt cô say đắm lơ đãng nhắm lại, đôi môi kiều diễm đỏ tươi hé mở, nhìn những cử động mê hoặc của anh, trên mặt cô đã sớm có một mảng đỏ bừng.

“Vũ nhi, em xem, thân thể em so với em còn thành thực hơn nhiều.” Anh rút ngón tay từ trong cơ thể cô ra để trước mặt cô.

Nhìn ngón tay săn chắc trắng nõn của anh được bao phủ bởi chất lỏng trong suốt, Tư Vũ ngại ngùng, chậm rãi gẩy dựa một cách yếu ớt.

Trạc Thác cười đắc ý, đưa ngón tay đến trước ngực cô, đem chất lỏng ở ngón tay nhẹ nhàng bôi lên bờ ngực đầy đặn của Tư Vũ, anh cúi xuống rồi chậm rãi liếm hết chúng.

Tư Vũ mở to mắt, không thể tin rằng, trời ạ, anh lại.....lại đem nuốt hết chúng vào bụng. Vì Trạc Thác vuốt ve để cô không còn ngại ngùng, toàn thân cô càng ngày càng nóng lên, cảm thấy hạ thể truyền đến một cảm giác lạ lẫm tỉnh mạch. Cô không tự chủ được mà đóng đưa cặp môi hồng trắng, chờ đợi anh nhồi vào hư không, đầu óc sớm đã hỗn loạn nên tất cả đạo đức, sự rụt rè đều bị cô vứt sang một bên.

“A, đau quá!” Có một cảm giác tê liệt đau đớn, Tư Vũ lớn tiếng kêu khóc, gờ tay muốn đẩy anh ra.

Trời ạ, cô thật chặt, không thể nào dung nạp được đại phân thân của mình! Trạc Thác nhúm mày, kêu rên lên một tiếng. Nhìn nàng vì đau đớn mà toát cả mồ hôi khiến anh rất đau lòng, ôn nhu dụ dỗ cô “Vũ nhi, đừng khóc, sẽ không đau nữa đâu.”

Nói xong anh tiếp tục từ từ tiến vào, phá tan tấm màng ngăn cản, rốt cuộc cũng đã đi vào tới chỗ sâu trong u cốc.

“A.....” Tư Vũ lại cảm thấy một cơn đau đớn, một giọt nước mắt to như hạt đậu tràn mi.

Trạc Thác đau lòng nhưng anh vẫn không muốn rút ra, đành phải nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên gương mặt cô, một bên dụ dỗ cô, một bên vẫn nhẹ nhàng đóng đưa.

Đau đớn từ từ biến mất, thay vào đó là khoái hoạt khó nói lên lời, đôi môi kiều diễm hé mở, từng tiếng rên lập tức truyền ra, Tư Vũ không tự chủ được mà vận vận mong, cầu xin anh tiến nhanh hơn.

Hành động này là một cú vũ rất lớn cho Trạc Thác, toàn thân anh càng thêm hưng phấn, lực từ eo bụng càng tang dần, không ngừng tiến sâu vào cơ thể cô.

Tư Vũ bị một thứ hư không nhồi vào mà ngay cả một khe hở cũng không có, có vẻ như hai người vốn đã kết hợp thật hoàn mỹ, hô hấp của hai người hòa vào nhau, tâm tư quện lấy nhau tại một căn phòng rộng lớn.

Hoan ái qua đi, là lần đầu tiên của Tư Vũ nên cô đã rất mệt mỏi mà ngủ mê man, tinh thần lại sáng lạng như cũ, nghiêng mặt để nhìn người yêu đang nằm ngủ say trong ngực, hơi thở đều đặn, hai gò má nhàn nhạt đỏ ửng, dung nhan trải qua ái dục lại càng trở nên quyến rũ. Trong lòng anh nóng lên, đem cô ôm chặt hơn, sau đó khép hờ đôi mắt, dần dần thiếp đi.

Chuông báo thức kêu đúng bảy giờ sáng. Tư Vũ chậm rãi mở to mắt, khi thấy gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân trước mặt thì hình ảnh tối qua lại mãnh liệt hiện về trong trí óc. Cô không thể tưởng được chính mình luôn kiên trì giữ khoảng cách, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự tấn công của anh mà cùng anh phát sinh quan hệ.

Thật sự là tối hôm qua rất đau, nhưng khoái cảm đằng sau nó thì lại không thể hình dung được. Cho đến giờ, những kiến thức thực tế của cô hoàn toàn trống rỗng, nhưng cô cũng đọc sách mà hiểu được rằng dục vọng của đàn ông một khi đã bộc phát thì không thể kiềm chế được. Nhưng anh lại vì để cho mình từ từ thích ứng mà cô kiềm chế, nhớ tới sự chăm sóc cùng hoan ái của anh, nội tâm cô lại dâng lên sự hạnh phúc cùng sự thỏa mãn. Hai tay kéo anh lại gần để anh có thể gần mình thêm.

Lúc này, Trạc Thác cũng đã tỉnh lại, cảm nhận được Tư Vũ không còn muốn rời xa mình nữa, trong lòng anh vui mừng, trở tay ôm lấy cô, kéo cô gần sát mình.

Đột nhiên cảm giác được chỗ tư mật có vật nóng rực gì đó đẩy lên, cô vội vàng ngẩng mặt lên, thấy Trạc Thác tà mị nhìn cô cười. Nhưng điều làm cho ngỡ ngàng chính là cái vật nóng rực gì đó kia đã bắt đầu cứng lên.

Cô theo phản xạ mà muốn đẩy anh ra, nhưng hai bàn tay cô đã sớm bị bàn tay to của anh giữ chặt, giọng nói trầm thấp từ trong khoang miệng nói: “Vũ nhi, thêm một lần nữa có được không?”

Tư Vũ kinh ngạc trừng to mắt, cự tuyệt: “Không được.....Chúng ta tối qua đã làm.....Không thể nhanh như vậy đã lại làm.”

Thấy cô bối rối đáng yêu, Trạc Thác cười nhẹ một tiếng, nhin nọt: “Tiểu đồng tà, hoan ái không phân biệt trước sau, chỉ cần em tình nguyện, lúc nào anh cũng có thể thỏa mãn em.”

Trời ơi, anh đang nói cái gì vậy, nói mình như kiểu chưa thỏa mãn dự vọng, cô hồn dỗi: “Em không phải như vậy.”

Trạc Thác đặt ngón tay lên môi Tur Vũ nói: “Được rồi, được rồi, là anh cần. Từ nay em là người cầu anh rồi, cho nên về sau tính phúc đều dựa vào em nhé.”

“Ai là người của anh?” Khuôn mặt Tur Vũ đột nhiên ửng hồng nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

“Em không làm người của anh? Chẳng lẽ em còn muốn gả cho thằng nào khác?” Trạc Thác vừa nói vừa vô vào miệng cô một cái.

“Ồi!” Tur Vũ kêu một tiếng, nhìn khuôn mặt đầy tà ý của anh giận dữ nói: “Anh thật đáng ghét, sao lại mạnh tay như vậy, em không muốn để ý đến anh nữa.” Tiếng nói nhẹ nhàng xuôi tai không biểu lộ bất cứ điều gì không vui nào, ngược lại còn liếc mắt đưa tình ý vị.

“A, anh sai rồi, anh thương em này.” Nói xong anh nhẹ xoa chỗ vừa rồi vỗ, nhân tiện đem cô áp sát về phía mình.

Lại một lần nữa cảm nhận được vật cực đại nóng hổi của anh, cảm giác tê dại như điện giật tối qua lại dâng lên, nhưng nghĩ đến việc anh còn phải đi làm, cô dung sức gầy ra khỏi lồng ngực anh, nghiêm túc nói: “Thác, không được, dậy đi nếu không anh sẽ đi làm trễ đó.”

Trạc Thác bất mãn, thấy Tur Vũ không cho anh cơ hội thương lượng mới nói: “Vây... đến khuya em phải đền bù tổn thất cho anh đó.”

“Anh.....” Nhìn bộ dạng xấu xa của anh Tur Vũ dờ khóc dờ cười, nghĩ đến việc nếu không xuống dưới thế nào chị Vương cũng nghi ngờ thì thầm, vì thế nên cô bắt đầu đi đánh gạt đầu đồng ý.

Trạc Thác thấy thế lập tức vui mừng bật dậy. Thấy toàn thân anh xích lửa, còn chỗ đó vẫn y nguyên trưởng lon, Tur Vũ vừa ngượng vừa mừng, vội vàng đem chăn mền kéo đến đỉnh đầu, trùm kín người.

Sau khi Trạc Thác mặc quần áo tử tế, anh lôi Tur Vũ từ trong chăn ra, lấy bộ đồ ngủ giúp cô mặc lại từng chiếc một. Cảm giác hạnh phúc này làm Tur Vũ thấy vô cùng kích động, cô mong thời gian mãi mãi dừng lại ở thời khắc này.

Đến khi Trạc Thác lên tiếng bảo cô đã xong rồi, cô mới lưu luyến bước ra khỏi giường, lặng lẽ mở cửa phòng để anh trở về phòng khách bên cạnh.

Mười phút sau, Trạc Thác đã ăn mặc chỉnh tề, quần áo trên người là bộ hôm qua Tur Vũ đi siêu thị mua cho anh; Tur Vũ cũng thay một bộ đồ mặc ở nhà khác, cùng anh bước xuống lầu.

chị Vương đã sớm chuẩn bị bữa sáng cho họ. Sau khi dùng xong bữa sáng, Trạc Thác nói với chị Vương là phải về bệnh viện, Tur Vũ liền tiễn anh ra cửa, gọi cho anh một chiếc taxi. Đến khi taxi đi khỏi, Tur Vũ mới thu hồi ánh mắt, vừa ngâm nga bài hát vừa bước vào nhà.

Hai ngày sau đó, ban ngày Trạc Thác cứ đi làm như thường lệ, tối đến nhà Tur Vũ, ban đêm đương nhiên ở trong phòng Tur Vũ. Dù sao cơ hội tốt như vậy, Trạc Thác lại là cao thủ tình trường, đương nhiên nên nắm chắc cơ hội. Đáng thương cho Tur Vũ, cứ như vậy “Trầm luân” rồi! Cô cho rằng mình đã tìm được hạnh phúc, đáng tiếc cô lại không hề biết kiếp nạn đang từ từ tiến về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12

Trạc Thác ở lại Thảm gia năm ngày, đến khi bà Thảm gọi điện bảo ngày mai trở về, Tur Vũ mới lưu luyến tiễn anh đi.

Năm ngày này đối với Tur Vũ mà nói quả thực là thiên đường ở nhân gian. Ban ngày cả hai đều đi học, đi làm; buổi tối cùng Trạc Thác ở chung một chỗ tâm tình cả đêm, sau đó để anh dắt cô vào vũ điệu của tình ái.

Anh ôn nhu che chở cô, làm cho cô có cảm giác được bảo vệ, cô hận mình không thể mau trưởng thành, học xong rồi kết hôn cùng anh.

Dùng qua bữa cơm tối, Tur Vũ về phòng, khuôn mặt ưu sầu ngồi trước bàn máy tính. Cô cảm thấy lần này sau khi đi công tác về ba rất khác, thường ngày ông luôn trêu chọc cô hoặc tự chế cười, nhưng vừa rồi trong bữa cơm tối lại không hề nói câu nào; cả mẹ cũng rất kỳ quái, luôn tránh những câu hỏi của cô. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Cốc cốc!” Cửa phòng tự động mở ra sau hai tiếng gõ cửa, bà Thảm đẩy cửa bước vào, nhìn Tur Vũ một chút, nói: “Tiểu Vũ, chiều mai sau khi tan học còn về nhà sớm một chút nhé. Ba con đã hẹn dùng cơm với Tur Đồ bá bá rồi.”

“Hả? Lại đi à?” Tur Vũ chép miệng, vì cô đã hẹn với Trạc Thác tối mai cùng nhau đi xem phim.

Bà Thảm thấy cô không tình nguyện đi, bà nhẹ nhàng sờ đầu cô, sủng nịnh nói: “Đứa nhỏ này, ngạc nhiên gì chứ. Không phải chúng ta thường ăn uống

cùng nhau sao. Với lại mẹ và ba con mới đi công tác về không lâu, cũng nên thăm hỏi họ chứ.”

“Nhưng.....”

Bà Thắm đột nhiên chuyển chủ đề: “Đúng rồi, anh của bạn con đã về rồi sao? Nghe chị Vương nói nó rất có giáo dục, cao lớn và còn là một nam sinh rất đẹp trai nữa.”

“Anh ấy..... Vì nhà có việc nên sáng sớm đã về rồi. Anh ấy gửi lời tới ba mẹ, vì thời gian gấp quá nên chưa kịp chào ba mẹ, anh ấy nhờ con gửi lời cảm ơn tới hai người.”

“Haha, đứa nhỏ này khách khí quá, lần sau có cơ hội hãy dẫn bạn con về nhà ăn cơm nhé.”

“À, vâng!” Thấy bà Thắm có vẻ như rất vừa ý Trạc Thác, Tur Vũ ngầm hạ một quyết định: chuẩn bị tìm thời gian thích hợp đưa Trạc Thác về nhà, chính thức ra mắt bố mẹ.

Bà Thắm liếc qua chiếc giường màu lam, bà đi qua sửa sửa lại cái chăn để lộn xộn, khi thấy chiếc chăn đơn dưới ga giường trắng thì buồn bực nói: “Tiểu Vũ, sao con lại thay chăn? Cái màu kia tinh khiết hơn, so với cái chăn này thoải mái hơn nhiều.”

“Con.....con.....” Tầm chăn đó vì đêm lạc hồng đầu tiên của cô mà bị nhuộm ô uế, cô đã lén mang đi giặt và thay vào đó là chiếc chăn cũ này. “Mấy hôm trước con uống nước quả, không cẩn thận nên bị dơ nên đã mang đi giặt rồi.”

Bà Thắm nhú mày “Sao con lại để chăn mền bị dơ? Mai con phải đem ra phơi nắng đi.”

Tur Vũ lập tức đến trước giường, giả vờ ngửi ngửi rồi nói: “Không có mùi gì mà!”

“À, có thể do mẹ suy nghĩ nhiều rồi.” Bà Thắm cho rằng mình quá lo lắng mà sinh ra ảo giác.

Tur Vũ thầm thử phào nhẹ nhõm, mấy ngày trước đêm nào Trạc Thác cũng ngủ cùng cho trên giường này nên mùi trên chăn chắc chắn là của anh. Cô trách mình đã sợ y đến toát mồ hôi, nguy hiểm thật!

Sau khi chiếc giường được sắp xếp lại chỉnh tề, bà Thắm bảo cô nghỉ ngơi sớm một chút rồi cũng trở về phòng mình.

Tur Vũ đi đến giường nằm xuống, ngửi mùi hương quen thuộc trên chăn làm cô trần trọc mãi vẫn không thể ngủ được.

Trong nhà hàng ở tầng hai khách sạn Thiên nga trắng, khung cảnh ưu nhã, nhẹ nhàng. Trong khi Tur Vũ cùng ba mẹ đang trên đường đến thì nhà Tur Đồ đã chờ trước ở đó.

Hôm nay Tur Vũ mặc một bộ váy dài màu lam, tóc buông hờ sau lưng làm toát lên vẻ tươi mát thoát tục của cô. Cô khách khí chào hỏi vợ chồng Tur Đồ, nhìn Tur Đồ Thụy mỉm cười một cái.

Tur Đồ Thụy vừa cười đáp trả cô vừa nhìn cô chăm chăm. Vợ chồng Tur Đồ thì mỉm cười tỏ vẻ ưng ý với Tur Vũ, nụ cười càng ngày càng lộ rõ.

Bị họ nhìn chăm chăm như vậy, Tur Vũ cảm thấy không được tự nhiên, lúng túng cúi đầu xuống.

Tur Đồ Hiền chuyển ánh mắt đến Thẩm Lạc Chính nói: “A Tâm, chuyện trưa nay anh nói với tôi, suy nghĩ một chút thì ai cũng đều trải qua sóng gió, mà tình bạn của chúng ta đã lâu năm như vậy nên tôi đồng ý với anh.”

“Thật sao? Cảm ơn Tur Đồ huynh!” Thẩm Lạc Chính vô cùng vui mừng và cảm kích.

“Đúng rồi, A Thụy một tháng nữa sẽ tốt nghiệp, tôi đang nghĩ.....nên đưa nó ra nước ngoài du học trước hay cho chúng đính hôn trước đây.”

“Hả?” Thẩm Lạc Chính kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu được tại sao Tur Đồ Hiền lại nhanh chóng đồng ý giúp mình, hóa ra là có điều kiện. Dù trong lòng khó chịu nhưng nghĩ đến Tur Đồ gia có thể mạnh lớn, Tur Đồ Thụy lại tài mao song toàn, nên ông gật đầu nói: “Có thể cùng được Tur Đồ huynh kết thân gia là may mắn của tôi. Tur Đồ huynh định ngày lành rồi nói cho tiểu đệ là được.”

“Được được!” Tur Đồ Hiền cười ha hả, bà Tur Đồ lộ rõ vẻ sung sướng. Tur Đồ Thụy thì vui mừng nhìn sang Tur Vũ.

Tur Vũ nén cơn giận, nhẹ giọng hỏi: “Ba, Tur Đồ bá bá, mọi người đang nói cái gì mà thân gia? Còn nữa, ai muốn đính hôn?”

“Đồ ngọc, chính là con với A Thụy đó.” Tur Đồ Hiền hiền lành nhìn cô.

Tur Vũ vừa nghe được lập tức hét lên một tiếng “Vi sao lại không cho con biết trước? Không phải nên hỏi qua ý kiến của con sao?”

Bà Thắm thấy bộ dạng thất thố của con gái, nhanh chóng kéo cô ngồi xuống khiển trách: “Tiểu Vũ, đừng kích động, phải chú ý hình tượng trước công chúng.”

“Ba mẹ, hai người đã sớm biết nhưng đều giấu con đúng không?” Tur Vũ thấy vợ nhìn hai người.

“Mẹ.....” Bà Thẩm không biết nên nói gì cho phải.

“Tiểu Vũ, dù sao sớm muộn gì con cũng kết hôn với A Thụy, giờ chỉ cần chờ cử hành nghi thức đính hôn mà thôi, chờ các con học xong rồi sẽ tiến hành kết hôn.” Thẩm Lạc Chính an ủi cô.

“Ai nói con sẽ kết hôn với A Thụy? Con không yêu anh ấy.” Nghĩ đến mình chẳng hay biết gì, Tur Vũ càng thêm tức giận.

Khuôn mặt tuần tú của Tur Đồ Thụy lập tức ửng đỏ, đau thương nhìn cô. Vợ chồng Tur Đồ cũng kinh ngạc không kém, cả hai chuyển đổi mắt nghi ngờ về phía ông bà Thẩm.

“Thực xin lỗi, con có chút không thoải mái, con xin phép đi trước.” Không chờ mọi người phản ứng, Tur Vũ đứng dậy chạy thẳng ra ngoài.

Tur Đồ Thụy cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Nguy cơ xuất hiện

“Tur Vũ!” Trước cửa nhà hàng, Tur Đồ Thụy gọi cô lại.

“A Thụy, không cần lo cho em.” Tur Vũ nhìn anh.

“Em từ chối chuyện của chúng ta có phải là vì hấn?”

Tur Vũ ngạc nhiên một lát rồi bình tĩnh nói: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Tur Vũ, anh biết hết rồi, em không cần phải trốn tránh. Em không muốn đính hôn với anh vì em yêu Trạc Thác!” Tur Đồ Thụy thống khổ nói ra.

“Anh.....Sao anh biết tên anh ấy? Chẳng lẽ anh cũng như những con người nhảm chán khác đi tìm hiểu về anh ấy?” Khuôn mặt Tur Vũ lập tức bộc lộ sự tức giận.

“Đừng tức giận, anh không có. Ngày đó ở trường, sau khi nghe được tin đồn, anh.....anh đã từng rửa xe ở đó và gặp qua hấn.”

Tur Vũ không tin tưởng nhìn anh, không thể tin tưởng được người bình thường khiêm tốn như anh mà cũng làm chuyện như vậy. Nhưng giờ không phải là lúc truy cứu hay quở trách anh, chủ yếu là không thể để cho ba mẹ biết. “Anh....anh sẽ không nói cho ba mẹ em biết chứ?”

“Em yên tâm, anh sẽ không nói.”

“Cám ơn anh! A Thụy.” Tur Vũ yên lòng mà tin tưởng anh. Vốn đang định mấy hôm nữa đưa Trạc Thác về nhà gặp ba mẹ, nhưng với tình hình hôm nay chỉ sợ không thể thực hiện được. Thật không hiểu sao ba mẹ lại cố gắng cùng Tur Đồ gia liên hôn, trong nhà tiền không thiếu, sao còn muốn dệt hoa lên gấm?

Tur Đồ Thụy nhìn sắc mặt cô hỏi: “Tur Vũ, em thật sự muốn sống chung với hấn?”

Trong đầu cô bỗng hiện một khuôn mặt tuần mỹ, Tur Vũ nhất quyết gạt đầu, khi cô thấy khuôn mặt ảm đạm của Tur Đồ Thụy thì đau lòng nói: “Xin lỗi anh, A Thụy!”

“Không có gì!” Anh cười một cách khổ sở, “Không phải tình cảm của mỗi người đều có thể vừa lòng đẹp ý.”

“A Thụy, đừng như vậy, em không muốn vì em mà anh bị tổn thương. Chúng ta là bạn tốt được không?”

“Bạn tốt? Ừ bạn tốt!” Tur Đồ Thụy cố nén đau đớn, biết trước cô ấy không yêu mình nhưng nghe chính cô nói ra thì lòng anh càng đau đớn.

“A Thụy.....”

“Anh không sao, em yên tâm, anh sẽ nói với ba mẹ anh, chuyện đính hôn này coi như chưa từng đề cập qua.” Anh giả bộ như không có gì nói: “Chúng ta quay vào trước đi, vui vẻ ăn xong bữa cơm này, họ đang chờ đấy.”

“Không, em muốn được yên tĩnh một lát, anh vào trước đi. Thay em gửi lời xin lỗi đến ba mẹ anh nhé.”

Tur Đồ Thụy không miễn cưỡng, nhìn cô: “Vây được rồi, một mình em nên cẩn thận một chút, anh lên trước.”

Khi thân hình cao lớn biến mất, Tur Vũ mới thu hồi ánh mắt, đi tới bên cạnh hồ nước cách đây không xa, lấy điện thoại ra, bấm dãy số quen thuộc: “Thác!”

“Vũ nhi?” Trạc Thác vui mừng khi nghe tiếng nói quen thuộc “Có phải bữa tiệc lại rất chán nên em lại tranh thủ thời gian gọi điện nói chuyện phiếm với anh?”

“À, em.....” Vừa nghe thấy tiếng nói trầm ấm quen thuộc này, lòng Tur Vũ vô cùng kích động, khóe mắt cô nóng lên.

“Vũ nhi, làm sao vậy, em đang khóc sao?” Tiếng nói vui mừng lập chuyển thành lo lắng.

“Không có gì. Nghe được tiếng của anh, cô cảm thấy rất cảm động, như đã lâu không được nghe.”

Trạc Thác từ từ yên tâm, “Đồ ngốc, không phải hôm qua chúng ta vừa mới gọi điện sao? Với lại, mai chúng ta lại có thể gặp mặt. Chỉ cần em thích, mai anh lại nói không ngừng bên tai em, đến khi em phiền chán mới thôi.”

“Không! Em vĩnh viễn sẽ không phiền chán.” Tur Vũ lập tức cắt ngang lời anh.

“Anh cũng vậy!”

.....

Thứ bảy không phải đi học, Tur Vũ ngủ đến hơn mười một giờ sáng mới rời khỏi giường. Cô vừa xống đến tầng một, thấy bà Thẩm ngồi trên ghế salon, cô dừng lại, đi chuyển đến trước mặt mẹ, nhẹ giọng nói: “Mẹ!”

Bà Thẩm nhìn cô yêu thương nói: “Dậy rồi à?”

Tur Vũ gật nhẹ đầu, chần chờ nói: “Mẹ, chuyện tối qua.....con xin lỗi.”

“Không sao, mẹ cũng biết việc này quá đường đột, con nhất thời không tiếp nhận được cũng là chuyện thường tình. Ba mẹ cũng nói qua với Tur Đồ bá bá rồi, A Thụy còn một tháng nữa mới ra nước ngoài, cho các con thời gian thích ứng trước rồi đính hôn sau cũng được.”

“Mẹ, con sẽ không đính hôn với anh ấy đâu.” Tur Vũ lập tức phản đối. Trì hoãn một tháng thì sao? Dù cho một năm hay mười năm sau, cô cũng sẽ không chấp nhận việc hôn nhân này.

“Tiểu Vũ, con.....” Bà Thẩm thấy cô có vẻ tức giận, nghi ngờ hỏi: “Con rất ghét A Thụy?”

“Không phải! Chỉ có điều con không có tình cảm gì với anh ấy.”

“Haha, vậy là được rồi. Chỉ cần con không ghét nó là được. Về phần tình cảm thì có thể từ từ bồi dưỡng. Con cũng biết A Thụy ưu tú như vậy, lại tuân thủ lịch sự, Tur Đồ gia lại tài lực hùng hậu, con có thể gả cho nó, ba mẹ cũng cảm thấy yên lòng.”

“Mẹ, tại sao nhất định phải gả cho anh ấy? Nhà chúng ta tuy có kém hơn Tur Đồ gia, nhưng coi như cũng khá giả, tại sao còn muốn liên gia cùng họ?”

“Tiểu Vũ, có rất nhiều chuyện con không nên biết.....” Bà Thẩm muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nhìn đứa con gái đơn thuần ngây thơ. Bà không muốn cô bị nhiễm ưu sầu, nói: “Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Trong lòng Tur Vũ có rất nhiều điều buồn bực nhưng không hỏi nhiều, cô kéo tay bà Thẩm cùng đến nhà ăn.

--- đậm mực màu tím -----

Tại sân bóng rổ yên tĩnh, chỉ có tiếng bóng đập trên mặt đất vang lên từng đợt. Thượng Quan Dục đứng một bên yên lặng nhìn Tur Đồ Thụy phát tiết, mặt mũi đầy lo âu. Cuối cùng không nhìn được, đoạt lấy bóng trong tay anh, lớn tiếng: “Đã không bỏ được cũng đừng giả vờ như không có chuyện gì. Cậu đến tìm cha mẹ cô ấy nói ra chuyện tên tiểu tử kia, còn hơn ở đây mà tức giận!”

Tur Đồ Thụy im lặng nhìn anh một hồi rồi đoạt quả bóng từ trong tay anh về, tiếp tục đập bóng.

Thượng Quan Dục thấy thế càng thêm tức giận: “Cậu không nói phải không? Tôi giúp cậu nói!”

“Dục, đừng như thế!” Tur Đồ Thụy gọi với theo Thượng Quan Dục “Chuyện của tớ để tớ tự giải quyết, cậu không cần quan tâm.”

“Giữa chúng ta còn cần có riêng tư hay sao? Sao cậu lại phải chịu uất ức như vậy? Ngay cả một đứa con gái cũng không giữ được, bị thất bại dưới tay tên tiểu tử kia cậu cam tâm sao?”

Sắc mặt Tur Đồ Thụy lập tức trở nên ủ rũ, thì thào tự nói: “Không cam lòng thì sao? Bọn tớ đã nói rõ rồi, trong lòng cô ấy chỉ có hận; còn tớ, chỉ có thể

là bạn tốt.”

“Cậu!” Thượng Quan Dục tức giận đến nói không ra lời, giành lấy quả cầu trong tay anh, đi sâu vào sân ra sức đập bóng. Tư Đồ Thụy ngơ ngác một lát rồi cũng gia nhập cùng. Trên sân trống trải, hai nam sinh điên cuồng chơi bóng, mọi phát iết trong lòng, mọi sầu bi đều tan biến.

Tại Thâm gia

Bà Thâm đang dựa lưng vào salon, khép mắt lại ngủ. Lúc này chị Vương đi đến nói: “Bà chủ, bà có thư.”

Bà Thâm từ từ mở mắt, nhận lấy bức thư nói: “Vợ chồng Thâm Lạc Chính”, trong lòng bà dấy nên một nỗi buồn bực. Bà nhanh chóng mở phong bì thấy bên trong có phong thư, mở ra, bà thấy bên trong có một chồng ảnh thì sắc mặt chuyển biến, kêu to lên một tiếng.

“Bà chủ, có chuyện gì vậy?” chị Vương nghe được tiếng kêu, nhanh chóng từ phòng bếp chạy đến, khi bà thấy trên ghế salon tán loạn ảnh chụp thì cũng la lên: “Cái này.....Đây không phải cậu Trạc sao?”

Bà Thâm nghe được lập tức túm lấy tay chị Vương nói: “chị Vương, bà biết người này sao?”

“Vâng. Cậu ta chính là người tiểu thư từng đưa về nhà ở nhờ, chính là cậu Trạc.” chị Vương tiếp tục buồn bực nói: “Nhưng tiểu thư sao lại thân thiết với cậu ta như vậy, bà chủ, ảnh chụp này là ở đâu ra?”

Bà Thâm như bị đánh đòn cảnh cáo. Trời ạ, Tư Vũ mang hân về nhà ở, còn nói hân là anh của bạn. Bà lập tức hiểu ngay vì sao Tư Vũ đối chân đơn không lý do, khó trách chắc trên giường Tư Vũ có mùi gì đó khác lạ, chắc chắn là.....Bà không dám nghĩ tiếp, ngã ngồi xuống ghế salon, khuôn mặt trắng nõn lại càng thêm nhợt nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Tình cảm lưu luyến bị vạch trần

Giữa trưa, Tư Vũ bước nhanh vào nhà, thấy không khí trong nhà có gì đó không giống với ngày thường, cô đến trước ghế sofa, gọi bà Thâm một tiếng: “Mẹ, con về rồi.”

Bà Thâm ngược mặt lên nhìn cô: “Tiểu Vũ, con nói cho mẹ nghe, gần đây có phải con đang yêu không?”

Tư Vũ giật mình, nói quanh co: “Không có....không có.”

“Đúng rồi, không phải con muốn mời bạn học cùng với anh của cô ấy về nhà mình ăn cơm sao? Đã hơn mười ngày rồi, sao không thấy họ đến?”

“À, bạn con và anh trai cô ấy về quê rồi, tạm thời không rảnh.”

Bà Thâm lập tức đứng lên, lớn tiếng quát mắng: “Tiểu Vũ, từ bao giờ con đã giỏi nói dối như vậy, trước kia con rất biết điều và thẳng thắn. Nói mau, có phải là đưa con trai kia dạy con như thế không?”

Lần đầu tiên thấy mẹ tức giận đến vậy, Tư Vũ run rẩy ấp a ấp úng: “Mẹ, con..... Con không nói dối mà. Còn nữa, cái gì mà con trai ạ?”

“Con còn nói dối!” Gương mặt bà Thâm tràn đầy thất vọng, bà cầm những tấm ảnh trên salon, dùng sức nhét vào tay cô: “Tự còn nhìn xem!”

Tư Vũ cầm lấy đồng ảnh, gương mặt biến sắc. Trong các tấm ảnh đều là cô với Trạc Thác, có dắt tay, ôm nhau, thậm chí cả những lúc hôn môi, còn có cả những tấm lúc cô đang rửa xe cùng anh. Rốt cuộc ai đã chụp những tấm ảnh này?

“Mẹ.....” Tư Vũ bất an nhìn về phía mẹ.

“Con nói cho mẹ biết, làm sao quen biết nó? Nó là người như thế nào? Còn nữa, con với nó đã tiến triển tới đâu rồi?”

“Con.....”

“Con đừng lại nói với mẹ nó chỉ là anh của bạn con, đừng tưởng lừa được mẹ nữa.” Bà Thâm vừa thất vọng vừa tức giận “Còn nữa, lần trước con dẫn nó về nhà, có phải đã cùng nó.....”

“Mẹ, con.....”

“Con đã lên mang chân đi giặt không phải vì làm đổ nước trái cây, mà là do đêm đầu tiên lạc hồng của con. Trên chân có mùi khác thường cũng là của đứa con trai kia đúng không?” Bà Thắm đau đớn nói.

Tư Vũ mở to mắt sợ sệt nhìn mẹ, không thể tưởng tượng được cái gì mẹ cũng biết, cô lập tức trở nên hoang mang sợ hãi không biết phải làm sao.

“Sao con lại ngu ngốc như vậy, con còn nhỏ tuổi sao? Còn nữa, con đã biết hết về chàng trai kia rồi sao? Tuy nói xã hội hiện nay văn minh, phóng khoáng, nhưng con gái phải thanh bạch thủy chung mới là điều quan trọng, con lại mơ hồ cùng nó phát sinh quan hệ. Việc này nếu để cho ba con biết thì sẽ ra sao?”

“Mẹ, đừng nói cho ba biết. Còn nữa, tuy Thác rất nghèo, nhưng anh ấy yêu con, con cũng rất yêu anh ấy.” Tư Vũ cầu xin.

“Con thì yêu được bao nhiêu? Con hiểu được cái gì gọi là yêu sao? Mẹ chỉ sợ có người lợi dụng con thôi, đồ ngốc ạ.”

“Không đâu, mẹ, Thác thật sự yêu con, anh ấy còn nói từ nay về sau sẽ cố gắng làm việc, tương lai sẽ để con làm người vợ xinh đẹp nhất của mình, làm người con gái hạnh phúc nhất trên đời này.”

Thấy con gái đang tràn ngập mơ ước, thần sắc bà Thắm không giống như vừa rồi, bà kéo cô gần lại rồi từ từ ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Vũ, con nói cho mẹ xem, làm sao quen được nó. Còn nữa, gia đình nó thế nào nói cho mẹ nghe hết đi.”

Tư Vũ gật đầu nhẹ, sau đó kể lại gặp Trạc Thác như thế nào, rồi yêu nhau ra sao.

Bà Thắm nghe xong, sắc mặt trở nên kinh hãi “Con nói, nó không phải người của thế giới này, nó là người cổ đại? Điều này sao có thể.”

“Mẹ, anh ấy đúng là xuyên qua. Thân phận thật sự của anh ấy không hề thấp chút nào, ở triều đại kia anh ấy là hoàng tử, người kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

“Được rồi, cho dù nó có là gì đi nữa con cũng không thể tiếp tục với nó được. Con cũng biết, cổ đại đế vương gia, đàn ông nào mà không phong lưu, họ đối với phụ nữ cực kỳ kinh thường, phụ nữ đối với họ mà nói chẳng qua là công cụ phải cần để phát tiết thôi.”

“Không đâu. Thác đã hứa với con từ nay về sau chỉ yêu mình con. Trước kia anh ấy có lẽ đã từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng bây giờ thì không như vậy nữa.”

Ayy.....bà Thắm đau thương nhìn con gái, xem ra cô đã hoàn toàn rơi vào tay gã rồi, lại còn rơi vào vòng tình đến mức không thể tự kiềm chế được, việc này phải làm thế nào cho phải đây? Nên làm sao?

Tư Vũ không dám lên tiếng, yên lặng ngồi nhìn bà.

Tiệm rửa xe Thái Hoa

Vừa rửa xong một chiếc xe, Trạc Thác nhanh lúc rảnh rồi về phòng dưới nghỉ ngơi một chút. Lúc này, một chiếc xe Benz bạc tiến đến, Trạc Thác lập tức nghênh đón.

Xe vừa dừng hẳn, từ ghế lái có một quý bà bước xuống, nhìn gương mặt trắng nõn thanh tú của bà, Trạc Thác có cảm giác như đã từng quen biết, lập tức tràn đầy thiện cảm đối với bà, ngữ điệu khách khí chuyển thành tôn kính “Chào bà! Xin hỏi có cần tôi đến giúp bà không?”

Bà Thắm bình tĩnh nhìn chàng trai trước mắt, thân hình cao lớn, tuấn mỹ tuyệt luân, tuy ăn mặc bình thường nhưng không che khuất được khí chất cao quý của anh. Một chàng trai như vậy quả thực chính là sát thủ của mọi thiếu nữ khờ dại thuần khiết, chưa bao giờ biết qua chuyện đời như Tiểu Vũ, làm sao chống được sự tấn công chiếm hữu của nó chứ.

“Thưa bà!” Thấy bà không đáp, Trạc Thác cảm thấy khó chịu, cất tiếng gọi bà thêm một lần nữa.

“À, tôi muốn rửa xe.” Bà lập tức trở về hiện tại.

“Xin hỏi, bà cần phục vụ như thế nào?”

Một chất giọng mạnh mẽ trầm ấm, ông trời đối với chàng trai này thật không tệ, nếu như ở thế kỷ hai mươi mốt cũng có thể ban cho cậu ấy một thân phận cao quý thì ..., vậy thì càng thêm hoàn mỹ rồi, bà Thắm thương tiếc.

“Phục vụ à? Cái này.....” Bình thường đều là Vương Bá phụ trách việc rửa xe, bà thật sự không biết nên chọn cách phục vụ nào.

“Lần đầu tiên bà đến rửa xe à? Không sao, hãy để tôi được giải thích. Phục vụ của chúng tôi chia làm ba loại, đối với bà và nhãn hiệu xe này.....” Trạc Thác kiên trì giảng giải cho bà.

Ngồi trên ghế nhìn mặt trời đã khuất bóng, bà Thắm trầm mồi cảm xúc ngổn ngang. Không thể nào phủ nhận bề ngoài hay nội tâm nó đều là một chàng trai hiếm có. Chỉ tiếc, nó chỉ là một tên tiểu tử nghèo, không giúp được gì cho Thắm gia. Thật sự là ông trời có ý trêu người mà.

Bà cứ như vậy cúi đầu trầm tư, đến khi Trạc Thác nói với bà xe đã được rửa xong, bà mới phục hồi lại tinh thần và trả tiền, lại một lần nữa liếc nhìn anh rồi mới lái ô tô rời đi.

Ban đêm, Thảm gia ồn ào.

Thảm Lạc Chính nhìn trên bàn toàn là ảnh chụp, tức sùi bọt mép: “Xem đi, bà luôn cưng chiều nó, giờ thì nó dám đi vụng trộm yêu đương.”

“Đừng lớn tiếng như vậy, Tiểu Vũ đang ở phòng bên.”

“Sợ cái gì, tôi đang muốn gọi nó tới giáo huấn một trận đây.” Thảm Lạc Chính cao giọng: “Khó trách nó một mực cự tuyệt hôn sự với Tư Đồ gia, đó là do nó ở bên ngoài làm loạn. Thật sự là .....tức chết tôi. Đúng rồi, bà biết tên tiểu tử kia làm việc ở đâu không. Giúp tôi hẹn với nó, tôi muốn hỏi nó rốt cuộc cần bao nhiêu tiền mới đồng ý rời khỏi Tiểu Vũ.”

Bà Thảm nói: “Ông à, chúng ta dùng tiền để giải quyết chuyện này có phải gấp quá không? Chàng trai đó hẹn hò với Tiểu Vũ chưa chắc là vì tiền.” Từ khi gặp Trạc Thác, bà bỏ luôn ý niệm không tốt mới đầu về anh.

“Hừ, nhìn nó một bộ tiểu bạch, sao có thể không phải vì tiền? Mặc kệ thế nào, tôi nhất định không thể để cho bọn chúng có cơ hội qua lại với nhau. Hiện tại thời gian A Thụy xuất ngoại ngày càng gần, chúng ta không thể trì hoãn mãi, bất luận thế nào cũng phải giúp bọn trẻ làm lễ đính hôn. Ngày mai bà tìm hiểu rồi hẹn tên tiểu tử kia về nhà cho tôi.”

“Ông à, nhất định phải làm thế sao?” Bà Thảm vẫn không đồng ý với cách giải quyết này.

“Bà nghĩ chúng ta phải làm sao đây? Nếu không phải vì công ty, tôi bằng lòng nhờ vào con gái sao?”

“Ayy!” Bà Thảm bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu Vũ, hãy tha thứ cho ba mẹ, để con có những ngày tháng tốt lành, chúng ta chỉ có thể làm như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Có thai

Trạc Thác ngồi nghiêm chỉnh ở đại sảnh Thảm gia. Vừa rồi bà Thảm đến tiệm rửa xe tìm anh, nói ông Thảm có chuyện muốn thương lượng.

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ trên lầu bước xuống, đến trước ghế sofa, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Trạc Thác. Bà Thảm cười dịu dàng nói: “Đề tôi giới thiệu, đây là ba của Tiểu Vũ.”

Bà Thảm vừa nói xong, Trạc Thác lập tức đứng lên, tôn kính nói: “Xin chào bác Thảm!”

Thảm Lạc Chính liếc nhìn Trạc Thác, không thể tưởng tượng được người thật so với ảnh chụp càng suất thần, làm cho người ta chú ý nhất là trên người anh có một khí chất đặc biệt. Vừa nghĩ tới việc anh đang lừa gạt con gái mình, tận đáy lòng Thảm Lạc Chính dâng lên cảm tình đã bị đè xuống, nghiêm túc nói: “Nghe nói cháu xin nghỉ không dễ, vậy ta cũng không lãng phí thời gian của mọi người. Nói cho cháu hay, rốt cuộc cháu muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi Tiểu Vũ?”

Trạc Thác sững sốt, không hiểu hỏi: “Thực xin lỗi, bác Thảm, cháu không hiểu ý của bác lắm. Bác có thể nói rõ một chút được không?”

“Hừ, thật sự không hiểu ư? Xem ra mày đang giả bộ đứng đắn rồi. Mày tiếp cận Tiểu Vũ không phải vì nó là thiên kim tiểu thư, muốn chiếm tài sản sao?”

Nghe đến đó, Trạc Thác cũng hiểu được ý ông, anh cảm thấy vô cùng tức giận. Hừ, anh đường đường là hoàng tử của Thịnh Trạc hoàng triều, muốn cái gì có cái đó, đâu cần phải chiếm dụng tài sản của người khác chứ? Khó khăn nhất ông lại là bố của Vũ nhi, Trạc Thác cố nén suy nghĩ, nghiêm trang nói: “Bác Thảm, dù bác xem thường cháu nhưng cháu nói cho bác biết, cháu với Vũ nhi qua lại vì cháu yêu cô ấy không phải vấn đề có tiền hay không.”

“Hừ, đàn ông nào cũng giống như mày vậy, đều nói mình rất thanh cao. Mày nói giá đi, tao nhất định có thể thỏa mãn yêu cầu của mày.”

“Ông!” Lần đầu tiên bị si nhục như vậy, Trạc Thác không kiềm chế được cơn giận, khi anh chuẩn bị nổi giận thì trong đầu hiện ra đôi mắt ôn nhu của Tư Vũ cùng dung nhan mỹ miều của cô, anh kìm nén cơn giận, nhìn sang hướng khác không nói thêm gì nữa.

“Cậu Trạc, hãy dứt khoát đi, thời gian của tôi rất quý giá.” Thảm Lạc Chính lên giọng gọi.

“Ông à, mọi người đều là người một nhà, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh nói.” Bà Thảm cuống quýt khuyên giải.

“Cái gì mà người một nhà? Bà thật là nông cạn, người như vậy còn không xứng đáng xách giày cho Thẩm Lạc Chính tôi.”

Từ nhỏ đến lớn, mọi người đối với anh không sợ hãi thì là cung kính, đến giờ chưa từng thử qua cảm giác bị si nhục như vậy, Trạc Thác nghe đến đó, không nhịn được nữa, trầm giọng nói: “Bác trai, bác gái, cháu xin phép đi trước.” Không chờ họ phản ứng, anh bước nhanh ra ngoài.

“Tên tiểu tử nhà người, đứng lại cho ta, mọi chuyện còn chưa giải quyết xong!” Thẩm Lạc Chính tức giận hô hào. Đáng tiếc, thân hình cao lớn kia không hề để ý tới, cũng không quay đầu lại mà cứ đi thẳng ra cửa.

“Được rồi, đừng kích động. Có gì từ từ nói. Lần sau để tôi nói cho, ông làm cho người ta tôn trọng mình một chút đi.” Đối với thái độ vừa rồi của ông Thẩm, bà Thẩm cũng cảm thấy bức mình.

“Để bà nói? Vậy thì không nói còn hơn.” Thẩm Lạc Chính gạt tay bà, mặt mũi đầy vẻ giận dữ, nhanh chóng lên lầu.

Nhìn bóng người đang lên lầu, bà Thẩm thở dài một tiếng, không biết phải làm sao cho phải.

Thức ăn phong phú được bày trên bàn như mọi ngày, nhưng hôm nay không khí lại khác lạ. Tư Vũ phát hiện gần đây mẹ mình mang một bộ mặt buồn rầu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình; ba thì mặt mũi nghiêm nghị, thậm chí còn mơ hồ có chút tức giận.

“Tiểu Vũ, nghe nói con đang kết bạn với một công nhân rửa xe, có thật không?” Thẩm Lạc Chính hỏi.

“Dạ?” Tư Vũ giật mình, hướng đôi mắt nghi ngờ nhìn về phía bà.

Bà Thẩm đau lòng nhìn con gái: “Tiểu Vũ, ba con cũng biết rồi. Chúng ta nhất định cho rằng chàng trai kia không thích hợp với con. Các con hãy sớm chia tay đi.”

“Con không muốn!” Vừa nghe đến việc họ phản đối chuyện mình với Trạc Thác, sự kiên quyết từ đáy lòng cô dâng lên, “Ba mẹ không phải con, làm sao biết anh ấy có thích hợp với con hay không chứ. Anh ấy yêu con, con cũng vậy, chúng con rất thích hợp.”

“Đừng---” Thẩm Lạc Chính hung hăng quăng chiếc đũa xuống bàn, phần nộ quát: “Con còn nhỏ, lại còn tùy tiện mà nói yêu với chả thương, con biết cái gì là yêu sao? Anh ấy chăm chỉ, thông minh, hiếu học, về sau nhất định sẽ có sự nghiệp riêng mà.”

“Căn bản nó không thật lòng thích con, nó tiếp cận con là có mục đích khác.”

“Không phải, anh ấy thật lòng yêu con!” Tư Vũ lớn tiếng, chẳng những muốn cho họ nghe mà còn cho chính mình nghe.

“Mặc kệ nó như thế nào, tóm lại, ngày mai con lập tức kết thúc với tên tiểu tử kia, ngoan ngoãn đính hôn với A Thụy.”

“Con không muốn! Sao hai người cứ em con đính hôn với A Thụy. Không sai, anh ấy vĩ đại, gia đình lại có điều kiện tốt, nhưng con không yêu anh ấy! Ba mẹ có hiểu không?” Nghĩ đến việc hai người họ chỉ muốn chia rẽ mình vs Trạc Thác, Tư Vũ khóc rống lên, hung hăng đặt chén cơm xuống, nước mắt vòng quanh chạy thẳng lên lầu, về phòng khóa trái cửa.

Một buổi chiều nọ, Tư Vũ vừa bước vào phòng, đáng ra giờ này ba đang ở công ty làm việc, sao lại xuất hiện ở trong nhà, trong lòng cô cảm thấy khó chịu. Nhưng từ sau bữa cơm đó, cô với ông không còn thân thiết như trước nữa. Cô bình tĩnh chào một tiếng “Ba!” Sau đó lên lầu.

“Tiểu Vũ, con đến đây một chút!” Ông Thẩm gọi cô lại.

Tư Vũ đứng trước mặt ông, im lặng.

Ông Thẩm nhìn cô nói: “Tối nay ba hẹn Tư Đồ bá bá cùng ăn cơm, con chuẩn bị rồi đi cùng nhé.”

“Con không đi!” Tư Vũ lập tức phản đối.

“Con!?” Ông Thẩm tức giận.

“Cha, con lên phòng có việc.” Nói xong, cô xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại!” Ông Thẩm lập tức đứng dậy nắm tay cô, nổi giận quát: “Đây là thái độ gì thế, con nhất định phải đi.”

“Con không đi.” Tư Vũ dùng sức né tránh.

Cứ như vậy, hai người giằng co tới lui, không cẩn thận nên Tư Vũ ngã xuống nền nhà. Cô cảm thấy cực kỳ đau bụng dưới.

Tình thần ông Thẩm dần bình thường trở lại, ngồi xuống cạnh con gái, ân cần hỏi: “Tiểu Vũ, con làm sao vậy?”

“Ba ơi, đau quá.....Bụng con đau quá!” Mặt Tư Vũ toát mồ hôi.

“Ba ơi.....chị Vương....” Ông sợ hãi kêu to.

Bà Thắm và chị Vương nhanh chóng chạy đến, cả hai người thấy cô ngồi trên đất, thần sắc nhợt nhạt, hoảng sợ hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tư Vũ (tiểu thư), con làm sao vậy?”

Sắc mặt Tư Vũ ngày càng tái nhợt, cuối cùng thì ngất đi.

Ông Thắm ôm cô chạy lên lầu, vừa chạy vừa la lớn: “chị Vương, mau gọi điện cho bác sĩ Lư.”

Bà Thắm cũng gấp gấp đuổi theo sau.

Trên chiếc giường màu xanh da trời, Tư Vũ nhắm nghiền hai mắt, gương mặt hoàn toàn yên bình. Ông bà Thắm lo lắng nhìn bác sĩ Lư chuẩn đoán bệnh. Không lâu sau, bác sĩ Lư buông dụng cụ, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Thưa ông bà, Tư Vũ tiểu thư, cô ấy.....cô ấy đã mang thai bốn tuần.”

“Cái gì?” Ông bà Thắm như sét đánh ngang tai, bị dọa đến lão đảo cả người.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Nỗi đau khổ thầm kín

“Bác sĩ Lư, Tiểu Vũ nó.....Không có chuyện gì chứ?” Sau khi bình tĩnh lại, họ mới lo lắng hỏi.

Bác sĩ Lư trao cho họ một ánh mắt yên tâm nói: “Không sao, vừa rồi do kích động nhất thời, hoảng hốt lại vừa mang thai không lâu nên dẫn đến hôn mê, tiểu thư sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Sắc mặt bối rối của hai người lập tức yên ổn phần nào, Thắm Lạc Chính nhìn Tư Vũ đang ngủ say hỏi: “Bác sĩ Lư, nếu như muốn bỏ đứa bé đi thì có những cách nào?”

Bà Thắm lên tiếng: “Ông à.....”

Bác sĩ Lư cũng kinh ngạc nhìn ông, đến khi ông hỏi lại lần nữa mới nghiêm túc nói: “Tư Vũ tiểu thư mới mang thai không lâu, chúng ta có thể thử dùng thuốc, phương pháp này áp dụng với phụ nữ mang thai 40 ngày, vừa thuận tiện lại vừa an toàn, không để lại bất cứ di chứng nào.”

“Được! Vậy dùng phương pháp đấy đi, ông giúp tôi liên lạc với bệnh viện, hai ngày sau tiến hành.”

“Tôi có người bạn ở khoa phụ sản, có thể nhờ bà ấy sắp xếp.”

“Ừ.” Thắm Lạc Chính gật đầu.

“Không có việc gì thì tôi xin phép đi trước. Đến lúc đó sẽ liên lạc với ông sau.”

“chị Vương, tiễn bác sĩ Lư ra về.” Thắm Lạc Chính giao việc cho chị Vương.

Chờ chị Vương tiễn bác sĩ Lư ra về, bà Thắm gấp giọng nói: “Ông à, ông thật sự muốn bỏ đứa bé này sao?”

“Không bỏ đi chẳng lẽ để cho nó sinh ra sao?” Ông Thắm tức giận “Không phải bà nói chúng nó mới chỉ hôn môi thôi sao? Bà xem xem, đến nghiệt chủng cũng có rồi. Tên tiểu tử Trác Thác kia thật sự là gan to bằng trời mà, dám làm những chuyện như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho nó.”

Đột nhiên người trên giường truyền đến vài tiếng ưm, Tư Vũ từ từ mở mắt. Bà Thắm thấy thế, lập tức ngồi cạnh giường, vui mừng nói: “Tiểu Vũ, con tỉnh rồi à?”

“Mẹ.....” Âm thanh suy yếu nhẹ nhàng thốt ra: “Con bị làm sao vậy?”

“Con quá thiếu kiềm chế rồi, lại còn cùng tên tiểu tử kia làm loạn, giờ thì có cả nghiệt chủng!” Không đợi bà Thắm trả lời, Thắm Lạc Chính đứng trước lớn tiếng nói.

“Cái gì?” Tư Vũ vừa mừng vừa sợ “Mẹ, ba nói có đúng không?”

“Vừa rồi bác sĩ Lư đã kiểm tra cho con, con.....mang thai bốn tuần.” Bà Thắm không biết nên vui hay nên buồn, lần đầu tiên được làm bà ngoại,

đáng tiếc tình huống này lại như vậy.

“Con thật sự có con của Thác?” Tư Vũ lập tức vui mừng bật dậy.

Thấy cô vui mừng, Thẩm Lạc Chính giận tím mặt, “Con nghe đây, ngày mai đến bệnh viện bỏ nghiệt chủng này đi cho ba.”

Tư Vũ tròn mắt nhìn ông, tức giận nói: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, dù sao nghiệt chủng này cũng không thể giữ lại.”

“Ba, đừng cứ nói là nghiệt chủng này nọ, nó là con của con, cũng là cháu ngoại của ba đấy. con biết ba không thích Thác, nhưng giờ chúng con cũng có con rồi, xem như vì đứa bé này mà tiếp nhận Thác được không?”

“Đừng có gọi tên tiểu tử thôi kia trước mặt ta. Nếu không phải do nó, con cũng sẽ không trở nên như vậy.”

Tư Vũ bị phần nói: “Mặc kệ ba có chấp nhận Thác hay không, con vẫn muốn sinh đứa trẻ này ra.” Đứa trẻ này kết tinh tình yêu của mình với Thác, làm sao có thể nhẫn tâm gạt bỏ được.

“Con đừng mơ tưởng! Con không biết xấu hổ ta còn chịu được, nếu như việc này để cho Tư Đồ gia biết được thì từ nay về sau con đừng mong nghĩ đến việc bước vào nhà họ.”

“Không vào thì không vào, dù sao đến giờ con vẫn không muốn chung sống với A Thụy, chỉ là tình nguyện từ một phía mà thôi.” Tư Vũ cãi lại.

“Con!” Thẩm Lạc Chính tức giận, giơ tay lên chuẩn bị tát lên gương mặt quật cường của cô.

Bà Thẩm vội vàng nhìn ông “Đề tôi nói chuyện với nó, ông về phòng nghỉ trước đi.”

Thẩm Lạc Chính hừ lạnh một tiếng, tức giận liếc Tư Vũ rồi nghênh ngang rời đi.

Thấy cửa phòng đóng lại, Tư Vũ giữ chặt bà Thẩm, làm nũng: “Mẹ, con nhất định phải giữ đứa trẻ này lại.”

“Tiểu Vũ, con còn nhỏ, không thích hợp mang thai. Huống hồ, con còn phải đi học.”

“Con có thể tạm nghỉ học một năm mà, sang năm sau khi sinh em bé xong con lại tiếp tục học.”

“Nhưng.....”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không thích đứa cháu ngoại này sao? Mẹ nghĩ lại đi, chẳng phải một năm nữa có thêm người gọi mẹ là bà ngoại sao?”

Đúng là hình ảnh làm cho người khác mong chờ, khuôn mặt trắng nõn của bà Thẩm bỗng tràn ngập mơ ước.

“Mẹ, giúp con khuyên bảo ba đi, ông luôn nghe theo mẹ mà, xin ba hãy tiếp nhận Thác.” Tư Vũ lập tức thừa cơ truy kích.

Bà Thẩm nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt, lại nghĩ đến mình năm đó, không kiềm chế được mà gật đầu: “Vây con nghỉ ngơi trước đi!”

“Dạ, chúng con chờ tin tốt của mẹ.” Tư Vũ vui mừng ra mặt, khi bà Thẩm rời khỏi phòng, cô nhanh chóng rời khỏi giường, từ từ đến bên bàn, lấy điện thoại ra bấm số của dì Tĩnh “Tiểu Dì”

“Chị Thẩm?” Bên kia truyền đến thanh âm vui mừng.

“Tôi biết Thác còn chưa tan tằm, nhưng tôi có chuyện này, chờ không được nên muốn tìm người chia sẻ.”

“Chuyện vui gì làm cho cô gần đây tinh tảo như vậy lại không thể chờ đợi được chứ?” dì Tĩnh trêu ghẹo.

“Tôi.....Tôi mang thai rồi!”

“A?” dì Tĩnh hét âm lên.

“Đúng rồi, còn có một tin tốt lành nữa, mẹ tôi đã đồng ý giúp rồi, nhất định sẽ khuyên ba tôi chấp nhận Thác. Đến lúc đó sẽ dẫn anh ấy đến công ty làm, anh ấy sẽ không cần phải khổ cực như vậy nữa.” Tư Vũ mơ tưởng đến một tương lai tốt đẹp.

“Oa, vậy thì thật là song hỉ lâm môn. A Thác biết được sẽ vui mừng chết mất.” dì Tĩnh vui mừng thay họ.

Sau đó, hai người tiếp tục nói chuyện, cả hai đều chìm vào vui sướng. Nhưng họ lại không biết rằng đại nạn sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Phá thai bất đắc dĩ

Sau bữa cơm tối, Tư Vũ trở về phòng chờ điện thoại của Trạc Thác.

Cô vừa mới ngồi xuống, bà Thắm đến bên cạnh, âu sầu nói: “Tiểu Vũ, chúng ta quyết định rồi, mai sẽ dẫn con đến bệnh viện phá thai.”

Sắc mặt Tư Vũ tái nhợt: “Mẹ....”

“Tiểu Vũ, nghe mẹ nói, chúng ta cũng là bất đắc dĩ mới làm như vậy, trong lòng chúng ta cũng có nỗi khổ riêng.”

“Cái gì mà bất đắc dĩ? Không phải vì hai người ham tiền tài quyền thế của Tư Đồ gia sao. Ba đã thay đổi rồi, trong mắt chỉ có tiền, tình thân đối với ông mà nói không có chút ý nghĩa nào. Ông ngại cùng yêu phú, đã man vô lý, lớn đánh uyên ương, bán nữ cầu vinh.....”

“Chát” Một âm thanh vang lên, trên mặt Tư Vũ xuất hiện một dấu tay đỏ lựng. Cô vừa che mặt vừa không thể tin vào mắt mình.

Bà Thắm cũng nhìn cô, nghiêm trang nói: “Tiểu Vũ, vốn dĩ mẹ không muốn nói cho con biết. Thật ra, ba con luôn muốn con kết hôn với A Thụy, vì nhà ta cần nhà nó giúp đỡ. Ba con vì tin tưởng tiểu nhân mà làm công ty mắc nợ nên cần Tư Đồ bá bá giúp đỡ.”

Tư Vũ ngơ ngơ, mở tròn mắt. Lâu sau mới nói: “Ngân hàng không cho vay sao?”

“Chúng ta đã thử rồi nhưng ngân hàng điều tra được công ty thật ra là cá không vỏ bọc nên họ không muốn mạo hiểm. Nếu như chúng ta quay vòng tài chính thì tháng sau công ty sẽ chính thức phá sản. Đây cũng là lý do tại sao chúng ta đồng ý với yêu cầu của Tư Đồ bá bá.”

“Nhưng.....Con chỉ yêu Thác, huống hồ con còn có có của Thác. Mẹ, hay chúng ta nghĩ biện pháp khác được không?”

“Đồ ngốc, nếu có những biện pháp khác thì...., thì mẹ sẽ không làm khó dễ con như vậy.”

“.....”

“Đừng do dự nữa, coi như lần đầu tiên con giúp ba có được không? A Thụy yêu con xem ra cũng không kém A Thác, con lấy cậu ấy rồi thì tương lai sẽ hạnh phúc hơn so với A Thác.”

Nhìn gương mặt mẹ mình luôn mỉm cười là vậy mà hôm nay tinh thần lại chán nản, Tư Vũ không biết nên làm sao cho phải, cúi đầu suy tư một hồi, bà Thắm ra khỏi phòng lúc nào cũng không biết.

Đến khi tiếng điện thoại vang lên, cô ms hồi phục lại tinh thần, thấy trên điện thoại là dãy số quen thuộc, cô hoảng loạn để lại điện thoại lên bàn để nó cứ tiếp tục kêu.

Cô nằm trên giường lo sợ, nửa tỉnh nửa mê, cô mơ hồ nghe được tiếng điện thoại vang lên không ngừng.

Hai ngày cuối tuần, trừ những lúc ăn cơm ra thì cô không hề bước ra khỏi cửa phòng nửa bước. Trạc Thác một mực gọi đến, cô không tiếp; rốt cuộc cô nhờ chị Vương thay mặt cô tiếp anh, nói dối rằng cô cùng gia đình về nhà ông ngoại ở quê rồi.

Trải qua hai ngày tự nghĩ, cuối cùng cô cũng đưa ra quyết định, ngồi trên giường vuốt ve cái bụng bằng phẳng, thấp giọng, cô nói: “Con à, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con, tuyệt đối không để cho người ta làm tổn thương đến con. Dù cho vất vả, mẹ cũng sẽ cùng con và ba con sống cùng nhau; đến lúc đó, chúng ta – một nhà ba người cùng nhau cố gắng tạo nên một tương lai tốt đẹp.”

Đột nhiên cánh cửa phòng mở toang, Thắm Lạc Chính khí thế ào ạt bước đến, bà Thắm mặt mũi đầy sự âu lo theo sát phía sau. Ông đến trước giường nói: “Tiểu Vũ, cha hỏi con lần cuối, con có đồng ý đi bệnh viện phá thai, sau đó cùng A Thụy đính hôn không?”

“Cha, con đã quyết định rồi, con nhất định sẽ lấy Thác. Còn về phần chuyện của công ty, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết chuyện đấy, cha yên tâm, từ nay về sau chúng con sẽ đối tốt với hai người.”

“Con!” Thắm Lạc Chính vừa nghe vừa tức giận đến mặt mũi tái đi, ông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, con đã quyết như vậy thì ta sẽ từ con, nhưng con cũng đừng mong được cùng tên tiểu tử kia chung sống với nhau, ta nhất định sẽ làm cho nó sống không bằng chết.”

“Cha, cha định làm gì?” Sợ ông, Tư Vũ la lên.

“Ta muốn gì chứ? Hừ, một kẻ không rõ lai lịch, nếu như nó ăn trộm xe của công ty thì cảnh sát sẽ phán nó tội gì?”

“Cha.....” Tư Vũ hoảng sợ mở to mắt.

“Con đã cố ý cùng nó chung sống thì từ nay về sau chuẩn bị đến nhà giam thăm tù đi, hừ!” Ông cười lạnh, “Ngày mai ta sẽ thực hiện kế hoạch.”

“Cha, đừng!” Biết ông nói được làm được, Tư Vũ khóc lớn, quỳ trước mặt ông cầu xin “Cho con nghỉ lại được không?”

Bà Thắm đau lòng nhìn con gái mà lực bất tòng tâm

“Được, sáng mai hãy cho ta một câu trả lời thuyết phục. Nếu không thì đừng trách ta vô tình.” Thắm Lạc Chính nói xong, quay người bước đi.

Bà Thắm nâng cô đang ngã ngồi trên mặt đất lên, đau lòng nói: “Tiểu Vũ, con yêu, quay về giường đi.”

Tư Vũ đẩy bà ra, nói: “Mẹ, con muốn yên tĩnh một mình!”

Bà Thắm thờ dài một tiếng, nhìn cô một cái rồi mới xoay người rời đi, thuận tay đóng cửa phòng.

Hôm sau, Tư Vũ xuống lầu, đến trước Thắm Lạc Chính bình tĩnh nói: “Cha, con đồng ý! Nhưng con có yêu cầu. Con muốn cha giúp Trạc Thác chứng thực thân phận. Đến khi anh ấy hiện, cứ ghi từ ‘cô nhi viện Thánh Tâm’ là được.” Trước biểu hiện kinh ngạc của ông, cô nói tiếp: “Con biết cha có thể làm được mà!”

“Được! Cha đồng ý với con!” Sau khi suy nghĩ một lúc, Thắm Lạc Chính đồng ý với cô.

Để tránh đêm dài lắm mộng, dưới sự giúp đỡ của bác sĩ Lưu, Tư Vũ phá thai đúng ngày hôm đấy. Trong suốt quá trình, ngoại trừ việc trả lời câu hỏi của bác sĩ ra thì cô không hề hé ra nửa lời, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, bà Thắm luôn lo lắng bên cạnh cô.

Về phòng, cô nằm trên giường lấy chăn mền phủ kín thân. Bà Thắm nhẹ nói: “Tiểu Vũ, con nghỉ ngơi chút đi, mẹ đi nấu ít cháo cho con ăn.” Chờ mãi không thấy cô có phản ứng gì, bà thờ dài một tiếng rồi đi ra ngoài.

Nghe được tiếng cửa đóng, người trong chăn lập tức run rẩy. Tư Vũ cắn chặt ga giường, nước mắt như mưa rơi xuống hai gò má, trong đầu cô không nhưng hiện lên hình ảnh vừa rồi tại bệnh viện.

Không thể tưởng tượng được kết tinh tình yêu của cô với Thác còn chưa thành hình đã phải chuyển hóa thành một vũng máu nho nhỏ như vậy.

Nhìn một khối dịch màu trắng trong cơ thể mình chảy ra, cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Nhưng cô lại không hề chảy một giọt nước mắt, một tiếng rên rỉ cũng không có. Cô cho rằng mình sẽ rất kiên cường, từ lần xương máu này cô mới hiểu được cái gì gọi là lòng đau như cắt, ruột gan đứt từng khúc. Cho đứa bé một sinh mệnh nhưng lại không cho nó có cơ hội kéo dài tính mạng, cô phát hiện mình thật vô dụng, thật quá tàn nhẫn. Nghĩ lại mà thất giết mình, cô nghĩ cả đời này chắc cô sẽ không quên được.

Bụng còn rất đau, nhưng không thể so được với việc đau lòng. Đột nhiên, cô nhớ đến Thác, muốn ngã vào ngực anh mà khóc một hồi, nhưng đáng tiếc là cô không thể. Cô không thể nào tưởng tượng được nếu anh biết mình đã nhẫn tâm bỏ rơi đứa bé thì sẽ có phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chia tay trong mưa

Trạc Thác sắp điên rồi. Mấy ngày nay đối với anh mà nói là khoảng thời gian khó khăn nhất. Tối thứ sáu sau khi đi làm về, anh nghe di Tĩnh nói Vũ nhi đang có cốt nhục của mình, anh mừng rỡ như điên, vội gọi điện sẵn sang chia sẻ hạnh phúc với cô nhưng không ai nghe máy.

Anh thức trắng cả đêm, không biết đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, anh chỉ biết hôm sau tỉnh dậy thì ngón tay anh vừa sưng vừa hồng, mắt đầy tơ máu, gương mặt sưng vù tiều tụy.

di Tĩnh từ phòng tắm đi ra, thấy Trạc Thác lại phiền não, cô đi đến cạnh anh an ủi: “A Thác, đừng như vậy.”

“chị Vương nói thứ hai cô ấy về, nhưng hôm nay đã là thứ ba rồi, không đi học, điện thoại lại không liên lạc được, gọi đến nhà thì cô ấy không tiếp, cô ấy thật sự muốn chọc tôi tức chết mà.”

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu mà.” di Tĩnh an ủi.

Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, Trạc Thác giật mình, thấy dây số quen thuộc, anh kìm nén kích động nghe: “Vũ nhi!”

“Trạc Thác à?”

“Bác Thắm?” Trạc Thác thoáng chốc đã nhận ra giọng ông.

“Ba giờ chiều ngày mai, ở lầu hai nhà hàng XX, ta có lời muốn nói với cháu, nhớ đến đúng giờ đấy.” Thẩm Lạc Chính nói ngắn gọn rõ ràng, không chờ Trạc Thác trả lời liền cúp máy.

Trạc Thác nhìn chiếc điện thoại trong tay, mặt mũi tràn đầy lo âu.

Nhà hàng XX yên tĩnh sang trọng, người ra vào nơi đây đều là những người cao quý. Trạc Thác ăn mặc tầm thường, có điểm không phù hợp với không khí nơi đây.

Người phục vụ ngạc nhiên nhìn anh, còn tưởng anh đến nhầm chỗ. Nhưng người được đào tạo qua lớp chuyên nghiệp như cô vẫn khách khí hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi đi mấy người?”

“Tôi tìm người.” Trạc Thác lên tiếng, tìm cầu thang bước thẳng lên lầu. Đến lầu hai, nhìn xung quanh cuối cùng anh cũng bước đến bàn Thẩm Lạc Chính: “Bác Thẩm!”

Thẩm Lạc Chính chỉ ghế đối diện: “Ngồi đi.”

Trạc Thác vừa ngồi xuống, Thẩm Lạc Chính lôi ra một vật đưa cho anh.

Cảm thấy tò mò, anh nhận lấy xem xét, trên giấy là tên mình, tấm ảnh này là tuần trước Vũ nhi dẫn anh đi chụp, chắc cô ấy đã sớm có ý định giúp mình làm chứng minh thư. Trong lòng anh dâng lên sự ấm áp vô cùng, vui sướng nói: “Bác Thẩm, cảm ơn bác! À, cho cháu hỏi, Vũ nhi đã về chưa?”

“Từ nay về sau đừng gọi cho Tiểu Vũ nữa, từ nay trở đi hai đứa không còn quan hệ gì hết.” Nói xong ông lại lôi từ trong ngực ra một tờ chi phiếu hai mươi vạn đưa cho anh: “Cái này đối với mày mà nói hẳn là đủ.”

Trạc Thác suy sụp, anh không nhận tờ chi phiếu mà chỉ nhìn ông hỏi: “Sao lại không hề có quan hệ gì? Vũ nhi không phải đã có cốt nhục của cháu sao? Cháu cũng có thể được xem như là chồng của cô ấy rồi.”

“Câm mồm!” Thẩm Lạc Chính đứng lên nói lớn “Từ nay về sau không được phép nhắc lại chuyện đứa bé.”

“Vì sao không được nhắc đến? Đó là con của cháu với Vũ nhi, là cháu ngoại của bác.”

“Hừ, từ trước tới nay ra không hề thừa nhận nghiệt chủng này, huống hồ giờ nó đã không còn tồn tại nữa.”

Trạc Thác túm lấy tay ông, vội vàng hỏi: “Bác nói thế là có ý gì? Cái gì gọi là không còn tồn tại?”

Lực từ cánh tay anh rất mạnh làm cho Thẩm Lạc Chính cảm thấy đau nhức, ông cố gắng thoát khỏi tay anh, nói: “Hôm qua Vũ nhi đã đến bệnh viện phá thai rồi. Vốn dĩ nó không nên tồn tại, bỏ sớm một chút cũng tốt.”

Trạc Thác như gặp phải sấm sét giữa trời quang, ánh mắt nghi hoặc nhìn ông, lớn tiếng nói: “Cháu không tin, Vũ nhi tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn như vậy. Cháu muốn gặp Vũ nhi để hỏi cho ra nhẽ.”

“Mày tiết kiệm sức đi, từ nay về sau Vũ nhi sẽ không bao giờ gặp mày nữa đâu. Không ngại nói cho mày biết một việc, nó sắp cùng A Thụy đính hôn rồi. A Thụy, mày có biết là ai không? Là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn Tư Đồ, mày so với nó quả thực là một trời một vực. Cho nên mày hãy quên hết đi.” Nói xong ông lại đưa tấm chi phiếu cho anh.

Biết được tin Vũ nhi phá thai, lại còn nghe được thông tin cô sắp cùng người con trai khác đính hôn, Trạc Thác phần nộ lại thêm đổ kỵ, anh cầm lấy tấm chi phiếu xe nát rồi quăng xuống mặt đất. Con người đen âm trầm trừng mắt nhìn Thẩm Lạc Chính.

Thẩm Lạc Chính hừ lạnh một tiếng, nói: “Mày đừng tưởng nín kéo được, không biết trời cao đất rộng là gì, xem xem trên đời này bao giờ mới gặp được số tiền lớn như vậy.” Nói xong ông lại đưa ra một trăm đồng để trên mặt bàn, rồi đứng dậy rời đi.

Trạc Thác nhìn chằm chằm và bóng dáng người đang chậm rãi đi xa, tuần nhan do tức giận mà có vẻ dị thường, rồi anh cũng từ từ rời khỏi đó.

Lúc này, một người ăn mặc rất mát, là một ngọc nữ trẻ tuổi cầm túi xách đi tới, nhìn theo bóng dáng cao lớn đang dần dần biến mất, khóe miệng nhếch lên cười đắc ý, hai con người xinh đẹp tràn đầy tính toán cũng có chút hả hê.

Thẩm gia.

Tư Vũ nằm trên giường chăm chú nhìn tập rtanh nhưng lại không hề để ý đến chúng. Mấy ngày qua tuy đã ăn không ít thuốc bổ nhưng thân thể cô vẫn còn rất yếu, chân tay luôn cảm thấy mệt mỏi, kèm theo đó còn có cảm giác chán ghét, choáng váng. Bác sĩ Lưu giúp cô kiểm tra rồi kết luận đó là triệu chứng xuất hiện sau khi sanh non, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn, nên bà Thẩm xin cho cô nghỉ học thêm mấy ngày.

Đột nhiên, điện thoại cạnh gối reo – là Trạc Thác nhắn tin tới! Cô vội vàng đọc tin nhắn: “Vũ nhi, em rất cuộc đang ở đâu? Sao lâu như thế rồi mà không

liên lạc với anh? Tiểu Di đã nói cho anh biết tin em mang thai. Anh còn không kịp mừng vì sắp được làm cha thì ba của em lại tìm đến anh, nói rằng em đã tự nguyện đi phá thai. Hãy nói cho anh nghe tất cả chỉ là chuyện đùa, em sẽ không nhả tâm như vậy, con vẫn đang ở trong bụng em. Mau trả lời anh đi ----- Thác.”

Nhìn những dòng tin nhắn đó, nước mắt cô lập tức ào ra, hai bàn tay không ngừng run rẩy.

Không lâu sau lại có tin nhắn đến: “Vũ nhi, anh sắp điên rồi, nếu em không trả lời anh thì anh sẽ lập tức đi tìm em.”

“Vũ nhi, mười phút sau nếu em vẫn không trả lời... thì nửa tiếng sau anh sẽ xuất hiện trước cửa nhà em.”

Tư Vũ nhiều lần rung rung nhìn những dòng tin nhắn này, những ngón tay mảnh khảnh rốt cục không kìm chế được mà nhắn lại: “Thác, ngày mai đến ngày anh được nghỉ, hai giờ chiều, ở quán café tình nhân gần trường học, em chờ anh.”

Rất nhanh bên kia nhắn tới: “Được! Không gặp không về!”

Hôm sau, vừa ăn xong bữa trưa, Tư Vũ về phòng thay một bộ váy màu vàng nhạt, bôi qua chút son phấn, đến khi sắc mặt và đôi môi không còn nhợt nhạt nữa thì cô mới xuống lầu, dọn dờ bà Thẩm một tiếng rồi bước ra cửa.

Tại quán café tình nhân mọi thứ vẫn như trước, nhưng đáng tiếc tâm tình của người đã thay đổi. Tư Vũ bước vào cửa ra vào, Trạc Thác đã ngồi ở vị trí cũ chờ cô, vừa thấy cô anh vui mừng đứng lên dắt cô ngồi xuống chỗ đối diện, kích động nói: “Vũ nhi, cuối cùng em cũng đã xuất hiện.”

Tư Vũ ghen ngào, yên lặng nhìn anh nước mắt đã rung rung.

“Vũ nhi, em làm sao vậy? Đứa bé trong bụng làm em không thoải mái sao?” Sau một ngày suy nghĩ, anh cho rằng ông Thẩm nói dối, bởi anh tin chắc Vũ nhi không phải người tàn nhẫn như vậy.

Tư Vũ hít sâu một hơi, nói: “Thác, đứa bé đã không còn nữa rồi. Vội lại, chúng ta chia tay đi.” Chỉ ngắn ngủi có hai câu nhưng lại nặng như ngàn cân làm cho cô nghĩ đã lâu nhưng cuối cùng cũng nói ra.

Trạc Thác ngỡ ngác nhìn cô, lâu sau mới nói: “Vũ nhi, em không sao chứ? Anh biết phụ nữ khi mang thai tính cách rất khó chịu, lại hay suy nghĩ linh tinh nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con em đến khi nào con chào đời.

“Thác, những gì em vừa nói đều là sự thật!” Tư Vũ nghiêm túc nói.

Sắc mặt Trạc Thác lập tức trở nên tái nhợt, anh không thể tin những gì cô vừa nói.

Không muốn nhìn thấy biểu lộ bi thương của anh, Tư Vũ cứng nhắc nói tiếp: “Sau khi đính hôn với A Thụy, em sẽ cùng anh ấy sang Anh du học.”

“Tại sao lại như vậy?” Trạc Thác gầm lên.

Thấy những người xung quanh đều nhìn về phía mình, Tư Vũ hạ giọng nói: “Thác, em xin lỗi. Chúng ta vốn dĩ không thích hợp, đau dài không bằng đau ngắn, cứ như vậy coi như chấm hết. Từ nay về sau chúng ta hãy là bạn tốt của nhau!”

“Cái gì gọi là không thích hợp? Không phải em đã nói được sống cùng với anh là việc sung sướng nhất sao? Vội lại, rời xa anh chẳng nhẽ em không đau nhiều sao?”

Không phải, trong lòng cô đau nhức không thể tả được, không thể nào khống chế! Tư Vũ muốn nói ra nhưng cô lại không thể, cô phải hạ quyết tâm nếu không tất cả sẽ trở nên vô nghĩa “Không thể phủ nhận rằng thời gian ở chung với anh đã mang lại rất nhiều niềm vui cho cuộc sống buồn tẻ của em. Nhưng thân phận và công việc của anh quyết định chúng ta không thể cùng chung sống. Em đã quá quen với cuộc sống của người có tiền, thật sự không thể tưởng tượng từ nay về sau sống với anh sẽ phải vất vả làm việc, mỗi ngày đều phải ăn cơm rau.”

“Em!” Con người đen dắng lên một nỗi thất vọng, nhưng anh vẫn cố cứu vãn: “Vũ nhi, hãy cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ thành công, anh sẽ không để em phải chịu khổ lâu đâu. Hãy cho anh năm năm? Ba năm? Nếu không thì hai năm cũng được. Hai năm sau nhất định anh sẽ thành công.”

“Thác, đừng nói nữa. Có lẽ anh sẽ thực hiện được mục tiêu của mình, nhưng em thì không muốn dùng tuổi thanh xuân của mình để đánh cược, em chỉ nghĩ tới việc có sẵn sự thoải mái thôi. Trong tương lai nhất định anh sẽ gặp được nhiều người khác tốt hơn em.” Cuối cùng những lời này cô cũng đã nói ra với quyết tâm của chính mình.

“Không! Anh chỉ muốn chia sẻ hạnh phúc và thành công với mình em. Vũ nhi, anh biết em còn yêu anh, không cần phải tỏ ra như vậy. Em phá thai, anh thật sự tức giận, nhưng anh thông cảm với em vì tâm tình của em, không sao, chúng ta sẽ nhanh chóng có lại những đứa con khác. Chỉ cần chúng ta yêu nhau thì tương lai nhất định sẽ hạnh phúc.”

Tư Vũ nhìn anh, cô biết rõ nếu như lại tiếp tục ngu ngốc nữa thì nhất định sẽ hỏng mất, cô đem hết tất cả tình hình thực tế nói cho anh biết. Không được, tuyệt đối không thể để cho ba làm tổn thương đến anh. Nghĩ đến đây, cô lạnh lùng nói: “Thác, em suy nghĩ kỹ rồi. Thật ra đối với anh em cũng có chút cảm giác, không phải yêu, chỉ là nhất thời rung động mà thôi. Chỉ có A Thụy mới là người em yêu thật sự. Thật xin lỗi!” Nói xong, cô cầm túi xách bước nhanh ra cửa.

Trạc Thác sừng sốt một chút rồi nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Bầu trời đầy mây vừa rồi bỗng trở nên đen sẫm, những hạt mưa bắt đầu tí tách rơi xuống.

Bước ra cửa, Tư Vũ lấy túi gùi lên đỉnh đầu chuẩn bị chạy về phía đối diện đón taxi về nhà. Đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng gọi: “Vũ nhi!” Vừa dứt lời, Trạc Thác đã chạy đến trước mặt cô, ôm chặt cô vào lòng.

Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, hương thơm chỉ thuộc về mình anh, Tư Vũ cơ hồ đắm chìm. Trạc Thác thấy thế liền nhanh chóng cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô.

Đã lâu rồi mới có cảm giác này khiến Tư Vũ bất chợt rung động, không kìm được lòng mà đáp trả lại anh. Đúng lúc cô đang chuẩn bị say mê, đắm chìm thì bên tai bỗng nhiên vang lên lời nói của ba “Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!” Cô chợt lạnh run, nhả tâm mà cắn một cái lên môi anh. Trạc Thác kêu lên một tiếng rồi buông vội cô ra. Nhìn đôi môi mọng khẽ gọi có một mảng máu hồng, Tư Vũ sợ đến xanh mặt, xoay người đi thẳng về phía trước.

Cứ để nước mưa xối xả đánh vào người, Trạc Thác nhẹ lau vết máu ở khóe môi, hai con ngươi tràn đầy phẫn nộ, tuần nhan so với bầu trời còn ảm đạm hơn. Anh nhìn chăm chăm vào bóng người màu vàng nhạt đang dần xa kia.

Mưa càng lúc càng lớn, như xối thẳng vào cơ thể Tư Vũ, nước mắt và nước mưa trên mặt đã sớm không thể phân biệt được nữa. Cô cố nén cảm giác chán ghét cùng cảm giác choáng váng, bước từng bước yếu ớt về phía trước, cô không dám quay đầu lại bởi cô biết anh đang nhìn mình. Lần đầu tiên cô phát hiện đi hết một đoạn đường phải cố gắng đến thế nào, có bao nhiêu là gian nan cản bước.

[Tôi cảm thấy màn chia tay trong mưa này nếu phối hợp với một ca khúc nào đó thì càng thêm cảm động. Bản thân tôi thấy dùng bài hát “Chia tay trong ngày mưa” của Trương Học Hữu rất hợp. Mọi người cảm thấy thế nào? Có bài nào thích hợp với tâm tình hiện tại của họ bây giờ không? Hãy nhắn lại cho tôi biết. Hi hi.]

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Tư Vũ làm lòng người mệt mỏi và đau lòng

Sáu năm sau.....

Trong ‘phòng tổng thống’ xa hoa, có hai người đặc biệt trên giường đang diễn ra một hồi phóng dăng, thần hồn ham muốn trào dâng!

Lòng ngực rộng của chàng trai đang lắc lư, hông thì đóng đưa theo eo bụng không ngừng tiến vào. Cô gái xinh đẹp nằm dưới tự động mở rộng hai chân đến góc độ rộng nhất, giầy dũa cặp mông trắng tuyết đẹp, âm thanh khoái lạc từ trong miệng cô không ngừng truyền ra, móng tay màu đỏ tươi bám trên lưng chàng trai và để lại những vết xước dài.

Chàng trai gầm nhẹ một tiếng, một dòng dung dịch ấm nóng lập tức phun ra. Khuôn mặt anh không hề thay đổi, từ trong người cô gái rút ra, bước xuống mặt đất, dùng những ngón tay thon dài khuấy động phần phân thân cực đại của mình.

Cô gái trên giường còn chưa khôi phục lại, hai chân vẫn đang mở rộng, ánh mắt si mê nhìn theo thân hình khêu gợi của anh, miệng không tự chủ được mà nũng nịu: “Thác!”

Ngón tay anh đang tìm cách cởi bỏ vật gì đó bỗng nhiên dừng lại, gương mặt chàng trai đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, anh xoay người nhìn về phía cô ái trên giường, lớn miệng quát mắng: “Ai cho cô gọi tên tôi?”

Nhìn con người đen như muốn phóng hỏa, khuôn mặt anh thì như muốn giết người, cô gái trên giường run rẩy, lắp bắp nói: “Em... Em...”

“Cút đi, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi.” Chàng trai nổi giận.

Khuôn mặt Jenny biến sắc, hoảng sợ nhìn anh. Chàng trai này chẳng những tiền nhiều mà vẻ ngoài tuấn mỹ không ai có thể sánh được. Cô xuất thân khôn khó, vất vả lắm mới tiếp cận được anh. Đối với bán gái mà nói anh rất kén chọn, gần thì một tuần, chẳng những ban cho họ nhiều hơn những thứ họ có mà còn làm cho cô gái đó từ một diễn viên hạng bốn lên làm nữ diễn viên hạng hai. Càng làm họ phát điên chính là những khoái cảm họ có với công phu trên giường của anh.

Ai cũng biết anh chưa bao giờ cho phép người khác gọi mình là “Thác”, tất cả mọi người đều gọi anh là Trạc tiên sinh, Trạc tổng giám đốc hoặc tên tiếng anh. Về phần nguyên nhân thì không ai biết được. Cô sớm đã tò mò từ lâu, hôm nay rốt cục không kìm được mà phạm phải điều cấm kỵ - gọi ra cái tên mà cho tới giờ không ai dám gọi. Giờ đây cô hối hận vô cùng, nếu như có cơ hội, dù có cho ngàn mũi thương chia về phía mình, cô cũng sẽ không gọi cái tên đó ra.

Chàng trai cầm một vật ném vào thùng rác, thấy cô gái vẫn ngồi yên trên giường thì sắc mặt càng thêm tức tối.

Thấy khuôn mặt anh đầy tức giận, từng bước một tiến đến gần mình, Jenny kinh sợ, nhanh chân bước ra khỏi xuống, quỳ gối dưới chân anh cầu khẩn: “Xin lỗi, Trạc tổng giám đốc, vừa rồi là em hồ đồ, từ nay về sau em không dám nữa, xin anh hãy cho em một cơ hội!”

“Đừng để tôi nói lần thứ hai, lập tức biến đi!” Tiếng nói lạnh lùng phảng phất như từ trong địa ngục truyền tới. Anh dừng lại nói tiếp: “Ngày mai đi Tháp Phúc Châu Bảo hành tùy chọn vài món, sau đó đem hóa đơn gửi đến tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc. Nhớ rõ, từ nay về sau đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Jenny còn muốn tiếp tục cứu vãn, nhưng khi cô thấy khuôn mặt tuấn tú không còn kiên nhẫn nữa thì không dám lên tiếng nữa, cô nhặt quần áo trên mặt đất lên, vội vàng mặc lại rồi chạy nhanh ra ngoài.

Chàng trai cầm lấy chiếc quần lót màu đen mặc lên người, đến khung cửa kính thủy tinh nhìn xuống dãy đèn nê ông ngoài cửa sổ, chộp tất qua dòng xe lao đi như nước, gương mặt trầm tư.

Một khoảng trời xanh thẳm, tại một khu trung tâm chợ náo nhiệt, trên cao có treo biển quảng cáo ‘coca cola’, dưới ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, lờ lờ tỏa sáng.

Một vài nữ sinh mặc đồng phục đang si mê nhìn người trên biển quảng cáo, hưng phấn nói: “Trạc Thạc nhân đẹp trai quá!”

Một nữ sinh khác cũng nói theo: “Nhất là tiếng nói hung hậu trầm ấm của anh ấy, tôi nào tớ cũng phải nghe mới có thể ngủ được.”

“Nghe nói anh ấy thích những ai có mái tóc dài, đôi mắt to. Tớ nghĩ rồi, từ giờ sẽ không cắt tóc nữa.”

Sau lưng các nữ sinh có một cô gái dung nhan tuyệt lệ, đôi mắt thanh tịnh to tham lam nhìn chăm chăm vào người trên biển quảng cáo. Chiều nào cũng vậy, họ không thể kiềm chế mà đến nơi này và chỉ để ngắm người trên biển quảng cáo kia.

Mấy phút đồng hồ sau, cô gái kia mới xoay người rồi đi. Một vài nữ sinh vẫn còn riu ra riu rít không ngừng.

Trong đại sảnh mười thước vuông được trưng bày đơn giản, trong góc có một chiếc bàn ăn tròn và một tấm vé trên chiếc ghế nhỏ, đồ ăn trên bàn đang bốc hơi nóng nghi ngút. Trên ghế salon, một đôi vợ chồng khoảng chừng năm mươi tuổi đang ngồi yên lặng, mái tóc đã chuyển màu, quần áo trên người họ nói lên cuộc sống của họ không hề sung túc gì, đôi mắt của cả hai người đang nhìn về phía màn hình tivi.

Tiếng nói vui sướng của người dẫn chương trình truyền ra: “Hoan nghênh mọi người xem bản tin điều tra giải trí. Chủ đề của hôm nay là tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc sau khi tiến hành tin tức về buổi họp báo buổi sáng và buổi phát sóng bộ phim ‘Câu chuyện về chàng hoàng tử’, người cực kỳ ít lộ diện là siêu sao điện ảnh truyền hình Trạc tổng giám đốc đã đích thân tham gia họp báo. Tin tức này vừa được truyền ra, phần lớn các phóng viên đã chuẩn bị, lực lượng FANS đông đảo cũng ra sức chờ phát động, tranh nhau để được nhìn thấy khuôn mặt Trạc Thạc tổng giám đốc.....”

Đột nhiên, tiếng mở cửa vang lên, người phụ nữ nhanh chóng giấu điều khiển đi, đứng thẳng nhìn về phía cửa ra vào.

Thẩm Tư Vũ đẩy cửa vào, nhìn mẹ nói một tiếng: “Mẹ, con đã về!” Khi cô thấy người đàn ông đang ngồi yên trên ghế sofa thì buồn bực hỏi: “Ba, sao ba không mở tivi lên?”

Thần sắc Thẩm Lạc Chính kinh hoàng, lắp bắp nói: “À, lúc này tivi không có gì đáng xem cả; với lại chúng ta cũng đi ăn cơm thôi.” Nói xong ông đứng thẳng lên, khập khiễng đi đến bàn ăn.

Tư Vũ lấy ra một ít tiền trong túi xách đưa cho mẹ: “Mẹ, hôm nay con được phát lương, cái này, mẹ cầm lấy nhé.”

Nhìn xấp tiền trước mắt, hốc mắt bà nóng lên, từ chối: “Tiểu Vũ, tháng trước con đưa cho mẹ phí sinh hoạt vẫn còn. Con giữ lại đi, còn phải trả cho dì và bà nữa.”

“Mẹ cứ cầm lấy đi, tiền của dì và bà con đã có rồi.”

“Vậy con cầm lấy mà mua quần áo.” Nhìn con gái với bộ quần áo bình thường, bà Thẩm đau lòng, nếu như bà nhớ không nhầm thì con gái bà đã mặc bộ quần áo này hơn ba năm nay rồi.

“Quần áo của con vẫn còn tốt, lại không rách nên không cần phải mua thêm.” Tư Vũ cầm xấp tiền nhét vào tay bà.

“Bà à, đừng cứ đẩy tới đẩy lui nữa, bà cứ cầm lấy, đến lúc đó rồi trả lại cho dì và bà. Mau tới ăn cơm đi, thức ăn nguội cả rồi.” Thẩm Lạc Chính đột nhiên xen vào.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, MẸ SẼ GIỮ LẠI, ĐẾN LÚC ĐÓ ĐƯA CON TRẢ NỢ SAU.”

Tư Vũ nhẹ gật đầu, cầm lấy chiếc túi đặt ở ghế salon đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó cô trở lại bàn ăn ngồi xuống.

Bốn món ăn và một món súp đơn giản đối với họ mà nói đã xem như cao sang lắm rồi, mỗi tháng vào ngày này bà Thắm đều nấu nhiều thêm một chút bởi ngày này là ngày Tư Vũ được nhận lương.

Bà Thắm không ngừng gấp rau vào chén Tư Vũ, Tư Vũ mỉm cười nói cảm ơn rồi cúi đầu lặng lẽ ăn.

Lần nào cô cũng là người ăn nhanh nhất, cô buông bát đũa nói: “Ba, mẹ, hai người cứ ăn từ từ, con về phòng nghỉ trước, có vài bản thảo con chưa viết xong.” Nói xong, cô đứng dậy đi về phòng nghỉ.

Nhìn theo bóng cô vừa đóng cửa phòng, bà Thắm oán thán một tiếng: “Đứa nhỏ này, càng ngày càng trầm mặc.”

Mặt mũi ông Thắm tràn đầy hối hận: “Đều là lỗi của tôi, nếu như năm đó không làm sai nhiều việc như vậy, thì giờ này nó hẳn đang sống cùng A Thác, không cần phải chịu khổ như vậy.”

Thấy ông rung rung hàng lệ, bà Thắm đau lòng nói: “Không cần phải đau lòng nữa, mọi chuyện đều đã qua rồi, huống hồ Tiểu Vũ cũng không có giận ông mà.”

“Nó không nói ra thôi, tôi biết trong lòng nó vẫn còn hận tôi.”

Trên bàn cơm xuất hiện từng đợt tiếng thờ dài.

Trong một căn phòng nhỏ, có một người đang nằm trên giường, Tư Vũ mặc bộ đồ ngủ màu tím ngồi trước bàn máy tính, máy tính đang phát ra một tiếng ca trầm ấm.

Đột nhiên cô kéo ngăn kéo ra, lấy ra một tập sách, bên trong có các loại tranh giấy. Tất cả đều cùng một chàng trai. Tập tranh này đã ở cùng cô ba năm, từ ba năm trước đây là lần đầu tiên thấy anh trên tivi, cô đã không ngừng chú ý tới anh, tất cả thông tin về anh cô đều cắt dán lại. Trong mỗi đêm dài, mọi người đều đã ngủ yên hoặc mỗi khi làm bản thảo mệt mỏi cô mới lôi ra xem.

Khép lại trang sách, cô lại lôi từ trong ngăn kéo ra một chồng tranh ảnh khác, mỗi bức đều vẽ cùng một người với các loại sắc thái. Cuối cùng, ánh mắt cô chìm vào bức tranh cuối, trên giấy vẽ một đôi nam nữ trẻ tuổi, nam chính là anh, nữ chính là cô, ở giữa là con của hai người – tương mạo tuần tú rất giống với chàng trai trẻ tuổi bên cạnh.

Cô vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, nước mắt như trân châu lăn xuống hai má, trong miệng không ngừng thấp giọng: “Con à, mẹ xin lỗi, kiếp sau nếu có duyên phận thì dù thế nào mẹ cũng sẽ không vứt bỏ con.”

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Gặp lại

Chuông đồng hồ báo thức vang lên, Tư Vũ từ từ tỉnh dậy, nhìn xấp tranh trước mặt cô mới nhớ ra đêm qua khóc mệt quá nên cứ thế ngủ gục trên bàn máy tính.

Vặn vẹo vài cái thì cổ đau nhức, vươn vai thì hai tay tê dại và mỏi nhừ, cô nhìn lại bản vẽ trên mặt bàn rồi đem chúng bỏ lại vào ngăn kéo.

Ra đến phòng khách thì bà Thắm đã dậy từ rất sớm để nấu cơm như mọi ngày, khi bà thấy hai mắt Tư Vũ sưng vù thì ân cần hỏi: “Tiểu Vũ, mắt con sao vậy? Không sao chứ?”

“À, chắc đêm qua con làm bản thảo muộn quá đó thôi. Mẹ đừng lo lắng, rồi nó sẽ hết thôi mà.” Vừa nói cô vừa đi vào phòng tắm, khi tận mắt thấy khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của mình, cô mới giật mình. Vội vàng dùng nước rửa mặt, mát-xa cho đôi mắt sưng đỏ cho đến khi vết sưng từ từ tan hết mới thôi.

Ở một con phố sầm uất, Tạp chí xã nằm ở một góc yên tĩnh, sau đó có một xí nghiệp. Thật ra, tạp chí xã cũng từng có lịch sử huy hoàng, nhưng hai năm trước, chủ nhiệm trước Lục Ảnh Hoa vì bị lừa nên mất tất cả tài sản làm cho tạp chí xã không thể tiếp tục kinh doanh nên ông đem nó bán rẻ cho chủ nhiệm hiện tại – Lý Chí Khôn.

Lý Chí Khôn – là điển hình của bọn nhà giàu mới nổi, khó tránh có cạnh tranh với ngành sản xuất tạp chí Sao Nhã Phong. Hắn mới nhận chức chưa tới nửa năm mà đã có rất nhiều nhân viên tinh anh bỏ đi, cho tới giờ, tạp chí xã Húc Thăng đã rơi vào vào một gian cữu lưu xí nghiệp.

Tư Vũ ngồi trên ghế, theo thói quen hàng ngày, cô chăm chút cho chậu hoa trên bàn.

Sáu năm trước, vì để cho Thác có thể yên ổn tồn tại ở thế giới này cô đã chấp nhận sự sắp xếp của ba mẹ là đính hôn với A Thụy. Nhưng đáng tiếc rằng,

khi đang chuẩn bị cử hành nghi thức đính hôn thì Hiệu Viên xinh đẹp đột nhiên xuất hiện vạch trần việc cô với Thác trước mặt mọi người. Ba của Tư Đồ Thủy biết cô không còn trong sạch, lại từng đi phá thai thì lập tức hủy bỏ hôn lễ, còn tuyên bố từ nay về sau ông ta đoạn tuyệt quan hệ với ba cô.

Cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên dạ hội năm đó, mọi người chỉ trỏ cô, ánh mắt của họ không còn là khen ngợi, tôn trọng cô nữa; thay vào đó là ánh mắt khinh bỉ và cười nhạo. Nhưng cô không hề để tâm tới, ngược lại còn cảm thấy như trút được một phần gánh nặng.

Không được Tư Đồ gia giúp đỡ, tập đoàn Thẩm thị chính thức phá sản, bán hết tất cả của cải, tiền mặt, phòng ốc và sản nghiệp nên Thẩm gia nghèo rớt mồng tơi, thêm vào đó còn thiếu nợ người ta hơn hai mươi triệu nữa. Ba cô nhất thời nghĩ quần định nhảy lầu tự sát, nhưng không thành dẫn đến tình trạng đôi chân bị tàn phế.

Năm đó cô bị ép phải bỏ học giữa chừng, giờ không có bằng cấp, may nhờ được đồng hương của mẹ cô là Lục Ảnh Hoa giúp đỡ dẫn đến tạp chí xã Húc Thăng xin việc. Thật ra, cô không hề thích nghề phóng viên này, có khi chỉ vì để lấy được tiêu đề hay mà phải chịu sự biến thái của đạo diễn hay là bị các ngôi sao đùa giỡn, vũ nhục. Nhưng vì kế sinh nhai, cô buộc phải nhịn xuống, một mực nhịn suốt sáu năm. Dù cho tạp chí xã có đổi chủ thì cô cũng không hề nghĩ tới việc rời khỏi, bởi cô biết mình không có bằng cấp, có đến những công ty khác chắc hẳn không đủ điều kiện để tuyển dụng.

Sự cạnh tranh càng ngày càng cao, trong hai năm qua, công ty càng ngày càng sa sút, tuy tiền lương không cao lắm, lại không có cái gì để phát triển tiền đồ nhưng xuôi cùng cũng an ổn nên cô vẫn hi vọng có thể trụ lại ở công ty.

“Chị Tư Vũ...Chị Tư Vũ! Chủ nhiệm cho gọi chị đến văn phòng.” Thư ký Tiểu Thúy kéo Tư Vũ từ trầm tư ra.

Tư Vũ hít sâu một hơi, mỉm cười rồi đứng dậy đi thẳng đến văn phòng.

Lý Chí Khôn nhìn Tư Vũ nói: “Sáng mai, ở khách sạn Thiên Nga Trắng, tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc sẽ cử hành buổi họp báo, người đã lâu không lộ diện như Trạc tổng giám đốc cũng sẽ đích thân đến tham dự, tôi muốn cứ cô đến đó để tiến hành phỏng vấn.”

Tư Vũ ngơ ngác một chút, thật ra hôm qua cô đã biết tin tức này qua mạng. Không thể tưởng tượng được người ít khi chú tâm vào các buổi họp báo như ông ta mà lần này lại muốn tham dự. Nhưng cô không muốn đi nên cự tuyệt: “Chủ nhiệm, thật xin lỗi, có thể cử người khác đi được không?”

“Tại sao? Ở đây, cô là nhân viên có thâm niên nhất. Trong buổi họp báo ngày mai các phóng viên tham gia chắc chắn đều là tinh anh của tinh anh, tôi thấy trong công ty này không ai có năng lực hơn cô.”

“Nhưng.....Tôi có một việc khác muốn làm.” Đột nhiên cô nghĩ đến mai phải đi phỏng vấn một ngôi sao mới, thậm chí dài một tiếng.

“Cô chuyển cái phỏng vấn kia cho Tiểu Lưu làm đi.” Ayyy, xem ra hi vọng của cô thất bại rồi.

“Nhưng.....Tôi thật sự không muốn đi.”

“Cho tôi một lý do hợp lý, nếu không cô đừng mơ từ chối.” Cô ta dám trái mệnh lệnh của mình, Lý Chí Khôn nổi giận.

“Không có lý do gì cả, dù sao thì tôi không muốn đi!” Tư Vũ cũng kích động.

Cho đến nay, họ luôn tuân theo mọi mệnh lệnh của ông, không thể tưởng tượng được lần này cô lại dám cãi lại như vậy, Lý Chí Khôn kinh ngạc nhìn cô một hồi, cuối cùng vẫn kiên quyết nói: “Vậy ngày mai cô không cần phải đi làm nữa.”

Câu nói uy hiếp của ông làm cho Tư Vũ vô cùng tức giận, cô kìm nén, suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Được rồi, ngày mai tôi đi!” Nói xong cô không ở lại nhìn gương mặt đắc ý của ông ta mà nhanh chóng rời khỏi.

Tại đại sảnh lầu một của khách sạn Thiên Nga Trắng đang tổ chức một buổi họp báo. Hai tháng trước, tập đoàn Thịnh Trạc đã phải hao tốn hết năm ngàn vạn và dốc sức trong năm nay để chế tác một bộ phim truyền hình, nghe nói lần này đích thân tổng giám đốc của Tập đoàn Thịnh Trạc ra mặt, khách mời là các diễn viên điện ảnh và truyền hình nổi tiếng trong nghề, một vài người mới bước vào nghề cũng gia nhập hợp tác ký hợp đồng, họ đều mong chờ được gặp diễn viên chính.

Trạc Thác năm nay hai mươi bảy tuổi, dáng người tiêu chuẩn miến bàn, bề ngoài hoàn mỹ, là một diễn viên điện ảnh và truyền hình mới nổi từ ba năm trước. Không một ai biết rõ lai lịch của anh, chỉ nghe nói sáu năm trước anh đã từng là một người nghèo khổ làm công nhân rửa xe với hai bàn tay trắng, từng làm chân sai vặt; về sau được một đạo diễn nổi tiếng phát hiện ra, dần dần có tiếng tăm trong giới điện ảnh và truyền hình.

Trong ba năm ngắn ngủi, dựa vào ngoại hình cùng tư chất thông minh, anh đã trở thành diễn viên điện ảnh và siêu sao truyền hình. Hôm nay, anh trực tiếp thuyết trình về giá trị của con người, căn bản không cách nào đoán trước được, có người nói một trăm ngàn, có người nói hai ngàn vạn, càng kỳ quái hơn chính là thậm chí có người nói một triệu. Trên thực tế rốt cuộc nhiều hay ít, chỉ sợ chỉ có chính bản thân anh biết.

Bình thường, để tránh chuyện xấu ảnh hưởng đến sự nghiệp, mọi chuyện đời tư và sinh hoạt cá nhân của mỗi ngôi sao đều phải giữ gìn hoặc hết sức cẩn thận. Nhưng anh lại không như vậy, anh rất phong lưu, hào hoa, nữ nhân bên cạnh nhiều vô kể, anh thay phụ nữ như thay áo, lâu thì một tháng, ngắn thì một ngày. Có điều, anh phong lưu mà không hạ lưu, đa số phụ nữ sống cùng anh đều chia tay trong vui vẻ, ai cũng nói trên đời này anh là một người đàn ông cực kỳ phong độ.

Vì vậy, cho tới bây giờ, dù mỗi ngày đều có chuyện xấu nhưng không hề ảnh hưởng đến fans hâm mộ của anh. Anh trong mắt fans là người có vẻ ngoài

quyến rũ tuyệt mỹ, giọng nói trầm thấp, tiếng ca mượt mà, còn những chuyện khác, tất cả đều không cần để ý.

Mỗi lần chuyện anh cùng với một người phụ nữ nào đó chia tay, một giây sau trên blog của anh đã lập tức xuất hiện tin nhắn: “người phụ nữ đó vốn không xứng, Trạc Thạc nên sớm vứt bỏ cô ta mới đúng!” “Chúc mừng Trạc Thạc sớm ngày thoát khỏi cô nàng xấu xí đó!” “Trạc Thạc, mọi người đều yêu mến tính cách phong lưu nhưng không hạ lưu của anh, chúng em mãi mãi ủng hộ anh!”

Khi mới bắt đầu, anh tách biệt hẳn, không hề nhận kịch bản phim truyền hình, thỉnh thoảng chỉ làm gương mặt đại diện quảng cáo sản phẩm, anh dồn toàn bộ tinh lực cho tập đoàn Thịnh Trạc, bỏ qua rất nhiều kịch bản phim nhựa, từ chối không ít lời mời.

Anh cùng với sự phát triển của tập đoàn xí nghiệp Thịnh Trạc, giống như sống chết gắn bó với nó, cho nên hôm nay mở ra buổi họp báo này, đã sớm chuẩn bị đầy đủ, tranh thủ trình diện tiến hành phóng vấn.

Thẩm Tư Vũ – phóng viên tạp chí XX, đương nhiên cũng bị chủ nhiệm bắt phải tham gia.

Cảm xúc hỗn loạn, cô chăm chú nhìn về phía tấm hoành phi màu đỏ với dòng chữ màu đen: tổng giám đốc Trạc Thác của tập đoàn Thịnh Trạc năm nay dốc sức chế tác bộ phim “Câu chuyện về chàng hoàng tử ngổ ngược”

Sáu năm trôi qua, anh không còn nghèo khó với hai bàn tay trắng như trước nữa, anh đã thay đổi, trở nên tiếng tăm lừng lẫy – Trạc đại tổng giám đốc, trở thành ngôi sao điện ảnh và ca nhạc được ngàn vạn người yêu thích - “Trạc Thạc”

Đến giờ, cô vẫn còn nhớ về sáu năm trước, trên thảm cỏ anh đã thề rằng “Vũ nhi, anh nhất định sẽ cố gắng làm việc, tương lai nhất định sẽ khiến em ngày ngày đều hạnh phúc, tuyệt đối không để cho người khác có cơ hội giễu cợt em”. Giờ đây, anh đã trở thành người không gì không làm được, phụ nữ bên cạnh anh nhiều vô kể; trong khi chính mình vì gia đình xảy ra chuyện, từ một thiên kim tiểu thư biến thành “Cô bé lọ lem”, vì kế sinh nhai mà phải làm việc cho một tạp chí lá cải.

Sáu năm nay, cô đối với anh vẫn còn ý nghĩ yêu thương, chẳng những không hề giảm bớt, ngược lại lại càng sâu đậm. Nhưng cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời là sẽ ở cùng một chỗ với anh, dù sao cô cũng đã từng bị “tổn thương” vì anh, nhiều lần trong đêm, cô luôn mơ thấy ác mộng ngập tràn nỗi thống khổ cùng một đôi mắt hận thù sắc bén nhìn về phía mình, mơ thấy việc mình cười nhạo, khinh thường sự nghèo hèn của anh. Chỉ sợ suốt cuộc đời này cô không thể nhận được sự tha thứ của anh.

Sự thật là, để tránh không phải gặp nhau, cô đã từng từ chối với chủ nhiệm, nhờ ông phái người khác đến tham gia buổi họp báo lần này, nhưng chủ nhiệm lại kiên quyết muốn cô đi, còn nói nếu như cô không đồng ý, ngày mai không cần đi làm nữa. Tuy ở đó tiền lương thì thấp, công việc thì vất vả nhưng dù nói thế nào thì cũng là một phần của công việc, hiện tại nền kinh tế đang bị đình trệ nên cô chỉ có thể khom lưng vì năm đầu gạo. Hy vọng duy nhất của cô lúc này là đừng để cho anh nhìn thấy và nhận ra mình.

Buổi họp báo sắp bắt đầu, phóng viên cùng các nhiếp ảnh gia sớm đã vây chặt quanh đại sảnh, khi họ nhìn thấy một người mặc bộ quần áo màu đen – Trạc Thác được đội bảo an, vệ sĩ yểm hộ đi vào đại sảnh thì người sau chen lấn lên người trước. Đang trầm tư suy nghĩ nên Thẩm Tư Vũ không phòng bị, bị bọn họ xô đẩy, nhất thời đứng không vững liền bị ngã về phía sau.

Khi cô cho rằng mình sắp ngã nhào trên mặt đất thì nghênh đón cô lại là một lồng ngực vững chãi, ấm áp và quen thuộc. Cô run rẩy, hơi ngẩng mặt lên và đập ngay vào mắt chính là khuôn mặt nam tính, ngũ quan tuấn mỹ lãnh khốc, đôi mắt bị kính râm che khuất, không cách nào nhìn rõ được.

Khuôn mặt cô biến sắc, huyết quản đông cứng. Là anh! Cô nhanh chóng thoát khỏi lồng ngực anh, cúi đầu nói rõ: “Thực xin lỗi!” rồi cuống quýt lao khỏi đám người.

Sau cặp kính râm, hai con ngươi ở đằng sau âm thầm nhìn theo bóng người đang hốt hoảng chạy, nếu không nhìn nhầm thì trước ngực cô là tấm thẻ phóng viên có ba chữ “Thẩm Tư Vũ”. Cái tên này đã quanh quẩn trong tâm trí anh trong suốt sáu năm qua; thương nhớ dày vò làm cho lòng anh đau thắt cả ngày lẫn đêm. Anh còn cho rằng không bao giờ có bất cứ cảm giác gì với người phụ nữ này, nhưng không ngờ rằng hôm nay đột nhiên gặp lại làm cho nỗi hận chôn sâu tận đáy lòng dâng lên.

“Tổng giám đốc, Trạc tổng giám đốc....” Tiếng gọi của trợ lý làm anh tỉnh lại. Anh cúi đầu nói nhỏ vài câu với trợ lý, trợ lý kinh ngạc sau đó liền tiếp gật đầu.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên khán đài. Trạc Thác gương mặt không thay đổi ngồi ở giữa, khuôn mặt tuấn tú được kính râm phụ trợ càng thêm lãnh khốc và quyến rũ.

Người chủ trì nói lời dạo đầu, người thứ nhất bắt đầu nói là Trạc Thác. Máy chụp ảnh không ngừng lóe sáng, các fans hâm mộ không ngừng cao giọng hoan hô, anh hành xử thật tự nhiên, chậm rãi nói như từ nhỏ đã quen thuộc với chỗ đối diện với mọi người này.

Cuối cùng cũng đến lượt phóng viên hỏi, tất cả mọi người phía sau đồng loạt đứng lên, chỉ riêng có Tư Vũ là khom người xuống, cúi đầu rất thấp, cẩn thận lắng nghe các độc giả hỏi đáp và nhanh chóng ghi lại. Cô có một cảm giác chắc chắn rằng có một ánh mắt cực nóng đang hướng về mình, nhưng cô không dám ngẩng đầu, cô sợ nhất là đối mặt với gương mặt lãnh khốc mà quyến rũ kia.

Thật vất vả khi phải chịu đựng cho đến khi buổi họp báo chính thức kết thúc, cô lập tức đứng lên và nhanh chóng đi thẳng về hướng cửa chính, đầu nhất quyết không dám ngẩng lên.

Nhìn bóng người đang chậm rãi đi xa, Trạc Thác hướng trợ lý nháy mắt, trợ lý hiểu ý liền gạt đầu rồi hướng cửa chính đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Hợp đồng tình nhân (p1)

Tối qua lại mất ngủ, sáng nay Tư Vũ lại để đôi mắt gấu mèo ra khỏi nhà. Cô vừa đến công ty, thấy không khí có gì đó không bình thường, cô cảm giác giống như có bão tố sắp xảy ra vậy.

Trợ lý Tiểu Thúy vừa thấy cô lập tức thở dài một tiếng, chạy đến bên cô, gấp gấp nói: “Chị Tư Vũ, chủ nhiệm tìm kia!”

Tư Vũ buồn bực hỏi: “Chủ nhiệm đến rồi à?” Thường ngày, nếu chưa đến mười một giờ thì Lý Chí Khôn chắc chắn sẽ không lộ diện ở văn phòng.

“Vâng, hôm nay không ai đến sớm bằng chủ nhiệm. Như ăn phải thuốc nổ vậy, ông ấy nói chị đến thì vào văn phòng ngay.” Tiểu Thúy vội vàng thêm một câu: “Chị Tư Vũ, xem ra có chuyện gì đó không bình thường, chị nên cẩn thận một chút!”

Tư Vũ nhìn cô mỉm cười rồi gạt đầu nhẹ, đặt chiếc túi lên ghế ngồi rồi đi thẳng đến phòng chủ nhiệm.

Cô vừa đẩy cửa bước vào, có cái gì đó đập thẳng vào mặt cô. Cô giật mình la toáng lên một tiếng, nhanh né sang một bên. Sau đó mới ngồi xuống nhặt nó lên.

Đây là tuần san mới ra hôm nay, bên trong đầu đề là tin hôm qua tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc cử hành buổi họp báo. Cô không nhìn tạp chí nữa, chuyển ánh mắt đến phía Lý Chí Khôn, vui vẻ nói: “Chủ nhiệm tìm tôi có việc gì?”

Lý Chí Khôn chỉ vào chồng tạp chí trên bàn, tức giận nói: “Cô xem, mỗi một toàn soạn đều đưa tin tường tận như vậy, nhưng chỉ có cô, cái gì mà bút ký, mơ hồ, không rõ đầu là trọng điểm, cô xem có người nào mua tạp chí Húc Thăng của chúng ta không?”

“Tôi.....” Đúng là hôm qua cô chỉ lo lắng bị TT nhận ra nên cả buổi họp báo đều không yên lòng, bởi vậy mới viết ra bút ký không tường tận như thế này.

“Cô thì không có vấn đề gì rồi, nhưng người khác hỏi, cô đều không nhớ, bảo tôi làm sao mà phát triển đây? Công ty rồi sẽ phát triển như thế nào? Tiền lương tháng này giảm 0,5, nửa năm liên tục không có tiền thưởng!” Nhà giàu mới nổi chính là nhà giàu mới nổi, lúc nào cũng có thể nói chuyện tiền bạc!

Tư Vũ bị dọa đến xanh mặt. Giảm tiền lương? Đã thế còn liên tục cắt tiền lương trong vòng nửa năm? Như vậy sao được! Cô tức giận nói: “Không, tôi không đồng ý!”

“Không đến lượt cô đồng ý hay không, tôi là ông chủ ở đây, tôi nói được là được. Nếu như cô không bằng lòng có thể bỏ việc bất cứ lúc nào!”

Hừ, người này biết mình sẽ không bỏ việc nên mới cố ý nói như vậy đây mà. Tư Vũ tức giận, oán hận trừng mắt nhìn ông, tờ tạp chí trong tay đã sớm bị cô vò nát thành một nắm rồi!”

“Bình thường xem trọng cô nên mới phái cô đi, không thể ngờ được cô lại đem việc tôi giao cho làm hỏng hết, cô có biết rất khó có cơ hội nữa không? Vốn tưởng rằng có thể dựa vào cơ hội lần này làm cho Húc Thăng thay đổi, thật không thể tưởng tượng được.....Không thể ngờ được.....” Lý Chí Khôn tiếp tục nổi giận, sắc mặt vừa đau thương vừa tức giận.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Thúy nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nom nớp lo sợ đối diện với Lý Chí Khôn nói: “Chủ nhiệm, ông có điện thoại!”

“Không thấy tôi đang giáo huấn nhân viên sao? Tiếp điện thoại cái gì mà tiếp? Tất cả đều là một đám vô dụng!” Lại có thêm mục tiêu mới, Lý Chí Khôn tiếp tục phát cáu.

Tiểu Thúy bị ông ta lớn tiếng quát như vậy, run lên một cái rồi lắp bắp nói: “Tôi biết, nếu như.....điện thoại khác...tôi nhất định sẽ không tiếp, nhưng đây là.....Đây là Trương tiên sinh từ tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc gọi tới...Cho nên tôi mới đến báo với ông.”

“Mặc kệ hần là Trương Tam hay Lý Tứ.....” Lý Chí Khôn ngờ ngác một chút, “Cô nói gì, tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc? Cô nói trợ lý Trương Thiên Minh của Trạc tổng giám đốc sao?”

“Vâng!” Tiểu Thúy gạt đầu.

Lý Chí Khôn trở nên hưng phấn, lớn tiếng nói: “Nhanh, nhanh chuyển điện thoại đến cho tôi!”

“Ông ấy cúp máy rồi, nói hai phút sau sẽ gọi lại!”

“Vậy mà cô còn không nhanh ra ngoài chờ!”

Tiểu Thúy sợ hãi lên tiếng, nhanh chóng chạy ra. Rất nhanh, điện thoại trên bàn Lý Chí Khôn đổ chuông, ông vội vàng cầm lấy ống nghe, kích động nói: “Xin chào, đây là tạp chí Húc Thăng!”

“.....”

“Trương tiên sinh, hân hạnh quá.....” Lúc này, ông vui mừng đến mức không khép miệng lại được, liên tiếp gật đầu, vẻ mặt thì cung kính nịnh nọt.

Tư Vũ đứng một bên lẳng lặng nhìn ông ta, bộ dạng này với bộ dạng tức giận vừa rồi hoàn toàn không giống nhau, cô đột nhiên trở nên khinh bỉ ông ta.

Một lúc sau, cuối cùng ông ta cũng cúp máy, cẩn thận nhìn Tư Vũ một lát, yểu hèn nhẹ nhàng nói: “Sáng mai cô hãy đến tập đoàn Thịnh Trạc một chuyến.”

“Đến đó làm gì chứ?” Tư Vũ lập tức hỏi lại.

“Vừa rồi trợ lý của Trạc tổng giám đốc – Trương tiên sinh gọi điện tới, nói muốn cho Húc Thăng của chúng ta một cơ hội được phỏng vấn Trạc tổng giám đốc.” Lý Chí Khôn mừng thầm, không thể tưởng tượng được vẫn còn có cơ hội như vậy, một cuộc phỏng vấn riêng độc nhất vô nhị, xem ra Húc Thăng “mệnh” cũng không đến nỗi tuyệt lộ.

Tư Vũ ngạc nhiên một chút, nói: “Tại sao lại là tôi đi? Ông không sợ tôi lại làm hỏng việc à?”

“Cô nghĩ rằng tôi muốn cử cô đi sao? Trương tiên sinh chỉ định nhất định phải là cô đi, nếu không chuyện phỏng vấn vừa nói coi như không có!” Thật ra ông ta cũng có chút buồn bực, nhưng hiện tại trong đầu ông ta chỉ có việc tiền đồ của Húc Thăng có lên cao hay không, những việc khác ông không hề để ý tới.

Tư Vũ cứng họng, khó mà tin được, cô lúng túng nói: “Chủ nhiệm à, nhưng tôi hay không.....”

“Đừng hòng trốn!” Cô còn chưa nói xong, Lý Chí Khôn đã phản bác “Lần này là cơ hội ngàn năm có một, cô cẩn thận một chút cho tôi, nếu như lại làm hỏng thì cô đừng nghĩ đến việc ở lại công ty này nữa, từ nay về sau cũng đừng quay về đây!” Lý Chí Khôn quả quyết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống, việc này không động mà muốn chặt đứt đường lui của cô sao? Cô tin Lý Chí Khôn nói được là làm được. Chẳng lẽ thật sự phải gặp anh sao? Anh đã nhân ra mình sao? Tại sao lại chỉ muốn mình đi? Theo lý thuyết thì anh không biết mình làm việc ở đây. Còn nữa, đến lúc đó anh có nhân cơ hội làm khó mình không? Trong đầu cô dâng lên hàng trăm câu nghi vấn, còn có một điều mà chính cô cũng không thể phát giác ra là cô đang mong chờ và vui mừng.

Tư Vũ chần chừ đứng trước cửa lớn, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao hai mươi tầng mới, toàn bộ dùng màu lam thủy tinh xếp thành, được ánh mặt trời chiếu xuống làm nó tỏa ra ánh hào quang; tấm bảng đề chữ lớn “Tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc”. Ánh nắng chiếu vào làm nó càng thêm tỏa sáng, như long vọt phượng vũ.

Nghe nói toàn bộ cao ốc này thuộc về tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc, ngoài hai trăm ngôi sao ra anh còn có tổng cộng hơn một ngàn người công nhân viên. Điện ảnh hay các ngành có liên quan, tất cả các công nhân đều làm việc trong toàn nhà lớn này.

Dòng máu hoàng thất hoàn toàn khác với gien, dù đi đến một thế giới lạ lẫm như thế này, nhưng chỉ vài năm ngắn ngủi anh cũng có thể gây dựng lên sự nghiệp, trở thành vua của một nước, cô âm thầm thấy vui mừng cho anh, bên cạnh đó lại dâng lên cảm giác tự ti. Khoảng cách của anh và cô thật sự càng ngày càng xa.

Lo lắng từ hôm qua tới giờ, cuối cùng cô cũng bị Lý Chí Khôn áp bức và dụ dỗ để đồng ý đến đây tiến hành phỏng vấn. Cả đêm qua cô đều nghĩ đến việc họ gặp mặt, tình hình lúc ấy sẽ như thế nào, đang đoán anh cho mình cơ hội để phỏng vấn là có mục đích gì, nhưng nghĩ cả một buổi tối, cô cũng nghĩ không ra rồi về sau sẽ như thế nào.

Đột nhiên, có ai đó lơ đãng đụng phải cô, lúc đấy cô mới hồi phục lại tinh thần, hít sâu một hơi, đi thẳng vào cửa lớn.

“Chào cô! Tôi là phóng viên Thẩm Tư Vũ của tạp chí Húc Thăng, Trương Thiên Minh tiên sinh có hẹn tôi.” Vào trong hành lang đến nơi tiếp đãi, Tư Vũ đem thẻ phóng viên ra đưa cho nhân viên tiếp tân xem.

Nhân viên tiếp tân nhìn cô thân nhiên cười, nói: “Xin chờ một chút!” Khi cô ấy gọi điện thoại xong, vừa cười vừa nói: “Trương tiên sinh bảo cô trực tiếp lên lầu 20, thang máy ở bên kia.”

Tư Vũ gật đầu cảm ơn với cô, theo hướng cô chỉ đi thẳng đến thang máy.

“Cạch!”. Một âm thanh vang lên, thang máy dừng lại ở tầng 20. Tư Vũ ra khỏi thang máy, trước mắt cô là một phòng làm việc vô cùng rộng rãi, trang hoàng xa hoa, bố trí theo phong cách riêng, vừa có nét Châu Âu cổ điển, lại có nét Châu Á đặc biệt hữu tình.

Lúc này, một chàng trai trẻ bước ra từ trong cánh cửa thủy tinh màu lam, thấy cô, anh khách khí nói: “Xin hỏi cô là Thẩm Tư Vũ phải không?”

Tư Vũ gật đầu nhẹ: “Đúng vậy!”

Chàng trai vừa đưa danh thiếp cho cô, vừa nhẹ nhàng nói: “Tôi là trợ lý của Trạc tổng giám đốc – Trương Thiên Minh!”

Hóa ra anh ta chính là trợ lý của Thác! Tư Vũ vừa nhận danh thiếp vừa đánh giá, niên kinh hữu vị, tướng mạo đường đường, tao nhã.

Trương Thiên Minh cũng âm thầm đánh giá cô – một người bình thường, nhan sắc như vẽ, thanh lệ khó tả, mơ hồ để lộ ra sự tang thương làm cho người ta cảm thấy vô cùng thương cảm.

Cô và tổng giám đốc rốt cuộc là có quan hệ gì, nhớ lại hôm qua, tổng giám đốc giao cho anh đi điều tra về cô ấy, anh còn lên tiếng cả khinh. Vì người con gái trước mắt này, dù cách ăn mặc hay là tướng mạo đều không giống những người phụ nữ bên cạnh tổng giám đốc. Tuy buồn bực nhưng anh không dám đoán tâm lý tổng giám đốc, anh thầm nghĩ chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được.

Trương Thiên Minh điều chỉnh lại trạng thái, bình tĩnh nói: “Mời cô vào, tổng giám đốc đang ở bên trong chờ cô.” Nói xong anh chỉ vào cánh cửa thủy tinh xanh vàng rực rỡ.

“Anh.....Anh không vào cùng tôi sao?” Không biết tại sao Tư Vũ không muốn tự mình đối mặt với Trạc Thác nên cô hỏi.

Trương Thiên Minh lại kinh ngạc. Từ trước tới giờ, những nữ phóng viên kia đến tiến hành phỏng vấn tổng giám đốc đều ngại anh ở bên vướng chân vướng tay, đều hận một nỗi không thể lập tức biến mất; nhưng lần này không những là lần đầu tiên tổng giám đốc không cần anh ở bên mà người con gái này lại hi vọng mình đi vào cùng cô ấy. Việc này.....

Anh kìm nén kinh ngạc, mỉm cười nói: “Tôi còn có chuyện khác phải làm. Cô tranh thủ thời gian vào đi. Tổng giám đốc không thích chờ đợi đâu.” Nói xong anh xoay người dời đi.

Tư Vũ chậm rãi đi đến trước cánh cửa thủy tinh, giơ tay lên lại buông xuống, cuối cùng cô lấy hết dũng cảm, đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Hợp đồng tình nhân (p2)

Không giống với vẻ nhu hòa bên ngoài, bên trong bố trí một loạt màu trang nhã, sắc điệu u ám, thờ mạnh một cái có thể làm cho người ta có cảm giác không lạnh mà buốt. Đặc biệt là người ngồi sau bàn làm việc màu đen kia, tuần nhan lạnh như băng, thật tương xứng với cách bố trí của căn phòng.

Chắc hẳn là nên cúi đầu không nhìn, nhưng Tư Vũ lại không khống chế được lòng mình, cảm xúc của cô như nước cuộn trào, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào anh ----- xa cách đã nhiều năm, bản thân chỉ có thể âm thầm nhớ mong và yêu thầm người đàn ông này thôi.

Hôm nay anh không mang kính râm, đôi mắt lạnh lùng không có chút tình cảm nào, tuần nhan thì lãnh khốc như hàn băng ngàn năm, thời gian chẳng những không lưu lại dấu vết gì trên gương mặt anh, ngược lại còn làm anh càng thêm nét nam tính, quyền rũ.

Khác với bản thân mình, cuộc sống nghèo khổ, bôn ba, trước kia gương mặt hồng hào không chút ưu phiền, nhưng nay trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn có phần tái nhợt. Nghĩ tới đây, trong lòng cô lại dâng lên tí ti và đau khổ.

“Nhìn đủ chưa? Cô Thẩm!” Một tiếng nói trầm thấp truyền tới, Tư Vũ lập tức trở lại với hiện tại, nghe thấy xưng hô của anh vừa lạ lẫm vừa kiêu ngạo, cổ họng cô nghẹn ngào, cô cố nén đau xót nói: “Thực xin lỗi!”

Cô đến trước mặt anh, đặt tay lên bàn cung kính nói: “Trạc tổng giám đốc, xin chào!” Tôi là phóng viên Thẩm Tư Vũ của tạp chí xã Húc Thắng, cảm ơn ngài đã cho chúng tôi cơ hội, xin hỏi phỏng vấn có thể bắt đầu chưa?”

Cô khách sáo và cung kính làm cho lồng ngực Trạc Thác dâng lên một nỗi tức giận không nói nên lời, khóe môi mỏng nhếch lên, hai con người chăm chú nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt rực lửa khiến Tư Vũ chợt cảm thấy rung động, khuôn mặt trở nên ửng hồng, vội vã cúi đầu xuống.

“Cô có thể phỏng vấn rồi, nhưng phải đồng ý với tôi một yêu cầu.” Tiếng nói trầm ấm chứa một chút thú vị.

Tư Vũ ngẩng đầu vẫn không dám nhìn anh, lúng túng nói: “Xin hỏi là yêu cầu gì?”

“Làm người tình của tôi!” Thanh âm hung hậu phi thường kiên quyết.

Tư Vũ la to lên một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, kinh ngạc nhìn anh.

“Biết nhiệm vụ của một người tình là gì không? Là làm ấm giường cho tôi, lên giường lớn tiếng rên rĩ.”

Khuôn mặt Tư Vũ lập tức tái nhợt, có khí lạnh từ lòng bàn chân toát ra, xông thẳng toàn thân cô.

“Mau trả lời đi, đừng lãng phí thời gian của tôi!” Gương mặt anh trở nên mất kiên nhẫn.

Kể từ khi biết mình phải tới phòng vắng anh, trong đầu cô đã nghĩ qua rất nhiều hình ảnh của cuộc gặp mặt, cô cho là anh sẽ keo kiệt, chán nản, cười nhạo mình, còn cho rằng anh sẽ nhân cơ hội này mà trêu chọc mình, mở miệng là nhục mạ mình năm đó đã “phản bội” tình yêu của anh. Nhưng yêu cầu này không hề xuất hiện trong ý nghĩ của cô. Người tình? Đó là cái gì? So với kỹ nữ thì có cách xưng hô dễ nghe hơn một chút, nhưng tất cả đều chỉ là phục vụ những khách làng chơi, nhưng cuối cùng người tình cũng chỉ được biết đến là một kỹ nữ cấp cao.

Biết anh còn rất hận mình, nhưng cô không thể tiếp nhận việc anh vũ nhục mình như vậy.

“Thực xin lỗi, tôi không thể chấp nhận.” Cô lạnh lùng cự tuyệt.

Trạc Thác lửa giận bùng bùng, lớn tiếng kêu: “Vậy cô có thể rời đi!”

“Thật xin lỗi đã làm lãng phí thời gian quý giá của ngài!” Kìm nén đau xót, cô thầm nghĩ nên tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này, nơi này làm cho người ta càng thêm tổn thương. Bởi cô chỉ cần tiếp tục ở lại thì tình yêu sáu năm trời mà cô giữ kín sẽ từ từ bị lộ ra. Hiện giờ Thác đã thay đổi, xem ra trên đời này chỉ có thể tiếp tục yêu anh trong hoài niệm mà thôi.

Nhìn bóng người đang chậm rãi đi về phía cửa chính, lòng Trạc Thác dâng lên một chút gì đó hoảng sợ, thấp giọng gọi: “Vũ nhi!”

Đã lâu không nghe người khác gọi như vậy, Tư Vũ giật mình như bị sét đánh; hai chân đang đi lập tức dừng lại. Đã bao đêm cô ôm tiếng kêu thầm tình này mà từ từ chìm vào giấc ngủ; đã bao nhiêu lần trong mơ cô giật mình tỉnh dậy cũng chỉ vì tiếng kêu này.

Đột nhiên, một bóng người cao lớn nhanh chóng chạy đến bên cô. Tư Vũ ngẩng đầu lên, chạm vào đôi mắt đầy chân tình của anh, tuần dung không hề lạnh lùng như vừa rồi mà giờ nó chứa một chút ôn nhu.

Cô tham lam nhìn anh, đôi mắt mê man đắm chìm. Cô thấy Trạc Thác đang từ từ tiến về phía mình, một tay vịn cửa thủy tinh, tay còn lại để bên tai mình; hơi thở nóng hổi của anh phả vào khuôn mặt cô làm cô không kiềm được lòng mà nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đôi môi anh đào hé mở.

Nhưng, chờ một lúc vẫn không có cảm giác được hôn như mong muốn, Tư Vũ buồn bực mở mắt ra.

Trạc Thác đứng thẳng lưng, trong tay cầm một mẫu giấy đó nói: “Trên tóc cô có mảnh giấy này!”

Trời ơi, Tư Vũ xấu hổ, vừa rồi cô lại tự mình mơ mộng cho rằng anh muốn hôn, còn mừng rỡ ngẩng mặt chờ đợi nụ hôn của anh!

Con người đen hiện lên một tia tính toán, Trạc Thác ôn nhu nói: “Vũ nhi, đồng ý với anh có được không?”

Tiếng nói trầm thấp, đôi mắt thâm tình làm cho Tư Vũ cảm thấy mũi lòng, không kiềm chế được mà gật đầu vô điều kiện.

Trong mắt Trạc Thác hiện lên vẻ đắc ý, nhưng rất nhanh nó đã biến mất, anh vẫn điềm tĩnh nói: “Vậy ngày mai em đến sống cùng tôi, còn nữa, chiều nay em hãy xin nghỉ việc ở công ty!”

“Hả?” Tư Vũ kinh ngạc, “Nhanh như vậy sao? Còn nữa... Thật sự phải nghỉ việc à?”

“Ừ! Tôi muốn em toàn tâm toàn ý ở bên tôi. Vũ nhi, chẳng lẽ em không muốn sống cùng tôi à? Hay em lo sẽ không có tiền? Yên tâm, anh sẽ cho em thẻ tài khoản.”

“Em.....Em.....” Cô đương nhiên là mong được chung sống với anh rồi, nhiều khi cả ngày lẫn đêm cô đều mơ mộng rằng mình đang sống với anh. Nhưng cô thật sự không thể tin được anh lại dễ dàng tha thứ cho mình như vậy, cô cảm giác có gì đó không thật lòng.

“Vũ nhi.....”

Đến khi bên tai truyền đến giọng nói bất mãn của anh, cô mới hồi phục lại tinh thần. Ayy, làm cho mình lại mất mặt thêm lần nữa, mặc kệ lòng anh đang nghĩ như thế nào, vì anh, cô đồng ý. Vì vậy cô gật đầu đáp ứng.

Trạc Thác vội vàng trở về chỗ ngồi, lấy từ trong ngăn kéo ra một chùm chìa khóa đưa cho cô: “Đây là chìa khóa chỗ anh ở, ngày mai em hãy đến đó. Không cần phải mang bất cứ thứ gì hết, ở đó đều có đủ.”

Tư Vũ chần chừ nhận chùm chìa khóa trong tay anh, khi cô muốn mở miệng thì Trạc Thác lại tiếp tục nói: “Bây giờ em về công ty, lập tức xin nghỉ việc đi!”

“Vâng!” Tư Vũ thật thà lên tiếng. Sau đó cô mở cửa phòng bước thẳng ra ngoài.

Anh nhìn theo bóng lưng đang chậm rãi xa dần sau cánh cửa thủy tinh, Trạc Thác hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt ôn nhu lập tức biến mất và khôi phục lại

sự lạnh lùng ban đầu, trở lại với bàn làm việc, anh nghiêng người dựa vào ghế. Cảnh tượng sáu năm trước lại hiện lên trong ký ức.

Năm đó, cô ấy chia tay với mình trong mưa, anh vẫn không thể tin cô lại tuyệt tình đến thế. Bởi vậy hôm sau anh ôm hy vọng, liều lĩnh đến Thẩm gia. Sau một phen đau khổ cầu khẩn chị Vương, rốt cục chị cũng để anh vào. Khi anh đang đầy vui mừng và chờ đợi đẩy cánh cửa phòng cô ra thì đập vào mắt anh là hình ảnh anh vĩnh viễn không thể nào quên được. Anh nhìn thấy cô và Tư Đồ Thụy đang ôm hôn nhau trên chiếc giường màu xanh lam, da thịt trắng như tuyết lồ được mền che phủ bên ngoài.

Lần đầu tiên bị phản bội như thế, anh hận không thể giết chết họ, nhưng với thân phận và tôn nghiêm anh có, anh phải cố gắng kìm nén phần nộ trong lòng, yên lặng rời đi. Từ đó về sau anh không hề yêu ai nữa.

Anh cho rằng trên đời này không bao giờ còn phải đụng mặt cô gái này nữa, nhưng trời cao lại cứ ép anh phải gặp lại cô. Sau hôm gặp lại, anh mới phát hiện mình hận cô sâu đậm như thế nào. Trời cao đã cho anh cơ hội này, anh nhất định sẽ nắm chắc. Anh không biết tại sao cô lại trở nên chán nản như vậy, anh chỉ nhớ rằng sáu năm trước cô đã từng tàn nhẫn bóp chết đứa con của hai người; cô đã từng nhẫn tâm phản bội mình!

“Thẩm Tư Vũ, tôi nhất định sẽ làm cô muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Chờ đợi

Hôm sau, Tư Vũ lấy cớ nói với ông bà Thẩm rằng công ty phái cô ra nước ngoài công tác, có thể một tháng nữa mới về. Tuy Trạc Thác nói cô không cần phải mang theo bất cứ cái gì, nhưng tránh để người nhà nghi ngờ nên cô mang theo một cái cặp da nhỏ, bên trong ngoại trừ một bộ quần áo ra, những thứ khác đều là dụng cụ vẽ tranh.

Cuối cùng, sau khi được cha mẹ đưa tiễn, cô mới yên vị trên xe đến địa chỉ mà Trạc Thác đưa cho.

Ngồi trên xe nhìn cảnh vật hai bên đường, cô dần dần đắm chìm vào suy tư.

Hôm qua, sau khi rời khỏi tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc, cô lập tức quay về tạp chí xã. Chủ nhiệm Lý Chí Khôn thấy cô lại tay không trở về, đương nhiên là quá vui mừng rồi, còn tuyên bố muốn thăng chức cho cô, nhưng dù thế nào cô cũng không để ông ta cắt tiền thưởng.

Cuối cùng, đang lúc mọi người nghi ngờ thì cô đã dọn dẹp xong đồ đạc của mình, nhanh chóng rời khỏi tòa soạn. Nhớ đến việc Lý Chí Khôn biết cô thực sự đã từ chức thì biểu lộ một bộ dạng không thể tin được, cô cảm thấy buồn cười và sung sướng, cuối cùng cũng có thể hãnh diện được rồi.

“Thưa cô, đến nơi rồi!” Chiếc xe từ từ chậm lại, lái xe quay đầu báo với cô.

“A.....” Tư Vũ trả tiền rồi bước xuống xe, đập vào mắt cô là một khu dân cư xa hoa cao cấp. Cô buông lỏng chiếc cặp da nhỏ, đi qua cánh cổng sắt lớn, theo chỉ dẫn của Trạc Thác mà lên lầu 28.

Khi cô đẩy cánh cửa bước vào, hiện lên trước mặt là một loạt màu sắc trang nhã. Phòng khách to đến dọa người, có đến 100 thước vuông, được bài trí rất đơn giản, ở giữa tường đặt một chiếc tivi LCD, bên cạnh là một bộ HI-FI cao cấp hàng hiệu. Năm mét gần đó có một bộ ghế salon màu đen bằng da thật. Cả phòng khách một mảng u ám, đã bí hiểm lại còn lạnh khốc.

Treo chiếc cặp da nhỏ sau cánh cửa, cô chậm rãi đi qua phòng khách đến nhà ăn. Có tủ lạnh, lò vi sóng, cô mở tủ lạnh xem xét thì phát hiện bên trong hoàn toàn trống rỗng. Chiếc bàn ăn được làm bằng gỗ lim trắng nõn. Tiếp đó cô tiến vào phòng bếp, đồ làm bếp bên trong có đầy đủ hết, tất cả đều là hàng nhập khẩu vô cùng sạch sẽ, sáng loáng, nhìn là biết chưa từng được sử dụng qua. Chàng trai này khẳng định là không hề ở nhà ăn cơm lần nào.

Khỏe môi hơi nhếch lên một chút, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện hình ảnh mình đeo tạp dề nấu những món ăn mà anh thích ăn nhất trong phòng bếp rộng thênh thang này.

Trong nhà tổng cộng có bốn gian phòng, phòng chủ nhân là lớn nhất, có chứa một phòng tắm riêng, bên trong ngoại trừ một chiếc giường lớn đặc biệt dành cho hai người thì đồ dùng gì cũng không có, đây có thể nói là “phòng ngủ” theo đúng nghĩa của nó.

Ngay cạnh phòng chủ nhân có bàn trang điểm, tủ quần áo bên trong toàn là đồ của Thác.

Cuối cùng đi đến thư phòng: trống rỗng, ngay cả đến một cái ghế dựa cũng không có. Nếu như mình trang trí nó thành phòng vẽ tranh thì thật tốt biết bao, Tư Vũ thầm nghĩ.

Sau khi tham quan xong cô quay trở lại phòng khách ngồi xuống ghế salon. Lúc này cô mới phát hiện trên bàn có một tờ giấy: “Vũ nhi, chào mừng em đã đến. Thực xin lỗi, hôm nay anh có một cuộc hội nghị quan trọng phải tham gia, không thể ở cùng em, tối anh sẽ về sớm ăn cơm với em --- Thác!”

Nhìn nét chữ rồng bay phượng múa trên mặt giấy, trong lòng cô dâng lên một tia vui mừng và thỏa mãn. Cô vội vàng đem tờ giấy đó cất kỹ, bước ra cửa

chính định đi mua một ít nguyên liệu để tối nay sẽ đích thân xuống bếp.

Khu nhà cao cấp thật là tuyệt, khu dân cư cái gì cũng có, rất tiện lợi. Ở nhà cô phải đi 30 phút mới đến siêu thị, thế mà ở đây chỉ cần xuống lầu đi hai phút là đến.

Nửa tiếng sau cô xách hai túi gì đó trở về. Một nửa cô bỏ vào trong tủ lạnh, nửa còn lại cô đặt trong phòng bếp và bắt đầu nấu nướng.

Bận rộn mất một tối, cuối cùng trên bàn ăn cũng đã bày đầy những món ăn nóng hổi đầy màu sắc và hương vị, bao gồm năm món ăn và một món súp.

Cô đến phòng tắm thay một bộ quần áo mới, nhìn thời gian khoảng sáu giờ thì ngồi lên ghế salon, vừa xem tivi vừa chờ anh về.

Nhưng, tivi xem rồi, ca nhạc cũng đã nghe rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu, đồng hồ trên tường đã điểm đúng 8 giờ. Cô muốn gọi điện cho anh nhưng lại không biết số; cô cũng nghĩ đến việc gọi đến công ty anh nhưng không thể thực hiện được vì nhân viên nhất định không nghe máy, dù sao với danh tiếng của anh chắc mỗi ngày đều có một lực lượng fans gọi đến làm phiền. Cô cũng đã nghĩ đến việc gọi cho Trương Thiên Minh, nhưng lại cảm thấy không ổn nên cô lại thôi.

Cô đứng lên đi đến bên cửa sổ nhìn đèn đuốc sáng trưng bên ngoài; người đến xe đi, lập lòe ánh đèn đỏ tô thêm sắc màu cho ban đêm, lòng cô trở nên vô cùng phiền muộn. Buồng tắm rèm xuống, cô quay về với ghế sofa, nghiêng người ngủ thiếp đi.

Không biết sau bao lâu cô mơ màng nghe được tiếng mở cửa, liền tỉnh lại, thấy Trạc Thác một thân toàn đen bước vào nhà. Đầu óc cô lập tức trở nên tỉnh táo hẳn, cô đứng thẳng người, vui mừng nói: “Anh đã về rồi!”

Thấy gương mặt vui mừng và đôi mắt to sáng đến lạ thường trước mặt, Trạc Thác đột nhiên trĩu xuống, giả bộ áy náy nói: “Thực xin lỗi, buổi họp kéo dài đến tận bây giờ.”

Phát hiện được trên người anh toàn mùi rượu, Tư Vũ biết anh đang nói dối nhưng cô cố gắng đè nén nội tâm đang đau đớn, gương mặt lạnh tanh nói: “Anh ăn tối rồi à?”

“À, trên đường đến hội nghị anh đã ăn tối rồi. Còn em, ăn chưa?”

“Em.....” Cô cố nén những dòng nước mắt đang tắc nghẽn ở cổ họng, giả bộ như vui sướng nói: “Em vừa mới nấu xong thức ăn vì muốn chờ anh về cùng ăn.”

Nhìn vào phòng ăn, thấy thức ăn phong phú được bày trên bàn, đôi mắt đen của anh hiện lên một tia tình cảm khác thường, nhưng rất nhanh nó đã biến mất, anh lạnh nhạt nói: “Vậy em tranh thủ ăn đi, anh hơi mệt, muốn về phòng ngủ trước.” Nói xong anh bước nhanh về phòng.

Nhìn bóng dáng anh từ từ biến mất, lại nhìn lên đồng hồ trên tường, đã là mười một giờ đêm. Khuôn mặt cô trở nên ảm đạm, nhưng cô vẫn lẳng lặng đến bên bàn ăn, vô vị ngồi ăn đồ ăn đã nguội lạnh trên bàn.

Sáu năm nay cuộc sống kham khổ khiến cô hiểu được và quý trọng mọi thứ, tất cả những đồ ăn còn thừa cô để vào tủ lạnh. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, cô nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ, đẩy cửa nhìn Trạc Thác đang ngủ trên chiếc giường lớn. Thấy đôi mắt anh đang nhắm chặt, ngực phập phồng thò đều, Tư Vũ khẽ sờ khép chặt cánh cửa lại. Cô trở về phòng khách, rúc vào ghế salon cúi đầu suy nghĩ.

Thật ra sự việc không hề đơn giản như cô nghĩ. Cô nên sớm nghĩ ngợi anh sẽ không hề dễ dàng tha thứ cho mình như vậy. Nhưng cô tin chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ làm cho trái tim lạnh như băng của anh lại một lần nữa rung động.

“Cố lên Tư Vũ!” Cô tự an ủi bản thân mình, sau đó từ từ tiến vào mộng đẹp, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một vẻ bình yên, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6

Kim đồng hồ vừa chỉ đúng bảy giờ, Tư Vũ thức dậy theo thói quen, cô vội vàng bước từ ghế salon xuống, khi đang chuẩn bị bước đến phòng tắm cô mới phát hiện phòng này rất lạ. Lúc này cô mới nhớ lại từ hôm nay trở đi cô không cần phải vội vã đi làm nữa.

Hai chân vừa chạm xuống đất, vron vai một chút rồi ngồi ngơ ngẩn ở đó. Khoảng mười phút sau cô mới đứng lên, tự động đi đến phòng ngủ, thấy một chiếc giường lớn vẫn còn đó một người đang ngủ say, cô mới thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Thật ra Trạc Thác đã tỉnh từ lâu, nghe thấy tiếng đóng cửa phòng anh mới đưa tay sờ phần giường lạnh như băng bên cạnh, trên người anh chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen đi đến phòng bếp, lẳng lẽ nhìn người đang đeo tạp dề đứng đó.

Đang bận rộn với bữa sáng, đột nhiên Tư Vũ cảm thấy có một ánh mắt rừng rực sau lưng mình, cô bất giác xoay đầu lại. Thấy người đứng sau mình toàn thân đang xích lửa thì mặt cô trở nên đỏ ửng, bối rối nói: “Anh....Anh tỉnh rồi à?”

Khóe môi lạnh lùng như quyen rũ khẽ nhếch lên, đôi mắt đen sâu thẳm, tiếng nói hung hậu vì mới thức dậy càng trở nên trầm thấp: “Tại sao tối qua em không ngủ trên giường?”

“Em.....còn chưa hỏi qua ý kiến anh, cho nên.....”

Thì ra là thế! Hồn dỗi trong lòng anh cuối cùng cũng biến mất, anh nhìn cô suy tư một hồi rồi xoay người trở về phòng ngủ.

Tư Vũ kinh ngạc nhìn theo bóng hình cao lớn, mãi sau mới hồi phục lại tinh thần.

Bữa sáng đã được chuẩn bị xong xuôi trên bàn ăn, cô vào phòng khách thấy Trạc Thác đã ăn mặc chỉnh tề, trong tay xách cặp sách chuẩn bị rời đi.

“Thác, bữa sáng của anh.....” Cô vội vàng gọi anh lại.

Tay đang cầm ổ khóa cửa dừng lại một chút, anh quay đầu lại mỉm cười nói: “Anh muốn đến công ty sớm, em cứ ăn đi.” Nói xong anh tiếp tục mở cửa đi ra, cứ thế mà đi thẳng không hề ngoảnh lại.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa, Tư Vũ thấy lồng ngực như nghẹn ngào, bế tắc một thứ gì đó làm cô vừa lo lắng vừa đau đớn, những giọt nước từ hai khóe mắt từ từ trào dâng. Ngồi xuống bàn cơm, cô cầm một cái bánh bao nặng nề mà cắn từng miếng, dùng hết sức, liều mạng nuốt xuống như thể chiếc bánh này có thể giải tỏa cảm giác bế tắc trong lòng cô vậy. Hai hàng nước mắt đã chảy xuống hai gò má, chảy tới khóe miệng khiến vị mặn của bánh bao càng trở nên mặn hơn.

Con người thật sự rất kỳ lạ, chỉ cần có mục tiêu và lý tưởng thì lại trở nên tràn đầy hi vọng. Nước mắt giải thoát cho nỗi sầu bi trong lòng, càng đau lòng cô lại càng cảm thấy toàn thân tràn ngập sức lực.

Cô ngồi trên ghế salon cả buổi sáng vẽ tranh. Khoảng một giờ sau, xuất hiện trên tờ giấy trắng ban này là hình ảnh một chàng trai tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan vẫn đậm nét của sáu năm trước nhưng bộ mặt và biểu lộ đã không còn ôn nhu, thâm tình như sáu năm trước nữa; giờ đây nó trở nên lãnh khốc, bạo ngược.

Cô vươn bàn tay ngọc thon thon sờ từ vàng trán rộng đến hàng lông mi đen nhánh, cô lại vuốt ve đôi môi mỏng lạnh đến thấu xương. Thì thầm trong miệng: “Thác, em nhất định sẽ làm anh trở về như trước kia, vừa ôn nhu, vừa dịu dàng.”

Buổi chiều, cô nằm dài trên ghế salon, vừa nghe Hi-Fi phát ra từng bài hát vừa mang tất cả các album của anh ra nghe hết một lượt.

Bảy giờ tối, sau khi nấu xong đồ ăn cô lại ngồi trên ghế salon chờ anh về. Nhưng qua rất lâu vẫn không thấy anh đâu, lần này cô không định chờ anh nữa, nên cô đứng dậy, chuẩn bị đi ăn.

Lúc này bên ngoài đột nhiên có tiếng mở cửa, trong lòng cô trở nên vô cùng vui mừng, đón tiếp nhanh chóng. Cánh cửa vừa đẩy ra, chỉ thấy Trương Thiên Minh đang dìu Trạc Thác bước vào.

Trương Thiên Minh giật mình khi nhìn thấy Tư Vũ đang ở trong nhà.

Tư Vũ thì lúng túng gật đầu nhẹ chào anh, ân cần nhìn về phía Trạc Thác hỏi: “Anh ấy làm sao vậy?”

“Tổng giám đốc uống rượu say!” Trương Thiên Minh trả lời rất lễ phép.

Hai người cùng dìu Trạc Thác về phòng, cô lại một lần nữa cảm ơn Trương Thiên Minh rồi tiễn anh ra về.

Quay lại phòng ngủ, cô nhìn người đang ngủ ly bì trên giường khẽ thở dài một tiếng rồi mang tới một chậu nước ấm, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt anh.

Trạc Thác đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn Tư Vũ, trầm giọng nói: “Tại sao lại cười với hắn?”

“Ai cơ?” Tư Vũ cực kỳ buồn bực, nhìn anh nghi ngờ.

“Từ nay về sau không cho phép.....được mỉm cười với thằng nào khác, nếu không.....Anh tuyệt đối không tha cho em!” Vừa dứt lời, anh liền nhắm mắt lại.

Nhìn khuôn mặt trước mắt vẫn còn đang ngủ ngon lành, lại nhớ tới những lời vừa nói của anh, Tư Vũ cảm thấy vô cùng vui vẻ. Vừa rồi anh giống như đang đổ kỵ vậy, ngoại trừ oán hận, thì anh ấy vẫn còn yêu mình? Tâm tình cô càng ngày càng vui vẻ như chim sẻ, bàn tay nhỏ bé cầm khăn mặt càng ngày càng có lực.

Để anh được ngủ thoải mái một chút, cô giúp anh cởi áo khoác ngoài và quần dài, trên người anh chỉ còn lại một chiếc quần lót. Cô vừa nhẹ nhàng lau toàn thân cho anh, vừa tham lam hưởng thụ thân hình kiện mỹ rắn chắc của anh, cô từ từ nghĩ lại những giây phút hai người hoan ái của sáu năm trước.

Tư Vũ chìm vào những khoảnh khắc ngọt ngào, cô hồn nhiên không biết rằng mình đã ngã trên người anh.

Trạc Thác đột nhiên mở mắt, nhìn khuôn mặt thanh lệ trước mặt, cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại đang vuốt ve cơ thể mình. Yết hầu anh nghẹn lại, dưới bụng nhanh chóng dâng lên một cảm giác kích động vô cùng khó chịu.

Anh kêu nhẹ một tiếng, vươn cánh tay dài ra giữ chặt chiếc eo mảnh khảnh của cô, vừa nhẹ nhàng vừa dùng lực khiến cả người Tư Vũ bổ nhào lên người anh.

Nhìn lồng ngực vạm vỡ trước mặt, Tư Vũ cảm thấy ngượng ngùng, hai tay đặt trước mặt chuẩn bị đứng dậy. Nhưng phần eo của cô đã bị nắm chặt, chẳng những không có chút buông lỏng mà ngược lại lại càng gấp rút; lúc cô không kịp phản ứng thì hai khố môi mỏng kêu gọi đã nhanh chóng bao trùm lên đôi môi cô.

Hơi ngạc nhiên một chút, cô mở to hai mắt nhìn anh, đầu óc trở nên hỗn loạn.

“Nhắm mắt lại!” Tiếng nói trầm thấp phát ra từ trong miệng anh, tiếp tục hôn cô, đầu lưỡi nóng ướt của anh cạy mở hàm răng, tìm được chiếc lưỡi thơm tho của cô anh nhiệt tình mút lấy.

Đã lâu mới có cảm giác này làm Tư Vũ run rẩy một hồi, không kìm được lòng mà đáp trả anh.

Con người đen tuyền lạnh của Trạc Thác hiện lên về đặc ý, bàn tay gấp gáp thò vào vạt áo cô, không cần tốn nhiều thời gian đã tháo được chiếc áo lót của cô, chăm chú nhìn bộ ngực trắng nõn đầy đặn rồi thay phiên xoa nắn. Bàn tay còn lại đã sớm suông sã từ phía thăm dò dưới váy cô, nhanh chóng gạt chiếc quần lót xuống, lập tức tìm đến nơi thần bí của cô.

“A.....” Cảm giác vừa lạ lẫn lại vừa quen thuộc làm Tư Vũ đột nhiên hét to lên một tiếng.

Đôi mắt thâm thúy bỗng trở nên mù mịt tràn đầy dục vọng, anh vội vàng tà ác duỗi hai ngón tay ra, rất nhanh đã tìm được Hoa Cốc Khẩu mà dùng sức xuyên thẳng vào.

Toàn thân tê dại làm Tư Vũ không ngừng run rẩy, cô muốn lùi bước nhưng đành bất lực, muốn anh rời đi nhưng lại không bỏ được.

Cảm nhận được ngón tay của mình bị mật hoa không ngừng tuôn ra làm ẩm dần, thêm vào đó do có kích thích của rượu, Trạc Thác càng thêm hưng phấn, hai tay anh không kiêng nể gì mà khuấy động.

Quá kích thích khiến người đã lâu không hưởng thụ hương vị hoan ái như Tư Vũ bị tê dại, cô bắt lực ôm eo anh, để anh tùy ý phóng túng trên người mình, vừa thờ dốt cô vừa không ngừng thêu thào gọi tên anh: “Thác-----”

Thấy toàn thân cô ửng hồng, khuôn mặt trở nên mê muội và bất lực, cặp đôi đỏ mọng thì không ngừng than nhẹ, phần dưới bụng Trạc Thác càng lúc càng kích thích, càng cuồng dã, anh nhanh chóng đẩy mạnh cô xuống giường, tách rộng hai chân cô ra sau đó vút bỏ chướng ngại vật duy nhất trên giường mình – chiếc quần lót màu đen. Nhìn phần thân cực dãi của mình đã sớm phồng to, không chờ đợi được nữa, anh nhắm ngay Hoa Cốc Khẩu ướt át mà tiến vào.

Bị anh đột nhiên đâm sâu vào nơi không hề có chuẩn bị, Tư Vũ cảm thấy vô cùng đau đớn, cô nhú chặt đôi mắt thống khổ lên tiếng.

“Vũ nhi, có thoải mái không?”

Cảm giác đau đớn từ từ biến mất, thay vào đó là cảm giác thỏa mãn khó có thể hình dung được, nhìn gương mặt anh, Tư Vũ tự nguyện gật đầu.

“Tư Đồ Thụy có thể mang lại cho em khoái hoạt như vậy không?” Đôi môi mòng thốt ra một câu, hai con ngươi như đũa đựng sự tức giận.

“Không có.....” Ý cô là chưa từng làm chuyện này với Tư Đồ Thụy.

Trạc Thác lại cho rằng cô nói Tư Đồ Thụy không cho kích thích đủ khoái hoạt như mình. Nghe được những lời cô tự thừa nhận rằng đã từng Tư Đồ Thụy có quan hệ, anh không kìm chế được giận dữ là hóa thành động lực, anh liều mạng đóng đưa thất lung điên cuồng tiến sâu vào người cô.

Tư Vũ yên lặng cảm nhận một cơn co thắt, sáu năm nay chỗ vô biên vô hạn của cô cũng bị cái căng trất của anh lấp đầy, cô toàn tâm toàn ý chờ đợi thời khắc này, tựa như Trường Giang và Hoàng Hà về với biển rộng, cô dùng u cốc của mình nhiệt liệt đón bầu nhiệt lưu của anh, hai cổ nhiệt lưu va chạm vào chỗ sâu thẳm nhất như tánh mạng hòa hoa, linh quang vừa hiện trở thành vĩnh hằng. Dòng nước mắt kích động xinh đẹp từ đôi mắt trong veo chảy xuống.

Trạc Thác vừa bị dục vọng rong ruổi, vừa kêu nhẹ lên một tiếng. Cô như một bức tường thành bao trùm lấy anh làm anh phảng phất như đang ở trên thảo nguyên, tự do tự tại không kiêng kỵ gì, trời cao đất rộng, thoải mái vô cùng. Cuộc sống phóng đảng trong sáu năm nay, cuối cùng anh cũng đã tìm được vật làm cho anh cảm thấy không cần phải kiêng nể gì, tựa như giống được tự do phóng thích vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Trái tim bị tổn thương

Dòng tình dịch nóng hồi bắn vào nơi sâu thẳm trong u cổ, dục vọng đã đạt tới cao trào, Trạc Thác gầm nhẹ một tiếng rồi ghé sát vào người Tư Vũ, đôi mắt chậm rãi nhắm lại và anh đã chìm vào giấc ngủ.

Tư Vũ thở hồng hộc, cô vẫn không thể nào khôi phục lại khoái cảm như vừa rồi, lại còn bị anh đè lên người, cô vẫn cảm nhận được phân thân cực đại của anh đang ở trong cơ thể mình.

Không biết bao lâu sau cô mới nhẹ nhàng xoay người anh nằm thẳng sang một bên, còn mình thì nghiêng người lẳng lẳng nhìn anh. Giờ cô mới phát hiện hàng lông mi của anh dài như thế nào, khi anh ngủ gương mặt hoàn toàn an lành, không hề lãnh khốc như ban ngày.

Thời khắc đồng ý làm tình nhân của anh cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ cùng anh hoan ái. Nhưng hai ngày nay anh lạnh nhạt làm cô cho rằng anh không cần. Đêm nay là việc ngoài ý muốn, là vội vàng mà không kịp chuẩn bị nhưng cô cảm thấy đó là điều đương nhiên, dù sao từ sáu năm về trước cô đã là người của anh rồi, cho nên dù là bây giờ hay tương lai, cả thân thể và trái tim cô vĩnh viễn chỉ thuộc về mình anh. Nhưng vẫn còn một điều nữa, thật ra trong lòng cô cũng mong muốn được anh tiến vào, mong mỗi được hưởng thụ cảm giác mỹ miều đó.

“Ọc ọc.....” Đột nhiên, bụng cô kêu lên, lúc này cô mới phát hiện mình còn chưa ăn tối, hơn nữa vừa rồi vận động mà sức lực tiêu hao quá nhiều nên giờ đã đói tới mức run rẩy. Cô nhẹ nhàng đứng dậy, cầm lấy quần áo ở góc giường mặc lên ra khỏi phòng. Trước khi đi cô vội nhìn lại lần nữa gương mặt người đang ngủ trên giường.

Trạc Thác mở mắt ra, bàn tay lập tức tìm kiếm chỗ bên cạnh, cảm giác vẫn còn có hơi ấm thì cặp lông mày chậm rãi giãn ra, khóe môi mỏng hơi nhếch lên, hình ảnh của đêm qua lại hiện về. Sáu năm trước cô hoàn toàn trong sáng làm anh phiêu phiêu dục tiên muốn ngừng mà không được; sáu năm sau, dĩ nhiên thân thể cô đã hoàn toàn thành thực làm anh cảm thấy từ trước tới nay chưa từng có cảm xúc như vậy, điên cuồng mà thỏa mãn!

Sáu năm này, đặc biệt là trong hai năm qua, anh đã từng có không ít phụ nữ nhưng tất cả đối với anh chỉ là phát tiết, chưa từng có cảm giác như tối qua – thiên đường dục vọng điên cuồng. Nhớ lại tối qua cô kiều mỵ mà dâm đãng làm anh không khỏi kêu lên: “Vũ nhi..... Vũ nhi.....”

Đột nhiên anh lại nhớ đến việc hôm qua chính cô thừa nhận đã từng cùng Tư Đồ Thụy làm những chuyện này, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên phẫn nộ, đôi môi lạnh lùng mím thật chặt lại.

Tư Vũ mở cửa đi vào phòng, thấy Trạc Thác mở to hai mắt, khuôn mặt trầm tư còn có chút tức giận đang nhìn chằm chằm vào trần nhà. Chẳng lẽ vì mình rời khỏi giường sớm nên anh mới tức giận như vậy? Cô buồn bực bước đến trước giường, ôn nhu nói: “Thác, anh tỉnh rồi à? Em nấu xong bữa sáng rồi.”

Khuôn mặt tức giận của anh nhanh chóng biến mất, anh chuyển ánh mắt về phía Tư Vũ tà mị cười, sau đó rung rung yết hầu nói: “Ừ, anh dậy ngay đây.”

“Em ra ngoài trước chuẩn bị một chút.” Tuy đã từng cùng anh hoan ái rất nhiều lần nhưng cô vẫn không quen được với việc anh toàn thân xích lõa xuất hiện trước mặt mình nên vội vàng rời đi.

Nhìn bóng dáng đang biến mất sau cánh cửa, khóe miệng anh lại nhếch lên, chính anh cũng không biết được rằng mình đang rất vui vẻ.

Trên bàn ăn to, Trạc Thác từ tốn ăn sáng, Tư Vũ cũng cúi đầu yên lặng ăn cơm, cô muốn nói gì đó để phá vỡ không khí yên tĩnh này nhưng lại không biết nên nói gì.

“Vũ nhi, tối qua em rất nhiệt tình khiến anh rất thích.” Đột nhiên cô nghe thấy tiếng nói từ tính của anh.

Khuôn mặt của cô trở nên ửng hồng, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thẹn thùng nhìn anh. Nhưng những lời nói tiếp theo lại khiến cô ngã nhào từ thiên đường xuống địa ngục đen tối.

“Để anh đưa em một cái thẻ ngân hàng không có hạn chế nhé, em có thể sử dụng tùy ý, thích mua thứ gì thì mua. Cái này..... là thứ em nên được nhận.”

Tìm quần áo, khuôn mặt tái nhợt, cô lúng túng nói: “Em.....Không cần, em không thiếu gì hết.”

“Cho em thì em cứ nhận đi, em cũng biết đối với những người phụ nữ mà anh từng biết thì em là người đặc biệt nhất. Trước đây anh cho các cô ấy thẻ tín dụng đều là có giới hạn đấy.”

“Đừng so sánh em với các cô ấy. Em không cần!” Cô hét to. Cô có thể tha thứ cho việc anh từng quan hệ với những người phụ nữ khác, nhưng lại không thể tha thứ cho việc anh đem mình so sánh với các cô ấy.

“Em phát điên gì thế? Không cần thì tự vứt đi.” Trạc Thác cầm chiếc bánh bao mới cắn được một nửa trong tay ném mạnh xuống bàn ăn, sát khí đằng đằng bước ra khỏi nhà bếp.

Trạc Thác vừa rời khỏi, Tư Vũ càng đau lòng, cô nằm dài trên chiếc giường lớn mà trần trọc. Đêm qua họ ở đây mây mưa với nhau, cô còn cho rằng quan hệ của họ vì buổi tối mỹ diệu đó mà thay đổi, nhưng không ngờ rằng anh lại nghĩ cô giống những người phụ nữ kia.

Đau lòng bắt đầu vui đi thì thời gian lại càng trở nên vội vã. Trời trở tối, cô lại nấu cơm, làm thức ăn chờ anh về dù biết anh có thể lại về rất muộn như hai hôm trước.

Đang nấu súp, cô loáng thoáng nghe được tiếng mở cửa, chẳng nhẽ anh về sớm? Trong lòng bỗng vui mừng, cô vặn lửa nhỏ lại. Đi ra phòng khách thấy trên ghế salon có một cặp công văn, cô càng chắc chắn những suy nghĩ của mình là chính xác. Đột nhiên nghĩ đến thái độ nóng nảy buổi sáng của anh, cái miệng nhỏ nhắn khê cong lên, sau đó cô trở lại phòng bếp.

Nhưng trong lòng không thể an tâm, cô tắt bếp chậm rãi tiến đến phòng anh, đẩy hờ cửa nhòm vào trong. Khi cô tận mắt chứng kiến tình cảnh bên trong thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên tái nhợt, máu trong người dường như không còn lưu thông nữa. Trên chiếc thảm màu lam có hai người đang xích lõa, quần chặt lấy nhau, chàng trai chính là anh; còn người phụ nữ ở dưới tuy không nhìn rõ mặt, nhưng có thể thấy đôi chân trắng nõn của cô ta đang quần chặt lấy vòng eo anh, tiếng kêu dâm đãng tràn đầy thoải mái, hưng phấn và vô cùng thỏa mãn.

Tìm cô như thất lạc, hai hàng nước mắt lăn dài trên má, toàn thân run lên bần bật, Tư Vũ nhét tay vào trong miệng cắn chặt răng, không để mình khóc thành tiếng. Chứng kiến những hình ảnh này làm cho cô bị thương đến buồn nôn. Cặp mắt thanh tình phản chiếu hình ảnh của một đôi nam nữ đang mãnh liệt giao hoan.

Cuối cùng thì dừng khi để xem tiếp cũng không còn, cô xoay người một hồi lê đôi chân qua phòng khách, tiến thẳng ra ngoài.

Cảm nhận được bóng người kia đã lặng lẽ rời đi, trong lòng Trạc Thác dâng lên một cảm giác vô cùng khoan khoái, anh lập tức rời khỏi người bên dưới.

Đỗ Quyên đang đắm chìm trong cao trào của dục vọng, thấy anh đột nhiên rút ra khiến cô cảm thấy vô cùng hụt hẫng, nùng nịu gọi: “Kevin!”

Trạc Thác không hề để ý tới cô ta, cảm thấy phân thân cực đại của mình mà tháo cái gì đó ra rồi ném vào thùng rác phía sau cửa.

“Kevin!”

“Cô có thể đi!” Trạc Thác lạnh lùng nói.

Đỗ Quyên không thể tin vào mắt mình. Ba tháng trước, cô sống chung với anh một cuộc sống khá giả trong vòng một tháng, nhưng cuối cùng vẫn là không thoát khỏi cảnh bị anh vứt bỏ, cô đành bất đắc dĩ chấp nhận hậu đãi của anh sau khi chia tay. Ba tháng nay, mỗi ngày cô vẫn nhớ về anh. Trời cao đúng là có mắt, rốt cục thì hôm nay cô cũng nhận được điện thoại của anh.

Trước kia, khi họ hoan ái đều là ở trong “phòng tổng thống” của khách sạn, đây là lần đầu tiên cô đến chỗ ở của anh, là lần đầu tiên hoan ái trong phòng ngủ của anh. Khi cô đang muốn cảm ơn ông trời đã chiếu cố mình thì phát hiện anh lại trở về đáng vẻ lãnh khốc vô tình đó. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nếu như không thích mình tại sao anh lại tìm đến mình, thậm chí còn đưa về nhà? Ngán chận nghĩ hoặc từ đáy lòng, cô tiếp tục gọi: “Kevin!”

“Đừng để tôi nói lần thứ hai!” Anh lớn tiếng cảnh cáo.

Nhìn gương mặt đang nổi giận của anh, Đỗ Quyên run rẩy một chút, nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào, hoảng sợ chạy ra khỏi phòng đến thẳng thang máy.

Một lúc sau, Trạc Thác mới mặc lại quần lót, ra khỏi phòng ngủ, anh đi thẳng vào phòng bếp, bên trong không có một bóng người, bếp lò thì vẫn đang cháy. Cô đã chạy đi đâu? Đôi mày khê nhíu lại, anh quay lại phòng khách cũng không thấy bóng dáng cô đâu, chạy đến phòng trang điểm, phòng sách cũng không một bóng hình. Tất cả các góc ngách đều đã được tìm kiếm, nhưng vẫn chẳng thấy cô.

Anh dựa lưng vào ghế salon mà trầm tư. Hôm nay anh có ý mang Đỗ Quyên về nhà chính là muốn báo thù, để cô tận mắt chứng kiến bị người khác phản bội là như thế nào, cho cô nếm thử cảm giác bị tổn thương ra sao. Lúc đó anh cảm thấy vô cùng mãn nguyện, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy có chút buồn bực, bối rối, thậm chí còn có chút gì đó là đau lòng và hối hận.

“Trạc Thác, không cần phải như vậy! Hãy nhớ lại sáu năm trước cô ta đối xử với mày như thế nào, đây chẳng qua chỉ là một sự trả thù nhỏ mà thôi.” Anh không ngừng thuyết phục bản thân, nhưng trong lòng vẫn lo lắng không thể yên tĩnh lại, anh khê chửi thề một tiếng, đi qua dàn HI-Fi chỉnh âm lượng lên cỡ to nhất, anh muốn mượn tạp âm để đem đến sự yên bình cho tâm hồn đang trĩu nặng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiêm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Sau cơn mưa trời lại sáng

Trên con đường nhộn nhịp, Tư Vũ đang lê đôi chân bước đi, trong đầu cô cứ hiện lên những hình ảnh đáng ghét vừa rồi, ý thức của cô càng ngày càng loạn, bước đi cũng càng lúc càng trở nên nhẹ hơn, đường đi cũng bắt đầu lảo đảo. Đột nhiên có một người qua đường va phải thì có mới sực tình, lúc này cô phát hiện nước mắt mình đã chảy ra từ lúc nào, hai chân đã vô cùng đau nhức, vì mang dép lê ra ngoài nên giờ các ngón chân vừa hồng vừa sưng. Không để ý những người xung quanh đang nhìn mình với ánh mắt khác thường, cô vẫn bước tiếp về phía trước.

Không biết đã đi bao lâu, đến khi không thể đi được nữa thì cô mới dừng lại, dựa vào hàng song sắt lạnh băng, nhìn bầu trời xanh lam trước mắt cô mới bật khóc nức nở.

Cô cho rằng mình không ngại việc anh hoan ái với những người phụ nữ khác, nhưng khi tận mắt chứng kiến cô mới phát hiện rằng mình đổ kỵ, nổi giận, lòng đau nhứt đến nỗi muốn chết đi; cô cho rằng bản thân rất kiên cường, sẽ cố gắng để lấy lại được tình yêu của anh, nhưng cô mới phát hiện rằng chuộc tội so với tương tượng khó khăn hơn rất nhiều, cô thật sự không thể nào làm được; cô nghĩ anh còn có chút say đắm với mình nhưng mình lại quá ngây thơ mà mộng tưởng hão huyền.

Sau khi tự an ủi bản thân, cô mang thể xác và tinh thần mệt mỏi của mình chậm rãi đến buồng điện thoại cách đây không xa và bấm dãy số quen thuộc, khi nghe được tiếng nói ôn nhu quen thuộc thì vội lên tiếng: “Mẹ.....”

“Tiểu Vũ? Con làm sao vậy, giọng con bị làm sao thế?”

“Con.....”

“Tiểu Vũ, có phải ở đây xảy ra chuyện gì không? Nhanh nói cho mẹ đi.”

Cô nhớ quá nên lớn tiếng khóc, rất muốn bộc bạch trái tim đang thống khổ cho bà biết, nhưng không được, cô không thể để cho người mẹ luôn một mực yêu thương mình phải lo lắng. Cố gắng nuốt nước mắt nghẹn ngào, cô nói: “Chắc do nhất thời con chưa thích ứng được với nhiệt độ bên này nên giọng mới giống như bị cảm lạnh vậy. Nhưng vừa rồi con đã uống thuốc rồi, ngày mai ngủ dậy sẽ không sao hết.”

“Đứa nhỏ này, một mình ở bên ngoài nhất định phải tự chăm sóc cho mình đấy, đừng để ba mẹ ở nhà phải lo lắng nhé.”

“Con biết rồi. À đúng rồi, ba ngủ chưa mẹ?”

“Ngủ sớm rồi. Thời tiết đang chuyển lạnh nên chân của ông ấy lại bắt đầu đau nhứt.”

“Mẹ, mẹ nhất định phải chăm sóc tốt cho ba, nếu như ba lại đau thì đưa ông đến bệnh viện kiểm tra nhé, đừng nghĩ đến việc tiết kiệm tiền.”

“Chắc không có vấn đề gì lớn đâu, năm nào mà chả như vậy, con đừng lo lắng, nhớ chú ý sức khỏe nhé.”

“Vâng, khi nào công việc kết thúc con sẽ về ngay.”

“Con phải chú ý sức khỏe của mình nhé, hãy làm việc thật tốt, chuyện trong nhà đừng quan tâm, đã có mẹ lo rồi.”

“Vâng, con biết rồi. Con cúp máy đây, mẹ giữ gìn nhé.”

Ra khỏi buồng điện thoại, từng đợt gió mát thổi tới làm cô bất chợt run lên. Vừa rồi vội ra khỏi nhà nên cô không mang theo áo khoác, giờ đã là cuối thu, lại còn là đêm nên nhiệt độ trở nên thấp dần. Trời càng ngày càng tối, người trên đường càng lúc càng thưa thớt dần, Tư Vũ thẫn thờ bước đi, cô không biết đêm nay sẽ phải tá túc ở đâu.

Sờ vào trong túi, hôm nay cô mua thức ăn nên giờ trong túi chỉ còn có hơn mười nghìn, không thể ở nhà khách thường nhất. Haizz, nhưng cô lại không thể trở về nhà; chỗ đó, càng nghĩ cô càng không muốn trở về; bạn bè tốt đến mức có thể nhờ vả được cơ bản là cô không có, hơn nữa cô cũng không muốn làm phiền người khác. Cuối cùng cô bước vào một quán Internet, sau khi mặc cả với ông chủ ngồi cả đêm mà chỉ mất mười đồng thì cô cũng an tâm, nơi này có thể miễn cưỡng trở thành nơi an toàn tạm thời.

Ngồi trước máy tính bắt đầu sử dụng bàn phím trước mặt, cô không tìm được lòng mà đăng nhập vào địa chỉ blog của anh, lần lượt nhìn từng bức ảnh chụp, các bình luận của fan mà trong lòng cô có trăm ngàn cảm xúc khó tả.

Tại một căn phòng khách toàn màu đen, lại không có đèn nên càng thêm u ám, có một đôi mắt đang chớp chớp lúc nửa đêm nhìn chăm chăm vào đồng hồ đang chỉ đến mười giờ đêm; đã bốn tiếng trôi qua mà cô vẫn không quay về.

Tâm tư bức bối nhưng gương mặt lại tỏ vẻ lo lắng, anh lấy điện thoại ra bấm một dãy số, sau một hồi mãi chẳng thấy người nghe máy. Đột nhiên anh nghe được có tiếng chuông từ phòng bếp phát ra, anh vừa giữ điện thoại vừa chạy đến nơi phát ra tiếng chuông, trên bàn cơm có một điểm sáng thoáng hiện, anh lại gần thì phát hiện đó là điện thoại của Tư Vũ.

Anh vừa khẽ nguyên rũa vừa trở lại phòng khách mở đèn lên, lấy một quyển sổ trong cặp ra, tìm được một dãy số khác anh lại bắt đầu gọi.

“Xin chào!” Bên kia truyền tới một giọng nói ôn nhu.

“Xin hỏi Thẩm Tư Vũ có ở đó không?” Anh cố ý hạ thấp giọng.

“Hôm trước Tư Vũ đi công tác rồi, xin hỏi ai đang gọi đây?”

“À, cháu là bạn của cô ấy.” Anh nói quanh co rồi tiếp tục hỏi: “Khi nào cô ấy mới về ạ?”

“Hình như là đi một tháng. Cậu có chuyện gì gấp sao? Sao không gọi trực tiếp đi động cho nó?”

“Vâng, cảm ơn bác ạ!” Không chờ phản ứng của bên kia, anh nhanh chóng cúp điện thoại. Có lẽ cô và người nhà cô đang thông đồng nhau nói dối, chẳng biết tại sao anh lại thấy cực kỳ tức giận với lý do đó của cô, hai tay nắm chặt, anh lại trở về ghế sofa và ngồi xuống.

Thời gian lại trôi qua dần, tâm tư càng trở nên bối rối, anh khê nguyên rủa: “Đồ đàn bà ngu xuẩn!” rồi anh nhanh chóng cầm lấy chìa khóa và lao ra khỏi nhà.

“Thưa cô, đến giờ chúng tôi phải dọn dẹp rồi. ... Thưa cô. ....” Đang ngủ say thì bị một tiếng gọi dồn dập đánh thức, Tư Vũ mở mắt mông lung nhìn xung quanh thấy nhân viên quán Internet đang gọi cô dậy với cái chổi quét nhà trong tay.

Lúng túng nhìn anh ta cười, cô đứng dậy khỏi ghế, chậm rãi rời khỏi tiệm Internet. Hít thở bầu không khí trong lành vào sáng sớm, sau đó cô mua hai chiếc bánh bao rồi tiếp tục lê đôi chân không có ý nghĩa gì. Cuối cùng, cô dừng lại tại một cửa hàng “Gửi gắm tình cảm”, phía trước hành lang đó có tranh vẽ, cô chậm rãi tiến vào.

Bên trong có một bầu không khí yên tĩnh, vừa mở cửa cô thấy người đến không nhiều; trên tường treo các loại tranh: có người, có tĩnh vật, có cảnh vật, có cả những bức tranh về trang sức, vân vân. Mỗi bức đều đẹp tuyệt trần, bên dưới đều có chữ kí “Lương Mục Thuần”. Cô vừa thưởng thức vừa ra sức tán thưởng, cuối cùng thì dừng lại tại một bức tranh trời chiều đã rang màu mà ngân ngơ thưởng thức.

“Chào cô!” Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng nói thuần hậu, Tư Vũ chậm rãi quay lại, thấy một chàng trai trẻ tuổi chỉ khoảng tầm hai mươi đang mỉm cười với mình, ngũ quan tuấn lãng, hào hoa phong nhã, toàn thân đầy sự nhân hậu. Cô cũng nhìn anh cười đáp lại.

Chàng trai hơi sững sờ một chút, lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, ôn nhu hỏi: “Cô có vẻ rất có hứng thú với tranh vẽ?”

Sự thân mật của anh làm cô cảm thấy rất thân thiết, gật đầu nói: “Từ nhỏ tôi đã rất có cảm hứng với việc vẽ tranh, mỗi khi thấy một cảnh đẹp là không nhìn được mà vẽ ra, nhưng đều là những tác phẩm ngốc nghếch thôi. Nhìn những bức tranh này tôi mới biết được cái gì gọi là khác nhau một trời một vực.”

“Cô quá khiêm tốn rồi, Lương mỗ vẽ nhưng tác phẩm này đều phải treo lên những nơi thanh nhã, chỉ có thể nhìn chúng mà an ủi chính mình.”

“Nhưng tôi đã nói về những hy vọng xa vời.” Cô sâu kín nói, nhớ lại năm sinh nhật mười tám tuổi đó, ba từng nói với cô chờ khi cô sinh nhật lần thứ hai mươi, ông sẽ tặng cô một món quà đặc biệt – giúp cô có một gian triển lãm tranh cá nhân. Nhưng đáng tiếc rằng sau đó gia đình gặp phải biến cố, những việc đó chỉ có thể trở thành một ước mơ xa xôi mà thôi.

Sáu năm nay, cô chỉ có hai tâm nguyện; một là được Thác tha thứ rồi cùng anh sống những ngày tháng hạnh phúc sau này; hai là tổ chức một buổi triển lãm tranh cá nhân. Nhưng xem ra hai nguyện vọng này sẽ vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Lương Mục Thuần lẳng lẳng đánh giá người con gái trước mặt, dung sắc thanh lệ, tươi tắn thoát tục, trên người toát ra vẻ lạnh lùng mà đau thương khiến anh cũng cảm thấy đau lòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho tâm tư cô rối rắm mà tổn thương đến như vậy? Ai lại nỡ lòng làm cho cô khổ sở như thế? Anh đưa tay ra nói: “Tôi là Lương Mục Thuần, xin hỏi có thể kết bạn với cô không?”

Tư Vũ bình tĩnh lại, tròn tròn mắt nhìn anh.

Thấy phản ứng của cô như vậy, gương mặt tuấn tú của Lương Mục Thuần trở nên xấu hổ, anh thật thà nói: “Xin lỗi vì tôi đã quá đường đột.”

“Không. .... Không phải như thế.” Tư Vũ vội vàng lên tiếng, “Là. .... Là do tôi quá vui mừng, không thể tưởng tượng được người xuất sắc như anh lại muốn kết bạn với tôi.”

Lương Mục Thuần nghe xong ngại ngùng nói “Cô quá khen!” Sau đó anh nhìn ngón tay giữa bàn tay phải của cô rồi nói tiếp: “Kỹ năng vẽ tranh của cô chắc chắn rất tốt so với tôi. Nếu như cô không chê thì. .... cô có thể đem những bức tranh đó đến chỗ tôi trưng bày.”

“Tôi. ....” Tư Vũ lại vui mừng. Nhưng sáu năm qua cô luôn vẽ những bức tranh về Trạc Thác, những bức tranh khác cô chưa từng vẽ qua.

“Nếu như cô đồng ý, phòng tranh bên trong còn có một gian để vẽ tranh, thuốc màu đều có đầy đủ hết.” Như nhìn thấu lòng cô, anh nói thêm

“Tôi thật sự có thể vẽ tranh ở đây sao? Thật sự có thể bán tranh ở đây ư?” Tâm tình nặng nề của cô lần đầu trở nên vui sướng như vậy.

Lương Mục Thuần mỉm cười với cô, nhẹ gật đầu nói: “Những tranh được bán đi chúng ta có thể chia theo thỏa thuận, tôi ba cô bảy, còn tất cả những vật dụng ở đây cô đều có thể dùng.”

“Không sao! Không sao!” Chuyện tiền nong tính sau, chủ yếu nhất là cô có thể trưng bày những tác phẩm của mình, mặc dù chỉ là một hành lang nhỏ để vẽ tranh nhưng đối với cô mà nói là đã đủ lắm rồi, như vậy cũng được gọi là miễn cưỡng hoàn thành tâm nguyện của mình.

“Vậy cô có thể bắt đầu ngay không? Hay để mai? Đúng rồi, xin hỏi xưng hô với cô thế nào được nhỉ?”

“Ôi, Xin lỗi. Tôi tên là Thẩm Tư Vũ. Giờ tôi muốn bắt đầu luôn, được chứ?”

“Đương nhiên rồi!” Nhìn khuôn mặt tươi tắn trước mắt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, trong lòng Lương Mục Thuần vô cùng vui mừng, sau khi đồng ý, anh dẫn cô đến phòng vẽ tranh.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9: Giả vờ không biết

Trong phòng họp rộng lớn.

Mọi người đều im như hến, nơm nớp lo sợ nhìn chàng trai với khuôn mặt lạnh như băng ngồi ở giữa, dù mọi ngày anh rất lạnh lùng nhưng vẫn tốt hơn so với hôm nay: u ám khủng bố như sấm, người nào nói sai một chút hoặc nói nhỏ đều bị anh chỉ trích.

Trạc Thác vẫn nhìn mọi người nhưng đôi mắt đen vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại trước mặt. Đêm qua anh đã tìm khắp cả nội thành mà vẫn không thấy cô đâu, đến sáu giờ sáng nay anh mới mệt mỏi về đến nhà, rửa mặt qua loa sau đó để lại một tờ giấy nhắn cho cô rồi vội vàng chạy đến công ty cử hành hội nghị trọng yếu này – việc tuyển nữ diễn viên cuối cùng cho bộ phim.

“Tổng giám đốc, kết quả đã rõ.” Thái độ thất thường của anh khiến Trương Thiên Minh cũng cảm thấy bức mình nhưng vẫn phải kiên trì nói chuyện với anh, ai bảo mình là trợ lý của anh ta.

Trạc Thác bình tâm trở lại hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Mọi người nhất trí cho rằng, số tám – Lý Hạo Nguyệt sẽ chiến thắng!”

Trạc Thác nhìn anh hỏi: “Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

“Số tám – Lý Hạo Nguyệt: hình tượng rất phù hợp với vai chính của chúng ta; hơn nữa diễn xuất của cô ta coi như là ổn, chỉ cần chúng ta chỉ đạo thêm chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“OK, vậy chọn cô ấy đi. Ngày mai hẹn với cô ấy, nói cụ thể những việc phải làm. Tan họp.” Cho đến nay, trong việc tuyển chọn, đề bạt diễn viên, Trương Thiên Minh luôn trợ giúp anh không ít cho nên Thác rất tin tưởng vào mắt nhìn người của anh.

Mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cung kính tạm biệt anh rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Thiên Minh, buổi chiều có việc gì quan trọng không?” Đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người thì Trạc Thác mới hỏi.

“Từ hai giờ đến ba giờ có hẹn với tổng giám đốc công ty coca cola bàn công việc; từ ba giờ đến bốn giờ cùng công ty đĩa nhạc Thiên Hồng bàn về việc phát hành album tiếp theo; từ bốn giờ đến sáu giờ nhận lời mời tham gia với tập đoàn Thái Chính về việc Lý đồng sự chuẩn bị mở cuộc đấu giá.”

“Gọi điện cho thư ký của Lý đồng sự nói tôi có việc nên không thể tham gia được. Còn nữa, ngày mai gửi một phong bì đến cho Lý đồng sự.”

Trương Thiên Minh ngạc nhiên, bình thường mọi công việc của tổng giám đốc đều qua anh xử lý, theo như anh biết thì không hề có việc gì xảy ra; hơn nữa tổng giám đốc rất xem trọng lời mời của Lý đồng sự, không thể nhờ rằng lần này lại lỡ hẹn với ông ấy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Thiên Minh.....” Trạc Thác nhíu mày, thoáng nhìn người đang ngây ngẩn.

“À, xin lỗi tổng giám đốc, tôi lập tức đi làm ngay.” Nói xong Thiên Minh lễ phép cúi chào anh rồi ra ngoài.

Phòng họp trở lại với sự yên tĩnh ban đầu, Trạc Thác nghiêng mình dựa vào chiếc ghế dựa lớn, ngẩng đầu nhìn đèn trên trần nhà đắm chiều suy nghĩ. Sau đó anh vợ lấy điện thoại trên bàn, bấm số của cô nhưng hiện thoại vẫn hiện lên trạng thái không có người bắt máy. Anh khẽ nguyên rửa một tiếng, ném mạnh điện thoại xuống mặt bàn, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống khung cảnh bên dưới.

Ở phòng vẽ yên tĩnh nhàn nhã khoảng chừng mười thước vuông, giữa có một chiếc bàn hình chữ nhật có đầy đủ các loại dụng cụ vẽ tranh và thuốc màu. Bên cạnh chiếc bàn có một cái giá vẽ, khuôn mặt Thẩm Tư Vũ nhìn chăm chú vào tờ giấy, tay phải thì không ngừng di chuyển. Khoảng chừng một tiếng sau, một bức tranh thanh thoát, thanh nhã hiện ra trước mắt cô. Cô mê mải nhìn nó, khuôn mặt tỏ ra vô cùng thỏa mãn, đôi mắt nhẹ nhàng tràn ngập hứng thú, đôi môi đỏ mọng cũng có chút nhếch lên.

Lương Mục Thuần bước vào phòng vẽ, thấy cô đang say mê khiến nụ cười của anh cũng tự giác mà nhếch lên; nhẹ nhàng đến gần, đứng sau lưng cô nhìn ngắm bức tranh trên giá, lòng thâm tán dương tài năng này.

Tư Vũ bình tĩnh lại, thấy Lương Mục Thuần đang xem bức tranh của mình, lúng túng nói: “Bèu xấu rồi!”

“Không, bức tranh này rất đẹp, quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của tôi.” Anh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tư Vũ, bức tranh của cô thật sự rất đẹp. Tôi nghĩ nếu tranh này mà treo lên, không đến một giờ sau sẽ có người mua nó.”

Nhìn biểu lộ chân thành này cô biết anh không phải đang nịnh mình, cô vui mừng, chần chừ hỏi: “Thật không đó?”

Lương Mục Thuần kiên quyết gật đầu: “Chắc chắn là thật. Xem ra từ nay về sau tôi cứ ngồi chờ lấy tiền là được rồi.”

Gò má Tư Vũ nóng lên, ngượng ngùng nói: “Anh. .... quá khen rồi. Đúng rồi, chỗ thuốc màu kia tôi đã dùng hết rồi, anh hay mua ở đâu? Tôi sẽ đến mua một chút đồ rồi về.”

“Chỗ đó đều do Hoa Hợp Thành bán hàng độc quyền. Đúng lúc ngày mai tôi muốn đi nhập hàng, hay cô đi cùng tôi luôn đi.”

“Như vậy được không? Vâng!”

“Mười giờ sáng mai được không?”

“Vâng! Đến lúc đó chúng ta gặp nhau sau nhé.” Đã lâu không thuốc màu, lại còn có anh làm bạn khiến Tư Vũ vô cùng vui mừng.

Sau đó Tư Vũ lại vẽ thêm một bức nữa rồi giúp anh chào hỏi khách, mãi đến bốn giờ chiều mới rời khỏi. Sau khi tạm biệt Mục Thuần, tâm tình bi thương lúc này đã không còn, cô lại quay trở về nhà Trạc Thác.

Trạc Thác mở cửa đi vào tìm lại khắp nhà một lượt mà vẫn không thấy hình ảnh quen thuộc. Tâm tình của anh càng trở nên rối ren. Đột nhiên có tiếng mở cửa khiến anh vui mừng từ ghế salon chạy đến.

Tư Vũ đẩy cửa, thấy Trạc Thác đã đứng sau cửa thì ngạc nhiên một chút, sau đó mỉm cười nói: “Anh đã về rồi à?”

Trạc Thác nhìn cô thật lâu rồi mới hỏi: “Hôm qua em chạy đi đâu vậy?”

“Em. .... Đột nhiên nhận được điện thoại của bạn, cô ấy có chuyện muốn tâm sự nên em đến nhà cô ấy đến giờ.” Tư Vũ đáp ứng nói. Cô không muốn để anh biết mình đã nhìn thấy việc anh làm tình với người phụ nữ khác.

Nghe cô nói vậy, trong lòng Trạc Thác có gì đó không vui, rõ ràng cô đã nhìn thấy mình làm tình với người phụ nữ khác mà cô không hề giận dữ, cũng không ghen tuông sao? Tại sao cô lại nói dối, cố tình xem như không biết gì?

“Xin lỗi, em không mang theo điện thoại nên không báo cho anh được.” Bị ánh mắt của anh nhìn chăm chăm, cô cảm thấy không tự nhiên, vội vàng đi qua anh, cô sợ anh mà tiếp tục tìm hiểu sẽ biết ngay việc mình nói dối.

Nhưng cô vừa bước được vài bước thì tay trái bị anh giữ chặt lại. Cô run lên một cái, không dám quay đầu lại, cứ như vậy mà ngây người đứng im.

Trạc Thác cũng không nói lời nào, chỉ chăm chú nắm chặt tay cô.

Đến khi có tiếng điện thoại vang lên mới phá tan cục diện xấu hổ này, cuối cùng thì Trạc Thác cũng buông tay, đi đến chỗ ghế salon nghe điện thoại.

Tư Vũ nhân cơ hội chạy đi. Quay về phòng ngủ, cô đang thay bộ quần áo đã mặc trên người hai ngày, chưa kịp thay một bộ quần áo khác thì cửa phòng đột nhiên mở ra, một bóng người cao lớn tiến vào, đèn bên cô ôm chặt lấy cô, đầu được chôn vùi trong bờ ngực trắng như tuyết của cô.

Tư Vũ giật mình, nói: “Thác, em muốn đi nấu cơm.”

Trạc Thác chẳng những không buông ra, ngược lại anh còn ôm cô chặt hơn, một tay sờ sau lưng cô, nhẹ nhàng cởi áo lót của cô, bờ ngực trắng ngần đầy đặn lập tức hiện lên trước mắt, hai khố môi mỏng của anh không chờ được mà ngậm lấy một trong hai viên ô mai hồng phấn đó, tay còn lại dùng sức xoa nắn bên ngực còn lại của cô.

Tư Vũ sợ hãi vừa la hét vừa giãy dụa: “Thác, đừng như vậy mà!”

Dường như anh không nghe được tiếng cô, đầu lưỡi vẫn tiếp tục liếm láp.

Trên người truyền đến từng đợt tê dại làm Tư Vũ run rẩy, đúng lúc cô đang chuẩn bị hòa vào với anh thì đột nhiên hiện lên hình ảnh đó, cô cảm thấy vô cùng tức giận, dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra.

Trạc Thác nghi ngờ, nói: “Vũ nhi. ....”

Trời ơi, lại là giọng điệu này, mỗi khi nghe anh nói như vậy cô lại không thể chống đỡ được nhưng trong đầu lại không ngừng hiện lên hình ảnh ngày hôm qua đó; vì vậy cô quyết tâm sau khi tạm biệt thì không để ý đến anh nữa.

“Vũ nhi, em làm sao vậy? Chẳng nhẽ em đã thấy được cái gì? Hay đang nghĩ đến cái gì vậy?” Trạc Thác một lần nữa ôm chặt lấy Tư Vũ, thấp giọng nói: “Cho anh đi được không?”

Cường lại đôi mắt đen nháy đó, nhưng nhìn tuấn nham và thần sắc phức tạp của anh Tư Vũ không thể đoán được anh đang nghĩ gì, cô chỉ biết rằng không thể để cho anh biết những gì mình đã nhìn thấy, cô cố gắng gạt bỏ những hình ảnh đáng ghét đó ra khỏi đầu, hai tay chậm rãi vòng quanh eo bụng rắn chắc của anh mà giữ chặt.

Phản ứng của cô làm cho Trạc Thác vô cùng cao hứng, anh hưng phấn cúi đầu xuống tiếp tục động tác vừa nãy. Sau đó anh bế ngang cô lên tiến thẳng đến giường lớn.

Sau đó trong phòng truyền đến từng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, cô và chàng trai cùng nhau thờ dốc nhẹ nhàng hòa vào nhau tạo thành một khúc nhạc du dương trầm bổng hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Sự trừng phạt điên cuồng

Tư Vũ tỉnh lại theo thói quen, nhìn giờ trên điện thoại đã là chín giờ thì vội vàng đứng dậy chạy vào nhà tắm.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô bước ra phòng khách, đúng lúc đó Trạc Thác gửi đến một tin nhắn: Vũ nhi, em đã dậy chưa? Lúc sáng thức dậy thấy em đang ngủ ngon lành bên cạnh nên anh không đành lòng gọi em dậy. Anh rất thích việc mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy em! Cảm giác đó thật thích. Tối nay anh sẽ về sớm một chút, em hãy làm những món mà anh thích nhất chờ anh về nhé.

Tư Vũ nhìn lại những dòng tin nhắn đó trong lòng lại vô cùng kích động, liệu có phải anh đã hoàn toàn tha thứ cho mình rồi không? Có phải là đã không truy cứu chuyện trước kia nữa rồi? Xem ra “giả bộ không biết” chuyện ngày hôm qua là một quyết định chính xác, may là cô bình tĩnh không gây chuyện với anh, không ghen tuông ngông cuồng trước mặt anh.

Tối qua cô đã phối hợp nhiệt tình với anh như vậy, cô cũng không biết mình đã làm như thế nhiều đến mức nào, nhưng cô cảm giác được lúc đó anh là anh thật lòng và rất vội vàng. Cảm giác đó với cảm giác của sáu năm trước là một! Trong lòng cô tràn đầy hạnh phúc và mong chờ, cô ra khỏi nhà bắt taxi đến Hoa Hợp Thành.

Trạc Thác ngồi trong văn phòng, nghiêng đầu dựa vào ghế lớn nhìn tin nhắn trên điện thoại mà khóe miệng hơi nhếch lên một chút.

Trương Thiên Minh vừa mở cửa bước vào, thấy gương mặt từ trước tới nay luôn lạnh lùng nhưng giờ đây lại biểu lộ sự ôn nhu, anh cảm thấy kinh ngạc, chần chờ một lúc mới gọi: “Tổng giám đốc!”

Trạc Thác đặt điện thoại xuống, chuyển ánh mắt đến anh nói: “Có chuyện gì?” Gương mặt lại phục hồi lại sự lạnh lùng vốn có.

“Lý Hạo Nguyệt đã đến đây, ta nên gọi cô ta đến đây hay đến phòng họp?”

“Để cô ta vào đi.”

Trương Thiên Minh cung kính gạt đầu rồi lui ra ngoài. Rất nhanh sau đó lại bước vào, theo sau là một cô gái ăn mặc hợp mốt, thân hình khêu gợi.

Cô gái đó vừa bước vào cửa vừa âm thầm nhìn ngắm căn phòng, khi cô thấy chàng trai phía sau bàn làm việc thì càng vô cùng ngưỡng mộ. Từ trước tới nay chỉ có thể ngắm người trên màn hình, nhưng hôm nay lại có thể tận mắt gặp mặt. Hôm nay anh dùng caravat trắng kèm với trang phục tây đen, hai cúc áo trên cổ không cài để lộ ra làn da màu đồng lam cô vội vàng nuốt nước miếng.

Trạc Thác luôn không quen đối với những người hào sảng như thế này, anh không thèm đếm xỉa đến cô, hỏi: “Cô là Lý Hạo Nguyệt?”

Cô gái gạt mình, cung kính cúi đầu trả lời: “Vâng!” Nói xong cô lại ngẩng đầu nhìn anh.

Từng đợt sóng xuất hiện trong ánh mắt cô Trạc Thác làm lơ như không thấy, không thay đổi nét mặt nói: “Chào mừng cô gia nhập tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc, cô đã dốc hết sức để dành chiến thắng chứng tỏ năng lực của cô không tồi, hy vọng cô sẽ tiếp tục cố gắng, đừng để mọi người thất vọng vì đã bồi dưỡng cho cô.”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng! Cảm ơn tổng giám đốc!”

“Tuần sau cô sẽ được chụp ảnh, chi tiết cụ thể trợ lý Trương sẽ giải thích cho cô rõ, giờ cô cùng tôi đến Hoa Hợp Thành.” Hoa Hợp Thành ở thành phố

G là nơi phồn vinh nhất, có số lượng người lớn nhất tại trung tâm thương nghiệp, trước khi chụp ảnh trước cho bộ phim mới, nếu như nữ diễn viên chính là người mới anh đều dẫn các cô ấy đến chỗ đó để hiểu thêm về nhân vật, tạo điều kiện để các cô được chú ý hơn, việc này cũng có thể coi là một cách để tuyên truyền cho người mới.

“Vâng ạ!” Trước kia, mỗi khi thấy những người được anh dẫn đến đó làm họ nổi bật, tuyên truyền người mới và đặc biệt luôn được đi cạnh anh, không ngừng được các phóng viên phỏng vấn thì cô rất ngưỡng mộ, không thể ngờ rằng mình cũng có được cơ hội này. Cô vô cùng vui mừng hỏi: “Tổng giám đốc, xin hỏi bao giờ thì chúng ta xuất phát?”

Thấy cô không thể chờ được, khoe miệng Trạc Thác nhếch lên, cười lạnh: “Ngay bây giờ!” Nói xong anh dặn dò Trương Thiên Minh một tiếng rồi đi thẳng đến cửa chính. Lý Hạo Nguyệt vội vàng cúi chào Trương Thiên Minh sau đó vội vàng đuổi theo.

Tur Vũ vừa đến cửa Hoa Hợp Thành đã thấy Lương Mục Thuần đứng chờ, cô vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, em đã tới trễ.”

Mục Thuần mỉm cười với cô: “Không sao, anh cũng chỉ mới đến thôi. Chúng ta vào đi thôi.” Nói xong anh vui vẻ bước vào, Tur Vũ bước sau anh, hai người cười cười nói nói tiến về phía trước.

Dụng cụ vẽ tranh được bán độc quyền quả là danh bất hư truyền, bên trong đã bày đầy đủ thuốc màu, giấy, bút vẽ. ....vô cùng rực rỡ. Cô không thể dời mắt khỏi chúng, cuối cùng được người “lão luyện” như Mục Thuần giúp đỡ cô cũng mua được đầy đủ mọi thứ. Mỗi người họ xách theo một túi lớn, vui mừng rời khỏi cửa hàng.

Đột nhiên đám đông phía trước làm xao nhãng sự chú ý của họ, cô đưa mắt nhìn sang, khi thấy giữa đám đông có một bóng người cao lớn thì khuôn mặt trở nên tái nhợt. Là anh!

Anh vẫn đang tự nhiên trả lời những câu hỏi của phóng viên, bên cạnh anh là một cô gái trẻ tuổi, nụ cười mỹ lệ vô cùng thỏa mãn, thỉnh thoảng còn bắt chọt núp vào ngực anh; anh không những không đẩy ra mà còn càng ôm chặt hơn, còn mỉm cười ôn nhu với cô ấy.

“Tur Vũ, làm sao vậy?” Thấy cô đột nhiên ngây người, Mục Thuần lo lắng hỏi, ánh mắt nương theo ánh mắt cô nhìn sang.

“À, không có gì đâu!” Tur Vũ lấy lại tinh thần, tâm tình bình tĩnh lại.

“Lại là anh ta!”

“Mục Thuần, anh quen người đó à?” Tur Vũ vội vàng hỏi.

“Ai mà không biết chứ? Siêu sao kiêm đại tổng giám đốc của tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc. Đúng là anh ta tài mạo song toàn, nhưng anh ta quá lạm dụng, thay phụ nữ như thay áo.” Nói xong những lời cuối cùng, giọng điệu của Mục Thuần chuyển từ tán dương sang khinh bỉ.

“Đúng vậy. ....” Tur Vũ thấp giọng đáp lại như cho Mục Thuần nghe, nhưng lại càng giống nói cho chính mình nghe vậy. Không thể ngờ rằng hôm qua mình với Thác cùng nhau hoan ái, sáng nay còn gửi cho mình những dòng tin nhắn phát buồn nôn, thế mà giờ lại ôm ấp người phụ nữ khác. Cô ngẩng mặt lên, giương mắt to nhìn anh tràn đầy oán thán.

“Tur Vũ, em không sao chứ?” Âm thanh lo lắng của Mục Thuần vang lên.

“À, thật sự xin lỗi, chúng ta đi thôi.” Ngăn chặn những đau xót trong lòng, cô mỉm cười với Mục Thuần rồi cùng anh tiếp tục bước đi.

“Mỗi lần chúng ta tuyển diễn viên đều phải trải qua những phương diện xét hỏi và chấm điểm, cô chỉ cần trở hết tài năng ra là được!” Vừa đối diện với các phóng viên, Trạc Thác vừa lễ phép vừa cười nói. Đột nhiên anh cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, tò mò nhìn sang thì anh thấy một bóng người, nụ cười trên khoe môi lập tức ngưng lại.

Đáng ghét, không phải lúc này cô đang ở nhà sao? Còn nữa, người đàn ông đi cùng cô ấy là ai? Hai người họ còn vui vẻ nói cười, trong tay xách những túi giống hệt nhau đang thân mật bước tới; điều làm anh tức là thằng chết tiệt kia luôn dùng ánh mắt tràn ngập tình ý đối với cô. Chẳng nhẽ cô không cam tâm, nhất định phải đi trêu chọc các nam nhân khác sao? Khuôn mặt càng lúc càng trở nên âm u, khoe miệng đang vui vẻ đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc. ....” Tiếng gọi buồn bực của Lý Hạo Nguyệt làm anh quay đầu lại.

“Trạc tổng giám đốc, ngài có thể tiết lộ một số thông tin mới được không?” Phóng viên lặp lại câu hỏi.

“Chuyện này, giờ tôi không có thời gian để nói, nếu mọi người chú ý...chắc chắn sẽ có được thông tin trực tiếp.” Đúng là trời sinh anh làm nghề diễn viên, khuôn mặt tuấn tú đối diện với màn ảnh mà vô cùng bình tĩnh. Nhưng không ai biết chàng trai này ngoài mặt đang mỉm cười nhưng trong lòng thì đã phần nộ đến nổi giận.

Tiếp đó các phóng viên lại thay phiên hỏi về các phương diện khác, anh đều trả lời rất tự nhiên, khi thấy đã đạt đến giới hạn mới ôm Lý Hạo Nguyệt bỏ đi.

Trạc Thác vừa về đến văn phòng liền gọi đến số điện thoại quen thuộc, tiếng nói ở đầu dây bên kia làm anh càng thêm tức giận: “Xin chào, tôi là Thẩm Tư Vũ, hiện giờ tôi không rảnh để nghe điện thoại, nếu có việc gì thì hãy nhắn lại. Cảm ơn!”

Sau đó anh lại tiếp tục gọi về nhà nhưng cũng không có người tiếp. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô với thằng kia cười nói thân mật, anh cầm cốc nước trên bàn quăng mạnh vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11

Tư Vũ ngồi đối diện với tờ giấy trắng trên giá vẽ mà đầu óc cô hoàn toàn hỗn độn, không biết mình nên vẽ về đề tài gì nữa. Nửa tiếng trôi qua cô vẫn không thể bình tĩnh lại bởi trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh vừa nãy.

“Tư Vũ!” Nghe thấy một tiếng gọi ôn hòa, Mục Thuần chậm rãi bước tới, anh thấy giấy trên giá vẽ vẫn còn y nguyên thì buồn bực: “Làm sao thế?”

“Em ....Hôm nay em không có cảm hứng.” Tư Vũ lấy cớ cho qua chuyện.

“À! Đây là chuyện bình thường.” Mục Thuần tỏ vẻ am hiểu, nghĩ một hồi rồi anh nói tiếp, “Hình như sau khi trở về em thấy em rất khác, hay vì có tâm sự?”

“Em.....” Thấy sự ân cần trong mắt anh, Tư Vũ nghẹn ngào nói không ra lời.

“Đi, anh dẫn em đến một nơi.” Mục Thuần bỏ cây bút trong tay cô đặt lên bàn, nắm tay cô chạy ra khỏi cửa.

Tư Vũ kinh ngạc “Mục Thuần, anh muốn dẫn em đi đâu, anh không đóng cửa hành lang sao?”

“Không cần, quanh đây toàn người quen, họ thấy anh không đóng cửa chắc chắn biết anh có việc, thế nào ngày mai cũng sẽ tự đến thôi. Chủ yếu là anh muốn em vui vẻ lên.” Nói xong, anh không nói gì nữa mà kéo tay cô đi.

Khoảng một tiếng sau Mục Thuần mới dừng xe. Tư Vũ bước ra khỏi xe, vui mừng nhìn về phía trước – bãi cát trắng xóa với nước biển xanh lục, cô kích động nói: “Nơi anh nói chính là chỗ này à?”

Mục Thuần nhìn cô gật đầu, kéo tay cô chạy đến bờ biển.

Tư Vũ để anh tùy ý nắm tay mình dẫm lên bãi cát mịn, hưởng thụ từng đợt gió biển ủa về làm tâm tình tốt lên không ít.

Đến khi chạm vào nước biển Mục Thuần mới buông tay cô ra, nhìn chăm chăm cô một cái sau đó hai tay chụm lại thành một cái loa đặt trước miệng, hét to: “A.....”

Tư Vũ tò mò nhìn anh, hỏi: “Mục Thuần, anh làm sao vậy?”

“Lúc nào không vui anh đều đến đây, đối mặt với biển lớn mà hét to, như vậy biển lớn có thể mang hết những tâm tình cùng buồn khổ trong lòng em xuống thế giới mệnh mong kia, em cũng thử xem!”

Tư Vũ bán tín bán nghi nhưng thấy anh ủng hộ nên cô cũng học theo anh hét to trước biển lớn. Quả nhiên, tâm tình tốt hơn rất nhiều, vì thế cô dùng hết sức hét to: “A.....”

Một lát sau họ lại ngồi xuống bờ cát, Tư Vũ cảm kích nhìn anh với trăm mối ngổn ngang. Nhân loại thật kỳ diệu, mới quen biết anh có hai ngày nhưng anh lại khiến cô cảm thấy cực kỳ thân thiết mà ấm áp, làm cho cô không không chế được mà muốn dựa dẫm vào anh.

Mục Thuần cũng lẳng lặng nhìn người trước mắt, khuôn mặt tuyệt lệ cuối cùng cũng không còn âm đạm nữa, trong lòng anh cũng cảm thấy vui mừng thay. Mấy năm trước từ sau khi Cảnh Bình rời bỏ anh, anh cho rằng anh sẽ không còn động lòng trước bất cứ người phụ nữ nào nữa, nhưng lần đầu tiên anh nhìn thấy cô đã bị sự cô đơn trên người cô thu hút làm cho anh không kìm chế được mà chỉ muốn an ủi người con gái này.

“Mục Thuần, cảm ơn anh!” Tư Vũ chân thành.

Khuôn mặt ôn hòa tuấn tú lập tức mỉm cười “Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi!”

Tư Vũ nhẹ gật đầu, cô đứng thẳng lên vui vẻ nói: “Em rất vui, rất hạnh phúc!” Giẫm lên những hạt cát mềm mại, hít thở làn gió biển tươi mát, nước biển xanh lam làm tâm tư cô rất thoải mái, thật sự rất thoải mái!”

“Em ở đây chờ anh một lát!” Mục Thuần nói xong rồi chạy ra xe. Một lát sau, khi anh xuất hiện trước mặt Tư Vũ thì trên tay mang theo khung tranh, còn

có một chiếc hộp, bên trong toàn là dụng cụ vẽ tranh và thuốc màu.

Tư Vũ vừa mừng vừa lo, lắp bắp hỏi: “Anh... lúc nào anh cũng mang theo những thứ này à?”

“Ừ, để cho tiện, phía sau còn có một rương bày một bộ dụng cụ vẽ tranh, mỗi lần đến một nơi, nếu có linh cảm thì anh sẽ bắt đầu vẽ cảnh vật lên bức tranh.”

Nói xong anh bắt đầu dọn bút vẽ và bắt đầu di chuyển cây bút.

Nửa giờ sau, một bức tranh liền hiện ra trước mắt hai người, màu sắc trên giấy hòa quyện vào nhau tạo nên một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp trên bờ cát rộng lớn.

Tư Vũ ngơ ngác nhìn bức tranh trước mắt, khuôn mặt này, quần áo này đều rất giống mình, nhưng cô gái này tràn ngập sức sống, đặc biệt là chiếc má lúm đồng tiền xinh đẹp đang tỏa sáng rạng ngời. Đây thật sự là mình sao? Đã từ lâu rồi cô chưa từng cười vui vẻ như vậy, từ sáu năm trước cô đã không tìm được cảm giác này, không ngờ đến hôm nay lại nhìn thấy nó trong bức tranh này.

Phía dưới bức tranh có dòng chữ: “Tặng cho người xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất Hoa Tinh Linh ---- Lương Mục Thuần.” Nhìn tác phẩm đã hoàn thành, Mục Thuần say đắm nhìn thật lâu mới gỡ bức tranh từ giá vẽ xuống, đưa cho Tư Vũ ôn nhu nói: “Tặng em! Hải Tinh Linh!”

Tư Vũ chân chừ rồi nhận lấy, cảm xúc cuộn trào như sóng biển, cô kích động nhìn chăm chăm bức tranh, cứ thế chìm đắm không dứt ra được.

Sau đó họ tiếp tục ngồi trên bờ cát mà nói chuyện phiếm. Thì ra ngoài kinh doanh hành lang vẽ tranh ra, Mục Thuần còn là một giáo sư rất có tiếng trong học viện mỹ thuật, hơn nữa còn là một vị giáo sư rất nổi tiếng. Khi anh hỏi Tư Vũ thì cô cũng thẳng thắn thừa nhận mình từng là một phóng viên, nhưng mới từ chức không lâu, nhưng nguyên nhân thì cô lại nói dối vì quá mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi một thời gian. Mục Thuần tin tưởng, không thể máy may nghi ngờ.

Sau buổi chiều nay tình cảm giữa họ đột nhiên càng trở nên sâu đậm, Tư Vũ âm thầm nghĩ mình rất may mắn vì đã tìm được một tri kỉ như vậy; Mục Thuần thì nghĩ cuối cùng anh cũng tìm được một cô gái có thể khiến anh động lòng.

Mãi đến ba giờ chiều cả hai người mới trở về. Quay về nội thành, Tư Vũ nhất định bảo Mục Thuần thả cô ở bến xe bus nhưng nói gì anh cũng không chịu, nhất định muốn tiễn cô về tận nhà. Không thể từ chối mà cô cũng muốn về sớm một chút nên cuối cùng đành đồng ý để anh đưa về đến tận cổng.

Không ngờ cô lại ở một khu dân cư xa hoa như vậy khiến cho Mục Thuần cảm thấy rất buồn bực. Tư Vũ cố tránh ánh mắt kinh ngạc của anh, tạm biệt rồi vội vàng chạy đến cửa chính đi thẳng vào thang máy. Nhưng cô không hề biết rằng, cửa sổ tầng hai tám bên cạnh có một chàng trai vừa hay đã nhìn thấy tình cảnh vừa rồi.

Tư Vũ vừa đẩy cửa bước vào thấy Trạc Thác đang ngồi trên ghế salon, vốn dĩ cô muốn hỏi sao hôm nay anh về nhà sớm thế, nhưng nghĩ tới chuyện buổi sáng ở Hoa Hợp Thành cô lại lặng yên đóng cửa, cứ thế đi thẳng vào phòng.

“Đứng lại!” Vừa đi được vài bước, sau lưng cô truyền đến tiếng nói trầm thấp nghiêm khắc, Trạc Thác như tia chớp đến bên cạnh cô, phần nộ hỏi: “Hôm nay em đã đi đâu?”

Tư Vũ bị dọa đến mức run rẩy, lúng túng trả lời: “Em... Em đi mua đồ với bạn.”

“Cái gì mà bạn chứ?”

“À, dù sao cũng là bạn của em, có nói anh cũng không biết đâu.” Tư Vũ nhún mày.

“Hừ, là bạn hay là gian phu? Chẳng lẽ cô không thể kiên nhẫn chịu đựng, nhất định phải có đàn ông mới có thể sống?” Anh cứ như một người chồng phát hiện ra vợ mình đang vụng trộm và ghen tuông, không hề lựa lời mà mắng nhiếc.

“Anh.....” Bị anh mắng nhiếc oan uổng, si nhục như vậy, Tư Vũ giận đến toàn thân phát run “Anh đừng ngậm máu phun người. Không phải ai cũng giống như anh, bụng đói ăn quàng, lạm giao chán ghét.”

Không thể ngờ rằng một người ôn nhu nhã nhặn như cô lại phát cáu với mình như vậy, Trạc Thác còn muốn tiếp tục nổi giận thì thấy trong tay cô cầm một thứ gì đó, nhân lúc cô không đề phòng mà cướp lấy. Nhìn thấy bức tranh có tên người lưu niệm thì lửa giận càng trở nên đỉnh điểm, cầm bức tranh trong tay, anh lớn tiếng quát mắng: “Ai đã tặng cho cô?”

Phản ứng đầu tiên của Tư Vũ là muốn đoạt lại bức tranh, cô kiễng chân la hét: “Trả lại đây!”

Thấy cô vì bức tranh này mà trở nên khản trương, Trạc Thác xoay người một cái rồi cầm bức tranh xé tan nát, hung hăng vứt xuống đất.

Thấy tâm chân thành và tâm huyết của Mục Thuần bị anh xé nát, Tư Vũ phần nộ hết lớn với Trạc Thác: “Đồ ma quỷ, ta hận ngươi, hận ngươi đến chết!” Nói xong cô xoay người định lao ra khỏi cửa.

Thấy thế Trạc Thác lập tức ngăn cô lại, đôi tay giữ chặt lấy chiếc eo nhỏ của cô, mặc cho cô có giãy dụa hay đánh trả, anh lập tức đi đến phòng ngủ. Đến trước giường, anh dùng lực ném cô xuống, không chờ cô đứng dậy, anh cũng lập tức bò lên giường, vừa ngăn cản cô, vừa hung hăng xé quần áo trên người cô.

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu lo lắng, Tư Vũ biết anh đã rơi vào trạng thái điên cuồng nên dùng hết sức để giãy dụa. Nhưng vóc dáng nhỏ bé và yếu ớt của Tư Vũ không phải là đối thủ của Trạc Thác, nghe từng đợt âm thanh quần áo bị xé rách, rất nhanh sau đó cơ thể cô trở nên xích lửa, tất cả hiện lên trước mắt anh.

Càng đáng giận hơn nữa, anh lại dùng mền tơ trói chặt, tay trái, chân trái, tay phải, chân phải, rồi lại dùng một tấm chăn khác trói chặt cô cố định trên giường làm cô hoàn toàn không thể cử động. Tư Vũ vừa xấu hổ vừa tức giận, không ngừng la hét: “Anh không phải là người, đồ biến thái còn đáng sợ hơn ma quỷ.” Thấy anh không hề để ý mà chỉ lạnh lùng cời quần áo trên người, giọng cô lập tức trở thành cầu khẩn: “Thác, đừng như vậy, đừng để em hận anh.”

Nhưng Trạc Thác như bị điếc, anh không hề để tâm tới tiếng gọi của cô, giờ trong mắt anh chỉ có hình ảnh trước mắt làm con người ta trở nên phản kích. Bờ ngực đầy đặn của cô vì giãy dụa và rung động, không ngừng phập phồng đung đưa, quyến rũ mê người như mời gọi anh xoa nắn; thân hình trắng như tuyết vì cô dùng sức nên trở nên đỏ ửng, gợi cảm đến mê người như chờ đợi được anh vuốt ve; vì bị trói chặt nên hai chân thon dài của cô bị mở ra đến một trăm tám mươi độ, chỗ tư mật của cô cứ thế hiện trước mặt anh, như mời anh tiến vào an ủi.

Anh cảm nhận được dưới bụng đã dâng lên một nguồn nhiệt nóng bỏng, chỗ đó bỗng nhiên trưởng lớn, anh nhanh chóng bỏ nốt churong ngay vật cuối cùng trên người, không chờ đợi được mà xông thẳng vào người cô; vừa dùng sức mút lấy nhũ hoa của cô, vừa dùng đôi tay thăm dò xuống dưới nơi tư mật của cô.

Mới đầu Tư Vũ còn giãy dụa, sau đó thì chậm dần bởi anh đã chạm đến nơi mong muốn trên cơ thể mình, đáy lòng vô si lại khao khát anh. Dần dần, cơ thể giãy dụa trở nên mềm mại, tiếng la hét trở thành tiếng rên rỉ.

Trạc Thác cứ thế tiếp tục, vui mừng nhìn biểu lộ của cô đón nhận mình bởi nhẫn nại quá lâu khiến phần thân cực đại của anh không ngừng gào thét, anh không hề nhẹ nhàng mà tiến thẳng vào trong.

Những dòng nước mắt nóng bỏng của Tư Vũ nhìn anh không ngừng di chuyển trong cơ thể mà tự thấy thẹn với phản ứng của chính mình. Lúc này cô còn thấp hèn, vô si hơn cả kỹ nữ. Cô có thể giãy dụa nhưng cô lại không làm thế bởi cô đã yêu anh sâu đậm đến tận xương tủy, dù là vô tình bị chà đạp, dù anh không có chút tình cảm nào mà chạy nước rút nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng và khuấy khóa chờ đợi.

Cuối cùng cũng thấy cô phụ thuộc vào mình, Trạc Thác vô cùng đắc ý càng động đưa eo bụng thêm nhiều lần, đến khi dòng tinh dịch phun vào nơi sâu nhất trong u cổ của cô anh mới chậm rãi dừng lại.

Thấy cô đạt tới cao trào mà toàn thân run rẩy, đột nhiên nội tâm tà ác của anh lại dâng lên, anh lại ở trên người cô mà nhen nhóm dục vọng, thấy bộ dạng bất lực đến đáng thương của cô, nghe những tiếng rên rỉ vì dục vọng được phóng thích mà không chú ý đến tôn nghiêm để cầu xin mình, nội tâm anh vô cùng thỏa mãn; cuối cùng, có được kết quả như ý muốn, anh lại tiếp tục tiến vào trong cô, lại một lần nữa điên cuồng leo lên người cô.

Tra tấn tàn nhẫn và mị hoặc không ngừng lặp lại, lúc đó Tư Vũ rất phân vân giữa địa ngục và thiên đường. Mỗi khi cô đã quá mệt và thiếp đi thì Trạc Thác lại cố ý làm cô tỉnh lại, tiếp tục giãy dụa, khuấy khóa cô. Không biết qua bao lâu, đến khi cô và anh cùng mệt mỏi thì mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12

Sau đó vài ngày Trạc Thác vẫn lạnh lùng với cô, cô cũng không còn chủ động nói chuyện với anh dù chỉ một câu nữa. Chỉ có khi trên giường họ mới phối hợp ăn ý với nhau thôi.

Nhiều lần Tư Vũ đứng bên cửa sổ nhìn lên bầu trời xanh thẳm tự hỏi: “Ông trời à, yêu một người là phải trả giá nhiều như vậy sao? Hay mỗi một lần yêu đều phải như vậy? Hay con đã làm sai điều gì nên người đang trừng phạt con như vậy?”

Mấy lần Mục Thuần gọi điện thoại sao mấy ngày nay không đến hành lang, cô đều nói dối là đã về quê thăm người thân. Nhưng chắc là cô nên ra ngoài, không nên cả ngày chỉ ở đây, nơi này sẽ làm cho người ta trở nên ngột thở; nhưng cô rất sợ, sợ khi thấy vẻ ôn hòa thân thiết của Mục Thuần, cô sẽ không kìm chế được mà ngã vào lòng anh òa khóc.

Ăn xong bữa sáng, cô ngồi yên trên ghế salon, nhìn chương trình đặc sắc trên tivi mà đầu óc cô trống rỗng, mệt mỏi rã rời. Đột nhiên trên màn hình xuất hiện bóng người thân mật làm lồng ngực cô đau xót, không nhìn được cô xách theo túi xách lao ra khỏi nhà.

Tại hành lang “Gửi gắm tình cảm”.

Người đến người đi thật sự rất náo nhiệt, không khó để nhận ra đang có rất nhiều niềm vui. Nhưng Mục Thuần không cảm thấy được sự vui mừng, anh vẫn cảm thấy rất lo lắng cho cô; anh có cảm giác rằng cô đang nói dối, nhưng cô ấy nói rằng cô ấy không ở thành phố G, hơn nữa tâm tình thật sự rất

không tốt.

Bỗng nhiên sau lưng xuất hiện một mùi hương quen thuộc, anh vui mừng quay lại, thấy cô xuất hiện trước mặt thì vô cùng kích động, thiếu chút nữa là muốn ôm chầm lấy cô.

Tư Vũ yên lặng nhìn anh, nhẹ giọng gọi: “Mục Thuần!”

“Chờ anh vớ.” Nói xong anh từ trong chạy đến, không lâu sau trong tay cầm một tập giấy, rồi áy náy nói với một vài người khách ở hành lang nói: “Thật xin lỗi các vị, giờ tôi có việc gấp nên phải đóng cửa sớm, mời mọi người ngày mai hãy đến. Nếu ngày mai các bạn đến “Gửi gắm tình cảm”, tất cả đều giảm giá chín mươi phần trăm.”

Có một số người cảm thấy bất mãn, nhưng khi nghe giảm giá chín mươi phần trăm thì họ lại không ngại chờ thêm một ngày nữa. Rất nhanh sau đó họ từ từ rời khỏi, Mục Thuần đóng cửa thật kỹ rồi dán một băng thông báo “Chủ nhân có tin vui, xin mời ngày mai lại đến, xin quý vị thông cảm” sau đó anh kéo Tư Vũ đến bãi đỗ xe.

Biển lớn không phải lúc nào cũng có thể xóa bỏ sự nặng nề trong lòng mỗi người. Hôm nay Tư Vũ càng vô tư hét to cùng anh thì đáy lòng cô càng đau xót không thể nào tiêu tán được. Cô ngã ngồi xuống bờ cát ẩm ướt, hai chân nhẹ nhàng chạm vào nước biển, cúi đầu xuống đầu gối khóc nức nở.

Mục Thuần đứng cạnh cô, nghe tiếng khóc bị thấm đẫm thì vô cùng đau lòng. Anh hi vọng những đau khổ mà cô phải chịu đựng có thể chuyển bớt sang người mình; hi vọng mình có thể là biển cả, cố gắng mang hết những bi thương của cô đi.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, Tư Vũ mới từ từ nín dần, thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Mục Thuần nhìn mình, cô đau lòng nói: “Mục Thuần, xin lỗi anh!”

“Anh mới phải xin lỗi, hôm nay biển rộng như đang ngủ, không thể mang đau khổ trong lòng em đi được.”

Nghe anh nói vậy, Tư Vũ càng cảm động, bình tĩnh nhìn anh – con người thông minh, thấu hiểu lòng người này; cô không nói với anh những uất ức của mình nhưng anh lại cảm nhận được, không nói câu nào đã mang cô đến nơi này, những bức tranh cũng không bán nữa chỉ vì muốn cô được vui vẻ.

Hôm nay, cô quyết định mang sáu năm buồn khổ của mình kể hết cho anh nghe.

“Mục Thuần, anh có nhớ mấy hôm trước lúc ở Hợp Hoa Thành anh đã từng hỏi em buồn vì điều gì đúng không?” Cô chần chừ một lúc rồi mới hỏi anh.

Mục Thuần nhẹ gật đầu, ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô chờ cô nói tiếp.

“Thật ra là em đã nhìn thấy Trạc Thác đi cùng với người phụ nữ khác.” Nhớ lại hình ảnh đó, nhớ lại mấy ngày nay anh với người phụ nữ kia vô cùng thân mật cô lại càng thêm đau lòng.

“A?” Mục Thuần sợ hãi kêu lên một tiếng, “Em.....biết Trạc Thác? Em có quan hệ gì với cậu ta?”

“Cái gì mà có quan hệ?” Tư Vũ cười khổ một cái. Đúng vậy, mình với anh ta rốt cuộc là có quan hệ gì. Sáu năm trước có thể nói là một đôi tình nhân vô cùng ngọt ngào; sáu năm nay có thể coi là bạn bè được không? Hay là người xa lạ? Hay chỉ thuận theo lời anh, đồng ý làm tình nhân làm ấm giường của anh, lớn tiếng rên rỉ vì anh? Không phải, nếu như là tình nhân thì cô cũng có cơ hội được hưởng thụ cái được người ta yêu thương, nhưng cô nhận được chỉ là sự cảm hận của anh, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị anh tra tấn, dày vò.

Cô nhìn Mục Thuần, sâu kín nói: “Sáu năm trước, anh ta chỉ là một công nhân rửa xe, còn em là một thiên kim tiểu thư. Chúng em vừa gặp đã yêu nhau.....” Tất cả đều đã làm, mỗi không muốn dừng lại mà nước mắt vẫn muốn rơi cạn, cuối cùng cô kể hết những oán hận tình thù giữa cô và Trạc Thác cho anh nghe, nhưng chỉ riêng chuyện Trạc Thác là người cổ đại thì cô không nhắc đến.

Mục Thuần nghe được, thẩn thẫn không thôi, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lâu sau anh không chịu được mà cũng kể chuyện tình yêu hồi xưa của mình ra.

Nhấn nhẹn sáu năm trời cuối cùng cũng tìm được người thổ lộ, Tư Vũ cảm thấy vô cùng thoải mái, những tâm tình nặng nề dần dần được phóng thích từng chút một.

“Tư Vũ, em kể những chuyện này cho anh biết không sợ anh bán cho toàn soạn sao?”

“Em không sợ. Em tin anh không phải loại người như vậy!” Cô khẳng định, thật ra cô cũng chẳng biết tại sao lại hoàn toàn tin tưởng anh như vậy.

Mục Thuần mỉm cười, hỏi lại: “Em có muốn nghe chuyện xưa của anh không?”

Tư Vũ hơi kinh ngạc, sau đó nhẹ gật đầu.

“Sáu năm trước, anh là một kẻ nghèo hèn, không có gia đình, thứ duy nhất anh có được là cảm nhận và tài năng đối với nghệ thuật luôn tưởng tượng về một tương lai tuyệt hảo. Trời cao an bài để cho anh gặp được cô ấy, một người cũng như anh xuất thân từ một nông thôn nghèo khó. Bọn anh quen biết nhau, yêu nhau, nhưng đáng tiếc cuối cùng lại không tránh được số mệnh an bài. Vì tương lai, vì tương lai tốt đẹp mà người nhà cô ấy đem lại, cô ấy đã

chọn cách rời xa anh.”

Trời ơi, lại là sáu năm trước, Tư Vũ thầm nhủ, gấp gấp hỏi: “Về sau thế nào? Thế còn bây giờ thì sao? Anh còn liên lạc với cô ta không?”

“Về sau, anh hứa với cô ấy sẽ chia tay trong vui vẻ dù cho lòng có đau như thế nào. Đến giờ anh vẫn còn nhớ lúc đó cô ấy có nói với anh một câu yêu một người không phải là có được họ, mà là để cho cô ấy được hạnh phúc, vui vẻ là tốt rồi.” Nhớ đến cuộc chia lìa bất đắc dĩ, Mục Thuần đau lòng “Hai năm trước cô ấy đã lập gia đình, tuy người chồng không phải đại gia nhưng cũng gia đình cũng thuộc dạng khá giả.”

“Nếu như cô ta chưa kết hôn thì anh còn có chấp nhận cô ta nữa không?”

“Đương nhiên rồi! Năm đó anh đã hứa với cô ấy rằng tương lai nhất định sẽ cố gắng làm việc, sẽ để cô ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên đời này; nhưng hôm nay anh có năng lực, anh đã tạo ra thành công của mình nhưng không thể thực hiện lời hứa năm đó.”

Chàng trai này thật tốt! Lại còn một lòng một dạ tha thứ nữa! Nếu như Trác có thể như vậy thì tốt rồi, cô nhìn anh mà âm thầm so sánh với Trạc Thác.

“Không ngờ rằng quá khứ của chúng ta thật giống nhau, chúng ta đúng thật là có duyên phận.” Mục Thuần cười khổ rồi hỏi tiếp: “Tư Vũ, như em giờ là đang trả giá, vậy có đáng không?”

“Đáng! Có thể anh nói em khờ, nhưng vì anh ấy có ngốc em cũng đồng ý.” Cô không do dự là trả lời.

Mục Thuần vì gương mặt xinh đẹp và tâm tình của cô mà cảm động, nhưng vì Trạc Thác hồ đồ mà lại trở nên phẫn nộ. Anh ta có tài cán gì mà lại được cô đánh đổi như thế? Lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã cảm thấy quá khứ của cô có rất nhiều chuyện đau khổ, điều đó khiến anh không ngừng bị cô hấp dẫn. Anh cho rằng với tính nhẫn nại của mình có thể khiến cô nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng anh không thể ngờ được quá khứ của cô lại như vậy, anh mãi mãi không thể có một chỗ đứng trong lòng cô.

“Yêu một người không phải là có được họ, mà là có thể làm cho họ hạnh phúc, vui vẻ là tốt rồi.” Xem ra những lời này sẽ mãi mãi đi theo anh. Nhịn xuống những nỗi khổ và những tình cảm mới chớm hy vọng, anh thành tâm thành ý nói: “Tư Vũ, rất vui được quen biết em. Từ nay về sau anh sẽ là bạn tốt của em, là tri kỷ nên những chuyện đau khổ của em hãy cứ thổ lộ hết với anh.”

Tư Vũ cảm động đến rơi lệ, không ngừng gật đầu mà nước mắt: “Em đã rất giận ông trời vì cứ tra tấn em như vậy, nhưng giờ em lại muốn cảm ơn ông vì đã ban cho em một người bạn tốt, một người tri kỷ như vậy!”

Đến khi mặt trời dần khuất bóng dưới làn nước biển xanh lam, hai người nhẹ nhàng nghịch nước biển rồi tận mắt chứng kiến những cảnh tượng rất hữu tình.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13

Tư Vũ đứng trước đại sảnh lớn của bệnh viện không ngừng nhìn tờ báo cáo trong tay, vừa kích động vừa vui mừng. Máy ngày nay cô luôn cảm thấy toàn thân mệt mỏi, thích ngủ, rất buồn nôn, kinh nguyệt lại không thấy. Cô bán tín bán nghi nên đến bệnh viện kiểm tra, không ngờ mình thật sự đã mang thai.

Nghĩ đến việc trong bụng mình lại một lần nữa có kết tinh tình yêu của mình với Thác, cô cảm thấy vô cùng hưng phấn và mong chờ. Sáu năm trước, bất đắc dĩ cô phải uống thuốc để bỏ đi đứa bé, nhưng lần này nhất định sẽ không như vậy nữa. Khuôn mặt bất giác hiện lên tình cảm của một người mẹ, bàn tay trắng nõn nhỏ bé xoa nắn chiếc bụng bằng phẳng, cứ thế đắm chìm trong vui sướng.

Nửa tháng nay thái độ của Trạc Thác đối với cô tuy không thân mật nhưng cũng đã trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều, trong lúc hoan ái cũng không hề thô bạo với cô nữa, còn cô cũng không còn chơi trò trốn tìm để lãng tránh anh. Cô cảm nhận rằng anh vẫn còn yêu mình nhưng vì không thể quên chuyện sáu năm trước nên anh cố tình đè nén tình cảm lại. Hôm nay, đứa bé là một cơ hội tốt, cô tin rằng anh nhất định sẽ mong chờ bảo bảo này ra đời. Nghĩ mãi, cô không chờ được liền lấy điện thoại ra gọi cho anh.

“Alo.....” Điện thoại truyền đến tiếng nói trầm thấp của anh.

“Thác! Là em đây.”

“Vũ nhĩ? Sao em lại gọi cho anh?” Nghe giọng anh cũng đoán được anh đang cực kỳ vui mừng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tư Vũ chủ động gọi điện thoại cho anh.

“Em có tin vui muốn nói cho anh biết.”

“Ừ?”

“Em. .... Em vừa nhận được báo cáo của bệnh viện, trên báo cáo viết. .... em đã mang thai con của chúng mình năm tuần rồi.” Cô kích động nói.

Đột nhiên đầu dây bên kia trở nên trầm mặc.

“Thác, anh còn đó không? Anh có nghe em nói chuyện không? Có phải anh đang vui mừng không thốt thành lời không?”

“À, Vũ nhi, đến giờ anh phải họp rồi, lát nữa anh sẽ gọi lại cho em!”

“Không cần đâu, em chỉ muốn gọi điện báo cho anh tin tốt lành này thôi, tối nay anh về sớm nhé, em sẽ nấu những món anh thích chờ anh về.”

Đến khi đầu dây bên kia truyền đến những tiếng “Tút tut tut” cô mới cúp máy, gọi một chiếc taxi rời đi.

Trong văn phòng yên tĩnh, Trạc Thác nghiêng người dựa vào ghế, vuốt ve chiếc điện thoại trong tay nhớ lại tin tức vừa mới được nghe kia. Khi vừa nghe được tin cô đã mang thai thật sự anh đã rất vui mừng, nhưng nghĩ lại sáu năm trước cô tuyệt tình như thế nên lòng anh liền lạnh xuống.

Sáu năm nay vì sinh lý cần, anh mới bắt đầu dĩ ần nằm với những người phụ nữ khác, nhưng mỗi lần đều mang theo vật bảo hộ; chỉ với cô là anh “chân không ra trận”. Có thể trong lòng anh đã ngầm đồng ý chỉ có cô mới có thể làm mẹ của con mình; lời nói của cô lúc này vừa vui mừng vừa kích động, chắc chắn cô đang rất mong chờ đứa trẻ này xuất hiện, nhưng anh lại không nghĩ như cô nên trong đầu đã nảy mầm ra một kế hoạch.

Trạc Thác vừa mở cửa liền ngửi thấy một mùi thức ăn ngọt ngào xông đến, là món gà mà anh thích ăn nhất, bộ mặt lạnh lùng lại trở nên nhu hòa xuống.

Bước từ nhà bếp ra, Tư Vũ thấy anh đang đứng ở cửa thì hoan hỉ: “Thác, anh về rồi à?” Vừa nói tay cô vừa cầm lấy chiếc cặp công văn của anh, cầm lấy đôi dép lê đưa cho anh.

Trạc Thác mỉm cười ôn nhu với cô, anh đổi giày rồi cùng đi đến phòng bếp.

Trên bàn cơm to chỉ có hai người đang lẳng lặng ngồi ăn cơm, Tư Vũ thỉnh thoảng lại nhìn về anh, mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, về mặt Trạc Thác thì bình tĩnh như không có việc gì. Cuối cùng, Tư Vũ phá tan không khí trầm mặc, nói: “Thác, anh không muốn có đứa trẻ này à?”

Trạc Thác ngo ngác một chút rồi mỉm cười nói: “Làm sao có thể như vậy được chứ, nếu như không muốn có con thì anh đã dùng biện pháp an toàn rồi.”

Tâm tư sầu lo trong lòng cuối cùng cũng được thả lỏng, Tư Vũ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi!” Một lúc sau, cô lại nói: “Thác, em muốn đưa anh về nhà ăn với ba mẹ em bữa cơm có được không?”

Trạc Thác sững sốt một chút, không đáp lại.

Tư Vũ thấy thế lại cho rằng anh vẫn còn tức giận chuyện của sáu năm trước nên cô tranh thủ nói: “Xin lỗi, em chưa bàn bạc với anh chuyện này.” Cô đã đến đây được một tháng rồi, giờ đến đứa bé cũng đã có, cô lại càng muốn ở lại nhưng lại không thể không nói cho ba mẹ biết. Huống hồ, sớm muộn gì lúc đứa trẻ này được sinh ra ba mẹ cô cũng sẽ biết.

“Em cứ chọn thời gian đi rồi báo cho anh một tiếng.”

“Anh thật sự chịu đi à?” Tư Vũ kích động kêu lên “Mai là Chủ nhật, hay đi luôn ngày mai được không?”

“Ừ... Ăn cơm đi đã.” Nói xong anh trầm lặng ăn cơm.

Tư Vũ vô cùng vui mừng, tưởng tượng đến hình ảnh ngày mai ba mẹ nhìn thấy cô và Thác đi cùng nhau, thật là vui mà.

Hôm sau Tư Vũ mua một ít lễ vật, Trạc Thác đi sau cô cùng nhau trở về Thầm gia. Ông bà Thầm thấy con gái đã đi xa hơn một tháng rồi cuộc sống cũng trở về thì vui mừng không thể hình dung được, nhưng khi họ thấy chàng trai đằng sau Tư Vũ thì sợ hãi mà tròn tròn mắt.

Trạc Thác bỏ kính râm nhìn họ cười nhạt một tiếng, nói: “Bác trai, bác gái, xin chào!”

Ông Thầm lúng túng không nói thành lời, bà Thầm sững sốt một lát rồi cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, khách khí nói: “Cậu Trạc, chào! Không biết cậu đến thật xin lỗi.”

Thấy bà Thầm nhún nhường như vậy Tư Vũ cảm thấy rất đau lòng, cô vội vàng nói: “Mẹ, đừng như vậy. Con có chuyện quan trọng muốn nói với mọi người, thật ra con nói đi công tác là nói dối mọi người, cả tháng nay con đều ở chỗ của Thác. Hiện giờ con. .... con đã có cốt nhục của anh ấy.”

Hai vợ chồng ông Thầm kinh ngạc mà vui mừng thay cho con gái, thứ hai là họ cũng vui mừng vì mong đứa cháu ngoại chào đời.

“Mẹ, đây là tâm ý của Thác.” Tư Vũ lấy túi đồ trong tay Trạc Thác đưa cho bà Thầm.

Bà Thắm run rẩy nhận lấy túi đồ, đảo mắt nhìn về phía Trạc Thác, cảm kích nói: “Cám ơn cậu.”

Gương mặt Trạc Thác vẫn lãnh khốc nghiêm ngặt đến khi Tư Vũ gạt tay áo anh mới phục thân trở lại, bình tĩnh nói: “Bác đừng khách khí.”

Sau đó ông bà Thắm cùng nhau đi vào bếp nấu cơm, Tư Vũ thì một mực bên cạnh Trạc Thác.

Ngồi yên trên ghế salon xem tivi nên Trạc Thác cảm thấy nhàm chán liền đề nghị: “Vũ nhi, anh muốn xem phòng em.”

Tư Vũ ngơ ngác một chút rồi đưa anh đến phòng ngủ. Trạc Thác lẳng lặng đánh giá căn phòng không đến mười thước vuông này; bài trí đơn sơ, ngoài một chiếc giường lớn, một cái tủ treo quần áo, máy tính thì không còn đồ gì nữa.

Rốt cuộc thì nguyên nhân là gì làm cho Thắm gia xuống cấp đến mức như thế? Thắm Lạc Chính trước kia uy phong đã không còn tồn tại nữa, giờ chỉ còn sự tự ti và sự cô đơn, vừa thấy đôi chân khập khiễng của ông thì anh cảm thấy vô cùng thích thú.

“Thác!” Thấy anh trở nên trầm tư, Tư Vũ nghi ngờ gọi anh một tiếng.

Anh phục hồi lại tinh thần ngồi xuống bàn máy tính, hai tay cứ tự nhiên mà kéo ngăn kéo ra, trong hộp hiện lên một tập giấy, anh nhìn về phía Tư Vũ hỏi thăm: “Anh muốn mở ra xem, được không?”

Không chờ cô trả lời, anh từ từ mở ra, thấy bên trong toàn là tin tức về mình trong mấy năm nay được cắt dán thành một tập thì nội tâm rất cảm động, trong nháy mắt anh đã quên hết hận thù trong lòng mà trở lại khoảng thời gian sáu năm trước, khoảng thời gian mà họ mới quen nhau.

Thấy gương mặt xúc động của anh, Tư Vũ cảm thấy cực vui mừng, anh biết mình đã khổ tâm nên sẽ không oán hận mình nữa, không chừng về sau sẽ hạnh phúc?

Cứ như vậy Trạc Thác lại cứ liếc những tờ báo được cắt dán, Tư Vũ chỉ im lặng đứng sau anh, trong căn phòng nhỏ chỉ truyền đến hơi thở hỗn hển của hai người.

Khi bà Thắm đến gọi họ ra ăn cơm, hai người mới dần hồi tâm lại.

Cả bữa cơm không khí vô cùng kì quái, mọi người không ai nói chuyện trừ bà Thắm không ngừng gấp rau cho Trạc Thác, không thì không ngừng dặn dò Tư Vũ phải chú ý khi mang thai.

Vừa cơm nước xong, Trạc Thác nói công ty còn có công việc chưa giải quyết xong muốn xin phép đi trước, Tư Vũ lâu rồi không về nhà nên muốn ở lại đến tối mới về, ông bà Thắm cũng rất vui mừng nhưng khi thấy Trạc Thác có vẻ không vui thì bà Thắm liền nói muốn đi gặp bạn học cũ.

Cuối cùng được ba mẹ tiễn, Tư Vũ đi theo Trạc Thác lưu luyến mãi mới rời Thắm gia.

Đóng cửa lại, ông Thắm buồn bực nói: “Bà à, buổi chiều bà có hẹn với ai? Tiểu Vũ lâu như vậy mới về nhà, sao lại không cho nó ở lâu hơn?”

Bà Thắm thần thờ thờ dài một tiếng, nói: “Từ sáu năm trước chúng ta làm gì có bạn để mà hẹn gặp? Tôi chỉ lấy có thôi, sợ A Thác không vui.”

“Không thể nào? Không phải nó đã chấp nhận Tiểu Vũ rồi sao? Huống hồ cả hai đứa cũng đã có con rồi.”

“Ayyy, tôi chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy. Hy vọng là do tôi quá đa nghi.” Nói xong bà lắc đầu, thờ dài đi thẳng đến phòng bếp.

Ông Thắm nhìn theo bóng lưng của bà rồi tự trách mình trước khi đam mê lợi thế mà hối hận, yên lặng cầu nguyện: “Ông trời ơi, là tôi đáng chết, đều là lỗi của tôi, nếu ông có báo ứng thì hãy ứng lên người tôi đi, Tiểu Vũ là đứa trẻ hiền lành, xin ông đừng tra tấn nó nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14

Hai tháng sau đó, thời gian trôi qua một cách yên bình, tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc lại khai mạc hai bộ phim nữa, thời gian Trạc Thác ở công ty càng lúc càng nhiều thêm nên dĩ nhiên ở nhà lại rất thiếu vắng, mỗi tối anh đều cố gắng về nhà ăn cơm sớm với Tư Vũ, đây là điều mà Tư Vũ cảm động nhất.

Từ lần trở lại Thắm gia lần trước, cô hỏi Trạc Thác rằng mình có thể về thăm nhà một mình được không, Trạc Thác nghĩ một hồi rồi đồng ý với cô. Bởi vậy sau khi Trạc Thác đi làm, có lúc cô về Thắm gia, có lúc cô lại đến hành lang tranh tìm Mục Thuần. Mục Thuần biết cô đang mang thai nên vui sướng dị hường, còn tuyên bố sau này muốn làm cha nuôi của đứa bé.

Trưa nay cô lại về Thắm gia ăn cơm rồi ngồi xe đến hành lang vẽ tranh, Mục Thuần thấy cô vui mừng kêu to: “Tư Vũ, lâu rồi không gặp!”

Tư Vũ mặt mày hớn hờ nói: “Thật không? Mới chỉ có ba ngày thôi mà.”

“Em chưa từng nghe sao? Một ngày không gặp như cách ba thu.” Mục Thuần trêu ghẹo nói, nhìn thoáng qua thấy bụng cô có hơi nhô lên, anh ân cần hỏi: “Gần đây em có khỏe không? Tên tiểu tử kia có làm em vất vả không?”

Tư Vũ đặt tay lên bụng, hiền lành nói: “Ngoại trừ sáng nay đột nhiên có đập ra thì mọi chuyện đều bình thường, nghe mẹ em nói qua hai tháng sẽ không khổ như vậy nữa.”

Nhìn khuôn mặt cô hiện lên tình thương của một người mẹ, Mục Thuần cũng cảm thấy vui mừng thay cô, nhưng cũng cảm thấy lo lắng cho cô, không nhịn được mà hỏi: “Tư Vũ, anh ta đã từng đề cập đến chuyện kết hôn với em chưa?”

“A?” Tư Vũ hơi ngơ ngác một chút, mắt tự nhiên nói: “Anh ấy không có đề cập qua, mà em cũng không muốn.”

“Sao lại như vậy?” Mục Thuần lo lắng hỏi “Mấy tháng nữa đứa bé chào đời rồi, phần tên của bố chắc chắn là phải điền, chẳng nhẽ em không muốn làm giấy khai sinh cho đứa trẻ sao?”

“Mục Thuần, đừng gấp gáp như vậy, em hiểu anh muốn tốt cho em, em hứa, sẽ bàn với anh ấy chuyện này sau khi trở về.” Không thể phủ nhận rằng cô không đề ý đến việc có trở thành vợ của Thác hay không, nhưng đứa trẻ không thể không chào đời, dù sao đây cũng là kết tinh tình yêu giữa hai người.

Sau đó cô cứ ngây ngốc đến ba giờ chiều mới rời đi.

Về nhà, vừa nấu cơm cô vừa nghĩ xem nên nói chuyện đó với Trạc Thác như thế nào. Đúng bảy giờ, đồ ăn vừa được chuẩn bị xong thì Trạc Thác trở về.

Lặng im ăn cơm, Tư Vũ do dự một hồi lâu mới chuyển ánh mắt đến anh, chần chờ hỏi: “Thác, bảy tháng nữa con sẽ chào đời, chúng ta. ....chúng ta có nên chuẩn bị hôn sự không?”

Tay đang gấp rau của anh đột nhiên dừng lại, tuấn nhan Trạc Thác hiện lên một thần sắc phức tạp, Tư Vũ chăm chú nhìn anh, đôi mắt tràn đầy chờ đợi.

“Việc này. ....hai tháng nữa hãy nói, chờ anh hết bận với hai bộ phim này rồi tính tiếp.”

“A!” Ngăn chặn sự thất vọng, Tư Vũ cố giả bộ mỉm cười nói “Thực xin lỗi, gần đây công việc của anh bận rộn như vậy mà em còn đem việc này làm phiền anh.”

Con người đen hiện lên ánh nhìn khó hiểu, anh gấp miếng thịt gà đặt vào chén Tư Vũ, ôn nhu nói: “Ăn nhiều một chút mới đủ dinh dưỡng.”

Ở cùng anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh chủ động gấp thức ăn cho mình, Tư Vũ mừng rỡ nhận lấy, ăn từng miếng từng miếng một, trong lòng cô trở nên vô cùng ngọt ngào và thỏa mãn.

Hôm nay là ngày khám em bé. Tháng trước Trạc Thác đã sắp xếp để cô gặp bạn mình là Triệu Đông Quyết để kiểm tra. Triệu Đông Quyết là một người bạn của Trạc Thác mới nhận chức ở bệnh viện này, hai mươi sáu tuổi, cao lớn, hào hoa phong nhã, với y phục cao minh nên anh rất nổi tiếng ở bệnh viện phụ sản này.

Trạc Thác là ngôi sao, không tiện xuất hiện nên mỗi lần đi khám đều là một mình Tư Vũ tới kiểm tra, thấy những người phụ nữ khác đều có chồng đi cùng trong lòng cô cảm thấy có chút phiền muộn. May mắn thay Triệu Đông Quyết đối với cô rất tốt khiến cô cũng không còn sợ hãi nữa.

Cũng như hai lần trước, sau khi kiểm tra xong Tư Vũ ngồi trên ghế chờ đợi kết quả.

Triệu Đông Quyết nhìn bản báo cáo, nhíu mày có chút nghiêm trọng.

Tư Vũ thấy thật lâu mà anh không nói, cô vội vàng hỏi: “Bác sĩ Triệu làm sao vậy? Có phải thai nhi có vấn đề?”

“À, trước mắt thai nhi vẫn bình thường.” Triệu Đông Quyết cho cô một ánh mắt quyết tâm rồi nói tiếp: “Nhưng còn có một tin tức tốt lành nữa, tôi đang nghi ngờ cô mang thai sinh đôi.”

“Thật sao?” Tư Vũ kích động đứng dậy “Thật sự có hai bảo bối trong bụng tôi à?”

“Ừ, thế nên cô phải chú ý đến dinh dưỡng, giờ không phải là một người ăn mà là ba người ăn đấy.”

“Tôi sẽ chú ý, cảm ơn bác sĩ Triệu.”

“Đừng khách khí!” Anh đứng dậy tiễn cô ra về, ra đến cửa bệnh viện, thấy cô lên xe rồi khỏi anh mới nhanh chóng quay lại phòng khám, bấm điện thoại: “A Thác, là tớ.”

“Cô ấy đã về chưa?”

“Vừa đi. Đúng rồi, hôm nay kiểm tra t có một tin tốt và một tin xấu.”

“Cậu cứ nói đi.” Tiếng nói bình thản của Trạc Thác truyền đến.

Với biểu hiện này của anh, Triệu Đông Quyết cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhưng anh vẫn nói tiếp: “Tin tốt là tớ nghi ngờ cô ấy mang thai sinh đôi, con tin xấu là thai nhi không hề ổn, nguyên nhân là do sinh hoạt tình dục quá độ.”

“.....”

Thấy anh vẫn trầm mặc không nói, Triệu Đông Quyết nói tiếp: “A Thác, tên tiểu tử này, cậu nên nhẫn nại một chút đi. Sau hai tháng nữa, qua thời kỳ nguy hiểm cậu muốn làm gì cũng được.”

“Tớ hiểu rồi, cảm ơn cậu, Quyết.”

Dựa lưng vào ghế Trạc Thác xoay cây bút trong tay, nghĩ đến những gì Đông Quyết nói lúc nãy, đúng là từ khi biết tin cô mang thai anh càng đòi hỏi thêm nhiều lần mãnh liệt, mỗi đêm đều muốn cô, có đêm thậm chí còn làm đến hai lần. Anh thấy được rõ ràng cô rất khổ sở nhưng lại chịu đựng, tận lực phối hợp với mình. Không biết tại sao cô lại như vậy, nhưng anh chỉ biết là mục đích của anh đã dần dần thành công.

Muốn cô không đơn giản chỉ là chiếm lấy thân thể cô mà anh còn có mục đích khác, chính là làm cho đứa bé trong bụng cô vô tình mà bị sảy. Từng đọc sách y nên anh hiểu rõ ba tháng đầu và hai tháng cuối của thai nhi tốt nhất nên đình chỉ chuyện phòng the. Thời kỳ đầu của thai nhi, phôi thai rất nhanh phát triển, thai nhi với cơ thể mẹ liên kết với nhau (qua cuống rốn) nên không còn dẻo dai, sinh hoạt tình dục nhiều sẽ kích thích tử cung cho rút rồi dẫn đến sinh non. Hơn nữa anh không muốn Đông Quyết phát hiện ra nên anh quyết định chọn phương pháp này để vô tình bóp chết đứa bé trong bụng cô.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc.....” Bên tai xuất hiện tiếng gọi của Trương Thiên Minh, Trạc Thác mới từ từ hoàn hồn hỏi: “Có chuyện gì?”

“Hội nghị chuẩn bị bắt đầu, xin hỏi ngài có muốn hoãn hay không?”

“A, tôi đi liền.” Sờ sang lại suy nghĩ, bỏ qua tâm trạng phiền não, anh rời khỏi bàn làm việc tiến về phía cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15

“Mẹ, con biết rồi, con sẽ chú ý! Ba mẹ cũng phải chú ý sức khỏe, mấy ngày nữa con sẽ về thăm hai người.” Vừa về đến nhà, Tư Vũ không chờ đợi được mà gọi điện chia sẻ tin vui với ba mẹ. Họ vui vẻ và luôn miệng nhắc cô nên chú ý.

Sau đó cô bấm số điện thoại của Mục Thuần, vừa nghe thấy thanh âm ôn hòa kia, cô vội vàng hưng phấn nói: “Mục Thuần, em cho anh biết, anh nên chuẩn bị hai phần lễ vật đi, đến lúc đó sẽ có hai tiểu bảo bảo nhận anh làm cha nuôi.”

“Cái gì? Ý em là em mang thai sinh đôi sao?” Mục Thuần kinh hi.

“Vâng!”

“Oa, em thật lợi hại, một đứa thành hai đứa nên em phải gắng bảo trọng thân thể, ăn nhiều một chút, em có thể bị đói nhưng đừng để hai đứa nhỏ bị đói.”

“Làm sao anh biết là con trai? Nói không chừng là con gái cũng nên.”

“Tốt nhất là long phượng thai, một nam một nữ. Haha, nghĩ đến có hai đứa trẻ đi hai bên gọi cha nuôi, anh rất vui.”

“Haha, vui thật.” Vừa nói, trong đầu Tư Vũ cũng hiện lên hình ảnh Trạc Thác nắm tay cô, mỗi người lại dắt theo một đứa trẻ; bé trai lớn lên rất giống Trạc Thác, bé gái lớn lên giống hết mình, một nhà bốn người vui vẻ đi trên đường lớn.

“Tư Vũ, có khách muốn mua tranh, lát nữa anh gọi lại cho em nhé.”

“Không cần đâu, anh bán hàng đi, em cũng phải đi nấu cơm đây.” Gác điện thoại, cô đi vào trong bếp, vừa ngân nga một khúc hát vừa chuẩn bị bữa tối.

“Vũ nhi, kết quả kiểm tra hôm nay thế nào? Mọi chuyện.....có tốt đẹp không?” Trạc Thác đang ăn cơm, khuôn mặt suy tư hỏi cô.

Nuốt nốt miếng thức ăn, Tư Vũ nhẹ gạt đầu, thần sắc vui vẻ nói: “Bác sĩ Triệu nói mọi thứ đều ổn, anh ấy dặn em nên ăn nhiều một chút vì anh ấy nghi

em đang mang thai song sinh, dinh dưỡng cần gấp đôi.” Nói xong, cô lại gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Trạc Thác tỉnh thần hốt hoảng nhìn cô.

“Thác, anh nghĩ chúng ta nên đặt tên con là gì?” Tư Vũ nhìn anh hưng phấn nói.

“À, việc này lát nữa rồi nói.”

“Nhưng hiện tại chưa biết rõ giới tính nên em thật sự rất nóng lòng” Tư Vũ cười hắc hắc hai cái rồi tiếp tục ăn cơm.

Mấy ngày sau Tư Vũ vẫn như bình thường, ban ngày tự do hoạt động, tối lại phụ trách nấu cơm cho Trạc Thác. Cô phát hiện rằng mấy ngày nay Trạc Thác đòi hỏi với mình càng lúc càng mãnh liệt, tối trước khi đi ngủ chắc chắn anh sẽ đòi hỏi lần thứ nhất, có khi nửa đêm lay cô dậy làm lần thứ hai. Mỗi lần hoan ái đều chọn tư thế rất bất đồng, mỗi lần tiến vào đều gấp gáp mà mãnh liệt.

Nhiều lần không chịu được cô gọi anh đình chỉ nhưng anh không chịu, luôn dùng đôi mắt và tiếng nói trầm thấp dụ dỗ cô; tà ác hơn là mỗi lần cô quyết định từ chối thì anh đều nghĩ mọi cách để cô bắt đầu nhen nhóm dục vọng, hại cô mỗi lần đều dẫn đến gât đầu, cuối cùng lại cùng anh hưởng thụ mỹ hảo và thống khổ cao trào.

Từ phòng tắm bước ra thấy Trạc Thác đã nằm trên giường, hai mắt khép hờ, cô cho rằng anh đã ngủ, trong lòng vô cùng vui mừng, để tránh đánh thức anh, cô rón rén lép lên giường nằm xuống cạnh anh.

Ai ngờ đầu khi thân thể cô vừa chạm giường, một cánh tay dài lập tức chuyển đến eo cô, ôm chặt lấy.

Cô kinh ngạc kêu lên, chống lại Trạc Thác, lắp bắp nói: “Anh. ....không phải anh đang ngủ sao?”

Khóe miệng Trạc Thác hơi nhếch lên một chút, tà mị nói: “Em không cho anh ăn no làm sao anh có thể ngủ được chứ?”

Trời ơi, thịt ngon tê dại, rất tuyệt! Hai gò má Tư Vũ ửng đỏ nhưng nghĩ đến chuyện mấy ngày nay thất thường liền âu sầu nói: “Thác, hay là ngừng một tuần đi được không? Gần đây em cảm thấy bụng dưới không thoải mái, cảm giác như có cái gì đó muốn thoát ra ngoài vậy.”

Trạc Thác vui mừng nhươn mảy, ánh mắt hiện lên một tia vui mừng nhưng rất nhanh lại biến mất, tiếp tục yên bình nhìn cô nói: “Có con đều như vậy mà. Vũ nhi, không phải em nói yêu anh nhất sao? Em nhẫn tâm để anh chịu khổ sao?”

“Em. ....Nhưng mà trong sách y nói mấy tháng đầu mang thai tốt nhất không nên sinh hoạt vợ chồng” Tư Vũ vẫn có chút lo lắng.

“Không phải cái gì trên sách cũng đúng tuyệt đối, do mỗi người một khác, huống chi hai tháng nay chúng ta đều như vậy phải không? Không phải vẫn bình thường sao. Vũ nhi” Nói xong, không chờ Tư Vũ phản ứng liền tham tiến vào quần áo của cô, đẩy áo lót của cô ra mạnh tay mà xoa nắn bờ ngực vì đang mang thai mà trở nên đầy đặn.

Đột nhiên có khoái cảm làm cô kêu lên một tiếng, toàn thân lập tức trở nên run rẩy.

Trạc Thác thấy thế trong lòng mừng thầm, tay kia cũng chậm chậm chuyển xuống phía dưới tìm kiếm khu vực tam giác thần bí của cô, vỗ về chơi đùa cách một chiếc quần mỏng.

Tư Vũ cố nén dục vọng đang dâng lên cảm giác tê dại, cơ thể muốn đẩy anh ra nhưng Trạc Thác lại ngăn chặn cô, khàn cầu nói: “Vũ nhi, chỉ đêm nay thôi thôi được không? Từ mai anh cam đoan sẽ cầm dục hai tháng, chẳng nhẽ em để anh khó chịu như vậy sao?”

Nhìn biểu lộ đáng thương đi, nghe những lời mị hoặc của anh Tư Vũ đành đầu hàng vô điều kiện.

Thấy cô đồng ý, trong mắt Trạc Thác hiện lên vẻ đắc ý mà không ai có thể phát hiện. Rất nhanh sau đó cả hai người đều toàn thân xịch lỏa. Khi hai người không chờ thêm được nữa, Trạc Thác tiến vào trong cô, bắt đầu dùng lực đóng đưa.

Tư Vũ hưng phấn mà kết hợp với anh, cảm nhận được hôm nay anh điên cuồng hơn, mạnh mẽ hơn, phân thân cực đại của anh tiến vào nơi sâu nhất trong u cốt của mình không ngừng va chạm mạnh vào tử cung của cô. Một luồng sóng khuây khoả làm cho cô không nhận được mà lớn tiếng rên rỉ, Trạc Thác cười lạnh rồi ra sức đóng đưa eo bụng.

Đột nhiên Tư Vũ cảm thấy bụng dưới bắt đầu đau, long mảy cô nhú chặt, lớn tiếng kêu: “Thác, mau dừng lại, chỗ đó của em đau quá.”

Trạc Thác chẳng những không hề để ý tới, ngược lại còn tiếp tục tăng tốc, đem đôi tay muốn đẩy mình ra chuyển lên đỉnh đầu ngăn chặn lại, đem toàn lực tiến vào nơi sâu nhất của cô.

Cảm giác đau đớn càng lúc càng nghiêm trọng, Tư Vũ cảm thấy toàn thân như bị xé nát, cô cảm thấy có cái gì đó như muốn từ trong cơ thể mình chảy ra, đứ ả tre! Đầu cô bỗng lóe ra ý nghĩ này, cô lớn tiếng khóc cầu khẩn: “Thác, đứ ả bé gặp nguy hiểm, dừng tiếp tục nữa. Thác, cầu xin anh đấy.”

Đáng tiếc rằng Trạc Thác như không nghe thấy lời thỉnh cầu của cô, anh vẫn cố tình lãnh khốc tiến vào, đến khi dục vọng đạt đến cao trào, dòng tinh dịch nóng ẩm phun ra anh mới dừng lại, thở hồng hộc ghé vào người Tư Vũ.

Tư Vũ vội vàng dùng sức đẩy anh ra, anh vừa rời khỏi cơ thể thì cô cảm giác được có sự khác lạ, có thứ gì đó đang chảy ra, cảm giác nặng nề quen

thuộc làm sắc mặt cô trở nên tái nhợt, cảm giác giống hệt của sáu năm trước! Không! Trong lòng cô gào thét, cô lập tức nhấc eo lên, thấy giữa hai chân mình là một dòng máu nóng đang tuôn ra thì cô bị thông ngất đi.

“Vũ nhi! Vũ nhi!” Còn chưa phục hồi từ cao trào, Trạc Thác thấy thế vội vàng lay gọi cô, đáng tiếc cô không hề tức giận mà chỉ nằm yên, anh thấy dòng máu giữa hai chân từ chỗ tư mật đang cuộn cuộn chảy ra thì anh vô cùng sợ hãi, không hề để ý đến việc mặc cho xong quần áo, anh vội vàng nhảy xuống giường cầm điện thoại gọi: “Đồng Nghị, cậu nhanh đến nhà tớ đi, Vũ nhi giống như bị xảy thai.” Vừa cúp điện thoại, anh nhanh chóng chạy sang phòng bên cạnh lấy băng vệ sinh lần trước Tư Vũ dùng còn thừa rồi lại lập tức xông về phòng ngủ, nhét vào chỗ tư mật của cô mong ngăn cản máu không tiếp tục chảy ra nữa.

Trên mặt đất đã có một đống lớn ga trải giường bị máu nhuộm đỏ, có thể là máu của cô do không thể nào cầm được. Trạc Thác chau mày luống cuống, bước qua bước lại cầu nguyện Đồng Nghị đến nhanh một chút.

Hai mươi phút sau Đồng Nghị mới xuất hiện, khi anh biết đứa trẻ không thể cứu được liền vội vàng cứu Tư Vũ, qua nửa tiếng cố gắng, máu cuối cùng cũng ngừng chảy, sau khi kiểm tra toàn thân cô xong anh thở phào nhẹ nhõm, tiếc hận nói: “Kevin, cậu có thể nói cho tớ biết tất cả mọi chuyện được không? Hôm trước cô ấy đến kiểm tra thai nhi rõ ràng rất tốt, tại sao tự nhiên lại bị xảy thai?”

Trạc Thác không nói gì chỉ ngơ ngác nhìn người trên giường.

“Có phải vì tình dục quá độ không?” Đồng Nghị chần chờ hỏi ra.

Trạc Thác đảo mắt nhìn về phía anh kinh ngạc.

“Ayyy, không phải tớ đã nói với cậu rồi sao? Thai nhi của cô ấy vốn dĩ đã có điểm bất ổn, bảo cậu dừng sinh hoạt vợ chồng quá nhiều cậu lại không nghe.” Đối với người bạn này, anh muốn tức mà lại không thể. Khi anh thấy gương mặt hối hận của Trạc Thác cùng thần sắc bất ổn thì giật mình, lắp bắp nói: “Kevin, chẳng lẽ.....chẳng lẽ cậu cố ý?”

Trạc Thác không hề trả lời chỉ lẳng lặng đến bên cửa sổ, anh cúi đầu nhìn xuống những ngọn đèn xanh xanh đỏ đỏ bên dưới.

“Trời ạ! Cậu.....” Đồng Nghị kinh hãi không tin.

Không ai để ý đến, trên giường có một đôi mắt khẽ động đậy, hai hàng nước mắt từ khóe mắt chầm chậm tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16

Mặt trời vừa mới ló dạng, ánh nắng xuyên thấu qua bức màn mỏng manh mang lại hơi ấm khắp căn phòng.

Tư Vũ chậm rãi mở mắt, cô cảm tưởng như mình đã ngủ qua một thế kỷ dài, nếu như có thể, cô thật sự không muốn tỉnh lại nữa. Thân dưới dường như vẫn truyền đến sự đau đớn, nhưng không thể đau bằng lòng đau như cắt từng khúc ruột.

Một mực ngồi cạnh chăm sóc, Trạc Thác thấy cô tỉnh lại liền kích động nắm chặt lấy tay cô, khan giọng hô lên: “Vũ nhi!”

Như có điều suy nghĩ, cô liếc nhìn anh, cổ nén đau xót mà suy yếu nói: “Đứa bé.....Đã không còn phải không?”

Khuôn mặt Trạc Thác hiện lên một tia bất thường, áy náy nói: “Thật xin lỗi, Vũ nhi!”

Tư Vũ nhìn anh cười nhạt một tiếng, sâu kín nói: “Sao phải nói câu xin lỗi, cũng không phải là lỗi của anh, là do em không có duyên phận với đứa trẻ này.” Nói xong cô muốn bước xuống giường.

Thấy thế, Trạc Thác cuống quýt níu cô nói: “Vũ nhi, em làm sao vậy? Em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi toilet.”

“Em đừng động đậy, để anh bế em đi.”

Nằm trong lòng ngực anh cảm nhận được hơi ấm đang truyền đến cùng khuôn mặt ôn nhu, Tư Vũ tự hỏi bản thân lúc này là anh đang thật sự hối lỗi hay chỉ là có ý giả vờ? Hiện giờ trong lòng anh rốt cuộc là đang nghĩ chuyện gì? Cô đoán mãi mà vẫn không thể hiểu được.

Hôm nay là lần đầu tiên Trạc Thác không đến công ty, anh một mực ở nhà chăm sóc cho cô. Nhiều lần muốn nói chuyện với Tư Vũ nhưng không biết phải nói gì, Tư Vũ thấy mỗi lần anh có chuyện định nói nhưng lại thôi thì cũng không để ý nữa, chỉ lẳng lặng nằm trên giường từ từ nhắm mắt hai mắt lại, có khi tự hỏi, có khi đầu óc trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Hôm sau Đông Nghi mang một ít thuốc bổ đến kiểm tra lại cho Tư Vũ, vì để chăm sóc tốt cho cô, Trạc Thác lấy hết dũng khí gọi điện cho bà Thắm, còn mình thì đến công ty, trả lại sự yên tĩnh cho hai mẹ con cô.

Bà Thắm biết Tư Vũ lại sảy mất đứa trẻ, bà vô cùng đau lòng, ngoài việc khóc lóc hay sầu não ra, bà vừa nấu cháo vừa mắng ông trời: “Ông trời ơi, sao ông lại một lần nữa hành hạ con gái tôi như vậy, nó là một đứa trẻ lương thiện, rốt cuộc kiếp trước nó đã phạm phải sai lầm gì mà phải chịu đựng đau khổ như vậy?”

Lau khô nước mắt, bà Thắm cố giả bộ mỉm cười bụng chén cháo nóng vào phòng ngủ.

Đúng lúc Tư Vũ tỉnh lại, thấy mẹ mình đột nhiên xuất hiện trước mặt thì nước mắt không nhịn được cũng tuôn trào ra.

Bà Thắm đặt chén cháo trên mặt bàn, đi đến bên cạnh cô, ôm chặt cô đau lòng nói: “Tiểu Vũ, bảo bối của mẹ.”

Tư Vũ vui đầu vào ngực bà thì thâm lớn tiếng khóc: “Mẹ, tại sao số con lại khổ như vậy chứ? Sáu năm trước tự mình bỏ đi đứa con của mình; sáu năm sau tại sao lại cũng bị mất đi đứa con này? Con còn bao nhiêu oan nghiệt trong sáu năm nữa đây?”

Bà Thắm nghe mà càng khẳng định phán đoán trong lòng, cảm tức nói: “Tất cả là do nó, nó thật sự nhẫn tâm vậy sao? Mẹ đã sớm nghĩ sự tình không hề đơn giản như vậy, nhưng không thể tưởng tượng nó xảy ra nhanh như thế, kết quả còn tàn nhẫn như vậy.”

“Mẹ, rõ ràng là con nên hận anh ấy, nhưng con lại không hề oán hận. Năm đó ba ép con phải bỏ đứa trẻ con không có hận ông; hôm nay Thác cố ý để con sảy mất đứa con, con cũng không hề hận anh ấy. Trong lòng con không hề có chữ “hận”, mẹ, có phải con là quái vật không? Có phải con quá máu lạnh không?” Tư Vũ nắm chặt tóc mình, nổi giận hết lớn.

“Tiểu Vũ, đứa trẻ đáng thương.” Thấy cô mê man không thể kiềm chế được, bà Thắm buồn bực ngẩng đầu lên nhìn trần nhà lớn tiếng kêu: “Ông trời ơi, người có mắt không? Tại sao ông lại tra tấn một đứa trẻ vô tội như thế? Có trừng phạt thì trừng phạt tôi đây là được rồi, xin ông đừng tra tấn nó nữa, không tra tấn tôi thì hãy thương lấy đứa trẻ này.”

Hai mẹ con cứ như vậy ôm nhau mà khóc, mọi đau khổ trong lòng cứ như vậy mà khóc lên.

Được bà Thắm chăm sóc, lại được Đông Nghi dốc sức điều trị, một tuần sau thân thể Tư Vũ rốt cuộc cũng khôi phục trở lại, dù còn chút suy yếu nhưng đi lại đã không còn vấn đề gì nữa. Do cô năn nỉ nên bà Thắm đành về nhà, nhiều lần Trạc Thác ở nhà cùng cô nhưng hai người không nói chuyện, không khí cực kỳ nặng nề, cuối cùng anh lại về công ty đến tối muộn mới trở về.

Hai ba ngày sau, cơ thể Tư Vũ đã hoàn toàn hồi phục như cũ, ở trong phòng suốt mười ngày cô sắp buồn bực đến phát điên, Mục Thuần nhiều lần gọi điện tới nhưng cô đều kiểm soát qua loa để từ chối. Hôm nay cô lại muốn ra ngoài hít thở không khí bên ngoài nên cô quyết định đến hành lang “Gửi gắm tình cảm.”

Đã lâu không nhìn thấy hình bóng này, Mục Thuần vui mừng ra mặt, nhưng thấy khuôn mặt tái nhợt và chiếc bụng bồng phẳng của cô thì anh lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra, anh đau lòng nói: “Tư Vũ, em gầy quá.”

Nghe anh ân cần nói vậy, nước mắt Tư Vũ đã nhịn nhiều ngày rốt cục lại tràn ngập từ trong hốc mắt.

Mục Thuần thấy thế vội vàng đóng cửa hành lang vẽ tranh, anh lại mang cô đến bờ biển.

Lần này Tư Vũ không hề hét lớn với biển rộng, cô chỉ đứng trước mặt nước biển ngẩng nhìn về phía xa.

“Mục Thuần, anh nói xem, biển rộng có thể mang theo đứa con của em không, đem chúng đến một nơi vô tư tự tại, chỉ có niềm vui, không có bi thương?”

“Tư Vũ.....”

“Hi vọng là vậy!” Nhìn mặt biển rộng mênh mông, cô thì thảo tự nói: “Mang đi cũng tốt, như vậy chúng sẽ không cần phải đến thế giới này chịu khổ như em.”

Mục Thuần lặng lẽ nhìn cô, nhìn khuôn mặt tuyệt lệ che kín vẻ thâm lương, nhìn đôi mắt sáng kia đang tràn ngập những mơ ước mờ mịt làm lòng anh càng trở nên đau đớn.

“Mục Thuần, anh đã từng hận ai chưa?” Cô bình tĩnh nhìn về phương xa “Em là quái vật, em không thể hận. Em là một người mẹ vô dụng, ngay cả con mình cũng không thể giữ được.”

“Tư Vũ, sao em lại nói mình như vậy.....” Mục Thuần lo lắng.

“Em từng nghĩ rằng mình rất kiên cường nhưng lại không phát hiện ra được tình yêu anh ấy dành cho em đang dần biến mất, em không thể nào tiếp tục kiên trì được nữa. Làm sao bây giờ? Mục Thuần, anh thông minh, lương thiện, am hiểu tâm tư người khác như vậy có thể nói cho em biết làm sao mới có thể tiếp tục yêu thương đây?” Nói xong lời cuối cùng, nước mắt cô lại chậm chậm rơi xuống lướt qua gương mặt tái nhợt xuống đôi gò má, từng giọt nước mắt hòa tan vào dòng nước biển đập lên bờ.

Mục Thuần không nhìn được nữa, anh duỗi cánh tay dài đem cô ôm chặt vào lồng ngực, lồng ngực cảm thấy nói: “Tur Vũ, đừng trách bản thân mình nữa, đừng nên ép bản thân như vậy, là hấn sai, hấn là người không đáng để em yêu.” Tuy cô không nói nhưng anh dường như biết chuyện đứa trẻ bị sảy chắc chắn là có liên quan đến tên khốn Trạc Thác.

Tuy lồng ngực này không đủ cường tráng như Thác, không đủ ấm áp như Thác nhưng lại mang cho cô một cảm giác an toàn, khiến cô không bị khống chế gì mà dụi đầu vào trong lòng anh mà muốn cứ mãi như vậy.

Cô dựa dẫm vào mình như vậy làm Mục Thuần rung động một chút, anh càng siết chặt vòng tay hơn, tay phải hơi di chuyển lên trên vỗ nhẹ sau lưng cô, thấp giọng an ủi: “Tur Vũ ngốc, em đã mệt mỏi nhiều rồi, từ giờ hãy để anh là bờ vai của em, hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Như bị thôi miên, Tur Vũ cứ thế dựa sâu vào lòng anh say ngủ. Mục Thuần không dám động đậy mặc cho cánh tay đã tê dần nhưng anh vẫn chăm chú ôm chặt lấy cô.

Hoàng hôn đem bóng hai người hợp thành một, yên bình trên mặt nước biển, bắn ngược lại là một hình bóng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17

Có thể do cả thể xác và tinh thần quá mệt mỏi nên mãi đến bây giờ tối Tur Vũ mới tỉnh lại, tuy nhiên Mục Thuần không để cô rời khỏi lồng ngực mình nửa bước, nhưng nghĩ đến khoảng thời gian dài như vậy cô chưa ăn gì, chắc đói bụng lắm nên anh vội vàng kéo cô lên xe chạy vào nội thành.

Về đến nội thành, vốn đề nghị cùng nhau dùng bữa tối nhưng Tur Vũ nhất định chối từ đòi về nhà nên anh đành đau khổ mà đưa cô về đến cửa, đưa mắt nhìn cô bước qua cánh cổng anh mới lái xe rời đi.

Trạc Thác vừa về đến nhà thấy cả phòng tối đen anh bỗng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, anh vừa bật đèn vừa lớn tiếng la hét: “Vũ nhi..... Vũ nhi!”

Chạy khắp góc ngách trong nhà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, anh lấy điện thoại ra gọi đến di động của cô nhưng lại đang trong tình trạng tắt máy, anh vội vàng gọi đến Thẩm gia, cô cũng không về đó. Sợ hãi trong lòng mỗi lúc một lớn, anh đến bên cửa sổ chăm chú nhìn xuống phía dưới, chờ đợi có thể nhanh chóng nhìn thấy hình ảnh quen thuộc.

Tur Vũ đẩy cửa ra, Trạc Thác liền nhanh chóng đến bên cô, ôm chặt lấy cô, lo lắng nói: “Vũ nhi, em đã đi đâu vậy? Tại sao lại tắt cả điện thoại?”

Tur Vũ sững sốt, cố gắng gỡ tay từ trong lòng anh ra, mắt tự nhiên nói: “Xin lỗi, điện thoại của em hết pin.”

Cô cố gắng trốn tránh làm Trạc Thác cảm thấy vô cùng kinh hoàng, nhớ đến hình ảnh vừa nhìn thấy bên cửa sổ, trong lòng càng trở nên bất an nói: “Đúng rồi, em ăn tối chưa?”

“Em.....Không đói. Xin lỗi, em hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi trước.” Nói xong cô nhanh chóng đi về phòng ngủ.

Cô liên tục tránh né làm cho Trạc Thác vô cùng hoảng sợ, cô chưa từng đối xử vs với mình như vậy, chẳng lẽ cô không còn yêu mình nữa? Người đàn ông vừa này là ai? Lòng rối bời anh nhìn bóng người đang chậm rãi khuất dần sau cánh cửa phòng ngủ mà không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên anh đến phòng bếp lôi ra một cái nồi và bắt đầu nấu cháo. Chưa từng làm những việc này nên tay chân anh luống cuống, không biết anh đã nấu trong bao lâu mới có thể hoàn thành, sợ hỏng nên anh nhìn chăm chăm vào bếp lò, không dám sơ suất.

Một lúc sau, vì hơi nước nóng bốc lên, theo phản xạ anh thu tay lại.

“Ôi.” Nghe thấy tiếng gào của anh, cái nắp rơi xuống mặt đất phát ra tiếng “Cạch cạch”.

Vừa mới tắm xong Tur Vũ nghe thấy tiếng hét, cô lập tức chạy tới, chỉ thấy Trạc Thác đang đau đớn ôm chặt cánh tay phải, gương mặt đầy thống khổ, cô nhìn cái nắp nồi đang rơi trên mặt đất, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Trạc Thác ủ rũ nói: “Anh chỉ muốn nấu ít cháo cho em ăn, nhưng cái nắp lại nóng quá, anh vừa chuẩn bị mở ra thì ai ngờ lại bị bỏng.”

Tur Vũ bình tĩnh, nhìn ngón trở vì bị bỏng mà đỏ tấy không khỏi đau lòng, giọng nói cũng trở nên gấp gáp: “Anh không biết thì đừng có nấu.”

Trạc Thác nghĩ rằng cô đang tức giận, lại nghĩ mình đến cơm nấu cũng không xong, anh cúi đầu xuống âm thầm chửi mình ngốc nghếch.

Khuôn mặt Tur Vũ có chút suy tư nhìn anh, cô xoay người lấy cái nắp đặt lại, lấy từ trong chạn ra một cái thìa khuấy đều nồi cháo.

Khoảng mười phút sau, tất bếp lò, bùng nổi lên đi vào nhà ăn. Thấy Trạc Thác vẫn đang cúi đầu tự trách, cô liền lấy ra một chén nói: “Cùng ăn đi.”

Trạc Thác tỉnh lại, vui vẻ ngồi xuống rồi nhanh chóng đi đến bàn ăn. Sau đó Tư Vũ chỉ yên lặng ăn cháo, Trạc Thác nhiều lần muốn nói chuyện với cô nhưng thấy cô cứ luôn cúi đầu nên không biết nên mở miệng thế nào.

Ăn xong, Tư Vũ nhàn nhạt nói với anh một câu: “Anh ăn no thì để bát vào nồi, sáng mai thức dậy thì em rửa.” Nói xong cô rời khỏi phòng ăn đi đến phòng ngủ.

Trạc Thác quay lại phòng ngủ sau, thấy người trên giường đã an tường ngủ say, hơi thở cũng vững vàng truyền đến, khuôn mặt anh trở nên ấm áp, thờ dài một tiếng rồi đi vào phòng tắm.

Vừa ăn cơm xong Tư Vũ ngồi yên trên ghế salon, nhàm chán nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

TV truyền đến tiếng nói của người dẫn chương trình: “Xin chào mọi người, hoan nghênh mọi người đang xem bản tin giải trí. Sáng nay, tổng giám đốc của tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc xuất hiện ở công viên Hoa Thái, trong tay anh còn dắt theo một đứa bé trai khoảng chừng năm tuổi, bé trai này còn gọi anh là cha nuôi. Đối với những phóng viên phỏng vấn, anh cũng khẳng định đứa bé chính là con nuôi của mình. Hầu hết mọi người đều đoán rằng bé trai này liệu có phải con ruột của anh không.....”

Hình ảnh bỗng nhiên chuyển đổi, giờ lại là hình ảnh Trạc Thác đeo kính râm vô cùng lạnh lùng: “Đứa bé ấy là con trai của một người bạn của tôi.” Đứa bé trai tuấn tú đứng bên cạnh anh kia không hề sợ người lạ, đối với phóng viên và máy quay đều lộ ra nụ cười rất đáng yêu và ngọt ngào.

Tư Vũ trừng to mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV, sắc mặt trở nên tái nhợt. Vì con người tàn nhẫn kia thân nhiên bỏ rơi con mình, vì anh không có chút gì cảm thấy lạ, vì anh sớm đã có con rồi. Tại sao những người khác sinh con cho anh có thể bình yên vô sự mà con của mình lại lần lượt biến mất?

Cô cảm thấy không khí trong phòng càng lúc càng ngột ngạt, hô hấp càng trở nên khó khăn, cô dùng hết sức lực còn lại tắt TV đi, nắm chùm chìa khóa trên bàn điện cuồng mà lao ra khỏi cửa.

Hơn ba giờ chiều, ánh nắng trải dài trên bãi cát, trên những hạt cát trắng xóa mơ hồ truyền đến từng đợt nhiệt khí, những dấu chân trên bờ cát hiếm thấy, hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ đột nhiên truyền đến vài tiếng gió biển. Tư Vũ dẫm lên bãi cát nóng hổi, tùy ý để ánh nắng cực nóng chiếu xuống người mình, cứ thế đi đến làn sóng.

Đi vào trong làn nước biển, cô run rẩy hoảng sợ nhìn về mặt biển trắng xóa nơi phương xa, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh trên TV vừa rồi. Tất cả mọi thứ là biểu hiện giả dối, đều là do tự mình đa tình, cô cho rằng chỉ cần nhẫn nại, chỉ cần trong lòng có một phần kiên trì thì nhất định có thể cảm hóa được anh. Nhưng ai ngờ rằng anh đã sớm có kế hoạch, sớm đã đặt ra bẫy để dắt mình từng bước vướng vào.

Đột nhiên, cô thấy cách đó không xa, trên mặt biển xuất hiện hình bóng hai đứa bé, khuôn mặt chúng nhỏ nhắn, đôi mắt to chăm chú nhìn mình chăm chăm, cái miệng nhỏ nhắn như đang gọi: “Mẹ, con muốn mẹ.....”

Trong lòng cô trở nên chấn động, không tự chủ được mà cứ thế bước mặc cho ánh nắng mặt trời thiêu đốt. Càng cô lững bước tới, nước ngập qua bắp chân cô, rồi đến đầu gối, lưng áo, mãi cho đến ngực cô mới vừa đi vừa khóc hô: “Con đừng khóc, mẹ đến đây, chờ mẹ một lát.....”

Nhưng dù cô có đi như thế nào thì khoảng cách với cô vẫn xa xôi như vậy, mỗi khi cô cảm thấy gần chạm được đến bọn trẻ lại phát hiện chúng lại chạy xa rồi, cô vĩnh viễn không thể tóm được. Nhìn hai đứa trẻ giống nhau như đúc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện lên vẻ thông minh, miệng bọn trẻ không ngừng truyền đến tiếng khóc ngày càng thê thảm, Tư Vũ lòng đau như cắt, bước đi càng nhanh hơn, mặc cho nước biển ngăn cản, cô cứ bước đến chỗ bọn trẻ.

Nước biển đã đến cổ cô nhưng cô vẫn không với tới bọn trẻ, hơn nữa khoảng cách ngày càng xa, lòng cô nóng như lửa đốt, nước mắt không ngừng rơi xuống hòa vào nước biển.

Nước biển ngập đến cằm thì bỗng nhiên không thấy bọn trẻ đâu, mặt biển yên tĩnh, Tư Vũ hét lên: “Con à, con đang ở đâu? Đừng dọa mẹ nữa, mau ra đây, mau ra đây.....” Cô luống cuống, không ngừng nhìn bốn phía, đến khi nhìn lên bờ cát lại phát hiện bọn trẻ đang ngồi trên bờ cát, vẫy cánh tay mừng rỡ gọi mình.

Lo nghĩ hoảng loạn trong lòng đã hạ xuống, cô lập tức quay người lại chạy đến bờ cát, nhưng không ngờ khi cô toàn thân ướt sũng trở lại bờ thì bọn trẻ lại biến mất.

Cô không ngừng chạy trên bờ biển, nhìn tất cả mọi nơi nhưng một bóng người cũng không có. Lúc này cô mới nhận ra tất cả đều là ảo giác, là mình quá thương nhớ bọn trẻ mà sinh ra ảo giác.....

Tóc tai, quần áo trên người đã ướt đẫm, mặt trời thì đang lặn dần, từng làn gió biển nhẹ nhàng thổi tới làm cô cảm thấy run rẩy vài cái, toàn thân trở nên rét run. Cô bắt lực ngã ngồi xuống bờ cát, không để ý đến từng làn gió nóng của bờ cát thổi đến, đôi mắt vô thần ngơ ngác nhìn phương xa, đầu óc trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18

Trong văn phòng Trạc Thác duỗi thẳng người trên chiếc ghế lớn chăm chú nhìn tập văn kiện, trên chiếc ghế salon cách đó không xa có một đứa trẻ tuổi tú đang ngủ say.

Đột nhiên cửa phòng mở toang, một người phụ nữ đến cạnh anh lớn tiếng nói: “Rốt cục cũng xong, mệt chết mất.”

Trạc Thác lập tức ngừng đầu lên ra dấu cô ngồi xuống ghế, sau đó anh mỉm cười nói: “Xong hết rồi à?”

Đầu tiên người phụ nữ nhìn đứa trẻ đang ngủ say trên ghế salon rồi đảo mắt về phía Trạc Thác, cô nhẹ gật đầu: “A Thác, cảm ơn anh! Nếu không phải bà Lý hàng xóm về quê thì cũng không cần phải phiền anh như vậy.”

“Tiểu Di, không cần phải nói như vậy. Trước kia cô đã giúp tôi nhiều như vậy, giờ tôi giúp một chút cũng không có gì đâu. Với lại Tiểu Ngan rất biết nghe lời.”

“Ayyy, anh đừng nhắc lại chuyện năm đó.” Vốn dĩ người phụ nữ này sáu năm trước đã từng giúp đỡ Trạc Thác – Trần Tĩnh Di. “Năm đó nếu như không phải vì tôi anh cũng sẽ không mất tích. Làm tôi đau lòng mất mấy năm, đến khi trên tivi thấy anh xuất hiện tôi mới yên lòng.”

“Tiểu Di, năm đó là tôi nhất thời nghĩ quẩn, không liên quan đến cô. Đúng rồi, sau khi nhận ra tôi làm thế nào cô tìm được tôi?”

“Tôi.....Tôi rất ngại. Đột nhiên anh trở thành người nổi tiếng, tôi không biết có nên đến gặp anh hay không.....” Dù giờ đã là một nhà thiết kế của một công ty quảng cáo nhưng tính tự ti của cô vẫn không hề thay đổi, có thể do cuộc sống từ nhỏ trong cô nhi viện của cô cũng có liên quan.

“Dù tôi có trở thành thế nào thì trong mắt tôi cô mãi mãi là em gái của tôi!” Không ngờ rằng cô lại ở thành phố G, hôm trước tình cờ anh gặp lại cô, nếu như không phải mình kiên trì thì cô nhất quyết không chịu thừa nhận là người năm đó đã giúp đỡ anh.

Nhìn con người càng ngày càng đẹp trai này cùng với khuôn mặt tuổi tú càng ngày càng quyến rũ, Tĩnh Di cảm thấy rất xúc động, hoảng từ gặp rồi nhưng khuôn mặt thì vẫn như vậy, chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi mà anh đã trở thành ngôi sao đỉnh cao lại còn có một cơ nghiệp cho riêng mình. Đột nhiên cô nhớ đến một việc, không kiềm chế hỏi: “A Thác, qua nhiều năm như vậy anh có gặp lại chị Thắm không?”

Trạc Thác trầm xuống, không đáp mà hỏi lại: “Tiểu Di, năm đó sau khi tôi rời đi, cô có biết Thắm gia xảy ra chuyện gì không?”

“Tôi không biết rõ lắm. Sau khi anh rời đi được một tuần thì trường học truyền đến tin chị Thắm bỏ học, tất cả mọi người đều nhục mạ cô là đồ vô liêm sỉ, bị.....con trai làm cho mang thai rồi còn đi phá thai. Nghe nói Tư Đồ gia biết cô không còn trong sạch nên hủy bỏ hôn lễ rồi còn nhục mạ cô ấy.” Nói đến ba chữ Tư Đồ gia thì đôi mắt đen nháy của cô lại hiện lên một tia khác thường.

Trạc Thác nghe xong im lặng nhìn về phía cửa sổ, Tĩnh Di nghi hoặc, nói tiếp: “A Thác, tôi vẫn cảm thấy chuyện năm đó rất kì quái, tôi nhớ rằng trong điện thoại chị Thắm nói đã mang thai thì tỏ ra rất vui mừng, tuyệt đối không phải giả vờ, huống hồ cô ấy cũng không nhất thiết phải giả vờ như vậy. Anh nói xem, trong chuyện này.....phải chăng là có hiểu lầm?”

Gương mặt Trạc Thác trở nên khác thường nhưng anh bình tĩnh lại, vội vàng chuyển chủ đề: “Đúng rồi, Tiểu Di, cô thật sự không chịu nói cho tôi biết cha ruột của Tiểu Ngan là ai sao? Căn cứ vào ngày sinh thì sau khi tôi đi không lâu thì cô có thai, đúng không?”

Mặt Tĩnh Di bỗng hiện lên một thần sắc phức tạp, cô lúng túng nói: “A Thác, tạm thời tôi không thể nói cho anh biết, những chuyện khác tôi có thể nói, nhưng việc này, xin anh hãy để tôi tự lo được không?”

Thấy ánh mắt cầu xin của cô Trạc Thác cũng không miễn cưỡng, anh đau lòng nói: “Được rồi. Dù sao từ nay về sau anh là cha nuôi của Tiểu Ngan, nếu như có gì khó khăn, nhất định phải nói cho anh biết rõ không? Em mãi mãi là em gái ngoan của anh.”

“Vâng, em biết rồi. Cảm ơn anh, A Thác!”

“Mẹ!” Đột nhiên có tiếng trẻ con la lên.

Tĩnh Di lập tức xoay người lại, chạy tới ôm đứa bé, vừa hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa vui mừng nói: “Tiểu Ngan, con dậy rồi à, hôm nay có ngoan không, có nghe lời cha nuôi không đấy?”

“Đương nhiên là có ạ. Mẹ, cha nuôi thật là uy phong, ba đưa con đi chơi nhưng có rất nhiều máy quay vây quanh bọn con để phỏng vấn ba nuôi.”

“Vậy sao? Vậy không phải con cũng được lên hình sao?”

“Vâng. Nhưng họ không chờ con tạo dáng, cũng không nói một hai ba đã chụp rồi, khẳng định là rất xấu.” Nói xong cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Nghe những lời ngây thơ của Tiểu Ngan, Tĩnh Di cười ha hả rồi đem bé ôm vào ngực, không ngừng quay vòng quanh.

Trạc Thác lẳng lặng nhìn họ, nhìn khung cảnh trước mắt làm người ta vô cùng hâm mộ; tâm tình anh lại trở nên âm u, nếu như sáu năm trước Vũ nhi không nhẫn tâm như thế thì con của họ chắc cũng đã lớn như thế này rồi.

“A Thác!” “Cha nuôi!” Khi bên tai truyền đến một tiếng gọi lớn nhỏ thì anh mới hồi phục lại, điều chỉnh lại thần sắc đang mất tự nhiên, anh nói: “Làm sao vậy?”

“Tiểu Ngan đói bụng nên bọn em đi trước.”

“À, hay mọi người cùng nhau đi nhé, rồi anh sẽ đưa hai mẹ con em về.” Trạc Thác ngừng một lát, nói tiếp: “Chúng ta cùng đi nhé.” Nói xong anh đến trước bàn làm việc lấy điện thoại, bấm số của Tư Vũ nhưng đầu dây bên kia lại không có người nghe.

Khuôn mặt tuấn tú lập tức trở nên lo lắng, anh cúp điện thoại, xin lỗi Tĩnh Di: “Tiểu Di, thật xin lỗi, anh có chút việc gấp không thể đi ăn cùng hai mẹ con em được, lần sau anh nhất định sẽ đi. Đề anh cho trợ lý Trương đưa hai mẹ con em về.”

Nói xong anh gọi điện: “Thiên Minh, cậu lên đây.”

Sau khi báo cho Thiên Minh, anh lại xin lỗi Tĩnh Di một lần nữa rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Thấy bóng dáng vội vã của anh, Tĩnh Di cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Trạc Thác nhanh chóng về nhà, trong lại là một mảnh hắc ám, nhìn TV thì anh lập tức trở nên hoảng sợ. Anh vội vàng bấm số của Thẩm gia nhưng bà Thẩm lại nói Tư Vũ không hề trở về nhà.

Cặp lông mày nhíu lại, anh có cảm giác vô cùng dợ hãi, anh thì thào: “Vũ nhi, em lại chạy đi đâu rồi?”

Đột nhiên anh cầm lấy điện thoại trên TV, tìm đọc tất cả các số điện thoại, anh thấy có những tên lạ lẫm thì lại càng thêm hoảng loạn. Khi thấy ba chữ “Lương Mục Thuần” thì hơi sững sốt một chút, tên này nghe rất quen, như đã từng nghe ở đâu rồi vậy. Anh đang cố nghĩ, nghĩ, là hán ta! Người đã vẽ bức họa của Vũ nhi. Anh nhanh chóng bấm dãy số.

“Tư Vũ” Bên kia truyền đến một tiếng nói ôn hòa dễ nghe.

Không biết tại sao khi nghe thấy âm thanh đáng ghét này, anh thấy thật tức giận nhưng kìm nén mà hỏi: “Anh Lương Mục Thuần phải không?”

“Anh, anh là ai? Tại sao lại có điện thoại của Tư Vũ?” Tiếng nói ôn nhu lập tức trở thành kinh ngạc “Cậu... là Trạc Thác.”

Anh ta biết mình! Xem ra quan hệ của anh ta với Vũ nhi không bình thường, Trạc Thác cố nén tức giận, trầm giọng hỏi: “Vâng. Hôm nay Vũ nhi có đến tìm anh không?”

“Không, chẳng nhẽ cô ấy lại đi đâu rồi?” Tiếng nói thể hiện rõ sự ân cần và lo lắng.

Biết người không ở chỗ anh ta, Trạc Thác lập tức cúp điện thoại rồi tiếp tục tìm các dấu số khác, nhưng tất cả tên của những người này hoàn toàn chưa nghe qua. Nếu như không bị việc kia làm cho hoảng sợ thì anh thật sự muốn gọi cho tất cả các số đó. Đề di động lại chỗ cũ, anh vội vàng nắm lấy chùm chìa khóa lao vội ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19

Ban đêm trên bãi cát vô cùng thanh tĩnh chỉ có một số người đi tới đi lui, người nào đi qua đều có đôi có cặp, trong mắt chỉ có nhau, không ai để ý đến một người đang ngồi trên bờ cát – một người con gái mỹ lệ với thần sắc ngơ ngác.

Nhìn biển khiến đôi mắt long lanh của Tư Vũ dưới ánh hoàng hôn càng trở nên sáng ngời, không hề có tiêu điểm mà cứ vô vọng hướng về phương xa, quần áo ướt đầm đã bị gió thổi khô từ lúc nào rồi.

Mục Thuần vừa xuống xe lập tức chạy đến bờ cát, theo ánh trăng chiếu rọi mà tìm kiếm điên cuồng. Khi anh thấy trước mắt mình là bóng dáng của một người quen thuộc thì tâm tư bất an cuối cùng cũng có thể giãn ra, anh đến gần cô, kích động nói: “Tư Vũ.”

Tư Vũ trừng mắt, nhàn nhạt nói: “Mục Thuần, anh đến rồi sao?” Sau đó ánh mắt cô lại hướng về biển.

“Tur Vũ, sao em đến đây là không nói tiếng nào với anh?”

“Mục Thuần, vừa rồi em thấy bọn trẻ ở trên biển, bọn trẻ gào thét đòi em nhưng khi em xuống đó thì lại không thấy nữa, rồi em lại thấy chúng trên bờ cát nhưng khi em vất vả chạy về thì bọn chúng lại biến mất.”

Nhìn quần áo trên người cô vừa cứng vừa ướt, Mục Thuần liền hiểu được ngay, trời ơi may là không có chuyện gì nếu không thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được. Nghĩ đến việc suýt nữa mình không thể gặp lại cô ấy, trong lòng anh vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nhìn bãi cát yên tĩnh, anh kéo nhẹ tay áo cô nói: “Tur Vũ, tối rồi chúng ta trở về được không?”

“Không, em không đi, em muốn ở đây chờ bọn trẻ. Bọn chúng nhất định sẽ lại đến.”

Thấy khuôn mặt kiên trì chờ đợi của cô làm Mục Thuần đã đau lòng càng thêm thương xót, từng cơn gió biển thổi đến làm toàn thân cô không ngừng run rẩy, anh dỗ dành: “Tur Vũ ngốc, bọn trẻ đang ở nhà mà, anh đến tìm em là vì bọn trẻ đấy.”

“Thật sao? Bọn chúng có khóc không?” Tur Vũ lập tức đứng thẳng người lên, vẻ mặt lo lắng nói “Mục Thuần, nhanh đưa em về, bọn trẻ chắc chắn đói lắm rồi.” Nói xong cô đứng dậy chạy đi. Mục Thuần thở dài một tiếng rồi lập tức đuổi theo.

Trạc Thác ngây ngốc lái xe tìm kiếm trên đường nhưng đã tìm suốt hai tiếng đồng hồ rồi, tất cả mọi ngóc ngách anh đều cũng đã đến nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, đột nhiên anh lại nhớ về nơi ở cũ.

Vừa bước ra khỏi thang máy liền gặp bà Thắm đang đứng đợi trước cửa ra vào, khuôn mặt tràn đầy sự lo lắng. Thấy Trạc Thác bà lo lắng hỏi: “Sao rồi, đã tìm thấy Tiểu Vũ chưa?”

Về mặt Trạc Thác trở nên âm trầm, anh lắc đầu, mở cửa rồi cùng bà bước vào.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, không phải mấy hôm trước rất tốt hay sao? Tại sao tự nhiên lại không thấy Tiểu Vũ?” Vừa hỏi bà Thắm vừa bước mạnh vào nhà, tìm tất cả mọi ngóc ngách trong phòng rồi lại chạy về phòng khách.

Trạc Thác im lặng không nói lời nào, anh chỉ ngồi yên trên ghế salon với đôi mắt vô cùng bi thống.

Đứng lúc chuông cửa vang lên, anh nhanh chóng chạy đến mở cửa, thấy bóng người quen thuộc anh không nói lời nào mà kéo cô lại từ người đó rồi ôm chặt vào ngực, thấp giọng quở trách: “Vũ nhi, em đã đi đâu vậy, em làm anh sợ muốn chết.”

Mục Thuần vừa đóng cửa lại vừa lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, nếu như có thể anh thật sự muốn đâm vào mặt Trạc Thác.

Bà Thắm cũng chạy đến, kích động nói: “Tiểu Vũ, con đã đi đâu vậy? Làm mẹ lo lắng muốn chết.”

Tur Vũ giãy từ trong lòng ngực Trạc Thác ra, nhìn về phía bà Thắm: “Mẹ cũng đến đây sao? Thế còn bọn trẻ thì sao? Bọn trẻ có đói bụng không? Mẹ cho bọn trẻ ăn chưa?”

Khuôn mặt bà Thắm lập tức đông cứng lại; Trạc Thác cũng kinh ngạc không kém, nghi ngờ nhìn về phía Mục Thuần. Không hề để ý đến ánh mắt của anh, Mục Thuần vẫn cứ lạnh lùng như trước.

“Mẹ...” Khi Tur Vũ giật tay áo bà, bà Thắm mới bình tâm lại, lúng túng nói: “À, mẹ vừa cho bọn trẻ ăn rồi, giờ chúng đang ngủ.”

“Con muốn đi xem bọn trẻ.” Nói xong cô đang chuẩn bị bước vào trong.

Bà Thắm nhanh tóm lấy cô nói: “Đừng đi, bọn trẻ ngủ lâu rồi, đừng làm bọn trẻ thức giấc.”

“Vâng.” Tur Vũ nhẹ gật đầu “Con cũng đi ngủ đây, mai còn dậy sớm cho bọn trẻ ăn nữa.” Nói xong cô đi thẳng đến phòng ngủ, bà Thắm lo lắng cũng đuổi theo.

Trạc Thác âm thầm nhìn người đàn ông trước mặt mà ghen tuông: “Tìm thấy cô ấy ở đâu? Tại sao cô ấy lại biến thành như vậy?”

“Trạc tiên sinh, đừng nghĩ mình có bao nhiêu buồn bực, bao nhiêu đau khổ; chuyện của sáu năm trước không chỉ mình cậu đau khổ mà cô ấy cũng phải vượt qua nó. Tôi không biết anh đã làm gì với cô ấy nhưng xin đừng tra tấn cô ấy nữa, hãy buông tha cho cô ấy đi. Cô ấy đã đủ đáng thương lắm rồi, đừng mang cô ấy xuống vực sâu của địa ngục nữa.”

Trạc Thác nghe được lập tức tóm lấy cổ anh, phần nộ nói: “Anh là ai chứ? Giờ không phải lúc anh có thể nói chuyện?”

Mục Thuần giãy dụa, hung hăng hất tay Trạc Thác, buồn bực nói: “Tôi là bạn tốt của cô ấy, là tri kỷ của cô ấy.”

Trạc Thác nghe anh nói vậy lại nghĩ họ có quan hệ không bình thường, trong lòng đổ kỵ càng thêm cao “Cô ấy là người của tôi, tôi thích như thế thì đã sao. Còn nữa, tôi cảnh cáo anh từ nay về sau không được ở gần Vũ nhi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.”

“Hừ. Chỉ cần tôi thích thì lúc nào cũng có thể tìm cô ấy. Chỉ có tôi mới hiểu cô ấy, mới yêu thương cô ấy. Cậu là tên khốn nạn, căn bản không xứng có được Tư Vũ.”

“Mày!” Trạc Thác giận không kiềm chế được mà vung nắm đấm đánh qua.

Mục Thuần không phòng bị gì nên cứ vậy mà ngã nhào xuống đất, chạm vào khuôn mặt đau đớn nhưng rồi lại nhanh chóng đứng dậy, cũng vung một quyền đánh trả Trạc Thác.

Sau đó hai người cứ thế ẩu đả tại chỗ.

Bà Thắm từ trong phòng bước ra, thấy thế, bà kinh hoàng chạy tới muốn ngăn cản họ: “Các cậu làm sao vậy?” Nhưng, bà là một người phụ nữ nhỏ bé làm sao có thể ngăn cản được họ, bà quát lớn: “Có phải các cậu muốn đánh thức Tiểu Vũ dậy có phải không?”

Quả nhiên hai người đang đánh nhau lập tức dừng lại ngay, thấy cả hai người họ đều đã mệt mỏi, bà Thắm đầu tiên là lo lắng cho Trạc Thác: “Cậu không sao chứ?”

Trạc Thác lắc đầu, đôi mắt vẫn hung hăng nhìn chằm chằm Mục Thuần.

“Chàng trai, còn cậu thì sao? Có đau lắm không?” Bà Thắm quay lại hỏi.

Mục Thuần gửi bà một ánh mắt yên tâm “Con không sao. Bác gái, con xin phép đi trước, hãy chăm sóc tốt cho Tư Vũ.” Nói xong anh lại liếc ánh mắt căm phẫn tới Trạc Thác, không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

Bà Thắm nhìn lại Trạc Thác thấy anh có vết máu loang lổ ở khóe miệng, lo lắng hỏi: “Trong nhà có hộp thuốc không? Mau đi sát trùng vết thương đi.”

Trạc Thác không đáp lại, anh đi đến tủ trước TV lấy ra một chiếc hộp thuốc, mở ra rồi lặng lẽ xử lý vết thương.

Bà Thắm chần chừ nhìn anh rồi cuối cùng cũng nói ra: “Cậu Trạc, tôi. ....tôi muốn đưa Tiểu Vũ về nhà.”

“Không được!” Đôi tay đang bôi thuốc lập tức dừng lại, anh phản đối.

“Nhưng, tôi không thể cứ đứng trơ mắt nhìn con gái của mình chịu khổ, thậm chí là biến thành điên điên khùng khùng.” Giọng nói của bà Thắm bỗng trở nên cương nghị.

Đối với việc này bà nhất định kiên quyết còn Trạc Thác thì cực kỳ chần chừ, thần sắc trở nên nhu hòa dần, anh lúng túng nói: “Bác gái đừng để Vũ nhi rời khỏi con. Xin người. ....Hãy cho con một chút thời gian nữa được không?” Nghĩ đến việc cô ấy rời khỏi mình, anh cảm thấy khủng hoảng mà từ trước tới giờ chưa từng có.

Khuôn mặt bà Thắm có chút suy tư nhìn anh, tâm tư cương nghị đã từ từ lắng xuống, “Được rồi. Tôi sẽ để con bé ở lại đây một thời gian nữa, nếu như vẫn như vậy thì tôi nhất định sẽ mang nó đi.” Xem ra, cô ấy cũng không muốn rời xa hẳn, hi vọng hẳn thật sự hối cải.

“Cám ơn bác!” Lòng mảy Trạc Thác đang nhúm rớt cục cũng có thể giãn ra “Bác gái, đêm nay bác hãy ở lại đây đi, bác ngủ cùng với Vũ nhi còn con ngủ trên sofa là được rồi.”

Bà Thắm sững sờ một chút: “Không cần, tôi về trước, sáng mai tôi lại đến thăm Tiểu Vũ.”

“Nhưng đã muộn thế này rồi. ....”

“Không sao đâu.”

“Để con đưa bác về.” Nói xong anh nhanh chóng rời khỏi ghế sofa.

“Không cần, con cứ chăm sóc tốt cho Tiểu Vũ đi, ta gọi xe về là được rồi.” Bà Thắm đứng ở cửa ra vào một lúc rồi bà xoay người lại nhìn anh, nói: “Cậu Trạc, việc sáu năm trước Tiểu Vũ hoàn toàn không biết gì. Tinh thần đau khổ, phải vượt qua cuộc sống nghèo khổ đã gây ra đau đớn cho nó. Xin cậu. ....đừng làm tổn thương nó thêm nữa.” Nói xong, không chờ Trạc Thác trả lời bà vội vàng rời đi.

Trạc Thác ngơ ngác nhìn về phía cửa chính, khuôn mặt tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu. Một lúc sau anh mới thu dọn hộp thuốc rồi trở lại phòng ngủ, ngồi bên mép giường si mê nhìn người trước mắt. Cô ấy ngủ rất say, hơi thở đều đều, khuôn mặt tái nhợt làm nổi bật lên gò má ửng hồng.

Anh duỗi những ngón tay dài ra vén mấy sợi tóc mất trật tự trên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve vàng trán trơn bóng và đôi long mày của cô rồi lướt qua đôi lông mi thật dài rồi dừng lại trên đôi môi đỏ non mềm. Bàn tay rần rần cứ vuốt ve qua lại khóe môi xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt luân lạnh lẽo chậm rãi nhu hòa lại, con ngươi đen nháy lập tức truyền ra một tia tình cảm phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20

Tư Vũ mở to mắt, thấy mình đang tựa vào lồng ngực to lớn của anh, một bàn tay đặt bên hông mình, tay còn lại đặt trên má phải của mình. Cô buồn bực giương mắt lên trên nhìn lại, khi cô thấy gương mặt quen thuộc đó thì lập tức ngẩn người.

Anh lúc này, đôi mắt ẩn sâu vào hàng lông mi dày, khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng trở nên thiên chân vô tà, nhu hòa dễ gần, cô si mê nhìn anh, cảnh này trong nháy mắt như trở lại khoảng thời gian sáu năm trước.

Đúng lúc Trạc Thác mở to mắt, bốn mắt nhìn nhau làm cho mặt Tư Vũ hiện lên một tia ngại ngùng, cô lúng túng cúi đầu xuống.

Trạc Thác vội ngăn cản cô, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên gọi: “Vũ nhi!”

Tiếng nói lúc sáng sớm có hơi chút khàn khàn, thấy cô không có phản ứng Trạc Thác nói tiếp: “Xin lỗi!”

Tư Vũ có chút rung động, thầm thở dài trong lòng, nếu như “Xin lỗi” có thể giải quyết vấn đề thì... cô cũng đồng ý; nếu như “Xin lỗi” có thể xóa bỏ những đau đớn trong lòng thì... hàng ngàn câu họ đã có thể nói. Từ lúc anh còn đang ngủ say cô đã nhớ lại chuyện ngày hôm qua, nếu như không phải lúc cuối cùng mình còn có chút lý trí, nếu như cô không may mắn thì chỉ sợ đã sớm bị nước biển chìm chết đuối rồi.

Tâm tư đầy phiền muộn, cô gầy từ trong lòng anh ra nhưng Trạc Thác không những không buông cô ra mà còn xiết chặt vòng tay mình hơn.

Cả người cứ như vậy mà dựa sát vào người anh, cảm nhận được nhiệt độ của cô thể anh càng lúc càng nóng làm cho Tư Vũ đã nhanh chóng trở nên mị hoặc. Đột nhiên trong đầu xuất hiện lên khuôn mặt của một bé trai đang đứng bên cạnh Trạc Thác, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú rất tự nhiên với máy quay, cô lập tức tỉnh táo lại, không hề lưu luyến đẩy anh ra chuẩn bị rời giường.

Trạc Thác lo lắng vội vàng ngồi dậy, anh duỗi thẳng cánh tay chăm chú ôm chặt cô, dựa sát vào bả vai yếu ớt của cô thấp giọng hỏi: “Vũ nhi. ....”

Hơi thở nóng của anh phả đến làm cô cảm thấy tê liệt, toàn thân lại trở nên chấn động, hai chân vừa vuron lên lập tức dừng lại.

Trạc Thác nín thở, tham lam hít thở mùi hương trên cơ thể cô nhưng trong đầu lại cứ hiện lên những câu nói của Lương Mục Thuận và bà Thắm hôm qua, anh lên tiếng hỏi: “Vũ nhi, có thể nói sáu năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Em... có phải có điều gì khó tâm không?”

Tư Vũ sùng sốt một chút, con người đứng im đột nhiên chuyển động, tại sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này? Không phải anh vốn nghĩ mình là kẻ phản bội sao? Hôm nay anh thật sự muốn biết hay là còn mục đích khác? Mình có nên dựa vào tình hình thực tế mà nói ra sự thật? Liệu nghe xong anh có tin tưởng không hay là nhân cơ hội đó vũ nhục mình?

Đã bao nhiêu lần cô muốn đem sự thật nói cho anh biết, hơn nữa cô cũng hạ quyết tâm khi đứa trẻ ra đời thì sẽ nói rõ chuyện của sáu năm trước. Nhưng đáng tiếc rằng đứa trẻ đã không còn, tất cả mọi chuyện... giờ đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vứt đi những mâu thuẫn trong lòng, bàn tay để bên hông đẩy ra, hai chân lại tiếp tục bước đến chân giường, bước xuống mặt đất cô cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng.

Nhìn bóng người chậm rãi biến mất ngoài cửa, Trạc Thác lại ảo não bối rối, cô chưa từng trở nên như vậy, trước đây dù mình có xấu xa với cô ấy thế nào, tra tấn cô ấy thế nào cô đều trả lời, nhưng giờ ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không muốn, thậm chí còn không thèm ngó ngang gì đến mình, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có phải mình đã trả thù quá mức rồi không?

Nhớ đến số phận đứa trẻ bị chính mình bóp chết, trong lòng anh lập tức dâng lên sự hối hận vô cùng. Tất cả là do mình quá xúc động, bị thù hận che mắt mà hy sinh đứa trẻ vô tội, dù có hận đến thế nào cũng không nên làm như vậy, việc này so với việc làm của cô sáu năm trước có khác gì nhau? Mình có tư cách gì để hận?

Hơn nữa anh phát hiện chuyện sáu năm trước cũng không như mình nghĩ, có thể mình đã hiểu lầm chuyện gì đó, bỏ lỡ chuyện gì đó, nếu như Mục Thuận và bà Thắm sẽ không nói những lời kia. Điều làm anh sợ nhất chính là anh cảm thấy mình đang dần mất đi Vũ nhi, nghĩ tới đây anh cảm thấy lạnh cả người, anh nhanh chóng chạy theo.

Sáng sớm, đường phố rất náo nhiệt, người đến người đi đều mang dáng vẻ rất vội vàng, chỉ riêng Tư Vũ cứ tự nhiên bước đi trên đường phố so với những người đang tất bật đi làm kia thì thật khác biệt.

Hôm nay là lần đầu tiên cô không nhìn anh mà bước đi. Vừa rồi sau khi rời khỏi phòng ngủ cô đến phòng thay đồ, cứ lặp đi lặp lại câu nói: “Xin lỗi, xin lỗi.” Nói xong lại tiếp tục đi như không có chuyện gì.

“Tư Vũ? Tư Vũ!” Bỗng nhiên đằng sau có tiếng đàn ông gọi.

Tư Vũ kinh ngạc một chút, quay đầu lại vô cùng ngạc nhiên, là anh! Tư Đồ Thụy.

Tư Đồ Thụy chần chờ chạy đến gần, vừa mừng vừa sợ, không thể tin được nhìn gương mặt luôn trong tâm trí anh sáu năm qua. Dung nhan vẫn tuyệt mỹ nhưng lại tái nhợt và tiêu tụy đi rất nhiều, anh xót xa nói: “Tư Vũ, em gầy quá!”

Tư Vũ cũng yên lặng nhìn anh, đôi mắt khó tin đến ngây ra, cô cho rằng cả đời này sẽ không gặp lại anh nữa nhưng không ngờ lại tình cờ gặp lại như thế này, cô nhìn anh cười nhạt một tiếng: “A Thụy, lâu rồi không gặp.”

Nụ cười mê hồn của Tư Vũ làm cho Tư Đồ Thụy lại một lần nữa si ngốc “Anh mới từ Anh về mấy hôm trước. Những năm gần đây em... có khỏe không?”

Chưa kịp trả lời, Tư Vũ bị người qua đường vô ý chạm phải, không hề phòng bị mà ngã vào người Tư Đồ Thụy, Tư Đồ Thụy theo phản xạ đỡ lấy cô, kéo vào lòng và giữ chặt lấy.

Lòng ngực cũng rắn chắc to lớn, cũng có mùi nước hoa nhàn nhạt nhưng lại cho cô những cảm giác hoàn toàn khác nhau. Không biết tại sao cô luôn so sánh họ với Trạc Thác, lần trước là Mục Thuần, lần này lại là Tư Đồ Thụy.

Hơn sáu năm nay, chờ đợi cô hương đã thành sự thật, Tư Đồ Thụy vô cùng kích động, anh chỉ mong thời gian có thể mãi mãi dừng lại ở thời gian này.

Cảm giác được bàn tay bên hông mình càng siết chặt hơn, Tư Vũ lập tức trở về với hiện tại, cô rời khỏi lòng ngực anh, cười khổ: “Xin lỗi!”

Tư Đồ Thụy hơi buồn bã, nhìn quần áo bình dân trên người cô hỏi: “Tư Vũ, gia đình em không sao chứ? Rồi đi sáu năm rồi, giờ anh muốn đi thăm thú một chút, em có muốn đi cùng anh không?”

Nghĩ mình dù gì cũng không có việc gì để làm, lại nghĩ đến khoảng thời gian sáu năm trước anh cũng đã giúp đỡ mình rất nhiều nên cô đành gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong cô và anh cùng nhau sánh vai bước đi.

Trên con đường cái cách đó không xa có một chiếc BMW đen đang chờ đèn xanh, trong xe kín có người mang khuôn mặt tức giận, đôi tay đặt trên tay lái nổi lên gân xanh, hai con người đen láy lạnh lùng nhìn xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh nhìn về phía đôi nam nữ trẻ kia. Khó trách sáng sớm cô ta hờ hững đối với mình, khó trách sáng sớm đã chạy khỏi nhà, hóa ra là có hẹn với đàn ông, đứng bên đường mà ôm nhau với thằng đàn ông khác, thật là đồ đàn bà không biết nhục.

Đèn đỏ chuyển xanh, đằng sau truyền đến từng đợt tiếng còi xe dồn dập, Trạc Thác cuối cùng cũng thu hồi lại ánh mắt, gương mặt vẫn lạnh lùng lãnh khốc như sương lạnh, anh cùng hết sức giảm chân ga, phóng nhanh về phía trước.

Trần Tinh Di đứng ở cửa ra vào “Quán ăn nhỏ” thấy đôi nam nữ đang dần đi xa, đôi mắt cô đầy ưu thương và hoang mang. Đến khi tiếng trẻ con cười giòn xuất hiện, cô mới quay người lại, vứt bỏ những phiền muộn trong lòng kéo đứa bé bên người mà đi hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21

Trong văn phòng xử lý xa hoa, Trạc Thác trầm mặc nghiêng người dựa vào ghế lớn nhìn chăm chăm vào dãy số trên điện thoại mà chán chừ, đã rất nhiều lần anh muốn “quay số điện thoại” nhưng cuối cùng lại thôi.

Lúc này Trương Thiên Minh đi đến, cung kính nói: “Tổng giám đốc, cô Tinh Di đến rồi.”

“Cho cô ấy vào.” Đề di động lại trên mặt bàn, anh lập tức ngồi thẳng dậy.

Tinh Di vừa bước vào đã mỉm cười nói: “A Thác, em lại quấy rầy anh rồi.”

“Ba nuôi, Tiểu Ngan rất nhớ người.” Bé trai lập tức giẫy ra khỏi lòng cô mà chạy tới phía Trạc Thác.

Trạc Thác rời khỏi bàn làm việc, ôm lấy đứa bé xoay một vòng, sủng nịnh nói: “Tiểu Ngan thật lâu linh!”

Vì được xoay tròn nên Tiểu Ngan cười khanh khách.

Được một lúc hai người ngồi xuống ghế salon, Tinh Di nhìn Trạc Thác không nhận được mà nói ra: “A Thác, em.....sáng nay em thấy chị Thẩm.”

Trạc Thác dừng lại một chút nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh lại, như không có việc gì anh lại tiếp tục vỗ về chơi đùa với và bẹo má Tiểu Ngan.

“Không thể ngờ rằng.....cô ấy lại đi cùng Tư Đồ Thụy.” Nhớ lại chuyện sáng nay, thần sắc Tinh Di trầm xuống “Có lẽ họ là một đôi.”

“A, đau quá!” Tiểu Ngan đột nhiên kêu to. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé xuất hiện hai vết hồng nhạt trên má.

“A Thác, anh. ....Anh làm sao vậy?” Tỉnh Di đau lòng nhìn Tiểu Ngạn sau đó nghi hoặc không hiểu nhìn về phía Trạc Thác đang có thần sắc khác thường.

“À, thật xin lỗi.” Lúc này anh mới phát hiện mình dùng sức quá khiến Tiểu Ngạn bị đau. Anh vội ôm lấy Tiểu Ngạn dụ dỗ: “Tiểu Ngạn ngoan đừng khóc, ba nuôi xin lỗi con. Ba nuôi sẽ mua mô hình máy bay khổng lồ cho con có được không?”

Đứa bé quả nhiên ngây ngô, vừa nghe đến việc có đồ chơi mới là Tiểu Ngạn lập tức dừng khóc, nét mặt tươi cười.

Trạc Thác thăm thò dài một tiếng nhìn về phía Tỉnh Di nói: “Hai mẹ con ăn cơm chưa?”

Tỉnh Di lắc đầu, “Hôm nay được nghỉ, em muốn dẫn Tiểu Ngạn đi dạo, vừa hay đi qua đây nên quyết định đến thăm anh.”

“Vậy chúng ta đi ăn cơm trưa nhé. Gần đây có một nhà hàng đồ ăn không tồi.”

Nói xong, hai người lớn một trẻ con rời khỏi văn phòng.

Trong nhà ăn cao cấp yên lặng, hoàn toàn khác với vẻ huyên náo và phức tạp bên ngoài. Càng đẹp hơn nhờ tiếng nhạc nhẹ vang khắp căn phòng, mọi người ra vào đều là người có địa vị cao trong sự nghiệp.

Tư Đồ Thụy cùng Tư Vũ ngồi ở bàn gần cửa sổ, cô quay mặt về hướng cửa ra vào, Tư Đồ Thụy thì ngồi đối diện cô.

“Sáu năm, nói dài cũng không dài lắm nhưng nói ngắn thì cũng chả ngắn, có nhiều thứ đã thay đổi rồi, không ngờ trường cấp ba Thánh Thanh lại trở thành trường lớn nhất.” Tư Đồ Thụy mỉm cười nói. Buổi sáng anh cao hứng đề nghị với Tư Vũ trở lại trường Thánh Thanh.

Từ sau khi bỏ học Tư Vũ không hề trở lại thăm trường nên cũng đồng ý, dù sao chỗ đó cũng có rất nhiều kỷ niệm của “Hắn” với mình; hồ Hồ Diệp xinh đẹp u tình bên bãi cỏ đã thay đổi cuộc đời của cô.

“May thay chỉ có sân bóng rổ không thay đổi gì, hôm nào mang theo bóng anh sẽ vào đó ôn lại cảm giác cũ.” Trong mắt anh tràn ngập những hồi ức khó quên.

Tư Vũ mỉm cười, lắng lắng lắng nghe.

“Tư Vũ, những năm gần đây em có khỏe không?” Anh đột nhiên hỏi vòng vo.

“Em. ....cũng có thể.”

“Vậy là tốt rồi. Nhưng, anh thấy em không được thoải mái, như là có rất nhiều ưu sầu.” Tư Đồ Thụy đau lòng nhìn cô “Sau lễ đính hôn, anh đã chính thức trở thành tổng giám đốc của công ty ba anh, nếu em có việc gì cần giúp đỡ nhớ phải nói cho anh biết, anh nhất định sẽ giúp em.”

“Cám ơn anh, A Thụy! Nhưng, tạm thời không cần!” Nếu như là một năm trước, có lẽ cô đã nhờ anh giới thiệu công việc cho, nhưng giờ thì không cần nữa rồi, Trạc Thác cho cô rất nhiều thẻ tín dụng nên cô không cần lo lắng về vấn đề tiền nong, nhưng số tiền đó cô cũng chỉ dùng một phần nhỏ để mua đồ dùng thôi.

“Đúng rồi, em. ....gặp Trạc Thác chưa?” Mới về nước có vài ngày nhưng đã từng thấy qua biển quảng cáo và nghe một số bài hát của anh ta, không thể ngờ rằng tên tiêu tử nghèo năm đó đã biến thành siêu sao kiêm tổng giám đốc như vậy.

“Em. ....” Đang chuẩn bị nói tiếp thì đột nhiên cô thoáng nhìn ở cửa có một thân hình to lớn đang bước vào, sắc mặt cô lập tức trở nên tái nhợt, ánh mắt tràn đầy thống khổ và khó chịu.

Tư Đồ Thụy thấy thế liền buồn bực quay đầu lại, theo ánh mắt của cô mà nhìn sang, khi anh thấy Trạc Thác và một cô gái cùng một bé trai thì cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Trạc Thác bước vào tiền sảnh, thấy bóng hình quen thuộc, lại nhìn người ngồi đối diện với cô, một người đàn ông mặc một thân trắng, gương mặt anh lập tức trầm xuống, hai khóe môi mím chặt lại, ánh mắt sắc bén hồi niệm lại quá khứ. Từ sáng đến giờ cô ta đều đi cùng với Tư Đồ Thụy!

Mặt Tỉnh Di cũng đầy phức tạp nhìn chàng trai cách đó không xa, cô cố nén đau lòng lay nhẹ Trạc Thác: “A Thác, chúng ta có nên sang chỗ khác không?”

“Không cần!” Trạc Thác cự tuyệt, gương mặt đầy phẫn nộ từ từ đi đến phía trước mặt, ngồi xuống bàn ngay cạnh chỗ Tư Vũ.

Tư Vũ như ngồi trên đống lửa, cô như cảm nhận được có ánh mắt nóng như lửa ở bên phải đang bắn tới dường như muốn thiêu hủy chính mình. Cô cúi đầu, mảnh liệt ăn rau trong đĩa.

Tư Đồ Thụy biết rõ, khéo hiểu lòng người nói: “Tư Vũ, anh đột nhiên nhớ tới có việc muốn làm, chúng ta đi thôi!”

Tư Vũ lập tức gạt đầu, nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh ra phía cửa chính, không muốn cũng không dám nhìn bàn “Một nhà ba người” đang có dáng

về hạnh phúc kia.

Tư Đồ Thụy vội vàng tính tiền, sắc mặt phức tạp nhìn Trạc Thác, gương mặt Trạc Thác thì đang âm u, duowfngnhuw có một tia phẫn nộ vô cùng hung ác. Tình Di chất phác nhìn anh, sau đó tiếp tục dứt com cho Tiểu Ngan, không hề nói thêm lời nào.

Tư Vũ vừa mới từ phòng tắm đi ra đã bị lôi kéo, sau đó ngã vào một lồng ngực ấm quen thuộc, cô còn không kịp lên tiếng đã bị thô lỗ ném lên giường lớn.

Thấy trên người Trạc Thác toàn mùi rượu, lông mày cô không tự chủ được mà nhíu mày lại, anh đã về bao lâu rồi? Thấy anh đang chuẩn bị leo lên giường, cô gấp gáp hỏi: “Anh cần phải làm sao?”

Trạc Thác không đáp lời, từng bước tiến dần đến cô.

Trong ánh mắt của anh nồng đậm chất ham muốn làm Tư Vũ hoảng sợ, cô lắp bắp nói: “Thác, anh muốn thì... Không bằng... không bằng đi tìm những người phụ nữ khác đi.”

Nghe thấy tiếng cô cự tuyệt mình, Trạc Thác càng giận dữ hét lớn: “Anh không tìm, anh chỉ muốn em!” Nói xong, anh ép Tư Vũ đến góc giường, sau đó không nói lời nào mà xé rách đồ ngủ của cô.

Tư Vũ vừa giãy dụa vừa kêu la: “Bỏ ra, đồ đáng ghét.”

Sự cự tuyệt của cô như đổ thêm dầu vào lửa khiến Trạc Thác càng thêm ghen tuông, động tác lại càng nhanh chóng hơn. Rất nhanh trên cơ thể Tư Vũ đã không còn một mảnh vải nào, quần áo của Trạc Thác cũng đã được cởi ra từ lâu.

Không hề có khúc đạo đầu gì, anh thô lỗ tách hai chân cô ra, dùng sức tiến vào.

Một lúc đau đớn làm Tư Vũ kiệt lực giãy dụa muốn đẩy anh ra.

Nhưng Trạc Thác nắm chặt tay cô, tiếp tục dùng sức đóng đưa eo bụng.

Chậm rãi, hạ thể khô khốc mà căng trắt, cảm giác đau đớn dần biến mất, thay vào đó từng đợt khuấy khuấy đánh úp về phía cô nhưng cô cắn chặt hàm răng, kim ché từng tiếng rên rỉ.

Thấy thế, Trạc Thác bắt đầu chuyển động nhanh hơn và hét lớn: “Kêu ra, lớn tiếng rên rỉ đi, không được phép chịu đựng.”

Dù anh có dùng sức thế nào, dù anh có tiến sâu vào cơ thể cô đến đâu cô vẫn không hề lên tiếng, đôi môi bị cắn chặt, máu tươi làm khỏe môi càng thêm đỏ tươi. Cô im lặng thừa nhận để anh tùy ý chà đạp trên người mình. Lúc này cô như cá không có linh hồn, chỉ có thể xác như con búp bê vải, không hề tức giận, cứ yên lặng để anh tùy ý bài bố.

Dòng tinh dịch nóng hổi phun ra, Trạc Thác lại không cảm nhận được sự hưng phấn khi đến cao trào. Thấy người dưới thân mình hoàn toàn không phản ứng, anh tràn ngập phẫn nộ, không cam lòng, đồ kị còn có phần sợ hãi. Để mình tiếp tục trong cơ thể cô, anh ôm chặt lấy cô lớn tiếng gầm thét: “Anh không cho phép em làm như vậy, không cho phép em nghĩ đến người đàn ông khác, không cho phép em rời khỏi anh!”

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22

Tư Vũ vừa rời giường không lâu thì bên tai truyền đến tiếng chuông cửa. Cô ra mở cửa thì thấy bà Thắm đã đứng ở ngoài rồi.

“Mẹ, sao sớm vậy đã tới rồi?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Bà Thắm nhẹ gật đầu “Hôm qua mẹ muốn tới thăm con, nhưng bệnh phong thấp của ba con lại phát tác nên mẹ không có thời gian. Con... có khỏe không?” Bà lo lắng nhìn cô.

“Con....không có việc gì đâu.” Khuôn mặt Tư Vũ trở nên không tự nhiên, còn mơ hồ nói “Mẹ, vào đây đi.”

“Tiểu Vũ, nếu như ở đây không vui thì hãy trở về với mẹ.” Bà Thắm kéo tay cô.

Trong mắt Tư Vũ lập tức xuất hiện một tầng sương mỏng nhìn mẹ đang ân cần nhìn mình, cô nén nỗi lòng ủy khuất, giả bộ mỉm cười: “Mẹ, mẹ yên tâm, con rất khỏe mà.”

“VẬY là tốt rồi!” Bà Thắm bán tín bán nghi, bà cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy nhưng vì con gái đã nói như thế nên bà cũng không tiếp tục truy vấn, hôm nay bà chỉ âm thầm khẩn cầu ông trời phù hộ để mình nhận hết mọi đau khổ của con gái.

Đúng lúc Trạc Thác từ phòng ngủ đi đến, đầu tiên anh chào hỏi bà Thắm rồi đến bên cạnh Tư Vũ, ôn nhu nói: “Vũ nhi, anh đói bụng rồi.”

Đối với sự “ôn nhu” cùng xấu xa của anh Tư Vũ lại nao nao, nhớ đến những hành vi man rợ của anh đem qua cô cảm thấy căm tức đến mức muốn từ mặt.

“Vũ nhi.....” Anh lại bắt đầu gọi cô.

“Tiểu Vũ, hay để mẹ nấu gì đó cho hai đứa ăn nhé.” Bà Thắm thấy thế lập tức lên tiếng.

“Không cần đâu mẹ, để con tự làm. Mẹ cứ ngồi đây đi.” Nói xong cô bước đến phòng bếp, trước khi đi còn ngoái đầu lại trừng mắt liếc Trạc Thác một cái.

Trạc Thác lại nhìn cô cười tà mị, đến khi bóng dần rời xa anh mới quay mặt lại nhìn bà Thắm, chân thành nói: “Bác gái, hay bác hãy chuyển đến đây ở luôn đi, dù sao cũng có phòng trống.”

Bà Thắm sừng sốt vội vàng từ chối: “Không.....Không cần đâu. Ba của Tiểu Vũ hành động bất tiện, bác muốn ở nhà để chăm sóc ông ấy.”

Đối với người mẹ mãi mãi hiền lành này, từ đáy lòng Trạc Thác luôn kính trọng bà nên gọi bà đến ở, một mặt là vì Vũ nhi, một mặt là vì mình; bởi có bà ở đây nên Vũ nhi sẽ không thể tức giận, nhưng đối với con người nhấm tâm Thẩm Lạc Chính thì anh không thể dễ dàng tha thứ được.

“Bác mà rảnh thì hãy bớt chút thời gian đến thăm Vũ nhi.”

“Ừ, bác biết rồi!” Bà Thắm gật đầu mỉm cười.

Một lúc sau Tư Vũ bung một bát nóng hổi đặt trên mặt bàn, trầm mặt nói với Trạc Thác: “Mau ăn đi!”

Sau đó cô đến ngồi bên cạnh bà Thắm: “Mẹ cũng đói bụng rồi phải không? Trong nồi còn cơm đó, chúng ta đi ăn đi.”

Nói xong cô kéo bà Thắm vào trong bếp, lôi ra thêm hai chiếc bát.

Trạc Thác yên lặng ăn cơm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tư Vũ, Tư Vũ vội vàng tránh ánh mắt chán ghét của anh mà cụng tán ngẫu với bà Thắm.

“Vũ nhi, anh quyết định hôm nay sẽ không đến công ty, chúng ta ra ngoài du ngoạn một ngày được không?” Trạc Thác đột nhiên xen vào một câu.

Tư Vũ kinh ngạc một chút, từ lúc đến đây ở anh chưa từng đưa mình ra ngoài, đột nhiên hôm nay nói như vậy là có ý gì?

Bà Thắm nghe được cho là anh đã thật sự thay đổi, bắt đầu thật tình đối xử với Tư Vũ liền vui mừng nói: “Tiểu Vũ, suốt ngày ở trong nhà cũng rất buồn tẻ, hay cứ đi chơi một chút đi.”

Lời nói của bà Thắm khiến Tư Vũ kinh ngạc, mẹ cô từ khi nào lại đứng về phía bên kia vậy? Ngăn cản nghi vấn từ trong lòng, cô từ chối: “Không được. Không phải bệnh phong thấp của ba lại tái phát ư, chúng ta phải về thăm ông ấy chứ?”

“Không cần đâu, ông ấy không sao rồi.” Bà Thắm cuống quýt ngăn cản.

“Vũ nhi.....” Trạc Thác kéo dài thanh âm với vẻ mặt đáng thương nhìn cô.

Tư Vũ bắt đầu dĩ trợn tròn mắt, anh điên rồi, đường đường là đàn ông mà lại làm nũng như thế, để xem rốt cục anh muốn chơi trò gì. Thế nên cô gật đầu đồng ý.

Sau khi bà Thắm rời khỏi, Tư Vũ tranh thủ thời gian rửa bát đĩa, khi mọi thứ đã xong xuôi thì cô thấy Trạc Thác đã thay quần áo xong rồi.

Mặc một bộ quần áo thoải mái khiến thân hình anh càng thêm thon dài, to lớn; vẻ lạnh mạc đã bớt đi rất nhiều, hiện tại anh rất tao nhã và ôn thuận như Như Ngọc. Cặp lông mày với đôi mắt như có nỗi buồn gì đó, anh cứ nhìn chăm chăm cô, lơ đãng một chút là cô đã bị hấp dẫn; sống mũi anh tuấn, từng góc cạnh của khóe môi như không nở nụ cười, Tư Vũ cứ thế mà say đắm.

“Vũ nhi, thích không? Có phải rất đẹp trai không?” Đến khi tiếng nói hung hậu vang lên Tư Vũ mới hồi phục lại tinh thần, nhận thất không biết anh đã đến gần mình được bao lâu khuôn mặt cô ửng hồng, nhanh chóng né tránh, chạy thẳng đến phòng thay đồ để lại đằng sau từng đợt tiếng cười trầm thấp.

Phóng viên đứng là chỗ nào cũng có, đặc biệt là những phóng viên ngành giải trí.

Trước quảng trường Nhân Dân, Trạc Thác vừa dắt tay Tư Vũ xuất hiện, lập tức có một đám ký giả đột nhiên ào tới.

“Trạc tổng giám đốc, xin hỏi cô gái bên cạnh anh là ai? Cô ấy có quan hệ gì với anh?”

“Chúng tôi là.....bạn bè!” Gương mặt trả lời tràn ngập bình tĩnh.

“Trạc tổng giám đốc, nghe nói sáu năm trước anh với cô gái này quan hệ không đơn giản chỉ là bạn bè như vậy?”

“Trạc tổng giám đốc, theo như tôi được biết hai người đang ở cùng nhau có đúng không? Có thật cô gái này là đích thực mệnh thiên nữ của anh không?”

“Xin hỏi hai người tính bao giờ kết hôn?”

.....

Các phóng viên cứ thay nhau liên hồi oanh tạc, đối mặt với các vấn đề liên tiếp Trạc Thác chỉ một mực mỉm cười mà không trả lời cũng không hề phủ nhận. Tur Vũ thì từ lúc máy ảnh nhấp nháy đến lúc bị truy đuổi cô đều cúi đầu xuống.

Mất thất không khác biệt lắm, Trạc Thác liền nghiêm túc nói một câu: “Các vị, tôi còn có một buổi tiệc, xin các vị nhường đường cho. Cảm ơn!” Nói xong, anh ôm lấy Tur Vũ đi thẳng.

Nói cũng lạ, tại sao những phóng viên kia lại lập tức dừng hỏi, còn rất tự nhiên né ra một con đường để họ đi qua. Đến khi họ chậm rãi rời khỏi thì đám phóng viên giải tán ngay lập tức.

Tại sao phóng viên lại biết được Trạc Thác sẽ xuất hiện ở đây mà chạy đến phỏng vấn? Lạ thật, liệu có phải trước đó Trạc Thác đã phái người truyền tin ra ngoài không. Mục đích trong việc này là gì chỉ sợ chỉ mình anh mới biết được thôi!

“Xin chào mọi người, xin mời đón xem tin tức giải trí. Sáng nay, Trạc tổng giám đốc của tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc đã xuất hiện ở Quảng Trường Nhân Dân, bên cạnh còn có một cô gái trẻ đi cùng. Theo nguồn tin tức lộ ra thì cô gái này hiện đang sống cùng Trạc tổng giám đốc. Đối mặt với các câu hỏi của phóng viên rằng họ có ý định tiến tới hay không, Trạc tổng giám đốc chỉ cười mà không nói gì, có thể là bí mật.....”

Tur Đồ Thụy ngạc nhiên nhìn màn hình TV, nghe nữ phát thanh viên đưa tin mà gương mặt anh hiện lên thần sắc khó hiểu. Tur Vũ làm sao có thể sống chung với hắn được? Họ đã bắt đầu được bao lâu rồi? Cuối cùng anh cũng hiểu được tại sao hôm qua khi ở nhà hàng nhìn thấy Trạc Thác thì Tur Vũ tỏ ra khác thường. Chính là vì Trạc Thác, thế người phụ nữ và đứa trẻ đi cùng hắn là ai? Bọn họ có quan hệ gì?

Xem TV phát tin về cuộc phỏng vấn Trạc Thác, Trần Tình Di vừa mừng vừa sợ, hóa ra anh ấy vẫn đang sống cùng chị Thắm! Vậy còn Tur Đồ Thụy đang đóng vai trò gì? Nghĩ đi nghĩ lại cô, cô không khỏi đảo mắt sang nhìn Tiểu Ngạn.

Tại Thắm gia.

Thắm Lạc Chính vui mừng: “Bà à, A Thác đưa Tiểu Vũ ra ngoài như thế liệu có phải là đã tha thứ cho con bé không, có thật là đã chấp nhận con bé không?”

Bà Thắm cũng đầy sung sướng, vui mừng nói: “Hy vọng lần này sau cơn mưa trời lại sáng thật!”

Mục Thuần chăm chú nhìn màn hình TV có phần muộn thương cảm, buồn vui lẫn lộn. Cô ấy.....rất cực cũng đã chờ được đến lúc này! “Chúc phúc cho em nha, Tur Vũ.” Anh thì thảo tự nói.

Trong văn phòng xử lý yên tĩnh, Trạc Thác tắt TV đi, trên mặt lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, đắc ý. Đi đến cửa sổ bên cạnh, anh nhìn xuống những ngọn đèn đường dần dần sáng lên trong đầu hiện lên một gương mặt tuyệt mỹ. Anh đến trước bàn làm việc, cầm lấy áo khoác và đi ra khỏi cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 23

Tur Vũ vừa xào thức ăn trong nồi vừa nhớ lại chuyện vừa rồi trên TV. Đối với việc hôm nay biểu hiện và cử chỉ thân mật khác thường của Trạc Thác cô nghĩ mãi mà không thông.

Buổi sáng sau khi rời khỏi quảng trường Nhân Dân, anh ấy đã đưa mình đến vùng ngoại ô ăn cơm trưa, sau đó lại đi tắm suối nước nóng, thật là một ngày dài. Mãi cho đến bốn giờ, đột nhiên anh nhận được cuộc gọi từ công ty nói có việc quan trọng cần anh giải quyết gấp anh mới quyết định đưa cô về rồi mới đến công ty.

Trước đây mỗi lần ra ngoài anh đều nguy trang, nhưng hôm nay đến cả kính râm anh cũng không mang, chỉ như một người bình thường chứ không phải là

siêu sao có nhiều người truy đuổi. Giáp mặt với các phóng viên, nếu không phù nhận thì anh chỉ mỉm cười với họ. Chẳng lẽ anh không nói gì là thừa nhận điều gì sao? Anh làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì?

Đột nhiên có một vòng tay vờn quanh eo cô, một mùi hương quen thuộc xông vào mũi, Tư Vũ khẽ run lên, nói: “Anh... về rồi à?”

Trạc Thác không nói chỉ ôm chặt lấy cô, mái đầu dài dụi sâu vào cổ cô hít thở từng đợt.

Từng đợt khí nóng tỏa ra làm cho Tư Vũ tê dại không thôi, cô không tự nhiên ngo ngoáy một cái “Em... Đang xào rau.”

“Vũ nhi, anh đói bụng...” Âm thanh nồng đẫy ham muốn đầy ý tứ.

Khuôn mặt Tư Vũ đột nhiên ửng hồng, cô ho nhẹ một tiếng giả bộ nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của anh “Vậy anh chờ em một lát đi, sắp có cơ com ăn rồi.”

“Vũ nhi.....” Trạc Thác cố tính không để cô trốn tránh, lại cắn nhẹ lên lỗ tai cô sau đó hôn lên cổ.

“Thác.....” Tiếng nói mềm mại có chứa tia lười biếng, cô có ý muốn từ chối nhưng lại không biết rằng đối với Trạc Thác mà nói lại là một điểm trí mạng hấp dẫn.

Quả nhiên anh nhanh chóng tắt bếp gas đi, ôm ngang người cô ra khỏi bếp tiến thẳng đến phòng ngủ.

Tư Vũ còn không kịp phản ứng, đột nhiên phát hiện ra tạp dề trên người mình đã bị trút bỏ từ bao giờ rồi, hiện giờ cô đang nằm trên giường lớn còn Trạc Thác thì đang cời quần áo trên người cô.

“Không được, Thác! Vẫn còn đang nấu ăn.” Cô ngăn cản.

Trạc Thác đè tay cô lại, từ từ áp đôi môi xuống đôi môi đỏ mọng của cô sau đó lại tiếp tục trút bỏ quần áo trên người cô.

Rất nhanh, cô cảm giác toàn thân trở nên mát mẻ, cúi đầu xem xét cô đã... không mảnh vải che thân. Khi cô thoáng nhìn lồng ngực trần gọi cảm của Trạc Thác, còn thấy... phân thân cực đại ở dưới đã to đến hù chết người thì khuôn mặt cô lập tức đỏ ửng còn đôi mắt chút hoảng sợ. Liệu anh có tra tấn mình như tối qua không? Nghĩ đến đây sắc mặt cô trở nên tái nhợt, toàn thân cứng nhắc run rẩy.

Trạc Thác không hề phát hiện rằng cô đang khác thường, hiện giờ trong mắt anh chỉ có thân hình trắng nõn dưới thân, cảm giác được nhiệt từng đợt truyền tới từ bụng dưới, anh không thể chờ đợi được bắt đầu thăm dò cơ thể cô, dồn dập hôn lên hai khóm môi đỏ mọng đang hé mở kiêu diễm.

Tư Vũ muốn cự tuyệt anh, tận đáy lòng anh không những thúc giục cô phải nhanh đẩy anh ra. Nhưng Trạc Thác đã ở trên người cô mà đốt lửa rồi, toàn thân trở nên tê dại khiến ý chí đành rút lui. Điều làm cô vừa thẹn vừa giận chính là trong miệng cô lại phát ra những tiếng rên rỉ ngắt quãng, cô không kìm được lòng mà cong người lên, hai chân không tự chủ được tự động mở ra, cặp mông trắng nõn chậm rãi vận vẹo.

Đây là tất cả những gì biểu hiện anh cần, cô vô cùng xấu hổ.....

Rất nhanh sau đó căn phòng yên tĩnh truyền đến từng đợt tiếng rên rỉ hưng phấn cùng tiếng gầm thở dõc.

Hoan ái qua đi, Trạc Thác mệt mỏi ghé vào người cô, từng ngum từng ngum thở phì phò với vẻ mặt thỏa mãn.

Tư Vũ âm thầm ảo não tức giận. Cô giận mình không cảm thấy thẹn, giận sự suy nhược của mình; còn nên cự tuyệt anh, nên đẩy anh ra nhưng cuối cùng lại chìm vào sự quyến rũ, còn vô si cầu xin anh tiến vào. Không phải đã từng thể đã không quan tâm anh nữa, không để ý đến anh nữa sao? Tại sao lại còn như thế? Chẳng nhẽ mình dâm ô đến vậy sao?

“Vũ nhi, em làm sao vậy?” Mới bình phục lại sau cảm xúc tình dục, Trạc Thác thấy khuôn mặt cô đầy sự bất định, buồn bực hỏi ra.

Tư Vũ nhàn nhạt nhìn anh, lúng túng nói: “Em muốn tiếp tục đi xào rau.”

Nói xong không chờ anh trả lời, cô dõn khỏi người anh, cầm lấy quần áo mặc vào rồi đi ra ngoài.

Gương mặt Trạc Thác vẫn tràn đầy nghi hoặc, anh cũng cầm lấy quần áo dưới chân mặc lên chậm rãi đi ra ngoài.

Trầm luân rồi, triệt để trầm luân.

Sáng sớm hôm qua cô còn quyết định từ nay không bao giờ để ý đến anh nữa, nhưng cuối cùng vẫn là cầu xin khi anh nhu tình khi anh tấn công phía dưới. Tại sao anh đột nhiên lại thay đổi như vậy? Người này căn bản không phải anh, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Sự nhu tình của anh là thật lòng hay chỉ là giả dối? Sự nhu tình này của anh có thể kéo dài được bao lâu? Một lát hay cả đời?

Tối qua cô lại trầm luân cùng anh nhưng lại không chỉ một hồi! Đúng, mỗi lần đều là anh đặt xuống nâng lên, nhưng đến cuối cùng cô từ giây dựa chuyển thành phối hợp, cô bị động chậm rãi trở thành chủ động, còn lớn tiếng kêu rên tên anh.

Mỗi lần thấy vẻ tà ác cùng đắc ý của anh, cô không thể tưởng tượng được mình lúc ấy dâm dăng cỡ nào. “Không, không thể như vậy nữa, không thể lại bị anh mê hoặc nữa!” Trong đầu cô không ngừng vang lên những lời nói này.

Lúc cô đang nghỉ hoặc, lo nghĩ, ai than thì đột nhiên điện thoại vang lên.

“Tur Vũ, anh là A Thụy. Em còn nhớ chuyện sáng hôm trước không? Trước hôm anh mới về nước.” Tiếng nói của Tur Đồ Thụy ở đầu dây bên kia kinh hi nhẹ nhàng truyền đến.

“Tiêu Minh? Anh nói cô ấy và cả nhà di dân đến Canada đã về rồi sao?” Tur Vũ tràn đầy kích động cùng ngạc nhiên.

“Đúng. Lần này cô ấy trở về nghỉ phép, về được vài ngày rồi, nói rất muốn gặp em. Hiện giờ em có rảnh không? Hãy đến đây đi.”

Tur Vũ không chút do dự liền đồng ý. Tiêu Minh – là người bạn tốt duy nhất của cô từ hồi tiểu học. Từ năm Thẩm gia bị phá sản, Tiêu Minh từng muốn tới giúp đỡ cô nhưng trường học lắm thị phi lại hay bị soi mói nên cô từ chối ý tốt của cô ấy.

Trong hai năm gần đây Tiêu Minh đi làm bác sĩ thực tập, và cả hai không còn liên lạc với nhau nữa. Lần này cô ấy trở về nói nhất định phải gặp nhau một lần.

Gạt bỏ những tâm tư phiền muộn, Tur Vũ chọn một bộ váy thanh thoát, những bộ váy này đều do Trạc Thác mua cho cô, tất cả đều là hàng hiệu cả, mặc nó đi gặp họ cũng không quá thất lễ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24

“Tur Vũ!” Tur Vũ mới rời khỏi xe taxi, một bóng người màu tím nhạt rất nhanh chạy về phía cô, ôm chặt lấy.

Yết hầu Tur Vũ một hồi nghẹn ngào cũng ôm chặt lấy người vừa mới tới.

“Này, hai người đều là con gái, đứng giữa đường ôm ấp nhau như thế người nào không biết lại tưởng hai người đang yêu nhau đó.” Thấy người qua đường đều đang chỉ trỏ, Tur Đồ Thụy lên tiếng nhắc nhở hai người.

“Nói thật, nếu tớ là con trai nhất định tớ sẽ tìm và rước Tur Vũ về nhà.” Tiểu Tiêu Minh lưu luyến không muốn rời khỏi Tur Vũ, nhìn cô “Xem xem, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người có thân hình. Quả thực là thiên sứ và ma quỷ hợp nhất, đúng là hấp dẫn nhất đối với đàn ông.”

Được cô ấy khen như vậy, Tur Vũ lập tức đỏ bừng mặt: “Tiêu Minh, cậu đừng linh tinh.” Sau đó cô hâm mộ nhìn nụ cười tươi tắn đầy sức sống của cô ấy, ngũ quan tuy không phải rất xuất sắc nhưng lại làm cho người ta có cảm giác thân thiết, bình dị lại gần gũi, cô kim lòng không được nói: “Tiêu Minh, cậu. ....mới là tấm gương của tớ, cậu mới đáng được đàn ông yêu mến, nâng niu.”

“Tớ ư?” Tiêu Minh kêu to lên “Cậu xem với tình tình tớ, nói nể tình một chút cũng chỉ là khá ái thôi. Cậu mới là đối tượng để đàn ông săn đuổi đó. Tớ nhớ trước kia Tur Đồ Thụy thường đi sau cậu, luôn dùng ánh mắt thâm tình chân thành nhìn cậu, hại không biết bao nhiêu cô gái yêu thầm cậu ấy rồi đó.”

“Tớ....Tớ đâu có.” Tur Đồ Thụy vội lên tiếng. Nhưng anh ngôn hành bất nhất, vừa nói xong lại liếc mắt nhìn về phía Tur Vũ, con ngươi đen láy biểu lộ sự ái mộ không hề che giấu.

“Thôi, cậu đừng trêu A Thụy nữa.” Tránh đi ánh mắt cực nóng của Tur Đồ Thụy bắn tới, Tur Vũ vội chuyển chủ đề: “Tiêu Minh, lần này cậu định ở lại trong bao lâu?”

“Chắc đến Chủ nhật tớ mới đi, nhưng hôm nay ba tớ gọi điện bảo tối mai tớ phải lên đường. Cho nên cả ngày hôm nay đều thuộc về tớ, hai người phải nghe theo sự sắp xếp của tớ nhé.” Nói xong cô hỏi điện thoại của Tur Vũ, Tur Vũ nghi ngờ nhưng cũng lúi túi trong túi sách ra đưa cho cô. Nhận được cô liền tắt máy, sau đó cũng tắt cả máy của Tur Đồ Thụy.

Sau đó ba người vui chơi điên cuồng, họ cùng nhau đi trên đường cái, cùng nhau ăn uống trong quán, cùng nhau đi hát karaoke, cuối cùng là trở về trường học đã hơn mười năm chưa về - trường Thánh Thanh.

Hôm nay đối với Tur Vũ mà nói là ngày vui nhất trong sáu năm nay, những nụ cười của cô đều phát ra từ nội tâm đang hát vang nhảy múa, đi cùng những người bạn thân làm cô nhớ lại kỷ niệm tuổi thiếu niên. Khi đang chìm vào vui sướng, cô hồn nhiên không hề biết mình đã bị ai đó theo dõi.

“Tới gần một chút! Gần chút nữa!” Tiêu Minh một bên giữ camera, một bên hô hào hai người đứng cách đó không xa hô hào, cặp lông mày nhàn nhạt hơi nhăn lại “A Thụy, cậu đứng xa như vậy làm gì chứ? Tur Vũ đứng cạnh cần cậu sao?”

Tur Đồ Thụy xấu hổ nhìn về phía Tur Vũ, Tur Vũ cười với anh “Đứng xích qua đây một chút đi.”

Nhận được sự ủng hộ, Tur Đồ Thụy lập tức tiến lại gần, hai tay chần chờ khoác lên bờ vai mảnh khảnh của cô, đầu cùng dần ngã lại.

Tách! Tách! Ánh đèn không ngừng lóe sáng, Tur Đồ Thụy càng lúc càng lớn mật, đến cuối cùng lại hôn lên má Tur Vũ. Tur Vũ không kịp đề phòng liền kinh ngạc nhìn anh.

Trong nhà ăn yên tĩnh, Tur Vũ cúi đầu ăn đồ ăn trong chén, Tur Đồ Thụy nhìn quanh bốn hướng, Tiêu Minh thì đang nhìn những bức ảnh vừa mới chụp khen không ngớt lời.

“Hai người các cậu thật là Kim Đồng Ngọc Nữ. Đúng rồi, cả hai giờ đều chưa lập gia đình, chỉ bằng thành một đôi luôn đi.” Nói xong cô mập mờ nhìn về phía hai người.

Khuôn mặt Tur Vũ đột nhiên đỏ ửng, không tự nhiên nói: “Cậu đừng nói đùa. Tớ...sao xứng với A Thụy chứ.” Đúng là dù gia đình có giúp đỡ hay do mình tự tức thì cũng không xứng với mọi thứ của A Thụy.

“Tur Vũ, không phải như thế, không được nói vậy.” Tur Đồ Thụy vội vàng nói “Chỉ cần em đồng ý thì đó là vinh hạnh của anh!” Nói xong anh chân thành nhìn cô.

Tur Vũ vội vàng tránh đi, lúng túng nói: “Tối rồi, tớ phải về trước. Tiêu Minh, cảm ơn cậu, hôm nay tớ thật sự rất vui!”

Thấy không khí kỳ quái này, lại nhìn hai người họ mập mờ không rõ có điểm khác thường, Tiêu Minh không khỏi nghĩ cho họ một cơ hội: “Ai da, tớ phải đi thăm nhà bác chồng tớ nên phải đi trước đây. A Thụy, cậu đưa Tur Vũ về nhà nhé. Có gì chúng ta liên lạc sau!” Không chờ họ phản ứng, cô vội vàng đứng lên xách túi xách bước ra khỏi nhà hàng.

Cuối cùng vì Tur Đồ Thụy kiên trì nên Tur Vũ đành đi với anh.

“Tur Vũ, em.....thật sự sống chung với hấn sao? Hai người đã gặp lại nhau bao lâu rồi?” Chiếc xe chậm rãi dừng lại, Tur Đồ Thụy kinh ngạc nhìn khu nhà cao cấp trước mắt này mà hỏi ra những nghi vấn trong lòng.

Tur Vũ khẽ cắn môi gật đầu: “Bọn em đã sống chung mấy tháng rồi.”

Gương mặt hiện lên một sự thất vọng phiền muộn, Tur Đồ Thụy cảm thấy lồng ngực vô cùng đau đớn.

“A Thụy, em lên trước đây. Bye bye!” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa, vội vàng mở cửa xe đi ra ngoài.

Hai chân vừa chạm tới đất liền có vài phóng viên lao đến, chìa microphone hỏi cô: “Xin chào cô Thắm, tôi là phóng viên tạp chí xã XX, có một vấn đề gấp muốn cô trả lời. Trạc tổng giám đốc chưa từng để bạn gái về nhà mình, cô là người đầu tiên, đây có phải là biểu hiện của địa vị đặc biệt trong lòng anh ấy của cô?”

“Cô Thắm, nghe nói cô là mối tình đầu của Trạc tổng giám đốc, có thể nói đơn giản quá trình gặp nhau của hai người không?” Một phóng viên khác cũng không cam chịu.

“Cô Thắm, nghe nói sáu năm trước cô và Trạc tổng giám đốc có hiểu lầm nên bị chia cách, xin hỏi hai người làm sao để hóa giải hiểu lầm, một lần nữa làm lại từ đầu vậy?”

Chân tay Tur Vũ luống cuống nhìn họ không ngừng truy vấn, không ai muốn bỏ qua cho mình, vừa buồn bực vì không hiểu tại sao họ lại biết đến hành tung của mình, lại vừa phải nghĩ xem nên trả lời mọi vấn đề như thế nào.

Mấy năm làm phóng viên nên cô cũng có chút kinh nghiệm, cô lập tức trấn tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến một đáp án hợp lý, liền nói: “Thực xin lỗi, mọi người hiểu lầm rồi, tôi.....tôi chỉ là dọn phòng của ông Trạc thôi.”

“Nữ phục vụ phòng?” Trong số đó có một phóng viên lộ vẻ mặt hiếu kỳ “Nhưng sáng sớm hôm qua chúng tôi tận mắt thấy Trạc tổng giám đốc và cô cùng xuất hiện ở quảng trường Nhân Dân mà.”

“Trong nhà cần dùng một loại giấy vệ sinh, anh ấy chỉ đưa tôi đến đó mua đồ mà thôi.” Lời nói của cô trở nên trôi chảy.

“Nhưng, khi chúng tôi hỏi Trạc tổng giám đốc chuyện này có đúng không, anh ấy cũng không phủ nhận, vậy cô giải thích thế nào đây?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, mọi người muốn biết không bằng đi hỏi đương sự đi.”

Một phóng viên khác âm thầm đánh giá bộ quần áo trên người cô, sắc bén hỏi: “Cô Thắm, nếu như tôi không nhìn nhầm thì bộ quần áo cô đang mặc bây giờ đều là bộ sưu tập mùa hạ của Chanel năm nay lưu hành rất ít, hơn nữa số lượng đều có hạn. Điều này.....”

Tur Vũ cúi đầu nhìn xuống, nhìn bộ váy trên người thầm than thở. Đúng là làm gì có nữ phục vụ nào lại ăn mặc quần áo hàng hiệu như vậy? Khi cô đang không biết phải mở lời làm sao thì Tur Đồ Thụy đột nhiên đi đến bên cạnh cô, ân cần nói: “Tur Vũ, em không sao chứ?”

“Cô Thẩm, xin hỏi người này là ai? Hai người có quan hệ gì?” Phóng viên thật là nhanh, làm cho người ta chán ghét như lũ ruồi bọ, họ lập tức chuyển chủ đề sang người Tư Đồ Thụy.

“Chúng tôi là bạn tốt của nhau.” Tư Đồ Thụy thay cô trả lời, anh nói tiếp: “Các vị phóng viên, hành vi của mọi người đối với người bạn này của tôi thật bất lịch sự, xin mọi người nhường đường.” Nói xong anh ôm lấy Tư Vũ tránh né họ mà bước vào cửa chính khu nhà, một mực muốn tiễn cô đến tận cửa thang máy.

“Cám ơn anh! A Thụy, nếu không phải anh ở đây em thật sự không biết nên làm thế nào để thoát thân nữa.” Ánh mắt Tư Vũ tràn đầy cảm kích “Anh cũng về nhanh đi.” Quay lại nhìn anh một cái cô mới bước vào thang máy.

Đêm nay công ty có chiếu một bộ phim cần Trạc Thác ở đó giám sát đến rạng sáng anh mới trở về. Tư Vũ chỉ ăn gì đó nhẹ nhàng, nhìn đồng ảnh chụp Tiêu Minh mới gửi sau đó cô trở lại phòng ngủ, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, mới sáng sớm Tư Vũ đã thấy mắt phải nháy gay gắt, có cảm giác không rõ ràng như có sự tỉnh sắp phát sinh. Nhưng hai ngày nay Trạc Thác đối xử với cô rất tốt, cực kỳ yêu chiều cô nhưng cô cảm thấy có điều gì đó không chân thực, cảm giác việc này sẽ không kéo dài lâu.

“Vũ nhi, anh đi đây?” Trạc Thác hôn xuống mi mắt cô một cái, vui sướng ra khỏi cửa.

Sự thân mật của anh làm cho sự bất an trong lòng cô tiêu trừ không ít, cô nhẹ nhàng khép cửa lại, gạt bỏ sự hoảng hốt mà ca hát rồi dọn dẹp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25

Trạc Thác mặt mày hớn hờ bước vào văn phòng làm cho Trương Thiên Minh thật muốn rút con người ra. Trước đây tổng giám đốc luôn lãnh khốc như một tờ giấy, khuôn mặt tuấn tú của tổng giám đốc hôm nay lại chứa đầy sắc thái nhu hòa; hơn nữa hai khóe môi mỏng gọi cảm lại cong lên. Trời ạ! Chẳng lẽ mặt trời mọc ở đằng Tây sao? Anh nhìn ra ngoài một chút, không đúng, mặt trời vẫn đang mọc ở hướng Đông mà.

“Thiên Minh, cậu làm sao vậy?” Thấy anh thất thần, Trạc Thác buồn bực hỏi, tiếng nói lộ ra vẻ nhẹ nhàng và sung sướng.

“Tôi.....Tổng giám đốc..... Tôi.....Không có việc gì.” Trời ạ, đây là lần đầu tiên tổng giám đốc dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với mình, lúc trước ngoại sự việc vòng, anh chưa từng nói với mình nửa lời.

Khóe miệng Trạc Thác còn vui vẻ hơn, thoáng nhìn Trương Thiên Minh đang cầm tạp chí trong tay liền hỏi: “Tuần san giải trí hôm nay có gì không? Có phải việc chúng ta công chiếu bộ phim mới đã được đăng tin rồi?”

Trương Thiên Minh lấy lại tinh thần, nhớ tới nội dung trên cuốn tạp chí, nom nớp lo sợ nói: “Có.... Nhưng..... Nhưng.....”

“Tại sao lại nói chuyện ấp úng như vậy? Có gì khó nói à?” Trạc Thác bắt đầu mất kiên nhẫn, giật lấy tờ báo trong tay anh. Khi anh tận mắt chứng kiến thì gương mặt ôn nhu lập tức trở nên tối tăm, khóe miệng đang vui vẻ lập tức biến mất.

“Bạn gái của Trạc tổng giám đốc của tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc chỉ là phục vụ phòng trong nhà. Cô ấy phù hợp với phóng viên rằng cô ấy có quan hệ thân mật với Trạc tổng giám đốc và làm sáng tỏ họ chỉ là quan hệ chủ tớ, lời đồn Trạc tổng giám đốc sắp bước vào hôn nhân đã sụp đổ.”

“Cô Thẩm thật sự chỉ là hầu phòng nhà Trạc tổng giám đốc? Bộ váy Chanel mà cô ấy mặc sống lưng có hạn từ đâu đến?”

“Từ trước toàn là Trạc tổng giám đốc vứt bỏ phụ nữ, đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ vứt bỏ. Cô Thẩm này ôm mộng tưởng cự tuyệt Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) Trạc tổng giám đốc, dẫn thân vào mà mê hoặc một thiếu gia nhà giàu.”

Cả quyền tạp chí dường như chỉ đưa tin về Tư Vũ, mỗi trang là một tiêu đề, phía dưới còn có thêm các lời bình luận, thêm vào đó còn đính kèm ảnh chụp tối hôm qua khi Tư Đồ Thụy đưa Tư Vũ về nhà. Ngoài ra còn có một tiêu đề khó nghe chính là nói Trạc Thác cuối cùng cũng bị báo ứng, do tự mình đa tình nên bị Tư Vũ vứt bỏ.

Trạc Thác nhìn lại nhiều lần các tin trên tờ báo rồi chăm chú nhìn hình ảnh Tư Đồ Thụy ôm Tư Vũ, gương mặt anh càng ngày càng khủng bố, anh vung tay ném mạnh tờ báo vào tường, phẫn nộ đi thẳng đến phòng Tổng giám đốc.

Đột nhiên có một tiếng vang thật lớn, Trương Thiên Minh sợ hãi nhìn cánh cửa thủy tinh bị va đập vẫn còn đang lắc lư, anh có thể tưởng tượng được bên trong chắc chắn đang có một trận bão tố lớn! Anh ta chạy rất nhanh đến góc phòng nhặt lại quyền tạp chí, nhìn khuôn mặt cô gái trên đó mà liên tục thờ dài.

“Số điện thoại này đã khóa, xin gọi lại sau!” Giọng nói của một nhân viên ngọt ngào xuất hiện càng làm anh thêm phần tức giận, anh bấm lại N lần nữa mà điện thoại của cô vẫn không gọi được; gọi về nhà thì lại không ai nhắc máy.

“Choang.....” Chiếc điện thoại đen quý báu cứ như vậy mà bị ném thẳng vào tường, bắn ngược lại xuống đất vỡ thành nhiều mảnh, nát vụn!

Anh đứng ngồi không yên, vô cùng sốt ruột, không ngừng đi lại trong phòng làm việc, sàn nhà như bị đôi giày da nặng nề đập mạnh xuống mà chấn động. Trong đầu anh không ngừng tái hiện lại những gì tạp chí đã đưa tin, anh hận không thể bóp chết cô. “Đồ đàn bà, tôi nhất định sẽ khiến cô trả giá cho hành động ngu xuẩn này!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, gương mặt hiện lên sự độc ác vô tình.

Trong quá cả phê yên tĩnh, cách bố trí âm áp đầy sắc màu làm cho lòng người càng thêm thư thái. Đang uống trà sữa bỗng nhiên Tư Vũ lạnh run, Tư Đồ Thụy ngồi đối diện cô đã sớm chú ý đến, ân cần hỏi: “Tư Vũ, em làm sao vậy? Lạnh à?”

Tiêu Minh ngồi bên cạnh cũng buồn bực: “Lúc này máy lạnh đang rất mát, trời lại nóng như vậy làm sao mà cậu lại lạnh đến phát run thế?”

“À, không sao đâu!” Là thật, cô cũng cảm thấy rất ngạc nhiên nhưng vẫn giả bộ trấn định, cười nhạt một tiếng: “Tiêu Minh, quay lại Canada thì nhớ online MSN nhé.”

Tiêu Minh khoát tay lên vai cô nói: “Yên tâm, lần này đích thân ba tớ xuất mã nên tớ thiếu một năm hay nửa năm tớ cũng không thể rời khỏi Canada rồi, tớ nhất định sẽ online thường xuyên, đến lúc đó cậu đừng chê tớ phiền hà nhé. Haha.”

“Không đâu!” Tư Vũ nghiêm túc nói, người cô đơn như cô thường rất quý trọng tình cảm này.

“Cả anh nữa, đến lúc đó ba người chúng ta nhất định sẽ cùng nhau buồn chuyện.” Tư Đồ Thụy không cam chịu bị bỏ rơi.

Sau đó họ lại nói chuyện trên trời dưới biển, tất cả mọi người tạm thời quên đi những ưu phiền trong lòng, đến khi mặt trời bắt đầu lặn, tiễn Tiêu Minh đến sân bay rồi mới lưu luyến chia tay.

Sợ chuyện tồi qua lại xảy ra lần nữa, lần này Tư Đồ Thụy vẫn tiễn cô đến cửa cầu thang máy, thấy hai mắt cô vẫn ửng đỏ, anh đau xót không thôi: “Tư Vũ, đừng đau khổ nữa, chỉ cần em muốn thì lúc nào chúng ta cũng có thể bay đến Canada mà.”

Tư Vũ phiền muộn gật đầu, cảm kích nhìn anh: “A Thụy, cảm ơn anh! Thật sự rất cảm ơn, có anh và Tiểu Minh là hai người bạn tốt, cả đời này em cũng không hối hận.”

Cửa thang máy vừa mở ra, cô cúi đầu đi vào sau đó im lặng nhìn anh cho đến khi cánh cửa đóng chặt!

Về đến nhà, cô vừa đóng cửa chính vừa mở đèn lên, khi thấy có một người lẳng lẳng ngồi trên ghế salon thì hơi sững sờ một chút: “Thác, sao anh không bật đèn lên?”

Trạc Thác mím môi, sắc mặt trầm xuống, con người đen láy nhìn chằm chằm cô, nếu như ánh mắt đó có thể giết người thì có lẽ Tư Vũ đã chết qua vài lần.

“Thác.....” Nhìn bộ dạng kinh khủng của anh của anh làm Tư Vũ khẽ run lên, cô lại lên tiếng.

“Cô đã đi đâu?” Tiếng nói âm lãnh phảng phất như truyền từ mười tám tầng Địa ngục đến.

“Em.....có một người bạn trở về Canada nên em đi tiễn cô ấy.”

“Thế còn hôm qua?”

Cái gì đây, đây là giọng điệu gì vậy, giống như tra tấn tội phạm vậy, Tư Vũ cảm thấy vô cùng không vui nhưng vẫn thành thật trả lời “Hôm qua em cũng đi cùng với cô ấy.”

“Thế còn Tư Đồ Thụy? Cô đã chấm dứt mọi chuyện với hắn chưa?”

“A Thụy?” Tư Vũ buồn bực, làm sao mà anh ta biết được “Ba người chúng em khi còn bé có quan hệ rất tốt nên cùng nhau ôn lại chuyện cũ mà thôi.”

“Ôn chuyện hay là mượn cớ để hẹn hò? Cô cứ như vậy không chịu cô đơn, lại mong muốn đàn ông đến vậy sao? Minh tôi không thỏa mãn được cô hay sao?” Trạc Thác như tia sét vọt tới bên cạnh cô, loạng choạng nắm vai cô tức giận rống to.

Anh dùng hết sức khiến Tư Vũ cảm thấy vô cùng đau đớn, cô giãy dụa, “Thác, anh nói bậy bạ cái gì vậy. Chúng em thật sự chỉ chuyện trò thôi mà.”

“Hừ, ôn chuyện có cần phải thân mật như vậy không? Ôn chuyện không phải chỉ đơn thuần là nói chuyện phiếm thôi sao? Tại sao lại ôm nhau mà chụp ảnh, đừng nói với tôi ảnh trong máy tính là ảnh ghép!” Lại nhớ đến những bức ảnh của sáng nay anh trở nên ghen ghét dữ dội. Anh chụp cô cùng với nụ cười rạng rỡ như vậy, vui vẻ đến thế sao, so với hoa còn đẹp hơn gấp nhiều lần. Ở chung lâu như vậy nhưng cô ta cũng chỉ cho mình một nụ cười nhiệt tình nhưng khi ở bên cạnh Tư Đồ Thụy thì cô lại cười thật lòng như vậy. Điều càng làm anh phát điên là cô lại để cho Tư Đồ Thụy hôn mình.

“Anh.....thật đáng ghét!” Tư Vũ giơ tay lên định đánh anh.

Nhưng Trạc Thác đã có sự phòng bị, hung hăng nắm chặt lấy tay cô, mặt mũi đầy sát khí bẻ cô tiến đến phòng ngủ.

Q.2 - Chương 26

Lại bị cường bạo rồi! Anh là người cô yêu, cùng anh hoan ái là chuyện thường tình nhưng giờ đây cô lại có cảm giác như mình đang bị cường bạo vậy. Trón trong góc tường ngáy ngủ nhìn lại sự việc vừa mới qua, chàng trai kia đã chìm vào giấc ngủ, còn lại mình Tư Vũ ngồi khóc nức nở.

Vốn dĩ cô tưởng rằng quan hệ của họ đã bắt đầu chuyển sang tốt đẹp hơn, vốn nghĩ rằng bản tính lương thiện kia đã bắt đầu khai sáng, nhưng nào ngờ tất cả đều là giả dối, hay là đã giả dối từ bấy lâu nay rồi!

Cô nghĩ lại những lời nó của mẹ sáu năm trước: “Tiểu Vũ, nó là cổ nhân, một người sinh trưởng ở hoàng thất, con không nên trêu chọc hay yêu nó nếu không tương lai nhất định con sẽ khổ cả đời.” Nhưng năm đó cô không hề nghe lời mẹ dạy bảo, cứ khăng khăng một mực yêu anh – người giờ đây có tình gây sự, thị phi chẳng thể phân biệt được, một tên ác ma!

Ánh nắng xuyên qua tấm màn màu lam, Trạc Thác giật giật mí mắt sau đó mở to mắt nhìn người đang nằm cạnh mình, đường cong trên mặt càng thêm nhu hòa, anh duỗi thẳng cánh tay dài đem cô xoay người lại về phía mình.

Do gần đây thiếu ngủ nên Tư Vũ lập tức tỉnh lại, đôi mắt đỏ ngầu hiện lên đầy sự mệt mỏi nói rõ rằng tối qua hẳn là đêm khuya cô mới chìm vào giấc ngủ, hơn nữa còn ngủ không ngon giấc. Cô dùng cả hai tay định giãy ra khỏi lòng anh.

“Vũ nhi.....” Trạc Thác khàn giọng gọi cô.

Bộ dạng vô tội chết tiệt, ôn nhu chết tiệt, tiếng gọi chết tiệt! Tại sao sau mỗi lần tra tấn anh đều có biểu hiện điềm tĩnh đến như vậy? Nhớ lại đêm qua anh thú tính biến thái, Tư Vũ hét lo “Cút ngay!”

Bởi cô cự tuyệt và chọc giận Trạc Thác nên anh xiết chặt đôi tay đang nắm tay cô, rống lớn: “Cô...Hôm nay không được ra khỏi phòng nữa bước, không được gặp Tư Đồ Thụy.”

Tư Vũ bỗng nhiên ngừng giãy dụa, gương mặt nhìn anh, bình tĩnh nói: “Thác, em mệt mỏi lắm rồi, thả em ra đi, hãy thả em ra.”

Nhận thấy trong lời nói của cô tràn đầy mệt mỏi và thất vọng, Trạc Thác cảm thấy rất hoảng sợ, phần nộ nói: “Vĩnh viễn cũng không thả, từ lúc cô chọc giận tôi sáu năm trước thì cả đời cô đừng hòng rời khỏi tôi, đừng hòng mơ tưởng đến thằng nào khác.”

“Em van anh, rốt cục là ai trêu chọc ai? Chúng ta vốn dĩ là không nên bắt đầu.” Tư Vũ thành tâm thành ý nói “Em biết có một số việc từng làm anh đau lòng, oán hận nhưng tất cả đều không phải do em mong muốn. Sự đau khổ của em cũng không thể so sánh được, em đã chịu khổ thế nào anh có biết không? Oán hận giữa chúng ta, đừng trách người khác, chỉ trách chúng ta có duyên mà không có phận thôi. Cho nên, chúng ta đừng theo số phận, cứ như vậy có được không?”

“Hừ, không phải vì nhà cô ngoan độc, tàn nhẫn, không phải cô sáu năm trước ham danh hư vinh, dâm tiện vô sỉ, sáu năm sau cô vẫn như vậy, cô không chịu cô đơn, là lời ong bướm, ai cô cũng có thể nhận làm chồng! Trạc Thác này không có được thứ gì thì thả hủy diệt chứ không để người khác có được.” Cho rằng cô muốn rời khỏi mình nên kiêu căng, anh liền tức giận đến nói năng lộn xộn, không hề lựa lời nói.

Tư Vũ nghi ngờ nhìn anh, vẻ chờ đợi từ đáy lòng đã biến mất, cô không hề ồn ào, không hề lên tiếng, lặng lẽ xoay người ra chỗ khác, đưa lưng về phía anh đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mấy ngày sau, trừ khi có việc gấp lắm còn không Trạc Thác không hề đến công ty, ngày nào cũng giao cho Trương Thiên Minh mang công việc ở công ty để anh giải quyết tại nhà. Tư Vũ như con chim hoàng yến bị nhốt trong một chiếc lồng chim hoa lệ.

Nhiều lần cô muốn ra ngoài nhưng đều bị anh ngăn cản, cô muốn phản kháng nhưng anh lại kiên quyết tuyên bố rằng nếu như cô còn dám phản kháng thì sẽ đối phó với cha cô – Thẩm Lạc Chính. Biết rõ anh cực kỳ hận cha mình, cô rất sợ anh sẽ làm ra những chuyện độc ác nên cô đành thỏa hiệp, lặng lẽ nằm yên trên giường, ngăn người mà khóc rống.

Khi vừa mới bắt đầu cô còn có thể gọi điện thoại cho Mục Thuần, Tư Đồ Thụy để tâm sự với họ, nhưng sau khi bị Trạc Thác phát hiện thì đến cả điện thoại cô cũng bị tịch thu, điện thoại bàn trong nhà cũng bị cắt. Để mẹ không phải lo lắng, cô phải nói dối là cùng anh ra nước ngoài du lịch một thời gian. Mỗi khi nghĩ đến mẹ khi nghe “Tin tức tốt” vui vẻ thế nào thì cô lại cảm thấy vô cùng khổ sở, nếu như mẹ biết rõ sự việc thì chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Cả thể xác lẫn tinh thần đều trở nên mệt mỏi, thấy cô im lặng thừa nhận, thấy cô không còn dám phản kháng nữa, nhưng thỉnh thoảng Trạc Thác vẫn đòi hỏi thú tính đối với cô. Tất cả phòng bếp, phòng ngủ, phòng tắm, phòng đọc sách, phòng thay quần áo, chỉ cần anh thích thì chỗ nào cũng có thể làm, có khi ở trong phòng ngủ anh nhất quyết không cho phép cô mặc quần áo, cứ trần trụi như vậy mà nằm trên giường lớn, tùy ý chờ những hành vi man rợ của anh.

Lúc mới đầu Tư Vũ khóc lóc rất nhiều, liên tục cầu xin nhưng anh không hề rung động, lần nào cũng ngoan độc cảnh cáo và uy hiếp cô: “Nếu cô muốn

cha mẹ cô mãi mãi không được bình yên thì... bây giờ cô có thể tự do rời khỏi đây, tôi sẽ không ngăn cản cô!”

Bí ai lớn nhất là tâm tư, cô bây giờ như cá không hề có tư tưởng chỉ có thể để anh tùy ý “Sử dụng”, chỉ cần anh muốn thì cô sẽ phối hợp. Khuôn mặt hồng hào càng ngày càng tái nhợt, đôi mắt sáng ngời đã sớm trở nên trống rỗng vô thần, con người cũng chầm chậm lặng yên.

Trong phòng đọc sách yên tĩnh, toàn thân Trạc Thác chỉ mặc độc có một chiếc quần lót màu xanh đậm, mặt mũi đầy vẻ thỏa mãn nghiêng người dựa vào chiếc ghế dựa da đen lớn. Đột nhiên lúc này anh lại muốn có một lễ rửa tội, tuy cô đã trở lại phòng ngủ nhưng trong đầu anh vẫn thoáng hiện hình bóng quyến rũ của cô, nhìn cô đắm đuối, nhìn cô khuất phục như muốn phối hợp cùng mình, làm anh lần nào cũng không thể ngừng lại được, giống như cô vĩnh viễn không thể đủ được.

Dù biết rõ không phải thật lòng muốn hoan ái cùng mình, dù biết rõ cô có chết cũng nhẫn nhịn nhưng anh không để tâm, tất cả đều không để ý đến, chỉ cần cô ở bên cạnh mình là tốt rồi!

Nghe thấy tiếng chuông, điện thoại trên bàn bỗng nhiên rung lên. Trạc Thác cầm lên thấy một dãy số lạ làm tâm tư buồn bực của anh hạ xuống, chần chờ nhắc máy. Không biết đối phương nói gì đó, chỉ thấy gương mặt Trạc Thác lập tức tràn đầy phẫn nộ, còn có chút gì đó đổ kỵ: “Làm sao cậu biết số tôi?”

.....

Sắc mặt anh càng lúc càng trầm xuống, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được! Tôi sẽ đến đúng giờ! Còn nữa, hi vọng đúng như cậu đã nói, có chuyện quan trọng muốn nói, nếu như để tôi phát hiện cậu đang lãng phí thời gian của tôi thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu.”

Cắt điện thoại, anh đến thẳng phòng thay đồ, chọn lấy một bộ âu phục màu đen, đến khi trong gương xuất hiện một mỹ nam toàn thân tràn ngập khí phách quý phát thì anh mới hài lòng xoay người rời khỏi.

Đi vào phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đôi mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm về bóng người đang nằm trên giường lớn thì đột nhiên ôn nhu trở lại, sau đó anh chậm rãi kéo cửa, đi qua phòng khách mà bước ra ngoài.

Vặn vẹo cơ thể, Tư Vũ nghiêng người nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ thì chậm rãi mở mắt to, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào vách tường bóng loáng trắng nõn. Một hồi sau, cô đứng dậy bước khỏi giường, lặng lẽ đến thư phòng, thấy bên trong không có một bóng người, sau đó cô đi khắp nơi tìm anh, cuối cùng cô quay lại thư phòng lấy giấy bút ra cúi đầu không biết viết cái gì đó.

Khoảng nửa giờ sau, hai phong thư được chuẩn bị xong, lúc này nước mắt cô đã lã lã.

Trở lại phòng khách, đặt hai phong thư ở nơi bắt mắt nhất – trên chiếc bàn trà màu xanh nhạt, cô đưa tay lên lau khô hai hàng lệ rồi đi vào phòng thay đồ. Không lâu sau cửa phòng thay đồ được mở ra, Tư Vũ đang mặc một chiếc váy dài màu trắng, trên mặt chỉ có một chút son mà đôi môi đã trở nên đỏ tươi. Sự tiếc nuối dần nguôi đi, cô không hề lưu luyến rời khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27

Trong quán cà phê yên lặng, Trạc Thác đến trước mặt một chàng trai mặc đồ tây màu trắng thì ngừng lại, nhàn nhạt nói: “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Tư Đồ Thụy nhìn chàng trai trước mặt với tuấn mỹ tuyệt luân, toàn thân tràn ngập khí chất lãnh mị, trong lòng không ngừng hâm mộ cùng đổ kỵ: “Ngồi xuống trước đã. Uống gì không?”

“Tôi tới đây không phải để uống trà nói chuyện phiếm với cậu. Vừa rồi trong điện thoại cậu có đề cập đến chuyện gì, nói nhanh đi.” Gương mặt Trạc Thác vẫn tràn đầy lãnh khốc, tuy nơi này là câu lạc bộ tư nhân nhưng anh vẫn dùng kính râm để che đi nửa khuôn mặt bởi hôm nay anh không muốn bắt cứ ai truy đuổi, anh thăm nghĩ đến đây có thể nghe được từ chính miệng người đàn ông kia chuyện của cô ấy.

Lúc này, một nhân viên phục vụ đi tới “Thưa ông, xin hỏi ông muốn uống chút gì không?”

“Một ly nước lọc!” Anh cúi đầu xuống, khuôn mặt không mang bất kỳ biểu lộ gì.

Khi nhân viên đi rồi, Trạc Thác mới tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tư Đồ Thụy, mắt kiên nhẫn nói: “Thời gian của tôi rất quý, có chuyện gì mau nói đi.”

Thái độ của anh làm cho Tư Đồ Thụy cảm thấy rất khó chịu, nếu như không vì Tư Vũ thì anh đã không nhịn được nữa rồi. Kìm nén buồn bực trong lòng, anh lúng túng nói: “Trạc Thác, tôi đã hiểu tại sao điện thoại của Tư Vũ luôn trong tình trạng tắt máy rồi.”

“Cô ấy tắt máy thì có liên quan gì đến cậu? Không muốn nghe điện thoại của cậu thì đương nhiên là phải tắt máy rồi.”

“Tuyệt đối không phải như vậy. Tư Vũ sẽ không vô duyên vô cớ cự tuyệt điện thoại của tôi như thế, cô ấy còn hứa với tôi sẽ cùng nhau sang Canada

thăm bạn.”

Anh còn chưa dứt lời thì Trạc Thác đã trở nên tức giận, ánh mắt nóng như lửa hường đến “Tur Đồ Thụy, cậu nghe rõ cho tôi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, từ nay về sau đừng để tôi biết cậu vẫn còn nhìn cô ấy không thì đừng trách tôi không khách khí.”

Không đếm xỉa đến sự giận dữ của anh, Tur Đồ Thụy lo lắng hỏi: “Điện thoại của Tur Vũ không gọi được, cũng không online MSN, chẳng nhẽ....anh nhốt cô ấy?”

“Nếu như cậu hẹn tôi ra đây chỉ để nói chuyện này thì tôi nghĩ mình không cần phải lãng phí thời gian nữa!” Nói xong, Trạc Thác chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Chờ một lát!” Tur Đồ Thụy vội vàng gọi anh lại “Đừng đối xử như vậy với Tur Vũ được không? Nếu như anh không yêu cô ấy thì hãy thả cô ấy ra, có được không?”

“Thả cô ấy? Cậu đừng tưởng bở! Dù có phải hủy hoại cô ấy thì tôi cũng sẽ không để cho cậu có được cô ấy đâu!” Trên mặt Tur Đồ Thụy lộ rõ vẻ cầu khẩn làm anh cảm thấy khó chịu, vô cùng đáng giận!

“Anh!” Tur Đồ Thụy cũng phần nộ “Anh dựa vào cái gì mà đối xử với cô ấy như vậy? Anh cũng biết trước kia cô ấy ngây thơ, hạnh phúc ra sao, nhưng tất cả đều vì anh nên cô ấy mới biến thành như vậy; nếu như không phải do anh thì cô ấy vẫn là một thiên kim tiểu thư cao quý vô tư lự.”

“Hừ, không phải cậu rất yêu cô ấy sao? Tại sao năm đó lại chấp nhận để cô rời đi? Chẳng lẽ đơn giản chỉ vì cô ấy đã là người đàn bà dâm dăng của tôi?”

“Đương nhiên không phải!” Tur Đồ Thụy thống khổ hét lớn, anh sờ dĩ bụng cô ra vì cô không yêu mình, nếu như mình có thể ở trong lòng cô chiếm một vị trí thì....sáu năm trước chắc chắn anh sẽ cố gắng giữ lấy.

“Chẳng lẽ là vì chê kỹ năng trên giường của cô ta không tốt? Đó cũng là do sáu năm trước cô ta chỉ là một cô bé trẻ con, thật sự tôi muốn nói cho cậu biết, cô ta bây giờ là báu vật, cậu mãi mãi không thể tưởng tượng được cô ta dâm dăng như thế nào, có bao nhiêu sức quyến rũ, bởi vì cô ta – mãi mãi chỉ có thể ở dưới người tôi mà rên rỉ, Trạc Thác cảm thấy vô cùng thoải mái mà tận tình khoe khoang.

“Anh.....” Nghe thấy công chúa Bạch Tuyết trong suy nghĩ thuần khiết tao nhã của mình bị chửi bới, vũ nhục như vậy, Tur Đồ Thụy lòng đầy căm phẫn: “Anh là đồ ma quỷ, vốn dĩ anh không xứng đáng có được tình yêu của Tur Vũ, Tur Vũ yêu anh là sai lầm lớn nhất mà cả đời này cô ấy gặp phải.”

“Thật không?” Tôi nói này, sáu năm trước cô ta cùng lên giường với cậu mới là sai lầm lớn!” Anh lại nghĩ đến năm đó, trong phòng Vũ nhi nhìn được cảnh tượng này, gương mặt trở nên càng thêm lo lắng, hận không thể giết chết Tur Đồ Thụy.

“Anh đừng ngậm máu phun người, tôi với Tur Vũ hoàn toàn trong sạch.” Tur Đồ Thụy thẹn quá hóa giận.

“Trong sạch? Cậu đừng nói với tôi rằng năm đó hai người trần truồng nằm trên giường chỉ là lặng lặng chứ không hề làm cái gì nhé? Tôi không tin chuyện ma quỷ này đâu.” Trạc Thác đỏ kị gầm lên.

Vốn dĩ chúng tôi làm vậy là để cho anh hiểu lầm, để cho anh hết hy vọng, thật ra bên trong chúng tôi có mặc quần áo.” Tur Đồ Thụy vội vàng thay Tur Vũ giải thích, khi anh nhìn thấy biểu lộ không thể tin được xuất hiện trên mặt Trạc Thác thì lập bập nói: “Chẳng lẽ Tur Vũ.....chưa giải thích gì với anh chuyện này?”

“Cậu nói cái gì? Tranh thủ thời gian hãy nói rõ cho tôi biết đi.” Trạc Thác hoảng loạn, kích động ngồi thẳng dậy chăm chú nhìn Tur Đồ Thụy.

“Thật ra, lúc chị Vương đến báo lại là có người đột nhiên xông vào Thẩm gia, Tur Vũ biết anh vẫn còn chưa hết hy vọng, đúng lúc tôi cũng đang ở đó nên cô ấy xin tôi phối hợp với cô ấy tạo ra một vở kịch để anh hiểu lầm rằng chúng tôi có quan hệ mờ ám. Sau khi anh tuyệt vọng rời khỏi Tur Vũ mới thống khổ khóc lên.” Đến giờ anh vẫn còn nhớ gương mặt mỹ lệ khi khóc lóc thảm thiết như thế nào, nhưng cô không phải khóc vì mình mà là khóc vì một người đàn ông khác.

Trạc Thác khiếp sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, đúng là như vậy ư? Thật sự cô không làm gì với người khác, từ trước tới nay luôn thuộc về chính mình? “Tại sao cô ấy lại làm như vậy?” Anh chần chờ hỏi.

“Tôi...cũng không biết, cô ấy không chịu nói nguyên nhân, chỉ cầu xin tôi giúp thôi.” Đúng là Tur Đồ Thụy đã từng hỏi qua cô mấy lần nhưng cô không chịu nói nên cũng thôi.

Trạc Thác vừa mừng vừa sợ, bỗng nhớ lại những lời hôm qua Trương Thiên Minh báo cáo với anh: “Tổng giám đốc, căn cứ vào tin tức tôi tìm được, năm đó tập đoàn Thẩm thị phát sinh nguy cơ, cuối cùng không được tập đoàn Tur Đồ giúp đỡ nên bị phá sản. Còn về phần cô Tur Vũ, sáu năm nay chưa từng liên lạc với Tur Đồ Thụy, cho đến cuối tuần trước bọn họ mới bắt đầu qua lại, nhưng bình thường rất ít khi gặp gỡ, hơn nữa mỗi lần gặp nhau đều không có bất cứ quan hệ thân mật nào, ngoại trừ.....Ngoại trừ tập chí đưa tin lần kia!”

Anh lại nghĩ đến lần trước những lời bà Thẩm và Lương Mục Thuần nói với mình, nội tâm nghi hoặc càng lúc càng lớn, chẳng nhẽ năm đó Vũ nhi chia tay với mình vì có nỗi khổ tâm gì sao? Đứa bé bị phá bỏ cũng không phải chủ ý của cô ấy? Nhưng tại sao lại không giải thích cho mình rõ ràng, tại sao lại luôn giấu mình? Đột nhiên anh muốn lập tức trở về nhà, trở về để hỏi cô xem năm đó rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

“Tôi đi trước.” Anh đứng thẳng người, lần đầu tiên nhìn Tur Đồ Thụy ôn hòa nói: “Cám ơn cậu!” Sau đó vội vàng rời khỏi.

Nhìn bóng người cao lớn nhanh chóng rời đi, Tư Đồ Thụy đang phiền muộn bỗng trở nên vui mừng. Anh rốt cuộc đã biết Trạc Thác vẫn còn yêu cô ấy, như vậy những hiểu lầm của bọn họ đã được hóa giải, chắc hẳn sẽ hạnh phúc sống cùng nhau. Đã nhiều năm mà tình cảm của mình không hề có kết quả gì, liệu mình có nên buông xuống???

Trạc Thác lái xe như bay, rất nhanh sau đó đã trở về nhà, khi anh mở cửa phòng ngủ chính ra thì thấy trên giường lớn hoàn toàn trống rỗng, không có bóng dáng mong muốn xuất hiện thì anh rất buồn bực, sau đó anh chạy khắp nơi tìm nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Cuối cùng, anh sốt ruột trở về phòng khách, nhìn thấy trên bàn trà có hai phong thư liền vội vàng cầm lên; trong đó một cái viết “Trạc Thác thân yêu”, một phong thư khác thì viết “Ba mẹ thân yêu.”

Cảm giác sợ hãi đột nhiên xẹt qua, anh run rẩy mở bức thư ra, lấy từ bên trong ra tờ giấy viết thư, bên trong chỉ đơn giản viết một câu đơn giản lại ý nghĩa sâu sắc: “Thác, cái gì nên còn thì vẫn còn, bảo trọng – Tư Vũ.”

Đây là ý gì? Cái gì nên còn thì cũng còn rồi, rốt cục cô muốn gì chứ? Trạc Thác không hiểu chút nào, hoang mang lo sợ, nhìn bức thư còn lại anh do dự một chút rồi cũng mở nó ra. Khi anh xem hết nội dung bên trong thì gương mặt lập tức tái nhợt, biểu hiện cứng đờ, nội tâm sợ hãi dần dần lan tỏa, tay chân anh vội vàng lấy điện thoại ra, chân tay luống cuống bấm số: “Bác gái, Vũ nhi xảy ra chuyện rồi, bác mau đến nhà cháu đi.”

Sau đó anh lại gọi cho Trương Thiên Minh: “Thiên Minh, cậu giúp tôi điều tra xem Hà Sơn rốt cục là ở đâu? Cách chỗ chúng ta có xa không. Cậu điều tra tất cả mọi chuyện rồi lập tức báo cáo lại với tôi.”

Để điện thoại đi động xuống, anh lại chạy về phòng ngủ tiếp tục tìm nghĩ rằng sẽ tìm thêm được thông tin gì đó, đột nhiên ánh mắt anh chuyển đến góc bàn phía trước cửa sổ, đây là nơi Vũ nhi hay sắp xếp, bình thường cô ấy rất hay cúi đầu viết cái gì đó nhưng mình vừa đến gần thì cô ấy vội vàng giấu ngay. Anh chậm rãi kéo ngăn kéo ra, bên trong có một quyển sổ ghi chép màu xanh đậm, anh vội vàng mở ra đọc.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 28

Ngày hai mươi tám tháng năm

Người chưa từng có thói quen viết nhật ký như mình hôm nay lại mua một quyển nhật ký để ghi chép, chuẩn bị viết lại những ngày tháng mình sống cùng Thác bởi mình hy vọng đến tương lai, khi mà hai chúng tôi đều tóc bạc trắng xóa thì có thể cùng nhau đọc lại, cùng nhau cảm nhận lại những dư vị cùng nhau nếm trải ngọt bùi đắng cay này.

Lần đầu tiên bước vào căn phòng này cảm giác thật lạnh lẽo, u ám dày đặc. Nhưng hôm qua lúc anh gặp lại mình, mình đã phát hiện Thác không còn là người tựa như ánh mặt trời trước kia nữa, anh đã trở nên lạnh lùng, thậm chí còn vô tình, mình biết tất cả đều do hận mình mà nên, vì sáu năm trước bất đắc dĩ đã khiến anh trở nên như vậy. Vì thế, ngay từ lúc bắt đầu mình đã tự thề với bản thân mình rằng những ngày tiếp theo dù có vất vả như thế nào, dù có nhiều uất ức như thế nào mình cũng sẽ nhẫn nhịn, mình muốn mang anh ôn nhu trở lại là một Trạc Thác tràn ngập yêu thương.

Vẫn là ngày Hai mươi chín tháng năm

Nắng đang chiếu vào nhưng tâm tình của mình đang rất phiền muộn, bất lìaanj là bữa sáng hay bữa tối mình đều lấy hết tâm tư để bày tỏ nhưng đổi lại chỉ là sự lãng phí của anh. Nhưng, mình sẽ không bỏ cuộc, bữa nào cũng sẽ nấu những món mà anh thích nhất, mình tin cuối cùng có một ngày anh sẽ cùng mình thưởng thức, hơn nữa, ngày đó sẽ không còn lâu nữa.

Đêm nay lại rất khuya anh mới về, người toàn mùi rượu làm mình rất đau lòng. Để anh được ngủ thoải mái mình đã thay anh cởi hết quần áo, nhìn thân hình cường tráng làm mình trong nháy mắt đã bị mê hoặc và kích động.

Ngay từ lúc bắt đầu đến nơi này mình đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ cùng anh hoan ái một lần nữa, nhưng không thể ngờ rằng lần đầu tiên lại là hôm nay. Không có mong muốn và sợ hãi, chỉ có sự chờ đợi. Khi anh tiến vào, phủ kín sáu năm trời cô độc của mình thật là thỏa mãn chờ đợi và mộng tưởng. Lúc này mình thật sự hạnh phúc, thật vui vẻ, thật kích động, hy vọng hạnh phúc và khoái hoạt này có thể là mãi mãi. Yêu anh, kể cả việc thỏa mãn anh đều là vì anh mà trả giá.

Ngày ba mươi tháng năm

Hôm nay thời tiết râm mát, tâm tư mình như ánh mặt trời sáng lạn, nhưng lại làm mình chán ghét hình ảnh dâm ues, khiến mình như bước từ Thiên đường xuống Địa ngục vậy. Đọc trên tạp chí mình biết anh ấy đã từng có không ít tình nhân, mình cho rằng mình không bận tâm nhưng thật sự khi tận mắt chứng kiến lại phát hiện mình đang đổ kỵ đến điên cuồng, thật sự rất muốn chết.

Tối qua mới cùng mình hoan ái, hôm nay anh lại cùng người phụ nữ khác hoan ái khiến mình rất đau lòng.

Lúc mình đau khổ nhất ông trời đã an bài cho mình gặp một tri kỷ - Mục Thuần, một chàng trai ôn nhu. Sự xuất hiện của anh ấy làm tương lai của mình

càng tràn đầy hy vọng, để cho mình đang thêm hy vọng và chờ đợi vào Thác.

.....
Ánh nắng tươi sáng ngày mười sáu.

Những ngày tiếp theo đều là chìm trong bi thương, mỗi khi mình cho rằng Thác đã bắt đầu thay đổi thì lại phát hiện anh vẫn tàn khốc và vô tình như vậy, mình càng ngày càng không đoán được những gì anh đang nghĩ. Nhưng mình sẽ không buông xuôi, mình quyết định sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa, cho anh thêm ít thời gian nữa.

Đứa bé đến đã ban cho mình một niềm tin to lớn. Đây là cơ hội của chúng ta, là hy vọng! Mình đây ông trời thương mình nên đã bù đắp cho mình một đứa bé!

Nhưng mình lại phát hiện ra một vấn đề, dường như Trạc Thác không hề mong muốn đứa bé này, có thể anh ấy vẫn còn giận chuyện đứa bé đã mất sáu năm trước. Vì vậy mình đã thầm nghĩ, ngày đứa trẻ này ra đời mình sẽ kể rõ với anh chuyện sáu năm trước, để anh hiểu rằng mình không có nhẫn tâm như vậy, mình cũng thương tâm không kém gì ai, nhưng vì anh mà mình phải làm như vậy, phải chịu đựng loại chuy tâm đau nhức.

Ngày chín tháng sáu u ám

Hôm nay là quãng thời gian đau khổ và khó khăn nhất của mình, cả đời này mình sẽ vĩnh viễn không quên chuyện ngày hôm nay. Thấy dòng máu tươi quen thuộc chảy không ngừng, mình đau như đứt từng khúc ruột; nghe được do chính anh cố ý làm vậy mình cực kỳ đau khổ. Sáu năm trước chính mình bức chết đứa trẻ, sáu năm sau là anh tự tay bóp chết con của mình; việc này....tại sao lại như thế? Chẳng nhẽ do kiếp trước mình tội ác tày đình nên kiếp này ông trời muốn tra tấn và hành hạ mình?

Ngày mười sáu tháng chín tâm trạng bất ổn.

Nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm, nhìn qua biển rộng mênh mông, lòng mình càng trở nên bàng hoàng day dứt. Tình yêu bắt đầu dao động nhưng mình không biết có nên tiếp tục kiên trì hay không. Mục Thuần nói, trong tình yêu mình quá ngốc, quá ngu ngơ, quá khờ khạo. Nhưng vì tình yêu này mà mình không ngừng cố gắng lấy lại lòng anh, mình yêu một cách hèn mọn, không hề chú ý đến tự tôn của bản thân, mình có cảm giác mình giống quái vật.

Cực kỳ bi ai, lại không rõ tại sao Trạc Thác lại ác độc như vậy, đến cả con ruột của mình cũng nhẫn tâm giết hại. Nhưng khi nhìn bản tin trên TV mình mới phát hiện ra, hóa ra đều do tự mình đã tình, hóa một chút anh cũng không quan tâm đến con mình vì anh đã có một đứa con trai với Tiểu Di. Khó trách anh không hề do dự dùng con mình để báo thù.

Lúc này trong mình đã tràn đầy phẫn nộ, đau khổ và hối hận. Mình nghĩ bản thân đang phải trả giá liệu có đáng hay không. Đứa bé đã mất, nguyên nhân lại chính là do mình làm hại, do mình mềm yếu và ngu ngốc nên đã hại chết bọn trẻ. Thảo nào mà bọn trẻ cứ rời bỏ mình mà đi, là do mình không xứng làm mẹ.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, không bao giờ muốn tiếp tục nữa, nhìn mặt biển yên lặng rộng lớn, bỗng nhiên cảm thấy thật yên bình. Nếu có thể cùng ở đó với bọn trẻ để tận hưởng cuộc sống vui vẻ thì thật là tốt! Nhưng ông trời vẫn chưa trừng phạt mình đủ, ngay cả chết cũng không cho mình chết, buông lỏng cơ thể mệt mỏi mà sống lại.

Ngày hai mươi tháng chín : âm chuyển chuyển.

Khi mình quyết định sẽ cam chịu thì đột nhiên Trạc Thác lại chuyển biến. Anh đột nhiên ôn nhu và sùng nịnh làm mình cực kỳ không quen, nhưng lại có gì đó thoáng chờ mong và vui sướng. Thật sự trời sinh mình thấp hèn không có chí tiến thủ, một chút “ôn nhu”, một chút “Yêu nịnh” đã đánh đổ sự tín niệm trong lòng mình và rồi lại một lần nữa mình rơi vào tay giặc.

Mình lo lắng hỏi tại sao anh lại chuyển biến như vậy, nhưng lại chìm đắm trong nửa thật nửa giả nhu tình.

Tiêu Minh trở về làm mình trở nên vui vẻ một chút.

Tình bạn, tình thân, tình yêu đột nhiên đều xuất hiện ở bên cạnh, mình không biết khoảng thời gian tốt đẹp này sẽ duy trì được bao lâu, đối với ai đó lại lựa chọn làm một người trốn tránh “Ồ quy”, thật là chìm trong mộng ảo hạnh phúc! Đến hôm nay, ông trời cuối cùng quyết định đem mình lên “Mai rùa!”

Ngày hai mươi tháng chín âm trầm.

Cái gì gọi là ngày đêm không ánh sáng, cái gì gọi là nhân sinh hắc bạch, coi như mình đều đã thử qua.

Yêu, dĩ nhiên đã chậm rãi biến mất, mình không khống chế được lòng mình nữa rồi, kiên trì sáu năm cho một tình yêu rốt cục cũng dần buông xuôi, không hề tiếc hận, không có thờ dài, không có hối hận, phải chăng chỉ là thờ dài một hồi. Đương nhiên đối với một người không hề lưu luyến, không hề để ý thì cuối cùng cũng hiểu được mọi chuyện rốt cục cũng đã xong.

Lúc này đây mình không bao giờ còn hoài niệm đối với tình yêu, có chăng chỉ là kết thân không bỏ nhưng mình càng nhớ ba đứa nhỏ vô duyên. Không biết bọn trẻ ở thế giới khác có được ăn no ngủ kỹ hay không, trên đời này bi thảm nhất là cô nhi, ý định đi tìm bọn trẻ càng trở nên mạnh mẽ. Bỏ bọn trẻ là do mình bất đắc dĩ buộc phải lựa chọn như vậy, trở lại bên chúng để bù đắp lại, đây có thể trong phạm vi mình có thể làm.

Hai bên đều là tình thân, cha mẹ có thể chăm sóc lẫn nhau, mình cũng yên tâm về họ. Nhưng những đứa con của mình, chúng thật đáng thương, còn nhỏ

mà đã phải chịu cô độc không có người chăm sóc, vì vậy mình quyết định lựa chọn chúng, mình muốn đến Thiên đường tìm bọn trẻ. Ở đây chỉ có thể âm thầm nói tiếng xin lỗi với cha mẹ, nếu có kiếp sau chắc chắn mình sẽ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của họ!

Đàn ông không dễ khóc, chỉ là chưa tới lúc thương tâm mà thôi. Xem hết cả quyển nhật ký, Trạc Thác vô cùng đau đớn, hai hàng nước mắt lăn dần trên má, anh hối hận vô cùng. Lúc này anh mới phát hiện mình đã tàn nhẫn như thế nào, vô tình như thế nào; hóa ra cô ấy hoàn toàn không hề thay đổi, vẫn một mực yêu mình; là do mình lại một lần nữa tàn nhẫn đem nàng bức đến vực sâu.

“Không, Vũ nhi, em không thể vứt bỏ anh, em không thể cứ như vậy mà đi.” Anh không ngừng kêu gào, ném quyển nhật ký đi, anh lao ra phòng khách chuẩn bị chạy ra khỏi nhà thì phát hiện bà Thẩm đang đứng trước cửa ra vào, còn có cả Thẩm Lạc Chính cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29

“A Thác, Tiểu Vũ rốt cuộc bị làm sao vậy?” Bà Thẩm bước vào nhà, bối rối hỏi. Mặt Thẩm Lạc Chính cũng đầy lo lắng nhìn anh.

Trạc Thác lau khô nước mắt, cầm lấy bức thư trên bàn đưa cho ông.

“Cha, mẹ, đầu tiên cho con gái gửi lời xin lỗi tới hai người. Cơ thể con là được cha mẹ ban cho nên con không có quyền phá hủy nó những xin hãy tha lỗi cho con gái bất hiếu, xin tha thứ cho sự trốn tránh và ích kỷ của con. Vì cuộc sống này con không thể nào chấp nhận được, con thật sự rất mệt mỏi, rất mệt mỏi.....”

Mẹ, con nhớ mẹ đã từng nói, đối với tình yêu chỉ có trả giá thì sẽ nhận được hồi đáp. Con đã dùng quãng thời gian sáu năm để trả giá nhưng dường như con không hề chiếm được bất kể hồi đáp nào, đổi lại là những lần đau khổ do bọn trẻ cứ lần lượt rời đi.

Con từng nghe nói trên đỉnh Phi Hà có tiên khí ngưng tụ, chỗ đó có thể thông đến Thiên đường, nghe nói người vô tội sau khi đi về cõi tiên sẽ được lên Thiên đường, con chỉ mong rằng mình có thể qua được chỗ đó để lên Thiên đường tìm bọn trẻ của con.

Cha, mỗi lần nhìn người con lại thấy áy náy trong lòng nhưng từ trong đáy lòng con không hề khó chịu, con rất muốn nói với cha rằng con không hề hận người, nhưng không biết tại sao lời nói không thể toát ra. Năm đó, người ép con phải bỏ đi đứa nhỏ, khoảng thời gian đó con thật sự rất hận người, nhưng lúc người nhảy từ tòa nhà cao tầng xuống thì tất cả mọi uất hận đều đã tan biến.

Hôm nay, đối với cha mà nói con gái thật có lỗi. Từ nhỏ cha đã yêu thương con, luôn đặt kỳ vọng vào con, nhưng vì sự tùy ý của mình mà còn đã làm cha thất vọng, nếu như có thể giữ cho thân mình trong sạch thì Tư Đồ gia sẽ không hủy bỏ hôn lễ thì tập đoàn Thẩm thị cũng sẽ không bị phá sản, cha cũng sẽ không nhất thời nghĩ quẩn mà muốn tự sát. Mỗi khi chứng kiến cha suy sụp tinh thần không gượng dậy được, bộ dạng khập khểnh con đều cảm thấy cực kỳ áy náy. Cần đây cha cố tỏ ra bình thường để giấu đi về mệt mỏi mà khi cha đã mất đi tất cả.

Cha, mẹ, xin hai người đừng đau lòng, xin hãy để con tự ý quyết định một lần nữa, xin hãy để con làm một người nhất gan. Nếu có kiếp sau, con nhất định sẽ lại làm con gái của hai người, nhất định sẽ tuyệt tình tuyệt ái, một mực phụng dưỡng hai người đến già, đem tất cả tình cảm của cả đời này để bù đắp lại cho hai người.

Từ nay về sau, nếu hai người có nhớ đến con thì hãy đến thăm con vào ngày này hàng năm, đến núi Phi Hà, ngẩng đầu lên nhìn trời, không chừng có thể nhìn thấy con và bọn trẻ ở đó.

Nhưng, xin đừng lo lắng về cuộc sống sau này, A Thụy đã đồng ý với con từ nay về sau sẽ coi hai người như cha mẹ của anh ấy, anh ấy sẽ thay con phụng dưỡng hai người. Không ngờ rằng khi còn sống con đã nợ anh ấy, sau này vẫn là nợ anh ấy! Xin anh giúp con chuyển lời với A Thụy, xin hãy tha thứ cho con vì ra đi mà không từ giả, chúc A Thụy cả đời bình an.

Còn nữa, Mục Thuần, cha mẹ cũng nói với anh ấy rằng Tư Vũ vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, dù có ở nơi nào thì con cũng sẽ nhớ rõ sự yên bình từ bên kia bờ biển, một bức tranh bình thường của một chàng trai đang vì tri kỷ của mình mà đau khổ.

Cuối cùng, xin hãy báo trọng! Một lần nữa xin hãy nhận lời xin lỗi của con gái, xem như con đã tìm được sự giải thoát khỏi khổ sở, khỏi bi thương – con gái bất hiếu Tư Vũ tuyệt bút!”

Bà Thẩm xem hết lá thư như sét đánh ngang tai, nhất thời không chịu được mà hôn mê. Ông Thẩm vội vàng bình tĩnh lại, nhìn về phía bà Thẩm trên ghế salon hô hoán.

Trạc Thác nhặt lại bức thư, nhìn lại lần nữa, trong thư ai cô cũng nhắc đến chỉ trừ anh. Tại sao lại như vậy? Chẳng nhẽ đến chết cô ấy cũng không đồng ý nhớ đến mình nữa?

“Không, anh không muốn em chết, mạng của em là của anh, không có sự cho phép của anh, em tuyệt đối không thể chết được!” Thần sắc tuyệt vọng lập tức biến thành bi phẫn, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm ba chữ “Núi Phi Hà”.

Điện thoại đột nhiên vang lên, anh vội vàng bắt máy, là Trương Thiên Minh gọi tới. Cúp điện thoại, anh vội vàng nói một câu: “Bác chăm sóc bác gái, con đi tìm Vũ nhi.”

“Đợi một chút!” Thẩm Lạc Chính đột nhiên gọi anh lại “Tiểu Vũ, cho tới giờ chưa hề phản bội con, tất cả đều là do ta. .... Là ta ép nó làm như vậy, vì để con được yên bình sinh tồn ở thế giới này, con bé mới chấp nhận sự uy hiếp của ta.” Nhớ lại năm đó mình hèn hạ, cố chấp, Thẩm Lạc Chính vô cùng hối hận.

Mặt mũi Trạc Thác đầy phức tạp nhìn ông, sau đó xoay người nhanh chóng lao ra khỏi cửa.

Ở ngoại ô thành phố G, có một tòa nhà sừng sững khí thế, có một ngọn núi cao tên là Phi hà. Núi Phi Hà chẳng những cảnh sắc đẹp đẽ, hấp dẫn người ta chính là sự thần bí nơi đây. Nghe nói, thần tiên từng xuất hiện ở nơi này, nghe nói, nơi này cũng là nơi câu duyên phận tốt đẹp. Thất nguyệt bảy ngày hàng năm, rất nhiều nam thanh nữ tú đến đây, không ngại gian khổ leo đến đỉnh núi chỉ để cầu được tình yêu.

Vách núi Phi Hà nhìn từ xa giống như Nhiễm Hồng Hà, đến gần thì sắc thái sắc sỡ, có rất nhiều vách núi, vách đá như đao gọt phù như chỉ trời xanh; sơn gian cao hạp u cốc, cỏ mọc tươi tốt, thanh nhã yên tĩnh, phong trần bất nhiễm.

Hôm nay Núi Phi hà không biết tại sao lại đặc biệt yên tĩnh, hơn nữa lại còn có những vết chân hiếm thấy. Chỉ có một cô gái mỹ lệ mặc chiếc váy dài màu trắng, dọc theo con đường nhỏ uốn lượn khúc chiết mà mò lên đỉnh núi. Con đường nhỏ hai bên cây cối mọc xanh tốt, không khí đặc biệt tươi tốt làm người ta cảm thấy u nhả đến yên lặng, như thể đưa bản thân mình vào thế giới không tiếng động vậy.

Cô gái xinh đẹp đến đỉnh núi đã sớm đỏ mặt hơi đầm đìa, cô đứng trên đỉnh núi quan sát xuống dưới, mây trắng tràn ngập, mây mù lượn lờ, trong lúc này màu xanh điểm tĩnh làm người hướng về, các dãy núi trùng điệp như một dải lụa Phi Thúy đầy màu sắc đi thông đến Thiên đường.

Cô nhẹ nhàng ngửa mặt lên, từng làn gió nhẹ thổi vào mặt, những đám mây trước mắt như có thể chạm vào được, trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh làm con người trở nên thống khổ mà ngọt ngào. Cuối cùng, cô tiến lên vài bước, nhắm chặt mắt lại, cả cơ thể hướng về phía trước, cả người rơi vào đám mây đó.

“Đừng!” Vừa leo lên đỉnh núi Trạc Thác thấy hình ảnh làm lòng người đau xót, anh tuyệt vọng kêu to chạy như bay đến, anh dùng kính công rồi thả người nhảy theo xuống, ý muốn bắt lấy thân hình màu trắng đang rơi. Khi anh sắp bắt được cô, đột nhiên phát hiện vấn đề rất nghiêm trọng, không xong rồi, tại sao khinh công lại đột nhiên biến mất? Do trọng lực tác dụng, anh lại phát hiện mình đã lướt qua bóng dáng màu trắng, khoảng cách càng ngày càng xa, anh ngửa mặt lớn tiếng gào thét: “Vũ nhi, vũ nhi!”

Tư Vũ mở to mắt ngây ngốc nhìn anh, sau đó lại nhắm mắt lại và tiếp tục rơi.

“Vũ nhi. ... Vũ nhi. ...” Trong sơn cốc truyền đến từng đợt từng đợt tiếng gào thê lương, cuối cùng tất cả trở lại yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30

Trong phủ thái tử nước Nguyệt Ký.

Trong sương phòng ưu nhã yên tĩnh, một chàng trai trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn ngồi ngay ngắn trước giường, gương mặt lo lắng cùng dáng vẻ ân cần đang chăm chú ngắm nhìn cô gái xinh đẹp đang ngủ say trên giường.

Đột nhiên mí mắt cô gái bỗng nhúc nhích, cô chậm rãi mở to mắt, đôi mắt chuyển động ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người chàng trai ăn mặc cổ trang ngồi trước giường, lòng mày không tự chủ được mà nhíu lại.

Đôi mắt thanh tịnh sáng ngời! Bốn mắt nhìn nhau khiến chàng trai bị mê muội, kích động nói: “Cô nương tỉnh rồi à? Hãy nằm nghỉ thêm chút nữa, để tôi đi mời thái y!” Nói xong, anh vội vàng đứng dậy đi thẳng ra phía cửa.

Nhìn bóng người dần tan biến ở ngoài cửa, Tư Vũ triệu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm vào đỉnh màn màu lam, những hình ảnh trong quá khứ dần dần hiện về. Từ đỉnh Phi Hà nhảy xuống với mục đích là tự tử, nhưng cô không những không chết mà còn xuyên không về cổ đại.

Chẳng lẽ chỗ đó không thông đến Thiên đường mà chỉ xuyên việt thôi soa? Trong phòng bài trí rất cổ kích, với lại quần áo chàng trai kia cùng cách ăn nói đều chứng minh nơi này là cổ đại!

Không thể tưởng tượng được Thiên đường lại khó đến như vậy, cũng được rồi, chỉ cần rời khỏi chỗ đó là tốt rồi, chỉ cần rời khỏi anh thì ở đâu cũng được. Trong đầu bỗng hiện lên hai nét mặt già nua hiền lành, một nỗi khổ sở, phiền muộn xẹt qua trong lòng, sau này chỉ có thể ở nơi xa xôi này tưởng

niệm về thế kỷ hai mươi mốt và hai đứa trẻ ở Thiên đường.

Từ từ ngồi dậy, cô nhìn lại khung cảnh xung quanh lần nữa, trong phòng bố trí rất hoa lệ, xem ra nhìn cũng biết là người Phú Quý, vừa rồi nghe chàng trai kia nói cái gì mà thái y, chẳng lẽ nơi này là hoàng cung? Là triều đại nào? Hoàng đế là ai?

Suy nghĩ không còn được rõ ràng thì cửa phòng lại bị đẩy ra, chàng trai vừa rồi bước đến, đi sau là một người trung niên.

Trải qua một phen thăm khám, hỏi han, người trung niên sung sướng nói: “Bẩm thái tử điện hạ, vị cô nương này thân thể rất bình thường, chỉ có hơi chút mệt mỏi và suy yếu, vì thân sẽ kê đơn cho nàng dùng, không quá vài ngày nhất định sẽ hoàn toàn bình phục.”

Chàng trai trẻ tuổi mừng rỡ “Ừ, người lui xuống trước đi!” Sau đó anh gọi vọng ra ngoài “Liều công công, hộ tống Đồi thái y ra ngoài, nhớ khen thưởng!”

Vừa dứt lời, cửa ra vào xuất hiện một thái giám với bộ dạng và cách ăn mặc già dặn, cúi đầu xoay người, thanh âm mạnh mẽ nói: “Đồi thái y, mời!”

Đầu tiên Đồi thái y khom người cúi đầu với chàng trai trẻ, sau đó rời đi.

Khi phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, chàng trai trẻ mới ôn nhu hỏi: “Xin hỏi xưng hô với cô nương thế nào?”

“Tôi. .... Vong Ưu.” Tur Vũ nhàn nhạt trả lời “Đúng rồi, tại sao tôi lại xuất hiện ở đây?”

Gương mặt lạnh lùng, giọng điệu bình thản không mang theo chút cảm tình nào, hơn nữa, cô thậm chí cả tên cũng đặc biệt như vậy. Chàng trai trẻ hít một hơi sâu, vẫn ôn hòa nói: “Ta là Tur Mã Tước, thái tử nước Nguyệt Ký, hôm qua phía sau núi của hoàng cung ta phát hiện nàng hôn mê bất tỉnh nên ta dẫn về phủ.”

Tur Vũ bùng tỉnh, lo lắng đến những lễ nghi thời cổ đại liền vội vàng đứng dậy, hạ mặt chạm đất, nhìn anh nhẹ nhàng cúi đầu: “Đa tạ thái tử điện hạ đã cứu mạng!”

Tur Mã Tước lập tức nâng cô dậy “Vong Ưu cô nương không cần đa lễ, nếu không ngại thì từ nay về sau cô cứ gọi trực tiếp tên ta.” Không biết tại sao anh không hy vọng nàng phân biệt thân phận với mình.

“Vong Ưu không dám!” Ở cổ đại chú ý nhất là thân phận, tuy không hiểu vì sao anh lại đối xử với mình như thế nhưng cô không bao giờ muốn đụng chạm tới bất kỳ chàng trai nào nữa, cho dù là người cực kỳ ôn hòa.

Thấy cô cự tuyệt làm cho gương mặt Tur Mã Tước trở nên tối sầm lại, anh cố giả bộ bình tĩnh nói: “Đúng rồi, xin hỏi cô nương là người ở đâu, tại sao lại xuất hiện ở phía sau núi của hoàng cung?”

Tur Vũ trầm nghĩ một hồi, lúng túng nói: “Tôi. .... Tôi không biết!”

Thấy cô đau khổ, Tur Mã Tước vô cùng kinh ngạc: “Chẳng lẽ cô nương không nhớ được những chuyện trước kia?”

Tur Vũ chậm rãi gật đầu, khuôn mặt đầy lo lắng và bàng hoàng: “Thực xin lỗi, tôi. .... Tôi không biết thân phận của tôi là gì, làm sao bây giờ?”

“Đừng nóng vội!” Trong lòng Tur Mã Tước dâng lên một tia thương tiếc “Có lẽ do hôm qua bị thương nên cô tạm thời bị mất đi ký ức trước kia, qua mấy ngày nữa sẽ khá hơn thôi. Mấy ngày này cô có thể xem hoàng cung như nhà mình.”

Thân là thái tử, không phải hấn rất mạnh sao? Tại sao một chút nghi ngờ mình cũng không có, ngược lại còn hoàn toàn tin tưởng mình như vậy? Tâm tình trở nên buồn bực âm thầm. Cũng được, trước tiên cứ giả vờ mà ở lại đây, yên lặng theo dõi sự việc, kết quả xấu nhất là chết mà thôi. Dù sao chết đối với cô mà nói đã không còn đáng sợ nữa rồi!

Thấy thần sắc cô hoảng hốt, Tur Mã Tước cho rằng cô lại đang cố gắng nghĩ về quá khứ, an ủi cô nói: “Vong Ưu cô nương, đừng nên ép bản thân, hãy để mọi chuyện xảy ra theo tự nhiên, nếu không để ta lại mời thái y đến xem.”

Tur Vũ lấy lại tinh thần, cảm kích nhìn anh gật đầu.

Tur Mã Tước đang chuẩn bị gọi truyền thì Liều công công đã nhanh hơn một bước, ông đi đến: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, hoàng thượng tìm ngài!”

Mặt Tur Mã Tước hiện lên một tia khác thường, anh đảo mắt nhìn Tur Vũ: “Nàng cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, ta làm xong việc rồi sẽ gọi Đồi thái y tới khám bệnh cho nàng. Ta đã sắp xếp một vài cung nữ đợi bên ngoài, nếu như có việc gì cần thì hãy gọi họ.” Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nàng có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

“Không cần, tôi muốn tiếp tục nghỉ ngơi. Cảm ơn thái tử điện hạ!” Tur Vũ lắc đầu, giọng điệu bình thản như nước.

Tur Mã Tước nhìn lại cô một lần nữa rồi cất bước đi.

Nhìn bóng lưng cao lớn nhanh chóng biến mất, Tur Vũ trở về giường nằm xuống, thần sắc có chút phức tạp, đắm chiêu.

Trong điện hoàng tử của hoàng cung Thịnh Trạc.

Trên mặt giường lớn màu vàng nhạt, một chàng trai trẻ tuổi tuấn mỹ tuyệt luân với hai mắt nhắm nghiền, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Vũ nhi..... Vũ nhi.....” Lúc này, một người phụ nữ trung niên đi đến trước giường, ngồi cạnh chàng trai lớn tiếng gọi: “Thác nhi, tỉnh lại đi, Thác nhi!”

Chàng trai bỗng nhiên mở to mắt, ngồi dậy, nhìn khung cảnh quen thuộc, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở người phụ nữ trung niên, chần chờ nói: “Mẫu hậu?”

Đúng, đây là người phụ nữ duy nhất của triều đại Thịnh Trạc – Âu Dương Nhượng Vũ, bà chăm chú ôm chặt anh, vô cùng kích động: “Thác nhi, bảo bối của mẫu hậu, rốt cục con đã trở lại, rốt cục con cũng tỉnh.”

Trạc Thác rời khỏi lòng bà, hỏi: “Mẫu hậu, lần này không phải con nằm mơ chứ? Con thật sự đã trở lại rồi, trở lại triều đại Thịnh Trạc rồi?”

Âu Dương Nhượng Vũ mừng rỡ gạt nhẹ đầu, vừa xoa mái tóc đen kiên cường, vừa khẳng định: “Ừ, không phải nằm mơ đâu. Chiều qua, Tiểu Toàn Tử ở ngự hoa viên phát hiện thấy con.” Nói rồi bà lại nghĩ lại đến ngày hôm qua.

Lúc ấy, bà đang chop mắt ở đại điện cung Càn Thanh, vừa hay đang nghĩ tới đứa con đã mất tích bấy lâu thì Tiểu Toàn Tử đột nhiên vội vàng chạy tới báo cáo: “Khởi bẩm nương nương, nô tài.....Nô tài vừa chứng kiến.....chứng kiến một nam nhân mặc dị phục xuất hiện ở ngự hoa viên, hình như là..... hoàng tử, nhưng hình như lại không phải.”

Bà lập tức mở to mắt, kích động nhìn Tiểu Toàn Tử “Chuyện gì mà không phải, Tiểu Toàn Tử, người nói rõ ràng cho ta nghe xem nào.”

“Người kia giống hoàng tử của chúng ta như đúc, à không, giống hệt như làm trò hề, nhưng y phục trên người lại cực kỳ kỳ quái, hơn nữa mái tóc ngắn đến cổ quái.”

Nhượng Vũ nghe xong càng khẳng định đó là Trạc Thác, bà nhanh chóng chạy đến ngự hoa viên thấy người đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh thì mừng như điên. Đứa con mất tích suốt sáu năm trời của mình, cuối cùng cũng đã được gặp lại rồi.

“Mẫu hậu... Mẫu hậu.....” Từng đợt tiếng gọi dồn dập khiến Nhượng Vũ trở lại với hiện tại, trong lòng vẫn vui mừng như nước cuộn trào, bà nghi ngờ nhìn anh: “Thác nhi, có phải không thoải mái ở đâu không? Để mẫu hậu tuyên gọi Lý thái y tới kiểm tra lần nữa cho con.”

“Con không sao.” Trạc Thác ngăn cản “Mẫu hậu, ngoài con ra người còn phát hiện ai khác nữa không?” Anh rất muốn biết Tư Vũ có phải cùng mình trở về đây không.

Nhượng Vũ kinh ngạc, lắc đầu “Không có, lúc ấy chỉ có mình con xuất hiện ở ngự hoa viên. Thác nhi, chẳng lẽ có người cùng về với con à? Là ai vậy?”

Trạc Thác nghe xong như bị thiên lôi đánh trúng, do anh đến muộn một bước hay do ông trời muốn trừng phạt anh, Vũ nhi đã chạy đi đâu rồi? Bây giờ phải làm sao? Anh không thể mất cô được, không thể không có cô được.

“Thác nhi, con không sao chứ?” Thấy thần sắc anh kích động, khốn khổ, Nhượng Vũ lo sợ.

“Không sao, mẫu hậu, con hơi mệt, muốn ngủ thêm chút nữa.”

Kìm nén nghi ngờ trong lòng, Nhượng Vũ khẽ gạt đầu “Vây con nghỉ ngơi đi, nếu như có gì không ổn nhất định phải nói cho ta biết.” Nghĩ lại vẫn thấy không yên lòng, bà lại nói tiếp: “Thác nhi, hay để cho Lý thái y kiểm tra lại thêm chút nữa nhé.”

“Mẫu hậu, thật sự không cần đâu, con không sao mà, chỉ cần ngủ một giấc là ổn.” Trạc Thác nói xong rồi trực tiếp nằm xuống xoay mặt đi.

Những nghi ngờ trong lòng Nhượng Vũ càng lúc càng lớn, từ trước đến giờ đứa nhỏ này chưa bao giờ cư xử như vậy, nhưng nó lại không chịu nói ra, mình thì không dám quần đến nền quyết định trước hết là để cho nó yên lặng một chút, chờ tâm tình nó hồi phục thì sẽ hỏi chuyện đã xảy ra trong sáu năm nay. “Mẫu hậu ra ngoài trước, con cố nghỉ ngơi cho tốt đi, đến giờ ăn trưa mẫu hậu sẽ quay lại thăm con.” Nhìn người trên giường không phản ứng gì, bà thở dài một tiếng, phát tay ra hiệu cho cung nữ bên ngoài ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, rồi tiếng bước chân chậm rãi đi xa, Trạc Thác mới trở mình, ngửa mặt nhìn tấm màn màu vàng nhạt miên man suy tư.

Lúc đó anh và Vũ nhi cùng nhảy xuống một nơi, vì bị mất khinh công và vấn đề về trọng lượng nên anh rơi còn nhanh hơn so với cô, rồi lại phát hiện khoảng cách của hai người càng lúc càng xa, khi đến mặt đất thì xương mù dày đặc, và cuối cùng là không thể nhìn thấy bóng dáng Tư Vũ đâu mà anh cũng dần dần mất đi tri giác.

Nhưng tại sao Vũ nhi lại không xuất hiện cùng lúc với mình? Cô ấy đã đến nơi nào? Chẳng lẽ khi rơi xuống sơn cốc đã chết? Không được, Vũ nhi, anh không cho em chết, anh còn chưa giải thích với em, còn chưa chuộc tội, không cho phép em rời khỏi anh. Nghĩ đến những khả năng này, những tiếng hò hét không ngừng từ đội trong lòng anh bỗng nhiên xuất hiện.

Cuối cùng cũng đã biết hết mọi chuyện, nhớ lại mình từng lạnh lùng, tàn khốc đối với cô ấy, anh mới phát hiện tâm tính lương thiện của mình trở nên đau nhức. Nhớ đến những lần tàn nhẫn chồng chất của mình đối với cô ấy, anh hận không thể giết chết chính mình; nói như vậy, đứa trẻ cũng chính do mình bóp chết. Trời ơi! Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Tại sao lại đắc tội như vậy, khó trách ông trời muốn trừng phạt anh, muốn làm cho anh và cô ly biệt.

“Ông trời ơi, tôi biết tôi sai rồi, xin người đừng cướp đi Vũ nhi, xin người hãy cho tôi một cơ hội được chuộc tội để bù đắp cho cô ấy. Người muốn tôi

làm gì cũng được!” Nhìn xuyên qua tấm màn màu vàng nhìn về phía nóc nhà trắng lợt, anh lớn tiếng cầu xin.

“Hoàng tử điện hạ!” Đột nhiên cửa phòng được mở ra, một đám nữ nhân xông tới, chạy đến trước giường.

Trạc Thác kinh hãi xoay người ngồi xuống, sợ hãi nhìn các cô gái, hét lớn: “Các người là ai? Tại sao lại dám xông vào tẩm cung của Hoàng tử?”

“Hoàng tử điện hạ, nô tì là Như Doãn!” Một cô gái với hai mắt sưng vì tỏ vẻ cầu xin.

“Hoàng tử điện hạ, nô tì là Hoàn Nhi!” Cô gái với dáng người mập mập cũng gấp gáp lên tiếng.

“Hoàng tử điện hạ, nô tì Yên Nhi!” Người này còn khủng khiếp hơn, gầy như que củi.

“Hoàng tử điện hạ,.....” Kể tiếp, tất cả mọi người không kém phần tranh nhau giới thiệu bản thân.

Nội tâm sợ hãi của Trạc Thác nhanh chóng hồi phục, trời ạ, tại sao các cô ấy vẫn còn ở lại trong điện. Còn nữa, anh đã từng có “Tứ đại mỹ thiếp”, mỗi người đều đã thay đổi hình dạng. Đã từng xinh đẹp như hoa như ngọc, nhưng nay lại như những cái xác chết trôi, anh đã từng khích lệ vì nhân gian có nhiều báu vật nhưng nay trở nên vô cùng khủng khiếp. Lý Phi Yên – là một thân hình quyến rũ mà anh từng sủng ái, nay lại như cây khô; Triệu Lạc Nhi – từng có giọng nói thánh thót như chim hoàng oanh, nay cuống họng lại khàn khàn như cá cơm năm mươi tuổi.

Nhìn những cô gái xấu xí này đến sài lang hồ báo còn chả thèm, Trạc Thác cảm thấy vô cùng chán ghét, anh gầm rít: “Cút ra, tất cả cút hết cho bản hoàng tử!”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thanh âm nghiêm túc nhưng chứa tia ôn nhu, Âu Dương Nhượng Vũ đi đến.

Những cô gái kia thấy thế đều quỳ rạp xuống trước mặt bà, khóc lóc: “Bẩm nương nương, hoàng tử không nhận ra bọn nô tì nữa rồi, người còn muốn đuổi bọn nô tì đi.”

Nhượng Vũ nhìn gương mặt Trạc Thác đầy tức giận và chán ghét, nhìn lại đám nữ nhân kia không khỏi thở dài một hơi. Những nữ nhân này đều là thị thiếp của Thác nhi, các cô ấy chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi nhưng nhìn tướng mạo và cách ăn mặc không khác gì những bà lão bảy tám chục tuổi. Năm năm trước, năm thứ hai sau khi Thác nhi mất tích, bà đã từng đề nghị tống các cô ấy xuất cung nhưng họ lại nhất định đòi ở lại, nói cái gì mà sống là người của Thác nhi, chết là quỷ của hoàng gia, cuối cùng, bắt buộc phải đành cho phép họ ở lại.

“Nữ tử vui mừng vì mình có nhan sắc.” Đàn ông không ở bên người thì các cô ấy còn trang điểm cho ai xem? Còn bảo dưỡng cho ai xem? Vì thế, vài năm nay, tất cả bọn họ đều rơi vào bộ dáng như thế, thật khiến lòng người chua xót.

“Hoàng tử cửa mới trở về nên chưa thích ứng được mọi chuyện, các người hãy lui xuống trước đi, chờ mọi chuyện thỏa đáng rồi sẽ lại tìm đến các người.” Nhượng Vũ phân phó cho các cô gái đứng dậy.

Mọi người vừa nghe vừa bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn vui vẻ đứng lên, cung kính hành lễ với Âu Dương Nhượng Vũ rồi quay lại nhìn người trên giường tràn đầy lạnh lùng rồi mới lưu luyến rời đi.

“Chờ chút!” Nhượng Vũ gọi với theo “Hãy chú ý một chút đến dáng vẻ, nếu có thời gian thì.....nên trang điểm một chút ha!”

Mọi người đều cúi đầu nhìn trang phục trên người mình một chút rồi những tiếng hét chói tai bắt đầu xuất hiện, các cô gái giải tán ngay lập tức.

Không gian trong phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, Nhượng Vũ đi đến trước giường, ôn nhu nói: “Thác nhi, phụ hoàng con cùng các hoàng thúc khác đều ở cung Càn Thanh chờ con, con mau cùng mẫu hậu qua đó đi.”

Trạc Thác vô cùng kích động nhìn bà: “Mẫu hậu, người phái người tới bảo con là được rồi, sao phải tự mình đến chứ.”

“Haha, mẫu hậu còn trẻ, việc này có khó nhọc gì đâu, hơn nữa ta ngồi kiệu đến vì ta lo lắng cho con.”

“Mẫu hậu!” Trạc Thác nghẹn ngào, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn người mẹ vĩ đại luôn yêu thương mình này!

“Mau dậy đi!” Nhượng Vũ hiền lành, ôn nhu nhìn anh, đứa con này cứ ngỡ đã mất mà giờ lại xuất hiện nên bà không thể không yêu thương nó được.

Cung Càn Thanh với màu xanh vàng rực rỡ, khắp nơi vui mừng, bận rộn nhưng đầy vui mừng. Trạc Thác theo sau Nhượng Vũ mà tự nhiên bước vào đại sảnh.

Trên chiếc bàn cơm to bày biện đủ các loại cao lương mỹ vị, khoác lên mình bộ lễ phục màu xanh lam, Trạc Thác ngồi chính giữa, xung quanh có vài chàng trai trẻ tuổi anh tuấn bất phàm, lông mi ngũ quan đều giống hệt Trạc Thác. Họ vừa thấy Trạc Thác đi đến, tất cả đều đứng thẳng người lên, vui mừng đồng thanh nói: “Đại hoàng huynh!”

Nhìn những đứa em đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm thâm hậu này, Trạc Thác vô cùng kích động, hai tay anh chỉ biết nắm chặt không biết nói lời gì.

“Tốt lắm, mọi người ngồi xuống ăn cơm đi.” Âu Dương Nhượng Vũ từ kích động rồi dần dần bình tâm lại, ngồi xuống bên phải của Trạc Thác, ý bảo Trạc Thác ngồi ở phía đối diện với bà.

Hôm nay cung Càn Thanh trở lại với không khí náo nhiệt vốn đã bị quên lãng; trước kia, để bồi đắp thêm tình cảm, Nhực Vũ lập ra một quy định là vào ngày mười lăm hàng tháng, tám huynh đệ tỷ muội đều tập trung ở cung Càn Thanh cùng nhau dùng bữa, nói chuyện phiếm. Nhưng từ sáu năm trước, không hiểu tại sao Trạc Thác lại biến mất, hoàng đế liền tạm dừng việc tụ họp này lại, các hoàng tử khác cũng ít khi tụ tập với nhau để tránh mẫu hậu nhìn thấy lại đau lòng.

Nhưng giờ cuối cùng cũng có thể tụ họp nói chuyện phiếm với nhau, tất cả mọi người đều thật sự rất vui mừng. Bữa cơm này họ không hề đổ kỵ, mà toàn bộ thời gian họ nói chuyện và ăn uống cũng còn không đủ. Một vài hoàng tử thay phiên nhau tra hỏi về cuộc sống của Trạc Thác trong sáu năm qua, Trạc Thác chậm rãi trả lời từng người một; tất cả mọi người đều chìm đắm trong vui mừng đã mất nhưng nay được hồi lại, cả nhà vui vẻ hòa hảo.

Hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng Trạc Thác đã tỉnh lại, lạ thật, nói thật thì dường như cả đêm anh không ngủ, chỉ nhớ lại những chuyện đã qua, hồi hận và cầu nguyện.

“Quý phi nương nương đến!” Nghe thấy tiếng gọi lạnh lạnh truyền đến từ ngoài cửa, sau đó là một tiếng nói ôn nhu mà thân thiết: “Thác nhi, mẫu hậu có thể vào không?”

Trạc Thác nhanh chóng chạy ra khỏi giường, chạy đến sau cửa, mở cửa chính cung kính đón bà: “Mẫu hậu, chúc người buổi sáng tốt lành!”

Nhực Vũ cầm lấy tay anh bước vào cửa “Thác nhi, con rời khỏi đây mấy năm nay, hoàng cung cũng đã thay đổi không ít, mẫu hậu muốn đi dạo với con một chút.” Quả nhiên là người mẹ nhị thập tứ hiếu, vì muốn làm anh nhanh chóng khôi phục lại cảm giác quen thuộc nơi đây nên sáng sớm đã đến thăm anh.

Sau khi rửa mặt, một chàng trai khôi ngô tuấn tú xuất hiện trước mặt Nhực Vũ. Lớn lên đẹp trai cũng có chỗ tốt, bất kể mặc quần áo gì cũng đều rất đẹp, rất quyến rũ. Một bộ quần áo trắng muốt vốn nên xứng với một mái tóc dài, nhưng anh lại để mái tóc ngắn thô đen.

Nhưng dù cho có cố phối hợp nhưng lại không được tự nhiên hoặc là cảm giác chẳng cái gì ra cái gì cả. Thoạt nhìn cả người thì đều có nét đặc sắc, nhưng tất cả đều là nhờ vào thân hình hoàn mỹ và gương mặt tuyệt luân của anh!

Âu Dương Nhực Vũ hài lòng nhìn anh rồi cùng anh bước ra ngoài.

Hai người vừa bước ra đại điện, một đoàn mỹ nhân đột nhiên lao đến, cùng nhau hét lớn “Hoàng tử điện hạ.....”

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31

Âu Dương Nhực Vũ hài lòng nhìn anh, trêu ghẹo: “Đúng là mỹ nam của dân quốc!”

Trạc Thác bị bà chọc cho cười phá lên, tâm tình tốt cực cũng có chút vui mừng như chim sẻ, anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bà rồi bước ra cửa.

Vừa bước ra đại điện, một đoàn mỹ nhân đột nhiên lao đến trước mặt anh, cùng nhau hét lớn: “Hoàng tử điện hạ.....”

Uy lực của chàng trai này thật không thể bỏ qua, phụ nữ biết cách ăn mặc đều bởi vì đàn ông. Những người phụ nữ này hoàn toàn khác với vẻ ngoài ngày hôm qua, vốn dĩ các cô gái được ông trời ban cho vẻ mỹ lệ, nhờ vào tài ăn mặc tí mĩ nữa nên lại khôi phục lại vẻ đẹp vốn có của mình.

Nhưng, xem ra Trạc Thác coi các cô ấy không bằng một đầu ngón út của Vũ nhi. Hai hàng lông mày anh nhíu chặt, phiền nản nói: “Hãy trở về tẩm cung của các người đi!”

Đám thị thiếp bị cơn giận của anh làm cho kinh sợ mà run rẩy, tất cả đều chuyển ánh mắt về phía Nhực Vũ với ánh mắt đầy oán thán.

Nhực Vũ cũng lặng lẽ cảm thấy thương cho các cô ấy, lại thoáng nhìn sắc mặt ngày càng đen của Trạc Thác đành phải an ủi: “Hôm nay hoàng tử có chuyện quan trọng muốn làm, các người lui xuống trước đi.”

“Nhưng.....” Các cô gái thật đáng thương. Chờ đợi sáu năm cuối cùng cũng chờ được người đàn ông của mình trở về, đúng là rất đáng đợi, làm sao có thể không thương tâm, không khổ tâm.

“Lũ ngốc, mau nghe lời về trước đi.” Nhực Vũ bắt đầu đi nhìn các cô gái.

“Các người ở lại đây hay là chờ bốn hoàng tử điểm danh cho các người xuất cung hết?” Âm thanh lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ nào của con người sắc bén nhắm thẳng về phía các cô gái.

Không đến hai giây sau, những cô gái kia hoàn toàn biến mất.

“Thác nhi, tại sao con lại đối xử với họ như vậy?” Cùng là phụ nữ, Nhục Vũ cũng cảm thấy khó sở cho họ.

“Mẫu hậu, ngày mai xin hãy hạ chỉ, cho tất cả họ xuất cung.”

Nhục Vũ há mồm tròn mắt, không thể tin rằng anh lại nói như vậy, thật lâu sau bà mới trấn tĩnh lại nói: “Thác nhi, tuyệt đối không thể được. Trên danh nghĩa dù họ chỉ là tì thiếp của con, nhưng người nhà của họ đều là quan lại trong triều đình, tương lai con sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế mà thân phận của họ cũng nhờ vậy mà được đề cao. Nếu con vô duyên vô cớ đuổi họ đi thì chắc chắn triều đình sẽ gặp phải đại họa.”

“Hài nhi thật sự không muốn gặp lại họ.”

“Thác nhi, năm đó mẫu hậu đã từng nói, con đã tiếp nhận họ thì tương lai không thể gạt bỏ họ nếu muốn làm tốt. Nhưng lúc ấy con lại không chịu nghe lời mẫu hậu khuyên bảo.” Nhục Vũ đột nhiên nghiêm túc.

“Nhưng.....” Nhưng năm đó anh chưa gặp Vũ nhi, những người phụ nữ này chẳng qua chỉ là công cụ để làm ấm giường và phát tiết khi cần thôi, vì thỏa mãn tâm lý và nhu cầu của mình đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Không hiểu được trước kia mình nhìn thế nào mà thấy họ kiêu ngạo, mê người; giờ đây anh chỉ biết nhìn thấy họ là anh lại đau đầu, đau bụng.

“Thác nhi, họ là người của con, do con quản lý. Con muốn hưởng thụ quyền lợi thì phải thực hiện nghĩa vụ! Tới qua, ta với phụ hoàng con có đề cập qua, tháng sau sẽ chính thức sắc lập con làm thái tử, ngôi vị hoàng đế sẽ do con nắm giữ. Vì thế, con càng không thể bỏ rơi họ.”

Trạc Thác vô cùng phiền muộn, ayyyy, tạm thời cứ cho qua chuyện này đã, vấn đề chủ yếu trước mắt là tìm được Vũ nhi “Đúng rồi, mẫu hậu, con có thể dùng vệ binh của hoàng cung không?”

“Đương nhiên có thể, từ nay về sau con có thể tùy hứng giao họ đi.” Nhục Vũ nhẹ gật đầu, sau đó buồn bực hỏi: “Thác nhi, con muốn họ làm gì?”

“Con.....muốn tìm một người. Cô ấy cùng rơi xuống một chỗ với con. Con nghĩ chắc cô ấy cũng xuyên việt đến cổ đại rồi.” Ý nghĩ trong lòng các lúc càng mãnh liệt “Con nhất định phải tìm bằng được cô ấy.”

“Thác nhi, cô ấy đối với con rất quan trọng phải không? Cô ấy đã có thai? Loại ánh mắt quan tâm này ở Trạc Thác bà thấy nhiều lắm. Khó trách khi mới về đã vô cùng bài xích và chán nản những cô gái kia, hóa ra là trong nội tâm đã yêu người khác. Đứa nhỏ này, một khi đã yêu thì vô cùng liều lĩnh, ánh mắt không thể dung nạp thêm những người phụ nữ khác nữa, thật là khiến người ta vừa mừng vừa vui.

Nhìn gương mặt hiền lành, luôn yêu thương mình từ nhỏ trước mặt – mẫu hậu, Trạc Thác không nhìn được mà kể hết nỗi lòng của mình ra.

“Mẫu hậu, hài nhi đáng chết, tội của hài nhi không thể tha thứ được, khiến cô ấy bị tổn thương, cô ấy chắc chắn sẽ không bao giờ còn thích hài nhi nữa. Mẫu hậu, phải làm sao đây? Con nên làm gì đây?” Nói ra câu cuối cùng, anh hối hận, nước mắt chảy dài xuống má.

Nhục Vũ đau lòng nhìn anh, khuôn mặt tuần tú kia vĩnh viễn tràn ngập tự tin này bỗng nhiên nay lại vô cùng hối hận và khó sở. Chẳng lẽ tất cả là duyên số, cô gái kia tự sát lại vì tình mạng Thác nhi trở về thời cổ đại. Cô gái kia? Tại sao lại không xuất hiện cùng với Thác nhi, chẳng lẽ đã bất hạnh mà rơi xuống đáy vực sâu?

Không, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy, tuy Trạc Thác tội ác tày trời nhưng cũng là người có tình cảm, giống như mình với Trạc Thác cũng đã trải qua bao nhiêu gian khổ cuối cùng cũng được ở cùng một chỗ “Thác nhi, ta nghĩ Tư Vũ chắc là cũng đang ở đâu đó ở thời cổ đại này, chỉ có điều không biết là ở nơi đâu thôi. Con yên tâm, ta sẽ nói với phụ hoàng con để con có thể lúc nào cũng điều động hộ vệ binh đi tìm Tư Vũ.”

“Nhưng, con sợ cô ấy không cùng xuyên việt, con sợ cô ấy đã rơi xuống chân núi Phi Hà.” Trạc Thác đau lòng khóc lớn “Mẫu hậu, con rất hối hận tại sao lại ngu ngốc như vậy, tại sao lại để đồ kị che mắt, nếu như không phải do con tàn nhẫn thì cô ấy sẽ không tuyệt vọng mà lựa chọn như vậy. Người biết không, cô ấy thật sự yêu con dù biết con có ý muốn làm hại đứa bé thì cô ấy vẫn tha thứ cho con. Là con, do con trở nên biến thái và đáng ghét bỏ, làm cô ấy hết hy vọng mà vẫn chẳng buông tha.”

“Thác nhi, đừng như vậy. Trước hết chúng ta phải tìm được cô ấy đã. Chỉ cần tìm được cô ấy thì mọi chuyện có thể cứu vãn được. Không phải con đã nói sao? Cô ấy yêu con như vậy thì sẽ tha thứ cho con thôi. Người có tình sẽ trở nên thân thuộc, mẫu hậu là người từng trải nên rất hiểu điều ấy. Cho nên con phải tỉnh táo lại mới có thể tìm được cô ấy.”

Trạc Thác nghe được thì tâm trạng tràn ngập năng lượng, tâm trạng hồi phục trở lại, anh vội vàng thúc giục: “Mẫu hậu chúng ta đi nói với phụ hoàng ngay bây giờ được không, hôm nay con muốn bắt đầu tìm người.”

Nhục Vũ nhẹ gật đầu, rồi cùng anh ra khỏi tầm cung hoàng tử tới Cung Càn Long.

Tại phủ Thái tử của Hoàng cung nước Nguyệt ký.

Trong ngự hoa viên yên tĩnh, tươi tốt, trăm hoa đua nở, bách điều đua tiếng. một cô gái đứng cạnh đình lan nhìn xuống nước dưới lòng bàn chân đang chảy xiết, về mặt đầy trầm tư.

“Vong Ưu cô nương!” Bên tai truyền đến một tiếng gọi ôn hòa ưu nhã, Tư Vũ đảo mắt nhìn lại một thân hình mặc triều phục vàng nhạt, Tư Mã Tước đang đi đến chỗ cô.

“Đã đến giờ lên triều rồi à?” Cô bình thản hỏi một câu, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, không thấy có chút cảm xúc nào.

Tư Mã Tước nhẹ gật đầu mê hoặc nhìn cô. Đã mười ngày kể từ khi cô xuất hiện ở hoàng cung, nhưng vẫn mãi bộ dạng này, khuôn mặt như phủ một lớp băng, luôn trầm mặc ít nói, mỗi lần đều là do bản thân mình chủ động nói chuyện thì cô ấy mới trả lời. Có khi anh hoài nghi không biết cô có phải người nhân gian không nữa. Nếu không thì tại sao tình cảm không hề lay động như vậy.

Nhưng hết lần này đến lần khác anh đều bị cô thu hút, lần đầu tiên ở dãy núi phía sau hoàng cung, khi thấy cô bị hôn mê bất tỉnh, trong lòng anh đã sinh ra một cảm giác khác thường; lần đầu tiên nhìn thấy một ánh sáng thanh tịnh sáng nhòe, đôi mắt đen nháy ngây thơ to tròn thì anh đã như bị rơi vào tay giặc. Anh thích vẻ lạnh nhạt, trầm mặc, thần bí đó của cô.

Ánh mắt tham lam chăm chú nhìn cô, Tư Mã Tước vui mừng nói: “Vong Ưu cô nương, hôm nay là hội chùa kinh thành Nguyệt Kỳ được tổ chức mỗi năm một lần, ở đó rất vui vẻ, hay chúng ta xuất cung đi xem một chuyến.”

Tư Vũ hơi sững sốt một chút, im lặng không nói gì.

Tư Mã Tước lập tức trở nên thất vọng, nhẹ nhàng than thở một tiếng, muốn tiếp tục nói chuyện thì Tư Vũ bình tĩnh nói ra một câu: “Cũng được!”

Gương mặt vốn âm đạm của Tư Mã Tước bỗng trở nên sáng lạng “Ta đi thay quần áo trước, nàng có muốn chuẩn bị một chút không?”

“Không cần. Huynh chuẩn bị xong thì đến đây tìm ta.”

Tư Mã Tước nhẹ gật đầu, vui mừng chạy đi. Nhìn thân hình vàng nhạt đang dần biến mất, Tư Vũ thu hồi ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chăm vào dòng nước chảy dưới chân mà ngăn người.

Ở phố Trường An của kinh thành Nguyệt Kỳ phồn vinh hưng thịnh nhất, mặt đất được lát toàn bộ bằng lá cẩm thạch, hai bên cửa hàng Lâm Lập bố trí rất tiện nghi.

Hôm nay là ngày hội chúc mừng nên từ sáng sớm đã rất đông người, tất cả mọi người tự động đứng sang hai bên, chừa sang một con đường ở chính giữa để đội ngũ hội chùa đi qua. Tiếng người huyên náo, cờ màu tung bay, vũ sư Du Long, mọi người đều vui mừng ra mặt, ai ai cũng cười cười nói nói trên nền trang phục long lẫy.

Tư Mã Tước đứng trong đám người nhìn những thứ kỳ vật cổ quái, hưng phấn nói: “Vong Ưu cô nương, cô xem, thật xinh đẹp, thật thần kỳ.”

Quan khách hào hứng tung bồng, Tư Vũ dừng như không có chút hứng thú, mắt cô nhìn đội ngũ từ từ đi qua mà không hề có phản ứng gì.

Người đến càng lúc càng đông, con đường càng lúc càng trở nên chật chội.

“Cháy! Cháy rồi!” Đột nhiên phía trước truyền đến từng đợt tiếng gào dòn dập, đám người xem lập tức vây quanh, gương mặt dần trở nên kinh hãi, ai nấy đều ôm đầu chạy tán loạn, ai nấy đều rất hoảng sợ.

Khuôn mặt Tư Vũ bình tĩnh đến đáng sợ, cô buồn bực khi nhìn thấy phản ứng của mọi người, khi quay lại nhìn Tư Mã Tước đứng bên cạnh thấy phản ứng bất lực, sợ hãi của anh thì cô càng cảm thấy khó hiểu.

Sau đó, đám người tán loạn thành một đồng, khắp nơi đầy dẫy tiếng la hét, tiếng khóc thét của bọn trẻ. Tư Vũ trừng to mắt nhìn người bị ngã trên mặt đất, họ đều là phụ nữ, trẻ con và người già nhưng rất nhiều đôi chân cứ dẫm đạp lên thân thể họ để bước qua. Vừa mới bắt đầu thì họ còn giãy dụa, nhưng cuối cùng là nằm im tại chỗ, không còn nhúc nhích nữa.

“Vong Ưu cô nương!” Tiếng nói sợ hãi của Tư Mã Tước truyền đến, sau đó cô bị một người nhẹ nhàng ôm lấy, bay lên và thả xuống một mảnh đất trống vài thước bên ngoài.

Rất lâu sau đó đám người rốt cục cũng giải tán, khung cảnh náo nhiệt trở lại vẻ tĩnh mịch vốn có. Trên mặt đất ngổn ngang đầy dẫy thi thể, trong số đó còn có một số người đang hấp hối mà giãy dụa.

“Nàng bị chảy máu!” Đến khi tiếng nói bên tai của Tư Mã Tước truyền đến một lần nữa, Tư Vũ mới lấy lại tinh thần nhìn vết máu loang lổ sau tay phải, lúc này cô mới cảm giác được sự đau đớn, vết thương này chắc hẳn là vừa rồi do những người kia hỗn loạn chạy trốn nên vô ý làm cô bị thương.

“Đi, tôi đưa cô hồi cung để thái y chuẩn đoán, tránh để vết thương lây nhiễm.” Anh vội vàng kéo cô rời khỏi.

“Đợi một chút!” Tư Vũ dừng bước nhìn những người trên mặt đất hỏi: “Huynh thân là thái tử, họ đây là con dân của huynh, lại..... Mặc kệ họ sao?”

Nhìn lại những người trên mặt đất đó, gương mặt Tư Mã Tước hiện lên một vẻ thống khổ nhưng rất nhanh sau đó đã biến mất.

Anh lúng túng nói: “Họ..... Tự khắc có người chăm sóc. Chúng ta đi thôi.” Không nói thêm lời nào, anh kéo cô ngồi lên xe ngựa mà thị vệ vừa đánh tới, tiến thẳng về phía hoàng cung.

Miệng vết thương đã được tẩy rửa và băng bó kỹ, Tư Vũ dường như không thể quên được những tình cảnh kia mà bình phục trở lại, cô ngồi trên chiếc ghế lớn, cúi đầu nhìn mặt đất, tinh thần trở nên hốt hoảng.

“Nước Nguyệt Kỳ vì có khí hậu và địa lý tốt, hơn nữa phòng ốc thiết trí có vấn đề nên thường xuyên xảy ra hỏa hoạn. Hơn nữa, một khi đã cháy thì

không thể cứu vãn được.” Tư Mã Tước đến cạnh cô, trầm giọng nói.

“Nhưng, trường ‘hỏa’ kia giống như là bịa đặt chứ không phải thật sự có hỏa hoạn.” Tư Vũ ngẩng đầu nghi hoặc khó hiểu.

Tư Mã Tước thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói ra: “Hai năm trước, kinh thành từng xảy ra hỏa hoạn, vì cứu chưa kịp nên nhiều phòng ốc đã bị thiêu hủy, rất nhiều dân chúng không kịp chạy nên bị thiêu chết trong đám cháy. Lần đó làm tổn hại rất lớn, số người tử vong không thể đoán được. Từ đó về sau, dân chúng mà nghe đến ‘hỏa’ thì đều trở nên hoảng sợ, chạy khắp nơi để trốn.”

Tư Vũ bừng tỉnh, cuối cùng cũng hiểu được tại sao vừa rồi trên đường phản ứng của đám người kia lại kì quái như vậy. Nhưng nghĩ tới tình huống bí hiểm lúc đó cô lại cảm thấy vô cùng thương tiếc và buồn bực “Tại sao triều đình không chọn những viên quan có những biện pháp để bảo vệ dân chúng? Huynh cũng biết chuyện ngày hôm qua chẳng qua là nỗi sợ bóng gió, mà cuối cùng lại tạo thành một màn đại thương vong và tổn thất như thế! Huynh thân là thái tử, chẳng lẽ không thể thực hiện nghĩa vụ với dân chúng hay sao?”

Khuôn mặt Tư Mã Tước lộ vẻ ngạc nhiên không thể tưởng tượng được, không ngờ chuyện lần này lại khiến người lãnh mạc như cô trở nên có phản ứng như vậy. Khi anh nghĩ đến chuyện hôm nay khi gặp tình cảnh bí hiểm thì sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, sâu kín nói: “Mẫu hậu ta là hoàng hậu, căn cứ vào quy định của hoàng triều thì ta được sắc phong làm thái tử. Mà đại hoàng huynh Tư Mã Thuần của ta, mẫu phi của hắn rất được phụ hoàng sủng ái, bởi vậy thực quyền của hắn so với ta còn mạnh hơn gấp nhiều lần. Có thể nói rằng ta chỉ có hư vị, còn về phần những phương án và chính sách trị quốc thì phụ hoàng rất ít khi để cho ta tham dự.”

Tư Vũ nghe xong, tâm trạng liền âm thầm hiểu: đó không phải là một danh nghĩa thái tử ư? Không chừng đến vị trí hoàng đế về sau cũng chẳng đến lượt anh ta kế thừa. “Huynh tranh thủ nói chuyện với phụ hoàng mình đi.”

“Vừa mới đầu thì cũng có, nhưng mỗi lần tổng hội ông đều tìm lý do không cho ta tham dự; cuối cùng ta đành buông xuôi làm một gã thái tử rảnh rỗi.” Nhớ lại những khát vọng và lý tưởng của mình bị vùi dập, nỗi thống khổ ẩn sâu lại hiện về trong anh.

“Vậy huynh nghĩ vì sao dân chúng tận tụy sức lực để thực hiện lý tưởng và khát vọng sống của mình? Tại sao huynh lại không kiên trì?”

“Có ích sao?”

“Huynh không kiên trì tại sao lại biết là vô dụng?” Không biết tại sao cô lại muốn giúp anh, là vì muốn báo đáp việc anh đối xử tốt với mình, hay là không đành lòng để dân chúng phải chịu khổ? “Tư Mã Tước, ta sẽ giúp huynh!”

Tư Mã Tước sững sờ một chút, kinh ngạc nhìn cô.

Tư Vũ nhìn anh với ánh mắt chắc nịch, gật đầu: “Ta sẽ giúp huynh với phương diện cầu mưu, đối sách, còn huynh hãy tranh thủ đến bên phụ hoàng xin cho huynh được phụ trách. Từ giờ hãy thể hiện sự vĩ đại mà mình có. Đây là thành công bước đầu tiên!”

Tư Mã Tước khó mà tin được người con gái yếu đuối này, vẻ mặt lạnh nhạt vô tình này lại thật sự chịu giúp mình ư? Tại sao lại giúp mình? Nhìn lại đôi mắt to thanh tịnh đó tạo cho anh thêm niềm tin khiến anh không tự chủ được mà gật đầu: “Ừ, ta sẽ đi thỉnh cầu với phụ hoàng.”

Đến khi cửa phòng đóng lại, Tư Vũ mới rời khỏi chiếc ghế mà trở về bên giường ngồi xuống, tiếp tục suy nghĩ xem nên giúp anh như thế nào mới phải.

“Vong Ưu, thành công rồi, rốt cục phụ hoàng cũng đáp ứng thỉnh cầu của ta rồi.” Hôm sau, Tư Mã Tước thở hồng hộc chạy vào phòng cô, gương mặt tràn đầy vui mừng và kích động.

Tư Vũ từ bàn sách nhìn ra, lạnh lùng nhìn anh, vì anh tin tưởng nên giờ đã đến lúc dùng tên thật để tương xứng.

Mục trong nghiên đã khô, Tư Vũ cầm lấy tờ giấy đó đưa cho anh, nói: “Đây là phương án đầu tiên, huynh hãy xem một lần đi rồi ta sẽ giải thích cho hiểu.” Nhìn những chân thành trong mắt anh, cô biết nhất định anh sẽ thành công vì vậy nên đã sớm viết ra phương án này. May là từ nhỏ đã luyện viết chữ bằng bút lông, tuy không được đẹp như những người cổ nhân hay viết nhưng cũng được coi là tinh tế cả.

Tư Mã Tước chần chờ nhận lấy, nhìn kỹ mặt chữ, lúc đầu thì mê hoặc nhưng càng về sau càng vô cùng sung bái và tán thưởng. Sau khi xem xong, khuôn mặt anh tràn đầy phức tạp nhìn Tư Vũ: “Vong Ưu, nàng... Rốt cục là ai mà sao lại tài hoa như thế?” Sau đó đột nhiên nhớ đến khuôn mặt đang trầm ngâm nói: “À, thật xin lỗi, ta quên là nàng bị mất ký ức.”

“Không sao. Có hiểu hết không?”

“Ừ. Mặc dù có chút cổ quái nhưng ta sẽ nghiên cứu và cân nhắc thêm, nếu có chỗ nào không rõ thì ta sẽ hỏi nàng.”

Tư Vũ nhẹ gật đầu, biết rõ những điều này đối với họ chắc chắn rất lạ lẫm, cô đã cố gắng ghi chép cụ thể và kỹ càng hết mức có thể, ở hiện đại cô có học một ít kiến thức về hỏa hoạn, kể cả chuyện phòng bị và chạy trốn cô đều miêu tả ra, tuy không được chuyên nghiệp như nhân viên cứu hỏa nhưng đối với cổ đại mà nói thì đó được xem như là biện pháp tốt nhất rồi.

Tại phủ hoàng tử của hoàng cung Thịnh Trắc.

Tiền Viện Lý, từng đợt gió đêm thổi tới, những lá cây nhỏ nhất cũng lay động mà phát ra những âm thanh kỳ diệu.

Trắc Thác nghiêng mình dựa vào mặt ghế nhìn lên bầu trời đầy sao đẹp, cuối cùng chăm chú nhìn mặt trăng. Trăng đã tròn, nghĩa là anh và Vũ nhi đã xa

nhau như cũ.

Một tháng trôi qua, anh đã vận dụng tất cả người ở trong cung để tuần tra, nhưng vẫn chẳng có tung tích gì cả. Mỗi sáng sớm anh đều ngập tràn hy vọng, nhưng đến tối lại thất vọng trở về. Không biết phải tiếp tục bao lâu nữa mới có kết quả. Chẳng lẽ cô vốn dĩ xuyên qua hay vẫn còn ở lại thế kỷ hai mươi mốt, thậm chí có thể đã chết rồi?

“Thác nhi.”

Nghe được tiếng gọi, Trạc Thác quay lại nhìn thì thấy Âu Dương Nhượng Vũ và Trạc Thạc đang chậm rãi tiến đến gần mình, trong tay bà còn cầm một thứ gì đó.

Trạc Thác vội vàng đứng lên khỏi ghế, điều chỉnh lại biểu cảm: “Phụ hoàng, mẫu hậu!”

Trạc Thạc nhìn anh mỉm cười, Nhượng Vũ hiền lành nhìn anh: “Vừa rồi thấy con ăn ít như vậy nên mẫu hậu hạ lệnh cho họ nấu cho con một ít thức ăn khuya, nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.” Nói xong bà đặt xuống cạnh bàn đá.

Trạc Thác vội vàng ngăn cản: “Mẫu hậu, người cứ để con, đã trễ như vậy rồi mà còn phiền người và phụ hoàng mang đến, hài nhi thật có lỗi!”

“Đồ ngốc, đây cũng là cơ hội để ta với phụ hoàng con đi tản bộ mà.” Đã ở cô đại được hơn hai mươi năm nhưng Nhượng Vũ vẫn không có thói quen ngủ sớm, hiện giờ ban đêm mới hơn bảy giờ, đúng là khoảng thời gian đi tản bộ tốt nhất.

Trạc Thác vừa ăn vừa cùng họ tán gẫu, lúc này bên ngoài dường như truyền đến tiếng gõ mõ canh thanh: “Hong gió, xin chú ý phòng cháy!”

“Thác nhi, con biết không? Nước Nguyệt Ký vừa làm một đội phòng cháy gì đó, chuyên môn đối phó cháy nổ.” Trạc Thạc đột nhiên nói.

“Đội phòng cháy?” Nhượng Vũ và Trạc Thác cùng đồng thanh nói, đặc biệt là Trạc Thác, anh kích động vô cùng, hai bàn tay nắm chặt lại.

Chiếc cốc vì chịu sự run rẩy mà trở nên chấn động. Đây là từ chỉ hiện đại mới có, làm sao có thể xuất hiện ở nước Nguyệt Ký, chẳng lẽ.....?

“Ừ. Vì điều kiện tự nhiên của nước Nguyệt Ký nên thường xuyên xảy ra hỏa hoạn và gây ra rất nhiều tổn hại, cho đến nay vẫn chưa tìm được biện pháp nào để giải quyết. Một tháng trước, thái tử nước Nguyệt Ký đột nhiên nghĩ ra một biện pháp là thành lập đội phòng cháy chuyên dập tắt lửa, bình thường thì đi tuyên truyền làm thế nào để phòng tránh xảy ra hỏa hoạn hay chạy trốn lúc hỏa hoạn. Hiệu quả cực kỳ tốt, cuối cùng thì thái tử này cũng làm được.”

“Phụ hoàng, biện pháp này là do thái tử nghĩ ra? Hay có mọi người khác dạy bảo hoặc đề nghị?” Trạc Thác gấp giọng hỏi.

“Việc này..... Phụ hoàng cũng không rõ, những tin tức này đều do quân ta đóng ở lãnh sự quán nước Nguyệt Ký truyền về.”

“Lãnh sự quán?” Cố đại này thật sự càng này càng tiên tiến rồi, mặt Trạc Thác càng thêm nghi hoặc sâu sắc.

“Đúng rồi, lãnh sự quán. Do đề nghị dập tắt lửa nên tất cả họ đều phải làm nhiệm vụ trọng yếu là hiểu rõ tin tức địa phương để cùng phát triển, chọn lọc ra những ưu điểm của các nước khác để học hỏi rồi sau đó kịp thời đem tin tức truyền về. Ở từng nước chúng ta đều thiết lập một lãnh sự quán, mặt ngoài xem kính thương nhưng thực chất là tiếp thu tin tức.”

Trạc Thác lập tức lãnh hội, sung bái nhìn ông “Dập tắt lửa, vậy có nên gọi họ là đội điều tra, rốt cục là ai đã đề ra phương án cho thái tử nước Nguyệt Ký làm như vậy? Con nghĩ hẳn là một cô nhân, tuyệt đối không thể nghĩ ra sách lược như vậy được.”

“Ừ!” Nhượng Vũ biết rõ anh đang nghĩ gì, nói không chừng người đưa ra đề nghị lập đội phòng cháy này đúng là Tư Vũ “Trạc Thác, ông đừng chìm bỏ câu truyện truyền thư, phân bổ cho người bên kia lãnh sự quán âm thầm tìm hiểu xem người đưa ra sách lược này là ai. Ngày mai bắt đầu vào hành động có được không?”

Trạc Thác nghi hoặc không hiểu nhìn họ, không rõ tại sao họ lại có hứng thú với người nước Nguyệt Ký như vậy “Vũ nhi, nàng có thể nói cho ta biết tại sao lại làm như vậy được không?”

“Ayyy, nói ra rất dài dòng.” Nhượng Vũ nhìn thoáng biểu hiện hốt hoảng của Trạc Thác liền tiếp tục nói với Trạc Thác “Về cung Càn Thanh tôi sẽ từ từ nói cho ông biết.”

Sau đó họ lại tiếp tục nói chuyện phiếm đến tận canh hai, Nhượng Vũ và Trạc Thác mới rời khỏi điện hoàng tử. Nhìn một đôi bóng dáng cùng tan biến trong bóng đêm, Trạc Thác lại một lần nữa ngẩng đầu lên không trung nhìn trăng sáng, tâm tình đã nhẹ nhàng đi không ít, cuối cùng lại trở vào trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32

Cuối thu ở đình viện cây Phong đã bắt đầu nhuộm thành màu đỏ sẫm cạn bắt đồng, mỗi khi bão quét thì từng mảnh từng mảnh rơi rụng xuống đất, nâu trắng vân xanh lốt đá thees mà thành mặt đất, ngũ thải tân phân phong điệp làm đẹp, cực kỳ mỹ lệ sáng lạn. Hoa tươi xung quanh cũng không cam chịu yếu thế mà đua nhau nở rộ. Cứ thế mà sáng chói, những cảnh sắc mê người làm rung động lòng người khiến con người trở nên vô cùng thoải mái.

Tư Vũ dựa vào chiếc ghế lớn cạnh hồ sen, đầu gối bắt chéo, trên mặt đất là một bức tranh bằng giấy được đặt ngang, tay cầm chiếc bút lông to vừa suy nghĩ vừa bắt đầu đưa bút.

Đột nhiên, một cô gái lặng lẽ đến sau lưng cô, nhìn bức tranh mà lên tiếng tán thưởng: “Bức tranh đẹp quá, đứa trẻ thật tuần tú!”

Tư Vũ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía người đang nói chuyện. Chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi đứng lặng lẽ sau lưng, cô gái khoảng hai tám tuổi, tương mạo quyền lệ, trang phục quý phái, điểm hấp dẫn cô nhất là trên người cô bé này tỏa ra sự đơn thuần và ngây thơ. Mấy năm trước, trên người mình cũng có những khí chất như vậy, nhưng hôm nay lại bị vế tang thương thay thế.

“Họ là ai vậy?” Cô gái trẻ kích động hỏi, tiếng nói cực kỳ ôn nhu và mềm mại.

Tư Vũ vội vàng thu hồi lại bản vẽ, không đáp mà hỏi lại: “Xin hỏi cô nương là người ở đâu? Tới đây có việc gì vậy?”

Về lạnh lùng và vô lễ khiến cô gái hơi nhúm mày. Cho đến giờ không ai dám như vậy trước mặt cô, càng không ai dám cự tuyệt cô, nhưng vị tỷ tỷ này lại là người đầu tiên! Nhưng, trong lòng cô cũng dâng lên sự sung bái và kính trọng.

“Ta là công chúa nước Nguyệt Ký – Noãn Ngọc, thái tử ca ca là anh ruột của ta!” Tiếng nói nhỏ nhẹ tràn ngập khoe khoang.

“Tham kiến công chúa!” Tư Vũ vừa nghe xong liền lập tức hành lễ.

“Bình thân. Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Giọng nói ôn nhu của cô trì hoãn một ít.

“Công chúa đại giá quang lâm, xin hỏi có điều gì muốn làm?” Tư Vũ vẫn không chịu trả lời.

Cái miệng nhỏ nhắn của công chúa Noãn Ngọc vênh lên, xem ra vị tỷ tỷ này không muốn trả lời câu hỏi vừa rồi, cũng được thôi, dù sao hôm nay mình đến đây cũng không phải vì mục đích này, vì thế cô liền chuyển chủ đề: “Người chính là người bày mưu cho thái tử ca ca phải không Vong Ưu tỷ tỷ?”

“Chỉ là lời đề nghị nhỏ thôi, hà có phải quan tâm như vậy.” Tư Vũ ngờ ngác một chút rồi bình thân nói.

Rất khiêm tốn nhưng không hề nhỉnh nọt, người này tuy ít tuổi nhưng trong lòng Noãn Ngọc công chúa vô cùng sung bái “Người biết không? Vì là người đề nghị nên thái tử ca ca đã được phụ hoàng trọng dụng, cuối cùng mẫu hậu ta cũng có thể cười vui được rồi, ngay cả ta, địa vị cũng được đề cao không ít.”

Nhìn ánh mắt tràn ngập sùng bái và cảm kích của cô bé, Tư Vũ cười nhạt một tiếng: “Công chúa quá khen rồi. Tất cả là do trí tuệ và khả năng lãnh đạo của điện hạ.”

“Ta... Có thể gọi người là Vong Ưu tỷ tỷ không?”

“Tùy nhã ý của công chúa thôi!”

“Vong Ưu!” Đột nhiên, từ xa vang lên tiếng nói của chàng trai, Tư Mã Tước mặt mày hớn hờ đến trước hai người, thấy công chúa Noãn Ngọc thì anh buồn bực hạ giọng: “Ngọc nhi, sao muội lại ở đây?”

Noãn Ngọc chu cái miệng nhỏ nhắn: “Chẳng lẽ Ngọc nhi không thể tới sao?” Sau đó đôi mắt tròn vo hạ xuống, định cười: “Hay thái tử ca ca sợ Ngọc nhi quấy rầy ngài với Vong Ưu tỷ tỷ ở cùng nhau?”

“Ngọc nhi, muội nói bậy bạ gì thế!” Khuôn mặt tuần tú của Tư Mã Tước lập tức đỏ ửng, anh nhìn Tư Vũ không hề tự nhiên, Tư Vũ lại không có biểu tình gì mà ngo ngắc nhìn hồ sen trước mặt. Anh đột nhiên nhớ đến mục đích đến đây của ngày hôm nay “Vong Ưu, đa tạ nàng cả tháng nay đã ở đây trợ giúp ta, vì để ban thưởng nên phụ hoàng đã quyết định phong nàng làm Thái phó.”

Thái phó? Tư Vũ kinh ngạc quay lại, chức quan này hình như là chuyên dạy bảo hoàng tử hoàng tôn, hoàng đế nước Nguyệt Ký sao có thể để một cô gái không rõ lai lịch dạy bảo thái tử chứ? Với lại, địa vị của phụ nữ thời kỳ cổ đại không phải rất thấp sao? Làm sao có thể để cho phụ nữ đảm đương chức Thái phó?

“Thánh chỉ đến!” Nghe thấy tiếng kêu lanh lảnh, một thái giám đang từ từ đến trước mặt Tư Vũ “Vong Ưu cô nương xin hãy tiếp chỉ. Hoàng đế chiếu viết, Vong Ưu cô nương thông tuệ hơn người, có tài sáng tạo đặc biệt nên được phong làm ngũ phẩm Thái phó ban thưởng tiền, từ nay về sau tiếp tục phụ trách việc phụ trợ và dạy bảo thái tử. Khâm thủ!”

Dồn nén nghi hoặc từ đáy lòng, Tư Vũ vội quỳ lạy tạ ơn, đến khi thái giám rời đi cô mới đứng lên, ngờ ngác nhìn hoàng lụa trong tay.

“Chúc mừng nàng! Hiền Thái Phó.” Người lên tiếng đầu tiên chính là Tư Mã Tước, đúng là việc này là do anh đề nghị với phụ hoàng, thứ nhất anh có thể

tiếp tục học cùng cô nhiều thứ hơn nữa; thứ hai có thể tăng thêm cơ hội được sống chung với cô lâu hơn nữa.

“Chúc mừng, Vong Ưu tử ty.” Noãn Ngọc cũng nhiệt tình thay cho cô.

Chỉ có Tư Vũ hoàn toàn mờ mịt, cô chần chờ hỏi: “Tư Mã Tước, triều đại của huynh cho phép nữ tử làm quan sao?”

“Ừ. Nàng nghe nói đến triều đại Thịnh Trạc chưa? Phi tử đương triều duy nhất của hàng đế - Vũ quý phi đã rộng lượng đề nghị nhận nữ tử làm quan, hiệu quả cũng không tệ, nước Nguyệt Ký chúng ta cũng mô phỏng theo nên chuyện nữ tử làm quan sớm đã không còn lạ lẫm nữa.”

Nghe được bốn chữ “Thịnh Trạc hoàng triều” khuôn mặt Tư Vũ hiện lên một cảm giác khác thường nhưng rất nhanh sau đó đã biến mất, nhìn ánh mắt mong chờ của Tư Mã Tước, cô bình tĩnh nói: “Tư Mã Tước, ta không biết tương lai có giúp được gì cho huynh được không nữa, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức.”

Nhận được câu trả lời thuyết phục, Tư Mã Tước mừng như phát điên: “Đúng rồi, gần kinh thành có một trấn ‘Du Thiên’, vì lần này bị gió lốc ảnh hưởng nên tổn thất thảm hại, phụ hoàng phái ta đến đó giải quyết hậu quả và công tác trấn an tinh thần, nàng hãy đi cùng ta. Ngày mốt chúng ta lên đường.”

Tư Vũ nhẹ gật đầu, nhưng công chúa Noãn Ngọc đứng bên cạnh đột nhiên nói ra một câu: “Thái tử ca ca, muội cũng muốn đi!”

“Ngọc nhi, bọn ta đi làm việc chứ không phải đi chơi!” Tư Mã Tước lập tức cự tuyệt.

“Muội cũng không nói là đi chơi mà. Muội muốn xem xem hai người làm việc như thế nào, muội cũng muốn học tập cùng Hiền Thái phi mà!”

“Việc này.....” Tư Mã Tước do dự.

“Để cô ấy đi cùng đi.” Tư Vũ nhàn nhạt nói.

“Được rồi, nhưng phải bẩm báo với phụ hoàng trước một tiếng đã rồi mới quyết định được.”

“Vây đi ngay bây giờ đi!” Noãn Ngọc không nói thêm lời nào liền lôi kéo anh, còn lại Tư Vũ chỉ vô hồn đi về một hướng.

Rời khỏi kinh thành huyên náo, nghênh đón họ là nông thôn với sự yên lặng. Tư Vũ liền bị cảnh tượng trước mắt này hấp dẫn, cô gọi Tư Mã Tước đến trước trấn báo danh nói mình muốn ở lại chỗ này thêm một chút nữa. Tư Mã Tước do dự một chút rồi cũng đồng ý với nàng, nhưng vẫn kiên quyết để lại một chiếc xe ngựa và vài tên thị vệ trên đường lớn chờ.

“Vong Ưu tử ty, ty đi nhanh lên nha, nếu còn như vậy thì mặt trời xuống núi mất.” Công chúa Noãn Ngọc đi đằng trước bỗng nhiên quay đầu lại nói. Hôm qua mọi người tranh thủ để cho Noãn Ngọc đi cùng, đứa nhỏ này lần đầu tiên đến nông thôn nên vô cùng vui mừng.

“Nếu là hưởng thụ phong cảnh thì nên đi chậm một chút để thưởng thức.” Có cảnh đẹp làm bạn nên tâm tình của Tư Vũ càng ngày càng sung sướng.

Đột nhiên Tư Vũ thấy một bà lão trước mặt, nhìn qua thì trên bờ vai đang khiêng một cái làn bằng gỗ gì đó đang đi từ lối đường mòn tới, nhìn có vẻ đang rất cố gắng.

Tư Vũ bước đi nhanh chóng, đi qua Noãn Ngọc đến bên cạnh bà lão, vịn lấy cái làn trên vai ông, ôn nhu hỏi: “Bà ơi, để cháu giúp người nhé.”

Ông lão dừng bước, ngẩng đầu nhìn cô cảm kích nói: “Cô nương, cảm ơn!” Nói xong bà cụ cầm canh lê trong tay cẩn thận đưa cho Tư Vũ.

Lúc này công chúa Noãn Ngọc cũng chạy tới, giúp Tư Vũ cầm canh lê rồi dắt bà cụ trở về nhà.

Nhìn bà lão trên đường đi có vẻ kỳ lạ, Tư Vũ cảm thấy buồn bực nói: “Lão phu nhân, có phải chân người bị thương không, tại sao lại bước đi như vậy?”

Bà lão dừng bước, quay đầu nhìn cô, nét mặt già nua đầy nghi hoặc.

“Vong Ưu tử ty, vị này bó chân.” Noãn Ngọc khẽ nói với cô.

Cái gì? Tư Vũ thấp giọng lên tiếng, bó chân từ đời Tống mới bắt đầu, không thể ngờ rằng ở triều đại không có ghi chép cũng xuất hiện qua loại này.

Thật vất vả đi đến con đường cái, Tư Vũ đặt canh lê xuống mặt đất, nhẹ nhàng thở hắt hắt một hơi, nhìn bà lão không nhận được hỏi: “Lão phu nhân, xin hỏi. ....Người đã quấn chân bao lâu rồi?”

Bà lão vội về mặt bình tĩnh nói: “Chắc khoảng năm năm tuổi đã bắt đầu.”

Tư Vũ hít sâu một hơi “.....Tại sao lại phải quấn chân?”

“Mẹ ta kể, muốn được gả thì nhất định phải quấn chân. Cho nên ty muội trong thôn chúng ta đều bó chân từ năm năm sáu tuổi.”

“Vây. ....rất đau phải không?”

“Ừ, đó là một quá trình vô cùng gian khổ và khó chịu, có mấy ty muội vì không chịu được đau đớn nên đã lén tự sát. Ta cũng đã từng nghĩ đến việc

buông xuôi nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.” Ánh mắt lão bà có điểm mê lè, chắc là đang nhớ lại quá khứ.

Tư Vũ với trăm mối ngổn ngang “Lão bà, vậy chắc người vẫn còn trong sạch, vậy còn phu quân của người đâu? Tại sao lại không giúp người làm việc?”

Bà lão nao nao, che kín nếp nhăn trên khuôn mặt với vẻ mặt đầy thống khổ, lúng túng nói: “Từ hai mươi năm trước, hắn đã bỏ rơi ra đi với một nữ nhân khác và chuyển đến kinh thành sinh sống....cả đứa nhỏ cũng đi theo.”

Tư Vũ vô cùng xúc động, từ đáy lòng bỗng tuôn ra lòng thương cảm sâu sắc. Ở cổ đại, một người phụ nữ có quần chân hay không hay quần chân như thế nào đều sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cá nhân và chung thân đại sự sau này. Người phụ nữ ở thời đại này căn bản không có tương lai và lý tưởng của mình, tâm nguyện duy nhất của các cô gái là được gả vào nhà chồng, vì tâm nguyện này mà không tiếc nhịn xuống tất cả mọi thống khổ và chịu đựng mọi tra tấn.

Nhưng, vị trước mắt đây đã bỏ ra một cái giá rất lớn nhưng cuối cùng lại không tìm được cái gọi là hạnh phúc, lại còn rơi vào kiếp lè loi hiu quạnh khiến người ta vô cùng thương xót.

Đột nhiên Tư Vũ lại nghĩ đến chính mình, không nói đến những người phụ nữ cổ đại, không phải chính mình cũng như vậy sao, vì anh cô đã trả giá hết thảy nhưng cuối cùng kết quả là chỉ nhận được không những đau khổ mà còn con tim đau nhức.

Nghe nói quần chân thời đại này dường như còn có mục đích khác. Vì bàn chân nhỏ không tiện đi lại nên phụ nữ quần chân để có thể phòng ngừa ‘Hồng hạnh xuất tường’.

Hừ, dù là cổ đại hay hiện đại thì tất cả đàn ông đều như vậy, cho mình là phong lưu mà không cho phụ nữ ra ngoài ‘Chiều ba dẫn bốn’. Nhớ lại chuyện anh đã nhốt và ngược đãi mình mà mình không hề trả thù, Tư Vũ liền cảm thấy phần nộ sồn tóc gáy. May mắn là giờ tất cả đã được giải thoát rồi, không cần phải sống vì anh nữa.

“Lão bà, đừng nghĩ về chuyện quá khứ nữa, dù là nữ nhân cũng không cần phải vì nam nhân mà sống, nữ nhân cũng có thể thực hiện mơ ước của mình, sống vì bản thân mình mà.”

Bà lão ngậy ra như phồng nhìn Tư Vũ không biết phải làm sao. Thật lâu sau bà mới mỉm cười với Tư Vũ “Cô nương, ta phải về rồi. Đa tạ cô nương đã giúp!” Nói xong bà tiếp tục lê bước chân tường bước hướng về phía trước.

Nhìn bà lão vất vả rảo bước tiến lên, Noãn Ngọc lại không đành lòng: “Vong Ưu tỷ tỷ, bà lão đấy thật đáng thương, hay chúng ta gọi thị vệ lại giúp bà lão mang thứ đó về nhé.”

Tư Vũ lắc đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thân hình đang di chuyển phía trước, lặng lẽ nói: “Phải do chính bà ấy bước đi thôi. Chúng ta giúp được bà lần này nhưng không thể giúp được các lần tiếp theo, quãng thời gian còn lại vẫn cần bà tự bước đi dù nó rất gian nan.”

Noãn Ngọc cũng cảm khái rất nhiều, đến khi bà lão càng lúc càng rời xa, cô nhìn Tư Vũ buồn bực hỏi: “Vong Ưu tỷ tỷ, nữ nhân thật sự có thể dựa vào chính mình mà không cần dựa vào nam nhân sao? Nhưng mẫu hậu đã từng dạy ta lấy chồng là phải theo chồng.”

Tư Vũ từ từ thu hồi ánh mắt, nhìn cô nói: “Nếu như phu quân đối với muội không tốt, vậy muội còn muốn theo hắn sao?”

“Muội không biết, muội. ....không muốn. Nhưng khi mười sáu tuổi, mẫu hậu đã xin phụ hoàng cho muội xem mắt nam tử, nhưng muội không yêu mến họ, cảm giác như họ không thể cho muội cảm giác nương tựa.”

“Có khi nam tử mang lại cảm giác tương lai cũng không nhất định sẽ là phu quân của muội.” Dường như đang nói đến chính mình đã từng vì anh mà ngỡ cả đời này mình sẽ quy túc, nhưng cuối cùng mới phát giác rằng cảm giác của mình thật đáng cười mà cũng thật đáng buồn.

“Vong Ưu tỷ tỷ, tỷ đã gặp ý chung nhân rồi sao?”

Tư Vũ do dự một chút rồi nói: “Không có.”

“Muội cũng không có. Nhưng mẫu hậu nói trong năm nay muội sẽ phải gặp một nam tử làm cho muội rung động. Nhưng muội không tin, bởi vì muội cảm thấy ở nước Nguyệt Ký dường như không có nam tử nào đáng để muội để tâm cả.” Khuôn mặt Noãn Ngọc tràn đầy vẻ không hiểu.

Tư Vũ cười nhạt một tiếng, nhìn trời xanh nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta hãy đi nhanh lên.” Nói xong cô rảo bước đến chỗ xe ngựa. Noãn Ngọc cũng vội vàng đuổi theo.

Trong cung điện Thịnh Trạc.

Trạc Thác vô cùng kích động và vui mừng khi nghe có người tới bẩm báo.

“Khởi bẩm điện hạ, căn cứ vào những gì gần đây thần điều tra được thì nước Nguyệt Ký đưa ra được phương án phóng cháy kia là do một nữ nhân đề nghị, cô ấy tên là Vong Ưu, là người đột nhiên xuất hiện bên cạnh thái tử Tư Mã Tước, không ai biết rõ lai lịch của nàng ấy nhưng vì tài hoa và năng lực của nàng ấy nên mấy ngày trước đây nàng ấy đã được phong làm Hiền Thái Phó; chuyên phụ trách việc dạy bảo và phụ giúp thái tử Tư Mã Tước.”

Một tháng trước? Không phải là khoảng thời gian đó sao? Trạc Thác càng lúc càng vui mừng, nhưng tại sao tên cô ấy lại là Vong Ưu? Chẳng lẽ Vũ nhi tự sửa lại tên tuổi? Nhất định là vậy rồi, nhất định là cô ấy muốn quên đi tất cả những đau khổ trước kia nên mới đổi tên. Nhớ lại những hành động đáng

giận của mình, gương mặt Trạc Thác lại trở nên âm trầm, tất cả là do mình đáng chết, do mình làm hại cô ấy; Vũ nhi, xin lỗi, ta sai rồi, ta sai rồi...

Đúng lúc Nhượng Vũ cùng Trạc Thác đi đến, tất cả binh sĩ quỳ rạp trên mặt đất hành lễ với hai người. Trạc Thác bình thân nói một câu “Bình thân” sau đó nhìn về phía Trạc Thác: “Thác nhi, nghi lễ sắc phong ngày mai đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Bẩm phụ hoàng, tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng.” Trạc Thác tôn kính trả lời, “Đúng rồi, phụ hoàng, mẫu hậu, sau khi lễ sắc phong ngày mai kết thúc con muốn rời khỏi hoàng cung Thịnh Trạc để đến nước Nguyệt Ký.”

“Cái gì?” Nhượng Vũ kinh ngạc hét lớn: “Thác nhi, tại sao đột nhiên con lại quyết định như vậy, con xác định cô ấy chính là Tư Vũ ư?”

Từ lâu Trạc Thác đã nghe sơ qua tình huống mà Nhượng Vũ kể lại, đối với hành động của con trai cũng cảm thấy hơi giận nhưng cũng không nói gì, dù sao một khi con người đứng phải tình yêu thì sẽ trở nên không bình thường, không phải năm đó chính mình cũng không tránh khỏi sai lầm sao? Còn suýt mất đi tình cảm mẫu tử.

Ngược lại, ông trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng lại rất cố gắng: “Thác nhi, nếu quyết định rồi thì hãy đi đi, phụ hoàng tin con.”

“Con quyết định rồi, đa tạ phụ hoàng!” Trong lòng Trạc Thác tràn đầy cảm kích, sau đó nhìn về phía Nhượng Vũ “Mẫu hậu, xin hãy yên tâm, con sẽ cư xử đúng mực. Hơn nữa con chắc chắn cảm nhận được cô ấy chính là Vũ nhi.”

“Vậy được rồi, hãy chú ý nhé!” Ngoại trừ yên lặng chúc phúc, Nhượng Vũ cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hôm sau Trạc Thác chính thức được sắc phong là thái tử của Thịnh Trạc hoàng triều, đây cũng là khoảng thời gian anh trở lại cổ đại nhưng lại rời khỏi Thịnh Trạc hoàng triều.

Vốn dĩ các đại thần trong triều phản đối việc sắc lập đại hoàng tử mất tích đã lâu nhưng cuối cùng nghĩ lại thì những năm gần đây họ và hoàng thượng đã làm rất nhiều công ích vĩ đại cho Thịnh Trạc hoàng triều khiến Thịnh Trạc hoàng triều càng ngày càng phồn vinh nên đối với kế sách đó không có chút dị nghị gì.

Bên cạnh đó cũng có nhiều quan ngại vì có con gái hay em gái là thị thiếp của Trạc Thác nên khi Trạc Thác trở thành thái tử thì họ đương nhiên sẽ được tấn thăng làm phi tử hoặc là thiếu phu nhân, tương lai nếu thái tử đăng cơ thì có thể là hậu cung phi tần vì thế họ càng tán thành quyết định này của Trạc Thác.

Về phần những vị hoàng tử kia có thể bởi vì họ là anh em, từ nhỏ lại được Nhượng Vũ giáo dục nên việc Trạc Thác trở thành thái tử, tương lai thừa kế ngôi vị hoàng đế thì họ đều chân thành chấp nhận và chúc mừng.

Còn về phần Trạc Thác, việc được sắp lập làm thái tử đó cũng không làm anh quá đổi vui mừng. Dù có làm hay không cũng như nhau, anh cảm giác mình sẽ không ở lại cổ đại quá lâu, mục đích hiện tại của anh là tìm được Vũ nhi. Nhưng thân phận thái tử dường như có thể cho anh thêm nhiều quyền lực, đối với việc tìm kiếm Vũ nhi sẽ có ích hơn rất nhiều cho nên anh rất vui vẻ tiếp nhận.

Cuối cùng, sau khi nhận được hàng ngàn lời chúc phúc của Nhượng Vũ, Trạc Thác, hoàng đệ và mọi người, Trạc Thác bái biệt họ và bắt đầu hành trình đến nước Nguyệt Ký. Phần lớn các hoàng đệ cho rằng lần này anh đến nước Nguyệt Ký là để học tập nước bạn, chỉ có Nhượng Vũ và Trạc Thác biết mục đích chính là gì.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33

Nước Nguyệt Ký tiếp giáp với phía Bắc của Thịnh Trạc hoàng triều, trải qua ba ngày ba đêm đi đường cuối cùng đến sáng ngày thứ tư anh đã đến thủ đô nước Nguyệt Ký – thành Ký Đều.

Ký Đều và Thịnh Trạc được bố trí không khác nhau là mấy, tuy không hưng thịnh bằng nhưng lại cực kì phồn hoa. Dù sao thì so về tổng thể mà nói thì Thịnh Trạc hoàng triều cường thịnh hơn nước Nguyệt Ký.

Trên đường đi, vì tướng mạo và khí chất quý tộc, thêm vào đó là mái tóc ngắn nên Trạc Thác khiến không ít người chú ý, may mắn Ký Đều là đô thành nên dân trí cao, có quan hệ kinh thương nên trang phục kỳ lạ cũng xuất hiện không ít, không lâu sau, những người kia cũng không để ý đến anh nữa.

“Chủ nhân, ngài vừa đến, trên đường đi ngày đêm nhất định vất vả lắm rồi, hay về lãnh sự quán nghỉ ngơi trước đi.” Hộ vệ bên cạnh anh khẽ nhắc nhở.

“Không cần.” Trạc Thác cự tuyệt, cuối cùng cũng tới đây, anh hận không thể lập tức gặp được cô.

Hộ vệ thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chăm chú đi theo bên cạnh cảnh giác nhìn xung quanh bốn phía.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến âm thanh: “Tránh ra! Mau tránh ra!”

Hộ vệ bên cạnh bảo vệ Trạc Thác, còn Trạc Thác quay đầu lại, chỉ thấy một con ngựa trắng đang điên cuồng chạy tới, tiếng hò vừa rồi là của nữ nhi, mọi người trên đường đều chạy tán loạn để trốn chạy.

Khi đi qua Trạc Thác, con ngựa trắng bỗng nhiên ngửa đầu lên trời phát ra vài tiếng hí, nâng hai chân trước lên khiến cô gái ngồi trên lưng ngựa bị quay cuồng. Tận mắt thấy bóng dáng màu đỏ sắp ngã xuống đây, Trạc Thác đột nhiên bay lên, duỗi cánh tay đón lấy cô gái xoay tròn trên không trung vài vòng rồi đáp xuống mặt đất.

Hộ vệ từ lâu đã ổn định con ngựa, nắm lấy dây cương đến bên cạnh Trạc Thác.

Noãn Ngọc trở nên thất thần khi cô cho rằng mình sẽ bị ngã chết, nhưng cô phát hiện mình không phải trên mặt đất mà là một đôi cánh tay rắn chắc và một lồng ngực nóng ấm.

Khi cô thấy gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân thì tiếng nói cảm ơn như đứng ở đầu môi, cô nhìn chằm chằm anh không biết phải làm sao.

Trạc Thác dịu cô dậy, nhàn nhạt hỏi: “Cô nương không sao chứ?”

“Ta...” Rốt cục Noãn Ngọc cũng ý thức được hành động của mình, khuôn mặt nóng lên, lập tức cúi đầu xuống nhe nhằng nói: “Ta không sao, đa tạ công tử cứu mạng.”

“Không việc gì là tốt rồi. Từ nay về sau không nên tùy tiện cưỡi ngựa trên đường, làm như vậy sẽ khiến rất nhiều người bị thương.” Trạc Thác nhận dây cương từ trong tay hộ vệ nhét vào tay cô rồi chuẩn bị rời đi.

Noãn Ngọc vừa nhận lại dây cương vừa thấp giọng phàn nàn: “Căn bản ta không phải cưỡi ngựa trên đường mà là do nó tự chạy đến, tất cả do Trương công công, trước đó không kiểm tra mà đã giao con ngựa ghê gớm này cho ta.”

Tiếng nói của cô tuy nhỏ nhưng Trạc Thác lại nghe được, anh lập tức dừng bước, xoay người lại đối diện với cô, chần chờ hỏi: “Cô nương là người trong hoàng cung?”

Noãn Ngọc giật mình một chút rồi gật đầu.

Trong nội tâm Trạc Thác mừng thầm, gấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ cô nương là công chúa của nước Nguyệt Kỳ?”

“Làm sao huynh biết?” Không biết tại sao nhìn tuấn nhan này, Noãn Ngọc lại trở nên hoảng loạn.

Thấy cô phản ứng như vậy, Trạc Thác vừa thấy liền hiểu ngay, anh nhìn cô cười tà mị (có lẽ Trạc Thác định dùng mỹ nam kế? Hắc hắc), ôn nhu nói: “Cô nương ưu nhã khí chất cao quý, thêm vào đó là dung nhan xinh đẹp như thế, nhìn qua là biết nhân trung long phượng.”

Được anh tán thưởng, khuôn mặt Noãn Ngọc ửng hồng, thẹn thùng nói: “Công tử quá khen! Xin hỏi.... xưng hô với công tử như thế nào?”

Trạc Thác ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Ta là thái tử của Thịnh Trạc hoàng triều.”

Người hộ vệ bên cạnh đột nhiên kinh khiêu: “Chủ nhân!”

Trạc Thác phát tay ý bảo hần dừng hoảng, sau đó lại tiếp tục nói với Noãn Ngọc: “Nghe nói quý quốc có một Hiền Thái phó tài hoa xuất chúng, được cô ấy giúp đỡ nên thái tử Tư Mã Trước đã lập nên đội phòng cháy uy danh gần xa.”

Noãn Ngọc sớm đã đoán ra anh phi phú tức quý nhưng không ngờ anh lại là thái tử của Thịnh Trạc hoàng triều, điều này làm cô càng thêm kích động và hưng phấn nên anh hỏi gì cô đều thật thà trả lời: “Đúng vậy, Vong Ưu tỷ tỷ thật sự rất có tài, được tỷ ấy giúp đỡ nên thái tử ca ca càng thêm lợi hại.”

Thấy sự tình chậm rãi đi đúng hướng mình nghĩ, Trạc Thác giả bộ như không đếm xỉa tới xung quanh, nói: “Trạc mỗ muốn tìm một quán trà, chúng ta từ từ tâm tình.”

“Tất cả đều nghe theo người!” Noãn Ngọc công chúa sớm đã cao hứng không phân biệt được phương hướng nữa.

Được hộ vệ tiến cử, họ đi đến một phòng trà cao nhã yên lặng, hơn nữa còn là sương phòng.

“Noãn Ngọc công chúa, xin hỏi Hiền Thái Phó của quý quốc là nhân sĩ phương nào, Vong Ưu là tên thật của cô ấy sao? Còn nữa, lai lịch của cô ấy như thế nào?” Trạc Thác ngồi xuống, không chờ được mà buột miệng hỏi.

Trong lòng Noãn Ngọc có chút không vui nhưng nhìn ánh mắt thâm thúy mê người kia liền tự động trả lời: “Một tháng trước đột nhiên Hiền Thái Phó xuất hiện trong cung điện của thái tử ca ca, chúng tôi đều không biết rõ lai lịch thật của tỷ ấy, vì tỷ ấy nói không nhớ rõ chuyện trước kia.”

Trạc Thác nghe được như sét đánh ngang tai. Không! Cô ấy có quên chuyện trước kia nhưng không thể quên chính mình.

“Thái tử điện hạ, ngài không sao chứ?” Thấy anh đột nhiên khác lạ, Noãn Ngọc trở nên bối rối.

Anh hộ vệ đứng bên cạnh cũng bất an: “Chủ nhân!”

“Không sao!” Trạc Thác khôi phục lại thần sắc: “Công chúa, xin hỏi nàng có biết gì về Hiền Thái Phó không?”

“Tỷ ấy lúc nào cũng ở trong điện của thái tử ca ca, ta cũng thường xuyên đến chơi nhưng mỗi lần gặp tỷ ấy đều rất ít nói, toàn nhìn lên trời xanh mà ngẩn người. Đúng rồi, tỷ ấy rất thích vẽ tranh, hơn nữa mỗi lần vẽ đều vẽ những đứa trẻ, có khi vẽ một đứa, khi lại vẽ ba đứa, những đứa trẻ đó ngũ quan đều rất giống nhau.” Đột nhiên Noãn Ngọc bực mình nhìn về phía anh: “Thái tử điện hạ, chẳng lẽ ngài quen Vong Ưu tỷ tỷ?”

Vẽ tranh! Vậy chắc chắn đó là Vũ nhi. Trạc Thác cố gắng sự kích động trong lòng: “À, không, ta nghe nói nàng ấy thân là nữ nhi lại có tài như thế nên cảm thấy rất hứng thú, rất muốn gặp nàng ấy một lần.”

“A! Nhưng hôm nay tỷ ấy không có ở trong cung, sáng sớm đã đi cùng thái tử ca ca đi tuần tra dân gian rồi.”

“Ha ha, không sao, rồi sẽ có lúc được diện kiến, dù sao ta cũng sẽ ở đây một thời gian. Đa tạ công chúa, có thể quen được công chúa là niềm vinh hạnh của Trạc mỗ.”

Khuôn mặt Noãn Ngọc nhanh chóng đỏ lựng, cô còn muốn tiếp tục nói chuyện nhưng Trạc Thác tỏ vẻ ăy náy muốn cáo từ: “Thật xin lỗi, Trạc mỗ còn có việc gấp, xin cáo từ, sau này còn gặp lại.”

“Chờ một chút!” Công chúa Noãn Ngọc cuống quýt gọi anh lại “Xin hỏi chúng ta..... Lần sau chúng ta vẫn có thể gặp lại sao?”

“Chỉ cần công chúa muốn thì đương nhiên là có thể.” Trạc Thác ý vị thâm trường nhìn cô cười.

“..... Sau này còn gặp lại!” Noãn Ngọc nhìn anh thẹn thùng, khi bóng dáng cao to dần biến mất mới thu hồi ánh mắt, cả người tâm loạn như ma.

“Vũ nhi, không đi, không rời khỏi ta, không.....” Trạc Thác đột nhiên xoay người ngồi dậy, nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút rồi anh mới phát hiện vừa rồi chỉ là mình nằm mơ. Trong mơ anh tìm được Vũ nhi, nhưng cô không nhận ra anh, hơn nữa lại còn vô cùng chán ghét anh.

Vẫn còn chưa hoàn hồn, anh dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán, anh từ từ bước khỏi giường, chậm chậm đi ra bên ngoài. Hộ vệ vừa về đã nhìn thấy anh liền hỏi: “Tần hộ vệ, hai ngày nay có thấy Noãn Ngọc công chúa không?”

Đầu tiên Tần hộ vệ hành lễ với anh, sau đó cung kính nói: “Bẩm điện hạ, hai ngày nay công chúa Noãn Ngọc đều đi qua quán trà rồi sau đó lại vào thành đi dạo khắp nơi, đến khi hoàng hôn buông xuống rồi mới quay về.”

Trạc Thác suy nghĩ điều gì đó rồi gật đầu, một lát sau anh mới nói: “Chuẩn bị đi, mai theo bản thái tử tiến cung bái kiến hoàng đế nước Nguyệt Kỳ.”

“Điện hạ, việc này...chỉ sợ không ổn!”

“KHông sao. Cứ theo lời bản thái tử mà làm, bản thái tử biết đúng mực.”

Tại hoàng cung nước Nguyệt Kỳ.

Trong đại điện được trang hoàng hoa lệ, một chàng trai sắc mặt vôi vàng. Đi qua đi lại tản bộ. Ngũ quan thính thoảng hiện lên vẻ âm trầm hung ác.

“Thuần nhi, tại sao lại rảnh rỗi đến thăm mẫu phi vậy?” Nghe được tiếng nói ôn nhu, một người phụ nữ trung niên bước từ bên trong ra, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, ngũ quan diễm lệ không hề có chút lão hóa nào; tâm trạng thư thái, không ai nghĩ rằng mới sinh em bé. Bà – chính là Hoa Phi của nước Nguyệt Kỳ, phi tử được hoàng đế Từ Mã Phi sủng ái nhất, mẹ ruột của đại hoàng tử Từ Mã Thuần.

“Mẫu phi, đại sự không ổn rồi. Phụ hoàng vừa mới gặp thái tử của Thịnh Trạc hoàng triều.” Từ Mã Thuần vừa thấy bà thì như biển rộng bắt được miếng ván gỗ.

Hoa Phi kinh ngạc một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Thịnh Trạc hoàng triều và ta có quan hệ giao hảo tốt, hoàng thượng gặp thái tử thì có gì mà không tốt, Thuần nhi đừng bối rối như thế.”

“Vấn đề là nha đầu Noãn Ngọc kia kìa. Nha đầu đó như có quen biết trước với thái tử của Thịnh Trạc hoàng triều, hơn nữa còn rất quen thuộc.”

“Hả?” Khuôn mặt Hoa Phi trở nên biến sắc “Vốn tưởng rằng trừ được mối họa Từ Mã Tước, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một người tên là Vong Ưu; hôm nay bên cạnh nha đầu Noãn Ngọc chết tiệt kia lại xuất hiện một số nhân vật như vậy. Chẳng lẽ...Chẳng lẽ họ đã bắt đầu phản kích rồi?”

Từ Mã Thuần gật đầu: “Có khả năng thế. Cho nên, mẫu phi, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm biện pháp, nếu không mọi cố gắng trước kia sẽ giống như kiểm củi ba năm thiêu một giờ vậy.”

Khuôn mặt trắng nõn của Hoa Phi cũng dần hiện lên một tia ngoan độc “Đúng rồi, ngôi vị hoàng đế tương lai chỉ có Thuần nhi mới xứng đáng trèo lên đó ngồi, mẫu phi tuyệt đối không cho phép kẻ nào khinh nhờn!”

Sau đó hai người suy tư thương lượng.

Người của Thịnh Trạc hoàng triều trú tại lãnh sự quán của nước Nguyệt Kỳ.

Trạc Thác nặng nề tựa lên ghế, đôi lông mày nhíu lại. Đến đây đã nửa tháng, hoàng cung nước Nguyệt Ký cũng đã qua lại vài lần nhưng cũng không thấy bóng dáng Vũ nhi đâu. Anh từng mượn cơ hội hỏi dò Noãn Ngọc công chúa và hoàng đế nước Nguyệt Ký để tìm hiểu qua, nhưng bọn họ đều nói Tư Mã Tước lần này đi tuần không có định, hơn nữa trừ phi gặp phải chuyện gì rất cấp bách nếu không sẽ viết thư trở về.

Việc này cũng không bỏ đi ý định quyết định đi tìm nàng, đất nước Nguyệt Ký rộng lớn như vậy thật không hiểu làm sao để có thể tìm được. Chẳng lẽ lại cứ như vậy mà chờ đợi?

Đột nhiên, hộ vệ vội vàng chạy đến trước mặt anh, cung kính nói: “Khởi bẩm điện hạ, đại sự không ổn rồi, hoàng đế nước Nguyệt Ký không biết nghe lời đồn từ đâu cho rằng lần này ngài đến nước Nguyệt Ký là có ý đồ làm loạn, họ đang vạch ra kế sách để đối phó ngài!”

“Cái gì?” Tuấn dung Trạc Thác kinh ngạc, đứng thẳng người lên: “Người chắc chắn ư? Bản thái tử hai lần tiếp kiến hoàng đế nước Nguyệt Ký đều biểu hiện cực kỳ hữu hảo lễ phép, làm sao có thể đột nhiên lại như vậy, hơn nữa ông ta thoát nhìn cũng không giống loại trăm phương ngàn kế, lòng dạ sâu xa.”

“Thuộc hạ đã tìm hiểu rồi, tin tức này tuyệt đối là thật. Vì lý do an toàn, xin thái tử điện hạ mau trở lại Thịnh Trạc hoàng triều.”

“Không được! Người còn chưa kiểm được, bản thái tử tuyệt đối sẽ không rời khỏi.” Trạc Thác lập tức cự tuyệt, anh lặn lội ngàn dặm xa xôi đến đây tìm Vũ nhi, dù ai nói gì cũng không thể rời đi.”

“Nhưng.....” Khuôn mặt người hộ vệ lộ ra vẻ khó xử cùng với thần sắc khinh hoảng: “Thái tử điện hạ kim thể không thể bị tổn thương được. Huống hồ, nghe nói thái tử Tư Mã Tước lần này vi hành rất lâu, căn bản không biết bao giờ mới hồi cung; nếu ở đây mạo hiểm, chỉ bằng thái tử điện hạ hãy về trước đi, thuộc hạ sẽ tiếp tục ở lại đây theo dõi, nếu có tin Hiền Thái Phó hồi cung, thuộc hạ lập tức truyền thư cho ngài.” Nói xong, hắn bỗng nhiên quỳ xuống: “Khẩn cầu thái tử điện hạ chú ý an nguy!”

Thấy những người trung thành trước mắt, Trạc Thác thở dài một tiếng. Họ nói không phải không có lý, tuy nhiên không biết tại sao hoàng đế nước Nguyệt Ký lại đột nhiên sinh ra dị tâm, nhưng với năng lực lãnh sự quán từ xử lý từ trước đến nay thì tin tức tuyệt đối sẽ không sai.”

Họ nói đúng, cứ chờ đợi như vậy không phải biện pháp hay, vạn nhất phát sinh việc gì ngoài ý muốn thì việc tìm Vũ nhi về sau lại càng khó. Cũng được, cứ tránh đi một thời gian, trở về cùng phụ hoàng và mẫu hậu để thương lượng xem có đối sách gì hay khác không. Đường từ Thịnh Trạc hoàng triều đến đây chỉ mất ba ngày đường, chờ khi xác định Vũ nhi hồi cung rồi thì tới cũng không muộn.

“Trước tiên các người cứ đứng lên trước đi. Bản thái tử đồng ý, sáng mai sẽ rời đi.”

Hộ vệ cuối cùng cũng đứng dậy “Điện hạ, hoàng tử Tư Mã Thuần là người cực kỳ ngoan độc và quyết đoán, để ngừa vạn nhất có chuyện gì xảy ra, thuộc hạ thấy không bằng đi luôn từ đêm nay.”

Đối với Tư Mã Thuần, Trạc Thác cũng đã gặp vài lần tại hoàng cung nước Nguyệt Ký, người này tương mạo đường đường nhưng lại làm cho người ta có cảm giác hung tàn. Trạc Thác ghét hắn. Hơn nữa, nửa tháng nay nghe được không ít chuyện về hắn, anh rút ra được kết luận rằng người này đã tâm rất lớn, không phải người lương thiện.

Cuối cùng, tư tiền tướng hậu, ở lãnh sự quán với quan viên hộ tống phía dưới, Trạc Thác suốt đêm rời khỏi nước Nguyệt Ký.

Trạc Thác nhìn bức thư trong tay, vô cùng buồn khổ.

Từ nước Nguyệt Ký trở về đã hơn nửa tháng, mỗi ngày anh đều chờ đợi. Là thái tử anh phải thực hiện trách nhiệm rất to lớn, nhưng anh hoàn toàn không để ý tới, chỉ mong ngóng thư được truyền về từ lãnh sự quán.

Nhưng thời gian cứ từng ngày trôi qua mà vẫn không thấy tin tức cô hồi cung. Cứ như vậy chờ đợi cũng không phải biện pháp hay, điều làm anh lo lắng chính là ở nước Nguyệt Ký, có lần anh đã tìm hiểu về Vũ nhi qua Noãn Ngọc công chúa thì biết được “Tư Mã Tước rất yêu mến Hiền Thái Phó” hai người giờ đang đồng hành cùng nhau, chắc chắn Tư Mã Tước sẽ nhân cơ hội đối xử tốt với Vũ nhi.

Nếu là lúc trước có lẽ Vũ nhi sẽ không thích nam nhân khác, nhưng vì mình đã khiến nàng bị tổn thương nên cô đã trở nên hoàn toàn mất hy vọng. Hiện giờ lại gặp được Tư Mã Tước si tình như vậy, khó có thể khẳng định Vũ nhi sẽ không động lòng!

Không! Tuyệt đối không được, Vũ nhi là của mình, tuyệt đối không cho phép nam nhân khác nhìn, càng không cho phép nàng yêu mến người khác. Anh không thể tự dằn vò mình, nhất định sẽ nghĩ ra một biện pháp để mang Vũ nhi về trước mặt mình. Nhưng phải làm sao để cô ấy tự mình xuất hiện?

Trong đại điện cung Càn Long trống lẽ, Trạc Thạc và Âu Dương Nhược Vũ đều kinh ngạc, không tin vào mắt mình nhìn người trước mặt.

“Thác nhi, con đã xác định chưa?” Trạc Thạc chần chờ nhìn anh.

“Phụ hoàng, nhi thần đã quyết định rồi, cầu xin phụ hoàng viết thư cho hoàng đế nước Nguyệt Ký để ông ấy nhanh chóng an bài để công chúa Noãn Ngọc tới hòa thân.” Trạc Thác mặt đầy kiên quyết “Mặt khác, xin phụ hoàng hãy nhắc đến thái tử Tư Mã Tước tự mình đưa tới, còn phải mang theo Hiền Thái Phó.”

Cuối cùng Nhược Vũ cũng bình tĩnh, nhưng làm như vậy là hơi quá đáng rồi. Bà biết Thác nhi muốn lấy Noãn Ngọc công chúa là giả, muốn gặp Tư Vũ mới là thật, hơn nữa tại sao Thác nhi lại khẳng định Noãn Ngọc công chúa sẽ đồng ý gả đi “Thác nhi, con chắc chắn Noãn Ngọc công chúa sẽ đồng ý

đến hòa thân sao?”

Trong đầu Trạc Thác bỗng hiện lên khuôn mặt mác cỡ đó, liền gật đầu trả lời: “Thác nhi khẳng định!”

Nhược Vũ cảm thấy kinh hãi, nhưng không biết ở nước Nguyệt Ký anh đã làm gì nhưng bà khẳng định lại có một cô gái bị con mình mê hoặc. Nhưng bà lại không đồng ý để anh làm như vậy “Thác nhi, mẫu hậu biết rõ tâm ý và những tính toán của con, nhưng việc này liên quan đến quan hệ kết giao giữa hai nước, một lời nói ra khó có thể rút lại, con phải đối xử tốt đối với Noãn Ngọc công chúa đấy!”

Trạc Thác cũng hiểu được đại khái, gật đầu phụ họa “Thác nhi, phụ hoàng rất hy vọng con sớm ngày tìm được Vũ nhi, nhưng... biện pháp này, phụ hoàng cảm thấy không ổn.”

“Phụ hoàng, nhi thần không thể chờ được nữa rồi. Nếu còn như vậy thì Vũ nhi sẽ trở thành nữ nhân của Tư Mã Tước!” Trạc Thác tâm ý hỗn loạn, anh cũng từng nghĩ tới việc cầu xin các hoàng đế khác nhưng tuổi tác không thích hợp để kết hôn, đứa nhỏ nhất mới có hai tuổi, so với Noãn Ngọc thì còn rất nhỏ. Nếu không phải bắt đắc dĩ thì anh cũng không muốn liều như vậy.

Vừa nghĩ tới những lúc Tư Mã Tước lên nhìn Vũ nhi, anh lại đổ kỵ, bối rối muốn nổi điên “Phụ hoàng, xin người hay chiếu theo ý của nhi thần có được không? Tất cả mọi hậu quả sẽ do nhi thần gánh chịu. Nhi thần đã nghĩ ra biện pháp có thể nhìn thấy Vũ nhi mà không xúc phạm gì tới Noãn Ngọc, càng không phá hỏng quan hệ giao hữu giữa hai triều.”

Thấy ánh mắt thống khổ và kiên quyết của anh, Trạc Thác bất chợt thở dài, bắt đắc dĩ đành đáp ứng anh. Còn về phần Âu Dương Nhược Vũ, vẫn không thể nào nhận lời được, có thể bà không nhẫn tâm nhìn thấy con trai mình thương yêu nhất ngày càng gầy gò dần, hôm nay chỉ hy vọng sự tình không đến nỗi quá phức tạp.

Thịnh Triều.

Trên đường cái dòng người tuôn ra náo nhiệt. Mọi người đều cười nói vui vẻ cùng nhau. Hôm nay là ngày thái tử điện hạ tôn tính cưới công chúa nước Nguyệt Ký. Nguyệt Ký luôn luôn hữu hảo với Thịnh Trạc hoàng triều, hôm nay lại còn còn cầu thân làm cho quan hệ giữa hai nước càng thêm sâu sắc, Thịnh Trạc hoàng triều càng thêm ổn định, dân chúng càng thêm an tâm. Khó trách họ biểu hiện nóng lòng và hoan nghênh như thế.

Nghe thấy tiếng nhạc giao động lòng người, một đám đội ngũ từ từ tiến đến. Đi đầu chính là thái tử nước Nguyệt Ký cao lớn anh dũng – Tư Mã Tước. Trên lưng ngựa tư thế oai hùng, quần áo bông bành, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập ôn hòa mỉm cười, anh hướng hai bên nhiệt tình gật đầu lấy lòng dân chúng.

Phía sau anh là bốn gã kỵ sĩ, sau đó là một cỗ xe ngựa nhỏ, ngồi trên đó là Tư Vũ với gương mặt không hề thay đổi, đằng sau đó là một cỗ xe cực kỳ xa hoa, công chúa Noãn Ngọc một thân trang phục lộng lẫy ngồi bên trong, nàng chính diện mỉm cười hướng về phía hai bên dân chúng vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 34

“Xem xem, vị này chính là Hiền Thái Phó của nước Nguyệt Ký, nghe nói nàng ấy tài hoa đào đạt không kém gì triều đình ta.” Đột nhiên trong đám người xuất hiện những tiếng ca ngợi.

“Đúng vậy. Đã có tài năng lại còn là một quốc sắc thiên hương, lại còn lãnh mạc như tiên nữ giữa nhân gian vậy, không ăn khói lửa, không có cảm tình.” Một giọng nữ nhân khác cũng đầy hâm mộ.

“Nhưng tôi thích Noãn Ngọc công chúa hơn, người xem nàng ấy quý phái hào phóng, hòa nhã dễ gần như thế nào. Nghe nói hoàng thượng sắp truyền ngôi cho thái tử điện hạ, công chúa Noãn Ngọc xinh đẹp như thế lại được thái tử yêu thích, nói không chừng đến lúc đó sẽ leo lên lầu phượng, mẫu nghi thiên hạ cũng nên.” Trong đám người lại truyền ra tiếng nói của người thứ ba, không ngờ rằng Noãn Ngọc công chúa vừa đến đã nhận được sự yêu mến của người dân bản xứ.

Nghe họ nói chuyện, khoe miệng Tư Vũ nhếch lên mỉm cười thản nhiên. Không nghĩ rằng mình lại nổi danh như vậy, đến cả Thịnh Trạc hoàng triều cũng biết đến.

Đúng là nhờ có mình giúp đỡ mà Tư Mã Tước lập được nhiều công tích, đặc biệt lần này đi tuần nhân gian càng làm suy nghĩ của dân chúng trở nên trọng dụng; đến cả mình cũng nhận được không ít lời khen ngợi.

Nhưng so với có khả năng, cô cảm thấy hoàng đế Thịnh Trạc hoàng triều không ai có thể so sánh được. Bước vào khung cảnh hoàng triều, càng đi càng cảm thấy cảnh tượng nơi đây vô cùng vui vẻ, đặc biệt là Thịnh Triều vô cùng phồn vinh, hưng thịnh, kiến trúc trong thành vô cùng hùng vĩ đồ sộ, mặt mũi dân chúng đều thể hiện sự thỏa mãn và điềm tĩnh. Quần áo trên người cho thấy cuộc sống của họ nơi đây rất đầy đủ.

Khó trách ‘Hán’ trong vài năm ngắn ngủi có thể xây dựng lên tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc, vốn là có gen di truyền tốt.

“Vong Ưu, Vong Ưu!” Đột nhiên bên tai xuất hiện tiếng gọi của Tư Mã Tước, Tư Vũ vội hồi phục lại tinh thần thì thấy đội ngũ đã dừng lại, Tư Mã Tước thì đang lo lắng nhìn mình.

Noãn Ngọc đã được dìu xuống từ lâu, vừa vặn đi cùng Tư Vũ. Ba người cùng nhau đi thẳng về phía trước. Trên mảnh đất trống cách đó không xa có một đoàn người đang đứng vững.

“Bái kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng kim an!” Được Tư Mã Tước dẫn dắt, mọi người đều nhìn về phía hoàng đế Trắc Thạc hành lễ.

“Bình thân! Mọi người đi đường vất vả rồi.” Ngữ khí lễ phép mà không mất đi sự uy nghiêm.

Tư Vũ chậm rãi ngẩng đầu, thấy một thân vàng sáng long phục của Trắc Thạc thì âm thầm tán thưởng một tiếng. Khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan khắc sâu giống hệt khi ‘hắn’ lớn lên. Thân hình cao lớn, được long phục phụ trợ nên toàn thân càng toát ra khí phách vô cùng tôn quý.

Vị phu nhân bên cạnh ông kia hẳn là Vũ Quý Phi tiếng tăm lẫy lừng. Dung sắc tuyệt lệ, da thịt trắng mịn, một thân hoa lệ quý phi khiến bà trở nên ung dung hoa quý đến mức vô cùng tinh tế.

Khi ánh mắt cô chuyển sang bên trái Trắc Thạc thì gương mặt cô lập tức cứng lại! Hắn. .... Tại sao lại ở đây? Không, không thể được! Tư Vũ cố gắng nháy mắt mấy cái, cùng một khuôn mặt, cùng một kiểu tóc, thân hình cao to vạm vỡ không phải tây trang mà là một bộ trường bào đẹp đẽ quý phái.

Không, tuyệt đối không phải hắn, là huynh đệ của hắn mà thôi. Hiện giờ hắn đang ở thế kỷ hai mươi mốt, làm sao có thể xuất hiện ở đây được. Tư Vũ không ngừng an ủi bản thân mình, nhưng đôi mắt cô lại không kiềm chế được mà chăm chú nhìn ‘hắn’.

Lúc này Trắc Thác vô cùng hưng phấn, khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt rõ, thật đúng là cô ấy rồi! Dù đã sớm đoán được nhưng khi cô chính thức xuất hiện trước mặt mình thì anh lại không thể tin được đây là sự thật. Dung nhan tuyệt mỹ vẫn như trước nhưng đã gầy gò và tiêu tụy đi rồi, từ đáy lòng anh vô cùng áy náy và tự trách.

Khi anh chuẩn bị tiến đến trước mặt cô thì Trắc Thạc đột nhiên lên tiếng: “Vì cảm tạ Tư Mã thái tử đi đường xa tổng hôn mà đến, trẫm đã sai người trong điện tổ chức yến hội, mời thái tử và mọi người quý quốc theo trẫm.”

“Đa tạ hoàng thượng thiết đãi!” Trên quảng trường trống trải, từng đợt tiếng hoan hô truyền ra, mọi người lần lượt từ biệt Trắc Thạc hoàng đế đi thẳng đến điện.

Hữu cùng điện, ngọn đèn dầu Huy Minh, quần áo hương tán ánh rất náo nhiệt. Tất cả mọi người hoan hô, chèn chèn, trò chuyện với nhau.

Tư Vũ nhẹ nhàng uống, cảm thấy có ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm vào mình. Đến giờ cô vẫn không tin rằng đây là hắn! Nhưng cô không dám, cũng không muốn ngửa mặt lên đối mặt với ánh mắt rừng rực kia.

Đột nhiên âm thanh náo nhiệt dừng lại, trong đại điện truyền đến tiếng nói hùng hậu của Trắc Thạc: “Tư Mã thái tử, mọi người đi đường đã vất vả rồi, trẫm đã sai người sắp xếp sương phòng rồi, đợi khi yến tiệc kết thúc các vị có thể nghỉ ngơi.”

Tư Mã Tước lập tức đứng lên, nhìn Trắc Thạc cung kính cúi đầu, sau đó thoáng nhìn qua Trắc Thác, hỏi: “Hoàng thượng, xin hỏi bao giờ sắp xếp cho họ động phòng?”

Trắc Thạc để sừng sốt một chút, đang do dự không biết nên trả lời thế nào thì Trắc Thác đã sớm lên tiếng: “Căn cứ vào quy định của triều ta, bảy ngày sau là ngày động phòng hoa chúc.” Anh chắc chắn trong vòng bảy ngày đó có thể một lần nữa đòi lại Vũ nhi.

Âu Dương Nhược Vũ biết rõ Trắc Thác nghĩ gì, cũng nhẹ nhàng cười: “Tư Mã thái tử xin chớ lo lắng, bảy ngày nữa triều ta tuyệt đối sẽ không chậm trễ đón tiếp Noãn Ngọc công chúa.”

Đối diện với quy định như vậy khiến Tư Mã Tước cảm thấy buồn bực, nhưng về mặt họ đều ôn hòa nên không còn nghi vấn gì, mỉm cười nói: “Quý phi hương nương xin đừng hiểu lầm, quý quốc đưa liên minh quốc dân đã sớm biểu lộ sự hòa hữu của quý quốc.”

“Đa tạ hoàng thượng!” Tư Mã Tước lại một lần nữa cảm ơn.

Cuối cùng yến hội cũng kết thúc, mọi người đều trở về nơi nghỉ ngơi. Noãn Ngọc công chúa được sắp xếp đến đình viện điện thái tử chỉ định, Tư Vũ cùng Tư Mã Tước và tổng thân nhân được sắp xếp ở tại điện dành cho khách quý.

“Vong Ưu, ngủ ngoan!” Tư Mã Tước đến trước cửa phòng Tư Vũ lưu luyến không rời.

“Ngủ ngon!” Tư Vũ nhìn anh mỉm cười, đẩy cửa đi vào.

Đến khi cửa phòng đóng lại, Tư Mã Tước mới thu hồi ánh mắt, thẳng tiến đến phòng của mình.

Cởi bỏ áo ngoài, Tư Vũ đến giường nằm xuống, nhìn đỉnh màn sạch sẽ trong suốt thì trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân.

Nói thật, từ trước cô không tin đó chính là hắn. Nhưng nhất cử nhất động của hắn, tiếng nói của hắn đều quen thuộc như vậy, đều biểu hiện hắn chính là tên khốn khiếp đó.

Không phải hấn ở thế kỷ hai mươi mốt sao? Sao có thể xuất hiện ở Thịnh Trạc hoàng triều được? Chẳng lẽ khi mình nhảy xuống vách núi nhìn qua không phải ảo giác mà thật sự là hấn? Chẳng lẽ hấn đuổi theo mình rồi cùng nhảy xuống?

Nghĩ tới đây cô không khỏi tự mình chế giễu lấy một tiếng, hừ, làm sao có thể như thế được, hấn ích kỷ, hèn hạ, tàn khốc ác độc như thế tại sao lại tự tử theo mình. Tư Vũ, đừng suy nghĩ nhiều quá, mày không phải đã nói không hề sinh ra bất cứ cảm tưởng gì đối với người này nữa, muốn đem người này quên sạch trong tâm sao? Thái tử chẳng qua chỉ là an hem của hấn mà thôi.

Cô không ngừng thuyết phục bản thân mình, không ngừng dùng sức xóa đi những hình ảnh đó xuất hiện liên tiếp trong đầu, đến khi tinh thần mệt mỏi rồi mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc đang ngủ say, Tư Vũ phát hiện đang có cái gì trên người mình động đập, còn có cảm giác tê dại nữa.

Cô lập tức mở to hai mắt, nhờ vào ánh sáng từ cửa sổ yếu ớt xuyên suốt chợt phát hiện không biết quần áo ngủ trên người mình đã bị trút bỏ từ lúc nào.

Điều càng làm cô giật mình hơn là có người đang đặt tay trên cơ thể mình. Trong nháy mắt cô chợt có cảm giác sợ hãi, vừa giãy dụa vừa run rẩy hô: “Người! ...Người là ai, nhanh rút ngay!”

“Vũ nhi. ....” Nam nhân trên người cô nhẹ nhàng thốt ra một caai, tiếng nói trầm thấp tràn ngập tà mị.

Là hấn! Không phải, có phải là mình đang mơ không? Cô đem toàn bộ sức lực đuổi thẳng chân phải hung hăng đá vào chỗ đó của hấn.

“Ai u!” Cảm nhận được đau đớn, Trạc Thác nhanh chóng vỗ nhẹ hạ thể đang phát đau, vừa la hét: “Vũ nhi, em mưu sát chồng!”

Lúc này Tư Vũ đã ngồi dậy, vừa kéo lại chiếc yếm, cầm lấy đồ ngủ mặc vào, lạnh lùng nói: “Thái tử điện hạ, xin tự trọng, đừng làm những việc vũ nhục nước ta!”

“Cái gì mà nước, nước của em là ở thế kỷ hai mươi mốt!” Vừa nghe cô nhắc đến quan hệ giữa cô và Tư Mã Tước, anh lại trở nên ghen ghét muốn giết người.

Tư Vũ lạnh lùng nhìn anh một cái, sau đó bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ lẳng lặng nhìn bóng đêm bên ngoài.

“Vũ nhi!” Thấy thế, Trạc Thác muốn nhảy xuống giường để chạy đến bên cạnh cô, có điều anh vừa mới cử động thì hạ thể vô cùng đau đớn. Người phụ nữ này đã dùng sức quá nhiều rồi, rõ ràng cô ấy muốn chặt đứt mệnh căn của anh, muốn chặt đứt tính phúc của cô và mình từ nay về sau sao.

Sau nhiều lần vất vả cuối cùng anh cũng đến được bên cửa sổ, nhìn cô lạnh nhạt áy náy: “Vũ nhi, thực xin lỗi, anh sai rồi. Anh không nên nghi ngờ em, không nên nhốt và ngược đãi em như vậy. Nhưng, sở dĩ anh làm như vậy là bởi anh quá yêu em, sợ em cùng Tư Đồ Thụy có quan hệ với nhau. Xin hãy tha thứ cho anh, xin hãy cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Anh hứa, từ nay về sau tuyệt đối sẽ tin tưởng em, tuyệt đối sẽ không suy nghĩ gì nhiều nữa!”

Tư Vũ vẫn không có phản ứng, anh đành nói tiếp: “Về đến đây không nhìn thấy em, em có biết anh lo lắng, nhớ em nhiều thế nào không? Dường như anh đã tìm cả Thịnh Trạc hoàng triều, cuối cùng lại nghe được tin em đang ở nước Nguyệt Ký. Trong lòng anh hi vọng sẽ tìm được em, nhưng nghe được tin em cùng Tư Mã Tước đi tuần. Ngày nào anh cũng vô cùng đau khổ nhớ thương dầy vò, chỉ mong sớm ngày được nhìn thấy em, anh không thể không lợi dụng thủ đoạn hòa thân hèn hạ này.”

Hừ, rất nhiều lời thề và lời sám hối. Nhưng cô đã không còn là Tư Vũ của trước kia nữa, giờ cô là Vong Ưu vô tình, những lời gạt người “dễ ngon dễ ngọt” đối với cô đã không còn bất cứ tác dụng gì nữa, rốt cuộc cũng không đã động gì đến tâm tính của cô.

Nửa đêm sáng ngời không có bất kỳ gợn sóng nào, cô vẫn yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Thái tử điện hạ, cô nam quả nữ cùng trong một phòng bị nhìn thấy không hay đâu, xin mời về đi thôi.”

“Chúng ta căn bản là người yêu, sợ cái gì.” Cô lạnh nhạt chọc giận anh, làm anh không nhịn được lớn tiếng hét to.

Tư Vũ liếc mắt nhìn anh: “Thái tử điện hạ nhận lầm người rồi, dân nữ tên là Vong Ưu, không phải cái gì Vũ nhi của ngài. Mời đi ra ngoài, nếu không ta sẽ hét lên đó.”

“Như vậy cũng tốt. Em cứ hét to lên, gọi người ta đến đây để ta có thể nói cho họ biết, em là người phụ nữ của anh.” Trạc Thác tức giận.

Tư Vũ không hề để ý đến anh, chuẩn bị rời khỏi.

Trạc Thác trở nên khùng hoảng, lập tức đuổi cánh tay chăm chú ôm cô, “Vũ nhi, đừng rời khỏi anh, hãy cho anh cơ hội chuộc tội đi.”

Tư Vũ dùng hết sức để giãy dụa, chán ghét nói: “Rút ngay!” Thấy anh vẫn không chịu buông tay, liền nhấc chân lên dùng sức dẫm vào chân anh.

Hạ thể vốn dĩ đã đau đớn vô cùng, giờ lại bị giẫm như vậy, Trạc Thác lập tức đau đến buông hai tay ra, gương mặt nhăn lại vì đau, tràn đầy thương tâm, không thể tin được cô lại nhẫn tâm đến vậy.

Tư Vũ không nhìn anh, bước nhanh qua phòng nghỉ.

Trạc Thác cố nén đau đớn, cuống quýt rẽ ngang cà thọt đuổi theo, khi anh đi tới cửa thì giai nhân đã sớm biến mất. Đành phải khổ sở nhũn mảy, thấp giọng thở dài.

“Ai đó?” Đúng lúc đội thị vệ tuần tra đi đến gần anh.

Vốn dĩ tâm tình đang rất khó chịu, cuối cùng có một thị vệ không có mắt làm anh phát tiết: “Cầu nô tài, dám vô lễ với thái tử?”

Thị vệ nghe được sợ tới mức nước tiểu chảy, hai chân nhũn ra quỳ rạp xuống đất: “Điện hạ! Xin tha mạng, nô tài có mắt không trông, nô tài đáng chết!”

Về mặt Trạc Thác đầy giận giữ, trừng mắt nhìn hán, lâu sau mới nói: “Còn không nhanh điu bán thái tử trở lại điện?”

Không thể ngờ có thể dễ dàng được bỏ qua như vậy, thị vệ như nhặt được ân xá, vội vàng đứng dậy chăm chú diu anh rồi khỏi đại viện.

Nhìn hai người đang chậm rãi đi xa, Tư Vũ từ chỗ tối đi ra, tiếp tục run sợ nhìn họ chằm chằm, sau đấy cả tiếng đồng hồ mới trở lại phòng mình.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Tư Vũ ngồi yên trước bàn mặt đầy trầm tư.

Tối hôm qua, sau khi trở lại phòng, trong lòng cô không thể nào bình tĩnh lại được, trong đầu không ngừng xuất hiện lên khuôn mặt đầy thống khổ và hối hận của anh, bên tai không ngừng truyền đến tiếng nói và lời xàm hời của anh. Còn nữa, cô lại đang lo lắng cho chỗ đấy của anh phải chăng rất nghiêm trọng, cô lại đang hối hận vì lúc đấy mình dùng quá nhiều sức.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Cô đứng dậy ra mở cửa.

“Xin chào, Vong Ưu!” Tư Mã Tước đứng trước cửa nói.

“Xin chào!” Nhìn khuôn mặt ảm áp của anh, Tư Vũ bắt chợt mỉm cười.

“Vong Ưu, nghe nói Thịnh Đều rất sầm uất, phong cảnh cũng rất đẹp, hơn nữa vật phẩm cái gì ở đấy cũng có, hay chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nhé?” Anh mong chờ nhìn cô.

Tư Vũ sừng sốt một chút rồi rất nhanh liền gật đầu. Sau đó trở về phòng trang điểm một chút rồi theo anh ra khỏi cung.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35

Tại điện Thái tử.

Noãn Ngọc xuống giường, sau khi rửa mặt và thay quần áo liền hưng phấn chạy đi tìm Trạc Thác. Vừa đến đại điện cô thấy một nhóm nữ nhân đến gần mình.

“Nô tì Như Doãn thỉnh an Noãn Ngọc công chúa!”

“Nô tì Hoàn nhi thỉnh an Noãn Ngọc công chúa!”

“Nô tì Ngừ Kim Xảo thỉnh an Noãn Ngọc công chúa!”

.....

Noãn Ngọc ngơ ngác nhìn đám người trước mặt mình, các cô gái đều rất xinh đẹp, hơn nữa trên mặt mỗi người đều có ánh mắt nịnh nọt và nịnh nọt!

“Xin hỏi các cô là ai?” Đôi mi thanh tú của Noãn Ngọc hơi nhũn lại, cần chờ hỏi.

“Noãn Ngọc công chúa, chúng tôi đều là thứ phi của thái tử điện hạ, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội.” Ngừ Kim Xảo tranh nói.

A! Noãn Ngọc bỗng hiểu ra, cô cũng biết dựa vào thân phận và tướng mạo của Trạc Thác thì khẳng định bên cạnh sẽ có rất nhiều nữ nhân, nhưng khi tận mắt thấy họ thì trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái. Nhưng trước khi rời khỏi Nguyệt Ký, mẫu hậu đã từng dạy bảo qua cô phải hòa hảo với các phi tử khác. Hôm nay thấy họ khá lịch sự, huống hồ họ lại còn đang nịnh nọt mình nên cũng không phải so đo gì.

“Các vị tỷ tỷ, từ nay về sau hãy chiếu cố muội nhiều hơn!” Cô nhìn họ khách khí cười.

Các cô gái kia thấy phản ứng của cô như vậy đều trở nên sững sốt. Các cô đều đã nghe nói vị công chúa nước Nguyệt Ký này chính thái tử điện hạ tự mình đứng ra hòa thân, mặt khác, các cô còn nghe được dân chúng trong thành đều xem trọng vị công chúa tương lai này có thể leo lên vị trí Phụng hoàng, đây cũng là nguyên nhân mà từ sáng sớm đã đến thỉnh an cô để lấy lòng.

Sau mấy tháng điện hạ trở về, chẳng những không truyền họ thị tẩm mà thậm chí còn chẳng thèm để ý đến họ dù chỉ là thoáng qua! Có khi họ mượn cớ để đến gần anh, nhưng cuối cùng lại bị trục xuất khỏi cung.

Bởi vậy dù vị công chúa này có thể được điện hạ đặc biệt đối đãi mà đồ kỵ và bất mãn nhưng vì tương lai có thể có một vị trí ở hậu cung nên họ đành phải đem oán hận chôn sâu tận đáy lòng, tranh thủ thời gian đến nịnh nọt cô.

“Điện hạ tào an!” Nghe thấy lời thăm hỏi ân cần và cung kính, các cô gái đều dừng sự quyến rũ lại, chuyển ánh mắt về phía Trạc Thác vừa bước vào đại điện, trên mặt hiện lên sự ngưng ngững, hoảng sợ, còn có ánh mắt mong chờ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ tà mị.

“Nô tì thỉnh an điện hạ!” Noãn Ngọc công chúa đã kịp phản ứng, vội vàng chạy đến trước mặt Trạc Thác khom người cúi chào.

“Công chúa xin hãy đứng lên!” Giọng điệu bình thản nhưng lại rất lễ phép.

Noãn Ngọc từ từ ngẩng mặt lên, nhìn gương mặt mê người này ngưng ngững không thôi “Điện hạ, từ nay về sau xin hãy gọi tên nô tì!”

Trạc Thác nhíu lông mày, sau đó k đếm xỉa gì tới gật đầu.

“Điện hạ, nghe nói Thịnh Đức là đô thành cực kỳ xinh đẹp và phồn vinh, nô tì cả gan xin điện hạ mang nô tì ra ngoài ngắm cảnh. Nghe người trong cung nói hoàng huynh sáng sớm đã mang theo Vong Ưu tỷ tỷ đi rồi.” Để tránh xưng hô lẫn lộn, mẫu hậu của Noãn Ngọc đã dạy cô phải gọi Tư Mã Tước thành hoàng huynh.

Trạc Thác nghe xong gương mặt trở nên kinh ngạc và đồ kỵ, sau đó nhìn những người phụ nữ kia vẫn cúi đầu, trong tay mỗi người đều cầm một hộp gấm, một sự chú ý lập tức lóe lên: “Noãn Ngọc, từ nay các nàng hãy coi nhau như tỷ muội của nhau. Hôm nay, nàng hãy cùng họ làm quen, nói chuyện để tăng thêm tình cảm, tương lai để dễ có thể ở chung.” Nói xong, anh thêm vào một nụ cười mỉa mai hoặc nhân tâm.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng nghĩ lại những lời anh nói cũng không phải không có lý, dù sao cũng đã được gả cho anh, tương lai đều phải ở lại Thịnh Trạc hoàng triều, nhất định là sẽ có cơ hội ra ngoài ngắm Thịnh Đức sau. Vì vậy cô mỉm cười gật đầu với anh “Nô tì xin nghe theo lời dạy bảo của điện hạ!”

“Ta còn chuyện phải làm.” Trạc Thác sớm đã không chờ được muốn ra khỏi cung “Nàng cần cái gì thì tìm các tỷ tỷ nha!”

“Đa tạ điện hạ! Xin người hãy bảo trọng!” Biết anh quan tâm đến mình, Noãn Ngọc vô cùng cao hứng, khi cô ngẩng mặt lên thì thân hình cao lớn đã sớm biến mất ngoài điện. Ngăn chặn sự thất vọng, cô quay lại tiếp tục đối mặt với những cô gái kia và nịnh nọt “các tỷ muội”.

Trên đường phố rộng rãi sạch sẽ, nhìn như tượng phồn vinh tường hòa, nét mặt Tư Mã Tước tràn ngập khâm phục, anh đảo mắt nhìn sang Tư Vũ một chút rồi nói: “Vong Ưu, hoàng đế Trạc Thác cai trị Thịnh Trạc hoàng triều thật tốt, hy vọng tương lai có ngày nước Nguyệt Ký cũng sẽ trở nên hưng thịnh như vậy.”

Tư Vũ nhìn anh mỉm cười “Biết rồi, nhất định huynh sẽ làm được!”

Đột nhiên Tư Mã Tước dừng lại, đến trước mặt cô do dự nói: “Vong Ưu, nàng đồng ý theo giúp ta cùng nhau cai quản nước Nguyệt Ký sao? Chắc chắn đồng ý giúp ta đem nước Nguyệt Ký trở nên phồn thịnh sao?”

Không ngờ rằng được anh thổ lộ như thế, nhìn ánh mắt chờ mong của anh, cô không thể nào mở miệng được.

“Vong Ưu, được không?” Tư Mã Tước nhắc lại.

“Ta.....” Cô muốn cự tuyệt nhưng đối diện với ánh mắt mong chờ đó khiến Tư Vũ trở nên bối rối không biết phải làm sao.

“Tránh ra, nhường cái.....” Một tiếng hét to dồn dập phá tan cục diện quẩn bách này.

Phản ứng đầu tiên của Tư Mã Tước chính là nhanh chóng ôm lấy Tư Vũ vọt sang một bên tránh khỏi cỗ xe chờ đầy thứ gì đó.

Lòng ngực rắn chắc, không biết tại sao Tư Vũ lại cảm thấy rất thoải mái, cảm giác không hề muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp này. Hai tháng nay anh đối đãi với mình thế nào cô hiểu rõ; tâm ý và tình ý của anh cô cũng biết; nhưng cô một mực xem nhẹ, lảng tránh, bởi bản thân cũng không biết rõ là có nên tiếp nhận hay không, cô cảm giác mình không còn dũng khí để yêu thêm lần nữa.

Còn anh thì cho rằng bình thường cô sẽ gãy dựa nhưng lần này hoàn toàn không có! Điều này làm cho Tư Mã Tước vui mừng, hai tay cũng vì thế mà dần trở nên sâu sắc hơn, anh hi vọng giờ khắc này có thể mãi mãi dừng lại.

“Thật xinh đẹp, vừa đẹp lại vừa rẻ, vị công tử mua vật này cho người yêu của ngài đi!” Bỗng nhiên vang lên tiếng rao hàng kéo thần trí Tư Vũ lại, cô lúng túng xem hóa ra là bán ngọc.

Cô vội vàng rời khỏi lồng ngực Tư Mã Tước, mượn cơ nhìn về phía sạp những miếng ngọc kia.

Tư Mã Tước cảm thấy hụt hẫng, gương mặt hơi thất thần chốc chút ửng hồng, đi theo cô nhìn sang.

“Mỹ sai tặng giai nhân! Công tử, mua chiếc trâm cho vị cô nương này đi a!” Bà chủ bán hàng cầm lấy một chiếc trâm cài đầu màu xanh biếc cung kính đưa cho Tư Mã Tước.

Tư Mã Tước cầm lấy xem xét, khuôn mặt lộ vẻ hài lòng, sau đó đưa cho Tư Vũ: “Vong Ưu, tặng nàng!”

Nhìn cây trâm cực kỳ xinh đẹp trước mặt, ánh sáng long lanh trong suốt, Tư Vũ lập tức trở nên thích thú, nhưng cô vẫn do dự không biết có nên nhận lễ vật của anh hay không.

Tư Mã Tước thấy cô chần chờ nên nhất quyết cầm lấy cây trâm cài lên tóc Tư Vũ, vừa đi vừa nhìn về phía cô. Hai người đều có tâm tư riêng, không ai biết rằng sau lưng đang có người theo dõi họ.

Màn đêm buông xuống,

Sau khi dùng xong bữa tối, Tư Vũ muốn tới thùng nước ấm để một phen tắm rửa toàn thân, rửa trôi mọi mệt mỏi để sớm đi ngủ.

Mông lung, tay phải cô động phải một nhiệt lượng nóng hổi. Mở đôi mắt còn đang mê man buồn ngủ thì phát hiện Trạc Thác đang ngồi trước giường mình. Cô vừa thẹn vừa giận, vội vàng giấy dũa muốn rút tay về.

Nhưng Trạc Thác không những không chịu buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn. Đôi mắt thâm thúy nhìn cô, đôi môi mỏng hé mở “Vũ nhi, hôm qua em thật ác độc, dùng nhiều sức như vậy, chỗ này của anh còn rất đau, em biết không?”

“Buông tay ra, nếu không tôi sẽ hét lên!”

Xem cô không dám, gương mặt Trạc Thác trở nên tà mị, lắm bả: “Anh mới biết rằng Vũ nhi của ta lại ôn nhu tuyệt đối không chịu cam lòng đối đãi như vậy.” Đột nhiên, tiếng nói của anh hạ thấp “Vũ nhi, nghĩ đến hân mang lại khoái hoạt cho em, chúng ta ôn lại lần nữa được không?”

“Ngươi. .... Vô si!” Khuôn mặt Tư Vũ nóng lên, giơ một tay lên đánh anh.

Trạc Thác không chờ được cúi đầu xuống, dùng đôi môi nhanh chóng hôn lên hai khóe môi đỏ mọng đầy xích mịch.

Đột nhiên xuất hiện cử động làm cho Tư Vũ cảm thấy ngạc nhiên, các miệng nhỏ nhắn tự nhiên mở ra, đầu óc trống rỗng.

Trạc Thác nhân cơ hội tham lam tiến đầu lưỡi vào, dùng hết sức mút lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô. Không lâu sau, trong căn phòng yên tĩnh truyền tiếng từng đợt những tiếng thờ dục.

Trên người cảm giác man mát làm cho Tư Vũ bình tĩnh trong ý thức hỗn loạn. Cô phát hiện Trạc Thác đã leo lên giường từ lúc nào, mà quần áo trên người mình đã sớm bị trút bỏ thì nội tâm càng trở nên thẹn thùng, cô đột nhiên hé miệng hung hăng cắn xuống.

“A!” Trạc Thác quát to lên một tiếng, một dòng máu đỏ tươi lập tức tuôn trào từ khóe miệng anh.

“Vũ nhi!” Anh chau mày bắt mắt nhìn cô.

Tư Vũ nhân cơ hội đó né tránh cơ thể anh, nắm lấy y phục trên giường mặc lại, lớn tiếng hét: “Dâm tặc, lập tức cút ra ngoài cho tôi!” Tiếng nói chứa đựng sự kích động và run run.

“Vũ nhi. ....” Trạc Thác còn đang cầu khẩn, khuôn mặt lập tức đầy khổ sở.

“Được, ngươi không ra thì ta ra.” Nói xong cô lập tức rời khỏi giường.

Nhìn trời bên ngoài một mảng đen kịt, cơ hồ còn nghe được cả tiếng gió rít, Trạc Thác lo cô lại một mình chạy ra ngoài nên bắt đắc dĩ thỏa hiệp: “Được rồi, để ta rời đi.”

Tư Vũ liếc mắt nhìn anh, nghiêng người nằm xuống tiện thể kéo chăn phủ khắp toàn thân.

Trên mặt Trạc Thác hiện lên một tia thống khổ và hối hận, thở dài một tiếng rồi lưu luyến rời đi.

Đến khi nghe được tiếng đóng cửa rồi, Tư Vũ mới vén chăn lên, nhô đầu ra, nhìn chằm chằm không biết nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 36

Hôm nay Tư Mã Tước bị Trạc Thác đưa đi dự buổi thượng nghị, Tư Vũ không có việc gì làm nên ở lại trong phòng ngẩn ngơ.Đột nhiên nghĩ đến cái trăm cài đầu hôm qua Tư Mã Tước tặng mình, cô liền lôi ra ngắm nghía.

Nhưng dù có tìm khắp căn phòng cũng không tìm thấy nó. Rõ ràng tối qua trước khi đi ngủ đã đặt trong ngăn tủ, tại sao lại không thấy? Trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực, cô đi về trước giường ngồi xuống, suy nghĩ xem cái trăm đã biến đâu mất.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh mềm gòn dễ vỡ của Noãn Ngọc.

Cô mở cửa nghênh đón chỉ thấy sắc mặt Noãn Ngọc khác thường nhìn chăm chăm mình.

“Công chúa, có chuyện gì cần tìm tôi à? Xin mời vào!” Nội tâm Tư Vũ cảm thấy kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh mời cô vào phòng.

Ngồi xuống bàn, sắc mặt Noãn Ngọc hoang mang nhìn cô nói quanh co: “Vong Ưu tỷ tỷ, tôi ....Tôi có việc muốn nhờ tỷ giúp đỡ.”

“Công chúa, mời ngồi!”

Noãn Ngọc chần chờ quả quyết, cuối cùng cô nói thẳng ra: “Vong Ưu tỷ tỷ, tỷ không thể gả cho thái tử điện hạ được!”

“Công chúa.....” Tư Vũ vô cùng kinh ngạc. Cô nhận ra rằng Noãn Ngọc cực kỳ yêu tên khốn khiếp kia, trước khi đến Thịnh Trạc hoàng triều, thường xuyên nghe Noãn Ngọc nhắc tới hắn, nhưng giờ cô mới biết kẻ mà Noãn Ngọc nhắc đến chính là tên hỗn đản đó.

Nhưng hôm nay họ còn chưa động phòng, tại sao Noãn Ngọc lại đến cầu xin mình gả cho Trạc Thác, hơn nữa thái độ không hề ghen ghét đố kỵ, chẳng lẽ nữ nhân cổ đại thật sự bị lễ giáo trói buộc đến nỗi khoan hồng độ lượng đến như vậy?

“Tại sao?” Tư Vũ lên tiếng hỏi.

“Vi...” Khuôn mặt Noãn Ngọc ửng hồng “Vong Ưu tỷ tỷ có nhớ ngày đó điện hạ từng nói vì hoàng triều của họ quy định là sau bảy ngày mới được động phòng không. Thật ra đó là do điện hạ lập ra, bởi vì người có tai họa ngầm, thái tử....không có năng lực!”

“Cái gì? Muội nói thật ư?” Tư Vũ kêu to. Làm sao có thể! Hắn có năng lực hay không mình là người hiểu rõ nhất.

“Ừ. Do chính miệng điện hạ nói với muội mà.” Nhớ lại lúc anh nói với mình cả những chuyện tư mật như vậy, trong lòng Noãn Ngọc trở lên vô cùng thư thái.

“...Vậy sao muội còn bảo ta gả cho thái tử?” Tư Vũ càng lúc càng hồ đồ, càng nghi hoặc khó hiểu.

Noãn Ngọc lẳng lặng nhìn cô, lâu sau mới nói: “Điện hạ có nói, tai họa này không thể chữa trị được, từng có một vị đại sư y thuật cao minh nói rằng chỉ cần tìm được một vị nữ tử chí nhu chí âm cùng người kết hợp thì có thể làm cho thái tử hùng phong tái khởi. Mà tỷ, chính là người nữ tử đó.” Noãn Ngọc nhìn cô không chớp mắt, rốt cuộc cũng hiểu được tại sao điện hạ luôn muốn mình tìm hiểu về Vong Ưu tỷ tỷ, hóa ra nguyên nhân là vậy.

Nghe đến đó, Tư Vũ cũng hiểu được tất cả mọi chuyện. Đáng ghét! Tên khốn kia không ngờ lại hèn hạ như vậy, lại nghĩ ra biện pháp như vậy để lừa gạt Noãn Ngọc. Nhìn khuôn mặt đang chờ đợi câu trả lời trước mặt, trong lòng Tư Vũ nảy sinh sự đồng tình, thương cảm, còn có áy náy nữa. Người con gái hiền lành này cái gì cũng đều tin hân! Nếu như cô biết được hắn làm như vậy là có âm mưu thì không biết cô sẽ phản ứng thế nào?

“Vong Ưu tỷ tỷ.....”

Tư Vũ dần hồi phục lại tinh thần, hiền hậu nhìn cô lẩm bẩm: “Công chúa, việc này...Hãy cho ta thời gian suy nghĩ rồi sẽ ho người câu trả lời thuyết phục. Được không?”

Noãn Ngọc vội gật đầu “Thực xin lỗi, muội biết không nên ích kỷ như vậy, nhưng muội không thể nhìn điện hạ tiếp tục như vậy. Bất quá, muội đồng ý với tỷ, tương lai tỷ sẽ có địa vị cao hơn muội, Noãn Ngọc vĩnh viễn sẽ coi tỷ là tỷ tỷ tốt của muội, dù mai sau điện hạ có đăng cơ thì Noãn Ngọc cũng sẽ ủng hộ tỷ trở thành hoàng hậu.”

“Công chúa...” Ayy, Tư Vũ chợt âm thầm thở dài, tên khốn kia có tài đức gì mà có thể khiến Noãn Ngọc vô tư yêu chân thành như vậy.

“Được rồi, muội không quấy rầy tỷ nữa. Cứ suy nghĩ đi.” Nói xong, cô chậm rãi đứng lên, quay lại nói cảm ơn và xin lỗi với Tư Vũ thêm lần nữa rồi mới rời đi.

Sau đó Tư Vũ ở lý trong phòng suy nghĩ.

Buổi tối, sau khi dùng cơm xong, cô lại ngồi trong phòng ngáy ngốc chờ tên khốn kia đến. Cô biết rõ chắc chắn hắn ta sẽ lại đến!

Quả nhiên, nghe thấy tiếng đóng mở cửa thì một bóng người cao lớn lén lút đi vào nhà, đến trước giường.

Cảm giác rằng anh đã ngồi xuống, Tư Vũ lập tức mở to mắt, yên lặng nhìn anh.

Không ngờ rằng cô còn chưa ngủ, trên mặt Trạc Thác hiện lên một tia vui mừng “Vũ nhi, em đang chờ anh à?”

Tư Vũ cong eo lên, ngồi thẳng dậy thâm trầm nhìn anh, lâu sau mới nói: “Ngươi là đồ hèn hạ vô si hỗn đản!”

“Vũ nhi?”

“Ngươi...Ngươi nói với Noãn Ngọc rằng mình không có năng lực sao?”

Trạc Thác vừa nghe, gương mặt hiện lên một tia xấu hổ, sau đó lại vui mừng nói: “Bọn ta theo như em nói?”

“Hừ, số ngươi thật tốt, gặp được cô gái yêu ngươi đến như vậy. Nhưng cô ấy càng vĩ đại bao nhiêu thì ngươi càng liêm sỉ bấy nhiêu! Trạc Thác, ngươi không phải là người, ngươi còn không bằng loài cầm thú!” Trong lòng Tư Vũ đầy phẫn nộ, không kiềm chế được cơn tức mà nói hết ra.

“Vũ nhi, anh biết làm như vậy rất có lỗi với cô ấy, nhưng anh làm vậy tất cả đều vì em. Ai bảo em không chịu tha thứ cho anh, hơn nữa, còn tên tiểu tử Tư Mã Tước kia cứ cười cười nói nói với em, cùng em đi dạo phố nữa. Nghĩ lại cảnh lúc ngoài phố hân ôm em, anh hận không thể chém đứt tay hắn.”

“Ngươi...Theo dõi bọn ta?” Đôi mắt đẹp của Tư Vũ lập tức trừng lớn, không tin được nhìn anh.

“Ừ, nếu không phải sợ em giận thì lúc ấy anh chỉ muốn đánh cho nó một trận. Lại còn dám tặng quà cho em nữa, hắn thật sự là to gan lớn mật.” Nhớ lại mọi chuyện mà ngày hôm qua nhìn được, Trạc Thác phẫn nộ không thôi, nói chuyện cũng trở nên hùng hổ.

“...Cái trăm cái đầu của ta cũng là do ngươi lấy đi?”

“Đúng! Nhìn nó rất chướng mắt. Ngoài anh ra, không ai được phép tặng quà cho em.” Thấy sắc mặt của cô càng lúc càng khó coi, Trạc Thác vội vã dụ dỗ “Vũ nhi, mai anh dẫn em đi mua chiếc trăm khác hấp dẫn hơn, đảm bảo em sẽ cực kỳ thích.”

“Ngươi...Hỗn đản! Bại hoại!” Tư Vũ phẫn nộ hét lên “Ngươi là ai, dựa vào cái gì mà xía vào chuyện của ta, ta thích nhận quà của ai là chuyện của ta, có liên quan gì đến ngươi không?”

“Đương nhiên là có liên quan đến anh, anh là nam nhân của em, tương lai còn là chồng của em nữa, tuyệt đối không cho phép thằng nào nhìn em.” Trạc Thác đột nhiên đứng phắt dậy, quỳ xuống trước giường nhìn cô hồi hận nói: “Vũ nhi, anh biết sai rồi, xin hãy cho anh một cơ hội nữa, anh xin hứa từ nay về sau sẽ không nhỏ nhen nữa, không nghi ngờ vô lý nữa, tuyệt đối sẽ không khiến em phải đau lòng nữa, tha thứ cho anh có được không?”

Đột nhiên anh hành động như vậy làm cho Tư Vũ vô cùng ngạc nhiên, không phải nói đầu gối của đàn ông là vàng ư, tự tôn của hắn ta lớn như vậy, hơn nữa còn là thái tử nơi đây, tại sao lại dễ dàng quỳ gối trước mặt người khác như thế?

“Vũ nhi, nghĩ lại khoảng thời gian chúng ta vui vẻ sống cùng nhau, tuyệt vời đến mức nào, vốn dĩ chúng ta là một cặp do ông trời sinh ra. Cho nên, quên chuyện quá khứ thống khổ kia đi được không, bắt đầu lại từ đầu được không?” Trạc Thác tiếp tục cầu khẩn.

Tư Vũ sắp động lòng, nhưng một tia lý trí lại kéo cô về với hiện tại. Tục ngữ nói ‘giang sơn khó đổi bản tính khó rời’, tính khí hắn vốn dĩ như vậy làm sao có thể thay đổi được? Với lại, hiện tại biết hắn hối cải như thế nào? Ai có thể cam đoan tương lai hắn sẽ không lặp lại những chuyện trong quá khứ một lần nữa? Trải qua những lần bị thương thống khổ đó, cô đã không còn nghị lực và dũng khí để thừa nhận tình yêu có thuộc về mình hay không.

“Trạc Thác, ngươi đi đi. Chuyện trước kia ta không muốn nhớ lại. Hôm nay ta là Vong Ưu, ta không nhớ rõ giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết tương lai của ta không có ngươi, cũng không hẳn là có ngươi! Ngươi...Hãy đối xử tốt với Noãn Ngọc, cô ấy là người đáng để ngươi yêu.”

“Hoang đường!” Trạc Thác bỗng nhiên đứng dậy hét to “Trừ em ra, anh không cần ai hết. Em biết không, mục đích hòa thân là để anh có thể nhìn thấy em. Và, Vũ nhi, em không thể quên anh, em không thể nào quên anh được! Tương lai của em, nhất định là phải ở bên anh!”

“Trạc Thác, buông tay ra. Mặc kệ quá khứ của chúng ta như thế nào, hãy cứ để cho nó biến mất đi. Đừng làm tổn thương những cô gái khác.” Đột nhiên Tư Vũ cười khò một tiếng “Ngươi...Mãi mãi vẫn ích kỷ như vậy, để đạt được mục đích của mình mà chưa từng lo nghĩ cho người khác. Trạc Thác, chẳng lẽ ngươi luôn muốn làm tổn thương nữ nhân sao?”

Nhìn ánh mắt của cô còn biểu lộ chẳng hề để ý đến người trước mặt, Trạc Thác cuống quýt nắm lấy tay cô “Không đâu, Vũ nhi, dù anh có làm tổn thương bất kỳ anh nhưng anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em. Xin hãy tin anh, hãy cho anh một cơ hội nữa, cho anh đền bù tất cả những sai lầm của anh có được không?”

Tư Vũ không hề cảm động, tâm tình cũng vô cùng tỉnh táo, rút tay ra khỏi tay anh nói: “Trạc Thác, nếu như ngươi thật sự cảm thấy đau lòng, nếu muốn chuộc tội...thì hãy buông tay ta ra. Ta rất thích cuộc sống bây giờ, xin đừng phá vỡ nó, hãy để cho ta được sống vô tư có được không?”

“Vũ nhi.....”

“Đừng nói nữa, ngươi ra ngoài đi. Giữa chúng ta là không thể nào, gương đã vỡ không thể lành lại được, trong lòng ta đã có một vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Cho nên, nếu ngươi muốn tốt cho ta, xin đừng dính dáng gì đến ta nữa.” Nói xong, cô nhẹ nhàng nhìn anh rồi nhẹ nhàng nằm xuống, xoay mặt sang hướng khác chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhìn bóng lưng của cô, Trạc Thác vô cùng đau đớn và hoảng sợ. Xong rồi, tất cả mọi chuyện đã xong rồi, Vũ nhi sẽ không bao giờ tha thứ, làm sao

đây? Anh nên làm gì bây giờ? Tinh thần trở nên hoảng hốt, thân hình cứng đờ di chuyển ra phía ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, còn nghe được cả tiếng đóng cửa lại, hai hàng lệ từ khóe mắt Tư Vũ chảy xuống khóe miệng cô, cô lè lưỡi liếm lấy, lập tức cảm thấy mặn quá, thật khổ, thật đáng!

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 37

Ánh rạng đông chiếu trên gương, hiện lên một bộ dạng thanh tú. Tư Vũ ngơ ngác nhìn mình trong gương, sắc mặt ảm đạm không hề sáng rọi. Tối qua cô mất ngủ, cả đêm ném nước mắt vừa mặn vừa đắng, bên tai lại cứ vang lên lời xám hối của anh, trong đầu cứ hiện lên chuyện tình đã nảy sinh ở thế kỷ hai mươi mốt. Minh thật sự buông xuôi hay sao? Thật sự có thể dễ dàng quên đi quá khứ hay sao?

“Vong Ưu cô nương!” Đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng gọi lạnh lạnh “Quý phi nương nương mời người đến cung Càn Thanh!”

Trong lòng Tư Vũ đột nhiên thấy bức bối, vội vàng đứng lên, mở cửa lễ phép nói với thái giám: “Làm phiền công công dẫn đường!”

Khoảng nửa giờ sau, dưới sự dẫn dắt của công công, cuối cùng Tư Vũ cũng đi vào một cung điện xanh vàng rực rỡ. Bước qua cánh cửa cao cao, cô đi vào đại điện, bên trong trang hoàng không những quý phái mà còn chứa một tia tao nhã.

Một người phụ nữ từ bên trong đi ra. Tư Vũ nhận ra bà, bà là mẹ của Trạc Thác, quý phi nương nương duy nhất của Thịnh Trạc hoàng triều.

“Vong Ưu tham kiến quý phi nương nương!” Tư Vũ vội vàng hành lễ với bà.

“Đứng lên đi.” Thanh âm cực kỳ ôn nhu làm sự tự nhiên của Tư Vũ biến mất.

Tư Vũ đứng thẳng người, chỉ xuống chỗ ngồi mà bà chỉ định, một cô cung nữ lập tức dâng trà lên.

“Xin hỏi. ... Nương nương tìm Vong Ưu có chuyện gì?” Nhấp một ngụm trà thơm, tâm tình trở nên vui mừng không ít, Tư Vũ bình tĩnh nhìn Nhược Vũ lễ phép hỏi. Hôm nay là lần thứ hai nhìn thấy bà, hơn nữa còn là ở một khoảng cách rất gần. Tư Vũ phát hiện, quý phi nương nương trước mắt còn xinh đẹp hơn nhiều lần so với lần đầu tiên gặp mặt, vẻ đẹp càng lúc càng động lòng người, hấp dẫn người ra không chỉ ở dung mạo xinh đẹp của bà mà còn là vẻ hạnh phúc tự nhiên tỏa ra.

“Ta có thể gọi con là Tư Vũ không?” Nhược Vũ nhìn cô mỉm cười hỏi.

“Nương nương?” Tư Vũ kinh ngạc, làm sao mà bà lại biết tên mình?

Tư Vũ vừa nghe xong, cái miệng mở lớn, trờ ơ, bà là ai mà sao có thể hiểu lòng người đến vậy?

“Cảm giác rất ngạc nhiên phải không?” Nhược Vũ cười nhẹ “Tư Vũ, con biết không? Gặp lại con như nhìn lại chính bản thân ta của hai mươi năm về trước. Thật ra Thác nhi đã nói cho ta biết. Thác nhi nó thật sự đã sai rồi, hơn nữa là quá sai lầm. Nhưng trong lòng nó chỉ yêu mình con, chỉ có điều nó yêu theo phương thức rất đặc biệt, không giống người thường. Cũng vì thế nên khiến con bị tổn thương đến cực điểm.”

Nhược Vũ dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đầu tiên, ta thay mặt nó nói lời xin lỗi, là ta dạy nó không tốt nên mới khiến con đau lòng như vậy. Nhưng, xin hãy cho nó một cơ hội nữa được không? Người yêu hoàng thất chính là quái dị ở chỗ này, năm đó ta cũng vậy, cũng vì phụ hoàng nó mà đau khổ gần chết. Nhưng cuối cùng ta vẫn lựa chọn cách tha thứ, bởi năm đó và sự lựa chọn đó nên giờ ta mới có niềm hạnh phúc này, để ta hiểu được cách hoàng thất họ yêu là như vậy, dù có cố chấp nhưng thật ra cũng có điểm tốt.”

Tư Vũ im lặng lắng nghe.

Nhược Vũ lại âm thầm nhìn cô, tiếp tục cảm thán: “Ta biết mình không có tư cách gì yêu cầu con tha thứ cho Thác nhi, nhưng tối qua, thân là mẫu thân ta thật không đành lòng chứng kiến con mình biến thành như vậy. Trước kia, dù Thác nhi có rất nhiều phụ nữ, nhưng nó chưa từng biểu hiện cảm giác quan tâm như vậy. Duy chỉ có đôi với con nó mới động lòng. Nhìn khuôn mặt tuần tú trước kia luôn đầy tự tin, nhưng hôm nay lại suy sụp tinh thần đến như vậy. Không hiểu tại sao tự nhiên Thác nhi lại mất tích, điều đó khiến ta rất đau lòng. Mất rồi lại được lại, lại để cho ta mừng rỡ như điên. Nhưng đáng tiếc nó không còn là Thác nhi của lúc trước nữa rồi, hiện giờ nó đang bị hối hận và đau khổ ăn mòn.”

Suy tư xong, bà lại nói tiếp: “Tối qua, nửa đêm nó đi uống rượu, say mềm rồi khóc lóc với ta ‘mẫu hậu, thế là kết thúc rồi, con sống không còn ý nghĩa gì nữa, cô ấy không để ý đến con nữa rồi, cô ấy nói từ nay về sau không muốn gặp con, cuộc sống trong tương lai của cô ấy không muốn có sự xuất hiện của con. Mẫu hậu, lòng của con đau quá, giống như có ngàn vạn thanh đao đâm cắt vậy, đau muốn chết đi. Nếu như cái chết có thể giải cứu mọi chuyện, có thể xóa bỏ mọi thống khổ trong lòng con thì con đồng ý, con đồng ý.’” Nhớ đến đứa con trai mà mình yêu thương nhất bị thảm khóc lóc, Nhược Vũ đau lòng muốn rơi lệ.

Tư Vũ nghe xong, nhìn bà với vẻ lo lắng vô cùng, không biết nên nói gì, chỉ tiếp tục lẳng lặng nhìn bà.

“Tình yêu cần sự tha thứ và vị tha, mặc kệ trước kia nó có làm gì, hãy vì điểm xuất phát ‘yêu’ mà độ lượng tha thứ cho Thác nhi, cho nó có cơ hội chuộc tội cũng chính là cho mình một cơ hội tìm lại hạnh phúc. Được không?” Nhược Vũ rơi lệ chờ đợi câu trả lời của Tư Vũ.

Lúc này, một bóng người màu vàng sáng vọt tới trước mặt Nhược Vũ, gấp gáp hỏi: “Vũ nhi, nàng làm sao vậy? Ai chọc giận nàng làm nàng phải khóc?”

Nhược Vũ lau khô nước mắt nhìn người mới tới thấp giọng nói: “Thạc, thiếp không sao.”

“Chắc chắn không đơn giản như vậy, nhất định là nàng có việc gì, không phải chúng ta đã nói rồi sao, giữa phu thê nên thẳng thắn, nàng như vậy có phải khiến ta lo lắng không?”

“Thạc.....”

Tư Vũ động lòng nhìn cảnh tượng ấm áp này, từ sâu trong lòng dâng lên một cảm giác ngưỡng mộ. Cô cô đơn đứng đó, lúng túng nói: “Không quá rầy hoàng thượng và nương nương, Vong Ưu xin được cáo lui trước!”

Nhìn bóng dáng người màu tím nhạt chậm rãi biến mất ở cửa ra vào, Trạc Thác bừng tỉnh: “Vũ nhi, người vừa rồi là.....”

Nhược Vũ thở dài một tiếng “Hi vọng con bé không quá để tâm vào những chuyện vụn vặt, nếu không Thác nhi sẽ không còn cơ hội nữa. Hậu quả thật không dám tưởng tượng.”

“Nàng yên tâm. Tư Vũ là cô gái thông minh, nếu nghĩ thông thì cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho Thác nhi.” Trạc Thác ôn nhu an ủi bà. Cả đại điện trầm xuống đến tĩnh lặng.

Điện thái tử.

Nằm trên chiếc giường lớn màu vàng nhạt, Trạc Thác dần dần mở to mắt, xoa xoa huyết thái dương, anh lại nhìn chăm chăm vào đỉnh màn ngăn người.

“Điện hạ!” Một tiểu thái giám vội vàng đến trước giường, lo lắng nhìn anh “Xin hãy uống canh giải rượu.”

Trạc Thác ngồi dậy, nhận chén canh trong tay hần, ngửa đầu uống cạn, sau đó đưa trả chén trong cho hần, suy yếu hỏi: “Tiểu Lý Tử, bây giờ là giờ nào rồi?”

“Bẩm điện hạ, vừa qua khỏi buổi trưa. Quý phi nương nương vừa ghé qua, thấy ngài còn đang ngủ say nên dặn nô tài chờ ngài tỉnh rồi mời ngài qua cung Càn Thanh dùng bữa.”

“Ừ.” Trạc Thác đáp lại một tiếng, sau đó lại hỏi: “Tiểu Lý Tử, Hiền Thái Phó hôm nay đã làm những việc gì?”

“Bẩm điện hạ, buổi sáng quý phi nương nương có truyền nàng ấy đến cung Càn Thanh để thăm hỏi. Sau khi trở về, nàng ấy cùng thái tử nước Nguyệt Ký xuất cung.”

“Cái gì?” gương mặt Trạc Thác lộ rõ vẻ thống khổ và đổ kỵ, hơi thở trở nên gấp rút hơn.

Tiểu Lý Tử sợ hãi nhìn anh, chần chừ nói: “Điện hạ, thái tử Tư Mã Tước luôn mượn cớ cùng Hiền Thái Phó xuất cung, theo như nô tài thấy, không chừng Hiền Thái Phó đã bị hần đá động rồi.”

“Bản thái tử đương nhiên biết!” Trạc Thác bực bội “Nhưng, nàng ấy không hề muốn đề ý đến bản thái tử, bản thái tử biết làm thế nào?”

“Điện hạ, nô tài có một ý kiến vụng về, không biết có nên nói ra hay không?”

“Có cái gì đề nghị thì nói mau. Chậm chạp như thế, người muốn bản thái tử tức chết à?” Trạc Thác đem tức giận trút lên người hần.

Tiểu Lý Tử run rẩy, cẩn trọng ghé vào tai anh nói vài tiếng.

Trạc Thác nghe xong, có vẻ hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Tiểu Lý Tử đưa ra biện pháp này tuy có điểm hèn hạ, nhưng nếu như không làm như vậy, nếu cứ chờ nàng tha thứ cho mình thì nàng sẽ bị Tư Mã Tước bắt cóc. Đặc biệt nghĩ đến sự nhẫn tâm của cô tối qua, những đau đớn trong lòng lại bắt đầu phát ra.

“Điện hạ, đến lúc đó gạo đã thành cơm, Hiền Thái Phó chắc chắn sẽ ở bên ngài. Huống hồ, chờ nàng nhận ra người hùng vĩ thế nào thì nhất định sẽ càng thêm yêu ngài hơn.” Tiểu Lý Tử tiếp tục dụ dỗ.

Tốt nhất là khiến cô ấy mang thai, xem như là vì đứa trẻ mà thương lượng, nhất định cô sẽ từ từ chấp nhận mình. Đến giờ anh vẫn không tin cô ấy lại nhẫn tâm quên mình, cam lòng rời khỏi mình. Dù sao cô ấy cũng đã từng yêu mình sâu đậm như vậy. Tình yêu này anh rõ ràng nhất, hận càng sâu thì yêu càng sâu. Chính mình năm đó cũng bị cô ấy cho “thương tổn” và “phản bội” đến như vậy, nhưng sáu năm đó vẫn còn rất yêu cô ấy.

“Ừ, Tiểu Lý Tử, người đi sắp xếp đi, nhớ rõ, chỉ được thành công, không được phép thất bại! Nếu để cho nàng ấy biết được, bản thái tử tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

“Tuân mệnh! Điện hạ xin hãy yên tâm, nếu không thành công, cái đầu này của Tiểu Lý Tử sẽ mặc cho ngài xử lý.”

“Bản thái tử không cần cái đầu của người, chỉ cần người sắp xếp mọi chuyện cho thỏa đáng!”

Nhìn thân hình nhỏ yếu chậm rãi đi ra, tâm tư Trạc Thác đang tỉnh mạch bỗng trở nên hi vọng trở lại, thấp giọng nói: “Vũ nhi, đừng trách anh dùng xuân dược với em, nhưng em yên tâm, tương lai chắc chắn em sẽ hiểu được nỗi thống khổ của anh, anh xin hứa sẽ mãi mãi yêu thương em, sẽ khiến cho em trở thành người hạnh phúc nhất khắp thiên hạ.”

Trong phòng yên lặng, Tư Vũ một tay chống cằm ghé sát vào mặt bàn, vừa lấy chiếc trâm cài đầu ra xem xét cẩn thận chu đáo. Ngọc khí cổ đại, chỉ địa chất phác, trong suốt thông thấu, công trình làm tinh xảo, tuy phải dùng hơn mười lượng bạc nhưng cũng đáng giá.

Hôm nay cùng Tư Mã Tước đi dạo phố, anh phát hiện cô không mang trâm cài đầu anh tặng nên lại mua một cái khác tặng cô, may là anh không hỏi nguyên nhân tại sao cô lại không mang, nếu không thì không biết nên trả lời thế nào nữa.

“Vong Ưu cô nương!” Nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng gọi lạnh lạnh ngoài cửa vang đến.

“Mời vào!” Tư Vũ đáp nhẹ một tiếng rồi lại tiếp tục nhìn ngắm vật trong tay.

‘Cạch’ một âm thanh vang lên, cửa phòng bật mở, một thái giám dáng vẻ thanh niên đến trước mặt cô, cung kính nói: “Đây là chè hạt sen hoa bách hợp, điện hạ sai nô tài đưa tới cho người.”

“Cám ơn!” Tư Vũ không đếm xỉa đến mà đáp lại một câu “Đề xuống đó đi!”

Thái giám lo lắng bụng chén đặt lên bàn rồi lẳng lặng nhìn cô.

Tư Vũ buồn bực ngẩng mặt lên nhìn về phía hắc hoi: “Còn có việc gì không?”

“À, nghe điện hạ nói lúc này là lúc Vong Ưu cô nương thích ăn chè nhất, xin mời cô nương hãy ăn nhân lúc còn nóng, đừng phụ lòng của điện hạ.”

Thấy hắc hoi nôm nớp lo sợ, trong lòng Tư Vũ dâng lên một cảm giác không đành lòng, không muốn để tiểu thái giám đáng thương này phải khó xử, vì thế nên bụng chén chè lên, không nói thêm tiếng nào mà uống cạn.

Cuối cùng cô trả lại chiếc chén không, tiểu thái giám mừng thầm, không ngừng nói lời cảm ơn với Tư Vũ rồi vui mừng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé với những cử chỉ kỳ lạ của hắc hoi, Tư Vũ cảm thấy rất kinh ngạc nhưng không để ý lắm, sau khi đóng chốt cửa cô thu hồi chiếc trâm cài đầu rồi trở lại giường thay quần áo chuẩn bị đi ngủ.

Nằm trên giường cô trần trọc mãi không thể ngủ được. Bên cạnh đó cô phát hiện thân thể mình đột nhiên nóng lên, phiền muộn xóc lên màn tơ, nằm trên giường với chiếc quạt giấy rồi lại chạy đến bên cửa sổ mở lớn cửa ra nhưng không hề có tác dụng.

Thân thể càng lúc càng nóng, như lâm vào biên giới vượng hòa, cô dứt khoát cởi bỏ đồ ngủ, toàn thân chỉ chừa lại cái yếm của tiết sam, sau đó cô lại chạy xuống giường uống một ly nước, nhưng lửa trong người thì vẫn không thể nào tiêu trừ.

Trời ạ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lại xuất hiện phản ứng này?

Cô không ngừng than thở. Đột nhiên trong đầu xuất hiện hình bóng tên tiểu thái giám kia và những cử chỉ kỳ quái của hắc hoi, chẳng lẽ vấn đề là ở hắc hoi? Chén chè kia có vấn đề? Nhớ lại lời hắc hoi nói rằng Trạc Thác có ra lệnh hắc hoi đưa tới, tên khốn kia rốt cuộc đã bỏ cái gì vào trong đó?

Cô đang nghĩ về tên khốn kia liền phát hiện hắc hoi đã xuất hiện trước mặt mình. Đứng lặng trước bóng dáng cao lớn, Tư Vũ kinh ngạc hỏi: “Người... Tại sao lại đến nữa vậy?”

Nhìn gương mặt ửng hồng của cô, Trạc Thác vui mừng nhươn mây, thấp giọng gọi: “Vũ nhi!”

“Người đã bỏ gì vào trong chè?” Tư Vũ run giọng hỏi anh.

“Vũ nhi, có phải em cảm thấy rất nóng không, có phải cảm thấy khó chịu không?” Khóe môi mỏng của Trạc Thác có chút nhếch lên, anh bắt đầu cời gậy và leo lên giường.

Đột nhiên Tư Vũ tỉnh táo lại, cô cố gắng gượng dựa muốn thoát khỏi lồng ngực anh. Nhưng Trạc Thác đã ôm cô rất chặt: “Vũ nhi, không bây giờ em cảm thấy rất khó chịu sao, cảm giác như lửa thiêu rất khó chịu sao?”

Tư Vũ sửng sốt một chút, không tự chủ mà gật đầu, động tác gượng dựa cũng bắt đầu dừng lại, hai mắt trở nên mê man, ngơ ngác nhìn anh.

“Vũ nhi bảo bối, hay để anh giúp anh giải tỏa tất cả mọi đau khổ nhé.”

Thân nhiệt toàn thân nhanh chóng nổi lên, thần trí Tư Vũ đã trở nên mê muội, cô quên rằng anh chính là người đã từng làm tổn thương mình, quên chính mình từng thề không để ý đến anh nữa; hôm nay, cô chỉ nhớ rằng anh đối xử với mình rất tốt, chỉ cần biết anh sẽ mang lại cho mình khoái hoạt và tình

cảm mãnh liệt. Cô nhẹ nhàng mở cái miệng nhỏ nhắn ra, nhẹ giọng nói: “Thác!”

Đã lâu không được nghe tiếng gọi thân quen đó làm cho Trạc Thác vô cùng kích động, anh nhanh chóng trút bỏ những chương ngại vật. ....

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38

Mặt trời đã ló rạng, tiếng chim hót ngoài cửa sổ líu lo, nhưng trong phòng vẫn yên tĩnh như vậy.

Trên giường, một chàng trai anh tuấn phi phàm còn đang chìm vào trong giấc ngủ, tuấn nhan thỏa mãn, khoe miệng có chút nhếch lên. Nằm ở trên anh chính là một cô gái tuyệt mỹ, vì cô vô tình lắc lư nên chiếc mền bao trùm trên thân thể tuyệt xuống, lộ ra da thịt trắng hồng của cô.

Dương cương cùng âm nhu, hai thân hình xích lửa chặt chẽ kết hợp một chỗ khiến người ta đỏ mặt, tim đập trống ngực.

Tư Vũ chậm rãi mở to mắt, thân dưới làm giác khó chịu làm cô bắt giác nhíu mày, cô phát hiện khuôn mặt mình đang kề sát trên lồng ngực của ai đó, ngực mình bị ép chặt với cơ bụng rắn chắc, điều muốn làm cô khóc thét lên là một vật cực cứng và nóng đặt tại chỗ tư mật của mình... lại còn đang nhẹ nhàng đập.

Đầu óc lập tức trở nên tỉnh táo, hình ảnh của tối qua từng cảnh đều hiện lại trong ký ức cô, không cần nhìn mặt, cô biết rõ chủ nhân của thân dưới này là ai.

Cô chưa bao giờ biết mình lại dâm dăng đến như vậy, nghĩ lại tối qua, mình mạnh mẽ cầu xin hân tiến vào, lần lượt phối hợp nhiệt tình với hắn, các tư thế hoan ái còn tuyệt hảo, còn phát ra những tiếng rên rỉ khoa trương, phóng dăng; cô xấu hổ đến mức muốn cắn lưỡi tự tử.

Không phải đã thế sẽ không để ý đến hân nữa sao? Tại sao còn thèm hân, cần hân? Chẳng nhẽ mình chính là một dâm phụ, là một tiện nữ không thể rời bỏ hân?

Đột nhiên, hai tay dừng tại eo cô, đỉnh đầu truyền đến tiếng nói trầm thấp khan khan: “Vũ nhi, bảo bối của anh!”

Tư Vũ lập tức ngừng đầu, đối mặt với anh phần nộ nói: “Người hèn hạ vô sỉ hỗn đản, rốt cuộc người đã bỏ gì vào trong chè, hại ta... hại ta...”

Trạc Thác tranh thủ chiếc miệng đỏ mọng đang hé mở mà hôn xuống, sung sướng nói: “Vũ nhi, đó là linh đan diệu dược, may là anh bỏ vào, không thì anh sẽ mãi mãi không biết Vũ nhi bảo bối của anh lại nhiệt tình như vậy, phóng dăng như vậy, khiến anh yêu không muốn buông tay, làm anh dục tiên dục tử, để anh được thỏa mãn, để anh phát hiện mình là người hạnh phúc đến cỡ nào, để cho anh. ....”

Thấy bộ dạng dâm dăng của anh, phảng phất tại dư vị gì, Tư Vũ càng thêm xấu hổ, vội vàng chặn họng anh lại, khẽ nói: “Hỗn đản, hóa ra đúng là người đã cho gì đó vào bát chè, người dám dùng xuân dược với ta, ta hận người, hận chết đi được.” Nói xong cô chỉ muốn trực khóc.

Trạc Thác thấy thế liền vội vàng ôm lấy cô: “Vũ nhi ngoan, đừng khóc, đừng giận, anh sẽ đau lòng lắm.” Sau đó anh lại nghiêm trọng nhìn cô: “Vũ nhi, anh biết anh làm vậy rất hèn hạ, nhưng anh thật sự không muốn em và tiểu tử Tư Mã Tước kia ở cùng nhau. Em không để ý đến anh khiến anh rất khó chịu, hơn nữa, ngày đó em nói với anh những lời tuyệt tình khiến anh đau lòng muốn chết. Anh không thể để mất em, vì hết cách nên phải chọn phương pháp hạ lưu này.”

Anh dừng lại, gương mặt dâng lên sự vui mừng “May là anh dùng xuân dược, nếu không anh sẽ không tin được trong lòng em vẫn còn có anh, trong ý thức vẫn còn khát vọng anh. Vũ nhi, em biết tối qua em nhiệt tình thế nào không? Anh rất nhớ chuyện tối qua, chỉ có lúc đó anh mới cảm giác được em vẫn còn cần anh, vẫn thuộc về anh, anh không mất em. Anh biết sau khi tỉnh lại chắc chắn em sẽ hận anh, nhưng anh không sợ, bởi vì em còn yêu anh, như anh vẫn còn rất yêu em. Chỉ cần em vui, anh đồng ý tiếp nhận sự trừng phạt của em.”

“Nhưng, Vũ nhi bảo bối, trước khi trừng phạt anh có thể nghĩ đến lúc này không.” Trên mặt anh bỗng hiện lên một tia狡 hoạt và hưng phấn, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, anh di chuyển xuống dưới, anh cảm tay cô khẽ vuốt ve phần thân cực đại của mình, anh tiếp tục mỉa hoặc nói: “Vũ nhi, cảm giác được nó không? Nó vĩnh viễn thuộc về em, vĩnh viễn cần em. Tối qua em với nó thật ôn nhu, khiến nó sôi sục, thỏa mãn, làm hưng phấn mà chỉ muốn đứng mãi trong cơ thể em, mãi mãi không muốn rời khỏi. Vũ nhi, chúng ta đã phối hợp ăn ý thế thì chúng ta là một cặp trời sinh, tương lai anh đảm bảo sẽ khiến em là người phụ nữ hạnh phúc nhất, bất kể là tâm lý hay sinh lý, anh đều có thể khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này. Cho nên, hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho những sai lầm trước kia của anh, chúng ta làm lại một lần nữa được không?”

Rốt cuộc hân đang nói gì vậy, hân đang nói cái gì? Hân thật sự đã đem cô trở thành dâm phụ càng ngày càng khát vọng hoan ái. Càng làm cô xấu hổ hơn là đặt tay cô vào vật kia khiến nó càng lúc càng lớn, càng lúc càng nóng; hạ thể của mình cũng đang có phản ứng. Trời ạ, cô thật không muốn sống nữa! Lập tức không chế lại thần sắc, không chút do dự nắm chặt ngón tay dùng sức kéo xuống.

“A!” Tiếng kêu đau đớn của Trạc Thác lập tức truyền ra, gương mặt nhíu lại, thống khổ la hét: “Vũ nhi, em. .... Em thật nham hiểm, em hận anh đến mức đó ư, muốn lấy mạng anh à?”

“Tôi....” Thấy anh đau đớn đến nỗi mặt mũi nhũn nhũn, Tur Vũ mới ý thức được rằng mình đã dùng quá nhiều sức; nhưng nghĩ tới hành vi đáng giận kia, cô nhìn xuống cảm giác đau lòng, hờn dỗi: “Đáng đời, đây là hậu quả của việc hèn hạ.”

“Vậy em có thể trừng phạt anh bằng cách khác mà, em biết rõ đây là mệnh căn tử của anh, cũng là tương lai, tuổi nguồn khoái hoạt của em, em ra tay như thế không lo về sau nhờ có chuyện gì thì em sẽ làm nó bị gãy sao, làm sao em có thể tìm nó tính phúc đây?” Anh nhẹ nhàng vỗ về hạ thể đau nhức và oán trách.

“Người....Ta mới không thèm tính phúc đấy. Chặt đứt đi là chuyện của người, ta muốn người sống không bằng chết. Trên đời này đâu phải chỉ có mình người là đàn ông, tính phúc của ta và người không liên quan!” Thấy anh đau muốn chết đến nơi lại còn chọc ghẹo mình, Tur Vũ chẳng nề nang gì nói, không nghĩ ngợi gì mà đã thương người khác.

“Vũ nhi.....” Trạc Thác muốn đứng dậy đuổi theo nhưng hạ thể đau đớn khiến anh không thể động đậy.

Người phụ nữ này thật không có lòng, từ nó chính là khắc tinh của anh, lần nào cũng dùng sức mạnh như vậy, thật là muốn chặt đứt căn mệnh của anh mà. Lần trước khiến anh đau nhức cả một đêm, may nhờ có thái y với y thuật cao minh, hơn nữa ở hoàng cung có nhiều thuốc quý nên anh mới hồi phục nhanh như vậy. Nhưng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì dù có thuốc tốt hay thái y thì cũng không thể giúp được anh.

Anh bất lực nằm trên giường, nghĩ đến tình huống bị thảm của mình bị biến thành không có năng lực, âm thầm hao tổn tinh thần, gương mặt đầy ưu phiền, bất lực và sợ hãi.

Đột nhiên Tiểu Lý Tử xuất hiện ở cửa, hần khiếp đảm khẽ gọi Trạc Thác, sau khi gọi vài cái không thấy trả lời, do dự một lát hần liền lạng lẽ đi vào phòng, đến trước giường nói với người đang trầm tư với giọng sợ sệt: “Điện hạ..... Điện hạ....”

Trạc Thác mở mắt nhìn hần, không còn kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì sao?”

Tiểu Lý Tử bị khuôn mặt âm trầm làm cho phát sợ, nhưng nghĩ đến việc khẩn cần bẩm báo liền kiên trì nói: “Nô tài tới để nhắc điện hạ, hôm nay phải cùng hoàng thượng đến Không Động Tự cầu phúc, chỉ còn hai canh giờ nữa là phải lên đường rồi.”

Đúng rồi! Hai ngày nay đều lo tìm lại niềm vui cho Vũ nhi, việc quan trọng của quốc gia lại quên mất. Ayy, người phụ nữ này thật không có tim, không chịu tha thứ cho mình gì cả, tự mình trở lại bình thường là không thể nào. Anh thở dài một hơi, xoay người ngồi xuống rồi nói: “Tiểu Lý Tử, hầu bốn điện hạ thay quần áo!”

Tiểu Lý Tử cung kính lên tiếng, sau đó cầm quần áo trên giường, mặc từng thứ vào người anh.

Sau đó, được thái y dùng thuốc trợ giúp, Trạc Thác mang theo đau đớn mà đi cùng các đại thần và Trạc Thác để rời khỏi hoàng cung đi cầu phúc.

“Cái gì?” Tur Mã Tước kinh ngạc nhìn Tur Vũ “Vong Ưu, nàng sao vậy? Tại sao nàng lại quyết định vội vàng như thế?”

“Tôi..... Không có gì cả. Chỉ là đột nhiên nhớ nước Nguyệt Ký, rất nhớ cuộc sống ở hoàng cung đó.” Tur Vũ lúng túng nói.

Nghe cô nói vậy, trong lòng Tur Mã Tước dâng lên cảm giác vui mừng, nghĩ rằng cô muốn sống cùng mình nên không hỏi nhiều, không chút do dự nói: “Được, hôm nay chúng ta lên đường trở về. Hiện giờ chúng ta đến xin cáo từ với Trạc Thác đế.”

Không lâu sau họ đến cung Càn Thanh, được thái giám bẩm báo và dẫn dắt, rốt cục cũng tiến vào đến đại điện, nhưng tiếp kiến họ không phải Trạc Thác đế mà là Âu Dương Nhượng Vũ.

Nhượng Vũ tò mò nhìn họ, nhẹ nhàng hỏi: “Tur Mã thái tử, Vong Ưu cô nương, xin hỏi các người tìm hoàng thượng có chuyện gì?” Bình thường khi Trạc Thác xuất cung, tất cả mọi chuyện đều giao cho Nhượng Vũ giải quyết.

Tur Mã Tước cung kính nhìn bà nói: “Quý phi nương nương, nước Nguyệt Ký có chuyện đột xuất cần chúng tôi phải về nước để giải quyết, vì thế nên chúng tôi đến để từ biệt với hoàng thượng.”

Nhượng Vũ sợ hãi, âm thầm đánh giá Tur Vũ một lát rồi nói: “Hôm nay là ngày hoàng thượng và thái tử đến Không Động Tự để cầu phúc, hai ngày sau sẽ trở về, hay hai người hãy chờ thêm hai ngày nữa đi. Hai ngày này, bốn cung sẽ phái người đưa hai vị đi ngắm danh lam thắng cảnh ở triều ta.”

Khuôn mặt Tur Vũ hiện lên một tia khác thường, nhưng sau đó lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại, áy náy nói: “Đa tạ ý tốt của nương nương, nhưng chúng tôi phải về nước gấp, lần sau có cơ hội chắc chắn sẽ lại đến!”

“Vong Ưu cô nương, xin hãy suy nghĩ kỹ, không nhất thiết phải khách khí, đừng làm mình về sau phải hối hận. Được không?” Nhượng Vũ càng nghĩ càng khẳng định ‘Việc gấp về nước’ chỉ là nguyên nhân, họ vội và rời đi là vì Tur Vũ!

“Vong Ưu không biết nương nương có ý gì, chúng tôi thật sự là có việc gấp nên cần phải rời khỏi ngay lập tức! Xin nương nương hãy thay chúng tôi nói lời xin lỗi tới hoàng thượng! Chúng tôi phải lập tức lên đường, xin cáo từ!” Nói xong cô cúi đầu cung kính với bà, gật đầu với Tur Mã Tước rồi xoay người đi.

Tur Mã Tước ngồi vức nhưng thấy cô vội vàng đi mất nên cũng nhanh chóng cúi đầu từ biệt với Nhượng Vũ rồi đuổi theo.

Nhìn họ rời đi, lòng Nhược Vũ nóng như lửa đốt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bà chắc chắn họ rời đi không phải vì quốc gia đại sự. Nhất định là có liên quan đến Thác nhi, rốt cục Thác nhi đã làm gì Tur Vũ, tại sao con bé lại vội vàng về như thế? Ayyy, hôm nay Thác nhi lại không có trong cung, mình phải làm gì đây? Phải làm sao để ngăn họ rời khỏi? Thông minh như Nhược Vũ nương nương cũng phải nếm trải cảm giác không biết phải làm sao như thế này!

Tại cửa hoàng cung trang nghiêm yên lặng đang diễn ra một màn từ biệt cảm động.

“Hoàng huynh, tại sao lại trở về vội vã như vậy? Không phải nói chờ Noãn Ngọc động phòng rồi mới đi sao? Thời gian động phòng chỉ còn có hai ngày nữa.” Noãn Ngọc lưu luyến không rời nhìn anh, vừa nghe được tin Trạc Thác đi xa rồi nghe tin hoàng huynh phải về nước, tình yêu và tình thân đều đột nhiên rời khỏi mình làm cô cảm thấy rất khổ sở.

Cô biết vì Trạc Thác không có năng lực nên dù là sau hau ngày nữa thì anh cũng không thể thật sự động phòng với mình, nhưng đó là nghi thức tối thiểu, cô muốn huynh trưởng của mình tận mắt thấy mình hoàn thành nghi thức đó, hi vọng được anh chúc phúc khi trở thành ‘người của Trạc Thác’.

“Noãn Ngọc ngoan, nếu như không phải có việc gấp thì hoàng huynh cũng không vội về sớm như vậy. Hoàng thượng và quý phi nương nương rất tốt, thái tử cũng sẽ đối xử tốt với muội. Từ nay về sau muội chính là phu nhân, không được có chấp, tùy hứng như trước kia nữa, phải nhẫn nại để hòa hoãn, lấy đại cục làm trọng, nhất định phải trở thành Tàn phi hậu cung khiến dân chúng kính trọng, làm hoàng thượng và quý phi vui mừng, làm thế tử mà thái tử yêu thương, làm công chúa nước Nguyệt Ký chúng ta về vang, được không?” Đối với muội muội từ nhỏ được nuông chiều này làm anh rất lo lắng, nhưng vì điều trong lòng nên anh nén đau thương mà rời đi.

Noãn Ngọc ngoan ngoãn gật đầu sau đó quay người nhìn về phía Tur Vũ, trầm mặc nói: “Vong Ưu tỷ tỷ, tuy cuối cùng tỷ vẫn không đồng ý yêu cầu của muội, nhưng vẫn phải cảm ơn tỷ. Nếu như Noãn Ngọc có gì mạo phạm hoặc khiến tỷ trở nên khó nghĩ thì cho muội xin lỗi.”

Nhìn cô như vậy không biết tại sao Tur Vũ cảm thấy khổ sở, áy náy “Noãn Ngọc, thực xin lỗi!!! Muội là cô gái thiện lương khờ khạo, ông trời nhất định sẽ thương muội, tình yêu nhất định sẽ cảm động trời xanh, người nhất định sẽ ban cho muội hạnh phúc như mơ ước!”

“Thật không? Mong là vậy! Cảm ơn Vong Ưu tỷ tỷ!” Noãn Ngọc ừ ừ, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên dâng lên một tia hy vọng, đôi mắt sáng ngời yên lặng nhìn cô.

Lúc này, Nhược Vũ đứng ở bên cạnh cũng đến trước mặt Tur Vũ, nói vài lời mong là Tur Vũ có thể hiểu được... “Vong Ưu cô nương, cô thật sự quyết định rồi sao? Thật sự buông xuôi à? Cô đã hiểu rõ lòng mình chưa? Đừng vì xúc động nhất thời mà làm cho mình hối hận cả đời. Khiến người khác đau khổ mà cũng chính mình bị tổn thương.”

Tur Vũ cười nhẹ với bà, giả bộ không hiểu nói: “Vong Ưu không hiểu nương nương nói gì, nhưng Vong Ưu đoán rằng nương nương đang muốn tốt cho tôi, đa tạ nương nương đã quan tâm. Ngày nào đó khi có cơ hội, Vong Ưu nhất định sẽ tới thăm nương nương. Cáo từ!” Nói xong, cô quay đầu lại hướng xe ngựa đang tiến đến từ xa.

Tur Mã Tước cũng từ biệt lần cuối với mọi người rồi tiếp nhận cương ngựa và trèo lên lưng ngựa.

Một đội ngũ lớn, mọi người cùng nhau oanh oanh liệt liệt ra đi khiến quang cảnh trở nên yên tĩnh lặng lẽ, cô độc phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 39

Lúc chạng vạng tối hai ngày sau, Trạc Thác theo Trạc Thạc một mình trở về cung Càn Thanh. Anh vừa bước vào đại điện, Nhược Vũ đã nhanh chóng báo tin cho anh “Thác nhi, đại sự không ổn rồi, Tur Vũ nó....Nó đã trở về nước Nguyệt Ký rồi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Trạc Thác trở nên khó coi, lớn tiếng hét lên “Mẫu hậu, cô ấy đi bao lâu rồi? Tại sao lại đột nhiên rời đi? Sao người không ngăn cản cô ấy lại?”

“Hai người mới xuất phát không lâu thì nó dẫn thái tử Tur Mã Tước đến chào từ biệt. Cô ấy nói nước Nguyệt Ký có việc gấp, cần họ về giải quyết. Nhưng ta cảm giác nguyên nhân đó chỉ là cái cớ. Ta vốn muốn giữ họ lại lâu thêm mấy ngày, kéo dài chờ con trở về nhưng Tur Vũ nhất quyết đòi đi dù cho mẫu hậu có cố khuyên nhủ đến thế nào họ nhất định đòi đi. Mẫu hậu không có cách nào đành hộ tống cô ấy rời đi.”

“Nhất định là vì trốn tránh con nên cô ấy mới rời đi.” Trạc Thác hối hận vì lúc ấy quá xúc động mà dùng xuân dược. Hai ngày nay tuy người ở Không Động Tự, nhưng cả trái tim và tâm trí đều hướng về phía hoàng cung, anh rất nhớ và mong cô, lo lắng không biết cô có cùng đi dạo phố với Tur Mã Tước hay không, nhưng anh lại không tưởng tượng được nhân lúc anh không có ở đó mà cùng tên tiểu tử đó rời khỏi, chẳng lẽ là Bồ Tát đang trừng phạt mình không đủ chuyên tâm, không đủ thành kính hay sao?

“Thác nhi.....” Nhược Vũ thấy anh tinh thần hốt hoảng, lo lắng gọi.

“Mẫu hậu, tại sao người lại để cô ấy đi như vậy, tại sao không dùng cách giữ cô ấy lại?” Trạc Thác lấy lại tinh thần gầm thét.

“Ta đã dùng tất cả mọi biện pháp để khuyên ngăn cô ấy, nhưng cô ấy vẫn nhất quyết đòi rời khỏi.” Nhìn con trai đau khổ thất thường, Nhục Vũ hận sự bất lực của mình.

“Không phải người nói gần đây có biện pháp gì đó sao? Không phải người là vạn năng sao? Tại sao đến chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được, người không phải là Vũ quý phi thông minh tuyệt đỉnh đó sao, vô địch thiên hạ đó sao?” Trạc Thác gần như phát điên, không lựa lời mà nói bậy bạ.

“Thác nhi, đừng có vô lễ! Tại sao con lại nói như vậy với mẫu hậu?” Trạc Thác không nhịn được mà chen vào, thấy anh không kiềm chế được bản thân nên lớn tiếng quát mắng.

Nhìn gương mặt phụ hoàng đầy nghiêm túc và thất vọng, thêm vào đó là khuôn mặt đầy thương tâm và hối hận của mẫu hậu, Trạc Thác tự nhận thức được hành vi hồ đồ vừa rồi của mình, áy náy nên anh quỳ xuống trước mặt Nhục Vũ “Mẫu hậu, thực xin lỗi, vừa rồi hài nhi báo động mạo phạm đến người, khiến người đau lòng.”

Nhục Vũ kéo anh dậy, đau lòng nói: “Thác nhi, mẫu hậu hiểu tâm tình của con, là do ta vô dụng, không thể giữ Tư Vũ lại, chỉ có thể trông mắt nhìn con đau khổ.”

Lời nói ôn nhu khéo hiểu lòng người làm Trạc Thác cực kỳ bi thương càng thêm đau xót, ủy khuất thấp giọng khóc rống lên “Mẫu hậu, tại sao cô ấy lại không cho con cơ hội, tại sao cô ấy lại trở nên nhẫn tâm như vậy, trước kia cô ấy không như thế, trước kia cô ấy dịu dàng, ngoan ngoãn và rất yêu con. Chẳng nhẽ đây là ý trời, chẳng lẽ con không có duyên phận với cô ấy đến cuối cùng? Nhưng, con không muốn mất đi cô ấy, không có cô ấy cuộc sống của con chẳng còn ý nghĩa gì cả, con đồng ý chết đi.”

Nhìn đứa con mình mà bất lực, trong lòng Nhục Vũ đau như dao cắt, ôm chặt lấy anh mà khóc lóc. Trạc Thác thấy thế cũng trở nên đau thương, đau lòng ôm cả hai mẹ con nói: “Vũ nhi ngoan, đừng khóc. Nhất định sẽ có cách giải quyết, ông trời sẽ không ngược đãi Thác nhi như vậy đâu.”

“Tư Vũ đã đi rồi còn có biện pháp gì nữa?” Nhục Vũ tiếp tục khóc lóc “Không ngờ rằng tính nó cố chấp như vậy, không ngờ rằng nó lại vô tình đến thế.”

Đột nhiên Trạc Thác rời khỏi lòng Nhục Vũ, đứng thẳng dậy, đôi mắt kiên định nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, con muốn đến nước Nguyệt Ký để tìm cô ấy, con muốn đứng trước mọi người tuyên bố quan hệ của bọn con, dù có mất đi tính mạng con cũng muốn dẫn cô ấy trở về.”

“Khi còn ở đây con còn không giữ được nó, làm sao con có thể chắc chắn rằng sẽ giữ được nó bên cạnh?” Trạc Thác lập tức trở nên tỉnh táo.

Vừa nghe xong, gương mặt Trạc Thác lại trở nên trầm xuống. Đúng vậy! Minh đã từng dùng hết mọi cách nhưng vẫn không nhận được sự tha thứ của cô ấy, nếu như lần này cô ấy không chịu quay về thì mình phải làm sao? Lần nào cũng bị cự tuyệt và thất bại khiến cả thể xác lẫn tinh thần anh trở nên mệt mỏi, anh không biết mình có thể thừa nhận được bao lâu nữa.

Rất nhanh anh lại ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Con không thể ngồi đây chờ chết, dù có phải lay, phải cầu khẩn, thậm chí là phải uy hiếp con cũng nhất định phải làm cho cô ấy hồi tâm chuyển ý. Phụ hoàng, mẫu hậu, ngày mai con sẽ xuất phát đến nước Nguyệt Ký.”

Nhục Vũ và Trạc Thác yên lặng nhìn anh, cuối cùng đồng thanh nói: “Đi đi Thác nhi, phụ hoàng và mẫu hậu ủng hộ con.”

“Đa tạ phụ hoàng và mẫu hậu, Thác nhi tuyệt đối sẽ không làm hai người thất vọng đâu, dù có gian khổ thế nào cũng nhất định sẽ mang cô ấy về.”

Sau đó, khuôn mặt cả ba người trở nên sáng lạng, bi thương được đẩy lùi dần nhờ sự tự tin và hy vọng.

Tại hoàng cung nước Nguyệt Ký.

Trong điện Thái tử yên tĩnh, Tư Vũ lặng lẽ đứng tại hồ sen nhìn chăm chăm vào mặt hồ, khuôn mặt trở nên trầm tư.

Từ sau khi rời khỏi Thịnh Đức, trên đường đi họ cứ đứng ngồi không yên, trong đầu cô toàn nghĩ về anh. Cô đoán rằng sau khi trở về biết mình đã rời khỏi đó thì phản ứng của anh sẽ như thế nào. Hiện giờ chắc anh đã trở về rồi, theo như tính cách của anh, khi biết mình trốn rồi đi, anh nhất định sẽ tức giận, sự tức giận đó liệu có còn tồn tại một tia hối hận không?

Trước khi đi, Vũ quý phi có nói nhất định sẽ hối hận. Nói thực, ngay khi vừa rời khỏi Thịnh Đức thì cô đã hối hận rồi. Tại sao lại xúc động như vậy, tại sao lại không chờ anh trở về, tại sao lại nói muốn rời đi trước mặt anh? Trong lòng rõ ràng để ý vô cùng, tại sao lại làm bộ thanh cao, Tư Vũ à Tư Vũ, người rốt cuộc làm sao vậy?

Theo như thời gian suy tính thì hôm qua là ngày anh hẹn ước với Noãn Ngọc chuyện động phòng, liệu anh có tiếp tục dùng biện pháp không có năng lực để dìm đây không? Hay là đồng ý kết hợp với cô ấy? Noãn Ngọc vừa dịu dàng, ngoan ngoãn lại đáng yêu như vậy, nhất định anh sẽ thích thôi. Nghĩ đến đây, Tư Vũ đột nhiên trở nên đỏ ửng, còn oán hận bản thân mình. Còn muốn gì nữa đây, tại sao lại không cho anh một cơ hội nữa? Tư Vũ à Tư Vũ, mày thật là khờ khạo và ngu ngốc, nếu như anh thật sự cùng nữ nhân khác chung sống, thì mình chính là đáng đời mà!

Nhưng từ đáy lòng cô đã tha thứ cho anh, đã tha thứ tất cả cho những thương tổn mà anh gây ra cho mình. Nhưng đối mặt với sự sám hối của anh thì cô có thể tin tưởng được không? Cô không quan tâm lúc trước chịu thương tổn thế nào, dù sao cũng là chuyện quá khứ, nhưng cô lại sợ, sợ tương lai lại lặp lại chuyện tương tự như vậy, dù sao thì bản tính cũng khó đổi. Vì vậy sợ hãi và băn khoăn nên cô đành phải xem nhẹ ý nghĩ trong lòng – yêu thương tiếp tục làm ốc sên.

Cô cho rằng như vậy có thể sống yên bình một chút, nhưng thật sự không phải như vậy. Mấy ngày nay cô đã được nếm mùi thương nhớ thống khổ. Nhưng tâm tư bình tĩnh lại khiến cô nén giận.

Hôm nay anh là thái tử, dưới một người nhưng trên vạn người; tương lai có thể có địa vị cao hơn mình, mình rời đi có thể sẽ làm anh mất hứng, làm anh tổn thương nhưng dù sao thì hậu cung có nhiều nữ nhân như vậy, hơn nữa Noãn Ngọc lại ôn nhu động lòng người như thế sẽ làm anh rất hạnh phúc. Không chừng, anh sẽ không bao giờ còn tìm đến mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 40

Tư Vũ mờ to mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, hai tay đang bị trói, miệng thì bị nhét một miếng vải, loại này không mỏng nhưng cũng không thể kêu cứu, đột nhiên cô nghĩ mình đang bị bắt cóc!

Cô nhớ mình đang ở trong sân vẽ tranh, đột nhiên cảm thấy nguy hiểm sau lưng đang chậm rãi tiến đến gần, cô chưa kịp quay đầu lại xem là gì thì trước mũi xộc lên mùi gì đó rồi tri giác dần mất đi, và giờ thì ở đây.

Rốt cuộc là ai đã hạ thủ? Bình thường cô rất ít giao tiếp với những người khác, lại càng không có khả năng gây thù kết oán với ai. Huống hồ, trong cung cạnh chừng nghiêm ngặt như thế, tại sao lại có người bắt cóc mình chứ? Bọn chúng có mục đích gì?

Ngăn chặn những nghi vấn trong lòng, cô nhìn xung quanh, gian phòng bố trí đơn giản nhưng không mất đi vẻ lịch sự tao nhã và sạch sẽ, có lẽ có người thường xuyên quét dọn ở đây. Nhìn kiến trúc thì không khó nhận ra chủ nhân của nó khá giàu có. Cửa sổ bị đóng chặt, nóc nhà có lẽ ló một chút ánh sáng khiến cô biết hiện giờ đang là buổi trưa.

Nhớ lại khi đang vẽ tranh là buổi chiều, như vậy mình bị trói ở đây đã một ngày một đêm rồi. Ngày nào vào giờ này Tư Mã Tước đều đến thăm mình, chắc anh ấy đã biết mình bị mất tích rồi.

Cô nghĩ đến việc leo lên phía trước cửa sổ để nhìn tình huống bên ngoài, nhưng lại không thể nhúc nhích được. Đang lúc nghĩ không biết còn biện pháp gì khác không thì đột nhiên cửa phòng bị mở ra, người đi vào làm cô không thể ngờ được.

“Hiền Thái Phó!” Chàng trai nhìn cô với ánh mắt đầy tà hoặc.

Tư Vũ trừng to đôi mắt nhìn hắn, lâu sau mới nói: “Đại hoàng tử, tại sao phải làm như vậy?”

Tư Mã Thuần đã tới trước mặt cô, lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Tư Vũ bị hắn nhìn đến mắt tự nhiên, thậm chí còn chán ghét ánh mắt tà mị của hắn, cô cảm giác mình như một con mồi mặc cho người khác chém giết. “Đại hoàng tử, tôi với ngài không thù không oán, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Rốt cuộc thì Tư Mã Thuần cũng tán thưởng lên tiếng: “Không hổ là Hiền Thái Phó, đã trở thành tù nhân mà còn trấn tĩnh được như thế. Xinh đẹp như hoa, lại còn tài hoa như thế đủ khiến cho nam tử khắp thiên hạ này động lòng, khó trách Tư Mã Tước lại ôm hy vọng như vậy.”

“Nhưng.....tại sao anh lại bắt cóc tôi?” Được hắn ca ngợi như vậy làm cô trở nên chán ghét, giọng điệu khi nói chuyện cũng trở nên cứng ngạnh.

“Vong Ưu, ta chưa từng bảo với nàng sao? Tại sao nàng lại nói chuyện như vậy, bình thường nàng luôn uyển chuyển, ôn hòa, tại sao hôm nay lại có biểu hiện như vậy trước mặt bản thái tử, chẳng lẽ bản thái tử trong lòng nàng đặc biệt hơn?”

“Ngươi...” Thấy bộ dạng còn đồ của hắn, Tư Vũ cảm thấy buồn nôn, tức giận sau khi từ biệt không hề để ý đến hắn.

Tư Mã Thuần duỗi ngón tay ra nắm lấy cằm cô dùng sức捏 một cái làm cô phải đối diện với hắn: “Vong Ưu, hãy rời khỏi Tư Mã Tước, ta đảm bảo sẽ cho nàng vinh hoa phú quý cả đời.”

“Thật xin lỗi, ta được hoàng thượng sắc phong làm Hiền Thái Phó, ta chỉ biết đi theo thái tử điện hạ, chỉ biết hỗ trợ cho hắn mà thôi.”

“Chỉ cần nàng đồng ý, bản thái tử sẽ nói qua với phụ hoàng, sẽ ban cho nàng thân phận cao quý hơn. Chính phi của bản hoàng tử, hoàng hậu tương lai của nước Nguyệt Kỳ, như thế nào?” Biểu lộ ngả ngón của Tư Mã Thuần trở nên ẩn晦, hắn nghiêm trang nhìn cô.

Trong lòng Tư Vũ trở nên chần chừ, hóa ra đây mới là mục đích của hắn. Cô đã biết rõ Tư Mã Thuần thật sự muốn mình làm người của hắn, sở dĩ hắn nói như vậy là muốn bỏ rơi Tư Mã Tước. Thật ra, hiện giờ Tư Mã Tước không còn nhu nhược như trước kia nữa, không chỉ là một thái tử trên danh nghĩa nữa, anh đã hoàn toàn hoán đổi, trở thành kinh địch của Tư Mã Thuần, đã mấy lần uy hiếp Tư Mã Thuần. Nhưng cô – Thẩm Tư Vũ không phải loại người ham vinh hoa phú quý, nếu không cô đã sớm chấp nhận lời tỏ tình của Tư Mã Tước rồi, dù sao thì Tư Mã Tước cũng thật lòng với cô. Hơn

nữa, cô tin hoàng đế tiếp theo của nước Nguyệt Ký nếu không phải là Tư Mã Tước thì không ai có thể thích hợp hơn.

“Đại hoàng tử, ta thấy ngươi mất trí rồi, Vong Ưu không phải nữ nhân nông cạn như vậy!” Cô khinh miệt nói.

“Ngươi. ....” Tư Mã Thuần then quá hóa giận “Ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

“Phải không? Bất cóc mệnh quan triều đình, bất cóc sư phó của thái tử, việc này nếu để thái tử diện hạ và hoàng thượng biết được thì hậu quả sẽ thế nào? Đến lúc đó thì kẻ uống rượu phạt là đại hoàng tử ngươi đó!” Tư Vũ phục hồi lại giọng điệu cao ngạo.

Lần đầu tiên bị người khác nhục mạ và uy hiếp như vậy, hơn nữa đối phương còn là một nữ nhân yếu đuối nên Tư Mã Thuần tức sùi bọt mép, hấn lại lần nữa vọt đến trước mặt cô, thô lỗ nâng mặt cô lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hừ, ngươi nghĩ ta sẽ để phụ hoàng và Tư Mã Tước biết được chuyện này sao? Không có giá trị lợi dụng thì chỉ có chết mà thôi! Nhưng đối với ngươi, chết là quá nhân từ. Khuôn mặt này, thân hình mỹ diệu này tại sao lại có thể để lãng phí được.” Lời nói đậm ứ, ánh mắt tà dâm nhìn toàn thân cô: “Sau lớp áo ngoài hần là một thân hình tuyết trắng non mịn làm người ta mất hồn. Bỏn hoàng tử đã duyệt qua một số người, nhưng chưa từng thử qua người nào kiều ngạo như vậy. Được, hôm nay bỏn thái tử muốn ném mồi trước rồi xử tử.”

Sợ hãi nhanh chóng dâng lên trong lòng Tư Vũ, cô vừa giãy dụa, vừa phẫn nộ nói: “Tư Mã Thuần, ngươi là đồ hạ lưu, nếu đụng vào ta thì ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.”

“Thật không? Xem lại xem ai mới là người sống không bằng chết. Yên tâm, những người cùng giao hoan với ta đều dục tiên dục tử, ngươi. .... cũng sẽ không ngoại lệ!” Nói xong hần thô lỗ xé rách quần áo trên người cô.

Nhìn ánh mắt hần với những cử động biến thái điên cuồng, nội tâm Tư Vũ nhanh chóng trở nên sợ hãi, cô biết đây không phải là thời điểm tốt, dù hận đến nỗi không thể giết chết hần nhưng không phải lúc này. Từng tiếng quần áo rách làm tim đập trống ngực càng nhanh hơn, cô không dám nhìn những mảng da thịt trắng ngần đang dần lộ ra, cô đang cố gắng nghĩ nên làm gì bây giờ. Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, cô gấp giọng nói: “Dừng tay lại, ta đồng ý với nguyện vọng của ngươi!”

Tư Mã Thuần lập tức dừng tay, ngắm nhìn da thịt tuyết trắng ngần ửng hồng, còn bộ ngực vì kích động mà phập phồng không ngừng, cảm giác hối hận nhưng đã tâm hần không chỉ nghĩ vì điều này, mà còn về địa vị hoàng đế, nữ nhân nào là không có?

“Nhưng ta cần phải suy nghĩ đã! Ngươi rút cuộc là người như thế nào, ngươi là người rõ nhất, ngươi thay ta làm việc nên ta muốn thận trọng suy nghĩ!” Lúc này, tốt nhất là nên kéo dài thời gian.

Tư Mã Thuần bình tĩnh nhìn qua, một hồi lâu sau thì gật đầu đáp ứng “Được, bỏn hoàng tử cho ngươi thời gian hai ngày, đến lúc đó hi vọng ngươi thật lòng vì ta mà cống hiến sức lực, nếu không thì đừng trách ta ngoan độc!” Nói xong hần lại say đắm nhìn cô.

“Được rồi! Hai ngày sau ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục cuối cùng!” Nhịn xuống những tức giận trong lòng, Tư Vũ trấn tĩnh lại.

“Ngươi đừng lo lắng, nếu không đến lúc đó ta sẽ cho ngươi ‘khoái hoạt’ không chỉ mình nam nhân ta!” Tư Mã Thuần lộ vẻ hung quang, hung dữ cảnh cáo cô sau đó cầm lấy đồ trên bàn nhét vào miệng cô.

Nhìn chiếc bánh bao vừa cứng vừa lạnh, cô thật sự muốn cự tuyệt không ăn, nhưng nghĩ đến việc phải có sức lực mới giải quyết được vấn đề nên đành hé miệng dùng sức nhai, khó khăn nuốt xuống.

Ăn hết chiếc bánh bao, uống một chén nước xong, Tư Mã Thuần không còn dứt cho cô nữa mà lại lấy một chiếc bánh nhét vào miệng cô, sau khi kiểm tra xung quanh kỹ càng rồi rời đi.

Tư Vũ nhìn hần không chớp mắt, muốn nhân dịp hần mở cửa để nhìn trộm xem tình huống bên ngoài thế nào, nhưng dường như hần đọc được suy nghĩ của cô nên chỉ mở hé cửa, nghiêng người đi ra ngoài rồi khóa cửa!

Nghe được tiếng bước chân chậm rãi rời đi, Tư Vũ nặng nề thu hồi ánh mắt, nằm trên giường suy nghĩ.

Thức ngựa ngày đêm, cuối cùng Trạc Hắc cũng đến thủ đô thành Nguyệt Ký. Anh phân phó hai người tùy tùng đến lãnh sự quán thông báo một tiếng, còn mình mang theo hai người khác chuẩn bị trực tiếp tiến cung.

Lúc anh đang muốn nâng giá, đột nhiên thoáng nhìn thấy thân hình quen thuộc trước mặt, anh lập tức xuống ngựa, ném dây cương cho tùy tùng rồi chạy nhanh về phía trước.

“Tư Mã thái tử!”

Tư Mã Tước quay đầu lại, thấy Trạc Thác, kinh ngạc một chút rồi hỏi: “Trạc thái tử, tại sao huynh lại ở đây?”

“Tôi đến tìm Vũ nhi.” Thấy Tư Mã Tước nghi hoặc khó hiểu, anh lúng túng nói: “Tôi có chút việc muốn tìm Vong Ưu cô nương!”

Sắc mặt Tư Mã Tước trở nên âm trầm, bi thương nói: “Vong Ưu nàng ấy. .... Nàng ấy biến mất rồi!”

“Cái gì?” Trạc Thác kích động, túm lấy cánh tay anh, gấp giọng la hét: “Tại sao lại biến mất, không phải cô ấy luôn ở cùng ngươi sao, tại sao ngươi lại để nàng ấy biến mất?”

“Trạc thái tử....” Tur Mã Tước vô cùng khó hiểu trước biểu hiện kích động của anh, nhưng lại nghĩ đến cảnh cô lại rơi xuống nơi không rõ nguồn gốc, về mặt đầy thống khổ bị ai “Chiều qua nàng ấy ở điện thái tử, nhưng rồi lại đột nhiên không thấy đâu. Ta đã phái người lục soát khắp hoàng cung nhưng không thấy bóng dáng nàng ấy đâu. Hôm nay ra chợ tìm nhưng cũng chẳng thấy gì.”

Trạc Thác bỗng tỉnh táo lại hỏi: “Người đã tìm những nơi mà nàng ấy hay đến chưa?”

“Thường ngày ngoại trừ đi làm việc cùng ta, cơ hồ toàn ở trong hoàng cung, căn bản không có chỗ nào có thể tìm được.”

Không hiểu tại sao mất tích, chẳng nhẽ Vũ nhi bị người ta bắt cóc? Đột nhiên Trạc Thác nảy ra ý nghĩ này, anh cuống quýt hỏi: “Nàng ấy có từng đắc tội với ai không? Ta nghĩ có thể nàng ấy đã bị người ta bắt cóc!”

“A?” Tur Mã Tước bị dọa đến há hốc mồm, lâu sau mới lấy lại tinh thần “Không đâu, Vong Ưu nàng ấy rất ít khi nói chuyện với người khác, cũng chưa từng gây thì kết oán với ai, kể cả đối đãi với cung nữ hay thái giám đều rất ôn nhu.”

“Vậy còn người? Người có đắc tội với ai không? Nàng ấy là Thái Phó của người, ở trong điện lại mất tích thì chắc chắn có liên quan đến người!”

“Ta? Ta cũng rất ít khi đắc tội với người khác, ngoại trừ....Ngoại trừ đại hoàng huynh.” Anh dừng lại một lát, sắc mặt trở nên khủng hoảng “Có thể là đại hoàng huynh! Hẳn hẳn Vong Ưu đã phụ trợ ta khiến địa vị hiện tại của hắn bị uy hiếp nên đã bắt cóc nàng ấy.” Tâm ý hoảng loạn, anh chỉ nghĩ về việc nữ nhân mình yêu mến có thể được giải quyết mà quên mất rằng trước mặt mình là thái tử dị quốc mà mạng hết cơ mặt triều đình nói tất cả ra.

“Người.....” Nghĩ đến việc Vũ nhi rơi vào tay Tur Mã Thuần hung tàn ngoan độc thì Trạc Thác nổi giận quở trách lên tiếng “Người là đồ vô dụng, bản thân vô dụng thì thôi còn để cho Vũ nhi làm Thái Phó, dù đồ năng ấy, nếu Vũ nhi có mệnh hệ gì ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!” Nói xong anh cầm cổ áo Tur Mã Tước lên, vung nắm đấm chuẩn bị giáng xuống

Đám tùy tùng lên tiếng ngăn cản “Điện hạ, xin đừng xúc động, nơi này là nước Nguyệt Ký!”

Tur Mã Tước lui về phía sau một bước, buồn bực nhìn anh hỏi “Trạc thái tử, Vong Ưu với huynh có quan hệ gì, tại sao huynh lại có biểu hiện quyết liệt như vậy? Còn nữa, vừa rồi huynh nhắc đến Vũ nhi, rốt cục nàng ấy là ai?”

Mặt Trạc Thác vẫn đỏ bừng vì giận, phần nộ nhìn anh một hồi rồi mới trả lời: “Ta cho người biết, vốn dĩ Hiền Thái Phó của người không phải Vong Ưu gì đó, tên thật của nàng ấy là Thẩm Tư Vũ, là nữ nhân của ta, là người ta trao tình cảm chân thành!”

Tur Mã Tước như bị sét đánh trúng “Không, không thể nào. Nàng ấy được ta phát hiện phía sau núi của hoàng cung, tuyệt đối không phải là người như người nói cái gì mà Tư Vũ, chính miệng nàng ấy nói với ta tên nàng ấy là Vong Ưu!”

“Bây giờ không phải thời điểm để giải thích, người nhanh dẫn ta đi gặp Tur Mã Thuần, ta muốn cứu Vũ nhi.”

“Đợi một chút! Nếu như nàng ấy thật sự là nữ nhân của huynh, tại sao nàng ấy không biết huynh? Mặt khác huynh với Noãn Ngọc lại có chuyện xảy ra?”

Trạc Thác thấy anh với bộ dạng không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định nên nói ngắn gọn: “Sở dĩ nàng ấy không để ý đến ta vì trước đây ta làm chút chuyện khiến nàng ấy bị tổn thương, còn về phần Noãn Ngọc thì ta sẽ nói với người sau. Đúng rồi, Tur Mã Thuần là chủ mưu bắt cóc Vũ nhi thì nhất định hẳn sẽ không thừa nhận, hay là chúng ta lên điều tra, người hãy nghĩ kỹ lại xem Tur Mã Thuần có thể mang Vũ nhi giấu ở đâu, liệu ngoài cung hắn có xây chướng ngại hay phòng ốc nào không?”

Tur Mã Tước vẫn không thể nào tiếp nhận được tin tức khiếp sợ đó, đến khi Trạc Thác lớn tiếng quát mắng anh mới bắt đầu hồi phục, suy nghĩ một lát rồi dẫn Trạc Thác đến thành phía Bắc.

Khoảng nửa canh giờ sau họ đã đứng trước một biệt thự uyển hoa lệ, cánh cửa lấp ló sau cái cây to đứng cách đó không xa. Nhìn vào chỉ thấy có thị vệ thay phiên tuần tra rất nghiêm ngặt.

“Tur Mã thái tử, ở nước Nguyệt Ký các người, mỗi vị hoàng tử biệt uyển đều có nhiều thị vệ canh chừng nghiêm ngặt thế sao?”

“Không phải. Ta nhớ lần trước tới chỉ có hai thị vệ canh gác, tại sao hôm nay lại nhiều như vậy, chẳng lẽ hoàng huynh thật sự nhốt Vong Ưu ở đây?”

“Nhất định là vậy rồi!” Trạc Thác nhíu mày nhìn những thị vệ canh gác kia nói: “Chúng ta về trước đi, đêm nay lại đến!”

Sau đó mỗi người một ngã rồi đi, Tur Mã Tước trở lại hoàng cung, Trạc Thác thì trở về lãnh sự quán. Trạc Thác không muốn bị anh làm vướng chân vướng tay, hơn nữa cảm giác nữ nhân của mình phải do mình cứu nên thuyết phục Tur Mã Tước đêm nay đừng đến, cứ ở lại trong hoàng cung chờ tin tức, thuận tiện để anh xem xem Tur Mã Thuần có động tĩnh gì không. Nói muốn toạc cả miệng ra cuối cùng thì Tur Mã Tước cũng đồng ý đáp ứng.

Đầu tháng ban đêm thường rất tối và yên tĩnh đến mức làm tim người ta trở nên băng giá. Trạc Thác vội vàng dùng qua loa bữa tối, mặc bộ trang phục màu đen rồi chọn vài tên hộ vệ tinh nhuệ đến biệt uyển tại thành Bắc của Tur Mã Thuần.

Tránh đám thị vệ, rốt cục anh cũng len vào được. Nhưng vừa tiếp đất liền có một đám thị vệ xông đến. Xem ra hẳn đã sớm đã có phòng bị, trong lòng Trạc Thác chợt run lên. Nhưng cho tới giờ cũng không khiến anh lo lắng nhiều, vì thế anh nháy mắt với người bên cạnh rồi xông tới chém giết.

Người của lãnh sự quán thật sự rất dũng mãnh, nhưng thực lực của quân địch cũng không yếu, hai bên đánh nhau đã lâu, Trạc Thác nhận ra quân địch

muốn đánh lâu đánh dài để khiến đối phương mệt chết. Không muốn dây dưa thêm nữa, Trạc Thác bảo người mình tấn công mạnh lần cuối cùng, rất nhanh sau đó tất cả quân địch đều ngã xuống đất. Nhưng sau đó lại thêm một đám người nữa, lòng Trạc Thác nóng như lửa đốt, theo tình hình hiện giờ thì không biết đối phương có bao nhiêu người, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ đánh đến sáng cũng không cứu được Vũ nhi.

Vì vậy anh phân phó thủ hạ tiếp tục chiến đấu với đối phương, còn mình thì lặng lẽ rời khỏi, chăm chú nhìn gian phòng được bảo vệ nghiêm ngặt.

Nhưng cả biệt uyển cơ hồ bị anh lục tung nhưng vẫn không thấy bóng dáng Vũ nhi đâu. Trạc Thác tức giận, đang muốn tiếp tục tìm kiếm thì trong bóng tối truyền đến từng đợt những tiếng cười khùng bố, một cảm y vệ từ chỗ tối xuất hiện, cầm thanh trường kiếm trong tay đâm đến.

Là hân! Trạc Thác vội vàng giơ kiếm lên phản kích, chém vài hiệp rồi tức giận nói: “Tur Mã Thuần, người giấu Vũ nhi ở đâu, hay đem nàng ấy trả lại cho ta, ta sẽ tha cho người một con đường sống, nếu không Thịnh Trạc hoàng triều sẽ mãi mãi đối đầu với người!”

“Trạc thái tử, đây là việc nước Nguyệt Ký chúng tôi, bốn thái tử khuyên người không nên chớ mồm vào!”

“Vớ vẩn! Ta nói cho người biết, người trong tay người vốn dĩ không phải cái gì Vong Ưu, không phải là cái gì Hiền Thái Phó, nàng ấy là nữ nhân của Trạc Thác ta, người mau trả lại nàng ấy cho ta. Nếu không đừng trách ta vô tình!”

“Haha. Vũ nhi? Bốn thái tử nói không sai, một mỹ nhân xinh đẹp như vậy đủ để nam nhân khắp thiên hạ phát cuồng, một Tur Mã Tước, một thái tử của Thịnh Trạc hoàng triều là quá đủ rồi. Xem ra bốn thái tử sẽ không để ý đến những kẻ chen chân vào một cuộc” Tur Mã Thuần cười lớn đáp “Trạc Thác, có can đảm thì cùng bốn thái tử quyết đấu, Hiền Thái Phó coi như do bốn thái tử nhìn tưng, nàng ấy đã đồng ý làm nữ nhân của ta, cho nên người hãy trở về địa bàn của mình đi, đừng ở đây tìm khổ sở nữa.”

“Người ....” Trạc Thác vừa đỏ kị lại phần nộ, vung trường kiếm lên đâm về phía hân.

Hai người điên cuồng giao đấu, từ mặt đất đến nóc nhà, rồi lại từ nóc nhà bay đến giữa không trung, từng chiêu thức sử dụng sắc bén vô cùng, dường như muốn đánh đối phương đến chết. Từ Từ Tur Mã Thuần lâm vào thế hạ phong. Lúc này Trạc Thác đã mất đi thường tình, anh chỉ biết tên trước mặt dám nhìn lên Vũ nhi, tự tay mình sẽ lấy mạng hân!

Tur Mã Thuần càng lúc càng cảm thấy sợ hãi, hân nghĩ đi nghĩ lại nhưng căn bản không dừng lại được. Thấy một con đau kéo đến từ cổ, hân thấy máu từ tay trái chảy ròng ròng sau đó cả người đổ nhào xuống mặt đất.

Trạc Thác đặt kiếm ở cổ họng hân hét to “Nói mau, người giấu Vũ nhi ở đâu?”

Tur Mã Thuần tức giận nhìn anh không lên tiếng, đến khi mũi kiếm tiến lại gần hân mới run giọng nói: “Ồ...Ồ phía sau căn phòng kia!”

Trạc Thác không nghi ngờ gì vội vàng thu hồi kiếm, xoay người chạy đến trước cửa, dùng sức đẩy ra. Nhưng trong phòng không một bóng người, trên mặt bàn chỉ chừa lại một chiếc bánh bao mốc meo và một cái chén đã bị bể, bên dưới còn chèn một tờ giấy. Anh nhanh chóng đọc dòng chữ ghi trên đó: “Muốn tìm nàng ấy? Không dễ dàng như vậy đâu. Trò chơi càng lúc càng hay, tiếp theo là Thành Tây phong cảnh rất đẹp. Nếu có nghị lực thì tới đi. Ha ha ha.”

A! Trúng kế rồi. Có lẽ Vũ nhi đã từng bị nhốt ở đây, nhưng trước khi mình đến đã bị chuyển đi nơi khác. Anh chạy ra ngoài nhưng lại không thấy bóng dáng Tur Mã Thuần đâu nữa. Vì sự chú quan của anh mà tìm kiếm khắp nơi nhưng không biết Tur Mã Thuần chạy đi đâu rồi.

Cuối cùng anh trở lại đại viện, phân phó thủ hạ còn đang đánh nhau rút lui, rời khỏi biệt uyển.

Bọn hộ vệ biết Trạc Thác muốn tiếp tục đến Thành Tây nên đều khuyên anh cẩn thận có trả hình, nhưng nói thế nào anh cũng không nghe. Bất đắc dĩ họ đành chạy theo anh. Nhưng sau khi trải qua một phen đánh nhau mới phát giác đó là một cái bẫy. Con người nham hiểm như Tur Mã Thuần, Trạc Thác hận không thể đem hân đi ngủ mà phân thân. Rốt cục tất cả mọi người đều mệt mỏi trở về lãnh sự quán.

Hôm sau Trạc Thác dựa lưng vào ghế lớn hòn dỗi. Từ khi hiểu được mới biết Tur Mã Tước không tin mình có năng lực, trở lại hoàng cung sau lại tìm hoàng đế lý luận, trong lúc vô tình đã thảo kinh xà, khó trách Tur Mã Thuần đoán được hậu quả khi Vũ nhi đi. Thật sự là đầu heo mà!

“Điện hạ! Có thư!” Một hạ nhân đến trước mặt anh cung kính đưa cho anh một phong thư.

Trạc Thác không thèm đếm xỉa đến nhận lấy, xem xét một hồi rồi sắc mặt trở nên khó coi. “Trạc Thác, người thật độc ác! Dám mạo phạm bốn thái tử. Được, bốn thái tử không muốn chơi trò chơi với người nữa, bốn thái tử tìm được nơi tốt hơn để chơi đùa rồi, một canh giờ tới người hãy đến Thành Tây cướp lại nữ nhân của mình nếu như may mắn, còn nếu không thì đến xương cốt cũng không còn đâu! Ha ha!”

Tên khốn Tur Mã Thuần lại chơi trò gì đây? Liệu đây có phải là một âm mưu?? Nhưng nếu đúng là thật thì sao? Không được, anh không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào nên phân phó hạ nhân “Sau khi Trương hộ vệ về hãy bảo hân đến Thành Tây tập hợp với bốn thái tử.” Nói xong anh mang theo trường kiếm, tức tốc rời khỏi lãnh sự quán.

Mới một ngày thôi mà Thành Tây đã biến hóa thật lớn. Một bóng người cũng không có, cực kỳ yên tĩnh, cứ như một đình viện đã bị hoang phế từ rất lâu. Trạc Thác cảnh giác nhìn bốn phía, dần dần tiến sâu vào trong. Khi vào đến đại sảnh thì cảnh tượng bên trong khiến tim anh như muốn ngừng đập.

Bóng dáng người mà anh ngày nhớ đêm mong bị treo lên, ừ ừ cúi đầu. Nghe thấy tiếng Trạc Thác gọi cô mới chậm rãi ngẩng đầu, suy yếu nói một tiếng “Thác!” sau đó lại mê man. Trạc Thác lại tiếp tục gọi, nhưng không hề có phản ứng.

Điều làm anh khủng hoảng chính là dưới chân cô có đặt một chiếc nôi lớn, bên trong có dầu đang sôi ừng ực, nhiệt khí bốc lên nghi ngút. Xung quanh nôi cắm đầy chông nhọn sắc bén, dao nhọn chằng chịt diện tích lớn ước chừng mười tám thước vuông. Trời ạ, Tư Mã Thuần thật biến thái, hẳn ta nghĩ ra cả những phương pháp độc ác như vậy. Nếu không cẩn thận, Vũ nhi mà rớt xuống thì....dù không rớt xuống thì nếu cứ giữ lâu như vậy cũng sẽ bị dao nhọn đâm chết.

Nghĩ đến đây, Trạc Thác càng thêm hoảng loạn, anh cẩn thận xem xét bốn phía, cả đại sảnh trống rỗng ngoại trừ chính giữa được ‘bố trí tí mĩ’. Nhìn sợi dây thừng đang lung lay, dù cho kinh công có lợi hại cũng chưa chắc có thể an toàn thoát hiểm.

Đột nhiên anh nhớ tới Tư Mã Thuần trong thư có viết ‘Xương cốt không còn’, chẳng lẽ ngoại trừ điều này còn có cơ quan khác? Hay là có thuốc nổ? Mãi mê ngắm nhìn xung quanh nhưng không có hóa được gì, không chừng chúng được chôn ở bên ngoài. Tư Mã Thuần khôn khiếp, cái gì cũng có thể làm được. Bình thường thì có thể đánh cược một lần, nhưng lần này có quan hệ đến tính mạng của Vũ nhi nên anh tuyệt đối không thể đánh cược. Nửa canh giờ đã trôi qua, phải tranh thủ thời gian nghĩ ra biện pháp để cứu nàng ấy ra khỏi nơi này.

Anh hít sâu một hơi, tập trung tinh thần bay lên. Nhưng đến giữa không trung anh phát hiện toàn thân mình đang rơi tự do. Đáng ghét, tại sao lúc cần thiết thì kinh công lại biến mất, lần trước nhảy xuống núi cũng gặp tình trạng này, lần này cũng vậy, chẳng lẽ ông trời lại muốn trừng phạt mình nữa? Muốn thử sự nhiệt tình của anh? Anh định bắt lấy sợi dây thừng bên cạnh nhưng đột nhiên tay nhói đau, lúc đấy anh mới phát hiện trên sợi dây cắm đầy dao sắc nhọn.

Thời gian càng lúc càng gấp bách, Trạc Thác như nhìn thấy Vũ nhi càng lúc càng gần Quỷ môn quan hơn, mặc kệ đau đớn, anh dùng cách đao duy thế. Năm ngón tay như hòa làm một cùng nhau tiến lên phía trước khiến anh đau thất tim. Anh cắn chặt răng xem nhẹ hai bàn tay nhuộm máu, từng bước từng bước tiến gần đến cô.

Không biết trôi trong bao lâu, đến khi hai tay đã nhuộm đầy máu tươi không còn cảm nhận được đau đớn nữa thì anh cũng đến được trước mặt cô. Anh duỗi hai chân kẹp chặt lấy eo của cô, một tay túm lấy dây thừng, tay kia cẩn thận cột dây thừng vào người cô, sau nhiều lần khổ sở cũng thành công. Nhìn người trong ngực, anh kích động kêu gọi: “Vũ nhi, Vũ nhi, mau tỉnh lại đi, anh tới rồi!”

Tư Vũ lại mờ to mắt, đứng trước mặt anh tình cảm gọi “Thác!” Sau đó lại ngất đi.

Thời gian không còn nhiều! Trạc Thác ôm chặt cô vào ngực rồi theo đao thế tụt xuống. Dù là dây thừng bình thường mà chỉ dựa vào một tay còn chưa chắc có thể thuận lợi huống chi dây thừng lại còn cắm đầy dao nhọn. Khiêu chiến càng lúc càng lớn, trượt xuống càng lúc càng khó khăn. Không được, nếu chậm chạp như vậy thì còn lâu mới có thể tiếp đất.

Anh cúi đầu nhìn xuống phía dưới sáng choang, nhìn lại người trong ngực mình như muốn hấp hối, cuối cùng anh lấy tất cả dũng khí nhảy xuống mặt đất.

“Oa!” Dao nhọn làm hỏng cả đôi giày của anh, xuyên qua cả chân anh, Trạc Thác cảm thấy máu trong người dường như đông cứng lại, tìm trong lồng ngực dường như muốn ngừng đập. Cố nén những dòng nước mắt sắp lăn xuống, Trạc Thác cố đứng vững mà di chuyển từng bước một. Mỗi một bước đi anh đều đau đến mức muốn chết.

Có nhiều lần anh không chịu nổi mà ngã nhào xuống mặt đất, nhưng anh vẫn gượng người trong ngực, không để cô bị tổn thương. Mỗi khi anh định buông xuôi không tiếp tục nữa, rồi nâng người trong ngực lên nên anh lại nhẫn nhịn khó khăn bò lên phía trước.

Anh chưa bao giờ biết quãng đường vài mét lại khó đi đến vậy, khổ sở đến thế. Cuối cùng khi anh đã đến mặt đất, hai chân đã hoàn toàn nhuộm máu. Anh cảm thấy quá mệt mỏi mà chỉ muốn nghỉ ngơi. Nhưng thời gian không cho phép anh ngã xuống, không cho phép anh bỏ lỡ một hơi thở cuối cùng, anh ôm cô ấy chạy ra phía ngoài.

Vừa mới đi ra đến phòng lớn thì đằng sau lưng truyền đến một tiếng vang rất lớn, một đám cháy bùng lên. Tư Mã Thuần thật sự thả hỏa dược! May anh nhẫn nại và cố gắng nên Vũ nhi không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Đúng lúc hộ vệ lãnh sự quán vừa đến nơi, thấy toàn thân Trạc Thác đầy máu thì sợ hãi, khổ sở dâng lên trong lòng họ.

Trạc Thác thấy họ nở một nụ cười rồi từ từ ngất lịm. Hai gã hộ vệ vội vàng đỡ lấy thân hình anh, hai gã hộ vệ khác vội vàng đỡ lấy Tư Vũ.

Đột nhiên Tư Mã Tước cũng xuất hiện, khi anh thấy Trạc Thác thì trở nên khiếp sợ đến khó tin. Một hồi sau anh mới bình tĩnh trở lại, đoạt lấy Tư Vũ từ trong tay đám hộ vệ, nói cảm ơn rồi chuẩn bị rời khỏi.

Trương hộ vệ vội vàng gọi với: “Tư Mã thái tử, vị cô nương này chúng tôi phải mang về!”

“Không được! Nàng ấy là Thái Phó nước Nguyệt Ký, bản thái tử phải mang nàng ấy hồi cung.”

“Nhưng nàng ấy là người điện hạ của chúng tôi liệu mình cứu ra, nàng ấy đối với điện hạ chắc chắn là có ý nghĩa rất quan trọng, vì vậy hãy để nàng ấy đi theo chúng tôi.”

Tư Mã Tước bình tĩnh nhìn hần, cân nhắc nói: “Là ta nhờ Trạc thái tử cứu nàng ấy!”

Lý hộ vệ vẫn cảm thấy hoài nghi, nhưng thấy hơi thở của Trạc Thác càng lúc càng yếu, nghĩ cứu người quan trọng hơn nên không lãng phí thời gian với anh nữa. Phân công người khác bế Trạc Thác lên đặt lên lưng ngựa, cầm lấy dây cương giữ Trạc Thác lại, nhanh chóng phi đi. Mấy tên hộ vệ khác cũng nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn người và ngựa từ từ đi xa, Tư Mã Tước quay đầu lại nhìn người trong ngực vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, anh kêu người dắt ngựa tới phi nhanh về phía hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 41

Trong phòng ngủ thái tử ở Thịnh Trạc hoàng cung.

Màu vàng nhạt trên chiếc giường lớn, Trạc Thác đang lẳng lặng nằm, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lông mày nhíu lại một cách khó hiểu. Ngoại trừ khuôn mặt ra, toàn thân anh đều băng bó băng gạc. Băng gạc phía dưới để lộ ra một mảng da thịt, điều đó thể hiện cơ thể anh đang cực kỳ suy yếu. Đặc biệt là bàn tay và bàn chân được băng bó thành một khối, quả thực có thể so sánh với xác ướp.

Nhược Vũ ngồi trước gương nhìn người trước mặt không hề tức giận, nước mắt không ngừng tuôn ra ngoài. Sáng sớm nhận được tin con trai bị trọng thương, lại không ngờ rằng bị thương thế thâm đến như vậy. Nhìn thái y thảo băng ra trị liệu, dường như tên người toàn là vết thương, bà đau như đứt từng khúc ruột. Ông trời ơi, rốt cuộc người muốn trừng phạt Thác nhi đến bao giờ?

“Vũ nhi!” Trạc Thạc vừa lâm triều liền chạy ngay đến đây. Lý Thái y đi theo đằng sau.

“Nương nương, đã đến giờ thái tử uống thuốc rồi.” Lý thái y thần sắc bi thương, nhẹ giọng nhắc nhở.

Nhược Vũ gật đầu đứng dậy cho Lý thái y ngồi xuống, yên tĩnh nhìn ông ấy dứt từng chén thuốc vào miệng Trạc Thác.

Sau khi uống hết thuốc xong, Lý thái y kiểm tra vết thương trên người Trạc Thác lần nữa xong xoay người báo cáo với Trạc Thạc và Nhược Vũ: “Hoàng thượng, nương nương, trước mắt tình huống của điện hạ coi như là khả quan, khoảng vài ngày nữa có thể sẽ tỉnh lại.” Nhược Vũ có chút thả lỏng, tiếp tục hỏi: “Vết thương thì sao? Lý thái y, người hãy nói thật cho bản cung nghe, chân tay Thác nhi có thể khôi phục không...”

Lý thái y thận trọng suy nghĩ một chút, sắc mặt chuyển thành nghiêm trọng “Khởi bẩm nương nương, tuy cơ thể điện hạ trúng vài đao nhưng may không ảnh hưởng gì đến tỳ phổi, hơn nữa tốc độ hồi phục của mấy ngày nay cũng rất nhanh. Nhưng, chân, có hơi chút nghiêm trọng. Gân cốt ở chân có bị ảnh hưởng một chút, thần sợ dùng y thuật sợ không thể trị liệu triệt để được!”

Nghe xong, Nhược Vũ kích động la hét “Lý thái y, tại sao lại sợ? Bản cung không cho phép người sợ hãi. Bản cung muốn Thác nhi hoàn toàn không sút mẻ!”

Trạc Thạc vừa ôm chặt bà, vừa uy nghiêm phân phó Lý thái y: “Lý thái y, trầm ra lệnh cho người, kể từ hôm nay từ bỏ hết mọi việc, chuyên tâm chăm sóc thái tử và nghiên cứu chế tạo thuốc. Nếu như thái tử có mệnh hệ gì thì người....Cả viện phán nê từ chức đi!”

Lý thái y cẩn trọng nói: “Thần tuân chỉ, thần nhất định sẽ tìm được phương pháp trị liệu, quyết không để cho thái tử chịu bất cứ tổn hại gì.”

Sau đó ba người cùng trầm tư yên lặng nhìn người đang nằm yếu trên giường.

Tư Vũ từ từ mở hai mắt, nhìn chiếc giường màu xanh lam và khung cảnh quen thuộc xung quanh, trong lòng trở nên vô cùng vui mừng. Cô van nài thái tử Tư Mã Thuần cuối cùng cũng được trở lại.

Trong trí nhớ của cô, từ sau ngày được ăn chiếc bánh bao đó, Tư Mã Thuần chưa hề cho cô ăn thêm thứ gì, Xế chiều hôm đó còn đem cô đi, vì bị bịt mắt nên cô không biết mình ở đâu. Trọn vẹn hai ngày bị nhốt, đầu viên ngói nước mưa không thể vào, kể cả một viên bi cũng không lọt, cô vừa đói vừa khát, không chịu được nên cuối cùng hôn mê. Đợi đến khi cô tỉnh lại thì lại thấy Trạc Thác xuất hiện trước mặt, hơn nữa, toàn thân anh dính đầy máu.

Tương tự lại tình cảnh khủng khiếp lúc đó, cô cảm thấy đau lòng vô cùng. Cô hận sao thể lực của mình lại suy yếu như vậy, nếu cô cố gắng gượng thì đã không giống như bây giờ, cái gì cũng không biết. Không được, cô muốn đi tìm Thác, cô muốn biết hiện giờ anh ra sao.

Đang lúc cô chuẩn bị rời khỏi giường thì cửa phòng bật mở, Tư Mã Tước đi đến, vẻ mặt đầy kinh hi: “Vong Ưu, nàng tỉnh rồi à? Thân thể đã khỏe lên chưa?”

“Tôi không sao. Đúng rồi, tại sao tôi lại về đây?”

“À, đại hoàng huynh thật sự đáng giận, bắt cóc nàng còn không cho ăn gì, may là tìm được nàng sớm, không thì.....”

“Thật là huynh đã cứu ta?” Tư Vũ vội vàng cắt ngang.

Tư Mã Tước sững sốt một chút sau đó nhẹ gật đầu.

Khuôn mặt Tư Vũ lập tức hiện lên vẻ thất vọng, hóa ra Trạc Thác không có đi tìm cô, hóa ra tất cả chỉ do cô tưởng tượng mà thôi.

“Vong Ưu, nàng....Không sao chứ? Hay để ta truyền thái y đến kiểm tra?” Thấy tinh thần nàng hoảng hốt, Tư Mã Tước cho rằng thân thể nàng không được thoải mái.

“Không cần, cảm ơn!” Tư Vũ lại nằm xuống, buồn bực nói: “Ta có hơi mệt, muốn ngủ.” Nói xong cô chậm rãi nhắm mắt.

Tư Mã Tước nhìn nàng rầu rĩ không vui mà không hiểu nguyên nhân, anh lo lắng nhìn cô thờ dài một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tư Vũ ngồi trơ tấm màn mấn tri hoa sen ngăn người. Nghe Tư Mã Tước nói, không hiểu tại sao phòng lớn trong cung của Tư Mã Thuần bị hỏa hoạn, hán cũng đã bị chết cháy theo. Ác giả ác báo!

Hai ngày nay, cô xin nghỉ với Tư Mã Tước lặng lẽ đứng trong phòng mình. Cô vẫn không tin đó là ảo giác, đối với cảm giác Thác ôm mình cô không thể quên được.

Cùng lúc cảm thấy vui mừng vì Thác không bị thương nhưng lại cảm thấy phiền muộn và thất vọng. Điều làm cô đau khổ chính là mình đã rời khỏi Thịnh Trạc hoàng triều đã mười ngày nhưng Thác lại không tới tìm mình, chẳng lẽ anh muốn buông tay rồi sao?

“Bại hoại, không có tính nhẫn nại, hỗn đản!” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn thấp giọng oán trách, chiếc khăn trong tay cô đã bị cô dùng hết sức nắm chặt trở nên như dưa muối vậy. Đột nhiên, cô vô thức tưởng tượng ra cảnh Trạc Thác trái ôm phải ấp những phi tử kia, cùng nhau vui đùa, cô trách mắng một câu: “Sắc lang, hận ngươi chết đi được!”

“Vong Ưu!” Thanh âm ôn hòa từ xa tiến lại gần, thái tử Tư Mã Tước một thân lễ phục đến bên cạnh cô.

Tư Vũ quay đầu nhìn anh mỉm cười.

“Vong Ưu, tại sao nàng cự tuyệt chỉ hôn của phụ hoàng? Nàng biết không. Đây là lần đầu tiên phụ hoàng cử hành tứ hôn!” Tư Mã Tước bình tĩnh nhìn cô.

“Thực xin lỗi, tạm thời ta không muốn nói đến chuyện tình cảm, ta hài lòng về hiện tại!”

“Thật sao? Nàng không muốn nói chuyện tình cảm hay trong lòng nàng đã có người khác? Tư Vũ!” Anh chân chờ gọi tên.

“Huỳnh.....” Tư Vũ trừng to mắt kinh ngạc nhìn anh.

“Ngạc nhiên tại sao ta biết chứ gì?” Tư Mã Tước cười khò một tiếng “Lạ thật, ta còn biết rõ nàng và Trạc Thác thái tử từng là tình nhân.”

“Tư Mã Tước.....”

“Ở Thịnh Trạc hoàng cung ta phát hiện nàng và Trạc thái tử có điểm kỳ lạ, về sau Trạc thái tử tìm ta, nói rằng nàng là nữ nhân của hán, còn cảnh cáo ta không được có những suy nghĩ không an phận đối với nàng.”

“Hán đến tìm huỳnh bao lâu rồi?” Không thể tin được anh đã từng đến đây. Mặt Tư Vũ bỗng trở nên đầy ánh sáng.

“Ở hoàng cung Thịnh Trạc.”

Tư Vũ nghe xong khuôn mặt lại trở nên âm trầm, lúng túng nói: “Huỳnh nói đúng, thật ra ta với hán có quan hệ, nhưng tất cả đã thay đổi, tương lai không thể xuất hiện cùng nhau.” Cô nói cho anh cũng như đang nói cho chính mình nghe vậy.

“Vong Ưu, mặc kệ chuyện nàng từng phát sinh chuyện gì với hán, xin hãy quên Tư Vũ đi, tiếp tục làm Vong Ưu được không?” Tư Mã Tước vội vàng nắm tay cô.

Tư Vũ nhìn anh nghiêm túc nói: “Tư Mã Tước, ta không phải người tốt như trong tưởng tượng của huỳnh đâu, ta với hán đúng là có quan hệ nhưng không đơn giản như huỳnh nghĩ đâu, ta..... Thân ta đã không còn trong sạch nữa, ta còn từng có thai. Trong mắt cổ nhân thì ta là tàn hoa bại liễu.”

Tư Mã Tước khiếp sợ tròn mắt há mồm, không còn cách nào trở nên thoải mái được. Tư Vũ thấy thế, không những không thương tâm, thậm chí còn cảm thấy thoải mái.

“Ta không ngại!” Tư Mã Tước lấy lại tinh thần, nghiêm trang nói “Quá khứ của nàng ta không thể can thiệp, bởi vậy ta không có tư cách để nói. Ta muốn là tương lai của nàng. Chuyện trước kia với hán hãy coi như là gió mà trời đi, hãy cùng ta nhìn về tương lai. Được không?”

“Ta.....” Không ngờ rằng anh lại có thể như vậy, không ngờ rằng anh lại khoan hồng độ lượng như thế, tốc độ phục hồi còn nhanh như vậy, Tư Vũ không tin tưởng được nên vẫn cự tuyệt “Nhưng, ta không thể đảm bảo tương lai có thể thật lòng với huỳnh!”

“Không cần đảm bảo, nàng chỉ cần cố gắng như vậy là đủ rồi, được không? Cho ta một cơ hội được không?” Tư Mã Tước nghiêm túc nhìn cô, chờ đợi câu trả lời.

Tư Vũ hoảng loạn không biết nên trả lời thế nào.

“Vong Ưu, đừng nhớ đến hấn nữa, hấn có nhiều ti thiếp như vậy, hơn nữa còn có Noãn Ngọc bên cạnh. Nàng quên rồi sao? Noãn Ngọc thích hấn như vậy, yêu hấn như vậy!”

Trong lòng Tur Vũ trở nên chấn động, đúng vậy, anh đã không còn là Trạc Thác ở hiện đại nữa. Ở cổ đại không có chế độ một vợ một chồng, chỉ cần hấn thích thì một trăm lão bà cũng có thể. Còn có Noãn Ngọc nữa, cô gái dí dỏm đáng yêu, làm cho người ta đau lòng, không đành lòng tổn thương.

Tur Mã Tước nắm chặt hai tay cô, nhìn cô nói “Quên hấn đi được không? Ta đảm bảo về sau sẽ toàn tâm toàn ý đối với nàng, tính mạng của ta chỉ có một mình nàng là nữ nhân, dù có leo lên vị trí hoàng đế thì nàng cũng là hoàng hậu duy nhất của ta.”

“Ta..... Để ta suy nghĩ được không?”

“Vong Ưu, lần trước nàng cũng nói lo lắng, nhưng ta thật sự hi vọng nàng không phải qua loa để đối phó với ta.” Lần này Tur Mã Tước dường như không thể bỏ qua “Ta thật sự thích nàng, vì nàng chuyện gì ta cũng có thể làm.”

Tâm thần Tur Vũ hoảng hốt nhìn anh. Nghe anh nói anh đã khổ sở mới cứu được mình từ trong tay Tur Mã Thuần ra, hơn nữa, vì mình anh không tiếc thân mà tranh luận với phụ hoàng, ngôi vị thái tử còn xem chút nữa bị phế. Một nam nhân ôn nhu, sâu sắc như vậy yêu mình, cô.....có nên quên hấn của quá khứ để tiếp nhận anh?

Đến cổ đại đã được anh cứu giúp, đây không phải là ý trời sao, chẳng lẽ anh mới chính là tri kỷ cuối cùng của mình? Nhưng chỉ cần hơi chút lý trí thì đều có thể đồng ý với anh. Trước mắt anh dường như mình có thể yêu.

“Vong Ưu.....” Thấy cô có điểm dao động, Tur Mã Tước thừa cơ truy kích.

Tur Vũ nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu sau đó mở mắt nhìn anh gật đầu “Được, ta đồng ý với huynh! Tur Mã Tước, cảm ơn huynh ưu ái, ta không dám đảm bảo tương lai có thể yêu huynh như vậy không, nhưng ta đồng ý, ta sẽ cố gắng!”

Tur Mã Tước lập tức ôm nàng vào lòng “Đủ rồi, có những lời này là đủ lắm rồi!”

Không giống với những kích động và hưng phấn của anh, Tur Vũ trong lòng anh lập tức tràn đầy mê man, tê dại.

Tại cung điện thái tử - Thịnh Trạc hoàng cung.

Trọn vẹn bảy ngày sau cuối cùng thì Trạc Thác cũng tỉnh. Anh vừa tỉnh lại, cả hoàng cung yên tĩnh tràn ngập tiếng cười.

Trạc Thác yên lặng nhìn người trước mắt, mẫu hậu thì kích động chảy nước mắt, phụ hoàng thì vẻ mặt đầu vui mừng, các hoàng đế xem ra rấy vui mừng dù trên mặt mỗi người đều thể hiện sự vui mừng nhưng cũng tiêu tụy không ít. Vì vậy, Trạc Thác đau lòng nói ra câu đầu tiên sau khi tỉnh lại: “Thực xin lỗi!”

Nhược Vũ ngồi trước mặt anh, vuốt ve khuôn mặt anh khóc nức nở: “Thác nhi! Thác nhi của ta!”

Lúc này Lý thái y cũng từ gian phòng cách vách đi đến, sau khi khám bệnh cho Trạc Thác xong, có chút mừng rỡ nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm nương nương, cơ thể điện hạ trên cơ bản đã không có gì trở ngại, miệng vết thương đều đã khôi phục như dự đoán, hiện tại có thể nhờ vào thuốc để chữa trị.”

“Được, người hãy tiếp tục nghiên cứu đi, đến lúc đó trăm muỗn nhìn thấy một Thác nhi giống như lúc xưa!”

“Mẫu hậu, Vũ nhi?” Vừa kiểm tra xong, Trạc Thác lại nói câu thứ hai.

Nhược Vũ ngạc nhiên, nhìn Trạc Thác một chút rồi trả lời “Nàng ấy ở nước Nguyệt Ký, Tur Mã Tước đã mang nàng ấy trở lại hoàng cung.”

“Tại sao? Con liều mạng mới cứu được nàng ấy ra, tại sao nàng ấy lại không theo con về?” Trạc Thác cực kỳ kích động “Nhất định là tại bọn cầu nô tài ở lãnh sự quán kia bắt lực, con muốn trừng phạt bọn họ!”

Nhược Vũ vỗ về “Thác nhi, không liên quan đến họ. Tur Mã Tước cưỡng chế mang Tur Vũ đi. Đó là địa bàn của hấn, người của lãnh sự quán cũng đành bắt lực thôi.”

“Lại là hấn, tên đáng giận, ngu xuẩn đầu heo.” Anh giận tím mặt, muốn đứng bật dậy.

Trạc Thác và Nhược Vũ cùng ngăn anh lại “Thác nhi, chân con bị thương rất nghiêm trọng, tuyệt đối không thể di chuyển. Về phần Tur Vũ, chúng ta sẽ có biện pháp, trước mắt là phải chữa lành chân con đã.”

“Không! Không thể để cho Vũ nhi và tên Tur Mã Tước kia ở cùng nhau được, hấn một mực nhìn Vũ nhi, nhờ Vũ nhi mềm lòng nhận lời hấn thì con biết phải làm sao? Con tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra!”

“Thác nhi, Tur Vũ yêu con, nó sẽ không đáp ứng hấn đâu, nếu không nó cũng sẽ không chờ đến bây giờ.” Nhìn con trai kích động phần nộ, thống khổ vạn phần, Nhược Vũ vô cùng đau khổ, trong lòng bất giác nảy sinh oán hận đối với Tur Vũ.

“Điện hạ, xin hãy nghe nô tài nói. ....hiện giờ ngài cần phải trị hiệu, hưởng hồ thâm tình cũng không thể quá xúc động.” Lý Thái y cũng cả gan xen vào một câu.

Cuối cùng, được mọi người khuyên nhủ, Trạc Thác mới chậm rãi an tĩnh lại, trầm mặc không biết nghĩ gì.

Trải qua mười ngày tĩnh dưỡng, ngoài trừ cái đầu không nhúc nhích thì những vết thương khác trên người đều đã hồi phục lại như cũ. Biết rõ sau khi an tĩnh lại, những thứ phi kìa đều tranh nhau đến thăm, cuối cùng, được Nhựt Vũ an bài, cho phép mỗi ngày một người thay phiên nhau đến thăm anh nửa canh giờ. Hôm nay là đến lượt phiên của Noãn Ngọc.

Noãn Ngọc đau lòng nhìn khôn mặt chàng trai trước mặt mình tiều tụy, còn chưa kịp hoàn thành nghi lễ làm vợ chồng với mình thì suýt chút nữa chết đi “Điện hạ, hôm nay có khá hơn chút nào không?”

Trạc Thác suy nghĩ đôi chút, lạnh lùng nhìn cô nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó dường như anh nhớ tới cái gì đó hỏi: “Noãn Ngọc, gần đây nàng với Tư Mã thái tử có qua lại không?”

Noãn Ngọc lắc đầu “Không có. Nhưng ta nhận được thư của mẫu hậu gửi đến, nói huynh ấy sắp đính hôn với Hiền Thái Phó.” Khuôn mặt Noãn Ngọc mang chút nặng nề, cô nghĩ mãi không rõ chuyện lớn như vậy tại sao hoàng huynh lại không báo, ngược lại là trong thư của mẫu hậu cô mới được biết. Sau khi có Vong Ưu tỷ tỷ, chẳng lẽ hoàng huynh không còn nhớ tới muội muội này sao?”

Trạc Thác lập tức ngồi dậy hỏi cô: “Nàng nói cái gì? Nàng nói lại lần nữa ta xem xem.”

“Mẫu hậu nói cho ta biết, hoàng huynh và Hiền Thái Phó năm ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ.” Thấy khuôn mặt anh tràn đầy kinh hãi, Noãn Ngọc cực kỳ buồn bực: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Trạc Thác không để ý đến cô, anh chỉ biết Vũ nhi sắp lập gia đình rồi, anh muốn đến ngăn cản cô! Anh muốn bước xuống giường nhưng chân không có lực nên cả người anh lập tức bổ nhào trên mặt đất!

Lúc này, đúng lúc Nhựt Vũ đến bên cạnh, bà vội vàng chạy đến trước mặt Trạc Thác “Thác nhi, con làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại té xuống đất thế này.” Sau đó và xoay người trách cứ Noãn Ngọc “Noãn Ngọc công chúa, sao con không trông nom thái tử cẩn thận?”

Noãn Ngọc còn chưa kịp trả lời, Trạc Thác liền lớn tiếng kêu la: “Mẫu hậu, Vũ nhi..nàng ấy muốn gả cho Tư Mã Tước, con muốn đi ngăn cản nàng ấy, nàng ấy không thể gả cho người khác được!”

Nhựt Vũ nghe xong sắc mặt trở nên khó coi. Hôm trước bà cũng nhận được thư từ lãnh sự quán gửi về, để tránh kinh động Thác nhi bà liền phong tỏa tin tức này, không ngờ rằng cuối cùng anh vẫn biết.

Không để ý đến nỗi đau từ chân truyền đến, Trạc Thác lại gầy dựa, anh vừa bước thêm một bước lại lập tức quỵ rạp xuống mặt đất.

Thần trí Nhựt Vũ trở về, chăm chú ôm lấy anh hô khóc: “Thác nhi, đừng cố gắng vô ích, chân con vẫn chưa thể chạm đất được, mau trở về giường đi.” Khi bà thấy chân anh chảy ra từng dòng máu tươi thì càng đau như đứt từng khúc ruột “Người đâu, mau tới đây!”

Vài tên thái giám chạy đến, lúc này Trạc Thác cũng vừa lúc chạy đến, thấy cảnh tượng thất thường, con trai thì đang nổi giận, ông kinh sợ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy vị cứu tinh, Nhựt Vũ gấp giọng kêu to: “Đại, Thác nhi nó biết rồi, nó muốn đi tìm Tư Vũ, hãy mau ngăn nó lại.”

Trạc Thác nghe xong, không hề do dự vươn tay ra sau lưng Trạc Thác chém nhẹ một phát khiến anh ngất lịm.

Mọi người cùng nhau đưa Trạc Thác trở lại giường, Lý Thái y lại một lần nữa xem xét vết thương của anh rồi cầm máu.

Nhìn đứa con trai đang say ngủ trên giường lớn, Nhựt Vũ tựa vào ngực Trạc Thác thấp giọng khóc nức nở. Trạc Thác cũng đầy thâm trầm, vừa an ủi Nhựt Vũ vừa suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 42

Sáng nay khi Tư Vũ tỉnh lại, lúc chuẩn bị đứng xuống giường thì đột nhiên thấy bên cạnh gối có phong thư, buồn bực hạ xuống, cô cầm lấy mở ra xem thì sắc mặt biến đổi.

“Tư Vũ, đều là phụ nữ ta hiểu ý nghĩ và cách làm của con; nhưng thân là mẫu hậu, con làm ta thấy vô cùng thống hận. Nếu như không phải vì con cố chấp, Thác nhi cũng không trở nên như vậy. Vì cứu con, nó liều mạng hy sinh thân mình. Từ nhỏ ta còn không nỡ đánh nó dù chỉ một cái tát, nhưng hôm

nay, nó lại vì con mà lại bị thương như vậy. Có lẽ, nó đã từng làm con bị tổn thương sâu sắc, nhưng giờ nó đều đang phải trả giá.

Ta không biết tại sao con lại muốn gả cho Tư Mã Tước, nhưng trước khi con đồng ý gả đi, con có lo lắng cho Thác nhi không, vì con, nó ở đây nửa sống nửa chết, còn con lại vô cùng nhanh chóng thu xếp việc lập gia đình. Đây là trò đùa gì vậy?

Một khi bị rấn cần thì mười năm sợ giềng! Đạo lý này ta hiểu được. Rấn thì rất đáng sợ, nhưng vì sợ nó mà không buông tha ý niệm của bản thân thì có đáng không?

Chúng ta đều đã khuyên Thác nhi buông tha cho con. Nhưng nó lại không chịu. Biết con muốn kết hôn, nó cực kỳ đau khổ, cố gắng lết cơ thể để đi tìm con. Bất đắc dĩ, chúng ta đành lựa chọn cách đánh nó ngất xỉu, chúng ta thà khiến ngu như thế còn hơn chứng kiến nó chết trên đường đến nước Nguyệt Kỳ.

Nói thực, ta thật sự không muốn gặp lại con, nhưng vì con của ta, ta viết phong thư này hi vọng con không tàn nhẫn như chúng ta tưởng, hy vọng con còn niệm tình trước đây với Thác nhi mà thận trọng suy nghĩ. Nếu như cuối cùng con vẫn lựa chọn buông tha cho Thác nhi, ta cũng không còn lời nào để nói nữa. Nhưng ta sẽ không buông tha cho nó, dù ta đây có phải hy sinh tính mạng cũng sẽ cùng nó vượt qua cửa ải khó khăn này, bảo vệ nó không bị tổn thương.

- Âu Dương Nhượng Vũ”

Nhìn nét bút xinh đẹp, những câu nói chân tình, những câu cảm động lòng người. Trời ơi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại không giống những gì Tư Mã Tước nói qua? Chẳng lẽ những gì lúc ấy mình chứng kiến không phải ảo giác mà là thật, mình thật sự được chính Thác cứu ra? Như vậy, theo như thư này thì anh bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Cô nhìn đi nhìn lại nhiều lần bức thư trong tay, từng nước mắt to như hạt đậu rơi xuống mặt đất. Đều do mình nhất thời mềm lòng hành động theo cảm tính, vì hôn dỗi mà đồng ý lời cầu hôn của Tư Mã Tước. Nghĩ đến Thác đau lòng thống khổ, cô liền tự trách không thôi. Cô quyết định sẽ không trốn tránh nữa, sẽ không bao giờ xem nhẹ tình cảm trong lòng nữa. Cô muốn đi tìm anh, thẳng thắn đối mặt với anh mà nói, thật ra trong lòng mình chỉ có anh, ngoài anh ra mình chưa từng yêu người khác, bất luận là trước kia, hiện tại hay là tương lai, mình chỉ yêu mình anh.

Cô nhanh chóng chạy đến trước ngăn tủ, vội vàng thu xếp mấy bộ y phục, chỉ để lại một tờ giấy đơn giản ngăn ngủi, ghi chép vội vàng rồi chuẩn bị xuất phát. Cô vừa mở cửa phòng liền gặp Tư Mã Tước xuất hiện ở cửa ra vào.

“Vong Ưu, nàng.....Có chuyện gì vậy, nàng muốn đi đâu?” Tư Mã Tước thấy thế kinh hoàng hỏi.

Tư Vũ nhìn anh một hồi nói: “Tư Mã Tước, thực xin lỗi, hôn lễ của chúng ta hủy bỏ đi, tôi muốn đến Thịnh Trạc hoàng triều, từ nay về sau sẽ không về đây nữa.”

Tư Mã Tước nghe xong lập tức ngăn cản cô: “Vong Ưu, nàng có thể nói rõ không? Cái gì gọi là từ nay về sau sẽ không trở về nữa? Sau hai ngày nữa là đại hôn của chúng ta rồi, nàng không thể rời khỏi nước Nguyệt Kỳ.”

“Người đã làm gì thì người là người rõ nhất. Tư Mã Tước, ta không lãng phí thời gian với người, xin người nhường đường!” Nghĩ tới việc anh dùng thủ đoạn hèn hạ, Tư Vũ cực kỳ tức giận.

“Không! Nàng không nói rõ ta không cho nàng đi!” Tư Mã Tước kiên quyết.

Tư Vũ oán hận nhìn anh nói: “Tư Mã Tước, ta giúp đỡ người nhưng không ngờ người lại hèn hạ đến vậy. Người cứu ta từ trong tay Tư Mã Thuần ra không phải người mà là Trạc Thác đúng không?”

“Tại sao nàng biết?” Tư Mã Tước lập tức cảm thấy chột dạ.

“Nếu không muốn người ta biết trừ phi mình đừng làm!”

Tư Mã Tước đứng nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng cũng thừa nhận: “Đúng, là hấn cứu nàng ra, là hấn nguyện hy sinh thân mình để đổi lấy tính mạng của nàng.”

“Người....Tư Mã Tước, ta khinh người. Tại sao người không nói sớm với ta? Tại sao lại lừa gạt ta?” Nghe tin cơ thể Trạc Thác bị trọng thương, lại biết được tin mình sắp kết hôn nên tâm lý càng bị tổn thương, trời ơi, nỗi đau gấp đôi như thế làm sao anh chống chọi được.

Đây là lần đầu tiên Tư Mã Tước thấy nàng nổi giận, trong thâm tâm anh trở nên run rẩy, lúng túng nói: “Nhưng, ta nghe Trạc thái tử nói nàng là người hấn yêu. Ta nghĩ nếu đề nàng biết sự thật, nàng nhất định sẽ tha thứ cho hấn. Ta không thể để nàng rời đi, càng không thể sống không có nàng, cho nên.....”

“Cho nên người nói dối ta? Còn lợi dụng chuyện này khiến ta đau lòng sau đó chấp nhận lời cầu hôn của người?” Nghĩ đến việc mình như con ngốc để cho hấn đùa giỡn, cũng vì cảm kích mà mềm lòng đồng ý lời cầu hôn của hấn, Tư Vũ vừa thẹn vừa giận.

Tư Mã Tước chột dạ, giữ im lặng.

Tư Vũ nhìn chăm chăm anh sau đó dùng hết sức đẩy anh rồi xông ra ngoài.

Tư Mã Tước thấy thế, cố gắng chạy theo ôm lấy cô: “Vong Ưu, xin lỗi, ta không nên dối gạt nàng, xin nàng đừng rời xa ta, ta van xin nàng!”

Tư Vũ vừa gãy dựa, vừa gào thét: “Buông ra, Tư Mã Tước, mau buông ra!”

Nhưng cơ thể mảnh mai của cô vốn không phải đối thủ của anh, Tư Mã Tước ôm chặt cô, lôi kéo cô tới gian phòng rồi đóng cửa lại!

“Tư Mã Tước, ngươi thật đáng ghét, mau buông ta ra, ta muốn đi tìm Thác.”

“Nàng đừng có mơ, nàng chỉ có thể là người của ta.” Tư Mã Tước vừa tránh những đòn nàng đánh ra, vừa tóm chặt lấy hai tay cô để ra đằng sau khiến cô không thể động đậy được. Sau đó cầm chiếc chăn đơn trên giường trời chặt cô lại.

Tư Vũ oán hận trừng mắt, lớn tiếng hét: “Tư Mã Tước, ta thật có mắt như mù, lúc đầu giúp đỡ ngươi vì ta nghĩ rằng ngươi là người khiêm tốn, không ngờ rằng ngươi lại là người lòng người dạ thú, để tiện hèn hạ!”

“Vong Ưu!” Nghe những lời nàng nói về mình như vậy, Tư Mã Tước vô cùng thống khổ.

Tư Vũ lạnh lùng nhìn anh, ngậy ngốc ngồi ở góc giường không hề lên tiếng.

Tư Mã Tước thở dài một tiếng “Vong Ưu, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hôn lễ của chúng ta vẫn được tiến hành. Hai ngày này, ủy khuất cho nàng rồi.” Nói xong, bắt đầu đi anh rời khỏi.

Hai ngày đó Tư Mã Tước giam lỏng Tư Vũ trong lòng, anh phái người canh giữ cửa sổ bên ngoài làm cô có muốn cũng không chạy được. Theo như thường lệ, mỗi ngày đều phải người đưa cơm tới. Mới bắt đầu Tư Vũ cự tuyệt ăn cơm, nhưng nghĩ tới lần trước vì đói nên bị hôn mê dẫn tới tình trạng nhận sai chân tướng nên cô lại ngoan ngoãn mang những đồ ăn kia vào.

Nàng nào cô cũng sống như là một năm, cô nóng vội muốn biết Trạc Thác ra sao, vừa nhắm mắt lại cô lại gặp ác mộng, lại mơ Trạc Thác vì chạy đến ngăn cản hôn lễ mà nửa đường một mồi, mơ đến Trạc Thác toàn thân rướm máu, oán hận mình tại sao lại nhẫn tâm như vậy, tại sao lại bỏ qua anh. Cả thể xác lẫn tinh thần mệt mỏi khiến cô trở nên tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng.

Tư Mã Tước tới mấy lần, mỗi lần nhìn khuôn mặt này, Tư Vũ không nhìn được mà chửi ầm lên: “Tư Mã Tước, ngươi hãy chết đi. Muốn kết hôn ư? Tự mình kết hôn lấy đi. Thâm Tư Vũ ta thà gả lợn gả chó cũng sẽ không gả cho tên cầm thú không bằng tiểu nhân hèn hạ như ngươi đâu.”

Giương mặt Tư Mã Tước hiện lên một tia đau xót “Vong Ưu, tại sao nàng lại biến thành như vậy, rõ ràng trước kia nàng tuy ít nói và lạnh lùng nhưng rất hiện lương thực đức cơ mà.”

“Hừ, không phải ngươi cũng thay đổi sao? Trước kia, dù ngươi có nhát gan và thiếu tự tin, nhưng rất ôn nhu và chính trực. Nhưng hôm nay thì sao, đến con heo, con chó cũng không bằng!”

Tư Mã Tước sững sờ nhìn nàng.

“Vì nàng, vì tình yêu, ta nguyện không bằng loài heo chó.”

“Có tình yêu vĩ đại vậy sao? Tại sao ngươi lại yêu ích kỷ như vậy? Về sau ngươi yêu người khác có thể suy nghĩ sẽ mang lại phiền phức cho người khác không? Đem đau khổ đến cho người khác có phải ngươi cảm thấy rất vui vẻ không?... Tư Mã Tước.” Nàng nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Ta.....”

“Thật ra ngươi cũng không hề vui vẻ gì, thấy ta đau khổ, không phải ngươi càng thêm khó chịu sao? Vậy hãy thả ta ra, để cho ta đi tìm hạnh phúc của ta. Tình yêu không nhất thiết phải giữ lấy, mà là chúc phúc. Xin hãy vì ta, có được không?” Tư Vũ chò đợi nhìn anh, khuôn mặt trở nên cương quyết.

“.....” Tư Mã Tước náo loạn, cứng đờ họng.

“Ta thật sự hiểu được tâm lòng của ngươi, nhưng ta lựa chọn việc trốn tránh bởi ta biết ngoại trừ Trạc Thác ra ta sẽ không bao giờ muốn yêu bất luận ai nữa. Cho nên, dù ngươi có đối xử tốt với ta thì ta cũng sẽ không động lòng, ngược lại còn cảm thấy phiền phức. Tư Mã Tước, ngươi nhất định được ta phía sau núi hoàng cung, trời đã ban cho chúng ta duyên phận, xin hãy quý trọng mối nhân duyên này, để chúng ta mãi mãi là bạn. Để cảm giác hối hận của ta từ từ biến mất.”

Thấy anh vẫn không lên tiếng, Tư Vũ tiếp tục cảm thán: “Từ khi ta đến đây, ngươi là người bạn đầu tiên của ta, ta giúp ngươi vì ta xem ngươi là bạn, ta không hy vọng ngươi sống không sung sướng. Rốt cuộc ngươi cũng đã thành công, thấy ngươi tràn đầy tự tin, lại được ngươi coi trọng, từ đáy lòng ta thật sự rất vui mừng, mừng thay cho cả ngươi. Nếu như có thể ta cũng hy vọng sẽ được ở lại với ngươi, nhưng ta không thể bỏ qua tình cảm của mình, ta không thể lại tự tra tấn mình như thế. Đặc biệt là hiện giờ, ta không thể lờ ngơ anh ấy. Mỗi khi nhớ tới hoàn cảnh đó ta đều rất hối hận, dường như muốn nổi điên lên.”

Tư Mã Tước tổn thương nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng tiêu tụy, thấy đôi mắt mê ly vô thần của cô, thấy cô khổ sở nóng vội, trong đầu lại hiện lên những chân thành từ trước tới nay luôn giúp đỡ mình. Cuối cùng anh mở cửa phòng, thấp giọng nói: “Nàng đi đi!”

Tư Vũ vừa nghe xong, đau phòng dần trở nên hồi phục, ánh mắt nhìn anh không thể tin tưởng được.

“Trước khi ta thay đổi ý kiến, hãy đi mau đi.”

Trong lòng Tư Vũ run lên, nắm lấy túi hành lý ở góc giường, chạy như bay ra khỏi phòng. Trên đường đi cô không ngừng chạy, không để ý đến những ánh mắt kỳ dị của những người xung quanh, trong đầu cô chỉ có một ý niệm mau chóng rời khỏi hoàng cung, mau chóng đến bên Trạc Thác.

Bởi vì thân phận của cô nên đường đi trở nên thông suốt, cuối cùng cô cũng rời khỏi cửa chính của hoàng cung. Nhìn thành trì trước mắt cao ngất, nhìn lại cửa lớn hoàng cung màu đỏ không biết đã ra vào bao nhiêu lần, lại nghĩ đến từ nay về sau sẽ không còn cơ hội nữa, trong lòng Tư Vũ dâng lên một nỗi phiền muộn. Hít sâu một hơi, cô xoay người chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước.

“Vong Ưu!” Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng nói quen thuộc.

Nội tâm Tư Vũ chợt rung động, chẳng lẽ hắc đối ý rồi? Tốt nhất không nên để ý đến hắn, pgari nhanh chạy trốn thôi. Tuy nghĩ thế nhưng cô vẫn quay đầu lại.

Tư Mã Tước đến bên cạnh cô nói “Lần này đi đường khá xa xôi, nàng lẻ loi một mình khiến ta vô cùng lo lắng, hay là ngồi xe ngựa hoàng cung đi thôi.” Nói xong anh gọi phu xe được chuẩn bị sẵn đến.

Yết hầu Tư Vũ chợt nghẹn lại, bình tĩnh nhìn anh thật lâu rồi nói: “Cảm ơn ngài, Tư Mã Tước... Bảo trọng!” Nói xong cô xoay người đi về phía xe ngựa.

Tư Mã Tước bỗng nắm lấy tay cô, thống khổ nói: “Vong Ưu, ta mãi không thể quên nàng, Vong Ưu.....”

Tư Vũ ngơ ngác một chút, nghe anh nói không bỏ cuộc đầy bi thương, nhưng cô vẫn kiên quyết tiến về phía trước.

Đôi bàn tay trắng nõn nhỏ bé bị đôi bàn tay rắn chắc ngăm đen nắm chặt, cuối cùng hai cánh tay dần dần tách ra. Chiếc xe ngựa thông thả chạy. Tư Vũ ngồi trên xe mà hai hàng lệ chảy dài, nhìn không rời mắt hình ảnh người đứng đằng sau – Tư Mã Tước. Đến khi bóng dáng màu trắng càng ngày càng nhỏ, tiếng gọi ảm ỉ càng lúc càng mờ hồ, cô mới quay đầu lại, dựa vào mã xa mà khóc nức nở.

Tại điện thái tử - Thịnh Trạc hoàng triều.

Thấy người trước mặt hô hấp vững vàng, con trai đang ngủ say bất tỉnh, nước mắt đã cạn của Nhượng Vũ lại bắt đầu chảy dài.

Vì ngăn cản anh, vì không để tâm tình anh kích động, bà đành phải nhờ thái y dùng thuốc ngủ, vì thế mà anh đã ngủ say bảy ngày.

Tư Vũ hẳn là đã nhận được bức thư của mình rồi, nhưng tại sao lại không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ thư không đến tay con bé? Hay là con bé ác độc đó mặc kệ sự sống chết của Thác nhi?

Đột nhiên, cửa phòng bật mở, một hộ vệ đi đến, cung kính hành lễ với Nhượng Vũ: “Nương nương!”

Nhượng Vũ lau khô nước mắt nhìn hân hỏi: “Trương hộ vệ, ngài có chắc chắn đã đưa thư đến tay Tư Vũ cô nương?”

“Khỏi bẩm nương nương, thuộc hạ chắc chắn. Thuộc hạ đã đem thư đặt ở đầu giường Tư Vũ cô nương, còn tận mắt chứng kiến nàng ấy mở ra xem, thuộc hạ vốn muốn đi vào cầu xin nàng ấy trở về thăm điện hạ nhưng đột nhiên xuất hiện vài tên thái giám nên thuộc hạ đành phải rời đi.”

Nhượng Vũ nhẹ gật đầu, trong lòng càng thêm đau khổ, đã biết Tư Vũ có xem qua thư thì chắc là nó không chịu tha thứ cho Thác nhi rồi. Aiii, phải làm sao đây? Không thể để Thác nhi cứ ngủ cả đời như người thực vật thể này được.

“Nương nương, thuộc hạ còn một chuyện muốn bẩm báo, hai ngày trước hôn lễ không được cử hành, hơn nữa, Tư Mã thái tử còn công bố Hiền Thái Phó phát bệnh chết bất đắc kỳ tử!”

“Chuyện đó là thật sao?” Nhượng Vũ kích động đứng dậy.

“Do lãnh sự quán báo tới, chắc chắn chính xác!”

Giương mặt nghiêm trọng của Tư Vũ trở nên hi vọng, phải chăng là Tư Vũ tạm thời muốn cự tuyệt hôn lễ, Tư Mã Tước bất đắc dĩ đành phải tuyên bố với mọi người rằng nó bệnh mà chết? Vậy Tư Vũ đâu rồi, có phải đang trên đường đến đây không?

Đang lúc Nhượng Vũ vui mừng suy đoán, cửa phòng lần nữa lại bật mở, Tam hoàng tử Trạc Tuấn đi đến “Mẫu hậu, người mau đến đây xem ai đây!”

Nhượng Vũ bước đến. Là cô ấy, cô ấy rốt cuộc cũng đến rồi!

Đầu tiên là Tư Vũ hạ thấp người cúi chào bà, sau đó vọt tới trước giường, nhìn người đang nằm trên đó, một chút tức giận cũng không có, hai hàng nước mắt như thủy triều tuôn ra, vuốt đôi bàn tay nhỏ bé đau lòng vuốt ve khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt của anh.

Trong lúc ngủ say, Trạc Thác mơ thấy mình bị Tư Vũ vứt bỏ ở một gian phòng phế tích, mặc cho anh có kêu gọi cô cũng không quay đầu lại. Anh nổi nóng muốn đuổi theo nhưng hai chân không thể nhúc nhích. Anh tuyệt vọng nhìn hình ảnh đang chậm rãi rời xa, anh lớn tiếng gọi rất gào. Đột nhiên, trên mặt truyền đến một cảm giác lạnh buốt, hình như là hạt mưa, anh giật mình mở mắt. Thấy trước mặt mình là khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, anh tròn mắt kinh ngạc.

Q.2 - Chương 43

“Vũ nhi... Là em sao? Tại sao chỉ khi trong mơ anh mới có thể thấy em? Nhưng mặc kệ, dù sao cũng cảm ơn em đã không rời khỏi anh.” Nói xong anh giấy dựa muốn đứng dậy.

Tư Vũ không ngừng lắc đầu, nước mắt cũng cứ như mưa rơi xuống “Thác, đây không phải giấc mơ, mà là hiện thực.”

Thấy cô khóc lóc, Trạc Thác vô cùng đau lòng, anh muốn lau đi dòng lệ trên khuôn mặt cô ấy nhưng lại phát hiện tay mình đang bị băng bó như bánh chưng vậy, đã không thể giúp cô ấy lau nước mắt, lại còn đang kéo lê một vết xước trên da thịt mềm mại kia.

Không để tâm đến đau đớn mà băng gạc thô cứng động chạm, Tư Vũ nắm lấy tay anh khiến nó áp chặt vào mặt mình, thâm tình nói: “Thác, xin lỗi!”

Trạc Thác vẫn không tin đây là sự thật, không tin cô ấy lại đồng ý trở lại bên mình, anh kích động, dùng hết sức để ôm chầm lấy cô, cuối cùng cúi đầu hôn lên hai khóe môi kiều diễm đỏ mọng.

Tư Vũ ngây ra một lúc, sau đó gấp rút đáp trả.

Hai đôi môi chạm vào nhau, quấn lấy nhau như mảnh đất khô héo gặp phải mưa cam lộ, không khác nào ngừng cuốn hút lẫn nhau. Biết Trạc Thác đang bị thương nhưng họ vẫn chưa thỏa mãn tách nhau ra. Đến khi Trạc Thác nhận thấy sự đau đớn mơ hồ truyền đến từ hai tay, tâm tư buồn phiền. Khuôn mặt Tư Vũ thì ửng hồng, hé nhìn về phía ngoài giường, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm, hóa ra những người kia đã rời đi từ lâu rồi. Hôm nay, trong căn phòng này chỉ còn lại mình và Thác, không gian yên lặng dường như có thể nghe được cả tiếng tim đập của đôi phương.

Trạc Thác dựa lưng vào giường, si mê nhìn cô, nụ hôn vừa rồi cảm giác thật chân thật khiến anh vẫn không tin đây là thật, cô ấy, thật sự đã trở lại, đã quay về với mình rồi.

Tư Vũ không hề tránh né, cũng tham lam nhìn khuôn mặt tuấn tú ngày đêm quanh quẩn trong đầu mình. Cứ như vậy, họ ngơ ngác nhìn đôi phương mà không nói thêm lời nào nữa.

Đến khi Lý Thái y bụng chèn thuốc tới, họ mới chấm dứt chân thành đưa tình, không nói gì tâm linh tương thích.

Hai ngày sau, cơ hồ Tư Vũ đều ở trong phòng Trạc Thác, chưa từng bước vào phòng khách nơi Nhược Vũ nhờ người sắp xếp. Ban ngày cô lắng nghe những tình cảm và những lời sám hối Trạc Thác thổ lộ với mình; tối đến, vì Trạc Thác xấu xa cầu khẩn nên cô cùng anh ngủ chung trên một chiếc giường. Vì hành động không tiện nên anh không hề làm cái gì, chỉ lẳng lặng nằm yên bên cạnh cô, chìm đắm trong hạnh phúc không dễ gì có được.

Cuối cùng Tư Vũ cũng biết được Tư Mã Thuận biến thái và điên cuồng cỡ nào, nếu như không phải Thác liều chết cứu giúp thì không chừng mình sớm đã bị nổ tung. Tất cả oán hận, thương tâm và tức giận đều vì việc anh “lên núi đao xuống biển lửa” mà tan biến.

Sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại, nói cũng lạ, vết thương của Trạc Thác phục hồi như thần tốc. Đến lúc tháo băng gạc, Lý Thái y đã nghiền cứu chế tạo ra một loại thuốc nước cho Trạc Thác bắt đầu tiến hành ngâm, mỗi ngày ba lần. Hiện giờ lại đến thời gian ngâm, Tư Vũ không giúp được gì, tất cả đã có Lý Thái y và các thái y khác trong cung động tay nên cô bước ra khỏi căn phòng đã ở lại mấy ngày.

Trong ngự hoa viên, Tư Vũ thoải mái nhắm mắt hít thở không khí sáng sớm trong lành.

“Vong Ưu ty ty!” Một tiếng gọi mỏng manh dễ vỡ làm người chết cũng muốn mở mắt ra, thấy Noãn Ngọc đang cô đơn nhìn mình, khuôn mặt cô ấy đầy sự ưu tư không vui!

Đầu tiên Tư Vũ khẽ giật mình, sau đó khẽ mỉm cười: “Noãn Ngọc công chúa, gần đây có khỏe không?”

Noãn Ngọc im lặng một hồi rồi lắc đầu: “Không tốt!”

Tư Vũ khẽ nhếch môi lo lắng hỏi: “Noãn Ngọc bị làm sao vậy? Có người ăn hiếp muội à?”

Ánh mắt Noãn Ngọc phức tạp nhìn cô rồi lại nhìn về phía đủ loại hoa tươi trong vườn, sâu kín nói: “KHông thể ngờ rằng Vong Ưu ty ty và điện hạ lại có quan hệ như vậy. Lúc nghe điện hạ nói đi cầu xin ty đồng ý cứu chữa căn bệnh không tiện nói ra đó, muội đã rất vui mừng, lo lắng sẽ nói với ty những lời nào để không đường đột mới có thể đề nén đau khổ xuống. Nhưng hôm nay mới biết được lúc đó muội thật ngu ngốc đến nực cười, bởi quan hệ giữa ty và điện hạ vốn dĩ không cần muội phải ra mặt.” Cô dừng lại một chút, thở dài một hơi: “Có lẽ căn bệnh không tiện nói ra đó của điện hạ cũng là giả dối rồi.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt đang che kín thương cảm, Tư Vũ buồn rầu, lắp bắp nói: “Noãn Ngọc.....”

“Điện hạ thật thông minh, đó thật là một kế hoạch hoàn hảo. Cầu thân là giả, người muốn gặp tỷ mới là thật. Muội còn tưởng rốt cuộc cũng tìm được người tâm giao, có thể phó thác phần đời còn lại, nhưng không ngờ rằng tất cả chỉ là do muội tưởng tượng.” Noãn Ngọc tự trách.

Đây là Noãn Ngọc sao? Đây là tiểu cô nương với khuôn mặt mãi mãi không quan tâm và vui vẻ sao? Tư Vũ lo lắng nhìn cô. Mới có một tháng ngắn ngủi không gặp mà tiểu cô nương vô tư này đã trưởng thành rất nhiều.

“Vong Ưu tỷ tỷ, muội có nên buông xuôi hẳn không? Mẫu hậu đã từng nói với muội rằng nữ nhân vốn là vì nam nhân mà được sinh ra, còn dặn dò muội rằng dù cho điện hạ có hành động hay nghĩ gì cũng nhất định phải ủng hộ. Bảo muội phải tam tòng tứ đức, dù trong lòng không có nhiều niềm vui cũng phải bắt chước và nhẫn nại, không được tỏ ra ghen tỵ. Muội đã sớm biết như vậy, gả cho điện hạ tức là phải chấp nhận cánh chia sẻ người với nhiều người khác. Nhưng trước những nữ nhân kia luôn có sự hiện hữu của tỷ. Tỷ ưu tú như vậy, lại từng có một quá khứ không ai có thể so sánh được với điện hạ. Tình yêu của muội liệu có nên tiếp tục không? Ai có thể nói cho muội biết?” Đột nhiên cô nắm lấy tay Tư Vũ “Vong Ưu tỷ tỷ, vốn dĩ tỷ rất thông minh, có thể nói cho muội một câu trả lời chính xác không?”

“Noãn Ngọc...ta....” Tư Vũ ngơ ngác nhìn cô không biết phải làm sao.

Noãn Ngọc lại nhanh chóng buông tay “Thực xin lỗi, lập trường của chúng ta không giống như lúc trước nữa, tỷ hẳn là sẽ không giúp muội. Thực xin lỗi!” Nói xong cô quay người từ từ rời đi.

Nhìn thân mình mảnh mai càng lúc càng xa, nội tâm Tư Vũ tràn ngập phiền muộn, đột nhiên trở nên nhói lòng. Vốn đã làm tổn thương người khác nhưng vẫn là bản thân mình bị thương. Đối với tiểu cô nương lương thiện này, mình nên làm sao đây? Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xa xăm với những đám mây màu xanh lam âm thầm xin giúp đỡ: “Ông trời ơi, xin ngài nói cho con biết tiếp theo con phải làm gì? Con không muốn làm tổn thương cô ấy, thật sự không muốn làm tổn thương cô ấy.”

Lúc này, một tiểu thái giám đến trước mặt cô, khẽ đảm nói: “Tư Vũ cô nương, điện hạ đã ngâm thuốc chữa bệnh xong rồi, người muốn gặp cô nương.”

Tư Vũ quay mặt lại yên lặng nhìn hắn, sau đó bước qua hắn đến phòng Trạc Thác.

“Vũ nhi, tại sao em không ở đây chờ anh, trở về không thấy em anh lại nghĩ đến việc em đi mất.” Trạc Thác vừa thấy cô, tâm tình lo lắng trở nên trùng xuống.

Thấy anh lo lắng, Tư Vũ vô cùng cảm động, đến trước giường ngồi xuống an ủi: “Thiếp ra ngoài hít thở không khí thôi mà. Chàng yên tâm, đã lựa chọn trở về thì thiếp sẽ không đi nữa.”

“Thật không?” Trạc Thác mừng rỡ, dùng tay đã được gỡ băng gạc ôm chặt eo cô, dựa đầu vào vai cô thỏa mãn cảm thán: “Vũ nhi, ta thật hạnh phúc!”

Tư Vũ chuyển hai tay đang đặt ở eo mình đến trước mặt, nhìn vết thương vẫn còn đang sưng đỏ, cúi đầu hôn rồi dùng bàn tay mình nhẹ nhàng mát xa các khớp xương trên tay anh.

Trạc Thác tham lam hưởng thụ cảm giác thoải mái từ từ chuyển đến đó, trong lòng dâng lên từng đợt sự ngọt ngào: “Vũ nhi, ta rất thích cảm giác này, thật mong thời gian có thể mãi mãi dừng lại ở thời khắc này!”

Thấy anh trở nên mê muội cứ như một đứa trẻ, Tư Vũ ôn nhu trách cứ: “Thật ngốc mà, ai lại hi vọng thời gian dừng lại, chỉ có chàng là đồ ngốc mới nghĩ như vậy thôi!”

“Chỉ cần nàng bên cạnh ta, dù cả đời phải nằm trên giường cũng không sao.” Trạc Thác thâm tình chân thành nhìn cô.

“... Ta không cần lãng phí cả đời để ở với chàng. Chàng ngoan ngoãn cho thiếp, nếu không một ngày nào đó ta mệt mỏi, sẽ lại không thèm để ý đến chàng nữa đâu.”

“Vũ nhi!” Trạc Thác gấp giọng hô to, đưa mắt nhìn cô một hồi rồi chần chừ hỏi: “Vũ nhi, nếu như... Ta nói là nếu như, ta không thể đi lại bình thường được nữa, nàng...có phải sẽ vứt bỏ ta không?”

Thấy anh trở nên khản trương và chăm chú như vậy, Tư Vũ nảy sinh một ý muốn chọc ghẹo, cô giả bộ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nghiêm trọng nói: “Không biết. Nhưng chàng cũng biết không ai muốn cả ngày ở cùng với một người hành động bất tiện mà.”

Trạc Thác nghe xong gương mặt trở nên âm ỉ, im lặng cúi đầu xuống.

Tư Vũ buột miệng cười, cô cũng cúi đầu xuống không nhìn anh: “Đồ ngốc, sao lại không có tự tin như vậy? Chàng không phải Trạc đại tổng giám đốc không gì không làm được sao?” Khuôn mặt cô dần trở nên nghiêm túc: “Thác, mặc kệ là như thế nào, thiếp đều sẽ ở cạnh bên chàng, dù chàng có biến thành người tàn phế thì thiếp sẽ làm xe lăn cho chàng, mãi mãi như vậy!”

Cô thật lòng thông báo làm toàn thân anh tràn đầy năng lượng, anh không cách nào biểu đạt được tâm tình của mình trong lúc này, chỉ có thể dùng nụ hôn để diễn tả sự sung sướng, hưng phấn, kinh hi, hạnh phúc!

Biết rõ hai người không thể thờ nổi nữa, hai đôi môi đành tách rời nhau, từng ngậm từng ngậm thở phò phò hít lấy không khí. Đột nhiên, trong đầu Tư Vũ hiện lên khuôn mặt tràn đầy cô đơn, nhiệt tình lập tức trở nên lạnh xuống, cô yên lặng nhìn anh hỏi: “Thác, Noãn Ngọc công chúa, nàng ấy...”

Trạc Thác nghe được thì trong tâm trí cũng hiện lên hình ảnh một người thiện lương ôn nhu, sau đó phiền não thờ ơ dài: “Là ta đã hại nàng ấy.”

“Noãn Ngọc là người có nhiều hy vọng, nàng ấy đối với tình yêu cực kỳ chấp nhất, dù biết sẽ đau khổ nhưng vẫn kiên trì.” Tư Vũ cảm thấy khó nghĩ “Vừa rồi, trong sân thiếp đã gặp lại nàng ấy, nàng ấy đã thay đổi rất nhiều. Không còn là một tiểu cô nương dễ gần vui vẻ như trước kia nữa. Thác, thiếp trở về là đúng hay sai? Là thiếp làm tổn thương nàng ấy, nhìn thấy nàng ấy như vậy thiếp thấy rất áy náy và khổ sở.”

Trạc Thác vội vàng ôm chầm lấy cô “Không, Vũ nhi, chuyện này không liên quan đến nàng, tất cả đều là do ta, vì ta quá nóng vội, quá ích kỷ, chỉ vì muốn nhanh chóng gặp nàng mà không để tâm đến cảm nhận của người khác. Mà ta không cho phép nàng ở đây nói cái gì mà không nên trở lại, nếu như nàng không trở lại mới thật sự là lỗi lầm lớn, đó mới là điều làm ta áy náy.”

“Nhưng Noãn Ngọc nàng ấy.....”

“Chuyện của Noãn Ngọc không cần nàng phải quan tâm, cứ để ta xử lý, ta sẽ tìm cơ hội tìm nàng ấy để nói chuyện.”

“Làm sao chàng có thể nói chuyện được với nàng ấy? Thác, trước tiên đừng nói gì cả, đừng nói gì hết, cứ để ta nghĩ đã được không? Đừng làm tổn thương nàng ấy!”

“Ừ! Ta sẽ không nói gì cả. Nhưng, nàng phải đồng ý với ta, không được suy nghĩ lung tung, không được một mình hành động, lại càng không cho phép nàng lên rồi khỏi ta.”

Tư Vũ lúng túng gật đầu, ngả đầu vào vai anh không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44

Lý thái y không hô danh là ngự y của viện phán, thuốc nước mà ông nghiên cứu chế tạo có tác dụng cực kỳ tốt. Trải qua mười ngày điều trị, vết thương của Trạc Thác đều đã phục hồi, cũng nhờ Tư Vũ không ngừng mát xa nên gân cốt anh trở nên khôi phục linh hoạt.

Để tránh hậu hoạn cho tương lai, Lý tương lai nói hai chân tạm thời vẫn không thể chạm đất, đề nghị Trạc Thác tiếp tục nằm trên giường tĩnh dưỡng thêm một tháng nữa.

Phải ở trong phòng một tháng rồi, hôm nay nghe được tin còn phải chịu đựng thêm một tháng nữa, việc này làm Trạc Thác trở nên buồn bực. Hồng hồ vì dành hết thời gian cho anh mà Tư Vũ cũng không thể bước ra khỏi phòng nửa bước. Thấy nàng vì thiếu ánh mặt trời mà khuôn mặt có vẻ tái nhợt, Trạc Thác trở nên đau lòng, thường xuyên khuyên nàng nên đi ra ngoài một chút. Tư Vũ hiểu được ý anh “Khẩu thị tâm phi” nên lần nào cũng giả bộ không sao rồi cự tuyệt “Ta không buồn bực mà, chẳng xem, ta có thể vẽ tranh.”

Trạc Thác nhìn bức tranh vẽ mình thiên hình vạn trạng, có ngồi, có nằm, có cười, có cau mày, có xấu xa, có hiền lành; mỗi một bức đều trông rất sống động, từ đáy lòng anh chưa nhận ra được sự thỏa mãn và hạnh phúc. Nhưng nhìn kỹ, cảm thấy bức tranh đó có rất nhiều khiếm khuyết, anh nói: “Vũ nhi, nếu như ở bên ngoài thì tranh của nàng sẽ hoàn mỹ hơn.”

Tư Vũ ngơ ngác nhìn anh một chút, anh nói không sai, vẽ tranh và tâm trạng cực kỳ liên quan đến nhau, cả ngày chỉ ở trong phòng, trong lòng nàng tự nhiên có chút đề nén nên bức tranh cũng thiếu đi sự linh hoạt.

Cuối cùng, vì Trạc Thác kiên quyết thương nghị, mọi người nghĩ ra một cách để Trạc Thác có thể ra ngoài mà không cần dùng đến hai chân, đó chính là chế tạo ra một chiếc xe lăn.

Nhờ Nhược Vũ và Tư Vũ cố gắng, hơn nữa thợ mộc của hoàng cung nổi tiếng chế tác tinh xảo, một chiếc xe lăn làm từ gỗ lim được hình thành.

Lúc này, Trạc Thác ngồi trên xe lăn thưởng thức cảnh sắc trong sân, còn Tư Vũ thì đi sát bên anh.

Anh hít một hơi thật sâu mà cảm thán: “Chưa bao giờ biết không khí lại tươi mát như vậy, hít vào một hơi dường như đi từ cổ họng đến phổi, làm người ta vui vẻ không muốn quay về.”

Thấy anh say mê khoa trương, Tư Vũ trêu ghẹo: “Haha, chỉ là một ngụm không khí đã khiến chàng sinh ra cảm khái thâm hậu như vậy, thái tử điện hạ thần mến, có muốn nô tỳ chuẩn bị văn chương cho ngài không, đến một nơi ‘hấp theo cảm giác’, đề mục thì sao nhỉ... Hít sâu!”

Trạc Thác cũng hòa theo: “Được! Việc ta hít sâu là đáng quý. Không khí sáng sớm tươi mát thấm vào tim phổi xưa tan đi nội tâm nặng nề; bầu trời đen tối được khai sáng, vạn vật thức tỉnh, ta từ biệt bóng tối để bắt đầu với ánh nắng mà hoàn hảo....”

Tư Vũ lắng lắng nghe, tâm tư cũng theo anh rơi vào tình trạng phấn chấn vui sướng.

Xem nàng mơ mộng, Trạc Thác cao hứng chọc ghẹo ý nghĩ của nàng “Người yêu xinh đẹp ôn nhu của ta khiến ta có ý nghĩ kỳ quái, thần hồn điên đảo,

lực bất tòng tâm như ta bao lâu nữa mới có thể hưởng thụ mỹ diệu nhân sinh đây....”

Nghe đến đó, Tư Vũ hồi phục lại tinh thần, gương mặt trở nên đỏ ửng, nũng nịu quát mắng: “Ngươi hỗn đản không đứng đắn, nói cho cùng lại lạc đề đến ta.”

Trạc Thác không nhìn về phía nàng, khàn giọng nói: “Vũ nhi, đây cũng là cảm nhận của ta, cảm giác thật sự!”

Trong mắt anh trần trụi ham muốn làm Tư Vũ càng thêm đỏ ửng, chậm rãi cúi đầu xuống không nói thêm tiếng nào.

Cuối cùng Nhược Vũ đến phá tan bầu không khí mập mờ kiều diễm này.

Vì Nhược Vũ đã cho phép đặc biệt nên trừ những buổi họp trọng yếu hay yến hội còn lại đều không cần phải hành lễ đối với bà. Bởi vậy nên Tư Vũ nhìn thấy bà cứ bình thường mà khẽ gật đầu “Di Vũ, buổi sáng tốt lành!”

Đi theo bên cạnh Nhược Vũ có vài người, hành lễ với Thác “Điện hạ tảo an!”

Trạc Thác kinh hi nhìn họ, thật lâu sau mới lên tiếng: “Đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy, đã sáu năm rồi, cuối cùng cũng có thể gặp lại điện hạ lần nữa, thật sự là diễm phúc của vi thần.” Một người sáu mươi tuổi nhưng vẫn còn rất cường tráng, không có cảm giác của tuổi già sức yếu.

“Mỗi lần trải qua chiến trường vi thần đều cảm thấy cực kỳ phiền muộn, lại nghĩ lại về một thời cùng điện hạ huy sai trước kia. Điện hạ, ngài phải nhanh khỏe lại, vi thần chờ được lãnh giáo kỹ thuật của ngài.” Một chàng trai trẻ tuổi khác tâm trí hướng về Trạc Thác, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo đường đường đường, đáng về khỏi ngó to lớn.

Trạc Thác cười khẽ một tiếng: “Trần Hòe, ngươi còn nhớ ‘Viên Nguyệt Loan Đào’ không, đã lâu rồi chưa được thử qua, không biết bây giờ có thể sử xuất hay không?”

Lúc này đứng bên cạnh một vị phu nhân yên lặng cũng uyển chuyển lên tiếng: “Điện hạ mãi mãi là anh hùng thì mãi mãi có thể, chỉ cần cơ thể phục hồi thì tuyệt đối có thể!”

“Cám ơn Đông a di an ủi!”

“Tốt lắm, mọi người không cần phải vừa nhìn mặt đã khen ngợi nó như vậy, đứa nhỏ này không thể tán thưởng được. Mọi người còn nhớ năm sáu tuổi đó, Bội đại thúc vô tâm khen ngợi nó một câu làm nó khoa trương đúng một tuần, nếu như không phải do cha nó mắng thì thật không biết trời cao đất rộng là gì.” Nhược Vũ trong lời nói có ý trách móc, đôi mắt xinh đẹp lại sùng nịnh nhìn Trạc Thác.

Bà vừa dứt lời tất cả mọi người cùng thấp giọng cười.

Gương mặt Trạc Thác trở nên ửng đỏ, nhỏ giọng nhắc nhở: “Mẫu hậu!”

Sứ Vận ngừng cười, nhìn thấy Tư Vũ đứng sau lưng Trạc Thác yên lặng không nói gì, kinh ngạc nói: “Nhược Vũ, vị cô nương này là?”

Nhược Vũ đột nhiên nhớ Tư Vũ đang đứng im lặng một chỗ, vội vàng chỉ vào người nhà Sứ Vận nói: “A, ta quên giới thiệu. Tư Vũ, đây là Sứ Vận đại thúc và thê tử Đông a di, đây là con trai Trần Hòe của họ. Sứ đại thúc là Đại học sĩ nhất phẩm hoàng triều chúng ta... Ông cũng là người Trung Quốc; Trần Hòe hiện đang giữ chức vụ Thị Lang bộ hình.” Bà dừng lại một chút, đến bên cạnh Tư Vũ kéo cô nhìn về phía họ “Tư Vũ, nàng ấy là.....à....” Đột nhiên bà không biết nên giới thiệu Tư Vũ như thế nào.

“Vũ nhi là thê tử của con!” Trạc Thác nghiêm trang nói tiếp.

Tất cả mọi người thəm giật mình, đây là lần đầu tiên họ thấy Thác biểu hiện thật tình như thế!

Nhược Vũ đã sớm nhìn quen rồi nên không trách cứ gì, nhắc nhở mọi người: “Sứ đại thúc, trưa nay mọi người ở lại cung dùng bữa nhé.”

Sứ Vận cũng không từ chối: “Cũng được! Chuyện về trung tu học đường Yên Thành ta cũng muốn bẩm báo với hoàng thượng!”

“Thác nhi, Tư Vũ, buổi trưa các con cũng đến cung Càn Thanh, tiện thể giao lưu với các hoàng đệ khác luôn.” Nói xong bà rời đi cùng người nhà Sứ Vận.

Nhìn mọi người từ từ rời khỏi, Tư Vũ quay mặt lại, không tin tưởng nói “Thác, Sứ đại thúc kia cũng là người hiện đại à?”

Trạc Thác gật đầu: “Nghe nói ông ấy đến từ thập niên 90.”

Trời ơi, đầu tiên là Âu Dương Nhược Vũ, giờ lại thêm Sứ Vận, lại còn thêm mình nữa, thật quá là thần kỳ. Nói không chừng dân gian còn có chút ‘Đồng bào’ nữa, không chừng có thể thành lập một ‘Đồng hương hội’.

Thấy nàng vẫn ngạc nhiên, Thác cảm thấy có gì đó không đúng “Vũ nhi, cảm thấy rất kỳ lạ sao? Vũ trụ chính là quỹ dị ở chỗ này, giống như ta vậy, chẳng lý do gì tự nhiên chạy đến thế kỷ hai mươi mốt, hôm nay lại trở về đây, từ nay về sau....không biết sẽ như thế nào. Nhưng mặc kệ, điều may mắn nhất

trong cuộc đời ta là được gặp nàng!”

Thấy gương mặt tuấn tú đầy chân thành và thâm tình, Tư Vũ không khỏi nghĩ đến một khuôn mặt anh tuấn khác, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, “Thác, Trần Hòe kia đã kết hôn chưa?”

“Chưa. Mấy hôm trước ta nghe mẫu hậu nói rằng phụ hoàng chuẩn bị ban hôn cho hấn.” Trạc Thác cảm giác hơi buồn bực “Vũ nhi, tại sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?”

Trong nội tâm Tư Vũ vui vẻ nói “Chàng nhớ Noãn Ngọc không? Nghĩ đi, nếu như Noãn Ngọc cùng Trần Hòe...”

Trạc Thác bừng tỉnh “Trần Hòe tuổi trẻ tài cao, giữ chức quan nhĩ phẩm, hơn nữa phụ thân hấn lại là nhất phẩm Đại học sĩ, mẫu thân là nhất phẩm phu nhân. Gia thế như vậy quả thật không tệ. Huống hồ Trần Hòe lớn lên từ nhỏ với ta, phẩm hạnh hấn đoan trang, con người chính trực. Lớn lên tướng mạo lại đường đường, quả thật là không tệ.”

“Vâng. Noãn Ngọc là vì hứa hôn mà đến, chúng ta không thể tiếp nhận nàng ấy thì hãy giúp nàng ấy kiếm được người tốt.”

“Đúng. Vậy nàng nghĩ đến việc tác hợp cho họ sao?”

“Đúng vậy, nhưng vấn đề là Noãn Ngọc có tình cảm với chàng, điều đó khó có thể làm nàng ấy thay đổi được. Nhưng nếu chúng ta tạo cơ hội cho họ thì chúng ta cũng hiểu được cảm giác mà Trần Hòe đối với Noãn Ngọc!” Nói xong nàng chủ động ghé vào tay anh nói nhỏ vài tiếng.

Trạc Thác nghe xong gật đầu đồng ý “Biện pháp này không sai. Vũ nhi quả nhiên thông minh! Trước tiên để ta sai Tiểu Lý Tử đi gọi Noãn Ngọc rồi chúng ta đến cung Càn Thanh nói rõ với mẫu hậu!”

Sau đó hai người đều chìm đắm trong vui mừng.

Vì họ đến nên cung Càn Thanh càng trở nên náo nhiệt. Trên bàn cơm bày ra đầy đủ các loại thức ăn mỹ vị, kỳ lạ quý hiếm. Được Trạc Thác dẫn dắt, mọi người đều tự ngồi xuống ghế.

Trạc Thác tự nhiên ngồi ở vị trí giữa, Nhượng Vũ ngồi cạnh ông, sau đây là Trạc Thác, Tư Vũ, Noãn Ngọc, Trần Hòe rồi cả vợ chồng Sứ Vận nữa. Ngồi đối diện họ là các hoàng tử cùng chánh phi của họ. Tất cả đều do một tay Nhượng Vũ sắp xếp.

Chánh phi của các hoàng tử khác đều là trải qua hàng ngàn lần tuyển chọn, các nàng ấy đều biết Tư Vũ có thân phận đặc biệt nên đều dùng kính ngữ đối đãi với nàng. Tư Vũ cũng khách khí đáp lại.

Chỉ có Noãn Ngọc là có vẻ không hợp nhau. Từ ngày nói chuyện cùng Tư Vũ đó, nàng nhất quyết ở lý trong phòng, trừ phi có việc khẩn cấp không thì sẽ không ra khỏi cửa. Mới nghe tin Trạc Thác mời nàng đến cung Càn Thanh dùng bữa, nàng chỉ có kinh ngạc mà không hề vui mừng, vì cô hiểu được chỉ cần có Tư Vũ tỷ tử thì nàng không thể chờ đợi điều gì.

Ăn mặc đơn giản, cô đi tới nơi tượng trưng cho địa vị cao nhất – cung Càn Thanh xanh vàng rực rỡ.

Thấy cô vẫn như trước, Tư Vũ lại cảm thấy cực kỳ áy náy, yên lặng cầu mong mục đích của mình có thể đạt được.

Đầu tiên Nhượng Vũ mở miệng nói “Noãn Ngọc, gần đây con có khỏe không?”

Noãn Ngọc thụ sủng nhược kinh nói “Đa tạ nương nương quan tâm, nương nương vạn phúc, Noãn Ngọc vẫn khỏe.”

Nhượng Vũ dường như hiểu được suy nghĩ của nàng, quay lại nhìn mọi người nói: “Mọi người cùng nâng đũa thôi.”

Tất cả mọi người cùng nâng đũa, vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

Nhìn Noãn Ngọc một mực cúi đầu yên lặng ăn cơm, Nhượng Vũ hướng Trạc Thác nháy mắt. Gương mặt Trạc Thác xuất hiện một tia không được tự nhiên, ông nghĩ mình dường dường là một hoàng đế mà lại sử dụng ám khí với một tiểu cô nương. Chuyện này mà truyền đi thì ông làm gì còn mặt mũi nào nữa! Nhưng nếu như ông không nghe theo, đêm nay đừng hòng mò vào phòng ngủ. Đụng tới Nhượng Vũ ông chỉ có thể vâng lời. Vì vậy ông bắt động thanh sắc nhìn mọi người, sau đó âm thầm vận chuyển nội lực, bàn tay hơi có chút dựng thẳng lên hướng đến Noãn Ngọc.

Không yên lòng Noãn Ngọc, bỗng nhiên cô cảm thấy có một cơn gió thổi đến, cô không để ý nên cái chén trong tay trượt ra ngoài sắp rơi xuống mặt đất. Đúng lúc cô đang lo lắng, sợ phải mạo phạm thì một đôi tay nắm đen rắn chắc bắt kịp chiếc chén, từ tốn đưa lại bàn tay nhỏ bé của cô.

Noãn Ngọc lo lắng còn chưa định thần được cầm lại chiếc chén, giờ trước Trần Hòe cảm kích cười. Đầu tiên Trần Hòe sững sờ, sau đó cũng nhẹ nhàng cười.

Tất cả nhìn rất bình tĩnh, rất cẩn thận, chỉ ít tiểu nhân chi tiết, sớm đã rơi vào hữu tâm nhân trong mắt, những ‘Hữu tâm nhân’ kể cả Trạc Thác, Nhượng Vũ, Trạc Thác và Tư Vũ.

Bữa ăn này cuối cùng cũng chấm dứt trong tiếng cười. Các hoàng tử đều dắt chánh phi của mình về; vợ chồng Trần Hòe thì ở lại bẩm báo với Trạc Thác và Nhượng Vũ mục đích của lần xuất ngoại này. Tư Vũ đã nhờ thái giám giúp đỡ, giúp Trạc Thác đi ‘du ngoạn’ trong hoàng cung; chỉ có Noãn Ngọc ở lại một mình. Nhượng Vũ liền nhờ Trần Hòe ‘săn sóc’ hộ tống cô trở về. Mặc dù Trần Hòe cảm thấy buồn bực nhưng lại vui mừng lãnh chỉ.

Trên đường đi hai người chỉ yên lặng tiến về phía trước, khoảng cách ở giữa có thể chứa từ ba đến năm người. Thỉnh thoảng Trần Hòe lại liếc nhìn cô, cuối cùng nói: “Công chúa tới đây đã ở quen chưa?”

Đầu tiên Noãn Ngọc khẽ giật mình, sau đó gật đầu thấp giọng trả lời: “Còn có thể.”

Trần Hòe đã từng nghe câu chuyện của nàng, thấy cô vô tình nên trong lòng dâng lên một tia thương tiếc, không kìm được lòng nói: “Điện hạ..cùng với Tư Vũ cô nương sống chết cùng nhau, tình cảm rất sâu đậm, nàng... nàng đừng để trong lòng.

Khuôn mặt Noãn Ngọc trở nên khác thường, cô đảo mắt nhìn anh, sau đó quay lại tiếp tục yên lặng tiến về phía trước.

Hai người cứ thế mà trầm lặng thẳng bước đi trên một con đường. Trần Hòe lại không nhịn được tiếp tục lên tiếng: “Công chúa, nàng.....rất yêu điện hạ sao? Nói cũng phải, điện hạ ưu tú như vậy, đúng là có rất nhiều nữ nhân yêu mến.”

Trên mặt anh xuất hiện biểu cảm khâm phục và ngưỡng mộ. không biết tại sao, mà xui quỷ khiến thế nào mà Noãn Ngọc nói một câu: “Phải không? Vì đại như thế tại sao không phải người khác? Yêu thì thế liệu có đến cùng được không?”

“Vậy còn nàng? Nàng sẽ tiếp tục yêu hắn mãi sao?” Trần Hòe không chờ đợi được hỏi.

“Ta....” Noãn Ngọc nhất thời im lặng, sau đó trốn tránh nói: “Sứ đại nhân, Noãn Ngọc muốn ở một mình, đa tạ đại nhân đã tiễn.”

Trần Hòe còn muốn nói điều gì đó nhưng thấy nàng như vậy nên cũng chỉ lắc đầu “Đã như vậy thì ta không tiện quấy rầy. Công chúa bảo trọng.” Trước khi đi anh còn can đảm nói một câu “Nếu như công chúa không chê, có thể xem ta như một người bạn!”

Noãn Ngọc rung động ngơ ngác nhìn anh, không đáp lại sau đó xoay người rời đi.

Đến khi bóng dáng chậm rãi biến mất ở bên ngoài, Trần Hòe mới lưu luyến thu hồi ánh mắt. Hai mươi hai năm nay, anh chưa từng rung động, anh không ngờ rằng việc vừa thấy sẽ yêu lại xuất hiện với mình. Nhưng, thân phận của nàng đặc biệt như thế, nên tiếp tục tình cảm đã nảy sinh hay nên lập tức cắt đứt?

Từng ngày trôi qua, Trạc Thác cuối cùng cũng bình phục hoàn toàn. Giờ hai tay anh cũng đã trở nên năng động, hai chân cũng có thể đi lại bình thường. Hàng ngày vào buổi tối Tư Vũ đều sai người chuẩn bị gừng, nhẹ nhàng xoa nắn vết thương cho anh, giờ vết sẹo càng lúc càng mờ nhạt, hơn nữa thuốc ở hoàng cung cũng là loại tốt nhất nên làn da đã được phục hồi như trước.

Đang lúc hoàng hôn, Trạc Thác cùng Tư Vũ đi du lãm các nơi trong hoàng cung. Mồ hôi đổ đầm đìa nhưng cuối cùng họ cũng đến chín tầng tháp – tòa nhà cao nhất trong hoàng cung. Tựa vào lan can, Tư Vũ nhìn xuống dưới ngắm toàn bộ hoàng cung, thậm chí là cả Thịnh Đức. Sau đó ngửa đầu nghênh đón gió đêm, cảm giác thoải mái làm cho cô nhắm đôi mắt mà hưởng thụ.

Trạc Thác đứng sau lưng, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, tham lam nhìn người xinh đẹp trước mặt, thấp giọng gọi tên cô “Vũ nhi!”

Tư Vũ mở to hai mắt nhìn về phía anh “Thác, bao lâu nữa thì chín tầng tháp này hoàn thành? Không ngờ rằng Thịnh Trạc hoàng triều lợi hại như vậy, lúc này lại cũng có thể sáng tạo ra tòa tháp cao chắc chắn hùng vĩ như vậy, hơn nữa cấu tạo cũng rất đặc biệt.”

“Ừ...Ta cũng không biết rõ, nghe nói hoàng gia vì vật lộn độ sức tìm niềm vui nên phái người thiết kế.” Đột nhiên, anh gọi một tiếng rồi quỳ xuống mặt đất, ngửa đầu gọi “Vũ nhi---“

Tư Vũ thấy thế cực kỳ ngạc nhiên “Thác, chàng làm sao vậy?”

“Vũ nhi, lấy ta được không?” Anh nhìn cô không chớp mắt, thâm tình chân thành.

“Ta....” Không ngờ rằng tự nhiên anh lại làm hành động này. Nhưng được ở cùng với anh, cô thật sự đã không thêm đề ý đến hình thức gì đó nữa rồi.

“Vũ nhi, xin nàng đồng ý làm vợ ta, là thê tử duy nhất của ta. Ta thề sẽ yêu nàng cả đời mình!” Đôi mắt thâm thúy tràn ngập sự chờ đợi.

Nghe được anh nói từ ‘duy nhất’, lòng cảm động của Tư Vũ chậm rãi biến mất, cười nhạt nói “Duy nhất? Vậy sao? Thế những nữ nhân kia là gì? Noãn Ngọc đâu, nàng ấy là gì?” Tuy nàng đã thực sự xem nhẹ những nữ nhân kia, nhưng mỗi ngày họ đều đến nịnh nọt, lúc nào cũng thấy sự hiện hữu của các nàng ấy.

“Vũ nhi.....” Trạc Thác hồi hận trước sự tham hoan kia, sớm biết thế lúc trước anh nên nghe lời mẫu hậu nói...không nên tiếp nhận những nữ nhân kia, ayy, đều do tính dục hại chết người.

“Thác, trước mắt giờ chúng ta đang rất tốt mà. Ở thế kỷ hai mươi mốt không có kết hôn; thì ở đây cũng vậy. Quan hệ không minh bạch cũng có cái tốt mà.”

Trạc Thác cho rằng cô còn hận chuyện trước kia, anh gấp giọng làm sáng tỏ “Trước kia là ta hiểu lầm nàng nên mới đối xử thành ra như vậy. Giờ tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi, nên chúng ta cần kết hôn.” Nếu sớm biết thì lúc trước nên đem nàng buộc vào bên người, nếu không cũng sẽ không xuất hiện nhiều kẻ nhìn lên như vậy. Hôm nay tuy nói đã gió êm sóng lặng, nhưng ai có thể cam đoan tương lai sẽ không xuất hiện những nam nhân khác? Huống hồ, anh phát hiện nàng đã thay đổi, không giống như ở hiện tại toàn tâm toàn ý yêu mình. Anh thường xuyên thấy nàng ngăn người, mỗi lần hỏi

nàng luôn trầm mặc không nói sau đó lại cố tính đánh trống lảng. Anh dần mất đi sự an tâm, đêm đêm ngủ không được ngon. Đúng là mỗi đêm nàng nằm bên cạnh, nhưng anh lại không nhìn thấu được lòng nàng.

“Thác, không cần phải làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ chúng ta như vậy là rất tốt. ...Cứ tiếp tục như vậy có được không?”

“Nhưng Vũ nhi. ....”

“Đúng rồi, tòa tháp cao này tên là gì vậy?”

Ayy, xem! Nàng lại chuyển chủ đề rồi, gương mặt Trạc Thác nhăn nhó, mày kiếm nhíu lại, nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ vô tình trả lời “Đó là mẫu hậu phái người tu kiến, giống như chiếc la bàn ở hiện đại. . .giống đó.”

“Oa. Di Vũ thật sự rất thông minh. Cái kia là gì?” Nàng lại chỉ sang một tòa nhà màu đỏ khác.

“Gác chuông!”

“Cái kia. ....”

Nàng cứ thế chuyển chủ đề, điều này chứng tỏ Trạc Thác cầu hôn đã thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiếm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 45

“Công chúa!” Trong sân Ngọc Linh Các, Noãn Ngọc đứng trước khóm hoa ngấn ngời, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng nói ôn hòa, cô quay đầu lại nhìn, thì ra là Trần Hòe đang say đắm nhìn cô, khuôn mặt bất chợt hiện lên một tia đỏ ửng, không tự nhiên nói: “Sứ đại nhân, xin chào!”

Trần Hòe đến bên cạnh cô, xoay người vào trong vườn hoa bẻ vài nhánh hoa tươi đưa cho cô nói “Hoa tươi tặng mỹ nhân!”

Noãn Ngọc sợ hãi nhìn anh, trời ơi, anh ta đang làm gì vậy? Hành động cũng quá chủ động. Dù không có động phòng nhưng trên danh nghĩa mình vẫn là phi tử của Trạc Thác, thân là quan viên triều đình, anh ta làm sao có thể làm như vậy được. Hơn nữa, sao anh ta có thể tự tiện đến chỗ hậu phi thái tử như vậy?

Trần Hòe thì vẻ mặt thông dong, vô cùng bình tĩnh. Ngày đó quý phi nương nung và thái tử đã gọi anh đến, hỏi anh có cảm giác như thế nào với Noãn Ngọc. Anh vốn còn tưởng rằng họ đã phát hiện mình có suy nghĩ không an phận đối với Noãn Ngọc, và đang chuẩn bị trừng phạt mình. Nhưng họ không hề trừng phạt, ngược lại còn cổ vũ mình theo đuổi Noãn Ngọc.

Anh bình tĩnh, vì vậy không khách khí biểu lộ tình cảm của mình, từ nay về sau, anh là khách quen của thái tử. Bình thường chỉ có thể mượn cơ hội gặp thái tử để gặp Noãn Ngọc, nhưng hôm nay anh bước thêm một bước, trực tiếp đến Ngọc Linh Các tìm nàng.

“Công chúa!” Thấy cô không có phản ứng, anh cầm hoa trong tay để xuống chỗ đối diện.

Muốn cự tuyệt, muốn né tránh, nhưng Noãn Ngọc không khống chế được mình mà đưa tay đón nhận. Cô yên lặng tự an ủi mình, mình sở dĩ tiếp nhận là vì những đóa hoa này thật sự rất đẹp chứ tuyệt đối không phải vì anh ta!

Trong lòng Trần Hòe chợt dâng trào hưng phấn, nhưng khuôn mặt vẫn giữ bình tĩnh “Công chúa, nghe nói bình thường người đều ở trong Ngọc Linh Các, như vậy. ....không buồn sao?”

Tay cầm hoa chợt run lên khiến cho cánh hoa rơi xuống đầy một vài cánh, cô buồn vô cớ nói: “Noãn Ngọc đã quen rồi.”

“Thật ra bên ngoài cung có rất nhiều chỗ có thể đi chơi. Hơn nữa, trong Thịnh Đô thành cũng rất đẹp, nàng đã đi qua chưa?”

“Noãn Ngọc thiên cận, chưa đi qua.”

“Nếu như công chúa không chê, Trần mỗ tình nguyện phụng bồi, tùy cơ phụng bồi!” Nói xong anh chăm chú nhìn cô.

Noãn Ngọc bị ánh mắt nóng bỏng của anh thiêu đốt nhanh chóng cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi, trong lòng áy náy nói: “Sứ đại nhân, Noãn Ngọc cảm thấy có hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi trước. Sứ đại nhân tạm biệt, không tiễn!”

Nói xong, cô không quay đầu lại mà bỏ đi về phòng. Trong lúc rời đi, hoa trong tay nàng cũng rơi hết xuống mặt đất.

Nhìn bóng dáng dần đi xa, Trần Hòe cúi người nhặt những đóa hoa tươi rơi là tả đầy đất, thấp giọng thì thầm: “Noãn Ngọc, ta nhất định sẽ làm cho nàng

cam tâm tình nguyện đồng ý nhận hoa của ta! Tiếp nhận tình yêu của ta!”

Giữa trưa, trong phòng ngủ sáng sủa đag trình diễn màn cầu hôn lần thứ 101.

“Vũ nhi, lấy ta nhé.” Thác mặt dày mày dạn.

“Chúng ta cứ như vậy cũng tốt mà.” Tư Vũ không cho là đúng.

“Không tốt, không tốt một chút nào hết! Ta muốn nàng danh chính ngôn thuận ở cạnh ta!” Thác, một nam nhân hơn hai mươi tuổi lại đang làm nũng.

“Haha, ta đang vẽ tranh. Ngoan ngoan rồi ta cho chàng ăn kẹo.” Chóng mặt, Tư Vũ cảm giác như đang dỗ một đứa trẻ.

Trạc Thác dựa lưng vào giường, rầu rĩ không vui nhìn bóng dáng chuyên tâm cẩn thận, gương mặt tràn ngập thất bại và suy sụp tinh thần. Từ lần đầu tiên ở tháp chín tầng cầu hôn thất bại, anh phát huy Tri Chu kết lưới tình thần, mỗi ngày cầu hôn ba lần với Tư Vũ, so với ăn cơm còn đúng giờ hơn, nhưng mỗi lần đều bị nàng từ chối. Bất quá anh đành sáng tạo đến lần thứ 101.

Tuy nói Vũ nhi đang sống chung với mình, nhưng trong lòng anh vẫn không đủ an tâm, muốn dùng hôn ước để giữ gìn quan hệ của họ. Ha ha, hoàng thái tử cổ đại này đã sống ở hiện đại sáu năm, cho dù có một tờ giấy ước hẹn cũng chẳng là gì. Chỉ cần không thoải mái không phải có thể ly hôn được sao?

Điều làm anh khó chịu nhất là Vũ nhi dù có ngủ cùng với anh, nhưng chỉ giới hạn cho hôn nhẹ, ôm ấp, vuốt ve. Mỗi khi anh muốn tiến thêm một bước thì nàng lại dịu dàng cự tuyệt. Tuy hiện giờ nàng không hề nhẫn tâm làm thương tổn mệnh căn của anh nhưng mỗi khi đến bước khẩn yếu đều dừng lại, điều này so với việc muốn lấy mạng anh còn khó chịu hơn.

Tiếp tục như vậy thì anh nhất định sẽ uất nghẹn mà nội thương. Đôi mắt thâm thui không ngừng đảo quanh, đột nhiên trên giường truyền đến một tiếng kêu đau.

Tư Vũ nghe được vội vàng nhìn qua, ném chiếc bút lông sang một bên, vội tới “Thác, chàng làm sao vậy?”

Thấy thần sắc nàng bối rối, trong lòng Trạc Thác dâng lên vẻ đặc ý và ngọt ngào, anh vươn tay dùng sức kéo nàng lại, Tư Vũ đột nhiên ngã bổ nhào lên người anh. Nàng không kịp giãy dụa và phản ứng, một đôi môi ấm áp liền trùm xuống.

Hỗn đản, lại dùng chiêu này! Tư Vũ muốn há mồm mắng chửi nhưng lại làm cho Trạc Thác có cơ hội trượt lười vào bên trong, chăm chú quần lấy lưỡi nàng, ra sức dùng lực hưởng thụ.

Hai tay lặng lẽ trút đi quần áo trên người cô. Đợi cho Tư Vũ cảm thấy toàn thân mát mẻ nàng mới phát hiện ra Trạc Thác đang giờ trò.....

Trạc Thác đột nhiên dừng lại, làm cho đôi mắt mê man của Tư Vũ mở ra, thờ hồng hộc “Thác, đừng dừng lại, ta còn muốn.....”

Nhìn ánh mắt mê ly của nàng, anh vừa di chuyển nhanh hơn, vừa thấp giọng hỏi: “Vũ nhi, lấy ta được không?”

Tư Vũ sững sốt một chút sau đó lắc đầu.

Trạc Thác thấy thế càng dùng lực mạnh hơn nữa.

“Thác, nhẹ một chút!”

Trạc Thác không hề để ý đến lời kêu gọi của nàng “Vũ nhi, muốn ta nhẹ một chút phải không? Vậy nàng đồng ý lấy ta. Mau, nói nàng đồng ý đi!”

Thấy bộ dạng gian trá của anh, Tư Vũ oán hận khế nói: “Đồ hỗn đản! Ta không đồng ý.... A.....Đừng.....” Trời ạ, có ai tới cứu nàng không, kẻ bại hoại này thật sự không chịu được a.

Trạc Thác tiếp tục xem nàng cầu xin, gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ cuồng vọng mị hoặc. Anh rất thích ngắm nàng trong lòng ngực mình bắt lực, rất thích ngắm nàng lúc cầu xin mình, đây chính là điều chinh phục anh.

“Thác, đồ bại hoại, đồ lừa đảo.” Cuối cùng cô không kiên trì đành đồng ý với anh “Được rồi, ta đồng ý lấy chàng, mau mau rời khỏi ta mau.”

Còn đang ngủ say, đột nhiên Tư Vũ bị Trạc Thác lay tỉnh “Vũ nhi, dậy đi, mau đứng lên.”

Tư Vũ mở ra đôi mắt đẹp, thấy Trạc Thác không ngừng lay cánh tay mình. Nàng ngáp nhẹ một cái, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Thác, ta mệt quá, để ta ngủ tiếp đi.”

“Vũ nhi, nàng đã nghỉ ngơi hai canh giờ rồi, sức lực hẳn là đã hồi phục rồi, ngoan dậy thử y phục đi, thử hết rồi lại tiếp tục ngủ.”

“Thử y phục? Tại sao lại thử y phục?” Tư Vũ lại nhắm mắt rồi hỏi.

“Lễ phục trong hôn lễ phải mặc. Ta đã thử rồi, chỉ còn mình nàng thôi. Ngoan, đứng lên đi.”

“Há? Cái gì mà hôn lễ?” Đầu óc Tư Vũ từ từ tỉnh lại, ngồi dậy nói.

“Vũ nhi.....” Trạc Thác kéo dài mặt, nhẹ nhàng khuôn lên mặt nàng “Buổi trưa nàng đã đồng ý lấy ta rồi.”

“Lấy chàng.....” Tur Vũ cảm thấy bức mình, cố gắng suy nghĩ, sau đó, tất cả những hình ảnh hoan ái lúc trưa đều hiện ra trong đầu, trên mặt xuất hiện hai vầng ửng hồng, nàng mắng giận “Đó là tại chàng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không tính!”

“Vũ nhi.....” Trạc Thác thương tâm “Đồ nói dối, nói chuyện không tính toán gì hết. Rõ ràng đồng ý rồi lại không thừa nhận.”

Thấy tinh thần anh chán nản, như một đứa trẻ bị khi dễ đáng thương. Tâm tư Tur Vũ lập tức mềm nhũn “Được rồi, đồng ý với chàng vậy!” Ayy, lạ thật, mỗi ngày anh đều cầu hôn, anh không ngại nhưng cô cũng cảm thấy phiền. Hôn lễ chỉ là một nghi thức mà thôi, để ý nhiều làm gì, tất cả đều là do anh cả. Dù sao quan hệ của hai người với vợ chồng chính thức cũng có khác nhau đâu.

Trạc Thác nghe xong, gương mặt lập tức trở nên sáng lạng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, nắm lấy quần áo dưới chân giường mặc lại từng chiếc lên người nàng. Tur Vũ ngồi im hưởng thụ việc anh ôn nhu mặc quần áo cho mình.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề xong anh mới đứng dậy, gọi sư phó ngoài cửa tiến vào. Sau một hồi đo đạc kỹ lưỡng, sư phó cung kính từ biệt họ. Tur Vũ lại nằm xuống giường, đã lại mỗi một không chịu nổi. Giữa trưa hoan ái dường như làm sức lực trong cơ thể nàng cạn kiệt.

Trạc Thác cũng nằm cạnh nàng, khẽ cắn vành tai nàng “Vũ nhi, còn mệt lắm không?”

Tur Vũ khép hờ hai mắt, đáp một câu.

“Vô dụng tiểu đồng tây.” Trạc Thác cười nhẹ thành tiếng “Ta chẳng cảm thấy mệt mỗi gì, hơn nữa ta còn cảm thấy chưa đủ, đêm nay chúng ta lại tiếp tục được không?”

“Chàng!” Tur Vũ trừng mắt “Đồ sắc lang, đừng mơ tưởng.”

Trạc Thác chỉ cười không nói, anh không hề sợ, có rất nhiều cách, biết cơ thể nàng mãi cảm ở đâu, chỉ cần hơi trêu chọc một chút thì làm sao nàng chịu đựng được. Hắc hắc. “Vũ nhi, ta thật là hạnh phúc! Cuối cùng nàng cũng đồng ý lấy ta, ta muốn hét thật to, ta là người hạnh phúc nhất trên đời này!”

Thấy chàng si mê ngây ngốc, Tur Vũ liếc mắt một cái, trời ạ, nàng không biết rằng anh cũng có mặt như vậy. Dù chán ghét thì chán ghét, nhưng đáy lòng nàng vẫn cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

Thác lại tiếp tục đại thán hạnh phúc trên giường, Tur Vũ tròn trắng mắt, khi thì vờ nôn mửa nhiệt tình khi thì cực kỳ cảm động, cứ như vậy họ mất nửa canh giờ, đến khi tiểu thái giám đến bẩm báo bữa tối đã đến, họ mới cùng nhau bước xuống giường, tay nắm tay bước khỏi phòng ngủ.

Đầu tháng chín. Hoàng cung khắp nơi vô cùng vui mừng, náo nhiệt. Các hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan cùng nhau chúc phúc, trải qua những màn nghi lễ phức tạp vương vãi, nghi lễ sắc phong Thái Tử Phi chính thức viên mãn thành công. Tur Vũ cam tâm tình nguyện trở thành chánh phi của Trạc Thác.

Trong tân phòng vui sướng, nến đỏ chiếu sáng làm cho cảnh đêm yên lặng càng thêm phần thần bí, lãng mạn và mỹ diệu, Trạc Thác hàm tình mạch mạch nhìn người bên cạnh, trăm mối cảm xúc ngồn ngộn vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng nàng cũng thực sự trở thành vợ của mình, đôi mắt Tur Vũ nhẹ nhàng thâm tình nhìn lại anh, sáu năm trước hy vọng và mong chờ, cuối cùng ngày hôm nay cũng đã trở thành sự thật. Nàng đã trở thành vợ của anh, anh trở thành phu quân của nàng, tương lai họ sẽ ở bên nhau ủng hộ, tín nhiệm lẫn nhau, cùng vượt qua những quãng đời tốt đẹp của họ.

Tất cả đều im lặng, ngón tay Trạc Thác rắn chắc chuyển qua cầm Tur Vũ, nhu hòa nâng lên, cúi đầu xuống hôn lên cặp môi đỏ mọng của nàng, cả người cũng nghiêng theo về phía trước làm cho nàng hoàn toàn ở dưới thân mình.

Nụ hôn nóng rực như lửa mạnh, Tur Vũ chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đáp trả lại. Thân thể hai người trở nên nóng hổi. Từng chiếc quần chiếc áo được gỡ xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 46

“Nương nương, Thái Tử Phi nương nương!” Nghe thấy một tiếng gào thét khiếp đảm gấp rút, Tur Vũ đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ lười biếng thỏa mãn, liếc qua bên phải nói: “Bích đào, giờ nào rồi?”

“Bẩm nương nương, là buổi trưa.”

Buổi trưa, thì ở hiện tại đã là 11 giờ rồi, à, mình đúng thật là con heo ngủ, tất cả đều vì tưng dục quá độ “Thái tử điện hạ đầu rồi?”

“Điện hạ đi làm triều còn trở lại.”

Lâm triều? Lần đầu tiên nghe được việc anh tham gia triều chính, nhưng anh không thấy mệt sao? Tối qua đại chiến vài hiệp, hôm nay vẫn còn sức lực để lâm triều, nam nhân này, không chừng là người Sát cũng nên. Đột nhiên cô thật muốn biết cảm giác lâm triều là như thế nào.

“Nương nương, xin hãy để nô tì thay y phục Người. Các thứ phi và phu nhân khác đều đang ở đại sảnh chờ thỉnh an người.”

“Thỉnh an?” Đúng rồi, ở cổ đại, đặc biệt là ở hoàng cung, cấp bậc cấp thấp đều phải đến thỉnh an chánh phi, nhưng không biết tại sao từ đáy lòng nàng lại dâng lên một tia không vui, các nàng ấy đến là thời khắc nhắc nhở nàng và những người khác cùng một chồng “Bích đào, truyền lời của bản phi, gọi các nàng ấy không cần phải thỉnh an, hãy trở về điện của mình đi.”

“Việc này.....” Bích đào kinh hoàng, buồn bực, sau đó thấp giọng trả lời “Nô tỳ tuân mệnh!”

Thấy bóng dáng màu hồng khuất sau cánh cửa, Tư Vũ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên rồi trở lại nằm trên giường, lại nhìn trần nhà màu vàng nhạt ngẩn người.

Trạc Thác vui mừng trở lại phòng ngủ, đập vào mắt anh chính là người làm tâm tư anh suốt mấy canh giờ hỗn loạn.

“Vũ nhi, tại sao còn chưa chịu rời giường?” Anh tới gần ân cần hỏi.

Thấy gương mặt tuần tú của anh, Tư Vũ lại nghĩ đến những nữ nhân khác liên oán hận trùng mắt, xoay mặt sang hướng khác không hề để ý đến anh.

Trạc Thác nhanh chóng trèo lên giường, nằm cạnh người cô “Vũ nhi, nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ trách ta sáng sớm đã ra đi mà bỏ quên nàng sao? Ngoan nào, người của ta mặc dù ở Kim Loan điện nhưng lòng ta thì vẫn đang ở nơi này.”

Anh cột nhũ đồ ngọt làm cho Tư Vũ càng cảm thấy giận dữ, chính là chỗ này, trêu chọc nhiều nữ nhân như vậy nên cô tiếp tục khinh khỉnh đối với anh, im lặng không nói gì.

Trạc Thác thấy không ổn lập tức chăm chú, nghiêm trang nhìn nàng “Vũ nhi, ai chọc giận nàng khiến nàng không vui? Nói cho ta biết đi. Nàng cứ thế này làm ta rất lo lắng đó!”

Thấy anh tỏ ra đáng thương, Tư Vũ ai oán một tiếng, ayy, thật sự là phải làm cho anh ăn được gấu gao “Thiếp không sao, đừng lo lắng.”

“Thật không, rõ ràng là có chuyện mà. Vũ nhi, chúng ta đã kết hôn rồi, không phải giữa phu thê với nhau thì nên thẳng thắn sao? Ngoan, nói cho ta biết được không?”

Thấy anh đầy lo lắng và sầu khổ, Tư Vũ liền đem những điều khó chịu trong lòng nói ra.

“À, thực xin lỗi, là do ta trước kia quá tùy hứng, để lại những khoản nợ phong lưu này.” Gương mặt Trạc Thác tràn ngập hối hận và xấu hổ “Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ nói với các nàng ấy bình thường không được tới quấy rầy nàng.”

Hừ, không quấy rầy là như thế nào? Điều này có thể gạt bỏ sự hiện hữu của các nàng ấy sao? Tư Vũ à Tư Vũ, đường tình cứ gian nan như vậy, thật khó để giải trừ hiểu lầm, hôm nay vẫn không thể có hoàn toàn được anh.

“Vũ nhi, thực xin lỗi!” Trạc Thác duỗi cánh tay dài ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt nàng sau đó hướng ánh mắt của nàng lên, cảm nhận hôn lên chóp mũi và cuối cùng dừng tại đôi môi anh đào non mềm.

Tư Vũ loạn ý tình mê, bắt lực nhìn anh làm chúa tể...

Ở Ngọc Linh Các, Noãn Ngọc đang nằm rạp người trên bàn, trong tay cầm chiếc trâm cài đầu mỹ lệ, khuôn mặt che kín sự phức tạp. Chiếc trâm cài đầu này do Trần Hòe đưa cho nàng. Gần đây anh rất hay đến Ngọc Linh Các, còn tuyên bố đã đưa ra cái gì là tuyệt đối không thể thu hồi, nếu như nàng không muốn thì cứ vứt bỏ. Nàng vốn dĩ không vứt bỏ là vì không nỡ lãng phí những vật xinh đẹp này.

Mỗi lần nhận đồ đạc của anh là nàng lại tự kiểm soát cho bản thân mình, nàng cho rằng mình có thể kiên quyết nhưng lại phát hiện rằng mối tình đầu kia đã biến mất từ lúc nào, từ một góc nào đó trong lòng nàng đã có người khác xâm nhập vào.

Vừa mới bắt đầu thì phát hiện mình đã thay đổi, điều đó cũng làm cô rất kinh ngạc. Vì nàng được giáo dục rằng, ngoại trừ đối với chồng mình, nữ nhân không thể có hai lòng. Nhưng nàng đã dao động nên cảm thấy thẹn với Trạc Thác, thẹn với Thịnh Trạc hoàng triều, nhưng nào ngờ họ cũng chẳng cảm thấy ngại. Khi nàng biết Trần Hòe sở dĩ to gan như vậy là bởi vì đã được Trạc Thác và Vũ quý phi ngầm đồng ý và cổ vũ thì cảm thấy cực kỳ châm chọc và khổ sở, còn có một cổ cường lực nhện xuống phần nộ.

Dựa vào cái gì mà họ sắp xếp cho nàng như vậy; dựa vào cái gì mà họ có thể tùy ý kín đáo đem nàng cho người đàn ông khác? Không thể phủ nhận rằng người nam nhân này cực kỳ vĩ đại, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất bất mãn, tự nhiên mỗi lần bực mình lại giận lây sang người đàn ông chết tiệt kia.

Nàng cho rằng hẳn sẽ lùi bước. Nhưng, không những không như vậy mà anh còn kiên trì không ngừng. Cái này thì làm sao mà nàng chịu nổi? Trần Hòe

ôn hòa là một chàng trai thẳng thắn, đối với mình mà nói thì tình cảm liệu có phải phát sinh từ tự nguyện? Hay là nghe theo lời bọn họ, chỉ là chấp hành công sự mà thôi? Người không màng gì thế sự như Noãn Ngọc cảm thấy trước nay chưa có mê mang.

“Công chúa!” Lại là tiếng nói quen thuộc khiến Noãn Ngọc không cần nhìn cũng biết hẳn là ai. Hừ, hẳn thật sự càng lúc càng lớn mật rồi, hôm nay dám trực tiếp xông vào khuê phòng của nàng!

Đột nhiên, trong lòng nàng dâng lên một ý nghĩ tà ác, nàng xoay mặt lại đối diện với anh “Sứ đại nhân, là ngài phải không? Noãn Ngọc muốn đến Thịnh Đô thành dạo chơi.”

Trần Hòe vừa mừng vừa sợ. Anh cho rằng nàng sẽ như bình thường, châm chọc khiêu khích anh, muốn anh cầu khẩn vài lần mới bằng lòng chấp nhận, không ngờ rằng hôm nay lại đồng ý nhanh như vậy, hơn nữa lại còn chính nàng chủ động đề ra ý kiến cùng nàng xuất cung. Trời ơi, việc này.....

“Sứ đại nhân?” Đôi mắt to tròn ngập nghi hoặc, thêm vào đó là một tia khiêu khích.

“Được!” Trần Hòe lập tức tỉnh táo lại, không tự chủ kéo tay nàng chuẩn bị chạy ra ngoài.

Toàn thân Noãn Ngọc dường như bị điện giật, run rẩy, một luồng khí nóng từ lòng bàn chân nàng lên đến đỉnh đầu, ngoác mồm cho anh nắm tay mình đi ra khỏi Ngọc Linh Các.

Đường phố Thịnh Đô mặc dù không giống như lúc nàng mới tới nhưng vẫn đáng vẻ phồn hoa huyền ảo ấy. Người đi đường, tiểu thương, tất cả đều đang làm việc. Nhìn trước mắt một cảnh tượng phồn vinh, Noãn Ngọc trở nên vui mừng không ít. Trần Hòe đến bên cạnh nàng, giới thiệu cho nàng biết các cửa hàng với những độc cụ đặc sắc gì đó.

Mặt ngoài Noãn Ngọc không có phản ứng gì, nhưng đều nghe mọi thứ, hơn nữa đều ghi nhớ ở trong lòng. Trần Hòe rất giỏi về việc thay đổi sắc mặt, những phản ứng này của nàng đương nhiên không chạy khỏi ánh mắt của anh, trong lòng anh vui vẻ không kém.

“Tránh ra!” Đột nhiên một chiếc xe ngựa vụt qua, mắt thấy thiếu chút nữa là tông vào Noãn Ngọc, Trần Hòe ôm cổ nàng bay lên.

Gương mặt Noãn Ngọc trở nên thất sắc, nghĩ mình may mắn có thể tránh được một kiếp nạn, lại phát hiện trên tay anh đã bị thương “Sứ đại nhân, tay của huynh bị chảy máu!”

Trần Hòe giờ ồng tay áo lên, nhìn qua vết thương một lát rồi bình tĩnh nói: “Không sao, chỉ là trầy da một chút mà thôi. Nàng có sao không? Không bị thương chứ?”

Noãn Ngọc lắc đầu, lôi từ trong ngực ra chiếc khăn tay sạch sẽ, lo lắng nói: “Chảy máu thế này mà còn nói không có việc gì.” Nói xong, tự tay cô lau vết thương trên cánh tay cho anh.

Trần Hòe lặng lẽ hưởng thụ sự ôn nhu của nàng, trong lòng hiện lên một tia vui mừng ngọt ngào.

Đến khi hoàng hôn xuống, họ vẫn chưa muốn rời cung. Trải qua này hôm nay, quan hệ của họ dường như đã có biến hóa kỳ diệu!

Hôm nay đối với Tư Vũ mà nói có thể xem như một việc ngày cực kỳ vui mừng. Đã lâu rồi Noãn Ngọc mới tìm đến nàng, lại còn nói với nàng ít chuyện tình không thể lường trước được.

Noãn Ngọc bất an không yên, đôi mắt không ngừng quỵt về phía Tư Vũ, cuối cùng không chịu đựng nổi, thấp giọng nói: “Vong Ưu tỷ tỷ, muội..... Muội có chuyện muốn nhờ tỷ giúp đỡ.”

Tư Vũ lòng đầy kinh ngạc, chẳng nhẽ lại như lần trước, muốn hỏi ta có nên tiếp tục yêu Trạc Thác hay không?

Đối với sự nghi ngờ của nàng, Noãn Ngọc không hề để ý đến, hít sâu một hơi lấy dũng khí nói: “Vốn dĩ cho rằng dù điện hạ không thích muội, còn muội sẽ tiếp tục yêu và sống cô độc hết quãng đời còn lại. Nhưng, muội phát hiện ra, muội không làm được. Tâm tư cô độc cảm nhận sự ấm áp đã dần dần dao động; nó đã tìm được một hơi ấm nên đã bị khống chế bởi hơi ấm đó.”

Người thông minh như Tư Vũ đã sớm nghe ra trong lời nói của nàng có ý nghĩ gì, cô vừa mừng vừa sợ. Sớm nay, nghe Trần Hòe nói thì có thể Noãn Ngọc đã nảy sinh với anh một ít cảm giác, nàng cố vũ Trần Hòe phải không ngừng cố gắng, không ngờ rằng Noãn Ngọc lại chủ động nói ra nhanh như vậy.

“Vong Ưu tỷ tỷ, nếu như là tỷ thì tỷ sẽ làm sao? Cứ để hẳn tiến đến gần? Hay là cứ tiếp tục trở về với nơi lạnh như băng?”

Nhìn đôi mắt mê man chờ đợi, lần này Tư Vũ nhẹ nhàng nói ra: “Noãn Ngọc, muội từng nói với ta rằng mẫu hậu muội nói nữ nhân vì phụ thuộc vào nam nhân mới được sinh ra. Nhưng thật sự không phải như thế, nữ nhân cũng là một cá thể độc lập, không hề thuộc về bất kể một nam nhân nào. Có chút không hoàn thiện về lễ giáo, cũng không cần phải tuân thủ và sùng bái.” Thấy nàng ấy trở nên giật mình, Tư Vũ nói tiếp: “Noãn Ngọc, muội biết không? Có lẽ một ngày nào đó, thế giới này sẽ trở thành nam nữ ngang hàng, nam nhân và nữ nhân lúc đó không còn phụ thuộc vào quan hệ phụ tùng nữa, mà là sự tín nhiệm và sự giúp đỡ.”

Người bị đóng cửa xây lễ giáo vài chục năm như Noãn Ngọc, lần đầu tiên nghe được lời nói ‘Đại nghịch bất đạo’ như vậy.....mãi vẫn không thể bình phục được. Tư Vũ biết rõ cần phải có thêm thời gian tiêu hóa nên lặng lẽ chờ nàng.

Khoảng chừng nửa nén hưng, Noãn Ngọc mới khôi phục trở lại, khuôn mặt tràn đầy sùng bái nhìn Tư Vũ “Vong Ưu tỷ tỷ, đa tạ tỷ đã giúp đỡ! Noãn Ngọc xin cáo từ trước!”

Tư Vũ rất muốn hỏi nàng tính như thế nào, nhưng nghĩ lại sợ dồn dập quá mức khiến nàng sợ, nên chỉ lẳng lặng tiễn nàng rời đi.

“Nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm!” Lời này quả không tệ.

Không tới hai ngày sau, Trần Hòe liền khẩn cầu Trạc Thác đề anh và Noãn Ngọc cầu thân. Thật ra, trước đó anh đã cùng Noãn Ngọc đề cập qua chuyện cầu thân này, Noãn Ngọc lại không hề lên tiếng phản đối, dường như nàng cũng có ý chấp nhận. Khó trách anh lại nắm chắc xin đi cầu thân như thế.

Kết quả như vậy khiến mọi người ai nấy đều vui vẻ. Trạc Thác sẽ là người đầu tiên làm việc này, hôn lễ được sắp xếp bảy ngày sau sẽ cử hành. Lễ nghi hẳn là phải thông qua nước Nguyệt Ký một tiếng, bởi vậy, vừa cử hành xong, Trạc Thác liền viết một bức thư phái người gửi đi.”

Hoàng thượng của nước Nguyệt Ký vì tuổi tác đã cao, thoái vị lại mới thoái vị nên ngôi vị hoàng đế truyền lại cho Tư Mã Tước. Tư Mã Tước biết được Trạc Thác cự tuyệt Noãn Ngọc nên cực kỳ tức giận, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, Noãn Ngọc là công chúa, vì thanh danh của nàng và cả danh dự của nước Nguyệt Ký thì tuyệt đối không thể đón nàng trở về. Cuối cùng, sau nhiều lần tìm hiểu, chứng minh được rằng Trần Hòe đích thực là nam tử chính trực vĩ đại, mà chủ yếu là Noãn Ngọc với hấn tâm đầu ý hợp nên cũng đành thôi.

Từ xưa đa tình trống không hận, Tư Vũ rời khỏi nước Nguyệt Ký đã hơn hai tháng. Tư Mã Tước mặc dù đã có được địa vị cao nhất nhưng anh vẫn không thể nào quên được nàng. Vì vậy, anh chuẩn bị đến tham dự hôn lễ của Noãn Ngọc, nhưng mục đích chủ yếu lại là muốn nhân cơ hội này trông thấy giai nhân.

Thị Lang bộ Hình thành thân, phụ thân của tân lang lại là quan cư nhất phẩm, thăm thụ tin một bề Đại học sĩ, thêm vào nữa hôn nhân này là do hoàng thượng tự mình ban hôn, nên người đến tham gia hôn lễ đều là những quan lớn phổng khoáng lạc quan hay thương nhân giàu có. Để tỏ lòng chúc phúc, Trạc Thác cũng dắt Tư Vũ đến trình diện.

Noãn Ngọc một thân y phục màu hồng, khuôn mặt hạnh phúc được che kín, chân thành cảm kích Tư Vũ “Vong Ưu tỷ tỷ, đa tạ tỉ đã thành toàn, đa tạ tỷ dụng tâm. Xin tỷ đừng cảm thấy áy náy, muội sẽ hạnh phúc. Mặt khác, muội cũng mong tỷ hạnh phúc mãi mãi!”

Đôi mắt Tư Vũ rung rung, nắm chặt lấy hai tay Noãn Ngọc, vui mừng kích động khiến nàng không thốt nên lời.

Sau đó, Trần Hòe và Noãn Ngọc vội vàng đi gọi Lai Tân, Trạc Thác bị những đại thần khác mời rượu, Tư Vũ liền nhân cơ hội đi ra khỏi đại sảnh nặng nề, đến sân nhỏ hưởng thụ lấy gió đêm mát mẻ.

“Vong Ưu!” Sau lưng bỗng nhiên vang lên một tia nói ôn hòa.

Trong lòng Tư Vũ run lên, xoay người hướng về phía có tiếng nói “Tư Mã Tước, à, xin lỗi, phải là Kiệt đế mới đúng!”

“Mới mấy tháng thôi mà nàng đã trở nên khách khí như thế.” Tư Mã Tước cười khổ “Hay là cứ tiếp tục gọi tên ta, trước mặt nàng, ta mãi mãi là Tư Mã Tước.”

Cảm nhận được tình cảm của anh vẫn như trước, Tư Vũ không biết nên làm sao. Nghe nói cho tới giờ, hậu cung của anh vẫn trống không. Về phần nguyên nhân trong đó thì nàng không dám đoán, cũng không muốn đoán.

“Gần đây nàng có khỏe không?”

“Ta.....Vẫn thế, đa tạ quan tâm” Tư Vũ không được tự nhiên trả lời.

“Vong Ưu, nói chuyện với ta cần phải khách khí như vậy sao?”

Thấy đã bị thương và cô đơn, Tư Vũ nhẹ nói: “Tư Mã Tước, ta nói rồi, chúng ta mãi mãi là bạn tốt, cho nên ta đối với ngài vẫn phải có khoảng cách, thực xin lỗi.”

Giương mặt phiền muộn rớt cục nhẹ nhàng chậm chạp một ít “Không sao, ta nghĩ chúng ta trước khi là bạn tốt, hôm nay gặp lại thì ta cảm thấy khổ sở mà thôi.”

Tư Vũ nhìn anh mỉm cười, chuyển sang chủ đề khác “Hiện giờ thân phận không phù hợp, giấc mộng của ngài cuối cùng cũng đã thành hiện thực. Ngài có khỏe không? Còn thói quen thì sao?”

“Ừ, mặc dù có chút bất lực, nhưng cuối cùng cũng có thể. Nếu nàng ở đó thì sẽ tốt hơn.” Đôi mắt đen thăm chăm chú nhìn nàng.

“Tư Mã Tước, ta.....”

“Vũ nhi!” Nàng còn chưa nói hết lời đã rơi vào lòng ngực bền chắc cường tráng. Trạc Thác giữ lấy eo nàng, nhìn Tư Mã Tước thị uy “Kiệt đế, thân là thân nhân tân nương, không phải có rất nhiều việc sao? Tại sao lại còn có thời gian rảnh cùng ‘thê tử’ người khác nói chuyện vậy?”

“Thác!” Tur Vũ giãy dụa khỏi lòng ngực anh “Chàng nói vậy gì đó? Lâu không gặp, Tur Mã Tước chỉ hỏi thăm thôi.” Sau đó nhìn Tur Mã Tước “Thật xin lỗi, có lẽ huynh ấy uống nhiều quá, ta cùng huynh ấy trở về trước, mai gặp lại!” Nói xong, cô lỏ Trạc Thác rời đi.

Trạc Thác vừa đi vừa thấp giọng phàn nàn “Ta nào có uống rượu, Vũ nhi, nằng để ta nói, ta muốn cảnh cáo tên tiểu tử Tur Mã Tước kia, không cho phép hắn nhìn nằng, nằng là lão bà của ta.”

Ta van chàng, Tur Vũ liếc mắt, thờ dài một tiếng, không hề để ý đến anh, tiếp tục tiến lên phía trước “Được rồi, chàng cứ nghĩ lời cảnh cáo đi, ta không thèm đếm xỉa đến chàng nữa, ta về cung trước.”

“Không, Vũ nhi, chờ ta một chút!” Trạc Thác vội vàng đuổi theo.

Nhìn một đôi chậm rãi đi xa, Tur Mã Tước buồn như mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 47

Trong ngự thư phòng – cung Càn Thanh, trên chiếc ghế rồng màu vàng, một chàng trai trẻ tuổi mặc Long phục màu vàng nhạt đang ngồi, mày kiếm khẽ nhíu chặt, anh đang chăm chú phê tấu chương trên mặt bàn.

Nghe thấy một tiếng đóng cửa, một cô gái mỹ lệ mặc trang phục màu tím đi đến, hướng ngự thư phòng chậm rãi tới gần.

“Thác, đây là thiếp tự mình làm Kỳ Lân Tô, ăn đã rồi hãy làm.” Thanh âm êm dịu như tơ thấm đẫm lòng người.

Chàng trai ngồi trên ghế rồng ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy đầy sùng nịnh “Vũ nhi, tại sao nằng tới đây? Không phải ta bảo nằng ở phòng ngủ chờ ta sao?” Nói xong anh nhận chiếc đĩa trong tay nằng đặt lên mặt bàn, kéo nằng ngồi vào lòng.

Tur Vũ thuận thế ghé sát lòng ngực, nhìn mặt bàn bừa bộn, đau lòng nói: “Phải phê duyệt nhiều như vậy không mệt sao?”

Trạc Thác bất đắc dĩ gật đầu “Trước kia thấy phụ hoàng khuôn mặt không đối sắc với công việc này, bộ dạng thoải mái lắm, ta còn tưởng rằng rất đơn giản. Không ngờ rằng làm hoàng đế lại mệt mỏi như vậy!”

“Ha ha, chúng ta là người ngoài trong mắt hoàng đế, có được quyền lực cao nhất cửu ngũ chí tôn; nhưng họ vất vả thế nào đâu phải người thường như chúng ta có thể hiểu được.” Tur Vũ đứng dậy khỏi lòng anh, đến đằng sau ghế, đặt hai tay trên bả vai anh nhẹ nhàng mát xa.

Trạc Thác thoải mái nhắm mắt lại, nhẹ giọng thốt ra “Phụ hoàng có thể dễ dàng dắt mẩu hậu đi núi chơi ngao du sơn thủy, cứ như vậy đem cả sự vụ hoàng triều giao cho ta, để ta liều chết liều mạng; nếu như không phải do các hoàng đệ giúp đỡ, ta thật không muốn làm hoàng đế.”

“Coi như thực tập đi. Chàng là hoàng thái tử, tương lai phải kế thừa ngôi vị hoàng đế, vẫn phải làm những việc này nên giờ cứ luyện tập trước đi.” Tur Vũ an ủi.

Thân là tôn tử của Thịnh Trạc hoàng triều, tự nhiên có nghĩ vụ vì hoàng triều hết sức cống hiến, đối với nằng mà đem cả ngày tổn hao ở đây mà công việc mãi không hết, ta không muốn vắng nằng. Xem xem, hiện giờ cũng đã tám giờ tối rồi, thường ngày vào lúc này chúng ta đều đang trên giường tính phúc.”

Nghe được lời cuối cùng, khuôn mặt Tur Vũ ửng hồng, dùng lực bấm vào vai anh một cái “Chàng sắc phôi, toàn nghĩ chuyện đó. Hiện giờ chàng phải làm thêm buổi tối tới mười giờ hơn mới về nhà, có khi còn để cho thiếp một mình trông phòng.” Nhớ đến khoảng thời gian bị thương, hai mắt Tur Vũ trở nên ảm đạm.

Trạc Thác vội vàng xoay người, đối diện với nằng “Vũ nhi, thực xin lỗi, lúc ấy là ta hiểu lầm nằng, ta tức giận bởi nghĩ sáu năm trước nằng là người phản bội nên mới có ý về muộn. Nhưng mỗi lần ở bên ngoài ta cũng rất khổ sở.”

Bây giờ trở về mới nhớ, Tur Vũ cuối cùng cũng hiểu và lý giải được tại sao lúc đó anh lại thống khổ. Mỗi lần anh đều uống say mềm trở về, trong lòng nghĩ mình có nên hóa giải cừ hận không, trong mình cũng xuất hiện cả hận lẫn yêu, ayyy, thật sự là trên người mà. Nằng động lòng “Thác, thực xin lỗi, đều tại thiếp không giải thích rõ ràng, thiếp cho rằng làm như vậy là tốt cho chàng, không ngờ rằng lại gây ra chuyện ta như vậy, khiến chàng ghi hận sáu năm trời.”

Trạc Thác ngơ ngác nhìn nằng dịu dàng tuyệt sắc trước mặt, đột nhiên kéo nằng vào ngực, đau lòng nói: “So với sự đau khổ của nằng thì tất cả những điều đó có đáng là gì. Nhưng ta rất cảm ơn ông trời đã cho nằng sự kiên cường như vậy, để nằng tiếp tục gìn giữ tình yêu đối với ta. Nhưng hãy đồng ý với ta, từ nay về sau đừng một mình chịu đựng khổ sở, có gì khó khăn thì chúng ta phải cùng nhau gánh chịu, cùng nhau vượt qua, được không?”

Tur Vũ nhẹ nhàng cười như đoá hải đường nở rộ kiều diễm: “Ừ, thiếp đồng ý với chàng!”

Trạc Thác cảm động, chăm chú ôm nàng vào lòng, thấp giọng gọi: “Vũ nhi, bảo bối của ta!” Nói xong anh tình té hôn vào dung nhan tuyệt mỹ của nàng, cuối cùng dừng ở môi, đôi tay đang dần thăm dò trong vạt áo nàng.

Tư Vũ bị hôn đến dường như không thể thở nổi, nhẹ nhàng giẫy dụa “Thác, dừng, đây là ngực thư phòng!”

“Ngực thư phòng thì sao? Quan trọng là chúng ta cao hứng, ở đâu đều được cả!” Anh vừa nói vừa dùng tay thuần thục đem phiền phức vứt sang một bên.

Chiếc giường màu vàng nhạt khiến Trạc Thác kinh lo, Lý thái y thận trọng bắt mạch cho Tư Vũ. Không lâu sau, biểu lộ nghiêm trọng dần biến mất, vui mừng nói “Chúc mừng thái tử điện hạ, chúc mừng Thái tử phi nương nương! Đây là hỉ mạch!”

“Hỉ mạch?” Trạc Thác hưng phấn cơ hồ muốn nhảy dựng lên “Lý thái y, người nói là Vũ nhi đang mang thai?”

Lý thái y mỉm cười gật đầu “Bẩm điện hạ, đúng như vậy. Nương nương đã mang thai được một tháng.”

Từ lâu Tư Vũ ngồi trên giường vội xoay người ngồi xuống, thật vậy sao? Trong bụng lại có em bé rồi? Lần này không ai có thể cướp nó đi được.

Trạc Thác ngồi xuống cạnh nàng, vui mừng kích động “Vũ nhi, nàng nghe chưa? Nàng đã mang thai rồi

Lý thái y đã sớm rời khỏi phòng, trả lại không gian cho hai người đang chìm trong vui sướng.

“Thác, chàng nói xem con sẽ là trai hay gái?”

“Trai hay gái không quan trọng, mà tốt nhất nên là bé gái, xinh đẹp như nàng, huệ chất lan tâm như nàng vậy.”

Tư Vũ vừa nghe xong, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh một bé trai năm tuổi tuần tũ ở bên cạnh anh, tự tin mà đối diện với máy chụp ảnh, khuôn mặt xinh đẹp trở nên âm ỉ xuống.

“Vũ nhi, nàng làm sao vậy? Có phải cảm thấy không thoải mái không?” Thấy nàng đột nhiên trầm mặc, lòng Trạc Thác nóng như lửa đốt.

“Ta...Không sao!” Nàng rầu rĩ không vui nói, sau đó quay mặt đi.

Trạc Thác sợ hãi “Vũ nhi, nhất định là có chuyện, mau nói cho ta biết, bây giờ nàng đang mang thai, không thể giấu chuyện trong lòng.”

Tư Vũ nhìn anh, chần chờ hỏi: “Thác, chàng hi vọng sinh bé gái, là vì..... Vì chàng đã có con trai rồi phải không?”

“Con trai?” Trạc Thác nghi hoặc “Con trai ta ở đâu? Trừ phi nàng vọng trộm sinh con mà không nói cho ta biết!” Nói xong câu cuối, giọng điệu của anh lại bắt đầu trêu tức.

“Chàng.....không phải cùng với Tiểu Di sinh một đứa con trai sao? Đứa bé kia bảo chàng là cha nuôi không phải con ruột sao?” Nàng rớt cục cũng hỏi ra vấn đề làm nàng lo nghĩ lâu nay, vấn đề từng để cho nàng khóc lóc rất nhiều.

“Nàng nói Tiểu Ngạn sao? Làm sao có thể được. Đúng, đứa bé đó là con trai của Tiểu Di, nhưng không phải con ta. Ta chỉ là cha nuôi của nó thôi.”

“Nhưng rất nhiều báo chí đưa tin đều nói bé trai đó là con ruột của chàng.”

“Trời ơi, tin đó mà nàng cũng tin à?” Biết rõ nàng vì vậy mà không vui vẻ, Trạc Thác cuối cùng cũng thả lỏng những nhưc đầu trong đầu, nhưng không ngờ nàng lại hoài nghi mình nên có điểm ảo não “Nữ nhân ngọc này, luôn không tín nhiệm ta, xem ra ta phải treo ngược nàng lên đánh vào mông mới được.”

Tư Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn “Ai bảo chàng phong lưu như vậy, thay phụ nữ như thay quần áo, không nói đến Tiểu Ngạn, chàng mà có nhiều những đứa con khác cũng chẳng lạ gì.”

“A! Ta thừa nhận, mấy năm nay thời gian trôi qua một cách rất hoang đường, nhưng các nàng ấy đều là công cụ phát tiết lúc cần thiết. Hơn nữa, mỗi lần ta đều có mang BCS, chỉ đối với mình nàng mới tay không ra trận.” Nói xong, anh duỗi cánh tay dài ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng than nhẹ “Chỉ có nàng mới xứng làm mẹ của con ta.”

Khúc mắc rớt cục cũng được coi bỏ, tâm tình Tư Vũ rộng mở trong sáng, ngữ điệu cũng trở nên nhẹ nhàng “Không gât thiếp chứ?”

“Nếu như ta lừa nàng thì sẽ bị sét đánh.....”

Tư Vũ hô to một tiếng, vội vàng che miệng anh lại, nhẹ giọng trách cứ “Thiếp tin chàng là được, ai bảo chàng thê độc như vậy.”

“Vũ nhi, nàng quan tâm ta sao? Nàng đau lòng thay ta sao?” Trạc Thác mừng rỡ như điên “Yên tâm, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, ta còn muốn đón tiểu bảo bảo sinh ra đời; còn muốn dạy con, nhìn con lớn lên; ta sẽ cùng nàng ở bên nhau đến già.”

Lời thề chứng kiến khi họ còn sống.

Tư Vũ mang thai, người cực khổ, khăn trương nhất là ai? Tư Vũ ư? Đương nhiên không phải! Mà là người chuẩn bị làm bố - Trạc Thác, thái tử điện hạ kiêm hoàng đế của chúng ta.

Mỗi ngày anh dường như đều ăn không ngon, ngủ không yên. Lâm triều xong lại lập tức trở về điện thái tử. Vì muốn ở cạnh nàng, anh mang cả ngự thư phòng đến điện thái tử. Ngoại trừ lúc lâm triều ra, anh rất ít khi rời khỏi điện thái tử, các đại thần trong triều có chuyện quan trọng bẩm báo đều tới đây tìm anh. Anh vốn định báo cho Nhượng Vũ tin tức tốt lành này, thêm vào đó là cầu xin Trạc Thác nhanh chóng trở về giải quyết chính sự, nhưng cuối cùng lại bị Tư Vũ ngăn cản.

Nàng cảm thấy vấn đề nhỏ chỉ là mang thai mà thôi, có cần phải khăn trương như vậy không? Nếu như các vị hoàng đế đều như anh, vì phi tử mang thai mà bãi công thì chẳng phải thiên hạ đại loạn sao. Bởi vậy, nàng vừa dỗ vừa xoa, Trạc Thác đành viết thư gửi cho Nhượng Vũ báo hi, cũng không nói muốn họ sớm hồi cung, anh vẫn phải làm công việc của hoàng đế.

Thời gian phụ nữ mang thai không phải bình thường nằm chán cùng nặng nề. Mỗi ngày, đúng tám giờ sáng nàng rời khỏi giường, ăn hết chỗ đồ ăn sáng rồi lại tiếp tục ngủ, chờ Trạc Thác hạ triều trở về rồi mới thức dậy. Thuốc bổ rót vào bụng khiến nàng ăn muốn nôn mửa. Mỗi lần muốn cự tuyệt đều bị anh nhìn chăm chăm xuống phía dưới nên đành ngoan ngoãn uống xuống.

Kể từ khi biết nàng mang thai, buổi tối Trạc Thác không còn phê duyệt tấu chương nữa, xem không hết thì để lại mang xem tiếp, dùng lời của anh: “Trường mệnh công phu trường mệnh làm” Ayyyy, hoàng triều có một người lãnh đạo như vậy thì dân chúng thật sự là bi ai!

Rất cực cũng đuổi xong lão ngoan đồng Lễ bộ Thượng thư, Trạc Thác không ngờ được liền nhanh chóng trở lại phòng ngủ. Tư Vũ đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ, mồ hôi chảy xuống làm da thịt non mịn lộ ra, được ánh ngọn đèn dầu chiếu sáng, ánh mắt Trạc Thác tối sầm lại, yết hầu xiết chặt, vội vàng cởi bỏ áo ngoài, vuốt ve lên xuống cơ thể nàng.

Đang ngủ say, Tư Vũ dần dần tỉnh lại, nàng mê man không khống chế được hương thụ lấy anh đang nhen nhóm ngọn lửa trên người mình, bất lực để anh tùy ý thiêu đốt....

Khi anh chuẩn bị tiến vào trong nàng, trong đầu anh hiện lên cảnh hạ thể Tư Vũ không ngừng đổ máu, trong lòng anh trở nên lo sợ, vội vàng lùi bước, đứng dật ngồi yên trên giường.

Tư Vũ hoàn toàn lâm vào dục vọng như dòng nước xoáy, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh “Thác, tại sao lại dừng lại?”

Trạc Thác tâm ý hoảng loạn, run nhè nhẹ “Vũ nhi, nàng còn nhớ không? Lần trước chính ta làm nàng bị xảy thai, cho nên ta nhất định phải nhìn xuống, ta không thể lại làm như vậy được.”

Tư Vũ bừng tỉnh. Đúng rồi, bác sĩ đã nói, ba tháng đầu mang thai là thời kỳ nguy hiểm nhất, không được sinh hoạt vợ chồng. Trời ơi, chuyện quan trọng như vậy mà họ chút nữa quên. Tình dục thật sự hại người mà, một khi đã chìm vào thì không còn để ý cái gì nữa. May là anh dừng lại!

Nhặt lại đồ ngủ dưới chân mặc vào, thấy anh vẫn còn ngồi đó sững sờ, cô khoát tay lên bả vai anh, ôn nhu nói: “Thác, không cần phải như vậy, từ nay về sau chúng ta chú ý là ổn rồi.”

Trạc Thác nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập hối hận và áy náy “Vũ nhi, ta thật đáng chết, ta không phải người, vì trả thù mà đối xử với nàng như vậy, nếu như không phải ta có hành vi man rợ thì nàng cũng sẽ không bị xảy thai. Vũ nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Trong nội tâm tuy vẫn còn đau, nhưng nàng cảm thấy người trước mắt càng cần an ủi hơn “Ngao này, đừng tự trách mình nữa, tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi; có lẽ lần trước chúng ta không có duyên với bọn trẻ. Hiện giờ không phải thiếp lại mang thai sao? Nói không chừng lại là chúng con thế.”

“Nhưng.....” Anh vẫn không thể tha thứ cho mình được.

“Không sao rồi, thấy chàng như vậy thiếp cũng khổ sở lắm, hiện giờ thiếp là người mang thai, chàng nhẫn tâm để thiếp thương tâm theo sao?”

Trạc Thác vừa nghe xong lập tức khôi phục lại “Đúng rồi, nàng không thể thương tâm, ừ, ta không sám hối nữa.” Nó xong anh nhặt quần áo mặc lên người, nằm xuống cạnh nàng, ôm nàng vào lòng.

Lý thái y tuyên bố thời kỳ nguy hiểm ba tháng đã qua, Trạc Thác và Tư Vũ đều hưng phấn vô cùng, tại sao Trạc Thác lại hưng phấn như vậy? Bởi vì ba tháng đã qua, cuối cùng anh cũng có thể cùng nàng tính phúc. Tuy rằng mỗi lần nàng đều phải dùng miệng giúp mình phóng thích, có thể anh vẫn cảm thấy kém xa so với cùng nàng kết hợp, nhưng anh cũng muốn phục thị tốt cho bảo bối của mình, anh biết rõ nàng cũng ‘đói’.

Còn về phần Tư Vũ, cẩn thận được hai tháng cuối cùng cũng được giải phóng, tâm tình đương nhiên hưng phấn rồi. Nàng sớm buồn bức muốn xuất cung hít thở không khí trong lành! Tại nàng làm nũng nên Trạc Thác đành đồng ý mang nàng đi dạo chơi.

Đường phố sạch sẽ, trên các con đường của Thịnh Đều đều phồn hoa hưng thịnh, Tư Vũ rất vui vẻ thoải mái. Trạc Thác thì tâm tình có chút không tập trung, chăm chú hầu hạ người cạnh bên mình.

Đi dạo một hồi, họ dừng chân tại một quán tửu lâu xa hoa khí phái.

“Thác, đây là tửu lâu của tứ hoàng tử ở ngoài cung à?”

“Ừ. Ở đây mỹ vị lừng danh, ta dẫn nàng đến nếm thử mấy món ăn từ chim trĩ của tửu lâu.”

Cả ngày ăn đồ ăn trong cung liên miên bất tận, đột nhiên nghe nói được ăn chim trĩ, thần thái Tư Vũ cực kỳ vui mừng. Đang lúc họ chuẩn bị bước vào cửa chính, sau lưng liền truyền tới một tiếng nói già nua khàn khàn “Phu nhân, xin hãy thương xót, bố thí cho ta ít đồ đi.”

Tư Vũ quay đầu lại, thấy một kẻ quần áo tả to. Nhìn ông lão lưng còng với đôi mắt cầu xin nhìn mình, nàng chợt trở nên đồng tình “Thác, ông lão này thật đáng thương, chúng ta cho ông ấy ít tiền đi.”

Trạc Thác nhìn người hộ vệ gật gật đầu, người hộ vệ kia lập tức hiểu ý, móc từ trong ngực ra một chút bạc vụn đưa cho ông lão.

Nhưng ông lão không nhận, chỉ chăm chú nhìn Tư Vũ.

Tư Vũ thấy thế, nhận bạc trong tay hộ vệ, tiến gần đến ông lão, tự mình đưa bạc cho ông.

Trong ánh mắt ông lão hiện lên một vẻ đắc ý, chỉ trong nháy mắt, một tia sáng lóe lên, một cây chủy thủ nhanh chóng đâm về phía Tư Vũ.

Tất cả mọi thứ đều quá nhanh làm người khác không thể phòng bị được. Tư Vũ quá sợ hãi, nàng vô thức lấy tay che bụng, xoay người. Nhưng chiếc chủy thủ đã đâm vào eo trái của nàng, máu tươi lập tức chảy ra.

Trạc Thác mặt xám như tro, vừa ôm lấy nàng vừa đá cho ông lão một cái. Khi đó hai lão hộ vệ tấn công ông lão.

Lúc này, ông lão đỏ như ăn được tiên đan, toàn thân ông đột nhiên biến mất, không hề còn hình dáng lưng còng mà dùng mảnh giết chết đám hộ vệ.

Trạc Thác sợ hãi gọi Tư Vũ “Vũ nhi, nàng phải gắng lên!”

“Thác, chúng ta..... Rút lui... Rồi, ông lão kia..... Hắn là..... phải.....” Tư Vũ muốn tiếp tục nhìn anh nhưng ý thức nàng đã dần trở nên mơ hồ. Nàng mơ hồ nghe được bên tai không ngừng truyền đến giọng nói của ah, nhiều tiếng tràn ngập bi thống và tuyệt vọng.

Nhìn người trong lòng ngất đi, nội tâm Trạc Thác vô cùng sợ hãi, anh bắt lực ôm lấy nàng, chạy thẳng đến hướng tửu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 48

Trong sương phòng yên lặng, Tư Vũ hai mắt nhắm nghiền, mặt mũi tái nhợt. Chỗ nhìn mà phải giết mình chính là eo bên trái nàng nhuốm đầy máu tươi. Chủy thủ đâm sâu trên lưng nàng, máu vẫn còn đang tuột từ từ chảy.

Trạc Thác ngồi bên mép giường, hai tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, gương mặt đầy lo lắng.

Lý thái y đã sớm gấp tốc chạy đến, ông đang cẩn thận quan sát tình huống của Tư Vũ, nét mặt già nua hiện lên một biểu lộ nghiêm trọng chưa từng có.

“Điện hạ, may mắn là chủy thủ không làm thương tổn đến tâm bộ, đây là trong cái rủi có cái may. Nhưng phải nhanh chóng rút chủy thủ trên người nương nương ra, nếu không máu sẽ chảy không ngừng.” Hắn ngược mặt lên, thận trọng nói với Trạc Thác.

“Vậy còn không nhanh làm đi?” Nhìn máu càng ngày càng đỏ tươi, Trạc Thác tâm kinh nhức khiêu. Vũ nhi, nàng nhất định là rất đau, nàng nhất định phải chịu đựng.

“Nhưng..... Thân thể nương nương suy yếu, hơn nữa lại đang mang thai, rút đao ra, nếu như nương nương không nhẫn nhịn, chỉ sợ..... Sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.”

Việc này cũng nguy hiểm, việc kia cũng nguy hiểm, Trạc Thác hoang mang lo sợ, lửa giận trong lòng bốc lên nghi ngút :Người không phải là thái y có y thuật cao minh nhất trong nội cung sao? Có chút chuyện như vậy cũng không làm xong thì còn làm cái gì viện phân.”

Lý thái y khổ sở nói không nên lời, trong lòng hiểu được tâm tình của Trạc Thác nên đành phải cúi đầu xuống vừa lẳng lặng nghe lời anh phê phán, vừa suy nghĩ xem nên làm cách nào để rút đao ra thành công.

Từ Hoàng tử Trạc Ngao vừa đứng lúc chạy đến, anh lý trí an ủi Trạc Thác “Hoàng huynh xin đừng tức giận, Lý thái y nói như vậy đương nhiên là có khổ sở của ông ấy. Hồng phúc của hoàng tẩu tề thiên, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Thấy máu tươi nhuộm đỏ cả áo Trạc Thác, anh nói tiếp “Hoàng huynh, không bằng trước tiên hãy thay y phục đi đã.”

Trạc Thác không để ý đến “Không cần!” Sau đó lại chuyển hướng sang Lý thái y “Lý thái y, không có cách nào sao? Còn không nhanh thì máu trên người Vũ nhi sẽ chảy hết mất.”

Lý thái y hít sâu một hơi, rồi cực quyết định nói “Chuẩn bị rút đao ra. Điện hạ, vì thần xin cam đoan với ngài, dù có phải bồi thường mạng già này, thần cũng muốn nương nương an toàn vượt qua.”

Sau đó, hạ nhân đều bối rối thu xếp, có bụng nước nóng, có cầm khăn mặt sạch sẽ. Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại Lý thái y, Lưu thái y, Trạc Thác, Trạc Ngao và Tư Vũ. Nhưng người khác đều đứng ngoài cửa chờ.

Căn cứ chỉ thị, Trạc Thác nâng Tư Vũ ngồi dậy, để nàng nghiêng dựa vào ngực mình.

Lý thái y nín hơi ngưng thần, chuẩn bị động thủ lại phát hiện thân thể Tư Vũ nhẹ run. Ông chấn động, cho rằng thân thể nàng xảy ra vấn đề gì đó, nhưng nhìn kỹ thì lại là Trạc Thác hai tay đang giữ Tư Vũ run làm cơ thể cô cũng run theo.

Ông chần chờ một chút, nói: “Điện hạ, hay để Lưu thái y giữ nương nương đi, ngài xúc động như vậy, vì thần sợ khó có thể rút đao ra an toàn được.”

Trạc Ngao đứng bên cạnh cũng lên tiếng: “Hoàng huynh, để thần đệ làm cho.”

Trạc Thác phát tay, thở sâu một hơi, tâm trạng bất an dần ổn định lại, “Lý thái y, tiếp tục!”

Lý thái y nhẹ gật đầu, khẳng định với anh “Điện hạ xin yên tâm, thần chắc chắn sẽ không có chuyện gì.” Đến khi Trạc Thác hoàn toàn bình tâm trở lại, ông mới tập trung tinh thần, cầm thật chặt chủy thủ, dùng một chút sức rút nó ra!

Theo chủy thủ rút ra là một dòng máu đỏ tươi phun ra, bắn lên người Trạc Thác và Lý thái y. Vì đau đớn nên dù đang mê man, Tư Vũ cũng lớn tiếng kêu đau.

Thấy khuôn mặt nàng tái nhợt thống khổ nhăn nhó, thêm vào đó là những tiếng thê lương buồn bã, lòng Trạc Thác đau như dao cắt, anh không ngừng hôn nhẹ lên trán nàng “Vũ nhi của ta, Vũ nhi!”

Máu cuối cùng cũng ngừng chảy, nhưng Tư Vũ lại chìm vào hôn mê.

Lý thái y hô to một tiếng, thoáng mừng rỡ “Điện hạ, cuối cùng nương nương cũng bình an vượt qua một cửa, máu cũng đã ngừng chảy rồi.”

“Bao lâu thì nương nương tỉnh lại?” Tâm trạng treo trên cành cây của Trạc Thác rốt cục cũng được thả lỏng.

“Việc này..... Vì thần sợ, tạm thời không thể xác định được.”

“Cái gì gọi là không thể xác định được? Không phải đao đã rút ra rồi sao?”

“Tuy đao đã rút ra, nhưng vì nương nương mất máu quá nhiều, lại đang mang thai, nên có tỉnh lại hay không phải dựa vào ý chí của nương nương. Nhưng thần cam đoan, nhất định sẽ giúp nương nương sớm tỉnh lại.” Trần Lý thái y ứa ra mồ hôi lạnh, ayyyy, đây lộc chức vụ cũng không phải là dễ dàng như tưởng tượng, không chừng tóc ông lại bạc đi thêm một chút rồi.

Thấy ông nom nớp lo sợ, Trạc Thác nhận ra vừa rồi mình quá hung ác nên giọng điệu chậm rãi “Thế còn thai nhi? Có bị ảnh hưởng gì không?”

“Tiểu hoàng tử vạn phúc, phụ thuộc năng lực rất mạnh nên không có vấn đề gì. Nhưng vì lý do an toàn, vì thần cũng sẽ đem chút thuốc dưỡng thai cho nương nương dùng.”

“Bây giờ nương nương có thể chuyển động hay không, bốn điện hạ muốn mang nàng hồi cung.”

“Điện hạ, tuyệt đối không thể. Đao trên người nương nương vừa mới rút ra, miệng vết thương vừa cầm máu, vì thần đề nghị hai ngày nữa hẵng hồi cung.”

Để cho Tư Vũ hoàn toàn yên tĩnh dưỡng thương, Trạc Ngao liền phân phó Hòa Kế dừng kinh doanh sương phòng tửu lâu, không nhận thêm khách đến nữa.

Lý thái y bụng thuốc vào, đến bên cạnh giường đưa Trạc Thác cho Tư Vũ uống. Nhưng, thuốc vừa đến miệng nàng thì lại chảy ra từ khóe miệng. Mọi người đều trở nên bối rối, Trạc Thác nhận bát thuốc trong tay thái y, uống một ngụm, thấp miệng trên môi Tư Vũ dần dần đưa vào, đến khi xác định rằng nàng đã nuốt hết, môi của anh mới dời khỏi. Sau đó lại dứt lần thứ hai.

Phương pháp miệng đối miệng mớm thuốc như vậy quả nhiên hữu hiệu, cuối cùng nàng cũng uống hết bát thuốc không lọt giọt nào.

Thoáng qua hai ngày, Trạc Thác dẫn Tư Vũ hồi cung. Anh đem tất cả việc triều chính giao cho Trạc Ngao làm thay, còn mình thì không lúc nào rời khỏi tâm cung, toàn tâm toàn ý chăm sóc Tư Vũ đang hôn mê bất tỉnh.

Noãn Ngọc nhận được tin dữ lập tức chạy vào cung, thấy người đang lẳng lẳng nằm trên giường không một chút tức giận, nàng ảm đạm rơi lệ.

Các thứ phi khác của Trạc Thác nhận được tin cũng lập tức nhân cơ hội đến dò hỏi, muốn mượn cớ này để gây ấn tượng tốt với Trạc Thác, cũng hi vọng rằng sau khi tỉnh lại, Tư Vũ đều biết rằng họ đã tới.

Năm ngày sau, Trạc Thác và Nhượng Vũ cũng phong trần mệt mỏi trở về hoàng cung.

Thai nhi trong bụng đã hơn ba tháng, đúng giai đoạn phát triển nên tuyệt đối không thể thiếu chất dinh dưỡng. Lý thái y bắt đầu sai người mang cháo cho Tư Vũ ăn. Cháo không thể so với thuốc súp, không cần nhấm nuốt cũng có thể nuốt vào; vì vậy vẫn phải dựa vào bản thân Tư Vũ tự mình ăn.

Nhìn bát cháo không ngừng chảy ra, lòng Trạc Thác nóng như lửa đốt, anh đau khổ suy nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng thì thầm bên tai Tư Vũ: “Vũ nhi ngoan, mau ăn cháo đi, con đói bụng rồi kìa, nếu nàng cứ nhổ ra như vậy, con sẽ không đủ chất dinh dưỡng thì sẽ không khỏe đâu.”

Thật thần kỳ, trong con hôn mê, dường như Tư Vũ nghe được lời của anh nên ngoan ngoãn hé miệng. Lý thái y thấy thế vui mừng nâng một thìa cháo đưa đến miệng nàng. Thấy nàng cuối cùng cũng ăn cháo, mọi người trở nên vô cùng vui mừng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua một tháng. Tư Vũ vẫn trong trạng thái hôn mê, nhưng sinh lý cơ năng của cơ thể nàng đều phát triển tự nhiên; bụng càng lúc càng lớn, miệng vết thương trên phần eo cũng đã dần khôi phục, từ từ lành lại. Để tránh tương lai để lại sẹo, Trạc Thác ra lệnh cho Lý thái y mỗi ngày đều phải bôi thuốc mỡ tẩy sẹo cho nàng.

Đáng ra nàng đã sớm tỉnh lại. Nhưng mà cứ thế này thì y thuật cao minh như Lý thái y cũng không tìm ra nguyên nhân được.

Trạc Thác vẫn ở điện thái tử canh giữ, ngày đêm mong chờ khiến khuôn mặt anh trở nên tiều tụy, cả thể xác lẫn tinh thần đều trở nên mệt mỏi.

Các nữ nhân kia cũng dần dần rục rịch đến điện thái tử. Các nàng ấy luôn đến thăm Tư Vũ, nhưng trước mặt Trạc Thác luôn chuẩn bị sẵn hành động và dụng nhan để anh chú ý tới.

Trạc Thác chỉ sùng nịnh mình Tư Vũ khiến các nàng đã hâm mộ lại còn đổ kỵ, còn có cực kỳ bất mãn. Mới đầu các nàng ấy còn nịnh nọt Tư Vũ, hi vọng sau này nàng có thể đối đãi tốt với họ. Nhưng Tư Vũ bất đồng với họ, đối mặt với nàng, nàng không trừng phạt hay thu nạp, nàng chỉ cần người không chạm ta thì ta không phạm người. Cho nên, dù nàng không nghĩ làm khó để cũng chỉ có thể một mình; cho dù các nàng kia muốn nịnh bợ cũng không thể.

Trước mắt là cơ hội hiếm có, vì suy nghĩ cho tương lai, các nàng ấy đành phải ra tay đánh cược một lần. Các nàng biết rõ Trạc Thác tình dục rất mạnh, hơn một tháng không có nữ nhân, anh nhất định sẽ cần nên ai này đều ăn mặc và trang điểm thật xinh đẹp, gọi cảm yêu mị, đến trước mặt Trạc Thác đều biểu hiện vô cùng dâm dăng.

Nhưng, đối diện với mấy nữ nhân tự xưng là báu vật trần gian này Trạc Thác làm như không thấy, tất cả tâm tư của anh đều tập trung ở người đang hôn mê nằm trên giường, lòng anh vô cùng đau đớn thống khổ, anh đang giận nàng tại sao lâu như vậy rồi mà chưa tỉnh lại; anh cố nén giận thì lại làm mình đau khổ vì chờ lâu ngày.

Muru cầu danh lợi tình ái Trạc Thác, không ngờ rằng lại có thể thanh tâm hơn một tháng. Tối nào anh cũng lẳng lặng nằm bên cạnh nàng, trong lòng chỉ có tưởng niệm với nàng chứ không hề có một chút dục hóa nào.

Hôm nay, Trạc Thác lại ngồi yên trên ghế lớn trầm tư. Những nữ nhân kia lại tới nữa rồi.

Đầu tiên là Tiêu Ngữ Khâu, cả người lớn mật dựa vào lồng ngực anh, dùng bộ ngực đầy đặn tự cho là rất có lực sát thương trong ngực anh nhẹ liếm, dẹt dẹt hô hoán: “Điện hạ!”

Lý Phi Yến cũng không chịu yếu thế, kéo tay Trạc Thác đặt ở chiếc eo mảnh khảnh của mình, lạc lạc thanh khê gọi “Điện hạ, Yến nhi rất nhớ ngài!”

Triệu Lạc Thi cũng liều mạng lao tới, cuống họng duyên dáng như Hoàng Oanh ca xướng “Điện hạ, Thi nhi hôm qua mới luyện một bài rất hay, mời điện hạ theo Thi nhi đến Lạc Nhã Các thưởng thức.”

Lúc này, Trạc Thác đang nhớ lại sáu năm trước, anh cùng Tư Vũ ở trường Thánh Thanh tân bộ nói chuyện thật là khoảng thời gian tuyệt vời, đột nhiên bị quấy rầy, anh tức sùi bọt mép, không do dự dùng cả chân lẫn tay đẩy hết các nàng ra, lập tức trong phòng truyền đến vào tiếng kêu đau, ‘Tứ đại mỹ nữ’ đều ngã nhào trên mặt đất.

Trạc Thác trừng mắt nhìn các nàng, lớn tiếng quát mắng “Cút hết!”

Những nữ nhân kia bị anh làm cho sợ hãi, thần sắc tái nhợt sợ tới mức tè ra quần, các nàng vội vàng sợ hãi rời đi, ‘Tứ đại mỹ nữ’ đặc biệt té ra ngoài.

Tâm tình lo lắng bất an khiến lần này Trạc Thác không dễ dàng tha cho họ. Anh sai thái giám đem họ trực xuất khỏi điện thái tử. Các nàng ấy đều liều mạng cầu xin, cuối cùng, trò khôi hài này lại phải chờ Nhược Vũ đến mới dừng lại được.

Thấy vẻ mặt lo lắng của con trai, Nhược Vũ âm thầm thở dài một tiếng. Đứa con trai này, không ngờ rằng đến hiện đại vài năm mà trực lợi thân là trách nhiệm của người hoàng thất đều quên hết. Là thái tử, là hoàng đế tương lai của Thịnh Trạc hoàng triều, trong triều đã có nhiều đại thần phê bình vì anh chỉ độc sủng mình Tư Vũ, nếu hôm nay đem tất cả các nàng ấy trực xuất khỏi cung...e rằng triều đình cũng sẽ phát sinh đại biến, ít nhất là ngôi vị thái tử này anh không thể ngồi yên được.

“Thác nhi, mẫu hậu biết giờ con đang rất khổ sở, nhưng con muốn hãy nhớ, họ không phạm bất cứ cung quy gì, cũng không trái với phụ đức nên không thể tùy tiện trực xuất được.”

Trạc Thác tâm phiền ý loạn, “Mẫu hậu, không có biện pháp nào đuổi họ đi sao? Thấy họ làm con rất đau đầu. Tư Vũ còn đang như vậy, mẫu hậu, con rất khổ sở, thật sự rất khổ sở.”

Nhược Vũ đến gần, nhẹ nhàng xoa đầu anh an ủi: “Tạm thời là như vậy. Nhưng con yên tâm, ta đã lệnh cấm túc họ, trong một thời gian ngắn, họ sẽ không thể tự mình bước ra tầm cung của mình.”

Trạc Thác dựa vào ngực bà, cái này thật là ấm áp, từ nhỏ đến lớn anh không biết đã dựa vào lòng bà bao nhiêu lần. Mỗi khi quá mệt mỏi hay thời điểm mờ mịt bất lực, nơi đây chính là nơi cuối cùng nghỉ ngơi của anh.

Nhược Vũ lặng lẽ đứng nhìn về phía người vẫn còn đang ngủ trên giường, âm thầm cầu nguyện ông trời cho nàng sớm tỉnh lại.

Ngày qua ngày, Tư Vũ cứ như thế hôn mê suốt ba tháng. Miếng vết thương trên người nàng đã hoàn toàn bình phục như trước, làn da cũng đã khôi phục bóng loáng non mịn như cũ, không một tỳ vết nào, ngày nào cũng đứng giờ đều ngoan ngoãn ăn cơm, sau đó lại tiếp tục ngủ say, hai con mắt dường như chưa từng mở ra lần nào, cũng không hề nói nửa câu.

Hôm nay Lý thái y lại đến kiểm tra cho nàng, sau đó báo cho mọi người một tin tốt lành “Chúng mừng điện hạ, chúc mừng quý phi nương nương, trong bụng thái tử phi nương nương có hai tiểu hài tử.”

Tin tức này đúng là khiến họ vô cùng phấn chấn. Vốn cảm thấy rất kỳ quái, Vũ nhi mới mang thai sáu tháng mà bụng lại to đến thần kỳ như vậy, không ngờ rằng lại mang thai hai đứa.

Trạc Thác nhìn người trên giường mừng rỡ nói: “Vũ nhi, đã nghe chưa? Trong bụng nàng có hai tiểu bảo bảo đó. Cho nên hãy mau tỉnh lại, tỉnh lại để chăm sóc chúng. Nàng mà cứ như vậy, ta sợ chúng ăn không được no.”

Nhưng người trước mắt vẫn vẻ mặt bình tĩnh, không hề có phản ứng. Gương mặt hơi chút sáng ngời của Trạc Thác lại trở nên âm trầm.

Cũng hôm đó lại có một tin tức tốt lành khác! Buổi trưa, một vị hồng nhan tóc bạc trắng đột nhiên xuất hiện ở tầm cung thái tử. Nhược Vũ thấy ông, hốt hoảng hét lên một tiếng, ông ta... Ông ta không phải là người năm đó đưa nàng miếng ngọc bội khiến nàng xuyên về cổ đại hay sao? Hôm nay ông ta tới đây để làm gì? Chẳng lẽ là vì Tư Vũ?

Nghĩ đến đây, Nhược Vũ vui mừng nhìn ông ta: “Lão bá, chào ngài! Ngài đại giá quang lâm, xin hỏi có chuyện gì?”

Ông lão khẽ ve chòm râu trong tay, hai mắt khôn khéo quét qua người nằm trên giường, thần nhiên nói: “Ngài đến giúp Vũ nhi tỉnh dậy đúng không? Phải không?”

Ông lão không trả lời, lặng lẽ đánh giá Trạc Thác, khoe miệng mỉm cười, trong mắt lộ vẻ thần sắc phức tạp, nếu nhìn kỹ thì không khó để phát hiện tính toán.

Sau đó ông đi lướt qua Trạc Thác, chậm rãi đến trước giường, nói lảm bảm gì đó với người nằm trên giường rồi lại bước đến đứng cạnh Trạc Thác, đưa cho anh một bao gì đó “Cái này cho nàng uống xuống. Nhớ lấy, thuốc này không thể dùng nước thông thường uống, chỉ có thể dùng.....dùng nước miếng của người.”

Trạc Thác vội vàng nhận lấy, vừa mừng vừa sợ nhìn gói thuốc trong tay.

Ông lão lại đi đến trước mặt Nhược Vũ, do dự một chút rồi nói: “Đứa trẻ trong bụng cô ấy không thuộc về nơi này. Cho nên, dù cô ấy có tỉnh lại thì đứa nhỏ cũng sẽ mất.”

Nhược Vũ nghe được như sét đánh ngang tai, bước lùi một bước, sợ hãi không nói thành lời.

Trạc Thác thì như tia chớp vọt đến trước mặt ông lão, giữ chặt tay ông gấp giọng hỏi: “Ngài nói cái gì? Đứa nhỏ không phải rất tốt sao? Tại sao lại có thể mất được?”

Ông lão nhẹ nhàng ngó lơ anh, thờ dài một tiếng “Đúng, chúng hiện giờ rất ổn định, nhưng tuyệt đối sẽ không bình an sinh ra.”

Trạc Thác như bị đá kích, lòng nóng như lửa đốt. Không, không thể như vậy, đó là đứa nhỏ kết tinh của mình và Vũ nhi, hai người đang rất mong mỏi chờ chúng chào đời, “Ông trời sao có thể nhẫn tâm như vậy, tại sao lần nào cũng muốn cướp đi quyền lợi của chúng. Không được, ta không cho phép như vậy, ta muốn trách cứ. Lão bá, ngài là cao nhân đắc đạo, ngài hãy dẫn ta lên Thiên đường, ta muốn đi gặp Ngọc Hoàng đại đế để phân xử.”

Thấy hấn điên cuồng như vậy, bộ dạng thì bi thống đáng thương, trên mặt ông lão hiện ra một tia đồng tình, “Vô dụng thôi, cho dù đến Thiên đường cũng không thay đổi được gì. Trừ phi.....”

“Trừ phi cái gì?” Trạc Thác tuyệt vọng lại nhen nhóm một tia hy vọng.

Ông lão nói quanh co rồi từ chối nói tiếp.

Nhược Vũ đã sớm hồi phục tinh thần cũng nhanh chóng chạy đến trước mặt ông lão, đau khổ cầu khẩn, “Lão bá, xin ngài thương xót, hãy nói cho chúng con biết đi, chúng là những đứa trẻ mà không dễ dàng gì có thể đến được với chúng con. Tư Vũ nó thiện lương từ bi, đã chịu rất nhiều khổ sở rồi, tại sao ông trời còn muốn tra tấn nó.”

“Yên tâm đi, nàng trúng mục tiêu dây lưng, tuy nhiên lần này không có, lần sau thì sẽ có.”

“Không, con không thể chờ được đến sau này, con muốn lần này!” Trạc Thác gầm thét, nhanh chóng quỳ gối trước mặt ông lão, “Cầu xin ngài, xin hãy hãy giúp con, chỉ cần bọn trẻ bình an ra đời, chuyện gì con cũng đồng ý làm.”

Ông lão bị ánh mắt kiên quyết và sự thành khẩn của anh làm cho lung lay, lòng trắc ẩn tự nhiên được sinh ra, “Vì chúng, tương lai người sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.”

“Con không sợ, chỉ cần chúng có thể an toàn sinh ra, khỏe mạnh lớn lên, dù cho muốn con hy sinh thân mình con cũng tự nguyện.”

Ông lão cười nhẹ “Không nghiêm trọng như vậy đâu. Ai... Sinh chúng ra không phải không thể không được, nhưng vốn dĩ chúng không thuộc về thế giới này, chúng phải được sinh ra ở cuộc sống thế kỷ hai mươi mốt.”

Nhược Vũ buồn vui lẫn lộn, vui chính là Tư Vũ có thể giữ lại bọn trẻ, nhưng buồn vì mình sắp phải mất đi con trai.

Trạc Thác vô cùng kích động, hai hàng nước mắt cứ thế lăn xuống. Ông trời đúng là có mắt, cuối cùng cũng có thể giữ lại bọn trẻ, đừng nói là thế kỷ hai mươi mốt, dù cho đến nơi khác, chỉ cần bọn trẻ có thể phát triển khỏe mạnh, chỉ cần Tư Vũ vui vẻ thì anh đều đồng ý.

Nhìn một già một trẻ đang chìm trong vui sướng, ông lão cũng trở nên vui lây, nhắc nhở họ điều kiện cuối cùng “Đầu tháng sáu một mào thần chính khác, Càn Khôn dời đi, Kỳ Lân Sơn sẽ xuất hiện một nhúm hào quang, nó có thể đem hai người đi thời không, hãy nhớ lấy, ý chí của hai người nhất định phải kiên định, phải nhớ kỹ muốn đi đâu, không được phân tâm, nếu không rơi vào thời không cực đoan đường hầm thì các người sẽ xuất hiện ở thời kỳ không tương đồng.” Nói xong, không chờ hai người phản ứng, ông lão xoay người một cái rồi thành linh biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 49

Trạc Thác đuổi theo ra đến ngoài điện, tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy được ông nữa, sau đó mới quay trở về.

Thấy anh một bộ si ngốc, Nhược Vũ đột nhiên nhớ đến chính sự “Thác nhi, nhanh đem thuốc cho Tư Vũ uống đi.”

Thần trí Trạc Thác trở lại, anh chạy vội tới trước giường, mở bọc giấy ra, thấp miệng ngậm một nắm thuốc bột đưa đến chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng. Một phút đồng hồ sau, cuối cùng nàng cũng uống hết chỗ thuốc đó. Anh nhìn không đời mắt, hưng phấn chờ nàng tỉnh lại.

Nhưng tả đặng hữu đặng, một canh giờ trôi qua, rồi lại hai canh giờ trôi qua, người trên giường dường như vẫn đang ngủ say.

“Mẫu hậu, tại sao lại như vậy? Thuốc đã uống vào mấy canh giờ rồi, tại sao Vũ nhi vẫn chưa tỉnh?” Tâm tình kích động đã sớm rút lui, Trạc Thác lại khôi phục lại cảm giác phiền muộn, vội vàng xao động “Chẳng lẽ ông lão kia là thần côn?”

Nhược Vũ cũng buồn bực khó hiểu, nhưng bà vẫn an ủi anh “Đừng hoảng hốt, chờ một lát nữa đã. Theo lý thì ông lão đó sẽ không trêu đùa chúng ta đâu, huống hồ ông ấy vốn dĩ không cần phải làm như vậy. Mẫu hậu nhớ rõ ông ấy, ông ấy nhất định là cao nhân.”

“Nhưng.....” Đôi mắt ảm đạm lại chuyển hướng đến chiếc giường, lông mày anh nhíu lại.

“Thác nhi, con ăn cơm trước đi, từ sáng đến giờ con vẫn chưa ăn gì mà.” Thấy anh càng ngày càng gầy gò, Nhược Vũ vô cùng đau lòng.

“Không cần, con chờ Vũ nhi tỉnh lại rồi ăn.”

“Con còn như vậy thì thân thể sẽ không chịu đựng được đâu. Đến lúc Tư Vũ tỉnh lại thì con lại ngã gục thì làm sao chứ? Huống hồ con cũng không hi vọng Tư Vũ vừa tỉnh dậy đã lo lắng cho con đúng không? Ngoan, ta đã sai Tiểu Lý Tử bày ít đồ ăn trong sảnh, con đi ăn rồi lại đến chờ nó có được không?”

Trạc Thác trầm mặc suy tư một hồi, cuối cùng cũng đứng dậy, vô tình hướng đến phòng ngủ, Nhược Vũ chậm rãi đến gần giường lớn, nhìn người đang nằm thấp giọng gọi: “Tư Vũ, hay mau tỉnh lại đi, con nhẫn tâm làm cho những người yêu mình đau khổ chờ đợi sao?”

Màn đêm buông xuống, ánh nến chiếu sáng, Trạc Thác ghé vào trước giường, ngón tay thon dài vuốt ve qua lại khuôn mặt tuyệt mỹ trước mặt, trong miệng không ngừng ní non “Vũ nhi, đã nhiều ngày trôi qua rồi, tại sao nàng còn không chịu tỉnh lại. Nàng đã ngủ đủ rồi, sao còn tiếp tục làm gì. Nàng biết không? Cuộc sống không có nàng gian nan biết bao, trước kia có nàng bên cạnh, ta cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh; nhưng hôm nay thiếu nàng làm bạn, ta mới phát giác rằng từng giờ từng phút đều dài đằng đặc vậy.”

Anh nắm lấy nàng chuyển đến mặt mình “Vũ nhi, ta gầy, ta tiêu tụy lắm rồi, trong khoảng thời gian này ta ăn không ngon, ngủ không yên; nếu như nàng còn không chịu tỉnh lại thì gương mặt tuyệt luân trước kia của Thác sẽ không còn nữa.”

Thanh âm anh có chút đề cao: “Không phải nàng thường xuyên vì những nữ nhân trong điện kia mà không vui vẻ sao? Ta đã nói với nàng, chồng người ta

hiện đã trở thành con mồi của họ nhìn chăm chăm. Mỗi ngày, họ đều ăn mặc yêu mị mị hoặc có ý đồ dụ dỗ ta. Nhưng ta nhất định không, không để họ mê hoặc. Nhưng nếu nàng còn cứ lười biếng như vậy, ta không biết mình có thể kiên trì được bao lâu; cho nên, nếu nàng không muốn chồng bị người khác đoạt mất thì hãy lập tức tỉnh lại đi.”

Ngón tay rần rần khẽ lay động cơ thể nàng, cuối cùng sờ vào chiếc bụng đang nhô cao, vừa hay chỗ đó nhảy động một chút. Anh vui mừng kích động “Vũ nhi, nàng cảm thấy không? Đứa nhỏ vừa động đấy đó, nàng từng nói với ta, ta thích con gái, nhưng ta có dự cảm mãnh liệt rằng chúng sẽ là một đôi tiểu hài tử nghịch ngợm đáng yêu.” Tiếng nói lại trở nên sợ hãi vì ai “Có chuyện quan trọng này ta muốn cho nàng biết, vị tăng nhân kia nói bảo bảo của chúng ta không thuộc về nơi này, chúng phải ở thế kỷ hai mươi mốt sinh ra và lớn lên. Qua hơn hai tháng nữa chính là cơ hội chúng ta trở về, chúng ta phải có thần giao cách cảm mới có thể thuận lợi được. Bởi vậy, nàng mau chóng tỉnh lại đi, nếu không thì bọn trẻ sẽ nguy hiểm mất. Đây là kết tinh tình yêu của chúng ta chờ đợi đã lâu, không thể để bọn trẻ gặp nguy hiểm được.”

Dạ Lan càng sâu, khắp nơi càng yên tĩnh, tiếng nước trong phòng truyền ra dứt quãng cùng với tiếng nói nhỏ nhẹ thấp giọng, Trạc Thác khóc ròng chảy nước mắt, đến khi mệt mỏi thiếp đi mới ghé cạnh xuống giường nàng ngủ thật say.

Ngọn lửa cháy ung dung lắc lư, ánh sáng tập trung hướng về phía giường lớn màu vàng nhạt, đem dung nhan tuyệt mỹ của Tư Vũ càng thêm mỹ lệ.

Nhéch lông mi lên, mí mắt lay động, sau đó hai mí mắt từ từ tách ra, để lộ một đôi mắt đen láy sáng ngời.

Như đã ngủ cả một thế hệ, Tư Vũ lão đảo bành trướng, nhìn sang đỉnh màn, xung quanh là khung cảnh quen thuộc, cuối cùng, ánh mắt rơi trên nam nhân trước giường. Đôi mắt nửa đêm nhu hòa bị che kín, ngón tay thon ngọc dòi đến, nhẹ nhàng sờ đến ngũ quan của anh.

Thấy anh tiều tụy, tinh thần suy sụp, sắc mặt ảm đạm, còn có cái cảm lộn xộn thật lâu không có tu bổ râu ria, nàng đau như đứt từng khúc ruột, nước mắt nhanh chóng chảy ra. Ngủ say mấy ngày này, nàng đều cảm nhận được anh luôn ở bên mình, thấy anh tự tay chăm sóc mình, cho mình ăn cơm, vừa mát xa cho mình vừa nói chuyện tâm sự, mỗi lần rơi lệ phàn nàn việc mình quá mức nhảm tâm khiến anh trở thành người cực kỳ khổ sở.

Đang ngủ đột nhiên Trạc Thác cảm thấy có điều quen thuộc chạm đến, trong lòng anh cảm thấy vô cùng vui mừng, rất nhanh sau đó anh mở mắt ra, thấy trước mặt mình là bộ dạng thanh tịnh thì vô cùng hưng phấn, anh si mê nhìn nàng, đến khi nàng nhìn anh mỉm cười anh mới dám chần chờ hỏi: “Vũ nhi, là nàng sao? Nàng đã tỉnh rồi à?”

Sự khiếp đảm của anh làm cho Tư Vũ đau lòng, cầm chặt tay anh, cô khẳng định gật đầu “Thác, là thiếp, thiếp đã tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Trạc Thác vô cùng kích động, nhảy lên giường ôm chặt nàng vào lòng. Tư Vũ cũng gấp bách ôm chặt lại anh. Họ như đôi đã thú đôi lâu rồi mới được ôm nhau. Tư Vũ dùng đôi môi mềm mại bóng loáng ghé vào tai anh, gò má và chiếc cằm lún phún đều lưu lại nhiệt độ của nàng.

Nụ hôn của nàng dường như làm giá rét lạnh của mưa xuân gặp được ánh mặt trời rực rỡ, làm Trạc Thác chìm sâu vào say mê. Rất nhanh sau đó anh chủ động làm việc chính, không chờ đợi được chế trụ đôi môi nàng.

Đến thật lâu sau, đến khi hai người cơ hồ đều muốn hít thở không khí, hai khoe môi mới lưu luyến rời ra. Nhưng cơ thể vẫn gần sát lẫn nhau, hấp thụ lẫn nhau.

“Vũ nhi, nếu nàng không tỉnh lại, ta thật sự không biết phải làm sao bây giờ.” Từ kinh nghiệm xương máu đó, Trạc Thác vô cùng sợ hãi.

Tư Vũ vỗ nhẹ lưng anh nhỏ giọng cảm thán “Có chàng chăm sóc, làm sao thiếp có thể ích kỷ như vậy được. Thác, chàng biết không? Tuy thiếp đang ngủ nhưng những việc chàng làm, tất cả thiếp đều cảm nhận được, nhưng thiếp muốn chính miệng chàng nói lại lần nữa.”

Thấy nàng đang mong mỏi chờ đợi, Trạc Thác ôm tai nói: “Thời gian nàng hôn mê quá dài, sợ cơ thể nàng héo nên mỗi ngày ta đều đắp bóp cho nàng, có khi còn ôm nàng đến phía sau núi tam Ôn Tuyên để tăng tuần hoàn máu.” Nói xong anh tranh thủ chạm vào mũi nàng “Xấu xa, lại còn đem cháo trong miệng nhổ ra, lần nào ta cũng muốn ta mớm cho mới bằng lòng ăn.” Có khi nàng còn muốn chính anh mớm cho nàng ăn canh và uống sữa tươi nữa. Nhớ đến nàng kể cả trong tiềm thức cũng muốn ý lại vào mình, trong lòng anh hiện lên một tia vô cùng ngọt ngào.

“Còn gì nữa không?” Tư Vũ hứng thú bùng bùng.

“Đêm đến, cứ hai canh giờ ta đều tắm cho nàng, biết nàng rất thích sạch sẽ nên cứ cách ba ngày đều phải gội đầu, hơn nữa, sáng sớm hàng ngày đều dựa vào lò lửa để chờ hong khô tóc.” Nhớ lại giai đoạn vất vả, thời gian khổ sở, Trạc Thác lại cảm thấy cảm khái “Sợ nàng thiếu chất, ngày nào ta cũng ôm nàng đến sân phơi nắng.”

“Oa, giống thật, giống hệt trong mơ ta cảm nhận được!” Tư Vũ càng thêm dính chặt lấy anh “Vì bổ sung vi-ta-min, chàng còn cho thiếp uống nước trái cây và ăn súp phải không? Thiếp nhớ được có nước dưa hấu, nước chanh, nước táo, vân vân, đúng không?”

Trạc Thác vui mừng gật đầu, hóa ra nàng đều biết rõ, hóa ra mấy ngày này nàng bên cạnh mình đều nghe được những lời nói của mình, cảm nhận được nhất cử nhất động của mình. Cái này có được gọi là thần giao cách cảm không?

“Còn nữa!” Tư Vũ đột nhiên chọc nhẹ lên bộ ngực của anh “Chàng xấu lắm, còn dám uy hiếp thiếp, nói rằng nếu thật sự không tỉnh lại thì sẽ đi tìm các nữ nhân kia. Hừ, chàng thật có can đảm đụng vào họ thì ta sẽ chặt đứt mệnh căn của chàng.”

Trạc Thác cười khẽ “Nếu không nói như vậy, làm sao nàng tỉnh lại đây?”

Tư Vũ bỗng nhiên nhớ đến một chuyện khác “Thác, thiếp mơ hồ nghe được, chàng nói bọn trẻ gặp nguy hiểm, phải trở về hiện đại, rốt cục là xảy ra

chuyện gì?”

Trạc Thác để nàng rời khỏi lòng ngực mình, ngồi thẳng người nghiêm trang đem chuyện ông lão đó nói cho nàng nghe.

Tư Vũ nghe xong bán tín bán nghi “Thật vậy sao? Lời của ông ấy có tin được không?”

“Ta cũng không tin lắm, nhưng mẫu hậu nói ông ấy là cao tăng đắc đạo, mẫu hậu do chính ông ấy mang đến Thịnh Trạc hoàng triều. Vũ nhi, mặc kệ như thế nào, vì con chúng ta, hãy trở về hiện đại đi. Dù sao ở đó cũng có sự nghiệp của ta, hơn nữa nàng cùng có thể nhìn thấy ba mẹ mình, ta biết nàng rất nhớ họ.”

Đúng là đã rất nhiều đêm, cô nhìn lên bầu trời tối đen nhớ về thế kỷ hai mươi mốt và ba mẹ, nàng muốn biết hiện giờ họ sống thế nào, họ cho rằng mình đã chết chắc họ thương tâm gần chết. Nhưng còn Thác? Anh chịu từ bỏ hết mọi chuyện ở đây ư? “Nhưng, không dễ dàng gì để về được, chẳng lẽ chàng bằng lòng buông xuôi tất cả, cam lòng rời bỏ người thân ư?”

Trạc Thác lập tức trầm mặc. Không sai, nếu như ông lão nói thì sau này mẫu hậu đều dùng nước mắt để rửa mặt, phụ hoàng cũng mặt mày ủ rũ. Nhưng, nếu phải lựa chọn giữa mẫu hậu và Vũ nhi thì anh sẽ chọn Vũ nhi. Bỏ đi buồn khổ trong lòng, anh nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu có phụ hoàng, còn có các hoàng đệ, hoàng muội, họ sẽ không sao đâu. Vì con của chúng ta, chỉ có ta với nàng. Cho nên ta quyết định sẽ trở về hiện đại.”

Tư Vũ như thấu hiểu tâm tư của anh, biết rõ anh không muốn nhưng nàng không muốn vạch trần. Đột nhiên nàng lại nghĩ đến chuyện khác “Đúng rồi, Thác, còn Tư Mã Thuần? Đã bắt được hắn chưa? Hóa ra hắn chưa chết, người giả dạng ông lão kia đâm thiếp bị thương, chính là hắn!”

“Đúng vậy, hắn đã chết rồi. Hộ vệ của hoàng cung bày thiên la địa võng tiến hành ba ngày ba đêm đuổi bắt, cuối cùng cũng bắt được hắn. Vốn muốn từ tra hỏi hắn nhưng không ngờ hắn lại tự sát, ta không thể bớt giận, cuối cùng là sai hộ vệ đâm thêm vài nhát kiếm lên người hắn.” Biết hung thủ là kẻ hèn hạ đáng giận Tư Mã Thuần, Trạc Thác không kiềm được tức giận, thù mới hận cũ, không thể nhân từ với hắn được.

Tư Vũ thở dài một hơi, thật may mắn, tất cả mọi đau khổ đều đã qua hết rồi; may mắn hơn nữa là mình đã tỉnh “Thác, cuối cùng mọi chuyện cũng đã qua, từ nay về sau chính là cuộc sống hạnh phúc của chúng ta.”

Trạc Thác gật đầu, ôm chặt lấy nàng nghĩ lại khoảng thời gian khổ cực đã qua.

Tư Vũ tỉnh lại khiến hoàng cung bị thương cũng trở nên vui mừng trở lại.

Lý thái y đã kiểm tra kĩ lại cho nàng, xác định thân thể đã hoàn toàn hồi phục. Tất cả đều là công mấy tháng này chăm sóc của Trạc Thác.

Thời gian trôi qua ngày từng ngày, thời gian cho họ trở lại hiện đại càng ngày càng gần.

Trong đại điện cung Càn Thanh, khuôn mặt Trạc Thác trầm trọng, Nhược Vũ sớm đã đầy nước mắt, Trạc Thác thì cố nén nội tâm không đành lòng an ủi bà “Mẫu hậu, người còn như vậy khiến con thật sợ hãi.”

“Vậy con đừng đi, đứa nhỏ cũng có rồi, bồi dưỡng thân thể thật tốt, lần sau lại muốn có được không?” Nhược Vũ vội vàng lên tiếng, tuy bà cũng chờ đợi chúng ra đời, dù sao cũng là cháu của mình, nhưng bà thật sự không bỏ được đứa con mình yêu quý nhất này.

“Không được, đây là đứa trẻ Vũ nhi chờ mong như vậy, con không thể để nàng đau lòng được.” Trạc Thác kiên quyết cự tuyệt “Mẫu hậu, thật ra không phải con rời khỏi thế giới này, chỉ là đến một nơi khác mà thôi. Chúng ta vẫn sống cùng nhau mà.”

“Nhưng.....Nghĩ đến việc từ nay về sau không được gặp lại con, lòng ta rất đau khổ.”

Trạc Thác im lặng suốt cuối cùng cũng lên tiếng “Thác nhi, con đã nghĩ kỹ chưa? Con thân là thái tử hoàng triều, là hoàng đế tương lai của Thịnh Trạc hoàng triều, phụ hoàng con định sang năm sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho con. Con thật sự muốn buông hết vinh dự và trách nhiệm ở nơi đây sao?”

“Đa tạ phụ hoàng ưu ái, xin tha lỗi cho nhi thần bất hiếu!” Khuôn mặt Trạc Thác trở nên đau thương, sau đó anh đến cạnh Nhược Vũ “Mẫu hậu, có phụ hoàng cùng với các hoàng đệ hoàng muội chăm sóc người, cuối cùng nhi thần xin cảm tạ công ơn người nuôi dưỡng, kiếp sau con sẽ báo đáp.”

“Thác nhi, hay để Tư Vũ trở về một mình, con ở lại có được không?” Vì giữ anh ở lại, Nhược Vũ nghĩ đủ mọi cách.

“Xin lỗi mẫu hậu. Con tuyệt đối sẽ không rời khỏi Vũ nhi, càng không thể để nàng ra đi một mình. Con muốn mãi mãi được chung sống với nàng.”

Nhược Vũ nhìn xuống nước mắt đang dâng trào, bà bình tĩnh nhìn anh, khóc không thành tiếng.

Trạc Thác đau lòng ôm lấy bà, ôn nhu an ủi: “Vũ nhi, đừng đau lòng. Tư Vũ là người Thác nhi yêu, hôm nay gặp phải khó khăn như vậy, đương nhiên hai đứa nó phải cùng nhau đối mặt để giải quyết. Huống hồ Thác nhi nói đúng, nó không rời khỏi thế giới này, chỉ có điều sống ở nơi khác mà thôi. Còn nữa, nàng luôn tự trách không thể báo hiếu được cha mẹ, vậy không bằng để Thác nhi thay nàng báo hiếu họ đi.”

Trạc Thác cũng gật đầu phụ họa: “Đúng rồi, mẫu hậu, không chừng đây là do ông trời an bài, để con thay người hoàn thành trách nhiệm ở thế kỷ hai mươi mốt.”

Sự việc đã định, Nhược Vũ cuối cùng cũng chấp nhận sự thật, bà lau khô nước mắt, nhẹ nhàng kể với Trạc Thác một việc.

Q.2 - Chương 50

Trong đại điện lạnh ngắt như tờ. Nhược Vũ ngồi dựa vào ghế lớn, Tư Vũ ngồi cạnh bà, đứng trước họ là hai nàng cung nữ trẻ tuổi.

Phản đông nữ nhân nhìn thoáng qua Nhược Vũ, sau đó kinh sợ nhìn về phía Tư Vũ, đối với vẻ mặt sức quyến rũ và mê người của nữ nhân trước mặt, trong mắt các nàng có chứa sự khiếp đảm và nghi hoặc, còn chứa sự hâm mộ cùng ghen ghét, còn cả phần hận cùng địch ý.

Tư Vũ nghiêng người dựa vào tấm nệm êm, nhìn những nữ nhân này bị giam cầm, nội tâm lại hiện lên một tia thương cảm, nhìn Nhược Vũ gật đầu một cái rồi cất giọng nói: “Hôm nay triệu tập các người tới đây là có việc muốn nói với các người rõ một việc. Đầu tiên, ta thay mặt thái tử điện hạ nói lời xin lỗi tới các người. Chỉ còn mười ngày nữa, ta cùng với điện hạ sẽ cùng nhau trở về thế giới của chúng ta. Về phần các người, đã ở đây nhiều năm như vậy, giờ buông tha cho các người. Ta đã cùng quý phi nương nương xin chỉ thị rồi, chỉ cần các người đồng ý thì có thể xuất cung, trở về nhà bất cứ lúc nào. Tương lai có kết hôn hay không cũng là do các người quyết định.”

Cả đại điện lập tức ồn ào lên, họ khó có thể tin được nhìn Tư Vũ không thể nào chấp nhận được sự thật này. Sau đó các nàng đều nhìn qua Nhược Vũ hỏi: “Quý phi nương nương, xin hỏi đang có chuyện gì xảy ra vậy? Nô tì sinh ra đã là người của điện hạ, chết là người của hoàng gia, nương nương làm sao có thể đuổi nô tì đi như vậy được?”

“Đúng vậy, nương nương, rốt cục nô tì phạm phải tội gì, tại sao lại bị như vậy. Nô tì đã nghe lời người nói, an phận thủ kỷ ở Lạc Nhã Các.”

“Nương nương, điện hạ muốn đi đâu? Có thể mang theo nô tì được không. Xin hãy cho nô tì tiếp tục được hầu hạ điện hạ.”

.....

Thấy các nàng trở nên kinh hãi, khóc lóc nỉ non, Nhược Vũ không hề hà thử dài một hơi, nhấc tay ý bảo các nàng yên tĩnh, sau đó đồng dạng nói: “Thái tử sẽ đến nơi khác, các người không thể đi theo được. Việc này, thái tử sẽ không bao giờ trở về nữa. Đối với các người, thái tử cảm thấy cực kỳ có lỗi, không đành để các người chết già trong cung nên đã thỉnh cầu bốn cung cho các người một ân huệ thích đáng. Các người từ trước đến nay đều ở trong phủ, bốn cung sẽ thường xuyên lưu ý tới, tận lực giúp các người tìm được một đáng phu quân thích hợp. Hơn nữa, bốn cung sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ, tới hôm hộ tống các người thì lễ vật cũng sẽ xuất cung cùng.”

“Nô tì không cần cái gì về sau, nô tì chỉ cần điện hạ.” Các nàng đau khổ cầu khẩn, sau đó lại hướng về Tư Vũ quỳ xuống: “Tỷ tỷ, xin cho muội đi theo các người, đảm bảo sẽ không tranh thủ tình cảm, muội muội chỉ đứng bên cạnh điện hạ, phục thị tốt cho điện hạ mà thôi.”

Tư Vũ run sợ nhìn họ, nước mắt không kiềm nén được mà tuôn trào, đều là nữ nhân với nhau, so với họ thì mình còn hạnh phúc hơn nhiều. “Thực xin lỗi! Thực sự xin lỗi! Thế giới của chúng ta không phải là nơi mọi người có thể đến được. Cảm ơn tâm ý của mọi người, cảm ơn sự chăm sóc đối với điện hạ trước nay của mọi người.” Nàng rung rung nhìn họ, từ trước luôn làm bộ không thấy họ, trong lòng còn chứa tia kinh bi họ; nhưng hôm nay cô lại cảm thấy vô cùng áy náy. “Các người còn trẻ, không cần phải ôm trong người lễ giáo như vậy, xuất cung đi thôi, đi tìm hạnh phúc thuộc về bản thân mình, thuộc về người yêu của các người.”

Mọi người đều sùng sốt, bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng. Trước kia, họ luôn ghen ghét nàng, luôn đố kỵ nàng, thậm chí còn nguyên rủa nàng. Hôm nay, những oán niệm đó đã thông thả biến mất.

Nhược Vũ lại một lần nữa lên tiếng “Tư Vũ nói đúng, các người không nên sống như vậy. Tương lai của các người hẳn là tràn ngập sức sống sáng lạn. Yên tâm đi, có bốn cung thì không ai dám hỏi các người nữa câu đâu.”

“Nhưng.....” Họ vẫn không cách nào đồng ý.

“Đừng do dự nữa, các người đều có quyền lợi quyết định vận mệnh của mình. Còn về phần điện hạ, hãy coi như là một người qua đường mà các người từng gặp.” Chết vào cảm khái vạn đoan “Các người về trước đi, hãy suy nghĩ thật kỹ. Hy vọng các người có thể nghĩ thông suốt.”

Các nàng tinh thần hốt hoảng nhìn về phía Nhược Vũ và Tư Vũ hành lễ, sau đó cùng nhau rời khỏi điện.

Đại điện lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, Tư Vũ đảo mắt nhìn về phía Nhược Vũ “Mẫu hậu, con và Thác có phải quá ích kỷ không?”

Nhược Vũ cười mỉm an ủi nàng “Đồ ngốc, tình yêu không có sự ích kỷ, Thác nhi không thương họ, đã không cho họ hạnh phúc, không bằng nên sớm cho họ ra đi, để người khác mang cho họ hạnh phúc.”

Tư Vũ đau thương gật đầu “Hy vọng họ có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.”

Thần sắc Nhược Vũ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc “Tư Vũ, từ nay về sau Thác nhi giao cho con, từ nhỏ tính cách nó không được tốt, đối với việc chấp

vật của nó hoàn toàn không thay đổi, từ nay về sau con hãy khoan dung nhiều hơn. Tham muốn giữ lấy của nó rất lớn, nhưng con hãy nhớ, tất cả những việc nó làm đều vì yêu con.”

“Vâng, con hiểu được, con sẽ luôn tha thứ đối với tình cảm chân thành của Thác.” Thấy nước mắt lưng tròng, Tư Vũ cảm thấy vô cùng đau lòng “Mẫu hậu, xin người thứ lỗi, nếu như không phải do con thì Thác sẽ không dòi xa người. Con xin lỗi!”

Nhược Vũ nhìn lại tiếng khóc “Đồ ngốc, không có việc gì phải áy náy hết, tất cả đều đã được an bài. Ta chỉ hi vọng Thác nhĩ và con tương lai có thể trở nên hạnh phúc.”

“Xin người yên tâm, con nhất định sẽ gìn giữ hôn nhân và tình yêu với Thác.”

“Ừ, ta thật sự yên tâm.” Tâm tình Nhược Vũ có chút hồi phục, khuôn mặt có chút suy nghĩ liếc nhìn nàng tiếp tục hỏi: “Tư Vũ, ta nghe Thác nhĩ nói ở thế kỷ hai mươi một còn có vài nam nhân thích con. Lần này trở về, đừng làm những chuyện khiến Thác nhĩ bị tổn thương có được không? Có khi thương tổn cuối cùng trong lúc vô tình sinh ra.”

Tư Vũ cho bà một hứa hẹn khẳng định “Con đồng ý với người, mẫu hậu. Có lẽ họ đối với con có chút gì đó, nhưng đã lâu rồi chắc cũng không còn. Huống hồ, con đối với họ chưa từng có suy nghĩ khác, trong lòng con chỉ có một mình Thác là người duy nhất.”

Lời hứa của nàng làm cho tâm tình nặng nề của Nhược Vũ trở nên thoải mái hơn rất nhiều, nhưng bà vẫn còn lo lắng, có đôi khi nam nhân chấp nhất cũng không hề thua kém gì nữ nhân, hôm nay chỉ hy vọng họ giống như nàng nói, đã tìm được đối tượng mới.

Đầu tháng sáu. Thời gian Lê Minh, Kỳ Lân Sơn được bao phủ bởi một mảng sương mù trắng xóa.

Trạc Thác đã đến sớm được nửa giờ. Lúc này, anh ôm lấy Tư Vũ, Trạc Thác thì đứng cạnh Nhược Vũ, tất cả đứng cùng với nhau.

“Tư Vũ, hãy nhớ kỹ lời ta... tình yêu cần sự bao dung và tha thứ, hãy giữ gìn cuộc hôn nhân không dễ dàng có được này.”

“Mẫu hậu, phụ hoàng, hai người yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thác. Hai người cũng phải bảo trọng thân thể.”

Ánh mắt Nhược Vũ lại chuyển đến Trạc Thác “Thác nhĩ, từ nay về sau đừng quá tùy hứng, trong lòng Tư Vũ chỉ có mình con. Ngàn vạn lần đừng để hiểu lầm và ghen tức che mờ hai mắt mình, tình yêu cần sự tín nhiệm lẫn nhau, có gì không vui hãy thẳng thắn để giải quyết với nhau.”

Đôi tay đặt ở vai Tư Vũ rơi run lên, Trạc Thác khẽ gật đầu đồng ý “Mẫu hậu, con hứa. Con sẽ không bao giờ nghi ngờ Vũ nhĩ nữa. Mặt khác, con sẽ cố gắng tìm ông bà ngoại và cậu. Con sẽ nói cho họ biết cuộc sống hiện giờ của người rất hạnh phúc.”

“Thác nhĩ, thật sự không cần phụ hoàng chuẩn bị lễ vật cho các con?” Lần đầu tiên Trạc Thác lên tiếng đề nghị “Mẫu hậu con nói, nhưng vật này mang đến thế kỷ hai mươi một đều là đồ cổ, rất đáng tiền.”

“Đa tạ phụ hoàng, thật sự không cần. Ở có con có cơ nghiệp riêng, không thiếu tiền.” Trạc Thác cảm kích cự tuyệt.

“Nhưng, con mất tích đã cả năm trời rồi, có thể chắc chắn rằng tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp?” Nhược Vũ có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì đâu, họ đều là những người trung thực, Hơn nữa, đây là sản nghiệp của con, họ không thể chiếm đoạt được.” Trạc Thác đầy sự tin tưởng.

Trạc Thác nhìn thoáng xung quanh, chần chờ hỏi: “Vũ nhĩ, liệu có tin được ông lão đó không. ...từ này đến giờ ta chẳng thấy có gì lạ cả. Thật sự sẽ có chùm sáng xuất hiện chứ?”

“Không sai. Theo như lời ông lão ấy nói lại thì hẳn là trong lúc này. Thời gian cũng sắp đến rồi, đến lúc đó chẳng phải chúng ta sẽ biết sao?”

Họ cứ thế tiếp tục trò chuyện, lưu luyến mãi không rời, cả đỉnh núi cũng lộ ra một loại thương cảm nồng đậm.

Giờ mọo chính khác, trước chỗ đó bỗng xuất hiện một đạo lục quang, cực kỳ chói mắt bắn thẳng về phía Thiên Không.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên theo dõi. Hóa ra chuyện này có thật ư., ông lão kia thật thần kỳ.

Trạc Thác là người đầu tiên gấp gấp nói: “Thác nhĩ, Tư Vũ, các con nhanh tranh thủ thời gian!”

Trạc Thác nghe được liền ôm chặt Tư Vũ, cùng nhau cúi chào tạm biệt họ lần cuối rồi xoay người đi vào bên trong chùm sáng.

Nhược Vũ đau lòng như đứt từng khúc ruột, nước mắt cứ thế lăn dài trên hai gò má. Nếu như không phải Trạc Thác ôm chặt lấy bà thì không chừng bà cũng sẽ cùng xông vào.

“Mẫu hậu, xin người đừng khóc! Thác nhĩ sẽ nhớ về mọi người.” Trạc Thác đang khóc ở trong lòng.

“Mẫu hậu, chúng con sẽ hạnh phúc. Phụ hoàng, tạm biệt!” Tư Vũ cũng ảm đạm rơi lệ.

Trạc Đại mặt mũi đầy khổ sở “Các con bảo trọng!”

Đột nhiên xuất hiện một tiếng vang, lục quang dần rời khỏi mặt đất, Trạc Thác và Tư Vũ cũng vì thế mà cùng bay lên.

“Vũ nhi, hãy nhớ rằng trong lòng nàng vẫn muốn ta.” Trạc Thác chăm chú ôm nàng.

Tư Vũ dựa vào lòng anh, cẩn thận lắng nghe tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực anh “Ừ, anh cũng vậy!”

Chỉ là chậm rãi không thấy, họ chậm chậm biến mất.

Nhược Vũ dựa vào lòng Trạc Thác lớn tiếng khóc, không thể nào bình phục được.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 51

Sau giờ ngo, ánh nắng mặt trời xuyên thấu bức màn màu vàng hơi đỏ. Hai người một nam một nữ đang nằm đó; chàng trai thì vô cùng tuấn tú, còn cô gái là một người mỹ lệ đang gối trên cánh tay rắn chắc của chàng trai mà say sưa yên giấc.

Đột nhiên chàng trai chậm rãi mở mắt ra, lông mày nhăn lại, khi anh thấy khung cảnh xung quanh rất quen thuộc thì vẻ mặt đầy kinh ngạc và vui mừng. Sau đó đảo mắt tìm kiếm người nằm trong lòng mình, nhẹ giọng gọi “Vũ nhi, tỉnh lại đi, chúng ta đã trở lại rồi, chúng ta đã trở về thế kỷ hai mươi mốt thành công rồi!”

Khi anh thức giấc, Tư Vũ cũng mở mắt ra, nhẹ nhàng duỗi cái lưng mệt mỏi, ngáp dài một cái, nhìn người đối diện cười ngọt ngào “Thác!”

“Vũ nhi, mau nhìn xem, đây là thế kỷ hai mươi mốt trong nhà của chúng ta.”

Tư Vũ nghe xong lập tức tỉnh táo lại, tất cả mọi thứ đều hiện lên trong đầu, nhìn khung cảnh xung quanh, cô nửa mừng nửa lo “Thác, đúng rồi, đây là phòng ngủ. Chúng ta đã cùng nhau trở về, lại còn mặc quần áo trong nhà mình nữa!” Nói xong cô nhìn xuống bụng to đến kinh người, tiếp tục hưng phấn la hét “Thác, con cũng không sao!”

Trạc Thác bị sự sung sướng của nàng bao trùm, cùng nàng thêm kích động “Ừ, không ngờ ông lão đó đối xử với chúng ta thật tốt, chẳng những cho chúng ta được trở về hiện đại không tổn hao bất cứ cái gì, lại còn cho chúng ta được trở về nhà mình nữa.”

“Đúng! Cũng dựa vào tình yêu của chúng ta kiên định vô cùng.” Trạc Thác nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng hôn, sau đó cúi miệng hôn lên đôi môi kiêu diễm tươi hồng của nàng.

Đầu tiên Tư Vũ hơi sững sờ, nhưng rồi cũng nóng bỏng đáp lại.

Một lúc sau Trạc Thác buông cô ra. Qua sự việc lần trước, anh không dám đặt xuống song phương dục hòa nữa. Mười ngày nữa là bọn trẻ chào đời, không nói con đường u tối kia của nàng chạy nước rút, cho dù có động khẩu anh cũng không dám. Anh muốn để cho hạ thể của nàng được nghỉ ngơi thật tốt, tập trung tinh thần chờ ngày bọn trẻ chào đời.

Anh bỗng nhiên dừng lại làm cô cảm thấy hụt hẫng, chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nhìn anh.

Ha ha, Vũ nhi của anh ngày càng háo sắc rồi, tại cô cong chiếc miệng nhỏ nhu hòa lên nhẹ hôn, rồi nhẹ hôn lên chóp mũi xinh đẹp của cô, anh tùy ý cười: “Vũ nhi, em không nhớ việc lần trước sao?”

Tư Vũ nhẹ xong chợt bừng tỉnh, hai má tức thời truyền đến một tia ấm áp. Cô mãi mãi nhớ rõ lần đó, hôm sau tỉnh lại, nghe anh kể lại khiến cô vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, đồng thời cũng vì nỗi thống khổ của anh mà cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Vũ nhi, trước hết em nằm nghỉ một lát trước đi, anh xuống sảnh nhìn xem.” Khóe miệng Trạc Thác vẫn chứa hàm ý vui vẻ, hôn xuống mi mắt của cô một cái rồi chuẩn bị đứng dậy.

“Em cũng muốn đi xem.” Tư Vũ giãy dụa đứng dậy, Trạc Thác kinh hãi, vội vàng đỡ lấy cô rồi cùng ra khỏi phòng.

“Vũ nhi, rốt cuộc là ai đã giúp chúng ta vệ sinh căn nhà?” Về mặt Trạc Thác đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy, tất cả vẫn như trước lúc chúng ta rời khỏi.” Tư Vũ cũng cảm thấy cực kỳ nghi hoặc “Liệu có phải giờ đang có người sống ở đây không?”

“Không đâu, em xem, những đồ dùng kia đều là của chúng ta, tất cả đều không hề di chuyển. Hơn nữa, nhìn kỹ thì sẽ thấy người đó chỉ quét dọn chứ không hề dọn đến ở.”

Tư Vũ nhìn quanh bốn phía rồi nhẹ gật đầu.

“Được rồi, em đừng đứng quá lâu, ngồi xuống ghế sofa đi.” Diu cô ngồi xuống ghế sofa xong, anh lại đến bên chiếc điện thoại bên cạnh, cầm lấy microphone bấm một dãy số quen thuộc.

“Alo....”

Tuy đã lâu không được nghe, nhưng quả nhiên âm thanh trong điện thoại vẫn như trong trí nhớ, anh thấp giọng kêu lên “Trương trợ lý?”

Bên kia trầm mặc xuống, sau đó truyền đến tiếng lắp bắp “Xin....hỏi.... anh là ai?”

“Là tôi!” Trạc Thác trả lời một câu đơn giản gọn gàng.

“Tổng...Tổng giám đốc? Thật là....tổng giám đốc?” Âm thanh kích động tràn ngập sự vui mừng.

“Ừ. Giờ cậu có rảnh không? Qua nhà tôi một lát đi.”

“Có! Có! Tôi lập tức tới ngay!”

Cúp máy, Trạc Thác lại trở lại bên Tư Vũ “Vũ nhi, anh xuống nhà mua ít đồ ăn rồi về. Em hãy ngoan ngoãn ngồi đây nhé.”

“Anh xuống siêu thị dưới tầng mua ít thức ăn đi. Em sẽ nấu cơm.”

“Không được.” Trạc Thác lập tức cự tuyệt “Em hạn chế làm những công việc lật vật này đi.”

Tư Vũ không khỏi than nhẹ một tiếng “Anh đừng khắt trương như vậy được không, em sẽ không sao đâu, vẫn có thể nấu cơm mà.”

Thấy cô có vẻ sắp tức giận, Trạc Thác đành phải đồng ý, thầm nghĩ nhất định phải để cô luôn bên cạnh mình để hỗ trợ, dẫu dè cô không được lộn xộn rồi anh mới thông thả đi ra khỏi nhà.

Nhìn tổng giám đốc trước mắt xa cách một năm, còn bên cạnh là Tư Vũ, Trương Thiên Minh ngây ra như phỗng, đến khi Trạc Thác gọi anh mới hồi phục lại tinh thần, “Tổng.... tổng giám đốc, một năm nay ngài đã đi đâu?”

Khoe môi mỏng của Trạc Thác nhếch lên: “Việc này, về sau nếu có cơ hội sẽ kể cho cậu biết. Đứng rồi, công ty làm sao rồi?”

Trương Thiên Minh lập tức trở nên âm trầm, nghĩ một lát rồi nói: “Từ tháng thứ hai sau khi ngài mất tích, những kẻ thay mặt nói có hẹn với ngài, không thể tìm thấy ngài. Vì sản phẩm mới đẩy dời đi, muốn làm quảng cáo, vì vậy....Nên họ muốn ký hợp đồng với ngài sao khác.”

Trạc Thác gật đầu, mỗi một sản phẩm mới lên khung đều muốn mở rộng, họ mời người khác cũng là đương nhiên thôi. Nói thực ra, họ không bắt đền mình là may rồi. “Công ty nghiệp vụ thì sao?”

“À...Ngài đi rồi công ty vận chuyển lâm vào bối rối, tổng giám đốc từ chức rồi, còn nhân cơ hội mang dụng cụ phối âm đi, tất cả các đồng sự những ngày khác cũng bị hấn dụ dỗ đi theo. Còn về phần công ty ký kết nghệ nhân, vừa mới bắt đầu thì họ còn kiên nhẫn, nhưng nửa năm sau ngài không xuất hiện, hướng hồ họ còn phải tác nghiệp nữa nên tất cả đều từ bỏ, còn nói ngài cuốn khoản lần trốn, muốn chính phủ lấy lại công bằng cho họ. Cuối cùng, có người trong ngành đến niêm phong công ty, tất cả các công nhân đều tự nhiên rời bỏ.”

“Tổng giám đốc? Cậu ám chỉ Lưu Khải Nam?”

“Vâng, chính là hắn. Hắn bắt đầu từ số không còn đoạt đi nhân tài của công ty chúng ta.” Trương Thiên Minh phẫn nộ.

Trạc Thác mặt trầm lại, lặng yên không nói. Lúc ấy đã nhìn được dã tâm bùng bùng của Lưu Khải Nam, nghĩ hắn là một nhân tài nên anh tiếp tục giữ hắn lại, nghĩ mình sẽ thay đổi được hắn. Không ngờ rằng mình vừa rời khỏi hắn đã phản bội. Không chừng những nghệ sĩ kia cũng là do hắn xúi giục cũng nên. Mới một năm thôi, mình đã vất vả thành lập sự nghiệp lại rơi vào tình trạng như vậy. Không được, anh phải nghĩ ra cách để cứu vớt, tuyệt đối không thể làm cho tâm huyết của mình bị lãng phí được.

Lúc này, Tư Vũ cũng lo lắng nói: “Thác, tình hình nghiêm trọng như vậy, tiếp theo phải làm sao?”

Thấy đôi mắt đầy vẻ ưu thương của cô, Trạc Thác vội vàng an ủi “Vũ nhi, em không cần phải nghĩ, việc này anh sẽ xử lý, cứ nghỉ ngơi đi, ngoan ngoãn chờ anh về.”

Nói xong, anh đảo mắt nhìn về phía Trương Thiên Minh “Trương trợ lý, bây giờ cậu đang làm ở đâu?”

“Tôi....Sau khi công ty bị niêm phong, tôi đã đi thử việc nhiều nơi nhưng đều cảm thấy không vừa ý nên dứt khoát không làm. Cho nên đến giờ vẫn chưa có việc làm.”

Trạc Thác mừng rỡ “Vây, cậu đồng ý một lần nữa trở về bên tôi không?”

Nhìn anh uy nghiêm lạnh lùng trước mặt, Trương Thiên Minh vừa mừng vừa sợ, đương nhiên là anh đồng ý rồi. Đúng là thời gian công tác ở Thịnh Trạc

ảnh nghiệp là khoảng thời gian vui sướng nhất, tuy tổng giám đốc là người lạnh lùng, có khi lại táo bạo, nhưng tổng thể mà nói thì người không sai. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hai công ty khác anh ta đều không thể làm lâu dài được “Tổng giám đốc, tôi.... Tôi cầu còn không được! Tôi nhất định sẽ hết sức giúp đỡ ngài vượt qua cửa ải khó khăn này, khiến Thịnh Trạc ảnh nghiệp huy hoàng trở lại.”

Khuôn mặt âm trầm của Trạc Thác trở nên tươi sáng một ít, đối với người trợ lý nàu, ngoài năng lực công tác, chủ yếu là rất tận tâm. Trước mắt, mình cần phải một cấp dưới như vậy. “Tốt lắm! Nhưng, vợ tôi sắp sinh, tất cả chờ cô ấy sinh đứa nhỏ xong rồi quyết định!”

“Thác, không cần đâu, dù sao thời gian dự kiến sinh chỉ còn mười ngày nữa, hai người cứ làm việc đi, chuyện của công ty kéo dài không tốt.”

Trạc Thác lập tức nhìn cô “Vũ nhi, chúng ta trở về chính là vì bọn trẻ, không chuyện gì có thể so sánh được với an toàn của em và bọn trẻ.”

Trương Thiên Minh ngơ ngác nhìn họ, cứng họng hỏi: “Tổng... Tổng giám đốc, ngài đã.....kết hôn khi nào vậy?”

“Khoảng tầm một năm” Nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp kia, khóe miệng Trạc Thác nhếch lên.

Trương Thiên Minh lập tức nịnh nọt Tư Vũ “Xin chào phu nhân!”

Tư Vũ nhìn anh ôn nhu cười “Trương tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ, rất cảm ơn ngài đã giúp đỡ. Đúng rồi, ngài đã ăn cơm chưa? Nếu chưa thì ờ lại ăn cơm đi.”

“Tôi... Tôi ăn rồi. Cảm ơn phu nhân!”

“Vậy hai người cứ bàn bạc đi, tôi đi nấu cơm đi.”

Cô còn chưa đứng dậy, Trạc Thác đã vội đỡ lấy cô “Vũ nhi, anh đi cùng em.” Nói xong, anh nháy mắt ra hiệu với Trương Thiên Minh.

Trương Thiên Minh lập tức hiểu ý, cung kính nói: “Tổng giám đốc, phu nhân, tôi còn có chút việc muốn làm, xin cáo từ. Đúng rồi, tổng giám đốc, nếu có việc gì cần ngài cứ gọi điện cho tôi.”

Trạc Thác gật đầu gọi anh cứ tự nhiên, Tư Vũ cảm thấy bức bối, nhưng vẫn khách khí tiễn anh rời khỏi.

Trương Thiên Minh vừa rời khỏi, hai người định đi vào bếp thì ngoài cửa đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Hai người sợ hãi nhìn người xuất hiện ở cửa, Tư Vũ kích động kêu lên: “Cha, mẹ!”

Ông bà Thẩm đều ngơ ngẩn, không tin được vào mắt mình, thấy bụng cô nhô cao, đứng cạnh cô là Trạc Thác thì chần chờ hỏi: “Tiểu Vũ? A Thác?” Sau đó hỏi nhau “Bạn già, không phải mắt tôi mờ chứ? Không phải tôi đang mơ chứ?”

Tư Vũ tập tễnh đến trước mặt họ, giữ chặt cánh tay họ, sung sướng nói: “Cha, mẹ, hai người không có hoa mắt, cũng không phải nằm mơ đâu, là con, con đã trở về.”

Cảm nhận được đúng là cô chạm vào người mình, hai ông bà mới chính thức tin tưởng, nước mắt cứ thế tuôn trào, ôm chầm Tư Vũ lớn tiếng khóc “Tiểu Vũ, bảo bối của cha (mẹ), cuối cùng con đã trở về, rốt cục đã trở lại.”

Tư Vũ cũng khóc nức nở “Cha, mẹ, con xin lỗi đã làm cho hai người lo lắng.”

Trạc Thác đau lòng dỗ dành cô “Vũ nhi ngoan, đang mang thai bọn trẻ, đừng quá đau lòng.” Anh nhìn về phía bà Thẩm, thấp giọng gọi: “Mẹ!” Khi ánh mắt anh chuyển đến bóng dáng người bên cạnh, có dừng lại do dự một chút, cuối cùng vẫn kêu “Cha!”

Hai ông bà vô cùng vui mừng khi nghe được Trạc Thác gọi mình như vậy, họ kinh ngạc không thôi.

Tư Vũ vội vàng giải thích “Cha, mẹ, con và Thác đã kết hôn rồi. Đúng rồi, hãy ngồi xuống sofa trước đã, con sẽ kể lại kỹ cho hai người nghe.” Nói xong, bốn người cùng ngồi xuống ghế sofa, kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra trong một năm qua.

Tư Vũ lúc nhảy xuống sau núi làm sao mà xuyên đến cổ đại, tại sao ở cổ đại lại một lần nữa gặp phải Trạc Thác, tại sao lại tha thứ cho anh...tất cả đều kỹ càng kể lại cho họ nghe, còn nói sơ dĩ về hiện đại đều liên quan đến bọn trẻ trong bụng, vợ chồng ông bà Thẩm nghe xong đều thần thức không thôi.

“Mẹ, khoảng thời gian này đều là người tới quét dọn?”

Bà Thẩm buồn bã gật đầu “Độc được di thư của con ta ngắt đi, sau khi tỉnh lại thì cùng cha con đến núi Phi Hà tìm nhưng không thấy con; cuối cùng đành phải cầu xin cảnh sát đến chân núi tìm tòi một lần, nhưng vẫn không tìm được thi thể hai đứa. Nhưng, ta tin rằng con không nhẫn tâm bỏ mặc chúng ta như vậy, vì thế đã trông coi nơi này, cứ một tuần đến quét dọn một lần. Không ngờ rằng ông trời có mắt, cuối cùng cũng cho ta còn sống để gặp lại con lần nữa.”

“Tiểu Vũ, mỗi lần mẹ con tới quét dọn đều đọc nhật ký trong tủ của con rồi khóc cả ngày.”

Hốc mắt Tư Vũ đầy nước mắt, khổ sở nói: “Mẹ, con xin lỗi, lúc ấy con quá choáng váng. Con hứa với mẹ, từ nay về sau sẽ không rời xa hai người nữa.”

“Ừ, thật sự cảm ơn trời đất!” Bà Thẩm nín khóc mỉm cười.

“Ta xem nào, đây hẳn là cháu ngoại ngoan của chúng ta!” Gương mặt bà Thắm tràn ngập tươi cười và hân hoan.

Bà Thắm cũng liên tiếp gật đầu “Tiểu Vũ, bụng đã lớn như vậy, chắc cũng sắp sinh đúng không?”

“Mẹ, có thể Vũ nhi mang thai sinh đôi, bụng lớn rất không bình thường. Dự tính ngày sinh khoảng hai tuần lễ nữa.” Trạc Thác nhanh nhẩu trả lời “Mai con sẽ đi đăng ký kết hôn với Vũ nhi, xin người hãy an tâm đem Vũ nhi giao cho con, con sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con cô ấy.”

Thắm gia lại một lần nữa mừng rỡ, tốt lắm, cuối cùng thì sau cơn mưa trời lại sáng.

Tư Vũ vừa nghe được nhỏ giọng la hét: “Thác, không cần phải như vậy, người mang thai đi kết hôn sẽ bị người khác cười cho đó.”

“Đồ ngốc, chẳng lẽ em muốn bọn trẻ sinh ra mà không có giấy khai sinh sao? Huống hồ, còn anh ở đây, đảm bảo không ai dám cười em!”

“Đúng vậy đó Tiểu Vũ, không cần phải ngại, hiện giờ cũng có rất nhiều người mang thai rồi mới đi đăng ký kết hôn.” Bà Thắm cũng an ủi cô.

“....Được rồi.” Tư Vũ then thùng gật đầu, đột nhiên kêu mấy tiếng “A”, kinh hãi như muốn rút tim ra ngoài.

“Vũ nhi, em làm sao vậy?” Toàn thân Trạc Thác run rẩy, hoảng hốt.

“Em...Chúng ta còn chưa nấu cơm.”

Bà Thắm thở sâu ra một hơi “Làm ta sợ muốn chết, hóa ra là chuyện này. Con nghỉ ngơi đi, để ta nấu cơm cho.” Nói xong, bà không để ý đến Tư Vũ mà tiến thẳng vào phòng bếp, ông Thắm cũng cao hứng theo sau.

Trạc Thác thì ôm lấy Tư Vũ, tựa lưng vào ghế salon mềm mại ưa thích, liên tục tâm tình.

Hôm sau, họ cùng nhau đi đăng ký kết hôn, để tiện cho việc chăm sóc Tư Vũ, Trạc Thác gọi ông bà Thắm đến ở cùng, còn tìm người lắp đặt thiết bị cho phòng ngủ của họ có thêm không gian thoáng đãng.

Đối với bà Thắm, Trạc Thác hiểu kính như mẹ ruột, nhưng đối với ông Thắm anh lại vô cùng khách khí và lạnh lùng, dường như trong lòng anh vẫn còn tồn tại khúc mắc đối với việc xảy ra năm đó. Tất cả mọi người lý giải, anh cũng không nói gì, chỉ đem tất cả phó mặc cho thời gian, mong cho thời gian sẽ từ từ hóa tan thù hận trong lòng anh.

Ngựa không dừng vó, Trạc Thác tìm được bạn tốt là Lý Đông Nghị, anh mang Tư Vũ đến cho anh ta kiểm tra kỹ lưỡng.

Đã một năm qua, Lý Đông Nghị dựa vào y thuật siêu phẩm cùng y đức cao thượng của mình để trở thành một bác sĩ tốt nhất, hiện giờ đang thụ sinh khoa sản trong bệnh viện lớn nhất thành phố, còn đảm nhiệm chức chủ nhiệm khoa phụ sản.

Gặp lại bạn tốt, Lý Đông Nghị vô cùng vui mừng, anh cũng nhiệt tình vui mừng cho họ “Kevin! Chúc mừng cậu!” Lần nữa ngấm thoáng qua bụng Tư Vũ “Cậu...Động tác man nhanh đến thế sao?”

Trạc Thác hiện lên một tia không được tự nhiên, sau đó hỏi: “Như thế nào? Tất cả có khỏe không?”

Lý Đông Nghị nhìn báo cáo nói: “Tình hình cực kỳ tốt. Dự tính ngày sinh là trong tuần sau, do mang thai sinh đôi nên tôi đề nghị sinh mổ.”

“Bác sĩ Lý, tôi muốn đẻ thường.” Tư Vũ vội vàng lên tiếng, theo như cô biết thì sinh thường đều sẽ tốt cho cả mẹ lẫn con.

“Tôi hiểu được ý nghĩ của cô. Không sai, sinh nở tự nhiên đối với cơ thể mẹ hay con so với sinh mổ đều tốt. Nhưng vấn đề là cô đang mang thai song sinh hai bé trai, theo góc độ kỹ thuật y học xem xét thì chúng tôi đề nghị cô đẻ mổ. Hơn nữa, như vậy cũng sẽ khiến cô không quá đau đớn.”

“Tôi không sợ đau, tôi sẽ nhẫn nại, tôi muốn sinh bọn trẻ một cách tự nhiên.” Cô cứ cố chấp nói. Có lẽ lần này sẽ là một quá trình cực kỳ đau khổ, nhưng điều này cũng là một loại hạnh phúc trong đau đớn; cô cho rằng, chỉ có trải qua sự đau đớn này mới có thể trở thành một người mẹ chính thức.

“Điều này.....” Lý Đông Nghị lộ vẻ khó nghĩ trên mặt.

“Thác, em muốn đẻ thường, Thác ~ ~ ~ ~” Tư Vũ cầu khẩn nhìn Trạc Thác.

“Đông Nghị, không sinh mổ có làm sao không?”

“À, cũng không phải một trăm phần trăm không thể sinh thường; chỉ có điều sẽ có rất nhiều nhân tố, thế nên sinh mổ vẫn là an toàn nhất.” Anh suy tư một hồi rồi nói tiếp “Như vậy đi, đến lúc đó xem cho chị nhà đẻ thường, thật sự không được thì sẽ mổ. Đến ngày đó chúng ta cứ chuẩn bị hai phương án, cái nào tốt thì làm.”

“Được!” Trạc Thác gửi đến anh một ánh mắt cảm kích, rốt cục Tư Vũ cũng có thể tươi cười trở lại.

Vì phải chuẩn bị nên giao cho Đông Nghị sắp xếp và hỗ trợ, Trạc Thác bao hết cả bệnh viện khoa sản sớm bảy ngày để cho Tư Vũ nằm viện chờ sinh. Tất cả y sinh ở khoa sản đều phục vụ mình cô. Anh còn bảo Trương Thiên Minh mời rất nhiều bảo an đến, bảo vệ giữ gìn an toàn và ngăn cản không cho

phóng viên tiến vào.

Trạc Thác trở về không đến vài ngày liền bị một ít phóng viên theo dõi. Nhân vật truyền kỳ trong giới giải trí không hiểu tại sao mất tích một năm, giờ đột nhiên lại xuất hiện, hy vọng có thể đạt được một ít sức lực liệu.

Nhưng dù bọn chó săn có lợi hại đến đâu, cũng không thể đầu lại được với nhân viên bảo an được trải qua đặc thù huấn luyện. Vì vậy, những ký giả khiêng máy đi chụp ảnh chỉ có thể đứng cách cửa lớn bệnh viện mười mét, không nói muốn phỏng vấn, đến màn ảnh cũng không thể đến được.

Ngày nào Trạc Thác cũng không rời Tư Vũ nửa bước, ngày nào cũng nói chuyện với cô, liếc mắt đưa tình, ôm cô xuống dưới lầu phơi nắng, dìu cô đi tản bộ, còn thường xuyên dưỡng thai cho chiếc bụng nhô lớn của cô. Anh cẩn thận chăm sóc, ao ước sát người bên ngoài.

Trong bệnh viện, những bệnh nhân khác cũng biết trong viện có một đôi vợ chồng vô cùng ân ái, người chồng chẳng những có tiền có mào, mà còn là một ông chồng nhị thập tứ hiếu. Mỗi lần nhìn thấy Trạc Thác và Tư Vũ tình cảm ngọt ngào đứng dưới lầu, các cô đều không nhìn được mà chăm chú nhìn. Vì trước đó bệnh viện đã cầu xin và cảnh cáo cho nên họ cũng an phận, chỉ đứng yên lặng lặng xem, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Đêm nay, mát xa toàn thân sau cho cô, Trạc Thác vẫn như bình thường, áp tai vào chiếc bụng nhô cao của cô lắng lắng nghe, sau đó ôn nhu hỏi: “Con à, hôm nay có ngoan không đấy?”

Tư Vũ học âm thanh của trẻ con nhẹ nhàng trả lời “Ba ba, chúng con rất ngoan.”

“Được! Ngày sau các con phải tiếp tục ngoan, không được làm mẹ vất vả.”

“Ba ba yên tâm, chúng con sẽ ngoan ngoãn. Ngày nữa có thể nhìn thấy ba rồi, chúng con rất vui, rất mong chờ đó.”

“Ừ. Ba ba cũng thế. Đến ngày đó, các con nhớ nhanh ra nhé, không được tra tấn mẹ quá lâu nha. Nếu không á, ba ba sẽ đánh vào mông các con.”

“Dạ sao? Chúng con không sợ.”

Trạc Thác nghe đến đó, sắc mặt biến sắc, lập tức nhẹ giọng quát mắng Tư Vũ “Vũ nhi, em mới nói cái gì?”

Tư Vũ lè lưỡi “Em nhà nhắm rượu thủy, một lần nữa nói dạ, chúng con nhất định sẽ hết sức, tuyệt đối sẽ không để cho mẹ chịu khổ cực.”

Đêm khuya thanh vắng, trong phòng liên tục truyền ta một Đại Nhất “Tiểu” đúng như lời nói! Cực kỳ âm áp.

Trong phòng sinh cao cấp, trên kệ giải phẫu sớm đã được chuẩn bị những công cụ tốt, Lý Đông Nghi cầm đầu nhóm y sinh cùng hộ sĩ phân tán đứng trong phòng, nhưng ánh mắt đều tập trung ở sản phụ đang nằm trên chiếc giường rộng rãi mềm mại.

Tư Vũ tóc tai bù xù, thê lương lớn tiếng kêu đau. Ga giường trắng nõn sạch sẽ bị mồ hôi của cô nhuộm ướt một mảng lớn.

Trạc Thác ngồi ngay cạnh giường, hai tay nắm chặt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của cô. Anh cũng đầy mồ hôi, lo lắng khẽ gọi cô “Vũ nhi, em làm sao vậy? Vũ nhi!”

Tư Vũ dừng lại một chút, ánh mắt vì đau đớn mà trở nên mê ly “Thác, đau quá, tại sao bọn trẻ còn không ra?”

“Ng Sloan, là như vậy, sẽ rất nhanh trôi qua thôi. Nhẫn nại nào.”

Dưới bụng đột nhiên lại truyền đến một hồi đau đớn, Tư Vũ lại tru lên.

“Đông Nghi, nhanh nghĩ cách đi.” Trạc Thác thấy thế, càng nóng vội lại càng đau lòng, xoay mặt đến bên cạnh Đông Nghi lớn tiếng gọi.

“Kevin, dễ thương là như vậy, đau như thế là khó tránh.”

Không có cách nào, Trạc Thác đành phải đảo mắt nhìn Tư Vũ, anh thề từ nay về sau sẽ không để cho cô mang thai lần nữa. Thấy mặt mũi cô đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau đớn mà nhăn nhó, anh hận mình không thể đau đớn thay cô.

Tiếng la hét vẫn mãi không ngừng, Đông Nghi nín hơi ngưng thần cẩn thận quan sát. Đột nhiên, anh quát to một tiếng “Thác, nước ối vỡ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì bọn trẻ trong bụng sẽ bị nguy hiểm đó, chúng ta phải nhanh một chút, tiến hành sinh mổ thôi.”

Trạc Thác vừa nghe đến hai từ ‘Nguy hiểm’ đã sợ đến mức hồn siêu phách tán, anh thúc giục “Vậy còn không nhanh động thủ đi.”

Tư Vũ yếu ớt – lý trí vẫn kiên trì muốn đẻ thường, cuối cùng, Trạc Thác đành phải cẩn thận an ủi, cầu khẩn cô mới chịu thỏa hiệp.

Việc này không nên chậm trễ, Đông Nghi đã sớm chuẩn bị hết mọi thứ, đưa cho Trạc Thác hiệp nghị thư “Theo như lệ cũ, cậu nhìn kỹ sau đó ký tên.”

Trạc Thác nhận lấy, chăm chú đọc các điều khoản, càng đọc xuống dưới sắc mặt càng tái nhợt và sợ hãi. Trời ạ, sinh con thôi mà, tại sao lại có thể xảy ra nhiều biến chứng đến như vậy?

Thấy toàn thân anh phát run, Đông Nghi an ủi: “Đây chỉ là đặc thù ngoài ý muốn mà thôi, phần lớn sẽ là không có chuyện gì. Nhanh lên.”

Nhìn kỹ lại một vòng, Trạc Thác mới run rẩy đưa tay phải lên chuẩn bị ký tên. Ngày trước ký tên cho fan anh thuận buồm xuôi gió; nhưng hôm nay, cây bút trong tay như nặng ngàn cân. Một hồi lâu, anh mới kết thúc được nhiệm vụ ‘gian khổ’.

Đem hiệp nghị thư giao cho một hộ sĩ, Đông Nghi lại một lần nữa mang khẩu trang, hướng bác sĩ gây tê găt đầu, tắt cả mọi công việc lu bù lên.

Trạc Thác một mực canh giữ ở chỗ đó cùng nói chuyện với Tư Vũ để phân tán sự chú ý của cô, để cô không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Hai giờ sau, cuối cùng cũng thuận lợi mang bọn trẻ từ trong cơ thể mẹ ra. Nhìn thấy hai đứa trẻ, nghe được tiếng Đông Nghi chúc mừng “Kevin, chúc mừng cậu, mẹ tròn con vuông!” Trạc Thác mừng rỡ kích động, sau đó ‘đoàng’ một tiếng, té trên mặt đất ngất đi.

Người vẫn còn đầy đau đớn, Tư Vũ thấy thế sợ hãi gọi “Thác, Thác!”

Đông Nghi vừa khuyên cô đừng nhúc nhích kéo chạm đến vết thương, vừa sai người nâng Trạc Thác dậy. Sau khi kiểm tra một phen, anh thở hắt ra, mỉm cười đối với Tư Vũ nói “Kevin vì quá khản trương, hơn nữa lại cực đói và mệt nhọc cho nên mới ngất đi. Nhưng sẽ tỉnh sớm thôi, em cứ yên tâm.”

Tư Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nội tâm đầy ngọt ngào cảm động. Thực là làm khó anh rồi. Sáng nay vừa tỉnh lại cô liền bắt đầu đau, sau đó được mang tới đây để chờ sinh. Tự nhiên Thác cũng một mực chờ ở chỗ này, mình càng đau thì anh càng lo lắng, đầu như viên ngói trích thủy không vào, hơn nữa tinh thần như vào tình huống quá căng thẳng, vừa rồi nghe được tin mình đã an toàn, khó trách lại bất tỉnh như vậy.

Thuốc tê đã chậm rãi thối lui, miệng vết thương bắt đầu trở nên đau đớn, nhớ đến còn chưa được gặp bọn trẻ nên cô đành nhịn, xin được sự cho phép của Đông Nghi “Bác sĩ Lý, tôi muốn nhìn bọn trẻ có được không?”

Đông Nghi găt đầu, hai vệ sĩ bế ra hai bé trai đến trước mặt cô.

Tư Vũ tham lam nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn tương tự nhau, hai khuôn mặt hồng hồng mà vô cùng vui mừng và thỏa mãn, khuôn mặt xinh đẹp làm cả phòng sinh chiếu rọi ánh sáng rạng rỡ. Làm cho tất cả mọi người đều ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52

Tư Vũ tỉnh lại lần nữa đã là mười giờ hơn của ngày hôm sau. Cô mở to đôi mắt liền thấy Trạc Thác ngồi trước giường, dùng đôi tay ấm áp bao lấy đôi bàn tay bé nhỏ của mình.

“Thác, anh không có việc gì làm sao?” Tối qua, khi mình chìm vào giấc ngủ, anh vẫn còn chưa tỉnh.

“Không có việc gì, còn em thì sao? Miệng vết thương còn đau không?”

Tư Vũ nhẹ găt đầu, lúc này Đông Nghi đúng lúc đi đến, anh trên ghẹo nói “A, Trạc đại tổng giám đốc của chúng ta thật là đỉnh, thật đặc biệt khản trương đối với sản phụ!”

Tư Vũ vừa nghe không nhịn được mà cười khẽ.

Trạc Thác thì hung hăng liếc nhìn anh một cái “Đi chết đi! Nói lung tung.”

Đông Nghi không thềm để ý đến sự tức giận của Thác, tiếp tục trên “Tớ nói sai sao? Sanh con chính là đại sư, bọn ta không có chóng mặt, cậu chóng mặt gì chứ?” Nói xong, anh đến gần Tư Vũ “Đại sư, gần đây tôi có nghiên cứu chế tạo một loại nước thuốc giảm đau tiêu sưng, bôi ở vết mổ sẽ giảm bowsy đau đớn, hơn nữa cũng làm mờ vết sẹo rất hiệu quả.”

“Vậy còn không nhanh bôi đi? Bớt nói nhảm đi.” Trạc Thác tức anh ách, nhớ lại lúc bà xã mình trong lúc sinh bọn trẻ này cực kỳ đau đớn, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Anh một bộ ghen tuông, Đông Nghi nghĩ chắc do Trạc Thác còn nhớ lại chuyện hôm qua. Âm thầm mà cười trộm, sau đó anh chăm chú bôi thuốc lên miệng vết thương cho Tư Vũ.

Cuối cùng, Trạc Thác phải hét to nguyên rửa thành tiếng anh mới tự nhiên ra khỏi phòng.

“Vũ nhi, vất vả cho em rồi.” Người làm vương chân vương tay vừa rời khỏi, Trạc Thác liền tâm tình với Tư Vũ “Anh cam đoan từ này sẽ không bao giờ khiến em phải khổ như vậy nữa.”

Đôi tay mảnh khảnh xoa khuôn mặt thoáng tiêu tụy của anh, thỏa mãn mỉm cười “Ngốc quá, anh càng vất vả hơn em. Em không sợ đau, khổ bao nhiêu

em đều chấp nhận được. Huống hồ, đó là một loại ngọt ngào, hạnh phúc trong đau đớn. Em bằng lòng sanh con cho anh.”

Yết hầu Trạc Thác một hồi nghẹn ngào, thanh âm khàn giọng “Cám ơn em, Vũ nhi.”

Hai người đang tâm tình với nhau thì cửa phòng lại một lần nữa được mở ra, lần này là ông bà Thẩm.

“Tiểu Vũ, chúng ta vừa nhìn qua bọn trẻ. Thật là đáng yêu!” Bà Thẩm mặt mày hớn hở.

“Tiểu Vũ, mẹ con thấy con mắt cũng không nháy hạ xuống, nếu như không phải hai người vệ sĩ nói hết thời gian thì mẹ con cũng không nở rời đi.” Ông Thẩm cũng vui mừng không kém.

“Lần đầu tiên ta thấy một đứa trẻ xinh đẹp như vậy chứ sao. Huống hồ, lại là do Tiểu Vũ sinh ra. “Khuôn mặt bà Thẩm có chút đỏ ửng “Tiểu Vũ, bọn trẻ vừa ra đời nặng sáu cân phải không? Thật ít khi nghe thấy mang thai song sinh lại nặng như vậy.”

“Dạ! Cái này đều là công lao của Thác.” Tư Vũ cảm kích nhìn họ. Kỳ thật, sở dĩ đứa trẻ mạnh khỏe như vậy đều là do ở Thịnh Trạc hoàng triều ăn nhiều trân quý thuốc bổ. Đương nhiên, không thể thiếu do Thác cẩn thận chăm sóc và chăm sóc, nghỉ đi nghỉ lại, đôi mắt xinh đẹp của cô lại chuyển hướng đến Trạc Thác.

“Nào có, mẹ đâu có làm gì, tất cả đều là công lao của A Thác.” Bà Thẩm xấu hổ cười “Đúng rồi, đã đặt tên cho bọn trẻ chưa?”

Trạc Thác nhẹ gật đầu “Tốt lắm. Anh gọi là Trạc Duệ, còn em là Trạc Huyền.” Đây là tên khi ở cổ đại người nhà anh đã cùng quyết định.

“Tên rất hay! Tên rất hay!” Ông Thẩm hoan hô. Sau đó tất cả mọi người cùng đắm chìm trong sung sướng.

“Thác, có muốn nghỉ ngơi một lát không?” Thấy anh vất vả chèo chống, Tư Vũ vô cùng đau lòng.

Trạc Thác cảm thấy có điểm cố hết sức, nhưng vẫn ôm Tiểu Huyền, tận lực không thể áp đến Tư Vũ “Không cần, anh không sao.”

Ngày hôm sau khi Tư Vũ hạ sinh bọn trẻ, Đông Nghị cho bọn trẻ tiến hành kiểm tra xong làm một ít công tác dự phòng sau đó đem bọn trẻ trở về phòng sinh, chuẩn bị một chiếc giường chuyên dùng dành cho bọn trẻ ngủ. Tư Vũ vừa vặn bắt đầu đến nãi, mẫu như tốt nhất tối tự nhiên, Đông Nghị đương nhiên đề nghị để cô dứt cho bọn trẻ ăn,

Vết mổ còn đang đau nhức, cô lại không thể di chuyển, mỗi ngày đều dựa vào Trạc Thác để có thể hoạt động được. Bọn trẻ không cảm giác được bố mẹ vất vả, bọn trẻ chỉ lo hấp nãi, mỗi lần ăn mất nửa tiếng đồng hồ. Trạc Thác thay phiên ôm hết đứa nọ đến đứa kia đến khi cánh tay mỏi nhừ.

Huống hồ, điều làm anh để ý chính là nơi vốn thuộc về mình lại bị hai đứa con trai chiếm mất. Mỗi lần anh đều chăm chú nhìn bọn trẻ hấp nãi, nội tâm lại vô cùng ghen tỵ.

Rốt cục ăn hết bú sữa. Trạc Thác thở sâu ra một hơi, đem bọn trẻ về giường bên cạnh, đắp kín mền rồi trở lại trước giường Tư Vũ, thấy ngực nàng tuôn ra rất nhiều sữa, anh cúi đầu xuống mút lấy mút để.

Tư Vũ rung động kinh hô “Thác, đây là bệnh viện. Anh mau đứng dậy đi.”

Trạc Thác tiếp tục dùng lực mút lấy, hàm hồ cự tuyệt “Ta không quan tâm, ta muốn ăn, nơi này là của ta.”

Thấy anh giống hệt như bọn trẻ, Tư Vũ dở khóc dở cười. Cái bình dấm chua này lại còn ghen tỵ với bọn trẻ nữa. Mỗi lần bọn trẻ bú sữa, anh đều căng cứng khuôn mặt như tờ giấy, giống như đang vuốt ve một con cừu mà không phải con mình vậy. Ayy, là do anh, dù sữa mình nhiều nhưng bọn trẻ đều ăn không hết, nhờ anh giúp đỡ nên toàn chen lấn với bọn trẻ.

Thật lâu sau, Trạc Thác vẫn còn cảm nhận được mùi ngon mà liếm láp, vừa xoa nắn bên còn lại, sau đó lại thay phiên nhau uống. Mỗi khi sữa dường như ngừng lại thì anh lại dùng đại lực, khiến nó lại tuôn chảy, Tư Vũ kháng nghị “Được rồi, Thác, đừng làm vậy nữa, nó sẽ không ngừng chảy đâu.”

“Không sao cả, anh sẽ giúp em giải quyết, anh không ăn cơm rồi dành bú sữa mẹ thôi.” Trạc Thác không để ý đến cô, tiếp tục vui đùa vào ăn, không ngừng tán thưởng “Thật ngon, rất ngọt, Vũ nhi, em giỏi quá.”

“Anh.....” Tư Vũ không thể nê nà, hơi chút cử động cơ thể, thoáng dựa lưng vào chiếc giường mềm mại, nhắm hai mắt ngủ, tùy ý để anh tiếp tục.

“A...” Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, Tư Vũ lập tức mở to mắt, chỉ thấy cô vệ sĩ ngơ ngác đứng ở cửa phòng, miệng mở lớn, khó mà tin được nhìn cảnh tượng trước mắt này.

Hai má Tư Vũ nóng lên, lắc lắc Trạc Thác “Thác, mau đứng lên. Hoàng tiểu thư đưa cơm tới rồi.”

Trạc Thác thấp giọng một tiếng, lưu luyến không rời ngẩng đầu, không vui nhìn về phía cửa ra vào, đôi môi khẽ gọi còn mang theo chất nhũ màu trắng.

Cô vệ sĩ thấy thế lại gọi.

Khuôn mặt Tư Vũ càng đỏ hơn, cô ho nhẹ một tiếng lúng túng nói: “Hoàng tiểu thư, xin hãy đặt cơm ở đó đi. Cám ơn!”

Cô vệ sĩ rút cục cũng lấy lại tinh thần, khuôn mặt bùng đỏ, cúi đầu đi tới, cẩn thận đem thức ăn để lên mặt bàn rồi nhanh chóng dời khỏi phòng.

Tư Vũ liền dùng lực đánh Trạc Thác “Hỗn đản, người ta nhìn thấy rồi kìa, cô ấy nhất định sẽ kể lại với các y sinh khác, em... Từ nay em không thể gặp mặt người khác nữa.””””””

Về mặt Trạc Thác đầy thỏa mãn không cho là đúng “Làm sao mà mất mặt, chúng ta là vợ chồng mà.”

“Anh.....”

Trạc Thác nhẹ hôn lên miệng cô “Được rồi, đừng nóng giận nữa, hãy ăn cơm đi.” Nói xong, anh bung đồ ăn để lên mặt bàn từng miếng từng miếng đút cho cô ăn.

Một tuần sau, miệng vết thương của Tư Vũ dần khép lại, sau khi được kiểm tra lại kỹ càng thì Trạc Thác cùng một nhân viên bảo vệ mang bọn trẻ về nhà.

Cô mặc một bộ đồ ngủ chậm rãi đi lại trong phòng, tâm tình thư sướng “Ở nhà vẫn là tốt nhất!”

Trạc Thác chú ý nâng đỡ cô “Đương nhiên rồi!” Sau đó ghé vào tai cô nói nhỏ một câu “Trong nhà, anh càng dễ tận hưởng sữa tươi ngọt ngào của em.”

“Sắc lang!” Tư Vũ nhẹ nhàng nói, trong lòng tràn ngập thỏa mãn và ngọt ngào. Không biết chuyện gì đang xảy ra, thân thể mình rõ ràng rất khỏe, sữa thì cực kỳ dư thừa, may nhờ anh ngày nào cũng giúp đỡ nên sữa chẳng những lưu thông mà cũng không còn đau nhức.

“Vũ nhi, anh nghĩ đến một cách rất tốt, từ nay về sau dùng chai chứa, mỗi khi đi làm anh sẽ mang theo uống, như vậy thì không cần đồ uống nữa rồi. Huống hồ, đồ uống bên ngoài không thể sánh được so với sữa của em!”

“A!” Tư Vũ nhin không được cười phá lên, trời ơi, đây là người gì vậy? Tại sao lại có thể nghĩ ra chuyện này chứ “Anh.....Anh không sợ mọi người chê cười sao?”

“Không hề, anh còn chuẩn bị một chiếc bình ghi rõ “Đồ ăn của Trạc Thác” chỉ mình anh có thể dùng được.”

Hôn mê! Tư Vũ thượng triều bay vùn vụt, quyết không đùa giỡn cùng anh nữa. Cô trầm mặc một hồi rồi nghiêm mặt “Đúng rồi, Thác, chuyện công ty sao rồi?”

“Tất cả đều là kế hoạch của ta. Trương Thiên Minh của thực là một thiên tài. Nhờ hắn giúp đỡ, không chừng mai công ty của ta sẽ được giải phóng.”

“Nhanh như vậy sao?” Tư Vũ vừa mừng vừa sợ, ngày thứ ba sau khi cô xuất viện, lo lắng sự việc đã để quá lâu nên giục anh đi làm việc, không ngờ rằng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lại có hiệu quả như thế.

“Ta là Thịnh Trạc hoàng triều cầm người, hôm nay chúng tôi xuất hiện ở đây, chính phủ còn có lý do gì để niêm phong công ty của tôi?” Trạc Thác tự phụ thuyết “Những nghệ sĩ kia không lịch sự cho phép ký hợp đồng với những công ty khác, anh muốn cảnh cáo họ bội ước nên tất cả đều phải cầu khẩn anh, cũng không còn khỏi tổ anh nữa.”

Tư Vũ gật đầu, sau đó lại lo lắng nói: “Vậy tiếp theo thì sao? Công nhân viên đều đi cả rồi, trong khoảng thời gian ngắn thì tìm đâu được nhiều người như vậy?”

“Vũ nhi, chuyện của công ty em không cần phải quan tâm, tất cả đã có anh lo rồi. Nhiệm vụ của em bây giờ là chăm sóc tốt cho bọn trẻ, còn cả anh nữa.” Cuối cùng, anh bỏ lại thêm một câu không đứng đắn trong lời nói.

Hai người cứ một hồi nghiêm túc lại một hồi trêu chọc, đến khi bà Thẩm gọi ăn cơm mới dừng lại.

Sau khi công ty giải phóng, Trạc Thác bắt đầu vì thông báo tuyển dụng công nhân mà bận bịu đầu.

Trương Thiên Minh căn cứ những tư liệu trước kia, gọi điện thoại đến cho những nhân viên cũ cùng một nhóm người niệm tình cũ mà hào phúc lợi, tất cả đều đồng ý quay trở về. Nhưng phối âm bộ, mở rộng bộ, bộ tuyên truyền chờ vài công nhân viên quan trọng trong ngành đều cự tuyệt, biết Trạc Thác muốn mời đám công nhân viên cũ về lần nữa nên không liếc lợi dụng mọi thủ đoạn hèn hạ giữ lại họ.

Trưa nay, Trạc Thác hẹn ập Lưu Khải Tam, mỗi lần hắn đến đường như khiến Thác cười nhạo như điên. Nếu như không phải Trương Thiên Minh ở đây thì không chừng Trạc Thác đã đánh chết hắn.

Rầu rĩ không vui dời khỏi khách sạn, Trạc Thác bảo Trương Thiên Minh về trước còn mình một mình tản bộ trên đường. Mai danh ả tích hơn một năm, anh cố ngụy trang nên các người quen đều không nhận ra anh. Anh cúi đầu, chẳng có mục đích gì cứ thế bước đi, bỗng dưng đâm sầm vào một người, vật trong tay người đó rơi là tà dây đất.

Trạc Thác vội vàng nói lời xin lỗi, sau đó ngồi xổm xuống chuẩn bị giúp hắn nhặt đồng giấy đó. Đột nhiên, ánh mắt của anh bị tờ giấy kia hấp dẫn “Công ty hữu hạn Phi điện ảnh và truyền hình” điều càng làm anh giật mình chính là dòng chữ bên dưới “Tổng giám đốc Âu Dương Căn”

Tờ giấy trong tay anh bị nắm chặt, ngẩng mặt lên nhìn đối phương, đó là một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi, tây trang trắng, tướng mạo đường đường, chiếc trán có nét rất giống đối với mẫu hậu, hơn nữa, tên.....Trạc Thác gấp giọng hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi cha mẹ ngài có phải là Âu Dương

Động và Lý Tú Liên không?”

Kỳ thật, Âu Dương Cẩn cũng nhận ra người tiếng tăm lừng lẫy trước mắt – Trạc Thác, vừa mới định chuẩn bị chào hỏi anh thì bị câu hỏi tiếp theo làm kinh ngạc. Anh... làm sao mà biết tên cha mẹ anh? Âu Dương Cẩn gật đầu, nghi ngờ hỏi: “Trạc tổng giám đốc, ngài biết gia phụ tôi sao?”

Trong tâm Trạc Thác còn vui hơn “Ngài còn một người chị tên là Âu Dương Nhượng Vũ nữa.”

Âu Dương Cẩn vừa nghe xong, gương mặt nhanh chóng trở nên âm trầm, thương cảm nói: “Chị ấy... Đã qua đời trong lễ mừng năm mới.”

“Bà không có chết, bà đang ở một thời đại khác rất hạnh phúc.” Trạc Thác kích động nói câu “Cậu!”

Âu Dương Cẩn chấn động “Trạc tổng giám đốc, ngài...?”

“Âu Dương Nhượng Vũ là mẹ con, lần trước bà vô tình lạc đến cổ đại, nơi có tên là Thịnh Trạc hoàng triều, phụ hoàng con là hoàng đế ở đó và mẫu hậu là quý phi duy nhất!”

Âu Dương Cẩn trừng mắt liu lười, không thể tin vào tin tức quái dị này.

Trạc Thác biết ông không thể tin được nên nói “Cậu, chúng ta đến quán cà phê đối diện ngồi một chút đi, con muốn kể cho ngài nghe tất cả mọi chuyện.”

Âu Dương Cẩn ngỡ ngàng, theo sát đằng Trạc Thác đến quán cà phê đối diện.

Sau khi Trạc Thác giải thích tất cả mọi chuyện, Âu Dương Cẩn cuối cùng cũng tin tưởng, biết được tin chị mình không chết mà đang rất vui vẻ, giờ lại còn xuất hiện thêm một người cháu ngoại nên vô cùng kích động “A Thác, nếu ông bà ngoại mà biết chắc chắn sẽ rất vui mừng. Từ sau khi tỷ tỷ ra đi, họ thường xuyên âm thầm rơi lệ.”

“Dạ, cho nên mẫu hậu mới bảo con nhất định phải tìm được cái người.” Trạc Thác nhớ tới những chuyện đứng đắn “Cậu, con tạm thời không thể đến thăm ông bà ngoại, công ty có một số chuyện cần con phải xử lý.”

“Ta cũng nghe nói con mất tích một năm, Thịnh Trạc ảnh nghiệp cũng đóng cửa rồi, mọi việc giờ sao rồi?”

Trạc Thác trầm mặc sau đó đem kể hết tình huống cho ông nghe.

“A Thác, nếu như con không chê thì người của công ty ta có thể tùy ý con sử dụng.”

Trạc Thác mừng rỡ, anh đang phiền muộn, không ngờ rằng gặp được cậu thật sự không tệ mà.

“Công ty của ta tuy nhỏ nhưng cái gì cũng có. Những nhân viên kia đều là những nhân tài kỳ cựu, bọn họ đều rất có kinh nghiệm.” Âu Dương Cẩn chất phác “Nhưng, chỗ đó thiết bị chế tác có hơi đơn sơ một tí.”

“Cái này không phải là vấn đề, con sẽ lại đầu tư một lần nữa, đổi lại tất cả những thiết bị mới. Nếu như cậu đồng ý, không ngại lo lắng thì có thể để bọn họ đến Thịnh Trạc làm, tất cả đều do ngài quản lý.”

Âu Dương Cẩn mừng rỡ, ông chưa từng nghĩ mình sẽ làm quản lý ở một công ty lớn, hơn nữa còn là một công ty lâu năm như Thịnh Trạc. Ông cười sung sướng không ngừng “Cái này để sau hãy nói. Trước mắt chúng ta hãy vượt qua cửa ải khó khăn này đã. Đúng rồi, con cần phải mời một người nữa. Mẹ là nhân tài làm việc trên thị trường, đối với nhân viên các ngành đều thấu hiểu, nếu cần giúp đỡ thì cứ nói.”

A!! Trạc Thác lại vô cùng vui mừng “Vâng! Con đang chuẩn bị tuyển dụng một đám nhân viên mới, điều này từ nay về sau chắc phải dựa vào mẹ.”

Sau đó, họ không chần chờ mà đến thẳng công ty của vợ Âu Dương Cẩn.

Đêm khuya Trạc Thác mới về đến nhà. Anh nhẹ nhàng bò lên giường để không đánh thức Tư Vũ.

“Thác, anh về rồi à?” Tư Vũ mở đôi mắt mộng lung đang buồn ngủ ra.

“Vũ nhi, xin lỗi đã làm em thức giấc!” Trạc Thác áy náy nhìn cô.

“Không sao, em đã ngủ từ sớm rồi.” Tư Vũ nhìn anh mỉm cười “Sợ tình sao rồi?”

“Nhờ mẹ giúp đỡ, công tác cuối cùng cũng đã có người nhận.” Buổi chiều anh đã nói chuyện ngẫu nhiên gặp lại cậu cho cô nghe.

Thấy anh mặt mũi đầy mệt mỏi, Tư Vũ cực kỳ đau lòng “Thác, anh khổ cực như vậy mà em lại không giúp được gì.”

“Đồ ngốc, em đã thay anh sinh ra hai đứa trẻ mập mạp, việc này là việc vĩ đại nhất. Em đang ở cử mà anh phải bôn ba khắp nơi, chuyện đó mới khiến anh thấy đau lòng.” Anh nâng người cô dậy, làm cô nghiêng dựa vào lưng mình, sau đó nhẹ nhàng mát xa bờ vai, cánh tay và đùi cô.

“Đó là công việc. Huống hồ, có ba mẹ em nên em không thấy khổ cực.”

“Em là vợ anh, anh muốn em có một cuộc sống thoải mái nhất, khiến em mỗi ngày đều là ngày hạnh phúc nhất, vui sướng nhất!” Đột nhiên Trạc Thác nhớ tới chuyện hôm nay, lo lắng nói “Vũ nhi, chờ em ngồi nhà hết tháng, chúng ta sẽ thử thêm một lần nữa chuyện hôn lễ.”

Tư Vũ trở nên thất thần “Thật sao?” Mặc dù ở cổ đại đã bãi đường lần đầu tiên, nhưng tận đáy lòng cô vẫn hy vọng mình được mặc một chiếc áo cưới trắng noãn, nghe những câu nói chúc phúc của mọi người mà trở thành vợ của anh.

“Ừ. Đến lúc đó chúng ta sẽ có thể mặc áo cưới.”

Tư Vũ nghe đến đó, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm xuống, cúi đầu nhìn xuống thân hình hơi phát phì của mình, chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói “Anh xem em như cái thùng nước như thế này, làm sao có thể mặc áo cưới xinh đẹp được.”

Trạc Thác thuận thế néo phần eo đầy đặn của cô an ủi “Nhưng ta thích. Vũ nhi, sinh em bé đều sẽ thành như vậy, từ từ rồi sẽ gầy lại.”

“Thật sao?” Tư Vũ vẫn đầy đau khổ “Vậy ngày mai sẽ bắt đầu, em sẽ ăn uống điều độ!”

“Không được!” Trạc Thác lập tức cắt đứt ngay ý nghĩ này của cô “Chúng ta có thể tìm người thiết kế áo cưới theo yêu cầu.”

“Nhưng.....”

“Đừng nhưng nhị gì cả, cứ làm như vậy đi.” Đột nhiên trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ “Vũ nhi, em yên tâm, anh sẽ nghĩ cách khiến em trở nên hoàn mỹ.”

Anh cười gian làm Tư Vũ không khỏi trở nên cảnh giác “Cái gì, phương pháp giảm béo ư?”

“Trước hết không nói cho em biết. Đến lúc đó rồi sẽ biết thôi.” Anh tiếp tục cười gian tà, sau đó cúi đầu vào ngực cô “Tốt lắm, ta muốn bú sữa mẹ.” Nói xong, anh không chần chừ mà kéo đồ ngủ của cô xuống, ngậm lấy bờ ngực đầy đặn rắn chắc của cô.

Rất nhanh, toàn thân Tư Vũ xuất hiện một cảm giác khác thường, loại cảm giác này cực kỳ quen thuộc, có phải là... làm mình phản ứng. Trời ạ, nam nhân này, không phải nói bú mẹ sao? Tại sao cách ăn không hề giống với bọn trẻ. Anh rõ ràng là đang khiêu khích mà.

“Thác, anh bại hoại. Anh quên chúng ta không thể cái kia sao. Em ghét anh.” Tư Vũ nói như muốn khóc.

Trạc Thác lúc này mới dừng lại, ngửa mặt lên dụ dỗ cô “Vũ nhi ngoan, đừng khóc.”

“Hừ, từ nay về sau anh đừng hòng ăn nữa.” Tư Vũ vừa thẹn vừa giận, vươn tay định đánh anh.

“Được rồi, anh biết sai rồi. Anh hiện giờ chăm chú hấp!” Nói xong anh tiếp tục cúi đầu trước ngực cô. Nhưng lần này anh có nhiều quy củ rồi, không có nhiều xích mích như trước nữa, nóng lòng như Tư Vũ cũng từ từ tiêu tan, lắng lắng hưởng thụ để anh đem chỗ dư thừa đó hút đi.

Không lâu sau, phát hiện người trước ngực dừng lại, cô không khỏi buồn bực nhìn xuống, hóa ra anh đang ngủ, miệng vẫn còn đang ngậm.

Nhẹ nhàng nghịch mái tóc thô đen và gương mặt tuần tú mỗi một, Tư Vũ tiếp tục dựa vào giường làm đầu anh gối lên ngực mình, tham lam nhìn gương mặt tuần tú ngày thơ ngủ say, khoe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên một chút. Có người chồng như vậy thì còn mong muốn gì hơn.

Cuối cùng, mọi người cùng thương lượng quyết định nên hôn lễ của họ sẽ cùng tổ chức chung với ngày mừng một trăm ngày của bọn trẻ. Cái này...có đủ thời gian để Tư Vũ chỉnh đốn lại cơ thể mình.

Ban ngày Trạc Thác vẫn vội vàng lo lắng chuyện của công ty, nhưng đêm nào cũng tranh thủ về nhà. Trưa nào cũng bớt chút thời gian về nhìn Tư Vũ và bọn trẻ.

Trêu chọc bọn trẻ, ôm chúng đi bộ trong phòng, uống thuốc bổ, đây là cuộc sống ở cữ của Tư Vũ.

Hôm nay có hai vị khách không mời mà đến.

“A Thụy?” Tư Vũ tươi cười với người trước mặt, anh ta...tại sao lại biết mình đã trở về? Hơn nữa, lại còn đem đồ chơi cho bọn trẻ nữa.

Tư Đồ Thụy bình tĩnh nhìn người trước mặt đang tỏa ra vẻ đẹp mê người, anh ta thấy cô có thể cùng Trạc Thác cùng nhau vượt qua sóng gió mà sống hạnh phúc bên nhau nên rất vui mừng; còn về phương diện khác thì cảm thấy rất phiền muộn vì mình.

“A Thụy, mời uống trà.” Bà Thẩm bụng trà đến cho anh ta.

“Cám ơn bác gái!” Tư Đồ Thụy ôn hòa nở nụ cười nhận lấy chén trà rồi nhìn về phía Tư Vũ “Em có khỏe không?”

“Không có gì đáng ngại, cám ơn đã quan tâm! Đúng rồi, làm sao anh biết em trở về?”

“Hôm qua trên đường đi anh gặp bác gái, hỏi mới biết được em không những không chết mà còn sinh được hai đứa trẻ kha khá khinh.”

“Tiểu Vũ, một năm nay nhờ có A Thụy giúp đỡ, cậu ấy đối xử với cha mẹ như đối với cha mẹ ruột của mình. Hôm qua mẹ đến cửa hàng bách hóa mua

đồ cho bọn trẻ thì đột nhiên gặp được cậu ấy. Hóa ra, cả tháng nay cậu ấy đều đến chỗ ở cũ tìm chúng ta, nên hôm qua không nhận được nên ta đem tình hình thực tế nói cho cậu ấy biết.” Thật ra bà Thắm cũng sớm muốn nói cho cậu ấy biết rằng Tư Vũ không chết, nhưng lại sợ trộm chú ý nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tư Vũ cực kỳ cảm kích “A Thụy, cảm ơn anh!”

“Không cần phải khách khí. Bác trai và bác gái vẫn thương anh như vậy, anh hiểu kính hiếu kính họ là đúng; hơn nữa, tất cả vì em đều rất đáng giá.”

Trong lòng Tư Vũ đột nhiên chấn động! Trời ạ, anh ta vẫn chưa buông tha tình yêu với mình.

Bà Thắm dường như cũng cảm giác được nên chuyển chủ đề “A Thụy, công ty gần đây thế nào?”

“Dạ, tất cả vẫn bình thường ạ.”

Sau đó anh ta nhìn bọn trẻ một lúc rồi âm thầm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 53

Tư Đồ Thụy vừa rời khỏi không lâu thì chuông cửa lại vang lên. Hóa ra lần này là Mục Thuần.

“Tư Vũ, em thật không phải bạn chí cốt, trở về cũng không nói cho anh biết.” Tâm trạng giống như Tư Đồ Thụy cô đơn thì Mục Thuần lại tự tại hơn rất nhiều.

“À, thực xin lỗi. Em trở về liền chờ sanh, đang định mấy ngày nữa mới đến tìm anh.”

“Ha ha, anh nói giỡn thôi, đừng để ý.” Thấy cô đau lòng, đáng về khăn trương, Mục Thuần không hề hề chọc ghẹo cô, anh hào hứng nhìn đứa trẻ trong lòng cô nói “Đây là anh hay em vậy?”

“Anh! Cả ngày đều chơi xấu trong ngực em” Nhìn đứa trẻ trong ngực, hai mắt Tư Vũ đầy yêu thương.

“Tiểu tử rất đẹp trai, không hổ danh là kết tinh của em với Trạc đại tổng giám đốc.” Mục Thuần càng nhìn càng yêu mến “Tư Vũ, anh đã nói rồi, anh muốn làm cha nuôi của bọn trẻ, lễ gặp mặt đều đã mang đến rồi.”

Tư Vũ cười khẽ “Được thôi! Nhiều cha nuôi thì càng nhiều người thương. Tiểu Duệ, Tiểu Huyền chắc chắn sẽ rất vui.”

Cuối cùng, vẫn là bà Thắm đơm tình mời Mục Thuần ở lại ăn cơm trưa, sau đó rảnh rỗi ngồi trò chuyện một hồi đến hai giờ chiều mới dời đi. Sau đó Tư Vũ cũng trở lại phòng ngủ trưa.

Trạc Thác mới từ phòng tắm đi ra, thấy Tiểu Duệ vẫn nằm trong ngực Tư Vũ, say sưa bú sữa, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm còn đang trao lộng lấy bên kia vú Tư Vũ.

Trạc Thác lập tức trở nên ghen tỵ, vừa trêu chọc bé vừa đẩy bàn tay nhỏ bé ra. Sau đó dùng miệng mình ngậm lấy.

Ai biết được Tiểu Duệ đột nhiên hét lớn, còn dùng bàn chân nhỏ đạp Trạc Thác.

Trạc Thác ngửa mặt lên buồn bực nhìn bé “Cái đồ tiểu quỷ, đừng tranh giành nữa.”

Nhìn hình ảnh buồn cười trước mặt, Tư Vũ cảm thấy cực kỳ buồn cười “Thác, em cảm thấy Tiểu Duệ giống em hơn cả Tiểu Huyền. Mỗi lần ăn Tiểu Huyền đều ngoan ngoan không hề ồn ào. Khác hẳn với Tiểu Duệ, lần nào cũng đều lăn qua lăn lại một phen mới bằng lòng ăn, hơn nữa mỗi lần ăn đều mất một tiếng đồng hồ. Có khi, cần bú là không ăn mà đang cần em.”

Gương mặt ghen tỵ của Trạc Thác càng lúc càng đậm “Tên tiểu tử này, nơi đó là để nó cắn hay sao? Dám tranh dành với ta. Sau cùng bắt đầu, làm cho nó bỹ sữa mẹ hưng phấn.”

Tư Vũ cười nhưng không nói, cô hiểu cá tính của anh, biểu hiện tỏ ra tức giận nhưng trong lòng lại yêu thương đến vô cùng. Cô thường xuyên thấy anh lẳng lặng nhìn chúng ngẩn ngơ, trong mắt đầy ý nghĩ yêu thương và sủng nịnh. Nhưng cô không muốn vạch trần để tránh anh lại tự ái.”

Khi họ nói chuyện, cuối cùng Tiểu Duệ cũng thiếp đi. Trạc Thác cẩn thận ôm lấy bé để đến giường đối diện, kéo chiếc màn rồi trở lại trên chiếc giường lớn.

Tư Vũ kéo quần áo, nằm xuống chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

“Vũ nhi ~~~~~” Trạc Thác nằm bên cạnh cô sâu kín lên tiếng.

“Đạ?”

“Hôm nay... Có phải là Tư Đồ Thụy và Mục Thuần đã tới không?”

Để tiện trong đêm chăm sóc cho bọn trẻ nên trong phòng được trang bị một chiếc đèn tiết kiệm năng lượng. Tư Vũ nhờ ánh sáng nhạt đó thấy khuôn mặt anh trần đầy đổ kị không khỏi cười nhẹ lên một tiếng. Nam nhân này, thực không nghĩ anh lại ăn bình dấm mà lớn lên, vừa ăn dấm chua của con, hiện giờ lại ăn dấm chua của người ngoài.

“Vũ nhi ~ ~ ~” Tiếng nói trầm thấp làm anh bất mãn.

“Anh ghen cả ngày không thấy mặt mới sao? Đúng là họ đã tới, nhưng chỉ đơn thuần nhìn và ân cần thăm hỏi bọn trẻ thôi.”

“Thật sự chỉ có vậy thôi sao?” Anh hoài nghi.

Tư Vũ nhìn anh một cái nhìn khinh khỉnh “Anh không tin thì tìm họ mà hỏi đi. Rm mệt rồi, ngủ ngon.”

Trạc Thác bỗng dung ôm cô mãnh liệt.

“Thác?” Tư Vũ nghi ngờ nhìn anh.

“Vũ nhi, lần trước không phải em hỏi chúng ta dùng cách gì để em tập thể dục sao? Giờ anh sẽ dạy em.” Nói xong, anh giúp cô gỡ bỏ đồ ngủ rồi hôn từ dưới hôn lên.

“Thác, rốt cục là cách gì? Anh nói cho em biết trước đi.”

“Hừ! Sẽ biết thôi. Bây giờ cái gì cũng không. Đừng nói gì cả, chỉ cần hưởng thụ thôi.” Nói xong anh lại tiếp tục.

Thật lâu sau mọi thứ lại bình phục, tiếng nói tự nhiên của Trạc Thác đột nhiên truyền ra “Vũ nhi, thoải mái không?”

Tư Vũ không nghĩ ngợi gì trả lời “Đạ, thật thoải mái!”

Trạc Thác cười khê “Lần sau anh sẽ dạy em kiểu khác.”

Những ngày tiếp theo, Trạc Thác gây cho Tư Vũ một trải nghiệm hoàn toàn mới. Cô chưa bao giờ biết hoan ái lại có nhiều chiều thức đến vậy. Hơn nữa, mỗi chiều đều gây cho mình bất đồng rung động.

Mỗi lần Trạc Thác đều lấy cơ tập thể dục để dẫn cô vào thế giới mỹ miều.

Kích thước thô béo của lưng áo dần được giảm xuống, thịt thừa trên bụng cũng dần dần biến mất. Công phu cả một tháng, cuối cùng cô cũng hồi phục lại dáng vẻ đẹp đẽ như trước, thậm chí còn đẹp hơn cả trước đó.

Tư Vũ rất hài lòng nhìn mình trong gương, khuôn mặt tuyệt sắc hiện lên một nụ cười sáng lạn. Cuối cùng cũng có thể vì anh mà mặc áo cưới.

Một thân mặc lễ phục màu trắng, Trạc Thác đi đến trước mặt cô, gương mặt không có tí vết nào khiến Tư Vũ cảm thấy hoa mày chóng mặt. Trạc Thác cũng không đi dời ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái thoát tục tuyệt mỹ này.

Đến khi nhân viên nhắc nhở họ mới lấy lại tinh thần, bắt đầu một môi nhưng ngọt ngào với áo cưới. Biển rộng màu xanh lam, bãi cỏ xanh biếc, hồ nước thanh tịnh to như vậy đều chứng giám cho tình yêu thuần khiết thần thánh của họ.

Mười ngày sau khi họ chụp ảnh cưới, cuối cùng cũng là ngày họ kết hôn.

Trạc Thác bao tất cả phong cảnh tối ưu mỹ hoa viên G – tước thế Hồng Viên cử hành chứng chú mục đích là đại hôn lễ thế kỷ. Bởi vì hạ cấm làm nên nên cả Hồng Viên trong diện giới nghiêm, chỉ có một số đài truyền hình do Trạc Thác chỉ định mới có thể đến phỏng vấn và phát sóng quá trình hôn lễ.

Ngày đó, trời trong nắng ấm, cuối thu thoải mái. Cả Hồng Viên được bố trí lãng mạn, màu xanh trên thảm cỏ phủ kín các loại hoa tươi, hai hành lang hai bên bày đầy biểu tượng thuần khiết và trăm năm hạnh phúc hoa bách hợp, thảm đỏ trải dài từ hoa viên đến lễ đài, khắp nơi vui mừng dương dương tự đắc. Lễ đài đó giống như một giấc mộng, do chín nghìn chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng tạo thành hai tâm hình liên kết với nhau. Cả hoa viên tràn ngập âm nhạc nhẹ nhàng du dương.

Khách quý đến ngoại trừ bộ phận thân thích bên ngoài, còn tụ tập các ngôi sao lớn, các giới doanh nhân cùng toàn thể công nhân viên của tập đoàn Thịnh Trạc ảnh nghiệp. Trong tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người, Trạc Thác dắt tay Tư Vũ trong một thân trắng noãn tiến vào lễ đường trước sự chứng kiến của mọi người.

Một bộ Armani tân trang đặc biệt vừa khít với thân hình màu đen của Trạc Thác thể hiện một thân hình tuyệt mỹ không hề sứt mẻ, gương mặt luôn tràn

đầy niềm vui sướng giống như Uyên Như trong thần thoại Hy Lạp. Đầu tiên anh nhìn mọi người mỉm cười, sau đó ánh mắt lại chuyển đến người Tư Vũ.

Hôm nay Tư Vũ dường như tỏa sáng, cô mặc chiếc váy cưới màu trắng ngắn vai, đầu đội vương miện. Người cử hành hôn lễ lên tiếng, sau đó là thời khắc Tân Lang cùng Tân Nương trao đổi nhẫn cưới. Khi Trạc Thác đang đeo chiếc nhẫn kim cương 20 Carat cho Tư Vũ thì cô xúc động, không nhận được mà mắt chảy dài xuống.

Phòng viên nhắm lấy cơ hội, đem microphone ngả trước mặt cô vui thích hỏi “Chị Trạc, xin hỏi cảm giác của chị hiện giờ như thế nào?”

Hốc mắt Tư Vũ rung rung, trong miệng không ngừng nói “Tôi rất vui, tôi rất hạnh phúc!”

“Còn Trạc tổng giám đốc thì sao? Có thể chia sẻ cảm tưởng với mọi người được không?” Microphone được chuyển sang bên Trạc Thác.

Trạc Thác thân tình nhìn Tư Vũ, sau đó nhìn vào máy quay chân tình nói “Cực kỳ cảm ơn ông trời đã cho tôi tìm được người phụ nữ hoàn mỹ như vậy, tình yêu đối với tôi cực kỳ quan trọng, sinh mệnh có thể không có nhưng tôi không thể sống thiếu cô ấy được. Tôi đã rất may mắn, trải qua nhiều sóng gió như vậy chúng tôi cũng có thể ở cùng nhau. Hôn nhân là hứa hẹn cả đời, tương lai tôi sẽ mang lời hứa hẹn này để khiến cô ấy trở nên hạnh phúc với cuộc sống đẹp nhất; sẽ khiến cô ấy thấy rằng lấy tôi là lựa chọn tốt nhất.”

Một tràng pháo lập tức phóng lên rơi đầy xuống đỉnh đầu, trên người và vùng đầu cả ở dưới đất. Dưới khán đài nổ lên một tràng pháo tay vô cùng nhiệt liệt, mọi người bình tĩnh chú ý trên khán đài, trong mắt đầy sự hâm mộ và cảm động.

“Tôi thay mặt toàn bộ nhân viên đài truyền hình XX, chúc ngài bạch đầu giai lão, hạnh phúc tràn đầy, sớm sinh quý tử!” Một nhân viên phụ trách công tay nói ra lời chúc phúc chân thành.

“Chúng tôi đã có rồi. Hơn nữa hôm nay cũng là một trăm ngày sinh bọn trẻ.” Khóe môi khẽ gợi của Trạc Thác nhếch lên, đôi mắt thâm thúy mê người chuyển hướng tới phía dưới bữa tiệc, khách hàng thứ nhất đang đứng ở trung tâm chỗ đó.

Lập tức, tất cả máy đều hướng về phía vợ chồng ông bà Thẩm đang ôm hai đứa trẻ sinh đôi trong lòng đi đến. Tiểu Duệ, Tiểu Duyên mặc một bộ quần áo đầy hoa, thấy đâu đâu cũng toàn tiếng vỗ tay vui mừng nên chân tay như nhảy múa theo.

Cái không khí vui mừng tôn trọng khách này khiến họ thay nhau gửi lời chúc phúc.

Sau đó, người dẫn chương trình đẩy đến một chiếc bánh ngọt chín tầng vô cùng to đến trước mặt Trạc Thác và Tư Vũ, cao giọng nói: “Chiếc bánh ngọt này là biểu trưng cho cuộc sống dài lâu của chú rể và cô dâu.”

Nhìn những tiếng vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng đó, Trạc Thác và Tư Vũ không hẹn mà cùng nhìn nhau nở nụ cười rồi cầm lấy chiếc dao nhỏ, tâm trạng vui vẻ mà cắt xuống dưới.

Sau khi đại lễ kết thúc, bữa tiệc chính thức được bắt đầu. Trạc Thác từ từ đi chiêu đãi các khách. Màu xanh trên cổ cùng với màu sắc rực rỡ được bố trí, thêm vào đó là những bộ bàn ghế được bày đặt rất chỉnh tề. Năm giờ chiều, nhân viên lần lượt mang đầy đủ cao lương mỹ vị lên.

Tư Vũ một thân trắng muốt, toàn thân toát lên một vẻ ung dung hoa quý. Cô như con chim nhỏ nép vào người Trạc Thác, vừa đi tiếp đãi khách vừa hiện lên vẻ thẹn thùng trên khuôn mặt.

Vợ chồng ông bà Thẩm cùng họ hàng bên ngoại của Trạc Thác cười đến không ngấm miệng lại được. Tư Đồ Thụy và Mục Thuần cũng đã đến từ lâu để chúc mừng họ.

Di nhiên gió nhẹ, âm nhạc lắng đọng dễ nghe, những món ăn cực kỳ ngon, mọi người đều tràn đầy hân hoan và vui sướng.

Bây giờ tới, màn trình diễn pháo hoa bắt đầu hội diễn. Tiếng nói ngọt ngào của người dẫn chương trình vừa ngừng lại, chung quanh liền truyền đến một loạt tiếng nổ, những bông hoa xinh đẹp bay trên bầu trời, phóng cao lên bầu trời rồi tán ra nhiều phía, tập trung giữa không trung rồi biến mất thành một mảng sáng chói.

Hưng phấn, hoan hô, kích động đem hôn lễ thánh khiết cao nhã đặt lên đỉnh cao. Mọi người hân hoan nhìn xem rồi cùng nhìn những hình ảnh ấm áp kích động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 54

Trong phòng ngủ yên lặng, Trạc Thác đứng đằng sau lưng Tư Vũ, hai tay ôn nhu vòng qua eo cô, cúi đầu nhẹ nhàng dựa vào người cô, chiếc lưỡi khẽ liếm lấy chiếc cằm nhỏ tinh tế của cô rồi đến vành tai.

Trạc Thác vô cùng kích động, bàn tay trượt đến phần eo mảnh khảnh của cô; đột nhiên anh mở to hai mắt, dừng hoạt động của bàn tay lại.

Anh thấy...thấy được...phần bụng của cô có một hình xăm xinh đẹp: một đôi cánh trắng nõn, sơ phong vũ động, giữa cánh chim là một hồng tâm chói mắt, mặt phải trên cánh là một chữ hán được viết bởi hoa văn sắc sỡ chữ Thác; trên mặt phải là chữ Vũ.

Nhờ sự bóng loáng của da thịt cô mà cực kỳ chói mắt, nhìn đôi cánh như đang muốn bay lên.

“Vũ nhi...Cái này...Đây là...” Trạc Thác ngồi xồm xuống, tròn mắt há mồm.

“Vết sẹo sau khi sinh, nó dài và xấu quá, em sợ anh ghét bỏ em nên làm một hình xăm che vết sẹo đó đi, làm như chúc mừng cho tân hôn của chúng ta. Thác, anh có thích không?”

“A! Vũ nhi, bảo bối, bảo bối của anh! Làm sao anh có thể ghét em được...Nhưng anh thật sự cao hứng, thật sự là cao hứng...” Trạc Thác nỉ non nói, ôm chặt lấy Tư Vũ, dán tai trên bụng cô rồi hôn lên hình xăm.

Bàn tay nhỏ bé của Tư Vũ nhẹ nhàng đề đầu anh lại, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ.

Hai người lẳng lặng đứng yên, thời gian như ngừng trôi.

Một lúc lâu sau, Trạc Thác mới chậm rãi ngẩng đầu, anh đứng thẳng người ôm ngang người cô, nhu hòa bỏ vào bồn tắm.

Được mát xa trong bồn tắm kích khởi sóng nước, Tư Vũ thoải mái mà nhắm mắt lại, nặng nề buồn ngủ.

Trạc Thác tự mình cởi quần áo rồi tiến vào bồn tắm lớn, ôm lấy cô từ phía sau cho cô ngồi trên người mình; tiện tay cầm lấy vòi hoa sen tưới nước vào người cô, đồng thời nhẹ nhàng mát xa cho cô.

Tư Vũ ưm một tiếng xui xẻo trong ngực anh, hồ hấp dần trở nên khó khăn. Cuộn sóng trong bồn tắm lớn hình thành một dòng nước xoáy chảy qua cơ thể cô, cả người như có một tầng lớp sương bao phủ. Hoan ái trong bồn tắm chưa bao giờ thừa qua, nhưng loại cảm giác đó thật sự rất tuyệt vời.....

“Oa...Oa...” Tiếng trẻ con khóc nỉ non được truyền đến.

Vốn đã ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên Tư Vũ bị tiếng khóc đánh thức, cô nhanh chóng mở to mắt “Thác, dừng một lát.....Bọn trẻ, Tiểu Duệ....Tiểu Huyền đang khóc, mau buông em xuống.... Nhanh!”

“Vũ nhi, không được.....Anh không dừng được...Không dừng được!” Anh không thêm để ý tới, cứ thế chạy nước rút.

“Oa...” Tiếng bọn trẻ khóc càng lúc càng lớn, dường như khóc không thành tiếng.

Nghe thấy tiếng khóc thê lương, trái tim Tư Vũ như tan nát, cô đem toàn lực hét lên một tiếng “Thác, thả em xuống!”

Tư Vũ nhanh chóng trượt khỏi người anh, bước ra khỏi bồn tắm lớn, cầm lấy khăn tắm quấn quanh người rồi lao ra khỏi phòng tắm.

Trạc Thác ngây ra như phỗng, đại não không hề tự hỏi năng lực. Mãi sau anh không thể hoàn hồn được.

“Thác, đến đây đi!” Tư Vũ chột hét lớn.

Trạc Thác lúc này mới khôi phục lại, anh tức giận bình tĩnh rời khỏi bồn tắm lớn, mặc áo tắm vào rồi tiến đến phòng ngủ.

Anh đứng ở giữa cửa phòng ngủ, về mặt cầu xin thâm trầm nhìn chăm chăm vào chiếc giường bên kia của bọn trẻ. Tư Vũ đang cúi người xuống, Tiểu Duệ, Tiểu Huyền đang nằm trong ngực cô, bốn bàn tay nhỏ bé nũng nịu ôm lấy bờ ngực tròn trịa của cô mà bú.

“Trác, tay em mỏi quá, anh giúp em mát xa bả vai với, bọn trẻ vẫn chưa ăn no!” Tư Vũ nhẹ nhàng nói nhưng đôi mắt không rời khỏi bọn trẻ.

Trạc Thác không tình nguyện đến sau lưng cô nhẹ nhàng mát xa bờ vai của cô. Trong lòng khổ sở vô cùng, nhìn hình ảnh trước mắt này, trong lòng anh vô cùng phiền não, thời gian khổ sở này bao giờ mới kết thúc!!

Trên màn hình LCD rộng lớn đang phát hình một đám cưới xa hoa của thế kỉ, đến khi âm thanh mỹ diệu họa lên, mọi người mới đem ánh mắt dời khỏi màn hình.

Trần Tĩnh Di vẫn còn chưa được thỏa mãn, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy hăm dọa “Chị Thẩm, ngày đó chị thật xinh đẹp, thật hạnh phúc!”

Tư Vũ cũng dần phục hồi trong hồi ức tốt đẹp đó, mỉm cười “Ừ, thật sự là rất xúc động, đời này chị sẽ mãi mãi nhớ ngày đó.”

“Ayyy, hôn lễ kinh điển hiếm thấy mà em lại không cách nào tham dự được, thật là tiếc mà.”

“Chị cùng Thác có đi tìm em, có gọi điện thoại nhưng không ai bắt máy, đến chỗ ở của em cũng không thấy ai.”

“Nửa năm trước, công ty điều em ra chi nhánh công ty để tập huấn, hôm trước vừa mới về. Vừa về đã thấy đài truyền hình lên sóng trực tiếp hôn lễ của

hai người nên em mới biết được. Điện thoại lại mới bị trộm mất.”

“Võn muốn tìm em làm phù dâu nhưng lại tìm không thấy, chúng tôi vội vàng chuẩn bị cho hôn lễ nên cũng thôi, không ngờ rằng hôm nay em lại xuất hiện.”

Gương mặt Tĩnh Di tràn đầy tiếc nuối, cô mãnh liệt vuốt tóc “Tại sao không cho em một tuần lễ để trở về, tức chết đi, tức chết đi?”

Tư Vũ ôn nhu kéo tay cô xuống “Tiểu Di, em không thể đến thật là tiếc, nhưng em vẫn chúc phúc làm chị rất kích động.” Nói xong cô nhìn thoáng qua bé trai đang chơi đùa trên ghế salon “Tiểu Ngạn biết đọc sách sao?”

“Theo như tính toán thì năm nay biết đọc, bởi vì em đi nửa năm nên sang năm mới bắt đầu đi học.” Nhìn qua gương mặt con trai, Tĩnh Di đầy sùng ái “Đúng rồi, hai người không đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Tư Vũ khẽ lắc đầu “Tiểu Duệ, Tiểu Huyền còn nhỏ như vậy, làm sao có thể đi được? Bọn chị định chờ sang năm hoặc đợi bọn trẻ lớn hơn một chút rồi mới đi.” Cô dừng lại như suy nghĩ điều gì đó rồi nhìn Tĩnh Di chần chờ nói “Tiểu Di, ...em không tìm được ba của Tiểu Ngạn sao?”

Tĩnh Di ngơ ngác một chút rồi chất phác nói “Không.”

“Có thể nói cho chị biết năm đó xảy ra chuyện gì không? Là em cam tâm tình nguyện hay là....?”

“Thực xin lỗi, chị à, chuyện trước kia em thật sự không muốn nói ra.”

Thấy mặt mũi cô tràn đầy cô đơn và trốn tránh, Tư Vũ đau lòng nói “Ừ, chị không hỏi nữa, từ nay về sau em cứ tới đây, em là em của chị và Thác, Tiểu Ngạn là cháu chúng ta, chúng ta cùng là người một nhà.”

Nhìn khuôn mặt mỹ lệ uyển chuyển hàm xúc, Tĩnh Di nghẹn ngào, nước mắt chảy như mưa.

Tư Vũ ôm cô vào lòng vỗ nhẹ vào lưng.

Một lúc sau Tĩnh Di mới dừng khóc, nhận khăn tay trong tay Tư Vũ lau khô nước mắt, xấu hổ cười “Chị à, có bọn trẻ mệt chết đi được.”

“Ừ, nhưng chờ mẹ chị giúp đỡ nên mọi chuyện không thành vấn đề.”

“Tại sao không mời bảo mẫu?”

Nụ cười của Tư Vũ không được tự nhiên hạ xuống “Chị không thích có người lạ trong phòng đi tới đi lui. Huống hồ, chị cũng không yên tâm giao bọn trẻ cho người khác. Nhưng, bình thường chị phụ trách việc cho ăn, những thức khác đều là do mẹ chị làm. Bà đối với việc này cực kỳ có kinh nghiệm.”

Tĩnh Di gật đầu “Đó cũng do là con của mình, cũng nên do chính mình chăm sóc. Nhưng cả ngày chị ở nhà không thấy buồn bực sao?”

“Cho nên em phải thương xuyên ghé qua nhé.” Tư Vũ trêu ghẹo nói “Ha ha, nói đùa thôi. Thời gian đúng thật là rất buồn bực, mẹ chị không nỡ để chị vất vả nên chuyện gì cũng tự xử lý, chị cực kỳ buồn bực nên muốn tìm việc làm để giết thời gian.”

Họ đang trò chuyện thì chuông cửa đột nhiên vang lên, Tư Vũ ra mở cửa, hóa ra là Tư Đồ Thụy! Trong tay anh đang cầm đồ chơi cho hai đứa trẻ.

Tĩnh Di thấy anh thì cực kỳ kinh ngạc. Tư Đồ Thụy khách khí nhìn cô gật đầu, cô không thềm đếm xia tới cười lại, cô nhìn Tư Vũ nói: “Chị à, em và Tiểu Ngạn đi trước nhé.”

“Nhanh như vậy sao? Ở lại ăn cơm trưa đã. Dù sao hôm nay em cũng được nghỉ mà.” Tư Vũ thấy kì lạ.

“Em.....”

“Tư Vũ bảo cô ở lại thì cứ ở lại đi, tôi vừa đến thì cô đi, người không biết chuyện còn tưởng tôi đã từng làm chuyện gì có lỗi với cô nữa.” Tư Đồ Thụy cũng nghi ngờ nhìn cô.

Lúc này bà Thẩm cũng đi ra “Tiểu Di à, đồ ăn chuẩn bị xong hết rồi, ở lại ăn cơm đi con.”

Cuối cùng, đơm tình không thể chối từ, Tĩnh Di cũng đành ở lại. Sau khi cơm nước xong, Tư Vũ liền bảo Tư Đồ Thụy tiện đường đưa cô về.

Âm nhạc nhu hòa đầy thương cảm trong xe, Tư Đồ Thụy một tay chuyển động tay lái, một tay không ngừng nhìn về phía chỗ Tĩnh Di ngồi đằng sau ca ngợi nói “Tiểu Ngạn lớn lên thực anh tuấn.”

Tĩnh Di sùng sốt một chút, lúng túng nói “Cảm ơn đã quá khen.”

Trong xe trầm lặng xuống.

“Cô...Sống rất nội tâm” Tư Đồ Thụy lại nói một câu.

Khuôn mặt Tĩnh Di có chút suy nghĩ nhìn anh nhưng không đáp.

“Đi cùng với tôi rất tệ sao? Vừa rồi ở nhà Tư Vũ, cô đối với tôi không phải trừng mắt thì là lạnh lùng. Xin hỏi, tôi đã từng đắc tội với cô sao?” Anh buồn bực nói, chưa từng có người phụ nữ nào đối xử với mình như vậy.

Tĩnh Di khẽ run, anh. .... Làm sao anh ấy biết mình trừng mắt? Lúc ấy, anh không phải một mực nói chuyện phiếm với Tư Vũ và chơi đùa với Tiểu Duệ, Tiểu Huyền sao? Không ngờ anh lại chú ý đến nhân vật như mình.

“Nè....”

“Dừng xe!” Bỗng nhiên Tĩnh Di gầm rú, thấy anh không có phản ứng, âm thanh lại được đề cao lên gấp đôi “Dừng xe!”

Tư Đồ Thụy lập tức dừng lại. Xe dừng lại, Tĩnh Di liền ôm lấy đứa bé đang ngủ vào lòng mở cửa xe đi ra ngoài, cả quá trình này cô không hề nhìn Tư Đồ Thụy lấy một cái.

Tư Đồ Thụy ngơ ngác nhìn cô, vừa buồn bực vừa tức giận, cái này.... Người phụ nữ này như bị thần kinh vậy, như là mình thiếu nợ cô ta mấy trăm vạn không bằng, không thể giải thích được! Đến khi cô đã chậm rãi đi xa, anh mới thu hồi lại ánh mắt, bắt đầu đi lắc đầu mà tiếp tục nổ máy.

“Thác, hôm nay Tiểu Di và A Thụy đã tới...” Công ty tạm thời có việc nên anh tăng ca đến tận bây giờ mới về, nếu như là đột trước thì cô đã ngủ trước, nhưng trong lòng cô nghĩ vẫn nên không tài nào ngủ được.”

“Tư Đồ Thụy lại đến đây làm gì chứ? Công ty hẳn đóng cửa rồi sao? Không có việc gì tại sao lại chạy đến nhà người khác.” Thác vừa nghe đến tên đó lại ghen tuông tung tóe.

Tư Vũ thoáng nhìn cánh tay rắn chắc của anh “Em xin anh, đừng nổi nóng như vậy. Anh ấy đến là để thăm Tiểu Duệ và Tiểu Huyền mà thôi.”

“Không phải con hấn thì hấn đến làm gì chứ?”

Tư Vũ bắt đầu đi trọn mắt một cái “Được rồi, chúng ta nói chuyện chính đi, đồ dấm chua này, anh cứ từ từ mà ăn, em đi ngủ trước.”

“Cái gì mà chuyện chính chứ....” Thác thả lỏng thanh âm không vui.

“Em phát hiện A Thụy và Tiểu Di có quan hệ gì đó, bọn họ....Ayyy, em không biết phải nói thế nào nữa, dù sao vẫn cảm thấy họ không được bình thường.”

“Có sao? Em nghĩ nhiều rồi. Tiểu Di và Tư Đồ Thụy căn bản không học cùng khóa, họ nhiều lắm chỉ là bạn học mà thôi.”

“Không phải như thế, họ.....” Ayy, nói thế nào đây, Tư Vũ âu sầu.

“Được rồi, mặc kệ họ là quan hệ gì, đó cũng là chuyện của họ. Lúc này tâm trí của em nên đặt trên người anh mới đúng chứ. Đúng rồi, anh hôm nay phải bú sữa mẹ.” Nói xong, mái đầu dài của anh cúi vào ngực cô, chuẩn bị tháo bỏ y phục của cô.

Tư Vũ vỗ vỗ tay anh “Thác, đừng náo loạn. Cái gì mà chuyện của người khác chứ, anh quên rằng Tiểu Di đã từng giúp đỡ anh sao, anh cũng nên nghĩ thoáng vì cô ấy một chút chứ.”

Trạc Thác giống như đứa trẻ không được ăn kẹo mà kéo dài mặt “Anh đương nhiên là nhớ rồi. Yên tâm đi, qua một thời gian nữa anh sẽ giới thiệu vào mối cho cô ấy.” Nói xong anh chuẩn bị tiếp tục.

“Anh....”

“Vũ nhì, đừng nói đến người khác được không?” Trạc Thác phàn nàn nhìn cô “Bình thường anh toàn dành thời gian cho bọn trẻ, giờ là cơ hội hiếm có, em còn nói chuyện của người khác à, em có coi trọng anh không vậy?”

Tư Vũ dờ khóc dờ cười, ayyy, chuyện của Tiểu Di mình sẽ tự đi tìm nguyên nhân. Nói xong, cô tự động gỡ bỏ đồ ngủ, phục thị anh.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 55

“Mục Thuần, những bức tranh này là do họ vẽ à?” Nhìn bức tranh trước mặt với đường cong rõ ràng, sắc thái tiên minh, Tư Vũ tán thưởng không thôi. Hôm nay ra ngoài mua đồ dùng cho bọn trẻ, vừa hay gặp Mục Thuần, anh nói một học trò cử hành triển lãm tranh, nếu có hứng thú thì cùng anh đi đến “Gửi gắm tình cảm hiện.”

“Ừ, tuy không đạt được tiêu chuẩn chuyên gia nhưng tính thì cực kỳ không sai. Dù sao họ cũng chỉ mới là sinh viên năm ba mà thôi.”

“Đúng vậy, có anh dạy bảo nên họ càng ngày càng thuần nhanh.” Khuôn mặt Tư Vũ vẫn tràn đầy hâm mộ, không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào những bức tranh đó.

“Đúng thật là khi tiếp nhận bọn họ, những bức tranh của họ cũng rất bình thường, không ngờ rằng một năm ngắn ngủi này có thể đạt đến trình độ như vậy. Họ có tài năng lại còn rất chăm chỉ luyện tập nữa.”

Đột nhiên Tư Vũ dừng lại trước một bức tranh “Trời ạ, đây là bức ‘Hoàng kim chi thu’ mà, rất đẹp. Trước kia em cũng đã từng nghĩ tới một bức tranh cho riêng mình, nhưng dù cố gắng thế nào thì bức tranh cũng không được sự tinh túy.”

“Tuần trước, bọn anh đến vùng ngoại ô xuống đồng ruộng để vẽ cảnh vật, sau khi trở về, người học sinh này liền vẽ bức tranh này luôn. Dựa vào cảm giác và dung nhập tình cảm, tô màu thỏa đáng, tự nhiên có thể phát ra cảm giác nguyên thủy đầy sức sống và phong phú biểu hiện tính cách.”

“Mục Thuần, em... cũng muốn được học cùng anh!” Tư Vũ nói ra tính toán trong lòng.

“Ha ha, em bây giờ là thiếu phụ nhân tiêu chuẩn, phải chăm sóc bọn trẻ, lại còn phải phục thị chồng, em còn sức để học những việc này sao?”

Nói cũng phải, khuôn mặt Tư Vũ lập tức ảm đạm xuống. Cô đã từng mơ ước có một cuộc triển lãm tranh như người này. Trước đó vì biến cố của gia đình nên không thực hiện được. Hôm nay có tiền rồi nhưng vẫn không cách nào thực hiện được.

Gương mặt hiển thị sự phiền muộn và thống khổ đã đã động tâm tư của Mục Thuần, anh suy nghĩ một lát rồi nói “Tư Vũ, không phải trong điện thoại em đã nói có khi cảm thấy thời gian rất buồn bức sao? Nếu em thích thì ngày nào em cũng có thể tham gia một tiết học.”

“Một tiết học? Vậy là có ý gì?”

“Em nghĩ nên học hỏi thêm một ít tri thức, không cần cảm văn bằng gì cả, anh sẽ nói chuyện với hiệu trưởng giúp em để em có thể tới nghe giảng. Có rất nhiều người không phải sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình cũng thường xuyên đến nghe anh giảng.”

“Thật.... Thật sự có thể như vậy sao?” Tư Vũ vui mừng, cô không có học qua đại học, không rõ lắm tình hình nơi đó. May mắn thay sinh viên không có cố định phòng học, không cố định chỗ ngồi, cũng không có quy định chỉ có thể sinh viên trong lớp mới được đến nghe giảng.

“Ừ. Anh sẽ đưa cho em một cái thời khóa biểu, em cứ sắp xếp thời gian của mình mà ghé đến nhé.”

“Vâng!” Tư Vũ kích động hưng phấn, tiếp tục nói chuyện với anh rồi mới rời khỏi “Gửi gắm tình cảm hiên”.

Áp chế dục hóa đã lâu cuối cùng cũng được phóng thích, Trạc Thác hiện lên vẻ mặt thỏa mãn. Gần đây, mỗi lần họ sắp lên đến thời điểm cao trào thì lại bị bọn trẻ cắt đứt. Thế nên trong lòng anh cực kỳ không vui, cơ hồ muốn trở thành đệ nhất oán phu trên thế giới.

Tư Vũ lẳng lặng nằm trong lòng anh, nhẹ nhàng thở ra nói “Thác, em có việc muốn thương lượng với anh.”

Trạc Thác vừa vuốt ve da thịt non mịn bóng láng của cô, vừa hỏi “Ừ?”

“Em... định đến nghe Mục Thuần giảng ở khoa mỹ thuật tạo hình.”

“Học viện Mỹ thuật tạo hình? Nghe giảng bài?” Trạc Thác nghi hoặc khó hiểu.

Tư Vũ đem kế hoạch hôm qua cùng thương lượng với Mục Thuần nói cho anh nghe “Thác, em không được học qua đại học, em rất muốn biết qua một chút về cuộc sống ở đại học, khó có một cơ hội tốt như thế này, em thật sự rất muốn đi.”

Trạc Thác im lặng không nói.

“Thác ~ ~ ~ ~ ~” Tư Vũ ôn nhu năn nỉ anh.

“Em đi thì ai trông bọn trẻ?”

“Mẹ nói bà sẽ lo. Huống hồ không phải ngày nào em cũng đi, cũng không phải là đi cả ngày, chỉ là ngẫu nhiên có tiết em mới đi, em đã xem qua thời khóa biểu rồi, so với thời gian cho bọn trẻ ăn cũng không có gì xung đột.”

“Em vừa muốn chăm sóc bọn trẻ, vừa muốn đi học, như thế không một sao?”

“Có lẽ sẽ vất vả nhưng em không sợ.” Tâm trí Tư Vũ hướng về anh “Anh biết không? Giấc mơ của em chính là được mở một cuộc triển lãm tranh để nhiều danh nhân họa sĩ đến xem xét và bình luận.”

“Việc này dễ thôi, ngày mai anh sẽ chuẩn bị cho em một cuộc triển lãm xa hoa.”

“Em biết rõ anh có tài chính, nhưng vấn đề là nhiều năm nay em không có chăm chú vào việc vẽ tranh, cũng không biết nên hướng chủ đề là gì, chả nhẽ

cứ cảm cộ lên về xấu?”

“Nhưng.....” Ha ha, nói cho cùng thì anh không muốn cô ra ngoài, anh chỉ hy vọng cô ở nhà, chăm sóc bọn trẻ và chờ anh trở về.

“Thác, cho em đi có được không?”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của cô, lại nhớ đến nếu không phải năm đó vì mình thì cô cũng sẽ không rơi xuống đồng ruộng, Trạc Thác đau lòng “Được rồi, nhưng em phải chú ý điều chỉnh thời gian, đừng để mệt mỏi quá nhé.”

“Vạn tuế!” Tur Vũ hưng phấn nhẹ nhàng hôn lên mặt anh một chút.

“Tiểu bảo bối, như vậy đã muốn đuổi anh đi à?” Trạc Thác hướng đôi mắt đen dâng lên tình dục, nhanh chóng cúi miệng xuống hôn lên đôi môi hồng anh đào của cô, bàn tay đã dần trở nên linh hoạt. Rất nhanh sau đó, trong phòng truyền đến từng đợt tiếng thở dốc làm mọi người trở nên đỏ mặt.

Tur Vũ vừa vào nhà liền đến bên cạnh Trạc Thác ngồi xuống, hai cánh tay ôm chặt Tiểu Duệ và Tiểu Huyền.

“Thác, sao hôm nay lại về sớm như vậy?” Cô thả ba lô xuống, khi anh xoay chân trước ngồi xổm xuống thì hôn lên má bọn trẻ một cái.

“Công ty không có việc gì nên về sớm một chút.” Đúng là hôm nay là ngày đầu tiên Tur Vũ đến trường, chẳng biết tại sao cô luôn không yên lòng nên về nhà sớm một chút.

Bọn trẻ thấy mùi hương quen thuộc từ mẹ liền gầy ra khỏi lòng ngực Trạc Thác, đôi bàn tay mũm mĩm nhỏ bé vươn đến hướng Tur Vũ.

“Muốn mẹ ôm à? Ừ, chờ mẹ đi thay quần áo trước đã rồi sẽ ôm các con.” Lại hôn một cái nữa lên mặt bọn trẻ, Tur Vũ mới đứng dậy, vừa mới bước được hai bước thì chân cô vướng phải ba lô, tất cả đồ vật bên trong đều rơi trên mặt đất. Cô ngồi xổm xuống vội vàng nhặt lại những vật kia; một lần nữa cất hết tất cả các thứ rồi tiếp tục hướng đến phòng ngủ. Cô hồn nhiên không biết rằng sắc mặt của Trạc Thác ngồi trên ghế salon đột nhiên trở nên âm trầm, như có điều suy nghĩ mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô.

“Vũ nhi ~ ~ ~ ~” Trong phòng yên tĩnh, âm thanh của Trạc Thác như có điểm quỷ dị.

“Dạ?” Tur Vũ cực kỳ buồn ngủ, chống mí mắt nhẹ nhàng trả lời một câu.

“Ngày đầu tiên đi học có tốt không?”

“Cũng được. Mục Thuần thật sự là một thầy giáo tốt, những câu nói đều phân tích trọng điểm lại thấu triệt, khó trách học trò lại có thể vẽ ra những tác phẩm vĩ đại như vậy.”

“Ừ...Lý Trọng Lâm là ai thế?”

“Lý Trọng Lâm? Không biết. Tại sao anh lại như vậy?”

Trạc Thác trầm mặc lại, Tur Vũ ngáp một cái “Thác, em mệt rồi, ngủ đi.”

Nhưng khi cô sắp chìm vào giấc mộng thì Trạc Thác hét lên “Vũ nhi, có phải hôm nay em nhận được một phong thư tình không?”

“Không phải là ba phong sao?” Tur Vũ mơ mơ màng màng.

Ba phong? Trạc Thác nghe xong đôi mắt thâm trầm, ghen tỵ làm anh không kiềm chế được loạng choạng lay cô “Vũ nhi, tỉnh lại đi, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.” Nói xong, anh vịn cô ngồi dậy đối mặt với mình.

“Thác, có chuyện gì vậy? Để ngày mai nói đi, em thật sự mệt chết đi.”

“Vậy ngày mai không được lên lớp.”

Nghe được câu không được lên lớp, Tur Vũ lập tức tỉnh táo lại “Tại sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của cô có chút mầu môi.

“Em cần bản không phải là trên lớp học mà là trên hoa ghẹo nguyệt. Xem xem, mới ngày đầu tiên đã có ba phong thư tình.”

“Anh....Làm sao mà anh biết?”

“Em vấp vào ba lô, anh thấy được Lý Trọng Lâm đưa cho em thư tình. Còn nữa, vừa rồi chính miệng em nói là có ba phong, ba tên không biết sống chết thật sự là cần ăn đòn mà.” gương mặt anh tràn đầy biểu lộ kinh hãi.

“Em còn không nhớ được nữa.” Tur Vũ sờ sờ vào cái đầu nhỏ âm thầm buồn bực.

Trạc Thác nghe xong càng thêm ghen ghét dữ dội “Em không muốn anh biết nên đã lên vút đi đúng không? Vũ nhi, em.....”

“Thác, không phải, không phải như thế.” Tur Vũ thấy anh tức giận vô cùng thì không ngừng giải thích “Đúng, quả thực là có vài nam sinh nhảm chán,

nhưng em đã cự tuyệt hết rồi, em đã nói với cả đám rằng mình đã kết hôn. Về phần ném thư tình đi, là em cảm thấy không cần phải giữ lại đồ bỏ đi, cũng không muốn lừa dối anh. Nhưng...Nội dung bên trong em đều chưa hề xem qua.”

“Thật không? Có muốn nghe hay không?” Trạc Thác vẫn giữ nguyên lửa giận “Giờ anh nhắc lại cho em nghe: Bạn học Tư Vũ, tên của bạn đẹp quá, rất có ý thơ. Chẳng những danh tự mỹ mà người còn rất hấp dẫn, lần đầu tiên nhìn thấy bạn tớ đã biết được cái gì gọi là nữ nhân chân chính. Toàn thân dung hợp thiếu nữ đáng yêu cùng thiếu phụ quyền rũ động lòng người. Cả tiết tởm đều trong ảo tưởng, dưới hơi quần áo mỏng bên dưới là dáng người lồi lõm ma quỷ, da thịt tuyết trắng, đầy đặn rất tròn, cao mà vênh lên, cặp mông cực phú co dẫn trắng noãn....A, ta say mê rồi, ta rơi vào tay giấc rồi. Ta hy vọng có cơ hội được bạn dẫn đến một thế giới mới mẻ, dẫn ta đến nơi chưa từng trải qua của thiếu nam để nhận thức mỹ diệu tình cảm mãnh liệt....”

Trời ơi, đây là thư tình à, thư tình cô được nhận qua không ít, nhưng những lời lẽ thô tục thế này là lần đầu tiên. Lý Trọng Lân? Lông mày cô đang cau lại, cố gắng nghĩ, à, là hần! Cái người tướng mạo nhả nhận tuần tú, lúc trước còn nghĩ hần lớn lên đạo mạo, không ngờ rằng bụng dạ thật xấu, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Đến khi bên tai truyền đến vài tiếng gào, Tư Vũ mới hoàn hồn, thấy khuôn mặt tràn đầy nổi giận và ghen ghét, cô ôm choàng lấy cổ anh nói “Được rồi, đừng để ý đến những lời bọn trẻ nhảm chán đó nói.”

“Bọn trẻ? Em còn xác định hần còn trẻ?” Đại học năm ba ước chừng khoảng hai mươi mốt tuổi, đúng là huyết khí phương cương niên kỉ kỉ.

“À...” Tư Vũ tức cười, sau đó tiếp tục dỗ dành anh “Yên tâm đi, em đã cự tuyệt hần rồi, hần là hần biết khó mà lui.”

“Từ nay về sau không được lên lớp nữa.”

“Em không muốn!” Tư Vũ lập tức cự tuyệt “Thật vất vả mới có thể thực hiện giấc mơ, em tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha như vậy.”

“Chẳng nhẽ em chịu để những người khác có ý nghĩ dâm tà à? Hay là em muốn đi học chính là vì việc này?”

“Anh...Đừng vô lý như thế!” Tư Vũ then quá hóa giận, hần đàn, nát người lại nói ra những lời như vậy. Cô nằm xuống, kéo chăn từ đầu tới chân bao trùm lấy mình, không thèm để ý đến anh nữa.

Trạc Thác một hồi hoảng hốt, biết được mình đã quá lời, vội vàng nằm cạnh cô, ôm chặt lấy “Vũ nhi, đừng như vậy, anh sai rồi, tha thứ cho anh hồ ngôn loạn ngữ nhé. Không, đừng để ý đến anh, anh xin em đấy.”

Nghe thấy trong lời nói của anh có hối lỗi, cảm nhận được sự khựng hoảng của anh, Tư Vũ ai oán một tiếng rồi kéo mền xuống, bình tĩnh nhìn anh “Thác, chúng ta là vợ chồng, vẫn nên thông cảm với nhau, em không thể nào ngăn được người khác yêu, thậm chí là có các ý tưởng khác với mình, nhưng em cam đoan sẽ không bị ảnh hưởng, anh luôn ở trong lòng em, địa vị mãi mãi là ở đây.”

“Anh hiểu!.....Nhưng đừng đi nghe giảng nữa được không?”

“Ayy, anh vẫn không hiểu! Em không thể vì người khác yêu mến mà bỏ giấc mơ được; anh cũng vậy, chẳng lẽ vì chút biến thái đó mà từ bỏ cuộc sống ngôi sao của mình sao? Sẽ không nhé?”

“Fan của anh ngày thẳng, không giống như mấy tên tiểu tử đáng giận kia.”

“Làm sao anh biết?” Tư Vũ hừ cười, cô nhớ rõ hai năm trước, vài nữ sinh nhìn biển quảng cáo của anh tưởng tượng tình cảnh anh đẹp trai như vậy, lại ưu tú như vậy, nhất định là không ít nữ nhân có ý đen tối.

“Nhưng.....”

“Đừng nhưng nữa, khó có cơ hội thực hiện giấc mơ như vậy, chẳng lẽ anh không thấy mừng cho em sao? Thác, yêu em không hối hận, cho nên anh cũng đừng hối hận vì đã buông tha tất cả mọi thứ cho em được không, nếu thật sự không có cách nào thực hiện được giấc mơ trong bao năm qua, trong lòng em thật sự rất đau lòng.”

Trạc Thác dừng tất cả mọi hoạt động lại, nhớ lại năm đó vì mình mà cô ấy đã hi sinh lại trở nên áy náy, không khỏi thỏa hiệp.

Tư Vũ tươi cười nhìn anh “Anh yên tâm, em đồng ý với anh, em sẽ chỉ đến đó nghe giảng, sau giờ học em sẽ trở về ngay lập tức. Trong đầu em chỉ có anh và bọn trẻ.”

Tâm tình buồn bực của Trạc Thác cuối cùng cũng dần dần thả lỏng, anh ôm chặt lấy eo thon của cô, mái đầu chôn sâu ở cổ cô, tham lam hít thở mùi thơm đặc biệt của cơ thể này.

Thời gian trôi qua từng ngày, Tư Vũ dần quen với thói quen của cuộc sống sinh viên. Hôm nay, có một tin tức không lường trước được càng làm cô trở nên muốn khóc.

“Em phải ra nước ngoài?” Trạc Thác nghiêng dựa vào ghế salon kính ngạc nhìn cô.

“Dạ. Là Châu Úc mời Mục Thuần đi tham gia nghiên cứu mỹ thuật tạo hình và thảo luận, anh ấy biết em rất chú ý điều này nên cố gắng giành cho em một vé. Tuy em không thể dự thính chính thức nhưng cũng rất thỏa mãn.” Tư Vũ nghiêng đầu tưởng tượng.

“Thời gian gấp quá, sao em không nói với anh sớm hơn.”

“Một tháng trước Mục Thuần nhận được thông báo, sau giờ tranh thủ giúp em, chính anh ấy cũng không chắc có thể thành công hay không, không muốn em hi vọng rồi lại thất vọng nên không định nói với em. Hôm nay, cuối cùng anh cũng nhận được tin nhắn được phê duyệt của bên kia nên mới nói cho em biết.”

“Vũ nhi, em với anh cùng đi, chúng ta có thể tiện đi hưởng tuần trăng mật luôn.” Thời gian hai ngày cũng đủ để anh mở hộ chiếu.

“Không được, anh đi thì ai trông bọn trẻ?”

“Gọi cha mẹ trở về vậy.” Trạc Thác không suy nghĩ nhiều mà nói luôn.

“Không được! Mấy năm qua ba mẹ đã khổ lắm rồi, khó khăn lắm giờ mới được đi du lịch, chúng ta không thể để họ cụt hứng được.” Tư Vũ lập tức cự tuyệt “Em đã nói qua với Tiểu Di rồi, gần đây cô ấy đều rảnh rồi buổi sáng, cô ấy đồng ý sẽ qua giúp đỡ chăm sóc bọn trẻ. Mà vừa hay công ty không có việc gì, anh có thể thay phiên với cô ấy. Còn về phần buổi tối thì một mình anh lo liệu cũng được.”

Gần đây vì không muốn để cô phải khổ cực nên tối nào anh cũng tự mình trông bọn trẻ. Về phần bọn trẻ nhất định anh có thể ứng phó được, nhưng vấn đề là anh thật sự không muốn cô rời xa mình, cho dù là chỉ ngắn ngủi vài ngày cũng không được. Huống hồ, cô cùng người đàn ông khác đi, mà người đó từng có suy nghĩ không an phận với cô.

“Thác ~ ~ ~” Tư Vũ lay lay cánh tay anh làm nũng.

“Được rồi! Nhưng em phải đồng ý với anh, mỗi ngày phải gọi cho anh ba lần, nói cho anh về tình hình bên đó, em phải chăm sóc tốt cho bản thân mình, không được để quá mệt mỏi, còn nữa, không được ở chung phòng với Mục Thuần.”

“Điều này. . . . .”

“Không chịu thì thôi!”

“Được rồi, em đồng ý là được, những điều kiện này không có vấn đề gì!”

Hai ngày sau, Trạc Thác lưu luyến mãi không rời, Tư Vũ rốt cục cũng lên đường xuất ngoại.

Trạc Thác ai oán nhìn bọn trẻ trong nôi, chân tay trở nên luống cuống. Bọn trẻ đói bụng nhưng sữa bột dùng hết rồi. Hiện giờ anh mới biết được sữa tươi của Vũ nhi vĩ đại cỡ nào. Mới ba ngày thôi mà sữa bột đã cho ăn sạch. Bọn trẻ càng lớn thì khẩu vị càng đặc biệt, với lại cứ cách hai giờ chúng lại đói bụng một lần.

“Tiểu Duệ ngoan, ăn ít một bữa nhé.” Anh nói với thằng anh trước sau đó chuyển sang thằng em “Tiểu Huyền ngoan, yên lặng một chút đi để ba ba nghỉ cách nào.”

Anh trái lo phải nghĩ, sau đó lấy điện thoại ra bấm số.

“Vũ nhi, bọn trẻ đói bụng.”

“Đói bụng thì cho ăn đi.” Bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp của Tư Vũ.

“Nhưng không có sữa bột.”

“Đi mua đi!” Âm thanh càng ngày càng nhỏ “Em đang nghiên cứu và thảo luận, em cúp máy trước nhé, tan học rồi sẽ tìm anh.”

“Vũ nhi ~ ~ ~ ~ ~”

Đáng tiếc trả lời anh chỉ là những tiếng tí tí mà thôi.

Cắt điện thoại đi, ánh mắt anh lại chuyển đến bọn trẻ. Không biết là thật sự đói lâu rồi hay nguyên nhân khác mà Tiểu Duệ và Tiểu Huyền càng khóc lớn tiếng hơn.

Ay, hôm nay đúng không phải ngày tốt, Tiểu Di lại trở lại cô nhi viện. Trương Thiên Minh lại dẫn đội ra ngoài trời chụp ảnh. Nhìn lũ trẻ khóc càng ngày càng thê lương, lòng anh đau như dao cắt, anh nhanh chóng xông đến phòng bếp, lấy vài quả trứng gà làm công việc bù lu bù loa lên.

Sau một hồi ‘chiến đấu’, hai chén trứng nóng hổi rốt cục cũng đã nấu xong, cuối cùng cũng cho bọn trẻ ăn rồi. Ăn uống no đủ, hai đứa trẻ dừng khóc, giường đôi mất to tròn nhìn Trạc Thác cười ha ha không ngừng.

Trạc Thác cảm thấy khổ cực, bọn trẻ này thật sự là ác ma và thiên sứ, vừa rồi còn khóc thê mà giờ đã lại cười rồi.

Bữa này có thể tạm giải quyết như thế, nhưng bữa sau thì không thể không có. Anh lẳng lặng suy nghĩ, sau đó mang theo bọn trẻ rời khỏi nhà.

‘Hôn nhệ’ là hãng sữa bột cho trẻ em đang giữ độc quyền bán hàng. Trong tiệm mọi người đều dừng hết cả lại khi nhìn thấy hai đứa trẻ trong xe và

người đàn ông còn đang chọn mua sữa bột. Tuy anh đang đeo kính râm và mũ, nhưng họ nhận ra anh chính là tổng giám đốc Trạc Thác của tập đoàn ảnh nghiệp Thịnh Trạc.

Tối đây mua đồ đều là những người mẹ, cho dù họ đã qua tuổi nhưng lại vẫn ảo tưởng như vậy. Dù sao đối với sự hoàn hảo này nào có ai không chú ý? Huống hồ, hôn lễ long trọng thế kỷ cũng làm rung động lòng các cô thật sâu.

May mắn là họ không giống những fan điên cuồng kia, họ chỉ lảng lảng thưởng thức và quan sát cũng không làm ra bất cứ hành động bất lương nào.

Trạc Thác gửi gắm cho họ một nụ cười lễ phép, sau đó tiếp tục chọn các loại sữa bột. Vừa rồi đi quá vội nên anh không chú ý xem loại sữa bột bọn trẻ đang ăn là gì. Bắt đầu từ tháng trước, ngoại trừ bảo mẫu, Tư Vũ ngẫu nhiên sẽ kiểm một chút ít sữa bột cho bọn trẻ ăn. Anh cũng thường xuyên giúp khuấy sữa bột, nhưng chưa từng chú ý đó là lại sữa bột gì. Nhìn lên nhiều loại sản phẩm trên kệ, anh do dự không biết làm sao.

“Tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài không?” Đột nhiên sau lưng anh truyền đến một tiếng nói ngọt ngào.

“À...Sữa bột loại nào cực kỳ có dinh dưỡng tốt nhất.”

Nữ bán hàng sững sốt một chút, sau đó ôn nhu nói “Chúng tôi ở đây bán sản phẩm nào cũng có chất lượng và chất dinh dưỡng và nhãn hiệu đều là đẳng cấp. Cái này đều là do khách hàng yêu thích loại nào thì chọn loại đó.” Cô ấy dừng lại rồi nói tiếp “Nếu như ngài không chê, tôi đồng ý giúp ngài chọn một loại.”

“Loại nào?”

“Thực xin lỗi, tôi có một yêu cầu nhỏ được không?” Thấy Trạc Thác gật đầu, cô vui mừng nói “Trạc tổng giám đốc có thể ký tên giúp tôi được không?”

Trạc Thác nghe rồi có hơi tức giận. Hừ, chỉ với điều này anh có thể bảo chủ cửa hàng trách cứ cô ta. Anh bình tĩnh nhìn cô, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Cám ơn ngài! Cám ơn ngài!” Nữ bán hàng hưng phấn không thôi, bút đã sớm được chuẩn bị đưa cho Trạc Thác, sau đó cô duỗi cánh tay trái ra mong chờ nói “Xin hãy ký tên dưới ống tay ạ.”

Trạc Thác bất đắc dĩ nhận bút, huy sái hạ đại danh của mình.

Nữ bán hàng vẽ mặt thỏa mãn, lấy trên kệ xuống một lon sữa bột nói “Sữa bột Mỹ, hàng đầu của đề cử. Có rất nhiều khách hàng mua loại này.”

Trạc Thác bán tín bán nghi, anh đã nghe qua nhãn hiệu này, cũng đã xem qua quảng cáo rồi, nhưng chất lượng thế nào thì anh không biết.

“Đứa trẻ thật xinh đẹp đáng yêu.” Thật chóng mặt, muốn ‘cuốn gói’ cô bán hàng này đi quá.

Thấy cô vô cùng hâm mộ và si mê, Trạc Thác nhướn lông mày lên, đương nhiên rồi, đây là kết tinh tình yêu của mình và Vũ nhi, nhất định là xinh đẹp nhất rồi.

“Tất cả các nhãn hiệu, cho tôi tất cả những loại đồng dạng.” Cuối cùng, anh vẫn chưa tin cô ta, anh tính mua toàn bộ về xem cái nào Vũ nhi đã từng dùng cái nào.

“A?” Nữ bán hàng sợ sau đó vui mừng “Vâng, tôi sẽ giúp ngài chuẩn bị!”

Lập tức cả gian hàng lập tức lâm vào trạng thái bận rộn, những người bán hàng khác cũng đều giúp cầm hàng, còn có người đưa hàng.

Trạc Thác lảng lạng ngồi bên cạnh đùa cùng bọn trẻ trong xe.

Một lúc sau, một thanh niên đi vào, hần trực tiếp đến trước mặt Trạc Thác cung kính nói “Trạc tổng giám đốc, ngài khỏe chứ, tôi là quản lý nhân hàng sữa bột ‘Mỹ Ban Mai’ Bùi Hoa, xin ngài chỉ giáo nhiều hơn.”

Trạc Thác nhận danh thiếp ông ta đưa, nhàn nhạt nói “Xin chào!”

“Trạc tổng giám đốc, xin hỏi ngài có hứng thú thay mặt chúng tôi làm người đại diện sữa bột ‘Mỹ ban mai’ không?” Vừa nghe nhân viên cửa hàng nói Trạc Thác đến đó mua sữa bột, trong đầu ông ta đột nhiên nảy sinh một ý niệm trong đầu, sau đó là phi thẳng xe tới đây.

“Việc này...Anh liên lạc với trợ lý của tôi nhé.” Trạc Thác không có hứng thú gì.

“Vâng! Cám ơn ngài, Trạc tổng giám đốc!” Ông ta cúi khom người xuống.

Cuối cùng, vì Bùi Hoa nịnh nọt nên Thác không cần trả một đồng nào đã có hai mươi mấy bình sữa bột nhãn hiệu cao cấp các loại.

Nhân viên đưa hàng vừa rời khỏi, Trạc Thác liền chạy vào phòng bếp, lấy bình sữa cũ ‘mỹ ban mai’ ra! Đột nhiên anh nhớ tới vừa rồi Bùi Hoa đưa ra đề nghị, đang suy nghĩ sâu sa thì bên tai truyền đến tiếng bọn trẻ kêu đói, vừa hoàn hồn xong thì chân tay trở nên luống cuống, công việc lại bù lu bù loa lên.

“Tổng giám đốc, tôi mang sữa bột về rồi!” Trương Thiên Minh đầu đầy mồ hôi thở hồng hộc đi vào văn phòng, cung kính đem thứ gì đó đưa cho Trạc

Thác.

Trạc Thác mang theo bọn trẻ về công ty nhưng lại quên không mang theo sữa bột, nên lại phải sai người đi lấy sữa. Dù anh có sai những người khác đi nhưng vẫn phải tự thân mình đi chọn, bởi anh biết tổng giám đốc rất yêu thương hai đứa nhỏ, cho nên chuyện của chúng không thể mắc sai lầm gì được.

“Đề xuống đi.” Thanh âm trầm thấp trên sofa truyền ra, Trạc Thác nghiêng người dựa vào ghế salon, một thân đen trong tay ôm hai đứa nhỏ, hình ảnh cực kỳ buồn cười. Anh đùa với bọn trẻ nên đôi mắt không hề chuyển hướng. Mấy ngày nay anh rất ít về công ty, hôm nay có hội nghị khẩn cấp nên nhất định anh phải đến để chủ trì nên bất đắc dĩ đành phải mang bọn trẻ về công ty.

“Tổng giám đốc, có muốn tôi pha sữa bột thay cho ngài không?”

“Không cần, để tôi tự làm.” Nói xong anh mang bọn trẻ để vào xe, nhận sữa bột trong tay Trương Thiên Minh thuận thực làm công việc đã quen.

Không khí trong phòng họp như ngưng đọng, tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc, nghiêm túc báo cáo và thảo luận. Đột nhiên cánh cửa thủy tinh mở ra, một nữ nhân viên nữ đến, cô sợ hãi đến trước mặt Trạc Thác nơm nớp lo sợ nói “Tổng... Tài, bọn trẻ khóc!”

“Cái gì?” Trạc Thác lập tức đứng lên lao ra khỏi phòng họp, để lại những nhân viên kia đầy ngạc nhiên trên mặt.

Trương Thiên Minh lại một lần nữa đi vào văn phòng để xử lý công việc thì nhìn qua thấy Trạc Thác đang ôm hai đứa nhỏ đang khóc lớn trong lòng, nhẹ nhàng dỗ “Tiểu Duệ ngoan, đừng khóc nữa, con là anh phải làm gương chứ. Tiểu Huyền bình thường nghe lời nhất, con cũng phải ngoan đi.”

Trời ạ, đây là tổng giám đốc bình thường lạnh lùng của hắn sao? Khuôn mặt đầy sùng nịnh, miệng nói những lời nói nhẹ nhàng đó hoàn toàn khác với những lúc bình thường lạnh lùng khác. Trương Thiên Minh ngây ra như phỗng, vô cùng kính ngạc với tình cảnh trước mắt.

Hiển nhiên, Trạc Thác cũng không nhận ra được Trương Thiên Minh đã xuất hiện trước mặt mình, anh tiếp tục dỗ dành hai tên tiểu tử nhỏ: “A, đừng khóc như vậy nữa, tim ba tan nát rồi này, có phải đói bụng rồi không? Muốn ăn sữa rồi à? Được rồi, để ba pha sữa cho các con ăn.” Nói xong, anh để chúng vào xe đẩy, chuẩn bị đi pha sữa bột.

Anh vừa quay đầu lại thì thấy Trương Thiên Minh sững sờ đứng ở cửa ra vào, anh tự nhiên hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tổng giám đốc, cuộc họp kia...” Trương Thiên Minh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.

“Thông báo cho họ nghỉ ngơi một chút, nửa tiếng sau tiếp tục.”

“A, vâng, vâng!”

Trương Thiên Minh đi rồi, Trạc Thác lại tiếp tục để hết tất cả tâm tư lên người bọn trẻ,

Một chiều hôm nọ, Thịnh Trạc ảnh nghiệp đột nhiên có một vị khách không mời mà đến!

“Di Bảo!” Trạc Thác vui mừng khi thấy người tới “Di về lâu chưa? Tại sao không nói cho con biết để con đi đón đi?”

Vệ Gia Bảo nhìn anh cười mỉm “Trước lễ báo tạm thời trở về, vội vàng làm việc nên giờ mới đến tìm cháu.”

“Đúng rồi, lần trước đi nói trong điện thoại muốn tìm em gái, đã tìm được chưa?”

“Ừ, lần này trở về chính là vì việc này.” Vệ Gia Bảo gật đầu “A Thác, thật tiếc vì không thể tham gia hôn lễ của cậu, theo như băng ghi hình di nhận được thì đó thật là một hôn lễ cực kỳ lớn!”

Trạc Thác vừa cười vừa bước đến xe bọn trẻ nói “Di Bảo, đây là Tiểu Duệ và Tiểu Huyền.”

Trên mặt Vệ Gia Bảo đầy kính ngạc, đi tới chỉ thấy hai đứa trẻ mới sinh đang say ngủ. Bà tán thưởng “Thật là tuần tú! Chúng rất giống với đáng cậu. Đúng rồi, tại sao cháu đưa bọn trẻ tới công ty, còn Tư Vũ thì sao?”

“Cô ấy ra nước ngoài rồi!” Để tránh làm bọn trẻ thức giấc, họ trở lại ghế ngồi, Trạc Thác đem chuyện Tư Vũ ra nước ngoài nói cho bà nghe.

“Vậy cháu đúng là vất vả thật. Không ngờ rằng cháu cũng có mặt như vậy, rất có tài năng làm vú em chứ sao?”

Gương mặt Trạc Thác ửng đỏ, sau đó họ nhân rồi hàn huyên một hồi, đến khi nhận được một cuộc điện thoại, Vệ Gia Bảo mới rời đi, bà đến trước cửa thì đột nhiên quay lại nói một câu “A Thác, có một cô gái rất thích cháu, nói muốn làm quen một chút, cô ấy cũng ở trong giới giải trí đó.”

“A? Vậy khi nào đi làm xong việc thì dắt cô ấy tới đây. Ngày mai Tư Vũ cũng về rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm. Ta muốn giới thiệu cô ấy cho mọi người.”

Vệ Gia Bảo gật đầu nhẹ sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 56

“Thác, em về rồi!” Tur Vũ vừa bước vào căn phòng quen thuộc đã cảm thấy vô cùng ấm áp. Mấy ngày nay, dù người đang ở Châu Úc nhưng không lúc nào là cô không nghĩ tới bọn trẻ và anh.

Trạc Thác lập tức buông tờ báo, đến trước mặt cô ôm chặt lấy, không chờ đợi được mà hôn lên cặp môi đỏ mọng. Cùi khô lửa bốc càng không thể cứu được, họ mút lấy lẫn nhau, liếm láp, đến khi gần như không thở được nữa mới thỏa mãn buông ra.

“Tiểu Vũ, con về rồi à?”

Nghe thấy tiếng nói ôn nhu, Tur Vũ mới vội vàng rời khỏi lồng ngực Trạc Thác đi ra, kinh ngạc nhìn bà Thắm mới bước ra từ phòng bếp hỏi “Mẹ, hai người cũng về rồi à?”

“Ừ, Thắm Dương thời tiết đột biến, cơ quan du lịch hủy bỏ hành trình cuối cùng nên chúng ta trở về sớm một chút.” Bà Thắm nhận lấy chiếc cặp da trong tay cô rồi tiến về phía phòng thay quần áo, vừa đi vừa nói “Con nghỉ một lát đi, sắp được ăn cơm rồi.”

Trạc Thác nắm tay cô trở về ghé sofa ngồi xuống, không chờ đợi được hỏi: “Vũ nhi, mấy ngày nay có nhớ anh không?”

“Có chứ, không phải trong điện thoại em đã nói với anh rất nhiều sao?”

“Trong điện thoại không chân thực, giờ anh muốn nghe từ chính miệng em nói.”

Tur Vũ sững sờ, rõ ràng nhìn anh nói “Thác, em phát hiện, lý tưởng tuy là chủ yếu, nhưng vẫn kém anh và bọn trẻ. Nếu như không phải Mục Thuần cổ vũ em cố gắng, không chừng ngày nào em cũng muốn bay về. Buổi tối lúc đi ngủ, trong đầu em chỉ toàn anh và bọn trẻ thôi.”

“Ha ha, có phải nghĩ đến trước khi đi một đêm chúng ta đại chiến vài hiệp tình cảnh không?” Khóe miệng Trạc Thác nhếch lên một đường tà tứ vui vẻ.

“Anh. ....” Tur Vũ xấu hổ, thoáng đánh bộ ngực của anh, đúng thì sao, cô cũng không định nói cho anh biết “Đúng rồi, bọn trẻ đâu?”

“Chúng vừa mới ngủ, Vũ nhi, mấy ngày nay anh bị bọn trẻ giày vò đến không thành hình người nữa rồi, tốt nhất em nên đền bù tổn thất lại cho anh đi.”

Nhìn bộ dạng xấu xa đó, Tur Vũ cười cười “Em lại cảm thấy so với trước đây anh càng ngày càng rạng rỡ hơn, không giống như em, bị nhớ nhưng giày vò, nếu muốn đền bù tổn thất thì phải là anh đền bù cho em mới đúng chứ?”

“Ừ! Anh sẽ đền bù cho em, đêm nay sẽ đền bù tốt cho em.” Nói xong anh lại chuẩn bị hôn cô.

“Đừng, mẹ và bọn trẻ đang ở đây. Em đi tắm rửa đã, nóng đến chết rồi.” Nói xong, cô đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Ánh mắt anh một mực đuổi theo hình bóng xinh đẹp của cô, khóe môi mông của Trạc Thác có chút nhếch lên, từ đáy lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào và thỏa mãn.

“Vẫn là đồ ăn mẹ làm ngon nhất.” Trong miệng Tur Vũ đầy thức ăn mà cảm thán.

“Vậy ăn nhiều một chút, mấy ngày đó chắc không được ăn uống tốt rồi?” Bà Thắm lo lắng nhìn cô.

“Vũ nhi, từ nay về sau đừng ra nước ngoài nữa.” Trạc Thác nhân cơ hội nói một câu.

“Ayy, dù em có muốn cũng không thể được. Nghiên cứu và thảo luận của hội nghị, điện thoại em không ngừng vang lên, những học giả kia dường như đã ghi tên em vào sổ đen.” Nói xong, cô bất mãn liếc nhìn về phía Trạc Thác, cô đang nghi ngờ người này chính là cố ý, cách vài phút lại điện thoại một lần, mỗi lần không phải nói “Vũ nhi, bọn trẻ đói bụng” thì là “Vũ nhi, bọn trẻ khóc”, “Vũ nhi, bọn trẻ không chịu bú sữa bột, em nhanh về đi.” Thật sự quá đáng.

Trạc Thác ha ha cười không ngừng, ông bà Thắm cùng cúi đầu khẽ cười.

Tur Vũ đột nhiên nhớ tới trong phòng khách có những lon sữa bột, hỏi “Thác, những sữa bột kia đều là anh mua à? Tại sao lại mua nhiều như vậy?”

“Anh. ....Lúc ấy sữa bột hết sạch, anh đến quầy sữa bột mới phát hiện mình không biết em thường mua loại nào nên loại nào cũng mua một hộp về. Nhưng, tất cả những loại này đều không phải trả tiền, là người ta tặng anh.” Sau đó anh thuận tiện khen quản lý công ty sữa bột mời mình làm đại diện quảng cáo nói cho mọi người nghe.

“Không phải chứ? Thay mặt đại diện sữa bột?” Cái miệng nhỏ nhắn của Tur Vũ có chút mở to “Anh làm được không đó? Vũ em à, không sợ hình tượng lạnh lùng của mình bị hủy hoại sao?”

“Chỉ là vú em mà thôi, cũng không phải anh chưa làm qua.” Trạc Thác không cho là đúng “Ông ta ra điều kiện cực kỳ hậu đãi, anh không tìm thấy lý do để cự tuyệt. May bọn trẻ lại toàn uống sữa loại này, ông ta còn đồng ý với anh rằng từ nay về sau, bọn trẻ có thể dùng loại sữa bột này cả năm miễn phí.”

“Oa....Cả năm miễn phí, mãi mãi dùng sao?” Tư Vũ hoan hô, đối với công việc của anh, cô không muốn nhúng tay vào, dù sao cũng là làm bằng năng lực của anh nên không cần mình phải lo lắng “Đúng rồi, em tính rồi, trong sảnh có hai mươi bát bình sữa bột để cho Tiểu Di mang về cô nhi viện cho bọn trẻ ở đó đi, dù sao bọn trẻ nhà mình cũng không thể ăn hết được nhiều sữa bột như vậy. Còn nữa, nếu như anh thật sự thay mặt đại diện rồi thì tương lai có thể đem rất nhiều sữa bột tặng cho cô nhi viện, Tiểu Di mà biết được chắc chắn sẽ rất vui.”

“Ý kiến này không tồi!” Bà Thẩm cũng đột nhiên lên tiếng, ông Thẩm cũng đồng tình.

“Tùy em yêu!” Trạc Thác sủng nịnh nhìn cô, gấp lấy một miếng thịt gà để vào trong bát cô “Tranh thủ ăn đi.”

Sau đó, cả nhà vui mừng ung dung vừa ăn vừa nói chuyện, trong phòng ăn thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười như chuông bạc của Tư Vũ.

Ở nhà hàng cao cấp, Vệ Gia Bảo cẩn thận nhìn Tư Vũ, mái tóc đen óng mượt mềm mại như mun xõa ra hai vai, trang điểm nhẹ nhàng khiến gương mặt trở nên sắc sảo lóa mắt, đôi mắt sáng như cổ thanh tuyến, làm cho người khác cảm thấy vui vẻ thoải mái. Mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, cân xứng với thân hình xinh đẹp càng làm nên vẻ đẹp mê người.

Bà hài lòng nhìn Trạc Thác mỉm cười “A Thác, mắt nhìn người của cháu vẫn vậy, Tư Vũ thật là xinh, so với ảnh chụp còn có linh khí hơn. Hơn nữa, toàn thân cô ấy tỏa ra một loại tình thương của mẹ, quả thực là nhân gian trần phàm.”

Bị khen như vậy khiến gương mặt Tư Vũ lập tức đỏ bừng.

Trong lòng Trạc Thác thì đầy mừng rỡ “Vũ nhi, dì Bảo rất ít khi ca ngợi người khác đấy nhé.”

Vừa ngồi xong Tư Vũ liền cảm kích đối với Vệ Gia Bảo nói “Dì Bảo, cảm ơn ngài năm đó đã giúp đỡ Thác!”

Vệ Gia Bảo cười mỉm phát tay “Tất cả đều là do nó cố gắng mà thôi. Nếu như nó không chịu được thì ta có giúp đỡ thế nào cũng thành vô dụng mà thôi.”

Hóa ra năm đó sau khi Trạc Thác chia tay với Tư Vũ cũng chịu đựng đủ chuyện đau khổ, trải qua những ngày tháng ngầy ngốc, vì kế sinh nhai nên anh đến studio làm thể thao đánh nhau. Một năm sau, lần thứ nhất vô tình Vệ Gia Bảo là nhà đầu tư, cảm thấy anh có thể đào tạo thành tài được nên lập tức đổi vai nam chính, để cho Trạc Thác; còn không tiếc tiền lớn để dạy bảo anh, huấn luyện, đóng góp thì ra là dựa vào bộ phim. Trạc Thác trong giới điện ảnh thật là tỏa sáng. Sau đó, Vệ Gia Bảo đầu tư phim, vai nam chính chỉ có một thì phải là Trạc Thác!

Sự thật chứng minh rằng bà không nhìn nhầm người, Trạc Thác không hề phụ lòng kỳ vọng của bà, mỗi một bộ phim anh đều tận tâm tận lực, đau khổ thế nào cũng chấp nhận được. Năm đó, phim của anh từng huy hoàng một thời, là bộ đắt khách nhất, năm thứ hai đặt được danh hiệu là vua màn ảnh! Tên tuổi Trạc Thác trong giới giải trí không được hiểu biết nhiều. Các đại gia đầu tư, quảng cáo, đài truyền hình, công ty đĩa nhạc cũng đều tới tìm anh. Điều này làm cho anh nhanh chóng trở thành siêu sao điện ảnh và truyền hình.

“Dì à, nếu như không nhờ ngài tài trợ thì cũng không có tập đoàn Thịnh Trạc ảnh nghiệp của hiện tại.” Tư Vũ có nghe Trạc Thác nói qua, Thịnh Trạc ảnh nghiệp hơn nửa tài sản cũng là của Vệ Gia Bảo.

“Ha ha, những tiền vốn của ta đâu rồi, hơn nữa còn phải trả lại gấp bội, so với để ở ngân hàng có lãi nhiều hơn đó.” Năm đó, bà cảm thấy rất có duyên với Trạc Thác nên liền bỏ vốn cho anh thành lập công ty ảnh nghiệp, vì bà hiểu rõ nhất giới giải trí là thanh xuân, Trạc Thác không thể tỏa sáng mãi được. Bên ngoài cũng từng nói rằng bà bao nuôi Trạc Thác nên mới bồi dưỡng cho anh, cho anh mở công ty; thật ra nguyên nhân trong đó chỉ có mình bà và Trạc Thác hiểu rõ, nên chớ chưa bao giờ để ý tới những lời đồn đại của người ngoài, chỉ dựa vào bản thân mà làm việc. Về sau, những lời đồn đó tự động biến mất.

Trạc Thác bung một ly trà lên, bình tĩnh nhìn Vệ Gia Bảo nghiêm trang nói: “Dì à, mặc kệ như thế nào, ngài giống hệt như cha mẹ sống lại của con, không có ngài sẽ không có Trạc Thác của ngày nay. Ân tình này con sẽ mãi mãi khắc cốt ghi tâm.”

Ngược lại Vệ Gia Bảo có điểm không tự nhiên, bà nhấp một ngụm trà, nhấp một ngụm rồi uống hết “Được rồi, chuyện trước kia đừng nói lại nữa. Nói chuyện hiện tại của các con đi, định bao lâu nữa đi hưởng tuần trăng mật?”

“Bọn trẻ còn quá nhỏ nên không thể đi được.” Tư Vũ nhẹ nhàng trả lời.

“Chỉ cần có Vũ nhi bên cạnh thì ngày nào cũng là tuần trăng mật.” Thác thật đúng là không biết xấu hổ, ở trước mặt bao nhiêu người ngoài mà dám tỏ tình như vậy với Tư Vũ.

“Ha ha ha.” Vệ Gia Bảo cười to tiếng.

Tư Vũ đỏ mặt liếc xéo Trạc Thác sau đó lại nói chuyện với Vệ Gia Bảo “Dì Bảo, lần này người về nước mấy ngày, chúng ta cùng nhau đi du ngoạn được không?”

“Không được, ở bên Anh còn có công việc bẽ bộn, ta dự định tuần này trở về rồi.”

“Nhanh như vậy sao?” Gương mặt Trạc Thác có hơi chút thất vọng “Đúng rồi, không phải người nói muốn giới thiệu ai đó cho bọn con biết sao? Tại sao hôm nay không cùng cô ấy đến?”

“Vốn định thế, nhưng nó nghe nói Tư Vũ ở đây nên không tới nữa, nói cái gì mà Tư Vũ quá đẹp, sợ không bằng. Đúng là nha đầu quấy.”

Trạc Thác lại nhìn Tư Vũ thâm tình xem xét; chẳng biết tại sao trong lòng Tư Vũ dâng lên một tia khó hiểu bất an, cô kìm nén sự hoảng hốt mỉm cười nói: “Thật là cô gái đáng yêu. Đúng rồi, cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“Ha ha, nói đến tuổi thì thật có duyên, năm nay cô ấy cũng đúng hai mươi sáu tuổi.”

Trong lòng Tư Vũ lại run lên. Sau đó Trạc Thác và Vệ Gia Bảo nói gì đó, cô lâm vào sự khủng hoảng không biết tên, hoàn toàn không nghe được họ nói gì.

Tư Vũ vừa bước vào phòng ngủ, thấy anh đang nằm trên giường, tròn mắt nhìn trần nhà, buồn bực hỏi: “Thác, không phải bảo anh ngủ trước sao?”

“Không có em bên cạnh anh không ngủ được.” Anh tự tay kéo cô vào lòng, làm cô ngã đúng ngực mình, bàn tay bắt đầu du động.

“Không phải đã nói với anh rồi sao, mấy ngày nay vì việc học nên rất khuya em mới ngủ được, ban ngày anh còn phải đi làm, có thể ngủ trước.”

“Vũ nhi, buổi tối đừng vẽ tranh được không? Em nhấc tâm để anh một mình trông phòng sao?” Anh vừa thống khổ vừa xốc đồ ngủ của cô ra.

Tư Vũ cự tuyệt “Thác, đêm nay đừng làm được không? Em mệt quá.”

“Em cứ nằm yên để anh phục thị là được rồi.”

“Nằm không phải là vấn đề, mỗi ngày đều làm như vậy, em thật sự ăn không tiêu. Anh cũng biết mỗi lần giống như núi lửa bộc phát, không khiến em mệt mỏi suy sụp thì không buông tha. Mỗi tiết học em đều ngủ gật, tan học em toàn phải tìm Mục Thuần để nghe giảng lại.”

“Hay thôi không đi học có được không?”

“Đương nhiên là không được rồi! Ý nghĩ này rất cuộc là bao giờ anh mới có thể bỏ được? Làm sao em có thể bỏ cuộc dờ chừng như vậy.” Nghi đến việc anh chỉ muốn đem mình nhốt trong nhà, Tư Vũ liền phản cảm.

“Được rồi, từ nay về sau ta không nói nữa là được, đừng giận mà.” Trạc Thác vừa dụ dỗ cô, vừa tháo một vật che đầy cuối cùng trên người cô xuống.

Tư Vũ nhỏ quẩy người một cái “Thác.....”

Trạc Thác nhanh chóng hôn nhẹ lên miệng cô một cái “Bảo bối, ngoan nào, im lặng hưởng thực có được không?”

Như bị thôi miên, Tư Vũ không tự chủ được mà gật đầu. ....

“Oa.....Oa.....” Đột nhiên một tiếng khóc trên chiếc giường nhỏ truyền ra.

Đột nhiên Tư Vũ ngồi dậy, chuẩn bị rời khỏi giường.

“Vũ nhi, đừng đi!” Trạc Thác rất nhanh ôm chặt lấy cô từ phía sau.

“Thác, bọn trẻ chắc đang đói bụng, em muốn cho chúng bú.”

“Không được bú, nơi đó là của anh.” Nói xong, anh không nói gì thêm liền chuyển qua thân thể cô, cúi đầu ngâm lấy.....

Bọn trẻ khóc càng lúc càng lớn, mỗi một tiếng đều như đánh sâu vào lòng Tư Vũ, cô lấy hết sức đẩy Trạc Thác ra, sau đó nhảy xuống giường, cứ mặc thân thể trần truồng như vậy vọt thẳng đến chiếc giường đối diện, ôm lấy hai đứa trẻ mặt đầy nước mắt.

Gương mặt Trạc Thác đầy lo lắng, thâm trầm nhìn qua, đây gọi là từ một màn!

Đến khi bọn trẻ lại một lần nữa thiếp đi, Tư Vũ mới buông bé xuống lần nữa rồi mới trở lại bên chiếc giường lớn. Thấy vẻ mặt áy náy của Trạc Thác, cô áy náy nói: “Thác, xin lỗi mà. Nhưng bọn trẻ đói bụng, chắc chắn phải cho chúng bú.” Cô nhào đến trước mặt anh, ân xuống một nụ hôn “Đem mai bù lại tổn thất cho anh có được không?”

Trạc Thác không nói gì, tiếp tục trầm mặt.

“Ng Sloan nào, đừng nhỏ mọn vậy nha. Tối mai em sẽ đem hết lực cùng anh, muốn bao nhiêu cũng được. Được không?” Nói xong, cô ngáp một cái, vớ lấy bộ đồ ngủ mặc lên người, sau đó nằm xuống “Thác, ngủ Sloan.....”

Nhìn cô gái xinh đẹp ngủ say, nghe được tiếng hô hấp phập phồng, Trạc Thác đủ mọi tư vị mà thật lâu vẫn không thể ngủ được. “Đi!” Trạc Thác vui mừng nhìn thấy Vệ Gia Bảo đột nhiên xuất hiện trong văn phòng anh, đằng sau đó là một cô gái lễ phép gật đầu.

“A Thác, ta đã định lên máy bay ngày mai trở về Anh. Trước khi đi ta muốn giới thiệu với cháu một người.” Nói xong, bà kéo cô gái phía sau ra “Tiểu Thiên, để đi giới thiệu. Đây là Trác tổng giám đốc cháu đã hâm mộ từ lâu; A Thác, đây là con gái nuôi của ta, tên gọi Viên Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 57

“Dì!” Trác Thác vui mừng nhìn thấy Vệ Gia Bảo đột nhiên xuất hiện trong văn phòng anh, đằng sau đó là một cô gái lễ phép gật đầu.

“A Thác, ta đã định lên máy bay ngày mai trở về Anh. Trước khi đi ta muốn giới thiệu với cháu một người.” Nói xong, bà kéo cô gái phía sau ra “Tiểu Thiên, để đi giới thiệu. Đây là Trác tổng giám đốc cháu đã hâm mộ từ lâu; A Thác, đây là con gái nuôi của ta, tên gọi Viên Thiên.”

Trác Thác lập tức đưa tay phải ra “Xin chào, Viên tiểu thư!”

Thấy anh đối đãi như người xa lạ, hai con người của Viên Thiên xinh đẹp hiện lên một tia không vui, nhưng rất nhanh đã biến mất, cô cũng cúi bàn tay ngọc thon thon ra, đặt trên tay anh ý vị thâm trường nói “Trác tổng giám đốc, kính đã lâu kính đã lâu.”

“Ai nha, hai người đừng câu nệ khách khí như vậy, ta xem tất cả mọi người đều là người một nhà, từ nay về sau hãy gọi thẳng tên nhau đi.” Chẳng biết tại sao Vệ Gia Bảo cảm giác thấy họ có điểm quý dị, không giống như lần đầu tiên gặp mặt, đặc biệt là nha đầu Viên Thiên kia biểu lộ càng kỳ quái.

“Được rồi, ta đây không khách khí nữa, từ nay về sau gọi anh là Kevin, cứ gọi em là Sally nhé.” Viên Thiên lập tức lên tiếng.

Khỏe miệng Trác Thác gật gật, ánh mặt tiếp tục trở lại Vệ Gia Bảo “Dì, chuyện của người bên kia làm xong xuôi hết rồi thì hãy trở về một chuyến nhé. Lần này, bọn con không thể tụ qua.”

“Ừ, biết rồi. Nhiều năm không gặp thành thật biến hóa rất lớn, ta cũng nghĩ đến chỗ để dạo chơi.” Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp “Đúng rồi, A Thác, Tiểu Thiên năm trước mới đi du học về, vẫn muốn tiến quân vào làng giải trí, cho nên ta định để nó đến học tập ở ảnh nghiệp được không?”

“Đương nhiên có thể rồi. Vừa hay chúng con mới tuyển một đám người mới, Sally có hứng thú thì có thể gia nhập cùng. Chỉ cần cô ấy có năng lực, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ có kết quả.”

“Ha ha, Tiểu Thiên, dì đã mở đường cho con rồi, sau này phải nhờ vào chính con.” Vệ Gia Bảo sùng nịnh nhìn Viên Thiên. Hồi còn trẻ, vì mình sơ sẩy mà làm mất em gái (mẹ của Viên Thiên), giờ cuối cùng cũng tìm được về, Vệ Gia Bảo liền đem sự đau lòng chuyển thành yêu thương đối với đứa cháu ruột này. Bởi bà biết rõ, con bé này chính là con gái duy nhất của em gái bà.

“Dì yên tâm, chỉ cần con quyết tâm thì không gì có thể làm khó con!” Viên Thiên tràn đầy tự tin, như có điều gì đó suy nghĩ liếc thoáng qua Trác Thác.

Vệ Gia Bảo mỉm cười gật đầu, sau đó lấy trong tay ra một cái lọ gì đó đưa cho Trác Thác “A Thác, ta mang được hoàn từ Anh về, dùng cho phụ nữ vừa sinh rất tốt. Hiện đại nữ tính, vì hoàn cảnh rất nhiều người có chứng hậu sản u buồn, một bác sĩ ở Anh chuyên khoa sản đã nghiên cứu chuyên sâu về vấn đề chuyên môn này để tạo ra một ít thuốc dự phòng, chống cực, trị liệu cho căn bệnh đó, ta mang chai thuốc này đến chủ yếu là dự phòng công năng.”

Trác Thác nhận lấy, vui mừng hỏi “Dì, ý người chỉ bác sĩ Smith sao? Vì để cho Vũ nhi được vui sướng, con đã nhờ bạn bè mua hộ nhưng không mua được.”

“Không phải là do họ! Ông ta là người rất kỳ quái, nghiên cứu chế tạo được thuốc nhưng số lượng chỉ có hạn, ta quen một vị bác sĩ có quan hệ với hắn cực kỳ tốt nên mới mua được. Ngày đó quên không mang cho cháu.”

“Khách khí gì chứ. Tư Vũ vui về thì cậu cũng vui về, mọi người cũng vui về, ta cũng vui lây.” Vệ Gia Bảo vừa nói vừa cười ha ha “Từ nay về sau người phải chú ý nhiều đến nha đầu Tiểu Thiên này đim hơn hai mươi tuổi nhưng như một đứa trẻ chưa trưởng thành. Xem Tư Vũ nhà người ta xem, đã là mẹ của hai đứa trẻ rồi đó.”

“Dì!” Viên Thiên dẩu cái miệng nhỏ nhắn tỏ vẻ kháng nghị, sau đó nói “Nếu như con có thể gặp được nam nhân như Kevin thì con cũng đồng ý vì hắn là sanh con mà.”

“A, vậy người chắc là một bà lão chờ chồng cả đời rồi!” Vệ Gia Bảo lại giễu cợt nói.

Trác Thác cũng mỉm cười, trong đầu bỗng hiện lên một hình bóng màu tím nhạt xinh đẹp, bảo bối của anh lúc này đang làm gì nhỉ? Hiện giờ chắc là đã tan học về nhà rồi, có phải đang cho bọn trẻ bú không? Hay là trêu chọc bọn trẻ? Hay lại đang ngủ nướng? Nếu như không phải Vệ Gia Bảo và cô gái kia ở đây, chắc chắn anh sẽ lập tức gọi điện về nhà.

Viên Thiên im lặng nhìn nam nhân trước mắt, thấy gương mặt anh hoảng hốt, thần sắc cùng gương mặt tuấn tú và đường cong nhu hòa, cô đoán được hẳn là anh đang nghĩ đến một người nào đó, mà người kia chính là kẻ đối đầu của mình, một tiện nữ mình đã oán hận suốt nhiều năm qua. Hừ, sớm biết như vật thì năm đó không vạch trần cô gièm pha, để cô gả cho Tư Đồ Thụy.

Nhớ đến màn hôn lễ trên TV, nội tâm Viên Thiên đầy phần nộ cùng đố kỵ. Thầm Tư Vũ, tại sao vận may mãi mãi theo người, tại sao nam nhân toàn vây quanh người? Ta tuyệt đối sẽ không cho người được hạnh phúc, ta muốn người được nếm cảm giác rơi vào địa ngục!

“Tiểu Thiên, Tiểu Thiên...” Bên tai truyền đến những tiếng gọi dồn dập, đem Viên Thiên từ trong trầm tư hoàn hồn lại, lúc này chỉ thấy Vệ Gia Bảo mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn mình “Tiểu Thiên, tại sao sắc mặt con trở nên kém như vậy, con không sao chứ?”

“À, con không sao.” Viên Thiên tranh thủ thời gian khôi phục lại “Đúng rồi, di, không phải người nói muốn giúp con đi dạo phố hay sao? Chúng ta đi thôi, nhân tiện Kevin cũng đi công tác.”

“Đúng rồi. Ta quên mất. Ayyy. Ta già rồi nên trí nhớ cũng kém.”

Sau một thời gian hàn huyên họ mới rời đi, Trạc Thác tiễn họ ra đến cửa thang máy.

“A Thác, mau vào đi. Rạng sáng mai ta sẽ bận, cháu không cần đến tiễn đâu.” Vệ Gia Bảo bước vào thang máy, cáo biệt với Trạc Thác “Nhớ cho Tư Vũ uống thuốc, giữ gìn tâm tình sung sướng, sang năm lại sinh thêm một đứa trẻ béo mập. Lần này tốt nhất là con gái.”

Nương theo một tiếng cười cợt mỉm, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Trạc Thác nhanh chóng trở về văn phòng, cầm lấy điện thoại không chờ đợi được mà bấm dãy số quen thuộc.

Trong phòng tắm, Tư Vũ vừa nhẹ nhàng ngâm nga một khúc hát vừa nhìn về phía gương. Tối qua đã đồng ý chuyện của anh nên giờ cô vẫn nhớ. Thế nên khuya đêm nay, phá lệ để bọn trẻ ngủ ở phòng bà Thầm để cô chuẩn bị hương thụ thể giới của hai người.

Trong gương, dung nhan tuyệt mỹ dù không son phấn gì vẫn tràn đầy linh khí. Vùng mỹ lệ tư thái lờ lững hấp dẫn ẩn hiện trong lớp váy ngủ trong suốt màu xanh lam làm người ta có ý nghĩ kỳ quái. Cô hài lòng nhìn bản thân, cầm lấy lọ nước hoa nhẹ nhàng phun lên người, sau đó mới mở cửa phòng tắm.

“Vũ nhi, sao em ở trong đó lâu vậy...” Đang chuẩn bị phản nản, Trạc Thác thấy bộ dạng vừa bước ra khỏi phòng tắm của cô chợt trở nên ngây dại! Dưới bụng anh nhanh chóng luân lên một cỗ cực nóng.

Tư Vũ nhẹ nhàng đi đến trước mặt anh, duỗi hai cánh tay dài vòng qua eo anh, đôi mắt to tròn ngập nước nhìn anh “Thác, thích không? Không thích cách ăn mặc này của em sao?”

Trời ơi, Vũ nhi.....anh vừa mừng vừa sợ, yết hầu trở nên khô không khóc, sau đó liền nhanh chóng có phản ứng.

Không đến một giây sau, Tư Vũ liền bị mang đến giường.

Bọn họ gầm rú, rít gào, Tư Vũ vừa ngượng ngùng vừa trở nên lớn mật và chủ động, khi mỗi một lần anh ấn xuống yêu cô.

Trạc Thác càng trở nên điên cuồng, càng không ngừng chạy nước rút rong đuổi.

Đêm đó, họ một mực dây dưa với nhau, thỏa mãn lẫn nhau, yêu cầu nhau rồi lại cùng thỏa mãn. Tất cả mọi người đều không hề giữ lại, vì đối phương kính dâng hết mọi điều.

“A ~ ~ ~ ~ ~”

Một tiếng hét chói tai phá tan sự yên tĩnh của phòng ngủ, Trạc Thác không tình nguyện mở mắt, khi anh thấy người trước mắt thì con người lập tức dâng lên sự ôn nhu.

“Thác, anh xem xem, toàn thân đều là dấu hôn hồng, làm sao chúng ta có thể gặp người khác đây?” Khuôn mặt Tư Vũ khóc lóc đầy oán trách. Tỉnh dậy, toàn thân xương cốt như bị chia rẽ, vừa đau vừa mỏi, còn những dấu hôn hồng hồng khiến cô không khỏi hoài nghi, rốt cuộc tối qua họ hoan ái hay là đánh nhau vậy.

Trạc Thác từ từ cười, nhẹ nhàng kéo cô xuống khiến cô lại một lần nữa nằm trong lòng ngực mình. “Vũ nhi, đó là dấu ấn khi chúng ta yêu nhau, khi nhìn những vết này em sẽ nhớ lại đêm qua chúng ta mãnh liệt cỡ nào, em kiêu ngạo cỡ nào, chúng ta quả thực phối hợp cực kỳ tốt, quả thực là trời sanh một đôi. “Nói xong, anh lại cắn một phát lên cổ cô.”

“Anh.....” Mỗi lần nhắc tới, Tư Vũ lại nhớ đến tối qua mình lớn mật thế nào. Không ngờ rằng mình cũng có lúc như vậy. Hóa ra chủ động có thể khiến cho cả hai bên cùng thỏa mãn hài hòa đến như vậy.

“Vũ nhi, nếu như lúc nào em cũng chủ động như vậy thì tốt.” Trạc Thác nắm lấy sợi tóc đen nhánh của cô, ngửi dư vị của mùi hương nhàn nhạt trên tóc cô.

“Anh đừng tưởng bở.” Khuôn mặt Tư Vũ trở nên ửng hồng.

Thời gian trôi qua từng ngày như bình thường.

Trong phòng ăn yên tĩnh, ba người đang lặng lẽ ăn cơm.

Bà Thắm thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tư Vũ, bữa khoản mãi rồi cuộc cũng hỏi ra “Tiểu Vũ, gần đây con làm sao vậy? Cơm ăn thì ít, tinh thần thì mệt mỏi, chuyện gì cũng không hề có hứng thú, con không sao chứ?”

Tư Vũ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tràn đầy sầu lo của mẹ mình cười nhạt một tiếng “Cha, mẹ, con không sao, hai người đừng lo lắng.”

“Đúng rồi, đêm qua trong phòng con truyền đến tiếng ồn ào rất lớn, con và A Thác..... Không sao chứ?”

“Bọn con.....Bọn con không có việc gì.” Tư Vũ hoảng hốt “Cha, mẹ, ăn cơm nhanh đi, thức ăn đều nguội hết cả rồi.” Nói xong cô lại tiếp tục cúi xuống lặng lẽ ăn cơm trong chén.

Ông bà Thắm nhìn nhau không hề lên tiếng.

Sau khi cơm nước xong Tư Vũ trở lại phòng ngủ, chuẩn bị đi nghỉ trưa. Đang nằm thư giãn trên giường lớn, nhìn lên trần nhà rồi cô chậm rãi lâm vào trầm tư. Gần đây, cô thường xuyên bức bối bất an, ăn không ngon ngủ không yên, đột nhiên có rất nhiều hứng thú đối với mọi chuyện, mà ngay cả đối với Trạc Thác cô cũng trở nên không nhịn được.

Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ của cô lại trở về màn nóng bỏng tối qua.....

Tư Vũ vừa nằm xuống thì Trạc Thác liền lật người, đem cô ôm vào lòng, bắt đầu gieo hỏa hoạn lên người cô.

“Thác, đừng lộn xộn, em.....Đêm nay thật sự không có hứng. Ngày mai làm tiếp được không? Cô giữ cánh tay anh lại, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Nhưng dự vọng của nam nhân làm sao có thể nói không được? Lúc này, dự vọng của Trạc Thác đã sớm thiêu đốt, con người đen rớt đầy tình dục, dường như không nghe được lời cự tuyệt của cô, anh tiếp tục giờ trò với cô.

Tư Vũ cảm thấy tức giận, cô dùng sức đẩy anh ra “Lần nào anh cũng như vậy, muốn làm gì thì làm mà không hề để ý đến cảm giác của người khác, chỉ một mực nghĩ đến thỏa mãn của bản thân. Chán ghét.”

Trạc Thác đột nhiên bị cử động này khiến anh ngậy ra một lúc, anh buồn bực “Vũ nhi, em làm sao vậy? Không phải em thích nhất là được anh yêu hay sao? Anh nhớ lần nào em cũng rất lớn tiếng, rất hưng phấn mà. Chẳng lẽ bình thường đều là giả vờ sao?”

“Đúng, giả vờ, tất cả đều là giả vờ, một chút em cũng không có hưng phấn và cao hứng!” Tư Vũ lớn tiếng kêu la, cô trở nên hoàn toàn mất đi lý trí.

Mặt mũi Trạc Thác biểu cảm đầy bi thương, không thể tin nhìn cô.

Đột nhiên, bên chiếc giường nhỏ xuất hiện từng đợt tiếng khóc, bọn trẻ bị tiếng hô to vừa rồi của Tư Vũ đánh thức.

Nhưng Tư Vũ lại vẫn không nhúc nhích mà ngồi yên trên giường, dường như không hề nghe thấy tiếng la khóc.

“Vũ nhi, bọn trẻ khóc, Vũ nhi.....” Trạc Thác nhắc nhở cô, thấy cô vẫn không có phản ứng gì anh đành phải xuống giường đi đến, ôm lấy Tiểu Duệ mặt mũi dần dụa nước mắt rồi đi đến giường lớn.

“Vũ nhi, chắc Tiểu Duệ đói bụng rồi.” Anh vừa nói vừa đưa con tới trước ngực cô.

Tư Vũ khẽ gạt mình, cuối cùng mới lấy lại được tinh thần, kéo áo xuống, đem núm vú nhét vào trong miệng Tiểu Duệ.

Trạc Thác ngồi bên cạnh lặng lẽ quan sát cô, những cử động đêm nay của cô anh nghĩ mãi không thông. Cô ấy chưa bao giờ cự tuyệt mình như vậy; thường ngày bọn trẻ khóc sẽ đau lòng không thôi; nhưng giờ cô ấy lại thờ ơ, rồi cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao cô ấy lại biến thành như vậy?

“Vũ nhi, đi nghe giảng bài không bằng ở nhà nghỉ vài ngày. Gần đây tinh thần em không được tốt.” Trạc Thác cho rằng cô vì khóa học mà trở nên mệt mỏi.

“Cút ngay đi, chán chết.” Bỗng nhiên Tư Vũ lớn tiếng quát mắng.

Trạc Thác ngạc nhiên, gương mặt nhanh chóng trở nên trầm xuống, anh lặng yên nhìn cô một cái sau đó yên lặng nằm xuống không hề lên tiếng.

Đến khi Tiểu Duệ lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ, Tư Vũ lại một lần nữa đem bé thả lại trên chiếc giường nhỏ, đắp kín màn sau đó mới rón rén trở lại bên giường lớn. Nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh với hai con mắt nhắm nghiền, cô không khỏi nghĩ đêm nay mình rất thất thường. Đây là lần đầu tiên mình cự tuyệt anh như vậy, nhớ lại những lời nói nặng nề lộn xộn lúc nãy, cô không tự chủ mà vuốt ve khuôn mặt của anh, sau một hồi mới nằm xuống.

Đến khi người nằm bên cạnh truyền đến những tiếng hít thở vững vàng, Trạc Thác mới mở to mắt, quay đầu lại nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang ngủ, anh không biết đắm chìm.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 58

“Cậu không sao chứ?” Nghe thoáng qua giọng nam nhân quen thuộc, Tư Vũ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất đành phải ngửa mặt lên, vừa thấy hấn thì hoa dung thất sắc.

“Tôi....Bạn....Thực xin lỗi!” Khuôn mặt Lý Trọng Lâm đầy sự xấu hổ cùng đau lòng “Tôi không phải muốn dây dưa với cậu, mà là.....Mà là lần đầu tiên nói lời xin lỗi với bạn, không phải tôi là, là....Là bạn học trên chộc tôi.”

“À?” Tư Vũ lại kinh ngạc, ngơ ngác nhìn anh ta, cô đang nghĩ không biết có nên tin tưởng anh ta hay không.

“Xin lỗi đã mang lại phiền phức cho bạn, tôi không dám hy vọng xa vời đến sự tha thứ của bạn, chỉ là muốn cho bạn biết rằng tuy tôi thích bạn nhưng tuyệt đối sẽ không trở nên đáng ghét như trong tưởng tượng của bạn đâu.” Thấy cô đầy vẻ hoài nghi, khuôn mặt tuấn tú của Lý Trọng Lâm trở nên ảm đạm “Tôi....Tôi đi trước.”

Thấy qua bóng lưng cô đơn, Tư Vũ đành gọi anh ta lại “Lý....Này....Đợi chút!”

Thấy anh ta quay đầu lại, Tư Vũ nhìn anh ta thản nhiên cười “Tôi tin bạn!”

Đẹp quá! Lý Trọng Lâm trở nên ngây người, đến khi Tư Vũ gọi anh ta thêm một lần nữa mới hoàn hồn trở lại, anh ta ngồi xổm xuống giúp cô nhặt lại những tập tranh trên mặt đất “Cám ơn bạn đã tin tưởng tôi, tôi rất vui mừng, rất kích động, tôi.....”

Đại khái là sự vui sướng của anh ta bao trùm lên tâm tư nặng nề của Tư Vũ khiến cô cũng trở nên vui lây “Thực xin lỗi, đã từng nghĩ những chuyện không hay về bạn!”

“Không, là tôi không đúng! Nếu như không phải tôi không kìm được lòng thích bạn, bọn họ sẽ không có cơ hội để chọc ghẹo như vậy; là do bản thân ta si tâm vọng tưởng, bạn hoàn mỹ như vậy, người như tôi làm sao có tư cách để thích bạn chứ.”

Tư Vũ tiếp tục mỉm cười an ủi anh ta “Thật ra, trong tình yêu không có sai trái, không có tư cách hay không có cản trở. Bạn có quyền yêu mến người khác, nhưng người khác cũng có quyền cự tuyệt bạn. Nhưng, nếu bạn yêu mến người khác quá sẽ mang đến cho họ những lo lắng và những phức tạp không đáng có. Tôi đã nói qua với bạn rằng tôi đã kết hôn, hơn nữa còn là mẹ của hai cậu nhóc. Cho nên, tình yêu của bạn sẽ tạo thành gánh nặng cho tôi.”

“Tôi hiểu được, tôi đã xem qua trên TV, bạn và Trạc tổng giám đốc đã kết hôn. Xin bạn yên tâm, tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không bao giờ mang đến những chuyện phức tạp cho bạn nữa.”

Tư Vũ gạt nhẹ đầu với anh ta sau đó tiếp tục thu thập tranh rồi đứng thẳng người lên.

“Đúng rồi, bạn cứ như vậy lên lớp, không.....Không sợ đám chó săn sao?”

“Không sợ. Nói thực thì đám chó săn đó không đáng giận như mọi người tưởng tượng, phần lớn giới truyền thông trước khi đăng tin đều có hỏi qua người đó, được họ cho phép rồi mới đưa tin. Nếu không họ không dám coi trời bằng vung như vậy, nói năng lung tung thì người trong cuộc có thể kiện họ vì tội vu khống.”

“À. Hóa ra là như vậy. Vậy là tốt rồi!” Lý Trọng Lâm bừng tỉnh đại ngộ, lo lắng cũng dần dần biến mất.

Hiểu lầm được hóa giải, tâm tình của mọi người đều trở nên sáng sủa. Họ vừa đi trên đường lớn Lục Ấm vừa tâm sự. Trước mặt những người qua lại trên đường đều nhìn họ với ánh mắt chăm chăm đầy ngưỡng mộ và hiếu kỳ.

“Tư Vũ.....Tư Vũ.....” Một hồi tiếng gọi dồn dập từ phía sau truyền đến, Tư Vũ quay lại, hóa ra là Mục Thuần.

Mục Thuần thở hồng hộc chạy đến trước mặt cô, nhìn thấy người đi bên cạnh cô là Lý Trọng Lâm thì có hơi kinh ngạc một chút.

Lý Trọng Lâm vội vàng nói “Chào thầy Lương! Tư Vũ, tôi còn có việc phải đi trước, chuyện hôm nay thật cảm ơn bạn!” Nói xong, không chờ mọi người phản ứng liền chạy mất.

Thấy bóng dáng hấn dần rời xa, Mục Thuần lo lắng hỏi “Tư Vũ, tại sao anh ta lại đi cùng với em? Chẳng lẽ em bị hấn quấy rầy à?” Sau khi Tư Vũ tới nghe giảng khóa đầu tiên, Lý Trọng Lâm nhờ một vài nam sinh đến tỏ tình với cô, thân là thầy giáo của Tư Vũ khiêm bạn thân, Mục Thuần đối với chuyện này đương nhiên là đã từng nghe.

“Mục Thuần, anh đừng hiểu lầm, chúng tôi đi trên đường gặp phải nhau mà thôi. Đúng là lần trước em có trách lầm hấn về phong thư buồn nôn kia, nhưng không ngờ là do bạn học của hấn bày trò đùa dai.”

“À.” Mục Thuần lập tức hiểu được, sau đó lại chú ý tới Tư Vũ “Tư Vũ, gần đây em không sao chứ? Anh thấy em đi học thường xuyên ngủ gật, trạng thái tinh thần lại không tốt, nghe giảng bài cũng không hào hứng như trước nữa.”

Tư Vũ bỗng ngây ra một lúc, suy nghĩ một phen rồi quyết định đem những phức tạp trong lòng nói cho tri kỷ này biết “Mục Thuần, em cũng phát hiện ra vậy, gần đây em luôn rất mệt mỏi, không hề có bất cứ hứng thú với chuyện gì, tâm trạng luôn nóng nảy, chuyện đối với Trạc Thác em cũng không thể nhận được.”

Mục Thuần mặc cảm một hồi, chần chờ nói “Em. ....Không có chuyện gì với Trạc Thác chứ?”

Tư Vũ lắc đầu “Anh ấy vẫn yêu thương em như trước, nhưng em. .... Nhưng trong ý thức mình, em lại sinh ra cảm giác chán ghét và bài xích.”

Mục Thuần kinh hãi, gấp giọng hỏi cô “Em có cần đến bác sĩ hay không?”

“Em không bệnh thì đến bác sĩ làm gì?”

“Tư Vũ, ý anh không phải như thế, đột nhiên em trở nên khác thường, chắc chắn là có nguyên nhân. Nếu rảnh thì nên đến bác sĩ tâm lý khám xem.”

“Anh nói. ....tâm trạng của em có vấn đề ư?” Tư Vũ hét to.

“Anh... Ý anh không phải như thế. Nhiều khi, cảnh vật xung quanh rất có ảnh hưởng đối với tâm tình của con người, vấn đề này cũng thuộc về tâm lý.”

“À!” Tư Vũ trở lại bình thường, nhưng cô không có ý định nghe anh nói tiếp... bởi cô cảm thấy nếu gặp bác sĩ tâm lý thì tức là tinh thần có vấn đề, cô không thể tin rằng mình lại có chứng ngại về phương diện này.

Mục Thuần không hề lên tiếng chỉ lẳng lặng nhìn cô lo lắng. Đến khi anh ý thức được phải lên lớp, anh mới cùng cô đi về hướng phòng học.

“Vũ nhi, đã về rồi à?” Tư Vũ vừa bước vào cửa, phát hiện ra giờ phút này đáng lẽ Trạc Thác phải ở công ty, nhưng giờ anh lại xuất hiện ở nhà.

Cô ngỡ ngàng một chút, sau đó cao hứng đến gần anh “Sao anh về sớm thế?”

“Công ty không có việc gì, xử lý xong xuôi hết nên anh về nhà. Trong lòng chỉ nghĩ đến em và bọn trẻ, mà đặc biệt hơn cả là em.”

Trong lòng Tư Vũ trở nên sung sướng, khuôn mặt trở nên ửng hồng, mái đầu dài tựa vào lồng ngực cường tráng của anh.

Thấy cô không bài xích mình như bình thường, Trạc Thác vô cùng vui mừng, anh kích động chăm chú ôm chăm lấy cô, không ngừng hôn lên mái tóc, liên tục níu non “Vũ nhi, bảo bối của anh. ....”

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trạc Thác định mang Tư Vũ ra ngoại đi chơi ngoại thành nửa ngày, nên đành nhờ bà Thắm trông bọn trẻ giúp.

Con gái và con rể mấy ngày lạnh nhạt với nhau, bà Thắm đã nghĩ khó có cơ hội để họ có hứng đi chơi như vậy nên đương nhiên bà rất vui, còn đề nghị tới nay họ đừng về.

Đến khi bọn trẻ chìm vào giấc ngủ, Tư Vũ mới theo Trạc Thác rời khỏi nhà.

Bầu trời trong sáng sáng sủa, nước biển màu xanh lam trong vắt, gió biển như thấm vào lòng người.

Tư Vũ đi chân trần trên cát, tâm trạng dường như rất thoải mái. Mat mẫn là hôm nay không có mặt trời, hiện giờ đã là gần hoàng hôn rồi, nếu không cặp chân nhỏ trắng nõn của cô có thể đã bị phỏng trên cát rồi.

Trạc Thác cũng cõm bỏ giày đi cạnh bên cô, cùng cô thưởng thức cảm giác tuyệt vời này.

“Không ngờ rằng không khí ở đây lại tốt như vậy, Vũ nhi, rốt cục anh cũng hiểu được tại sao em lại yêu thích nơi này đến như vậy.”

Khỏe miệng Tư Vũ cười vui “Đúng vậy, nhìn ra biển cả rộng lớn, anh sẽ thấy mình nhỏ bé cỡ nào, nội tâm dù có phiền não đến đâu cũng không đủ nhắc tới.”

“Chỉ cần em thích, từ nay về sau anh sẽ thường xuyên cùng em đến đây.”

“Hừ, chính mình không hiểu được, nhìn xem anh đã nói vĩ đại như vậy rồi.”

Thấy cô lại nhớ về quá khứ dĩ vãng, Trạc Thác vui mừng không thôi. Gần đây, anh thấy cô đã thay đổi, tâm trạng luôn trở nên buồn bực, luôn tránh né mình và bọn trẻ. Nếu như không phải do cô uống thuốc di Bảo tặng, anh còn tưởng rằng cô mắc chứng buồn bực sau khi sinh. Không có thời gian sung sướng, anh không hề cảm thấy bình thường, tất cả đều kém với việc cô vui vẻ.

Hôm nay, vốn dĩ có hơn một trăm điều muốn nói, có thể do anh ở công ty đứng ngồi không yên, trong lòng luôn nghĩ đến cô, lo lắng cho sự khác biệt của cô, vì vậy anh không do dự phân phó Trương Thiên Minh thay mặt mình nói bản hiệp ước và bản hợp đồng, còn mình vì ngay lập tức trở về nhà. Sự thật chứng minh rằng, lựa chọn của mình là chính xác, sự vui mừng của cô đáng giá hơn gấp trăm ngàn lần.

“Thác, anh có nghe thấy không? Có tiếng trẻ con khóc.” Tur Vũ đột nhiên dừng bước.

Trạc Thác nhìn quanh bốn phía đều trống rỗng, buồn bực trả lời “Không có, Vũ nhi, em làm sao vậy?”

Tur Vũ ngừng thở, sau đó lại tiếp tục nói “Bọn trẻ, chúng đang khóc!”

“Vũ nhi, em nghe nhầm rồi, bọn trẻ đang ngủ ở nhà.” Trạc Thác vội vàng ôm chặt lấy cô.

“Không, là chúng, anh xem xem, chúng đang ở đó.” Cô vừa nói vừa chỉ về phía mặt biển, sau đó nhấc chân lên bước đi.

Trạc Thác kinh hãi nhanh chóng giữ chặt lấy cô “Vũ nhi, em làm sao vậy? Ngoan nào, em nghe nhầm rồi, ở đó không có gì cả.”

“Đồ tồi, thả tôi ra, tôi muốn ôm bọn trẻ.” Tur Vũ giãy dụa khóc lớn.

Trạc Thác lo lắng, hoảng hốt, anh nghi ngờ nhìn biểu hiện của cô, trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Vũ nhi lại sinh ra ảo giác như vậy. Anh cảm thấy mặt biển trắng xóa hết sức quái lạ, anh rất muốn đem cô rời xa khỏi nơi này.

“Vũ nhi, bọn trẻ đang ở nhà, chúng dậy rồi, đang đòi bú sữa mẹ kìa, chúng ta mau về thôi.” Không nói thêm lời nào, anh kéo cô rời khỏi.

“Không cần!” Tur Vũ dùng hết sức gạt khỏi tay anh, đôi mắt oán hận trừng trừng “Đồ ma quỷ, do nguoi nên bọn trẻ mới rời khỏi tao, bây giờ nguoi lại muốn chia rẽ bọn tao, nguoi là người xấu, đáng chết!”

Thấy hai chân cô dính vào mặt nước, trong lòng Trạc Thác vội dâng lên sự sợ hãi, không bèn mẫn đến sự nghi ngờ, anh vội vàng chạy đến ôm chặt lấy cô. Cơ thể Tur Vũ giãy dụa điên cuồng. Bất đắc dĩ anh đành đánh nhẹ một cái sau lưng cô, Tur Vũ lập tức ngắt đi trong lòng anh.

Thấy khuôn mặt tràn đầy nước mắt, khuôn mặt thì u sầu, Trạc Thác đau lòng không thôi, anh ôn nhu vuốt lên cặp lông mày đang nhíu lại của cô sau đó nhẹ nhàng hôn xuống, cuối cùng anh ôm cô hướng đến xe trên bờ biển đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 59

Trạc Thác vừa lái xe vừa bấm số điện thoại của Triệu Đông Nghi.

“Đông Nghi, bây giờ cậu lập tức đến nhà tớ một chuyến.”

“Tớ còn đang ở Italy. Làm sao vậy?”

“Không phải nói hôm trước trở về rồi sao?” Ngữ khí Trạc Thác càng thêm bối rối.

“Y học nghiên cứu và thảo luận kéo dài rồi, không chừng một tuần lễ sau tớ mới có thể trở về được. Đúng rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tur Vũ, cô ấy.....” Trạc Thác kể lại việc lúc nãy đơn giản cho anh nghe một lần.

“Là như vậy sao. Tớ sẽ nhờ một bác sĩ khác đến nhà cậu. Cứ về trước đi, tớ sẽ gọi lại cho cậu sau.”

“Ừ! Nhanh lên!” Trạc Thác cúp máy, đầu ngoái lại phía sau, tâm ý hoảng loạn.

Ước chừng khoảng năm phút sau, điện thoại của anh lại vang lên, Trạc Thác không chờ đợi được ấn nút trả lời.

“Kevin, tôi là bác sĩ Thái, tầm nửa giờ sau tôi sẽ tới nhà cậu.”

“Ừ! Cảm ơn.” Cúp điện thoại, Trạc Thác giẫm căng chân ga, chiếc xe Mercedes-Benz nhanh chóng liếc trên đường cái.

“Tiểu Vũ? Tiểu Vũ.....” Thấy con gái mình ngất xỉu trong lòng Trạc Thác, ông bà Thầm lòng nóng như lửa đốt, vừa vui mừng tiễn họ ra khỏi cửa mấy tiếng thôi mà trở về đã lại thế này.

Trạc Thác ôm cô đi đến phòng ngủ mới buông thả.

Lúc này bác sĩ Thái cũng vừa mới đến. Cô ta ước chừng khoảng ba mươi tuổi, là do Đông Nghi giới thiệu tới nên Trạc Thác yên tâm để cô khám chữa bệnh.

Sau khi kiểm tra, cô báo cáo với Trạc Thác “Trạc tiên sinh, phu nhân không có vấn đề gì, đột nhiên hôn mê là do thân thể quá mệt mỏi.”

“Nhưng. ....Gần đây cô ấy rất lạ, không có hứng thú với ăn uống, tinh thần không yên, tính khí nóng nảy, hơn nữa dường như không hề có hứng thú với mọi thứ, đây là nguyên nhân gì?”

“A. ....” Ánh mắt bác sĩ Thái chợt lóe lên rồi lại nói tiếp “Cô ấy vừa sinh cách đây không lâu, tâm lý cùng sinh lý không chừng cũng đã có chút thay đổi, đây cũng là chứng hậu sản u buồn bình thường thôi.”

Trạc Thác vừa nghe lập tức trở nên kinh hãi. Làm sao có thể, không phải Vũ nhi đã uống thuốc di Bảo tống rồi sao? Đã thế tại sao lại như vậy. Anh vội vàng lấy một lọ gì đó trong ngăn kéo ra đưa cho bác sĩ Thái “Vợ tôi thường uống thuốc này, tuyệt đối không có khả năng mắc chứng bệnh đó.”

Bác sĩ Thái nhận lấy rồi nhìn một chút, nói “Không sai, đây chính là thuốc do bác sĩ Smith ở Anh Quốc nghiên cứu chế tạo, dùng thuốc này để ngăn chặn chứng buồn bực. Nhưng thuốc này không phải đều có thể phù hợp với tất cả người bệnh, khiến cho phu nhân phát sinh chuyện này có thể là do trong cơ thể cô ấy bài xích loại thuốc này. Bởi vậy, thuốc này đối với cô ấy mà nói chỉ là một loại vitamin bình thường.”

Trạc Thác ngây người ra như phỗng, trời ạ, khó trách Vũ nhi dạo này lại thay đổi lớn như vậy, hóa ra là do chứng bệnh u buồn đó. Ayy, tất cả đều là do mình cho rằng lọ thuốc mà di Bảo cho là tiên đan, nếu như có thể để ý sớm hơn một chút, Vũ nhi sẽ không nghiêm trọng như bây giờ. Nhớ đến bộ dạng thống khổ của cô ở bờ biển, lòng anh lại đau như cắt.

“Bác sĩ, vậy làm phiền cô kê cho cô ấy một đơn thuốc có được không?” Bà Thẩm nghe nói con gái mắc chứng bệnh này thì trở nên nóng vội.

Bác sĩ Thái gửi cho bà một ánh mắt an ủi “Bác yên tâm, bác sĩ Triệu đã thông báo rồi, tôi nhất định sẽ cố gắng làm cho ấy nhanh chóng khá hơn.”

Bác sĩ Thái rời khỏi, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc, lo lắng.

Chiều đó, bác sĩ Thái lại tới một chuyến, cô mang thuốc đến đưa cho Trạc Thác, dặn dò anh phải cho Tư Vũ uống thuốc dùng thuốc như thế nào sau đó mới rời đi.

Mãi đến lúc hoàng hôn, Tư Vũ mới tỉnh lại. Khi cô thấy người canh giữ trước giường, Trạc Thác với vẻ mặt đầy mệt mỏi và ân cần thì buồn bực hỏi “Thác, anh làm sao vậy?”

Lại một lần nữa nhìn đôi mắt to sáng ngời này, lại một lần nữa được nghe tiếng cô, Trạc Thác kích động, cúi người ôm lấy cô “Vũ nhi, cuối cùng em cũng tỉnh rồi, cuối cùng cũng đã tỉnh.”

“Thác. ....Đã xảy ra chuyện gì vậy? Chúng ta không ra biển chơi sao? Em. ....tại sao lại ở trên giường thế này?”

Trạc Thác buông cô ra, bình tĩnh nhìn cô nói “Vũ nhi, em đang đi trên bờ biển rồi té xỉu, bác sĩ đã đến giúp em kiểm tra, nói em. ....Nói em mắc chứng bệnh hậu sản u buồn.” Thấy vẻ mặt đầy kinh hoàng của cô, anh an ủi “Nhưng em yên tâm, Đông Nghị đã nhờ bác sĩ cấp thuốc rồi, em chỉ cần uống thuốc đúng giờ, sẽ rất nhanh khỏi bệnh.”

Tư Vũ ngơ người ra. Hóa ra nguyên nhân mình trở nên khác thường, trở nên quái dị là vì chứng bệnh này. “Thác, có phải là tinh thần em có vấn đề không? Có phải em mắc bệnh tâm thần không?” Đột nhiên cô ngồi xuống, kích động cầm lấy hai tay Trạc Thác la hét.

Trạc Thác vội vàng ổn định cô “Đồ ngốc, không được nghĩ vậy, cái gì mà tâm thần. Chỉ là tâm tình em có điểm bất ổn mà thôi, huống hồ, bác sĩ cũng đã nói, hiện giờ là giao đoạn đầu nên không có việc gì, tất cả mọi người đều bên cạnh em vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Nhưng. ....”

Trạc Thác duỗi ngón tay dài ra vuốt ve bờ môi cô “Đừng suy nghĩ quá nhiều, hiện giờ em phải buông lỏng tâm trạng, sẽ rất nhanh cảm thấy khá hơn.” Anh đem cô ôm chặt vào lồng ngực, gương mặt che kín biểu lộ nghiêm trọng, hóa ra anh và ông bà Thẩm đều đã biết, bệnh của Vũ nhi vô cùng nghiêm trọng, vì cô đã sinh ra ảo giác và ảo tưởng.

Mấy ngày sau đó, mọi người ở nhà cùng Trạc Thác hết sức chăm sóc cho Tư Vũ, thêm vào đó là thuốc do bác sĩ Thái kê đơn nên tâm tình của Tư Vũ có nhiều biến chuyển tốt đẹp hơn trước kia. Trước kia luôn luôn khổ cực nhăn mặt, dạo này nụ cười cũng luôn thường trực trên môi cô; đối với Trạc Thác không còn hờ hững nữa, tất cả đều là tấm chân tình, đối với bọn trẻ thì hết mực yêu thương.

Nhờ mọi người đến khuyên bảo nên cô tạm thời dừng việc đi nghe giảng bài ở khoa mỹ thuật tạo hình, Mục Thuần có tới hỏi thăm cô hai lần, lần nào cũng kể cho cô nghe những chuyện lý thú ở trường học, vừa mới bắt đầu Trạc Thác còn hơi có thành kiến, nhưng thấy cô hiện lên vẻ mặt đầy hứng thú nên anh cũng đành thôi.

Hôm nay Tư Đồ Thụy cũng tới, Trạc Thác nghiêm mặt ngồi yên ở một bên, chăm chú nhìn chăm chăm họ.

“Tư Vũ, không ngờ rằng em lại mắc chứng bệnh này, khi anh nghe được câu chuyện của bác gái mà suýt bị hù chết.” Tư Vũ Thụy quan tâm nói “Đúng rồi, hay để anh giới thiệu bác sĩ cho em, ông ấy đối với chứng bệnh này rất có kinh nghiệm.”

“Không cần! Ngươi cố tình rồi!” Trạc Thác lập tức lên tiếng từ chối.

“Thác ~ ~ ~” Thấy anh như ăn phải thuốc nổ, Tư Vũ không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn lên nũng nịu sáng giọng “Sao chứ, đó là tấm lòng của A Thụy mà.”

Trạc Thác vẫn nghiêm mặt, còn Tư Đồ Thụy thì cười khò.

Lúc này chuông cửa lại vang lên, là Tĩnh Di.

Tĩnh Di vừa bước vào cửa, nhìn thấy Tư Đồ Thụy thì sững người, sau đó như không có chuyện gì xảy ra, đến trước mặt Tư Vũ “Chị, không sao chứ?”

Tư Vũ mỉm cười nhìn cô “Ta không sao, cảm ơn.” Sau đó lúng túng nhìn về phía mọi người “Chị thấy mình thật vô dụng, chỉ là việc con con mà phải khiến mọi người lo lắng và vất vả rồi.”

“Đó là vì chúng ta là bạn bè, là người một nhà mà.” Tư Vũ Thụy và Tĩnh Di không hẹn mà cùng nhau lên tiếng.

Trạc Thác và Tư Vũ đều nhìn hai người họ, còn họ thì liếc xéo lẫn nhau.

“Đúng rồi Tiểu Di, tại sao không đưa Tiểu Ngạn tới? Đã lâu không được gặp thằng bé, dạo này vẫn tốt chứ?” Tư Vũ là người đầu tiên phá tan cục diện cổ quái này.

“À, nó có la hét đòi theo, nói muốn gặp Tiểu Duệ. Nhưng em sợ nó quấy rầy đến chị nên để cho bà Thu gần nhà trông dùm”

“Em phải mang bé đến chơi chứ.” Nói xong, khoe miệng Tư Vũ có chút nhếch lên “Nghĩ đến bé chơi cùng bọn Tiểu Duệ thì...chị chỉ muốn cười thôi.”

“Tư Vũ, họ nói gì đó?” Tư Đồ Thụy gấp giọng hỏi.

Tư Vũ nhìn anh sau đó mới trả lời “Ngày đó Tiểu Duệ và Tiểu Huyền đói bụng đến phát khóc, bé nói với bọn trẻ rằng đừng tưởng chúng lớn lên giống cha nuôi thì có thể là hết, cha nuôi là thứ một, ta là thứ hai, sau đó mới đến lượt hai người.”

Nói xong Tư Vũ liền cười thành tiếng, Trạc Thác và Tĩnh Di cũng mỉm cười.

Trên mặt Tư Đồ Thụy đầy vẻ kinh ngạc, không tự chủ mà hỏi ra “Ông trời của ta, nó....Nó quá tự cao tự đại rồi...” Bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén nhìn về phía mình, Tư Đồ Thụy liền dừng lại những lời nói tiếp theo, buồn bực hỏi: “Tôi.....Tôi không có giáng chức ý tứ của nó, tôi.....thật thoải thật thuyết mà thôi.”

“Anh không nói không ai bảo anh cầm đầu!” Tĩnh Di lại hung dữ tròn trừng mắt nhìn anh vài lần.

Tư Vũ nhìn qua họ cảm thán “Tĩnh Di, chị rất buồn, tại sao lần nào gặp nhau hai người đều muốn nóng nảy xong việc? Em đối xử rất tốt đối với mọi người, nhưng tại sao đối với A Thụy lại.....”

“Đúng, không thể giải thích được, cứ như ta thiếu nợ gì cô vậy.” Tư Đồ Thụy cũng phàn nàn theo “Bề ngoài rõ ràng là ôn nhu lòng người, không ngờ rằng tính tình lại cổ quái như vậy, không chừng từ nay về sau chẳng đàn ông nào dám cưới cô nữa.”

“Dù không ai muốn tôi cũng không thèm lấy anh đâu mà lo.”

“Tốt nhất là nên như vậy!”

“Anh.....” Thấy anh một bộ dạng né tránh thoái mái, Tĩnh Di chán nản nắm lấy chiếc đệm bên người ném thẳng về phía anh.

“Oa.....” Tư Đồ Thụy vừa xoa đầu vừa kêu đau “Đồ đàn bà thô lỗ, dã man. Khó trách ba của Tiểu Ngạn không nhớ cô; nếu là ta, ta cũng sẽ sớm bỏ trốn thôi.”

“Phanh!” Trên đầu Tư Đồ Thụy lại xuất hiện một cái gối màu hồng.

“Tiểu Di!” Trạc Thác và Tư Vũ đều đứng lên khuyên can.

Cuối cùng mọi người đều đã bình tĩnh trở lại.

Vừa đúng lúc Tư Đồ Thụy có một cuộc điện thoại, sau đó liền vội vàng bái biệt Tư Vũ và Trạc Thác. Vừa bước ra khỏi cửa, anh vẫn không cam lòng nhìn Tĩnh Di nói một câu “Hồ cái!”

Lần này vừa mắng xong anh lập tức lao ra khỏi phòng, cuối cùng cũng có thể tránh được cô ta.

Tư Vũ an ủi Tĩnh Di đang không ngừng khóc nức nở “Tiểu Di, A Thụy nói đùa thôi, chắc chắn anh ấy không cố ý đâu, em đừng để bụng nhé.”

“Chán ghét, em nguyện rửa hần cả đời đương quang côn.” Nghĩ đến việc hần ta không chút suy nghĩ nào mà ghét bỏ chính mình, cô liền trở nên phẫn nộ.

“Tiểu Di, đừng khóc nữa, tên tiểu tử Tư Đồ Thụy kia thật sự đáng ghét, để anh phái người đánh cho hần một trận.”

“Thác ~ ~ ~ ~” Tư Vũ trừng mắt nhìn anh.

Một lúc sau Tĩnh Di ngừng khóc, nhìn Trạc Thác lúng túng hỏi “A Thác, anh.....thực sự muốn phái người giáo huấn hần?”

“Em có muốn báo thù không?”

“Em.....” Tĩnh Di do dự một hồi, nói “Có. Nếu tính toán thì em không bằng đồ ngu ngốc.....khinh thường không thèm chấp vật.”

“Ừ, em muốn thế nào thì như vậy đi.” Trạc Thác thâm thõ phào nhẹ nhõm. Thật ra, những lời vừa rồi nói ra chỉ để cô ngừng khóc thôi, anh đang lo nếu Tĩnh Di thật sự muốn trả thù thì.....không biết nên làm thế nào. Hôm nay xem ra sau cơn mưa trời lại sáng.

Tư Vũ thâm trầm nhìn Tĩnh Di, trong lòng đoán thêm được không ít chuyện, quả nhiên như cô đoán, Tiểu Di và Tư Đồ Thụy chắc chắn là có chuyện gì đó.

Sau khi mọi chuyện trở lại bình thường, trong nội tâm Tư Vũ ghen ngào lại nảy ra ý tưởng, vì vậy cô lại bắt đầu đến trường nghe giảng bài. Trạc Thác đối với chuyện này cũng không phản đối, còn thường xuyên đưa cô đến trường học. Dù cho có vướng phải hội nghị gì cũng đều hoãn lại, đối với anh bà xã luôn là quan trọng nhất.

Xe dừng lại trước cửa học viện mỹ thuật, Trạc Thác dời mắt đến gần mặt Tư Vũ, hơi chút bên cạnh. Tư Vũ đang dí hóm cười rồi hôn nhẹ lên má phải của anh một chút. Cô còn chưa kịp thu hồi miệng thì hai khóe môi trườn xuống, đầu tiên là nhẹ nhàng, sau đó là say mê khi anh hôn hít.

Khuôn mặt cô đỏ ửng nhìn cảnh tượng bên ngoài, giấy dựa chuẩn bị đứng dậy.

Trạc Thác đề cô ra “Đồ ngốc, người bên ngoài không thể nhìn thấy chúng ta đâu.”

Cuối cùng cũng có thể thả lỏng người, nhưng trễ giờ rồi nên cô vội vàng thoát khỏi lòng anh “Thác, muộn rồi, em phải đi.”

Cuối cùng Trạc Thác đành hôn một cái xuống đôi môi đỏ mọng của cô, đôi mắt nhu tình đủ chìm chết một người “Nhớ rằng đừng quá sức quá nhé.”

“Vâng.....Anh cũng vậy!” Tư Vũ nói xong, mở cửa xe, cực kỳ lao nhanh ra khỏi cửa chính.

Đến khi thân hình chậm rãi rời khỏi tầm mắt mình, Trạc Thác mới cười nhẹ, nhẹ nhàng giẫm chân ga chậm rãi hướng về phía trước.

“Thâm Tư Vũ!”

Vừa học xong một khóa, Tư Vũ đang ôm tập tranh trong tay đi trên đường thì đột nhiên một giọng nữ lạ gọi lớn làm cô quay người lại.

Viên Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Tư Vũ, khóe miệng hiện lên sự khó hiểu, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cô.

“Xin hỏi.....Cô gọi tôi sao?” Tư Vũ nghi ngờ.

“Sao thế? Gã cho người có nhiều tiền nên giờ không còn nhận được người quen cũ sao?” Nghĩ khi có điểm bén nhọn càn chứa vài tia đổ kỵ.

Tư Vũ càng nghi ngờ, cẩn thận nhìn cô ta, cuối cùng cũng nhớ ra...là cô ta!

“Ha ha, cuối cùng cũng nghĩ ra rồi hả? Cũng khó trách, trong đầu cậu bây giờ chỉ có chồng và bọn trẻ, những người khác đối với cậu cũng chẳng quan trọng gì.”

“Ý gì chứ?” Tư Vũ lạnh nhạt hỏi. Cô vĩnh viễn không thể quên, năm đó chính người phụ nữ này đã lăng nhục mình trước mặt bao nhiêu người như thế nào, tuy nhiên đó là một hôn lễ không tình nguyện, nếu như không phải do cô ta thì ba mẹ mình sẽ không phải hổ thẹn, tập đoàn Thẩm Thị sẽ không tan rã, chân bố mình cũng sẽ không sao.

“Sao mà phải hung dữ vậy chứ?” Viên Thiên cười lạnh một tiếng “Lại nói tiếp, tôi xem như là quý nhân đó, nếu như không phải tôi năm đó ngăn cản cậu và Tư Đồ Thụy kết hôn thì bây giờ sao cậu có thể trở thành bà Trạc được, sao có thể khiến phụ nữ trên toàn thế giới ngưỡng mộ hôn lễ đó được, tại sao lại có hai đứa trẻ ai gặp cũng thích được.” Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt trang điểm đậm đặc cười lạnh một phát.

Mặt Tư Vũ không hề thay đổi liếc mắt nhìn cô ta, sau đó tiếp tục bước đi mà không thèm để ý đến cô ả.

“Đứng lại!” Viên Thiên lập tức ngăn cản cô, thấy cô vẫn tiếp tục bước đi, vội vàng hô to “Đi nhanh như vậy có phải là sợ tôi biết cậu bị bệnh không?”

Vừa nghe đến ba chữ “Cậu có bệnh” kia, Tư Vũ đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nói “Viên Thiên, tôi và cậu gần đây không có oán thù gì, hơn nữa, tôi cũng không muốn có bất cứ liên quan gì với cậu nên xin đừng làm phiền tôi nữa.”

“Hừ, nói được tốt hơn nghe chứ sao.” Viên Thiên lại đến gần cô “Nhưng, nếu cậu là người bình thường thì tôi sẽ mặc kệ.....có điều, cậu có bệnh.”

“Cô mới là người có bệnh!” Tư Vũ nổi giận quát mắng.

“Ha ha, tôi hiểu rồi, tôi biết bình thường những người có bệnh đều phủ nhận bệnh tình của họ, cậu biết mình bị bệnh sao?” Viên Thiên không hề có ý tốt

nhìn cô, sau đó chỉ lên đầu mình nói “Nơi này có bệnh, tinh thần cậu đang có vấn đề!”

“Cô nói vậy, tinh thần cô mới có vấn đề, tâm lý có vấn đề. Cô mắc bệnh tâm thần.”

Viên Thiên hài lòng nhìn sự tức giận của cô “Nếu để cho người ngoài biết được vợ của Trạc tổng giám đốc mắc bệnh tâm thần thì cậu nghĩ sao? Đồng tình? Tiếc hận? Đắc ý hay là thoải mái? Ha ha ha ha ha.”

“Cô.....” Tư Vũ hung hăng trừng mắt. Lúc này, Tư Vũ phát hiện ánh mắt mình đang dừng lại không phải trước bộ mặt cười đến toàn thân rung động của Viên Thiên, mà là một khuôn mặt ma quỷ dữ tợn, cô lấy một tay ôm đầu, một tay vung đánh trúng “Bỏ ra, cút đi, cứu mạng, cứu tôi với.”

Những học sinh đi ngang qua cũng tò mò nhìn cô, Viên Thiên thấy mình đã đạt được mục đích rồi liền cười khinh miệt, vui sướng rời đi. Để lại một Tư Vũ ngồi chồm hổm trên mặt đất, thần sắc kích động mà không khống chế được.

“Tư Vũ!” Đúng lúc Lý Trọng Lâm đang trên đường trở về nhà, đột nhiên thấy Tư Vũ thần sắc không khống chế được nên chạy nhanh tới.

“Cút ngay, tôi không có bệnh, tôi không bị tâm thần. Người vu oan cho ta, vu oan cho ta.....” Tư Vũ đã sớm mất đi lý trí, cô hoàn toàn chìm sâu vào thế giới của chính mình.

“Tư Vũ.....” Lý Trọng Lâm nóng vội và bối rối, tại sao cô ấy lại trở nên như vậy, vừa rồi khi đi học cô ấy vẫn còn khá tốt mà, tại sao thoáng một cái đã biến thành như vậy.

“Buông cô ấy ra!” Nghe thấy một tiếng nói lạnh như băng, tiếp đó là khuôn mặt âm trầm của Trạc Thác xông tới đầu Lý Trọng Lâm ra, nhẹ nhàng ôm lấy Tư Vũ “Vũ nhi, làm sao vậy, em không sao chứ?”

“Không, tinh thần ta không có vấn đề, ta không có bệnh, ta thật sự không có bệnh!” Hai mắt Tư Vũ ngậy ngốc không ngừng nỉ non.

Trạc Thác thấy thế, ánh mắt phần nộ đầy oán hận bắn về phía Lý Trọng Lâm “Người là ai? Người đã làm gì cô ấy?”

“Tôi.....Tôi không có, tôi vừa đi qua thì thấy cô ấy như vậy, vốn định xem cô ấy có chuyện gì xảy ra không thôi mà.”

Trạc Thác bán tín bán nghi, quay lại nhìn người trong lòng, sau đó trong lòng trở nên chấn động, chẳng lẽ.....Chẳng lẽ Tư Vũ cô ấy lại.....Làm sao có thể được, không phải bác sĩ Thái đã kê thuốc rồi sao? Mấy hôm trước còn rất bình thường, tại sao bây giờ đột nhiên lại biến thành như vậy được? Anh sợ hãi nhanh chóng ôm cô bước về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 60

“Thế nào rồi Đông Nghị, Vũ nhi sao rồi?” Trạc Thác dò hỏi người đang kiểm tra cho Tư Vũ.

Sắc mặt Triệu Đông Nghị trở nên nghiêm trọng, nhìn anh phát tay không trả lời.

“A Thác, trước tiên con bình tĩnh lại đã, để cho bác sĩ Triệu chăm chú kiểm tra.” Ông Thảm mặt mày cũng đau nhức.

“Ba bảo con bình tĩnh lại ư, làm sao được? Tại sao tự nhiên lại phát tác.” Trạc Thác cơ hồ muốn phát điên lên.

Cuối cùng Triệu Đông Nghị cũng rời khỏi người Tư Vũ, anh thở dài “Kevin, Tư Vũ có chứng bệnh hậm hực, hơn nữa đã đến giai đoạn bốn rồi.”

“Lần trước không phải bác sĩ Thái đã kê thuốc rồi sao? Tại sao lại càng trở nên nghiêm trọng như vậy?”

Triệu Đông Nghị cầm lên hai chai thuốc, thần sắc cực kỳ nghiêm túc “Tớ nghĩ hai chai thuốc này có vấn đề. Trước hết để tớ cảm về bệnh viện xét nghiệm đã.” Anh cũng phải tìm bác sĩ Thái để hỏi xem, cô ấy rõ ràng là bác sĩ tâm lý thâm niên, tại sao lại có thể cho sai thuốc được.

Trạc Thác vừa nghe vừa kích động la hét “Không có khả năng một lọ di Bảo, một lọ là của bệnh viện cậu, làm sao có thể có vấn đề được.”

“Đừng kích động, chỉ là suy đoán của tớ mà thôi, may là còn thừa, tớ sẽ mau chóng kiểm tra kết quả.” Triệu Đông Nghị nhắm mắt hít sâu “Thuốc an thần ở phía sau, Tư Vũ sẽ tỉnh lại. Tớ về nhà trước đã.” Anh vừa xuống khỏi máy bay đã nhận được điện thoại của Trạc Thác, còn chưa kịp về nhà đã vội vàng tới đây rồi.

Thấy vẻ mặt của anh mệt mỏi không chịu nổi, Trạc Thác có tính lại đôi chút, xin lỗi nói “Thực xin lỗi, Đông Nghị.....”

Đông Nghị đặt tay lên bờ vai của anh “Khách khí gì chứ, không phải chúng ta là bạn tốt sao?”

Cuối cùng, sau khi nhận lời cảm ơn của mọi người, Đồng Nghị mới xách hành lý rời đi.

Ông bà Thắm mang bọn trẻ ra phòng khách, Trạc Thác thì trở lại phòng ngủ, thấy người đang nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền thì lòng đau như cắt.

“Vũ nhi, thực xin lỗi, anh đã từng đồng ý sẽ mang lại hạnh phúc bất tận cho em, nhưng chỉ mấy tháng thôi mà em lại xảy ra tình huống này, anh thật sự bất lực.”

“Bọn trẻ....Không....Đừng cướp bọn trẻ đi.” Đột nhiên, trong lúc ngủ say Tư Vũ thấp giọng nói mê, âm thanh đầy kích động cùng oán hận.

“Vũ nhi, tỉnh lại đi, Vũ nhi.....” Trạc Thác vô nhẹ khuôn mặt của cô.

Tư Vũ mở to mắt, khi cô thấy Trạc Thác xuất hiện trước mắt với đôi mắt dữ tợn, cô nhanh chóng vùng tay lên “Cút ngay, ma quỷ, ta ghét ngươi, ta hận ngươi.....”

“Vũ nhi.....” Trạc Thác hoảng hốt thống khổ, kinh ngạc nhìn cô.

Đón lấy Tư Vũ vừa khóc vừa cầu xin “Ngươi đừng lại gần, ta không có bệnh, ta thật sự không có bệnh.”

“Làm sao vậy?” Lúc này bà Thắm cũng đi đến.

Tư Vũ nhìn thấy bà như phát hiện miếng ván nổi trên mặt biển rộng mênh mông, lập tức rời khỏi rồi chạy tới trốn sau lưng bà la hét “Mẹ, mẹ nói cho anh ta biết, con không mắc bệnh tâm thần, bảo anh ta đừng dắt con đi. Mẹ~~~~~”

Bà Thắm khóc lớn, ôm chặt lấy cô khóc lóc thảm thiết “Tiểu Vũ, con của ta.”

Trạc Thác ngồi yên trên giường mặt xám như tro, tại sao có thể như vậy chứ? Vũ nhi làm sao có thể chán ghét mình như vậy, tại sao lại không nhận ra mình? Chẳng lẽ ông trời còn đang trừng phạt mình? Nếu thật là như vậy tại sao không dứt khoát đem khổ sở giáng xuống người mình, tại sao lại bắt VŨ nhi phải gánh chịu.

Trong văn phòng yên tĩnh, một khuôn mặt đầy sắc ám đang dựa vào chiếc ghế bằng da ngồi đối với một đôi mắt đen giống như ánh sao sáng nửa đêm, trong căn phòng này có vẻ lóng lánh đặc biệt, ngẫu nhiên rơi vào nhiều ánh sáng nhạt, đem gương mặt tuấn mỹ làm nổi bật lên đầy mỹ hoặc.

Sau khi Vũ nhi tỉnh, anh đã trở thành người ngoài, thậm chí còn là kẻ thù, cô ấy trở nên lạ lẫm đối với anh, luôn sợ hãi và thống hận, nhất cử nhất động luôn làm anh sợ đến vỡ mắt. Đúng như mong đợi, so với chết càng khó chịu hơn. Cuối cùng, để tâm lý của cô trở nên vững vàng, Đồng Nghị đề nghị anh rời khỏi tầm mắt cô ấy, tạm thời ly khai khỏi gia đình ấm áp và trở lại công ty.

Anh trở nên trầm tư, vừa buồn rầu, buồn bực và khó hiểu. Công văn vẫn nằm nguyên dưới đất, đèn văn phòng khác đã tắt đi và đóng chặt cửa, duy chỉ có mình ăn vẫn ngồi yên trên ghế mà không hề động đậy.

Đèn bỗng nhiên sáng lên làm cả văn phòng trở nên nhu hòa không ít.

“Kevin!” Viên Thiên chậm rãi đến trước mặt anh ân cần hỏi “Còn chưa về sao?”

Trạc Thác hoàn hồn lại, nhìn thấy cô đầu tiên là ngạc nhiên một chút, sau đó có chút giật mình thoáng nhếch môi “Muộn như vậy mà cô còn chưa tan tầm sao?”

“Đang chuẩn bị đi, nhưng lại nhớ đến có một bảng muốn giao cho Trương tiên sinh nên lại lên đây. Nhờ ánh đèn phía ngoài, đột nhiên nhìn thấy anh nên lên tiếng gọi. Anh không sao chứ, tại sao lại không mở đèn?”

Lạ thật, chỉ cần đầu óc tỉnh táo một chút là lại nghe thấy lời nói của cô có lỗi hổng, anh không mở đèn, người tựa trên ghế, cửa chính che đi người ở phía ngoài nên nếu như không đặc biệt chú ý thì sẽ không nhìn thấy. Nhưng lúc này tâm tư Trạc Thác đều ở trên người Tư Vũ nên không hề để tâm đến cô ta nói gì, thêm vào đó càng không có khả năng nghiêng cứu xem lời nói của cô ta có ý gì.

“Tôi.....Tôi đang suy nghĩ ít chuyện.” Anh nhìn cô một cái rồi hỏi “Đã quen với công việc chưa? Thật xin lỗi, gần đây trong nhà xảy ra ít chuyện nên đã quên mất.”

“Tôi vẫn tốt.” Viên Thiên cố tỏ ra thoải mái “Anh vẫn cảm thấy không đúng, di Bảo đã bảo anh chăm sóc tôi, nhưng việc nhà của anh vẫn quan trọng hơn. Tôi và các đồng nghiệp mới rất tốt với nhau, còn nhờ Trương tiên sinh dạy bảo nên không hề cảm thấy gì bất ổn.”

Trạc Thác thầm khen cô hào phóng nói “Chờ tôi đem công việc đi xử lý rồi nhất định sẽ nói chuyện với cô. Cô là cháu ngoại của di thì cũng như là em gái tôi, nghe trợ lý Trương nói cô rất có tiềm lực cho nên Trạc tôi tuyệt đối sẽ bồi đắp cho cô.”

Được anh khen nên Viên Thiên đỏ ửng mặt “Cám ơn Kevin.” Cô giả bộ do dự hỏi “Đúng rồi, anh vừa nói trong nhà phát sinh một vài vấn đề, có nghiêm trọng không?”

“À.....”

“Thực xin lỗi, nếu như không tiện thì cứ như tôi chưa hỏi qua cũng được.” Khuôn mặt Viên Thiến tràn đầy xin lỗi “Chỉ có điều di thường xuyên nói về anh nên tôi nghĩ tôi và anh cũng là có quan hệ.”

Trạc Thác vừa nghe lập tức nói toàn bộ tâm sự buồn khổ ra “Gần đây thân thể Tư Vũ có chút vấn đề, thường xuyên sinh ra ảo giác.”

“Hả? Không nghiêm trọng như vậy chứ? Người đoan trang như vậy làm sao có thể như thế được? Di còn nói với tôi rằng Tư Vũ rất ôn nhu, rất hiểu chuyện nữa mà.”

Trạc Thác thở dài “Tôi cũng vậy, cũng không rõ tại sao đột nhiên lại như vậy, nhìn thấy cả ngày cô ấy bị thống khổ tra tấn, trong lòng tôi như có vô số con dao găm sắc bén cắt đứt.”

Nhìn thấy biểu lộ đau lòng của anh với ánh mắt mê ly, ánh mắt sắc bén của Viên Thiến hiện lên một tia đồ kị nhưng sau đó liền nhanh biến mất, cô ôn nhu an ủi “Kevin, đừng như vậy, anh phải kiên cường lên, Tư Vũ còn phải dựa vào anh để vượt qua cửa ải này nữa.”

“Nhưng.....Thấy cô ấy chịu khổ mà tôi lại bất lực, tôi hận chính mình sao lại vô dụng như vậy....” Anh đem cô trở thành người để thổ lộ những đè nén trong lòng đau xót mà không hề giữ lại.

Viên Thiến vượt qua cái bàn, lặng lẽ đến bên cạnh anh, đôi bàn tay trắng nõn đặt lên bả vai anh thấp giọng nói “Kevin, đây không phải lỗi của anh, Tư Vũ biến thành như vậy không liên quan đến anh.”

“Cô biết không, bây giờ tôi đã trở thành người xa lạ đối với cô ấy, thậm chí còn là kẻ thù nữa. Cô ấy còn đuổi tôi đi, tâm tư độc ác của cô ấy lại đối với tôi như vậy.” Trạc Thác ní non, con người đen ánh lên một tia phẫn nộ, khuôn mặt tuấn tú vô cùng bị thống.

“Kevin, đừng suy nghĩ quá nhiều, hiện giờ tâm tình Tư Vũ đang có chút vấn đề nên mới đối xử với anh như vậy, do cô ấy không ý thức được thôi. Nếu như anh đồng ý, từ nay về sau trong lòng có chuyện gì buồn khổ có thể tìm tôi để nói, đừng ngại.”

Lời nói của cô như một ly trà có mùi hương thơm ngát chảy từ yết hầu vào trong lòng khiến anh cảm thấy thoải mái thư sướng, tinh thần khổ sở trong nháy mắt đã bình phục.

Khi tâm tình Trạc Thác đã có hơi chút phóng thích, điện thoại bỗng vang lên.

“A Thác!” Tiếng nói lo lắng của bà Thẩm từ đầu dây bên kia truyền đến “Vừa rồi Tiểu Vũ nó lại phát bệnh, hồ ngôn loạn ngữ, không chịu cho Tiểu Duệ, Tiểu Huyền bú sữa, còn làm như không hề nghe tiếng bọn trẻ khóc nữa.”

Sắc mặt Trạc Thác đại biến “Mẹ, trước tiên bà và mẹ cứ trông cô ấy nhé, con lập tức về ngay.” Sau khi cúp máy, anh vừa rời khỏi văn phòng vừa nói “Sally, tôi có việc gấp phải đi trước, khi nào cô về nhớ đóng cửa lại nhé.”

Thấy anh nóng lòng rời đi, khuôn mặt đầm lệ của Viên Thiến lộ ra một tia thực hiện vô cùng hả hê.

“Thác!” Trạc Thác vừa bước vào nhà, Tư Vũ liền vọt tới lồng ngực anh chu cái miệng nhỏ nhắn lên trách cứ “Mẹ cứ bắt em phải cho bọn trẻ bú sữa. Sữa phải cho bọn trẻ của chúng ta bú chứ, sao có thể để cho những đứa trẻ khác bú được.”

Đột nhiên cô nhận ra mình khiến Trạc Thác vô cùng kích động, nhưng khi ý thức được thì cô lại bài xích với bọn trẻ lại khiến tâm trạng anh đang tung tăng như chim sẽ lập tức trầm đến đáy cốc. Đem cô từ trong lồng ngực ra nghiêm túc nói với cô “Vũ nhi, bọn trẻ chính là Tiểu Duệ và Tiểu Huyền, chúng là con của chúng ta.”

“Không phải, anh nói vậy.” Tư Vũ trừng ánh mắt chán ghét nhìn anh “Anh và mẹ đều gạt em”

“Vũ nhi ngoan ngoãn nghe lời nhất.” Anh vừa nói vừa nắm tay cô đi đến trước phía sofa bên cạnh bọn trẻ, chỉ vào bên trong bọn trẻ đang khóc đến sợ nói “Em xem, bọn trẻ lớn lên rất đẹp trai, rất giống anh; còn nữa, đôi mắt xinh đẹp kia giống em như đúc, cho nên bọn trẻ chính là con của chúng ta.”

“Thật sao?” Tư Vũ bán tín bán nghi, sau đó lại đảo mắt nhìn về phía bọn trẻ, đem ngón tay ngậm trong miệng nghiêng đầu cẩn thận chu đáo.

“Đúng vậy, Tiểu Vũ, trước kia khi con cho bọn trẻ bú luôn nói rằng bọn trẻ chính là kết tinh của con với A Thác, chúng tụ hội tất cả các ưu điểm của chúng ta. Những điều này con đều quên rồi sao?” Bà Thẩm cũng nhân cơ hội này để đến gần dụ dỗ cô.

Tư Vũ cái hiểu cái không cũng gật gật đầu, đem ngón tay từ trong miệng lấy ra, ôm lấy Tiểu Duệ ngồi xuống ghế sofa cho bé bú sữa. Một lúc sau, nhờ Trạc Thác giúp đỡ, Tiểu Huyền cũng nằm trên cánh tay khác của cô, say sưa mút lấy dòng sữa nóng ấm.

Sau khi tất cả mọi việc ổn định trở lại, Trạc Thác cùng ông bà Thẩm đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên điện thoại Trạc Thác vang lên, là Triệu Đông Nghị gọi tới “Kevin, đã có kết quả của hai chai thuốc trước, Vệ Gia Bảo tặng chai kia cho cậu là đã cho người ta điều chế rồi, bên trong không phải là thuốc mà là có chút thúc đẩy người khác sinh ra ảo giác, khiến tâm tình người dùng trở nên bất an và kích động! Còn về chai thuốc bác sĩ Thái đưa cho cũng vậy!”

Trạc Thác vừa nghe vừa trợn mắt há mồm, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần “Bác sĩ Thái kia không phải cậu nhờ đến sao? Tại sao cô ấy có thể đưa sai thuốc được.”

“Tớ cũng đang muốn tìm cô ấy để hỏi rõ chuyện này đây.” Đông Nghi trầm mặc xuống nói tiếp “Đáng tiếc là không tìm được cô ấy. Hôm nay tớ mới biết được không hiểu vì sao vài ngày trước đột nhiên cô ấy biến mất. Về phần nguyên nhân, chúng tớ còn đang điều tra.”

Nghe đến cuối cùng, Trạc Thác càng cảm thấy tim mình lạnh lại. Trời ạ, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao bọn họ lại đụng phải chuyện như vậy? Sắc mặt anh lập tức trở nên lo lắng, lạnh nhạt nói “Đông Nghi, đem tất cả những tư liệu về cô ấy giao cho tớ, tớ sẽ nhờ thám tử tìm cô ta, chúng ta không thù không oán lại dám lớn mật như vậy, tớ tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta.”

“Ừ, sau khi thu xếp xong sẽ lập tức đưa cho cậu, tớ cũng muốn tìm hiểu rõ.” Đông Nghi cũng cảm thấy giận “Kevin, thực xin lỗi, nếu như không phải tớ nhất thời sơ sẩy, cũng sẽ không làm cho Tư Vũ trở nên như vậy.....”

Trạc Thác không nói thêm, hai tay nắm chặt thành quyền, hiện giờ anh hận không thể lập tức bắt được cô bác sĩ Thái kia, hỏi lý do tại sao cô ta lại hăm hại Tư Vũ như vậy, sau đó đem cô ta băm thây vạn đoạn, ném xuống biển rộng cho cá ăn.

“Kevin.....” Thấy anh mãi không nói thêm lời nào, Đông Nghi lại lên tiếng gọi thêm lần nữa.

“Cậu nhanh chóng chuẩn bị tư liệu đi rồi đưa tới cho tớ. Cứ như vậy đi. Tạm biệt.”

Ông bà Thẩm đã đi vào phòng bếp thu xếp bữa tối, Tư Vũ vẫn yên tĩnh cho bọn trẻ bú sữa. Trạc Thác nghiêng dựa vào ghế salon nhìn cô vừa ca hát vừa cho bọn trẻ bú sữa, suy nghĩ chậm rãi phiêu diêu.

Anh nhớ rõ rằng sau khi sanh bọn trẻ xong, Vũ nhi hoàn toàn bình thường, tuy nhiên đột nhiên tính tình bộc phát, cũng có thể quy thành loại làm nũng. Cô ấy rất yêu thương bọn trẻ, thực sự không có xem nhẹ chính mình. Anh cuối cùng cũng phát hiện tất cả những bất thường của cô ấy đều bắt đầu từ khi uống lọ thuốc di Bảo đưa.

Rốt cuộc ai đã thay đổi thành phần trong thuốc? Là di sao? Bà đổi thuốc là có mục đích gì? Không, anh tuyệt đối không tin là bà làm. Di xem mình như con ruột, làm sao có thể hại mình được chứ. Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi? Hay trong quá trình chế tạo thuốc có sai lầm nào đó? Nhưng đây là bác sĩ Smith của Anh quốc tự tay nghiên cứu nên không có khả năng xảy ra sai sót.

Còn nữa, bác sĩ Thái rốt cuộc là ai? Tại sao cô ta lại làm như vậy? Anh nhớ rõ lúc cô ta kê thuốc có hai loại, một loại là viên hai con nhộng, một loại chính là bình thuốc có vấn đề. Vũ nhi dùng thuốc con nhộng đó thực chất đã tốt lên rất nhiều, có thể từ khi uống loại thuốc thứ hai thì cô ấy mới lại xuất hiện những triệu chứng bất thường đó.

Tâm tính thiện lương loạn, đầu đau quá, nguyên cả một đám nghi vẫn không ngừng hiện lên trong đầu Trạc Thác, khiến anh dường như không còn chút sức lực nào.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 61

Những ngày tiếp theo tình hình Tư Vũ lúc tốt lúc xấu. Có khi đối xử với Trạc Thác vô cùng tốt, nhưng có khi lại la hét cự tuyệt, sau đó tránh ở trong ngực Trạc Thác tội nghiệp nói “Thác, anh nói cho anh ta biết, em không có bệnh, em thật sự không có bệnh. Nói với anh ta đi.”

Trạc Thác đau lòng muốn chết, anh dùng tất cả biện pháp mãi mới dỗ được cô trấn tĩnh lại để đồng ý cho Đông Nghi kiểm tra. Mỗi lần uống thuốc cũng là muốn Trạc Thác dỗ rồi ôm, lại còn đột nhiên tức giận vừa mắng vừa đánh Trạc Thác. Trạc Thác đều yên lặng nhẫn nhịn việc cô đã mạn và hồ đồ, trong mắt ông bà Thẩm đều cảm thấy vô cùng bị thương và chua xót.

Tiểu Duệ và Tiểu Huyền đã được hơn tám tháng, đã bắt đầu bi bô tập nói, bọn trẻ đã có thể ngồi vững trên xe tập đi chạy đến cho Tư Vũ gọi “Mẹ ~ ~ ~ Mẹ!” Nhưng Tư Vũ lại làm như không nhìn thấy, không nghe thấy, hoàn toàn lâm vào thế giới ảo tưởng của chính mình. Cũng bởi vậy nên bắt đầu cho bọn trẻ chuyển sang ăn sữa bột.

Đông Nghi bình tĩnh nhìn Trạc Thác một hồi lâu mới nói “Kevin, không bằng hãy đưa Tư Vũ đến bệnh viện đi, có bác sĩ chuyên môn điều trị, hiệu quả sẽ khá hơn một chút.”

“Không!” Trạc Thác lập tức cự tuyệt “Hôm nay cô ấy đã sinh ra rất nhiều cảm giác bài xích rồi, nếu như đưa cho ấy vào bệnh viện..... cô ấy sẽ càng thêm khủng hoảng, trong nội tâm sẽ tạo thành rất nhiều áp lực.”

“Chẳng lẽ cậu cứ tiếp tục như vậy? Kevin, hãy nghe tớ nói, tình huống đối với cô ấy bây giờ không phải rất nghiêm trọng, chỉ cần đưa vào bệnh viện, tớ sẽ giúp cô ấy sắp xếp một nơi yên tĩnh, chỉ cần không bị thế giới ngoài kích thích thì tâm tình cô ấy tự nhiên sẽ từ từ khá hơn.”

“Không cần. Vũ nhi hiện giờ đã ổn hơn rất nhiều rồi, nhà tôi sẽ tự mình chăm sóc cô ấy, bọn trẻ cũng có thể tùy thời điểm ở bên người Vũ nhi. Hoàn cảnh trị liệu ở bệnh viện dù có tốt nhưng cũng chỉ là bệnh viện.”

Đồng Nghị thở dài bất đắc dĩ đành phải thôi.

Trạc Thác nhớ tới chuyện quan trọng vội hỏi “Đúng rồi, bình thường bác sĩ Thái hay thân với những bác sĩ nào?”

“Quen thân? Hình như không có quen thân với ai. Làm sao đây?”

“Tôi đã phái người điều tra rồi, kết quả là con bác sĩ Thái đầu tư cổ phiếu thiếu nợ một số khoản nợ lớn, tôi hoài nghi cô ấy đã bị người ta mua chuộc. Còn về phần người đó là ai thì tạm thời chưa đoán ra được.”

“Hả?” Đồng Nghị trừng mắt.

“Người của tôi sẽ tiếp tục điều tra. Bất luận ai muốn hại Vũ nhi, tớ tuyệt đối sẽ không buông tha!” Gương mặt Trạc Thác đầy âm trầm và hung ác tuyệt đối.

Đồng Nghị lấy lại tinh thần, cũng nghiêm túc nói “Ừ, tớ cũng sẽ ở bệnh viện lưu ý. Nếu cô ta đến thì lập tức báo cảnh sát.”

Sau đó họ tiếp tục hàn huyên một hồi, chủ đề đơn giản chỉ xoay quanh Tư Vũ.

Trạc Thác vừa về đến nhà đã thấy Tư Vũ đang cãi lộn, vừa thấy Trạc Thác liền nhặt lấy chiếc gối trên ghế ném thẳng đến đầu anh “Cút đi, Trạc Thác, đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

Trạc Thác nhanh chóng chộp được cái gối, buồn bực hỏi cô lý do.

Ông Thẩm cũng gấp gấp chạy đến trước mặt Tư Vũ nhẹ giọng trách cứ “Tiểu Vũ, tại sao con lại đánh A Thác?”

“Ba, anh ta không phải người tốt, anh ta là tên hỗn đản, người đàn ông phụ lòng con, còn không muốn nhìn thấy hấn ta. Ba, bảo người đuổi hấn đi, đuổi hấn đi.” Tư Vũ mắt đỏ lóe tiếng gầm thét.

“Ba, Vũ nhi rốt cuộc làm sao vậy? Khi con ra ngoài cô ấy còn rất tốt mà!”

“Ta cũng không biết, ta đang ở trong phòng bếp thì đột nhiên nó hét lên, ta đi ra đã thấy nó như vậy rồi.”

Lúc này bà Thẩm vừa đỡ bọn trẻ ngủ trưa vững ra đến đại sảnh khuyên Tư Vũ “Tiểu Vũ, nó là A Thác, là người con yêu nhất, tại sao con lại nằng nặc như vậy.”

“Không phải đâu mẹ, anh ta là người xấu, anh ta phải xin lỗi con, con hận anh ta, con hận anh ta.” Nói xong cô lại cầm lấy cái gối chuẩn bị ném đến chỗ Trạc Thác.

Ông bà Thẩm ngăn cản cô lại, sau đó bảo với A Thác “A Thác, hay con cứ ra ngoài một chuyến đi, để chúng ta khuyên nhủ nó rồi gọi cho con sau.”

Trạc Thác run sợ nhìn bà vô cùng đau đớn, cuối cùng bất đắc dĩ rời khỏi nhà.

Một chiếc xe màu đen phóng rất nhanh trên đường lớn, trên xe Trạc Thác dường như phát điên, anh một mực giẫm căng chân ga, bất kể là đèn đỏ hay xanh đều không hề dừng lại.

Tại sao lại như vậy hả ông trời, tại sao không cho tôi thời gian an bình. Nội tâm của anh không ngừng la hét. Mấy ngày đau khổ tra tấn khiến nội tâm anh đã cạn kiệt sức lực, nếu còn như vậy không biết mình còn có thể duy trì được bao lâu, hay là nghe lời Đồng Nghị nói... đưa Vũ nhi vào bệnh viện! Nhưng, anh lại nghĩ chỉ có một mình mình Vũ nhi ở bệnh viện khiến anh không nhẫn tâm, anh đau lòng đến khó hô hấp.

Trên đầu dây điện thoại không ngừng tút tút, Trạc Thác không hề để ý tới mà vẫn lái xe như điên. Nhưng nó vẫn một mực vang lên, anh thô lỗ bắt lại chuyển sang ‘nói chuyện!’ âm thanh lạnh lùng đầy phần nộ.

“Kevin, tôi là Aaey!”

“Có chuyện gì?” Bất kể là ai, hiện giờ anh cũng không có tâm tình nói chuyện.

Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc xuống, sau đó truyền đến câu trả lời chất phác “Dì vừa gọi điện tới cho tôi, nói gần đây không thấy anh gọi điện thoại cho bà, bà lo lắng không biết mọi người có phải đã xảy ra chuyện gì không.”

Sở dĩ anh không gọi điện cho bà là bởi vì anh còn đang chú ý đến lọ thuốc giả kia, anh sợ một khi bấm điện thoại thì sẽ không khống chế được mà tra hỏi bà. Không phải anh không tin bà mà là bất cứ thương tổn nào liên quan đến Vũ nhi anh không thể thân nhiên đối đãi.

“Kevin...”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ gọi cho bà ấy.”

“Kevin, anh.....Có phải tâm trạng không tốt không? Bây giờ anh đang ở đâu? Có muốn tìm người nói chuyện không? Tôi có thể nghe tâm sự.”

Tiếng nói của Viên Thiển tràn ngập lo lắng, ôn nhu khiến mọi phiền muộn của Trạc Thác như giảm bớt không ít, anh không tự chủ được mà trả lời “Ừ, một tiếng nữa đến công ty gấp.”

“Không. .... Anh hãy đến đây đi.” Cô nói ra một cái địa chỉ “Yên tâm, nơi đây là chỗ hội viên cao cấp, không có phóng viên đâu.”

“Vậy cô hãy đến trước đợi tôi, tôi sẽ đến ngay.” Anh đem điện thoại để lại đầu xe rồi lại tiếp tục đi.

Câu lạc bộ cao cấp với khung cảnh u nhã yên lặng cực kỳ thích hợp để tâm sự.

“Kevin, sắc mặt anh thật kém.” Viên Thiển nhìn qua anh với đôi mắt ân cần và đồng tình.

Trạc Thác không nói gì chỉ nhìn thoáng xung quanh rồi mới ngồi xuống.

“Tur Vũ cô ấy. .... Gần đây đã khá hơn được chút nào chưa?”

“Không có! Hơn nữa còn là càng ngày càng nghiêm trọng.” Trạc Thác mệt mỏi nói.

“Kevin, thật ra anh có nghĩ tới chuyện mang cô ấy tới bệnh viện tâm thần hay không?”

Trong lòng Trạc Thác chấn động, tại sao ai cũng đề nghị đưa Vũ nhi đến đó? Chẳng lẽ mọi người thật sự muốn nhốt cô ấy ở nơi đó hay sao?

“Kevin, em hiểu được tâm sự của anh. Nhưng tâm bệnh cần có tâm thuốc, đưa đến chỗ đó cũng không có nghĩa là kỳ thị hay là buông tha cho cô ấy. Trong bệnh viện có bác sĩ chuyên môn, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Thấy Trạc Thác vẫn không có phản ứng gì, cô lại nói tiếp “Em có người bạn trước đó vài ngày cũng đột nhiên tinh thần trở nên thất loạn, cả nhà ai cũng do dự rất lâu nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm đưa cô ấy vào viện. Hiện giờ, tâm tình cô ấy cũng đã từ từ chuyển biến tốt đẹp, nghe nói nửa tháng nữa là có thể phục hồi bình phục rồi.”

“Cám ơn cô, Sally, tôi sẽ nghĩ thêm.”

“Loại bệnh này lớn có thể hóa nhỏ, nhỏ có thể hóa thành không có...”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng, không đến cuối cùng thì tôi sẽ không để Vũ nhi rời khỏi, dù cho có vất vả không thể nhẫn nại được, tôi cũng nhất định không để cô ấy rời khỏi tôi.”

“Anh vẫn có thể để chỗ đó thăm cô ấy mà.”

“Ayyy, đừng nói nữa, tôi hiểu được ý tốt của cô, cám ơn.” Trạc Thác chào cô sau đó chuyển sang một chủ đề khác “Đúng rồi, nghe trợ lý Trương nói có một nhà đầu tư chuẩn bị cho tôi hai diễn viên mới, cô cảm thấy thế nào? Có lòng tin không?”

“Tôi. ....” Ngăn chặn từ đáy lòng việc không vui mừng, cô cố giả bộ mỉm cười “Cũng có thể, anh ta hẹn tôi mai đi xem thử.”

“Yên tâm, cô nhất định sẽ làm được.”

“Vâng!” Cô nhẹ gật đầu sau đó tiếp tục cuộc nói chuyện “Kevin, về chuyện Tur Vũ. ....”

“Cứ chăm chỉ làm việc đi, đó là một cơ hội khó có được. Đối với chuyện của Vũ nhi, tôi sẽ nghĩ cách. Cám ơn sự quan tâm của cô. Còn nữa, nếu như đi Báo có gọi điện thoại, cô chớ đừng nói với bà ấy về chuyện của Vũ nhi.”

“.....Được rồi.” Viên Thiển không cam lòng trả lời.

Đột nhiên có máy ảnh hướng đến bọn họ lóe sáng, hai phóng viên đi đến trước mặt họ đưa microphone hướng đến Trạc Thác “Trạc tổng giám đốc, ngài vẫn khỏe chứ, chúng tôi là phóng viên tạp chí. Vị này là Viên tiểu thư đúng không, hình như là nghệ sĩ mới của Thịnh Trạc ảnh nghiệp, hai người lần này bí mật hẹn nhau, có phải đang thương lượng về việc Viên tiểu thư sắp đảm nhiệm vai diễn mới không?”

Lông mày Trạc Thác nhíu lại nhìn họ, sau đó lại đảo mắt về phía Viên Thiển lòng đầy nghi vấn.

Viên Thiển kiều diễm hiện lên một tia không được tự nhiên, cô thanh thanh yết hầu nói với đám phóng viên “Trạc tổng giám đốc hôm nay không có tâm tình trả lời các người, mời các người mau rời đi.”

Phóng viên lập tức chuyển hướng đến cô “Viên tiểu thư, vấn đề vừa rồi cô có thể trả lời chúng tôi không?”

Viên Thiển làm bộ do dự một hồi, thấy Trạc Thác không biểu tình gì lại trả lời “Hôm nay chúng tôi đến đây không phải đàm phán mà là nói chuyện phiếm.”

“Vậy có thể tiết lộ hai người đang nói chuyện gì không?”

“Cái này. ....” Viên Thiển tức cười.

“Cút ngay!” Trạc Thác trầm mặc cuối cùng cũng bộc phát.

Đám phóng viên bị anh quát trở nên run rẩy.

Viên Thiên thuận ý bảo họ “Các người đừng phỏng vấn nữa, Trạc tổng giám đốc hôm nay tâm tình không tốt, cần sự yên lặng. Các người hãy nhanh đi đi.”

Phóng viên đầy nghi vấn, rất muốn biết tại sao tính tình Trạc Thác lại như vậy, nhưng nghĩ anh sẽ tức giận nên đành phải cáo từ “Thực xin lỗi, đã quấy rầy rồi.”

Biết đám phóng viên đã từ từ đi xa, Viên Thiên mới quay lại nhìn Trạc Thác xin lỗi nói “Kevin, thực xin lỗi, em cho rằng nơi đây là club tư nhân, không có người biết đến, nhưng không ngờ những ký giả kia lại có thể xâm nhập vào đây được.”

Trạc Thác như có điều suy nghĩ liếc cô nói “Tôi đi trước.” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

“Nói mau, cô hẹn tôi ra có chuyện gì?” Viên Thiên phiền chán nhìn người phụ nữ trước mắt.

“Viên tiểu thư, con tôi mua cổ phiếu lại thua lỗ, muốn mượn cô hai mươi vạn tệ để quay vòng.” Thái Phưong cũng không hề khách khí.

“Lần trước không phải đã đưa cho cô năm mươi vạn rồi sao?”

“Năm mươi vạn đó chúng tôi đã dùng để trả nợ cả rồi.”

“Có phải bà lại dùng tiền đó để đi đầu tư cổ phiếu không?” Viên Thiên chán nản nói.

“Viên tiểu thư, chỉ có hai mươi vạn tệ thôi mà, chờ cô làm Trạc phu nhân rồi thì đó chỉ là tiền tiêu vặt một ngày thôi mà.”

“Lời này của cô là có ý gì?”

“Tôi không hề có ý gì cả, Viên tiểu thư là một người thông minh, cũng không muốn vì hai mươi vạn tệ mà mất đi vài thứ thậm chí là vài tỷ chứ?”

“Cô đang uy hiếp tôi ư?”

“Không dám! Nếu như không phải con tôi thì tôi cũng không quấy rầy cô như vậy? Tôi cũng biết cô rất nhiều việc, vội vàng để trở thành Trạc phu nhân như thế nào. Trạc đại tổng giám đốc đúng là một người chồng rất đáng giá.”

Sắc mặt Viên Thiên trầm mặc xuống, đôi mắt sắc bén quét tới quét lui trên người bà và cuối cùng mở ra chi phiếu hai mươi vạn tệ không tình nguyện đưa cho bà ta “Từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Thái Phưong vui mừng nhận lấy nói “Hi vọng trời cao cũng giúp đỡ, phù hộ con ta đầu tư cổ phiếu kiếm được nhiều tiền, ta dĩ nhiên sẽ không lại tới làm phiền cô nữa.” Nói xong không đợi Viên Thiên trả lời, bà rời đi.

Viên Thiên tức giận nhìn bóng dáng rời đi, khuôn mặt xinh đẹp vì phần nộ mà nhăn nhó lại, một hồi lâu sau mới rời khỏi.

Lý Trọng Lâm từ chỗ ngồi đứng lên, hai con ngươi chăm chú nhìn vào bóng người màu đỏ đang chậm rãi đi xa, mặt đầy trầm tư. Anh nhớ cô gái này là nghệ sĩ của tập đoàn Thịnh Trạc ảnh nghiệp. Hôm trước anh có xem được thông tin của cô trên báo, cô và Trạc tổng giám đốc bị bắt gặp đang xuất hiện trong câu lạc bộ cao cấp. Tập chí còn nói tâm tình Trạc tổng giám đốc không được tốt nên tìm cô để giải tỏa. Cô gái này, thật sự là bụng dạ khó lường. Còn nữa, vừa rồi còn một người phụ nữ nữa, cô ta là ai, người này giống như nắm được điều yếu của cô ta.

Sau đó anh lại nghĩ đến những tính tình của Tư Vũ. Thấy cô ấy không có tới đi học nên anh đến xin thầy giáo Lương địa chỉ nhà Tư Vũ. Khi đến gian phòng xa hoa thấy thần kinh ô trở nên thối loạn, hồ ngôn loạn ngữ càng khiến anh nước mắt lưng tròng.

Cô gái xinh đẹp như tiên kia bị giày vò đến thành như vậy. Đêm nào trong đầu anh cũng hiện lên khuôn mặt tiều tụy của cô, thân thể gầy gò, hai mắt trống rỗng, anh đau lòng đến không thể nào ngủ được. Anh nói với bà Thẩm rằng có một bác sĩ xấu đã kê đơn thuốc sai nên Tư Vũ mới trở nên như vậy. Họ nhất định tìm kẻ xấu kia nhưng tìm không thấy.

Nghĩ đến đây, trong đầu anh bỗng hiện lên một ý nghĩ. Vừa rồi bà kia có phải chính là kẻ xấu đó? Theo như cuộc nói chuyện vừa rồi thì họ Viên kia muốn thay vị trí của Tư Vũ, tức là Trạc phu nhân.

Anh càng nghĩ thì trái tim càng trở nên băng giá, nhanh chóng lao ra khỏi quán cà phê, chuẩn bị đến tập đoàn Thịnh Trạc ảnh nghiệp để tìm Trạc Thác, nói cho anh biết tin tức đáng sợ này.

“Xin hỏi anh muốn đến đâu?” Người lái xe taxi hỏi.

“Đến Thịnh Trạc...À, không phải...” Lý Trọng Lâm đem những lời vừa nói nuốt vào, nói địa chỉ nhà Tư Vũ cho ông ta biết.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 62

“Chị Tư Vũ!” Lý Trọng Lâm đau lòng nhìn cô, không biết từ bao giờ anh đã gọi cô một cách trìu mến như vậy.

Tư Vũ đăm đăm liếc mắt nhìn anh, sau đó tiếp tục nhìn xe cộ phía bên dưới. Từng đợt gió lạnh thổi trên sân thượng vẩn vương trên khuôn mặt tái nhợt của cô, nhưng cô lại không hề hay biết.

“Chị biết Viên Thiên không? Đó là một người phụ nữ ngoan độc. Chị trở nên như vậy tất cả đều là do cô ta hại.” Lý Trọng Lâm tựa lưng vào lan can sân thượng ngửa đầu lên nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, mãi sau mới nói “Cô ta muốn cướp mất Trạc tổng giám đốc, muốn lấy anh ta thay chị. Thật ra tôi rất muốn nói tin kinh người này cho Trạc tổng giám đốc biết, nhưng tôi không biết anh ta nghĩ gì. Nhìn tin tức tôi không dám khẳng định rằng nếu anh ta biết rõ chân tướng thì sẽ hành động thế nào, tôi không dám khẳng định rằng anh ta có thật lòng với chị hay không.”

“Chị Tư Vũ, tôi biết trong lòng chị rất yêu Trạc tổng giám đốc, nhưng chị bây giờ làm tôi rất lo lắng. Tôi rất sợ người chị yêu cùng gia đình chị đều bị người khác cướp đoạt đi, còn bọn trẻ nữa, cuối cùng lại trở thành con của người khác.” Anh nói tiếp, không hề phát hiện ra được người ngồi bên cạnh anh ánh mắt lóe lên một cái.

“Vũ nhi!” Đột nhiên đằng sau lưng truyền đến một tiếng nói trầm thấp “Bên ngoài gió to lắm, hãy vào trong phòng đi.”

Lý Trọng Lâm nhìn người đang bước tới sau đó lên tiếng chào hỏi “Trạc tổng giám đốc!”

“Là anh đem Vũ nhi đến đây?” Trạc Thác trầm mặc, tên tiểu tử này luôn mượn cơ hội để đến đây, nếu như không phải hứa với Vũ nhi rằng sẽ không ghen thì anh thật sự muốn đuổi cổ hắn ra ngay.

“Tôi.....” Lý Trọng Lâm sợ hãi nhìn Trạc Thác không biết trả lời thế nào.

Lúc này, Tư Vũ không thèm để ý đến họ mà bước thẳng vào nhà.

“Vũ nhi.....” Trạc Thác vội vàng đuổi theo, ôm chặt lấy bà vai mảnh khảnh của cô “Đói rồi à?”

Tư Vũ bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt đầy sự phức tạp sau đó lại tiếp tục trầm mặc.

“Mẹ, mẹ.....” Tiểu Duệ, Tiểu Huyền trên xe nôi vừa thấy Tư Vũ liền chạy đến gần cô.

Tư Vũ nhìn qua chúng, đôi mắt chợt sáng lên một cảm giác khác thường.

Nghĩ rằng mẹ không để ý tới mình, bọn trẻ đều nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại nói với Trạc Thác “Cha....Cha!”

Mỗi tay Trạc Thác bế một đứa đặt xuống một cái hôn, yêu thương dạt dào “Các con ngoan ba yêu, mẹ không phải có ý không để ý tới bọn con đâu, mẹ đang ốm nên các con phải thông cảm, biết không?”

“Trạc tổng giám đốc.....” Nhìn cảnh tượng ấm áp trước mặt, Lý Trọng Lâm quyết định nói tin tức kia cho Trạc Thác biết.

“Sao cậu còn chưa đi?” Nhà mình vốn dĩ có bốn người, đột nhiên xuất hiện một người khác xâm nhập vào khiến Trạc Thác cảm thấy bất mãn vô cùng.

“Tôi.....” Lý Trọng Lâm ngập ra một lúc, nói “Tôi về đây.” Sau đó anh đảo mắt nhìn về phía Tư Vũ với ánh mắt sâu xa nói “Chị Tư Vũ, bảo trọng, tôi sẽ lại tới thăm chị.....Nếu cần gì hãy gọi điện cho tôi.” Nói xong, không để ý mặt Trạc Thác đã trở nên đen xì, rất nhanh hướng thẳng cửa chính đi đến.

“Vũ nhi ôm Tiểu Duệ đi.” Chương mất cuối cùng cũng đã đi, Trạc Thác chuẩn bị hưởng thụ cảm giác hạnh phúc.

Tư Vũ nhận lấy Tiểu Duệ rồi lại ôm lấy Tiểu Huyền trong tay anh vào lòng mình, sau đó lớn tiếng quát “Trạc Thác, anh đi ra ngoài.”

“Vũ nhi!”

“Đi ra ngoài!”

Vừa giặt quần áo xong, bà Thắm thấy thế liền lập tức chạy vào nhẹ nhàng trách cứ cô “Tiểu Vũ, sao con lại làm rối tinh lên rồi, tại sao luôn đối xử như vậy với A Thác.”

“Mẹ, con không muốn gặp lại anh ta, con ghét anh ta muốn chết.”

Trạc Thác vừa nghe, gương mặt hiện lên một biểu hiện vô cùng đau xót. Anh chăm chú ôm chặt cô vào lồng ngực lớn tiếng hét “Vũ nhi, rốt cuộc đến khi nào em mới chịu tỉnh lại, anh mệt mỏi lắm rồi, anh thật sự mệt mỏi lắm rồi! Tại sao em lại đối xử với anh như vậy, rốt cuộc anh đã làm sai điều gì? Mọi lỗi lầm trước kia không phải em đều tha thứ cho anh rồi sao? Tại sao còn đối xử với anh như vậy? Vì sao.....”

Từ Vũ ngơ ngác một chút, đến khi trong ngực mình truyền đến tiếng khóc của bọn trẻ cô mới khôi phục lại, giãy khỏi lồng ngực anh, ôm bọn trẻ lui về sau ghế sofa khóc lóc “Tôi thật sự không muốn gặp anh! Cầu xin anh, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không? Cầu xin anh!”

Trạc Thác khó có thể tin nhìn cô, trong ánh mắt đó dường như anh nghe được tiếng tim mình tan nát, anh cầm lấy chìa khóa xe, điên cuồng lao ra khỏi nhà.

Bà Thẩm loạng choạng ôm lấy cánh tay Từ Vũ đau khổ chất vấn “Tiểu Vũ, rốt cuộc con còn muốn tra tấn mọi người bao lâu nữa, tại sao lại tra tấn mọi người như vậy?”

Hai hàng nước mắt của Từ Vũ chảy xuống hai gò má không có chút huyết sắc nào chậm rãi chảy tới khóe miệng. Cô là lừa dối, trong lòng dâng lên một tia khổ sở, bi thương và oán hận.

Những ngày sau đó, Từ Vũ càng thêm khác thường, đối với bọn trẻ thì hờ hững, đối với Trạc Thác thì nhục mạ ấu đả, ngay cả đối với ông bà Thẩm cũng không thể bình tĩnh được. Tất cả mọi người đều cho rằng cô điên rồi, cô thật sự bị điên rồi.

Cuối cùng, mọi người đành phải nghe theo lời đề nghị của Đông Nghị, Trạc Thác bắt đắ dĩ đành phải chấp nhận dù không hề muốn đưa Từ Vũ vào bệnh viện tâm thần.

Ai cũng vào viện thăm cô. Từ Đồ Thụy, Mục Thuần, Lý Trọng Lân, Trần Tĩnh Di ai cô cũng nói chuyện, còn không cô như người không có ý nghĩ, chỉ ngơ ngác ngồi một chỗ, tinh thần hoảng hốt. Ông bà Thẩm nhìn cô thương thâm mà rơi lệ, khi họ nhắc đến bọn trẻ, gương mặt Từ Vũ hiện lên một tia đau lòng nhưng không ai chú ý tới.

Trạc Thác ngồi xổm xuống trước mặt cô, trầm mặc cảm xúc ngổn ngang dừng ở cô “Vũ nhi.....”

Nhưng tiếc rằng cô vẫn lạnh lùng, toàn thân dường như nâng một tầng cao tường khiến anh không cách nào tiếp cận cô được.

“Không có em bên cạnh thời gian khổ sở biết chừng nào, tại sao em lại nhẫn tâm như thế, tại sao lại vô trách nhiệm như thế? Em thật sự muốn bỏ rơi anh sao? Bỏ rơi bọn trẻ sao? Em bỏ được sao?” Trạc Thác vừa nói vừa tranh thủ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của cô.

“Người là ai? Cút ngay!” Đột nhiên Từ Vũ đẩy mạnh anh một cái, không hề phòng bị nên Trạc Thác ngã ngửa trên mặt đất. Sàn nhà cứng nhắc lạnh như băng chẳng những khiến anh đau người mà còn khiến lòng anh đau nhói.

Từ Vũ tiếp tục cãi lộn, cả bác sĩ lẫn y tá đều đã chạy tới, kể cả Đông Nghị cũng vọt tới trước mặt Trạc Thác lo lắng hỏi “Kevin, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trạc Thác không hề để ý đến anh, hai mắt một mực chăm chú nhìn Từ Vũ, gương mặt tràn đầy bi thương và tuyệt vọng.

Cuối cùng, nhờ thuốc an thần gây mê, Từ Vũ cũng có thể an tĩnh trở lại. Thấy khuôn mặt bình tĩnh say ngủ, Trạc Thác bật khóc nức nở, thần sắc Đông Nghị cũng trở nên bi thiết.

Khắp nơi một mảng đen kịt, tâm tình Trạc Thác càng trở nên u ám âm trầm. Mấy ngày nay anh để nếm được mùi vị của sự tuyệt vọng. Mỗi lần đến bệnh viện nhìn cô là lần ấy cô đều thù hận với chính mình, trong miệng ni non những lời khó hiểu.

Không muốn lần nào cũng phải dùng đến thuốc an thần nên Đông Nghị khuyên anh rời đi. Đã hai ngày nay anh không tới thăm cô, hai ngày nay anh đã trải qua một cuộc sống thống khổ nhất, khó khăn nhất. Trong nhà, nhìn thấy bọn trẻ càng khiến anh nhớ đến cô thế nên anh đành trốn về công ty, trốn trong cái không gian tịch mịch này.

Anh không thể phân việc công với việc tư, nếu như không phải nhờ cậu và Trương Thiên Minh giúp đỡ, không chừng tập đoàn Thịnh Trạc sẽ lâm vào nguy cơ không thể lường được. Hừ, dù có đóng cửa thế nào thì không có cô, tất cả mọi thứ đối với anh đều không hề có ý nghĩa.

Sớm biết như vậy thì sẽ không trở lại thế kỷ hai mươi mốt, mất đi bọn trẻ thì còn có cơ hội khác, anh sẽ dùng toàn bộ tình yêu để đền bù chỗ trống mà bọn trẻ mất đi; ở cổ đại, Vũ nhi sẽ không mắc chứng bệnh chết tiệt này, sẽ không trở nên như vậy. Hơn nữa, ở đó có mẫu hậu, người vạn năng như bà nhất định sẽ giúp mình nghĩ cách không để cô ấy cô độc bất lực như vậy.

Cửa mở ra, Viên Thiên bước đến nhẹ giọng hỏi anh “Kevin!” Thấy anh không hề phản ứng chút nào, cô đi đến mở đèn lên.

Đột nhiên xuất hiện ánh đèn làm Trạc Thác cảm thấy vô cùng chướng mắt, anh tức giận quát mắng cô “Ai cho cô mở đèn lên?”

Viên Thiên bị dọa đến run rẩy một chút, đồ ăn cầm trong tay run rẩy, lúng túng nói “Tôi mua đồ ăn cho anh.”

Nhìn thấy biểu lộ kinh hãi của cô, lửa giận trong lòng Trạc Thác không khỏi tiêu trừ đi một ít, nhàn nhạt nói “Đề xuống đi.”

Viên Thiên đem đồ ăn đặt lên bàn, nhìn qua anh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn là lặng yên rời đi.

“Chờ một chút!”

Vừa ra đến cửa, Viên Thiển nghe được những lời này thì vô cùng vui mừng, cô nhanh chóng dừng bước quay người lại.

“Trò chuyện với tôi một chút có được không?” Tuấn dung Trạc Thác trở nên đau xót, lòng anh bị đè nén, anh muốn đem buồn khổ nói hết ra với người trước mặt, người dường như đáng để anh thổ lộ hết mọi điều.

“Đương nhiên là có thể rồi.” Viên Thiển ngăn chặn vui sướng trong lòng, lại một lần nữa trở lại trước mặt anh.

“Tur Vũ vào viện rồi, cô biết không?” Trạc Thác buồn bã nói “Cô ấy đã ở đó vài ngày, vài ngày đầu tôi còn tự mình vào thăm cô ấy, nhưng giờ tôi chỉ có thể biết tình hình cô ấy thông qua người khác mà thôi. Mới hai ngày không có cô ấy mà tôi đã hiểu được thế nào là sống trong mười tám tầng địa ngục, cái gì gọi là sống không bằng chết, tôi... cuối cùng cũng đã nếm qua.”

Viên Thiển lắng lắng nghe, nghe đến đoạn Tur Vũ cuối cùng cũng đến bệnh viện mà tinh thần cô có chút vui mừng hả hê; còn về phương diện khác cũng là ghen tị với Thẩm Tur Vũ vì có tình yêu sâu đậm như vậy với Trạc Thác. Nhưng khuôn mặt không đổi sắc của cô giả vờ đồng tình nói “Kevin, anh có thể đứng từ xa nhìn cô ấy, chỉ cần không kích động đến cô ấy là được mà.”

“Không, như vậy càng khiến tôi thêm khổ sở.”

“Đừng khổ sở như vậy, tất cả sẽ qua thôi, Tur Vũ ở đó có thể tiếp nhận trị liệu chuyên môn của bác sĩ sẽ rất nhanh khỏi bệnh thôi.”

“Thật sao?” Trạc Thác uể oải tuyệt vọng “Tình hình của cô ấy càng ngày càng nghiêm trọng, chẳng những xem tôi là kẻ thù mà đến cả cha mẹ mình cô ấy cũng không nhận ra. Không chừng đến bản thân mình là ai cô ấy cũng không nhớ được.”

Viên Thiển càng nghe tâm lý càng có nhiều ý niệm trong đầu.

Trên bãi cỏ yên tĩnh, Viên Thiển nhỏ mọn nhìn người phụ nữ trước mặt, sắc mặt tái nhợt không ánh sáng, đầu tóc rối bời, thần sắc hoảng hốt, hai mắt mê ly trống rỗng.

“Ồ đây khung cảnh rất yên tĩnh, thời gian rất nhàn hạ nhỉ.” Cô ta châm chọc nói.

Tur Vũ không hề có phản ứng, hai mắt vẫn nhìn về phía trước bãi cỏ.

“Thẩm Tur Vũ.... Đây là kết quả của việc đắc tội với tôi. Lúc còn đi học cô lúc nào cũng tỏa sáng như vậy. Nếu như không phải do cô thì tôi chính là ngôi sao sáng của tất cả mọi người, là người đẹp nhất Thánh Thanh cao trung.” Ngừ khí Viên Thiển đột nhiên bén nhọn “Tất cả là tại cô, cô cướp hết tất cả mọi thứ vốn thuộc về tôi! Cho nên, trên thế giới này có Viên Thiển tôi tồn tại thì không thể tồn tại thêm Thẩm Tur Vũ cô.”

Thấy bộ dạng thờ ơ của cô, Viên Thiển cười lạnh “Đại hôn lễ thế kỷ sẽ rất nhanh trở thành quá khứ thôi. Bởi tôi cũng sắp tổ chức một lễ cưới xa hoa, long trọng như vậy, sẽ làm cho tất cả mọi người cùng hâm mộ và cùng khắc cốt ghi tâm trong lòng. Cô biết chứ ư là ai không? Trạc Thác! Có phải cảm thấy rất quen thuộc không? Người đàn ông này có lẽ đã từng yêu cô, nhưng cô không thể hiểu được, giờ đây anh ấy thất vọng với cô như thế nào. Hừ, đó cũng là người đàn ông có người vợ mắc bệnh tâm thần. Chỉ có tôi mới xứng đôi với anh ấy, mới có thể cùng anh ấy sống đến bạch đầu giai lão. Mà cô chỉ có thể ở đây suốt những ngày tháng còn lại của cuộc đời.”

“A, quên chưa nói cho cô biết. Bọn trẻ của cô cũng thật là đáng yêu, lần đầu tiên gặp mặt chúng đã cười với tôi. Điều đó cũng có nghĩa là tôi sẽ rất nhanh trở thành mẹ của chúng, bọn họ vốn không nịnh nọt tôi trước không biết từ nay về sau sẽ thế nào đây? Nhưng cô yên tâm, tuy chúng không phải do ta sinh ra, nhưng sẽ nể tình Kevin mà đối xử tốt với chúng, sẽ thể hiện cho chúng biết chân ý làm mẹ của tôi. Còn chuyện cô là mẹ ruột của chúng, từ nay về sau chúng có nhớ hay không ta cũng không thể đảm bảo được đâu. Ha ha ha!”

“Chị Tur Vũ!” Lý Trọng Lân đột nhiên chạy đến trước mặt Tur Vũ, khi anh nhìn thấy Viên Thiển thì trở nên sững sờ, sau đó hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Khuôn mặt diễm lệ của Viên Thiển hiện lên một tia kinh hoàng, cô ta không khỏi tự trách mình sao lại sơ ý như vậy. Tên tiểu tử này liệu có nghe được những lời mình nói vừa nãy không? “Anh... Là ai?” Cô trầm mặc hỏi.

“Cô là ai?” Nghĩ đến chính cô ta đã khiến Tur Vũ trở nên như vậy, Lý Trọng Lân giận không thể bóp chết cô ta.

“Tôi là bạn tốt kiêm em kết nghĩa!” Chẳng biết tại sao Viên Thiển có cảm giác người đàn ông này có rất nhiều địch ý đối với mình.

Lý Trọng Lân không hề để ý đến cô, ánh mắt anh lại chú ý trên người Tur Vũ “Chị Tur Vũ, bên ngoài có gió rất lớn, chúng ta về phòng nhé.”

Tur Vũ không hề phản ứng chút nào, mặc anh dìu mà chậm rãi rời khỏi bãi cỏ.

Nhìn bóng lưng họ rời đi, về mặt Viên Thiển đầy phức tạp, sau đó cũng xoay người rời khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 63

Trong văn phòng hoàn toàn yên tĩnh, Trạc Thác nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, trên đó viết nổi thống khổ của anh sau khi Vũ nhi nhập viện, trong anh đầy sắp sự tưởng niệm và khao khát đối với cô.

Ngày đầu tiên không có Vũ nhi.

Hôm nay cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm đưa Vũ nhi đến bệnh viện tâm thần. Tuy Đồng Nghị đã hứa rằng sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, sẽ trị liệu tốt cho cô ấy. Nhưng lòng tôi vẫn không nở, cuối cùng tôi cảm thấy càng ngày cô ấy càng cách xa. Trên chiếc giường nhỏ bọn trẻ đang ngủ mà trên giường tôi đây lật qua lật lại cũng không thể ngủ được.

Vừa nằm xuống, theo như thói quen tôi vươn cánh tay phải sang chỗ Vũ nhi, nhưng chào đón tôi lại là sự vắng vẻ, lạnh như băng của giường đệm. Tôi vuốt ve chỗ cô ấy nằm và ngửi mùi hương quen thuộc thuộc về cô ấy, trong đầu óc hiện lên bóng dáng yêu kiều của cô ấy mỗi khi cô ấy lên tiếng rên rỉ dưới thân tôi. Trong cơ thể tôi lập tức bùng hực lửa nóng, bỗng đến nỗi tôi phải chạy vào phòng tắm để hạ hỏa toàn thân. Thảng chạp ngày đông giá rét, tôi không cảm thấy lạnh bởi tâm tôi đã sớm không còn cảm giác rồi.

Toàn thân ướt đẫm, tôi không thể phân biệt được đâu là nước mắt. Tôi ngã nhào trong bồn tắm lạnh như băng, lòng đang khóc, thân thể dần trở nên lạnh toát, không biết qua bao lâu tôi mới đứng dậy được, chết lặng đi về phía giường nằm xuống, nhìn lên trần nhà cho đến khi bình minh lên.

Ngày thứ hai không có Vũ nhi.

Cả một đêm không ngủ, trời vừa mới tờ mờ sáng tôi đã thức dậy. Bọn trẻ cũng tỉnh rồi, theo thói quen chúng lại đòi mẹ, mặc cho ba mẹ vợ có đỡ thế nào cũng không dừng khóc. Cuối cùng, tôi đành phải ôm bọn chúng bắt lực mà cùng khóc. Vũ nhi, bọn anh cần em, em có biết không?

Uống bữa một ly sữa đậu nành, tôi vội vàng nhanh chóng đến bệnh viện tâm thần. Vẫn như mọi khi, tôi vẫn lảm nhảm tâm sự với cô ấy về chuyện tôi và bọn trẻ nhớ thương cô ấy biết nhường nào. Nhưng cô ấy vẫn chẳng một chút phản ứng. Tôi điên cuồng lay bả vai nhỏ bé yếu ớt của cô ấy, liên tục nói lên những thống khổ và mệt mỏi trong lòng, cuối cùng thì cô ấy cũng đã có phản ứng rồi, nhưng đôi mắt lại tràn đầy sợ hãi rồi lại tiếp tục chửi mắng tôi. Hừ, lại phát tác rồi, cô ấy lại bắt đầu rồi. Cuối cùng, nhờ sự khuyên giải của mọi người, tôi đành đất dặc đi rồi đi.

Ngày thứ năm không có Vũ nhi.

Tôi như tiểu thâu đồng dạng lén lén lút lút từ đằng xa tham lam nhìn cô ấy. Khuôn mặt của cô ấy càng thêm tiêu tụy rồi, thân thể càng thêm gầy gò, đôi mắt to sáng ngời ngày nay lại trở nên đầy ảm đạm. Lòng tôi đau quá, thân là chồng của cô ấy nhưng tôi lại chỉ có thể dùng cách này để quan sát cô ấy.

Cô đứng trên bãi cỏ hoang vu, gió lạnh lại thổi vào cơ thể yếu ớt của cô ấy, nhưng có vẻ như cô ấy không cảm nhận được mà hoàn toàn lâm vào thế giới của chính mình, mà ở chỗ đó không hề có sự tồn tại của tôi.

Tư Đồ Thụy, Mục Thuần, Lý Trọng Lâm, Tiểu Di đều đến thăm cô ấy, đối với họ cô đều có thể bình tĩnh tại soa chỉ đối với tôi lại có biểu hiện kịch liệt như vậy. Chẳng lẽ trong lòng cô ấy tôi chỉ là một ác nhân? Rốt cuộc có phải tại tôi không đối xử với cô ấy tốt? Một khắc này tôi thật hâm mộ bọn Tư Đồ Thụy, tôi thiếu cũng có thể đứng ở khoảng cách gần để nhìn cô ấy, để nghe được tiếng tim đập áp áp của cô ấy.

Ngày thứ tám không có Vũ nhi.

Kể từ hôm nay trở đi, tôi phải buộc bản thân mình không thể đi vào trong đó, bởi khi đó tôi thấy được cảm giác vô cùng thống khổ, cực kỳ oán hận. Tôi đã hoàn tâm toàn ý vào công việc, định lấy chúng để thôi miên chính mình. Ngày trước rất ít khi tôi đến công ty sớm, nhưng hôm nay lại là người đến thứ nhất. Có khi, tôi chưa về nhà chỉ có thể ngồi tại văn phòng co quắp suy nghĩ đến khi trời sáng.

Mẹ vợ nói tôi đã thay đổi, trở nên trầm mặc ít nói hơn. Bà nói đã lâu rồi tôi không có cười, dù có đối với bọn trẻ tôi cũng là vẻ mặt cầu xin. Không cần tôi nói bà cũng hiểu được tôi bi thương và khổ khổ chừng nào. Nhưng, trong lòng họ khổ sở thế nào cũng nhưng tôi học giả đương Ô Quy, cơ hội tiếp xúc với bọn trẻ ngày càng ít, bởi mỗi lần nhìn thấy bọn trẻ tôi đều sẽ tự nhiên nghĩ đến Vũ nhi, sau đó sẽ trở nên khó thở và hít thở không thông. Cho nên, tôi nhờ ba mẹ vợ trông hộ bọn trẻ, còn tôi lựa chọn làm một kẻ đào binh.

Ngày thứ mười lăm không có Vũ nhi.

Tập đoàn Thịnh Trạc cổ phiếu ngày càng tăng, cổ đông của công ty vô cùng phấn khởi, riêng chỉ có mình tôi không hề mấy may vui sướng. Thời gian gần đây mấy bộ phim rất đắt khách, phòng bán vé bắt đầu được tăng chức. Tôi cùng Trương Thiên Minh tổ chức tiệc ăn mừng, nhìn những nhân viên vui mừng mà tôi lại cảm thấy buồn bực và đố kỵ.

Sally đã bắt đầu quay chụp. Chưa hoàn thành mà đã có không ít các nhà đầu tư chọn cô ấy. Tôi chân thành chúc phúc cho cô ấy. Mấy ngày nay, cô ấy thường xuyên bên cạnh tôi, nghe tôi thổ lộ hết nỗi khổ, đối với cô ấy ngoại trừ sự cảm kích ra thì vẫn là sự cảm kích.

“Rrrrr” Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên “Tổng giám đốc, Viên tiểu thư tìm người.”

“Đề cô ấy vào.” Trạc Thác cúp điện thoại, đóng nhật ký lại rồi nhìn về phía người đối diện.

Vẫn như trước, Viên Thiển diện một thân toàn đồ óng ánh mỉm cười nhìn Trạc Thác “Kevin, cùng nhau đi ăn cơm được không?”

“Không được rồi, cô đi ăn đi.” Trạc Thác mặt không lộ biểu tình gì.

Khuôn mặt Viên Thiển hiện ra một tia lập lờ, cô tới gần anh ôn nhu nói “Có phải lại đang phiền não chuyện Tư Vũ không?”

“Chỉ cần rảnh rồi là trong đầu tôi lại nghĩ đến cô ấy.”

Nhìn thấy lòng đồ kỵ và phần nộ của cô, Viên Thiển chần chờ nói “Hôm qua tôi đã đi thăm cô ấy.”

“Thật sao? Cô ấy thế nào?” Để biết được tình hình gần đây của Tư Vũ, anh từng nhờ vả cô đến dò xét Vũ nhi, hy vọng có thể biết thêm được một ít tin tức của Vũ nhi qua cô ấy.

“Vẫn như cũ. Nhưng Kevin à, tôi có chuyện không biết có nên nói hay không.”

Thấy cô ấp a ấp úng, trong lòng Trạc Thác nóng như lửa đốt “Mau nói đi!”

“Gần đây tôi thường xuyên thấy một người đàn ông đến thăm Tư Vũ, anh ta khoảng tầm hai mươi tuổi, đối với Tư Vũ cực kỳ chu đáo. Tư Vũ cô ấy... Hình như cô ấy không hề bài xích anh ta. Tôi phát hiện, khi đối diện với hấn Tư Vũ không hề tỏ ra bất bình thường.”

Trạc Thác ngưng ngẩn, anh biết người đàn ông mà cô ta nói là ai.

“Kevin, anh đừng nghĩ lung tung, cũng có thể do em nghĩ quá nhiều.” Cô làm bộ đau lòng giải thích.

“Vũ nhi có nói chuyện nhiều với anh ta không?”

“Tôi cũng không rõ lắm, lần nào xuất hiện họ cũng vội vàng hấp tấp như sợ tôi biết được bí mật giữa họ vậy.” Nhìn khuôn mặt anh dần dần âm trầm xuống, Viên Thiển lại nói tiếp “Đúng rồi, thật ra... Tư Vũ cũng không có phản ứng gì với những người khác cho lắm, nhưng lại chỉ đánh mắng đối với anh, anh đã tìm hiểu xem nguyên nhân tại sao chưa? Tình cảm của hai người... có tốt không?”

Trong lòng Trạc Thác giật mình lo lắng kinh hoàng, anh lại tiếp tục trầm mặc không hề lên tiếng.

Viên Thiển thâm cười lạnh, mặt ngoài cũng không hề biến sắc, cô cố giả giọng săn sóc nói “Tôi... Không quấy rầy anh nữa.” Nói xong cô chậm rãi rời khỏi văn phòng.

Trạc Thác ngồi yên trên chiếc ghế lớn, bên tai vẫn vang vọng lên những lời nói vừa nãy mà lâm vào trầm tư.

Ngày thứ mười bảy không có Vũ nhi.

Vì mấy câu mà Sally nói mà tôi không nhịn được lại đến bệnh viện tâm thần. Vẫn trên bãi cỏ đó, thân hình màu tím nhạt đầu mắt rồi, hay là có nguyên nhân khác, tôi đột nhiên phát hiện ra rằng tinh thần Vũ nhi so với đợt trước có khá hơn rất nhiều. Tôi âm thầm cao hứng, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng đáng ghét kia thì tôi hận không thể lập tức tiến đến cảnh cáo hấn đừng xuất hiện bên cạnh Vũ nhi nữa.

Ngày thứ mười chín không có Vũ nhi.

Hai ngày nay tôi không đến thăm cô ấy nữa, nhưng trong đầu tôi lại không ngừng hiện lên hình ảnh hôm trước kia.

Theo như những lời Viên Thiển nói, có người sau khi sinh con xong sẽ sinh ra một số bài xích đối với người chồng, đồng thời cùng sinh ra những kỳ vọng đối với những chàng trai trẻ tuổi. Những câu nói của Viên Thiển không biết là từ đâu nhưng cũng không phải là không có căn cứ khoa học, bởi thế nên tôi chọn cách cười cho qua. Nhưng mà trong lòng tôi dường như không nghĩ như vậy, tôi lại vô tình mà hoài nghi Vũ nhi.

Lý Trọng Lâm kia tướng mạo tuy không bằng tôi nhưng cũng có được ưu thế. Anh ta còn trẻ, có bằng cấp, chủ yếu là anh ta có thể vẽ tranh, có thể có nhiều hứng thú hợp cạ với Vũ nhi. Không ngờ được người tự tin như tôi đây mà cũng cảm thấy bị uy hiếp bởi một tiểu tử.

Đầu tiên là Tư Đồ Thụy, sau đó là Mục Thuần, hiện giờ là Lý Trọng Lâm, tại sao luôn có những mĩ nam xuất hiện bên cạnh Vũ nhi vậy. Tôi có nên tiếp tục để yên không?

Nhiều lần tôi đã tự hỏi mình, nếu như dùng ‘mất đi yêu’ để đổi lấy một Vũ nhi bình thường tôi có đồng ý không? Đáp án dĩ nhiên là tôi biết. Cô ấy khôi phục bình thường, tôi là người vui mừng hơn hết; nhưng nếu cô ấy rời khỏi tôi thì tôi lại trở thành người thống khổ hơn bất cứ người nào. Mâu hậu có nói với tôi rằng, yêu là không được ngờ vực vô căn cứ; yêu là phải nâng đỡ và nhân nhượng, tôi hấn là nên tin cô ấy chứ?

Bàng hoàng, bất lực, uể oải, nhụt chí, tất cả đều hướng vào mình tôi, khiến tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Tôi rất muốn ngủ một giấc thật ngon nhưng tôi lại không cần tư tưởng, không cần thương tâm và khổ sở.

“Kevin!” Cửa phòng được mở, Viên Thiển lại bước đến. Hôm nay cô ta mặc một bộ váy dài trễ ngực màu đỏ, cảm giác rất điểm lẹ và vũ mị.

Trạc Thác rời mắt khỏi màn hình máy tính, vô tình chào hỏi cô “Còn chưa đi sao?”

“Vừa tham gia một hoạt động cắt băng khánh thành, đột nhiên nhớ ra anh vẫn còn đang ở công ty nên sang đây thử xem xem.” Cô vừa nói vừa nhấc chai rượu đỏ lên “Rượu giám đốc Trang vừa mới tặng, mùi vị không tệ, có muốn nhấp nhấp một chút không?”

Nhìn chai rượu đỏ trong tay cô, Trạc Thác không tự chủ được mà gật đầu. Hiện giờ anh chỉ cần dùng rượu làm ma túy.

“Anh lên trước một chút!” Viên Thiến mang theo rượu ra ngoài rồi lại bước đến, trong tay cầm hai ly rượu.

Trạc Thác tắt máy tính xong bước đến ghế sofa trước bàn trà, nhìn chằm chằm màu đỏ sẫm mà nội tâm anh đột nhiên thêm khát. Anh nhanh chóng bung ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Viên Thiến giúp anh rót thêm một ly nữa, còn mình cũng chậm rãi uống một ngụm tán thưởng “Rượu này đúng là không sai, hương thơm rất thuần, chủ yếu là cảm giác này, dường như có thể làm người ta quên đi tất cả những phiền não trong lòng.”

Trạc Thác không có ý định trả lời, anh đã uống vài tiếng đồng hồ rồi nhưng lại càng tỉnh táo. Anh loạng choạng vờ chai rượu hỏi “Còn nữa không? Tôi vẫn muốn.”

Nhìn ánh mắt mê ly của anh, Viên Thiến xinh đẹp mừng thầm, cô kiều mỵ nói “Còn còn, vẫn còn hai chai.” Nói xong cô lại đi ra ngoài rồi mang thêm hai chai rượu như thế bước vào.

Trạc Thác sớm đã không thể chờ được mà đoạt lấy trong tay cô, mở nắp chai mà tu ừng ực.

Viên Thiến xinh đẹp ngồi một bên yên tĩnh nhìn hành động của anh.

Không đến hai mươi phút sau, hai chai rượu đã thấy được đáy, nhưng lần này Trạc Thác không có la hét đòi uống nữa, anh uốn éo ngồi trên ghế salon, trong miệng không ngừng ni non “Tại sao lại đối xử với tôi như vậy. Ông trời đáng ghét, rốt cuộc tôi xúc phạm gì người mà ba lần bảy lượt trêu ghẹo tôi, trừng phạt tôi.”

Viên Thiến tham lam theo dõi gương mặt tuần mỹ bên cạnh, thấp giọng hỏi “Kevin, anh không sao chứ?”

“Tôi đâu có việc gì, đâu có việc gì, tôi đã quyết định rồi, tôi muốn đi tìm cô ấy, dù cho có bị đánh mắng cũng không thể để tên tiểu tử kia nhân cơ hội này được.” Anh ợ một hơi rượu rồi nói tiếp “Đáng giận tên đó, Vũ nhi là của tôi, vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về tôi, không thể ngờ rằng hắn lại có sắc tâm đối với Vũ nhi như vậy.”

“Kevin, anh say rồi.” Viên Thiến chậm rãi hướng dần tới anh.

“Tôi không say!” Trạc Thác vươn tay ta trùng mắt nhìn cô. Nhìn ánh mắt anh bỗng trở nên hoảng hốt, anh duỗi ngón tay ra khẽ vuốt mặt cô chân chờ hỏi “Vũ nhi? Vũ nhi đó à?”

Đầu tiên Viên Thiến còn sững sờ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Trạc Thác vô cùng vui mừng, anh nâng khuôn mặt cô lên rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô.

Viên Thiến cũng khẽ run nhưng rồi cũng nóng bóng đáp lại.

Trạc Thác cố gắng mút thỏa thích, liếm láp đầu lưỡi của cô, đôi môi nhẹ nhàng chuyển động xuống dưới, lướt qua cằm đến cổ rồi đến khuôn ngực như ẩn như hiện trước mặt. Quần áo màu đỏ trước mặt là anh đột nhiên dừng lại, anh ngẩng đầu, ánh mắt nghi hoặc nói “Cô không phải Vũ nhi, Vũ nhi không bao giờ mặc quần áo đỏ chói như thế này.”

Viên Thiến nhanh chóng tóm lấy ray anh “Thác, anh từng nói màu trắng là màu của sự tinh khiết, màu tím như nữ thần Hy Lạp cao quý; đỏ màu đỏ như Liệt Hỏa diễm dứa lơ lửng. Hôm nay em cố ý mua chiếc váy màu đỏ để cho anh thấy em diễm dứa lơ lửng dụ dỗ anh.”

Trạc Thác bán tín bán nghi, cuối cùng vẫn không hề do dự lại một lần nữa chôn sâu trước ngực cô. Thật lâu sau, anh lại ngẩng đầu đẩy cô ra “Cô không phải Vũ nhi, cô là ai? Nói mau!”

“Thác, em là Vũ nhi, là người anh yêu nhất, là Vũ nhi duy nhất cũng vậy.”

“Nói loạn, Vũ nhi có mùi vị ngọt như sữa tươi, cô không có.” Anh trùng mắt nhìn cô, ném cánh tay dành bỏ qua cô “Cút ngay, cút ngay!” Còn chưa nói xong, anh lại ngã gục trên ghế salon ngủ say như chết.

“Đáng giận!” Tư Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đang ngủ kia. Không thể ngờ rằng cuối cùng vẫn không thể thành công được.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 64

Kiệt sức đành phải mang toàn bộ quần áo bỏ đi. Nhìn dưới thân toàn thân xích lửa, Viên Thiển toàn thân run rẩy....

Viên Thiển dục hòa đốt người ngồi lại trên ghế salon có chút khó thở, cảm phần nhìn kẻ ừ rử đó. Anh ta có phải đàn ông không hay chỉ được cái mã bên ngoài?

“Vũ nhi...” Đột nhiên người nằm trên ghế salon rên một tiếng nỉ non.

Vũ nhi, Vũ nhi, lại là con tiện nhân kia. Viên Thiển vừa nghe lập tức ghen ghét dữ dội, đôi mắt ngoan độc đầy sự quyết tâm “Thẩm Tư Vũ, tao muốn mày sống không bằng chết”!

Trạc Thác mở mắt, cảm giác đau đầu làm anh cau mày lại, đang muốn đứng dậy thì đột nhiên phát hiện có một vật thể áp áp đang ở trên người mình, sau đó nhìn tình cảnh càng làm anh như cảm thấy rơi vào vực thẳm.

Tại sao lại như vậy? Anh lập tức nhớ lại. Anh nhớ rõ hôm qua Viên Thiển mang theo rượu đến, sau đó những phiền muộn đó làm anh nhanh chóng uống hết. Sau khi uống chai thứ hai, thứ ba, anh nhìn thấy Vũ nhi xuất hiện trước mặt, do kích động nên anh đã cùng cô ấy thân mật.....

Trời ạ, không phải mình đã đem Viên Thiển trở thành Vũ nhi chứ? Nếu để Vũ nhi biết được mình phản bội cô ấy, mình có dính mùi của những người phụ nữ khác, chắc chắn rằng cô ấy sẽ rất đau lòng, nhất định sẽ hận mình đến chết. Làm sao bây giờ, nên làm gì bây giờ? Trạc Thác trở nên hồ đồ. Không tự chủ được mà hất tay một cái, đẩy mạnh cơ thể đang xích lửa kia ra khỏi người mình.

“A.....” Bỗng cảm thấy đau đớn làm cho Viên Thiển lập kêu lên sau đó mở to mắt. Khi cô nhận thức được chuyện gì đã xảy ra thì khuôn mặt hiện lên một chút tức giận, nhìn người đang ngồi trên ghế salon với vẻ mặt đầy trầm tư liền khôi phục lại bình tĩnh, ngượng ngùng gọi “Kevin!”

Nhìn thân thể cô trần truồng còn trên mặt anh biểu lộ ngượng ngùng, Trạc Thác vô cùng ảo não không biết phải làm sao.

“Kevin, lạ thật.....”

“Sally, mặc kệ đêm qua xảy ra chuyện gì, tôi chỉ có thể nói đây không phải do tôi cố ý, thực xin lỗi!”

Viên Thiển cố gắng ngăn chặn oán hận trong lòng, cố rộng rãi nói “Thật ra, anh cũng không phải người đàn ông đầu tiên của tôi, nam nữ hoan ái không cần phải ngạc nhiên.” Cô ngồi xồm trước anh, ngẩng đầu nhìn “Không phải tạo gánh nặng cho mình được không?”

Trạc Thác vội vàng chải lại tóc “Sally, thực xin lỗi, đây không phải là nam nữ hoan ái, ngoại trừ Vũ nhi ra tôi không thể dùng từ khác trên người những người phụ nữ khác được.”

Viên Thiển vừa nghe sắc mặt lập tức ảm đạm, cô chậm rãi đứng dậy, mò lấy cái áo lót trên mặt đất, quần lót rồi từng thứ mặc lại lên người, cuối cùng là chiếc váy dài màu đỏ.

Trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, anh nhận thức được mình đã khiến cô ấy tổn thương, Trạc Thác cảm thấy áy náy “Sally....”

Viên Thiển đã ăn mặc chỉnh tề xong xuôi, cô cố gắng nặn ra nụ cười “Kevin, không có lừa dối anh, chuyện hôm qua tôi rất thích. Tuy có qua một số nam nhân rồi, nhưng họ không hề giống như anh, có thể khiến tôi rung động đến thế. Cho nên, mặc kệ trong lòng anh nghĩ thế nào, tôi cũng không hề hối hận!”

“Sally....”

“Anh cảm thấy buồn bực ư? Thật ra tôi đã sớm thích anh rồi, dù trong lòng anh chỉ có Tư Vũ nhưng tôi không khống chế được lòng mình. Sự hấp dẫn này không có trong phạm vi khống chế của tôi. Chẳng thán mà nói, đêm qua có lẽ là do anh say rượu mất lý trí nhưng lúc đó tôi lại cực kỳ tỉnh táo. Tôi thích anh, thích sự tuấn mỹ của anh, thích anh có mùi dương cương, tất cả tôi đều thích. Dù biết sẽ là một đoạn nhân duyên không có điểm bắt đầu, nhưng không sao cả, tôi sẽ khiến nó trở thành một kỷ niệm đẹp.”

Trạc Thác sợ run người nhìn cô, trong lòng ngoại trừ đau lòng ra không có bất cứ tình cảm nào khác.

“Tôi đi trước nhé.” Viên Thiển sâu kín nói một câu, sau đó thông tho đi ra khỏi văn phòng.

Trạc Thác trở nên thất thần, đến khi bên người truyền đến một lãnh ý anh mới nhặt quần áo của mình trên mặt đất mà mặc vào người.

Vẫn là trên bãi cỏ đấy, nhưng hôm nay khí trời trở nên âm u hơn hẳn.

Tư Vũ ngồi trên chiếc ghế dài, đôi mắt yên tĩnh nhìn về phía xa xăm. Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, đôi mắt sáng ngời của cô lập tức trở nên ngây thơ.

Viên Thiển mặc một chiếc áo khoác lông với đôi giày đỏ giẫm nát đám cỏ, ánh mắt lộ ra hàn quang chăm chú nhìn về phía Tư Vũ “Hôm nay thời tiết thật kém”

Thấy Tư Vũ vẫn một bộ dạng ngờ ngác như trước, lại nghĩ đến sáng sớm hôm qua Trạc Thác cười lạnh nói “Nếu như cô biết được chuyện này thì tôi nghĩ tâm tình của cô sẽ càng tồi tệ hơn. Tôi cùng tôi cùng hiểu được năm đó tại sao cô lại bỏ hết cả tôn nghiêm để liều mạng yêu anh ấy. Bởi vì anh ấy đúng là người đàn ông cực kỳ lớn. Gương mặt vô cùng hoàn mỹ làm người ta khao khát thân hình đó, hơn nữa kỹ xảo ân ái không chỉ nói cô, mà cả tôi cũng không thể chối bỏ được. mà theo sát anh ấy.”

Cô dừng lại một chút, trên mặt dần hiện lên dư vị cùng hướng tới “Tôi đã từng ngủ với không ít đàn ông, nhưng chưa từng gặp ai như anh ấy, cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác hoàn hảo đêm đó. Tôi đã cùng anh ấy ân ái, anh ấy cuồng nhiệt, mãnh liệt khiến tôi cực kỳ say mê, làm tôi dục tiền dục tử, anh ấy như một con ngựa hoang bị tuột dây cương, cứ thế mà rong ruổi trong cơ thể tôi. Lần đầu tiên tôi được ném cái gì gọi là dục vọng điên cuồng.”

Khuôn mặt diễm lệ ấy dần hiện lên hận ý, ngữ điệu của cô cũng đột nhiên trở nên bén nhọn “Có điều đáng giận là anh ấy ở trên người tôi nhưng trong miệng luôn gọi tên cô. Nhưng tôi cũng không ngại người đàn ông ưu tú như vậy, đương nhiên là đáng giá rồi. Tôi tin rằng không lâu sau trong miệng anh ấy nhất định sẽ gọi tên Viên Thiên tôi! Còn cô, Thẩm Tư Vũ, sắp biến mất hoàn toàn khỏi miệng anh ấy. Ha ha ha ha ha.” Cô ta cười đến toàn thân run rẩy, mọi thứ xung quanh dường như cũng chấn động theo.

Cô ta ngồi xổm trước mặt Tư Vũ, bình tĩnh nhìn cô với ánh mắt cười nhạt “Cô cứ an tâm đắm chìm vào thế giới của chính mình đi, Kevin cứ giao cho tôi, từ nay về sau tôi sẽ là thiên sứ, là tinh linh của anh ấy!”

Sau khi khoe khoang xong, Viên Thiên giẫm cao đôi giày cao gót rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

Khi cô ta thấy Lý Trọng Lâm đang đứng sau mình thì chợt run lên một cái. Tên tiểu tử thúi này có phải người không vậy, lần nào xuất hiện cũng xuất quỷ nhập thần không ai hay biết. Nhìn biểu hiện của hắn có lẽ là đã nghe được những lời vừa nãy rồi. Nhưng cũng chẳng có gì phải sợ, dù sao giờ Trạc Thác đối với hắn cũng có phần áy náy, tên tiểu tử này cũng không thể làm gì được. Đi vượt qua hắn, cô miệt thị rồi cứ thế bước thẳng.

Biết thân hình đó đang chậm rãi biến mất, Lý Trọng Lâm chạy đến chiếc ghế dài ngồi xuống cạnh Tư Vũ, lo lắng hỏi “Tư Vũ tỷ tỷ...”

Ánh mắt mê man khôi phục lại thần khí, khuôn mặt tràn đầy bi thương, Tư Vũ lúng túng hỏi “Trọng Lâm, những lời cô ấy nói là thật sao? Tôi có nên tin tưởng không?”

Lý Trọng Lâm không nói gì lẳng lặng nhìn cô, bởi anh cũng không tài nào khẳng định được những lời Viên Thiên nói thật hay giả.

“Tôi nên tin tưởng Thác phải không?” Đôi mắt Tư Vũ nhanh chóng dâng lên nỗi thống khổ “Nhưng, cô ấy nói rất thật, làm tôi vô cùng đổ kỵ và nổi giận. Trọng Lâm, tôi sai rồi sao? Giữ gìn tình cảm, bảo vệ bọn trẻ của tôi chẳng lẽ tất cả đều là sai lầm sao?”

“Chị Tư Vũ, nếu như những lời cô ấy nói là thật, vậy chị... sẽ làm sao? Chị sẽ tha thứ cho Trạc tổng giám đốc sao?”

Những lời nói cuối cùng này như đánh trúng tâm tư cô. Đúng vậy, nếu như mọi chuyện đều như Viên Thiên nói thì dù cho Trạc Thác có khổ tâm gì thì mình vẫn sẽ tha thứ cho anh ấy sao? Anh ấy đã từng nói với mình rằng chỗ của anh vĩnh viễn thuộc về mình, mình là người duy nhất, nhưng hôm nay thì không đúng rồi, anh đã bị một người đàn bà khác dính lấy.

Mẫu hậu đã từng nói rằng tình yêu cần sự bao dung và tha thứ, chính mình lúc ấy còn đồng ý với bà, nhưng giờ mình mới phát hiện rằng làm được như vậy rất khó khăn.

Nhìn sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt, Lý Trọng Lâm càng trở nên lo lắng hơn nữa “Chị Tư Vũ không sao chứ, chị đừng suy nghĩ quá nhiều, tâm trạng không dễ gì khá lên được, đừng để phát bệnh trở lại...”

Đúng vậy, thật vất vả mới có thể tỉnh táo trở lại, tuyệt đối không để bị đánh ngã một lần nữa, cho dù không có anh thì vẫn còn bọn trẻ. Nhưng, nếu thật sự mất đi anh thì mình sống còn có ý nghĩa gì nữa?

“Chị Tư Vũ cứ khóc đi, khóc sẽ cảm thấy khá hơn một chút đó. Cô lẽ cô gái đó chỉ lừa chị thôi, Trạc tổng giám đốc cũng không có cùng cô ta làm cái chuyện kia, chị nghĩ tại sao người kia lại yêu chị như vậy mà lại phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác.”

“Oa ~ ~ ~ ~” Tư Vũ không nhận được mà nằm trên bờ vai Lý Trọng Lâm khóc lóc thê thảm.

Lòng Lý Trọng Lâm đau như dao cắt, ôm chặt cô “Tất cả sẽ ổn thôi, đừng sợ, tất cả sẽ ổn thôi.”

Không biết qua bao lâu Tư Vũ mới dừng khóc, nhưng cô vẫn không có ý định rời khỏi lồng ngực Lý Trọng Lâm, cái lồng ngực này không phải rất cường tráng, không phải thật ấm áp nhưng lại làm cho cô cảm giác thoải mái rất khó hiểu.

Lý Trọng Lâm cũng để cô tiếp tục dựa vào, lẳng lặng làm bạn cô.

“Lý Trọng Lâm, tên tiểu tử này!” Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng nói phẫn nộ, Lý Trọng Lâm không phòng bị gì mà bổ nhào trên bãi cỏ.

Tư Vũ nhìn người mới tới có vẻ mê hoặc trong nháy mắt, nhưng lại nhớ được những lời vừa nghe lúc nãy cô nhấc tay giẫy khỏi lồng ngực anh.

“Vũ nhi....” Trạc Thác đau lòng nhìn cô.

“Cút ngay!”

“Vũ nhi....”

“Trạc Thác, anh là tên hỗn đản, tên háo sắc, lập tức biến khỏi tầm mắt tôi đi.” Tur Vũ dùng hết sức đánh anh, đá mạnh vào người anh.

Trạc Thác không hề né tránh để cô tiếp tục đánh chửi, trong miệng gầm rú ra “Tại sao? Tại sao lần nào cũng muốn đẩy anh ra xa? Tại sao họ có thể đứng cạnh em còn anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn em. Vũ nhi, em thật sự điên rồi hay là giả vờ thế? Em làm vậy là có ý gì?”

Tur Vũ ngây người chật phác nhìn anh, đột nhiên cô muốn nói cho anh biết rằng bệnh của mình đã chuyển biến khá tốt, cô đột nhiên muốn hỏi anh có phải thật sự đã cùng Viên Thiển làm cái chuyện kia không. Nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn được.

“Vũ nhi.....” Cuối cùng cũng thấy cô bình tĩnh trở lại, trên mặt Trạc Thác hiện lên một tia hy vọng.

Đáng tiếc là Tur Vũ không hề trả lời, sắc mặt cô không hề thay đổi đi ngang qua anh hướng đến phòng bệnh bên cạnh.

“Đừng.....” Trạc Thác vội vàng ngăn lại, chăm chú ôm chặt cô vào lòng “Vũ nhi, anh không thể nhẫn nhịn được em cứ đối xử với anh như vậy, đừng tra tấn anh nữa.”

Tur Vũ cố gắng giãy dụa nhưng dù gì sức lực của cô cũng không đủ lớn bằng anh.

Lý Trọng Lâm lao đến, dùng sức tách Trạc Thác ra rồi phẫn nộ mắng “Anh không nhịn được.....Không nhịn được nên đến xin lỗi cô ấy?”

“Cậu nói cái gì? Tên tiểu tử này, đó là chuyện của vợ chồng chúng tôi, liên quan gì đến cậu?”

“Hừ, nếu như anh không muốn để người khác biết trừ phi đừng có làm. Anh đã làm gì trong lòng anh là người hiểu rõ nhất.”

“Buông ra, đừng dùng đôi tay bẩn thỉu của anh chạm vào người chị Tur Vũ.”

Tay bẩn? Chẳng lẽ...? Trạc Thác dường như hiểu được, hai tay anh cũng buông rời tay.

Phản ứng của anh khiến Tur Vũ đau nhưc! Hóa ra những lời Viên Thiển nói đều là sự thật, thật sự anh không thuộc về mình! Tin này giống như trái bom nổ trong đầu cô, lòng cô rất khó chịu, rất thống khổ, cô ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, điên cuồng chạy về phía trước trốn chạy.

Nhìn người đang chậm rãi rời xa, tinh thần Trạc Thác suy sụp, thấp giọng ní non “Làm sao bây giờ? Vũ nhi đã ghét tôi rồi, tôi nên nói sao đây?” Nói xong anh ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu thấp giọng nói.

“Kevin.” Triệu Đông Nghị đột nhiên xuất hiện, thấy anh không có phản ứng gì nên lại gọi thêm mấy tiếng.

Trạc Thác chậm rãi ngẩng đầu đứng thẳng dậy, bắt lực hô một câu “Đông Nghị!”

“Cậu...Không sao chứ?”

“Tớ đã phạm phải một sai lầm rất lớn, một sai lầm không thể nào bù đắp được, Vũ nhi đã không quan tâm tớ nữa rồi, cô ấy không bao giờ muốn gặp tớ nữa.” Trạc Thác lại bắt đầu thì thào tự nói.

Về mặt Đông Nghị đầy ân cần và buồn bực “Kevin, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tur Vũ lại như vậy? Cô ấy không phải bảo tớ đừng nói cho cậu sao?”

“Cái gì mà đừng nói cho tớ?” Trạc Thác vừa nghe thì tinh táo hơn một chút, anh lay cánh tay Đông Nghị “Có phải các người có chuyện gì giấu tớ không?”

“Kevin.....”

“Đông Nghị, đồ đáng chết, rốt cuộc cậu có còn coi tôi là bạn nữa không, mọi người rốt cuộc đang làm cái gì?”

Nhìn anh không khồng chế được giận dữ, Đông Nghị không nhịn được nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Minh Tinh Kiếm Tông Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 65

Trạc Thác sau khi nghe xong liền không nói được lời nào. Cùng lúc đó, anh vừa vui mừng về chuyện Vũ nhi đã khôi phục nhưng lại cảm thấy khổ sở vì

cô ấy giấu diếm mà cảm thấy thương tâm. Cái gì mà giữa vợ chồng với nhau phải thẳng thắn, hóa ra mọi người đều biết nhưng duy chỉ có anh là chẳng hay biết gì.

Như vậy, mỗi lần cô ấy mắng chửi mình đều là phát ra từ nội tâm? Hay chỉ là diễn trò? Đồ đàn bà đáng giận, thật khiến anh vừa tức lại vừa yêu. Anh muốn trừng phạt cô ấy nhưng lại không nỡ, nhưng nếu như không trừng phạt cô ấy thì oán hận trong lòng này không thể biến mất được.

“Đúng rồi, Kevin, cậu vừa phạm phải chuyện gì tày đình thế?” Nhìn những biểu hiện thiên biến vạn hóa trên khuôn mặt anh, Đông Nghi nghi ngờ hỏi.

“À...” Anh ta nhắc tới Trạc Thác lại bắt đầu đau đầu. Thảm rồi, nếu như Vũ nhi đã sớm khôi phục lại bình thường thì... như vậy theo Lý Trọng Lâm nói thì chắc chắn cô ấy đã biết chuyện mình và Viên Thiến... Trời ạ!

Nhưng nghĩ lại thì tất cả mọi việc đều do Viên Thiến sắp đặt... Đêm hôm đó có đúng là thật sự không có việc gì không?

Anh cố gắng tập trung tinh thần để suy nghĩ. Lúc đó đúng là anh có hôn cô ta, còn có ngực, nhưng bờ ngực không tỏa ra sự ngọt ngào mong muốn nên liền khẳng định đây không phải Vũ nhi, sau đó anh... A, không nhớ nữa! Máu chốt là ở chỗ này!

Hương vị quen thuộc của Vũ nhi anh đã quá quen rồi, đối với những người phụ nữ khác cơ bản là không có hứng thú. Cho nên anh dám khẳng định rằng cho dù có trong tình huống say rượu cũng không thể cùng người phụ nữ kia oxxx được. Say rượu mất đi lý trí căn bản là không có khả năng phát sinh trên người mình và đối tượng không phải là Vũ nhi.

“Kevin, Kevin...” Đông Nghi kéo anh trở lại với hiện tại.

Trạc Thác ngửa mặt lên nghi ngờ.

“Cậu tính thế nào? Đúng rồi, có muốn thương lượng với Tư Vũ một chút không?”

“Đừng!” Trạc Thác vội ngăn cản “Vũ nhi đã muốn làm như vậy là có nguyên nhân của cô ấy, cậu cứ tiếp tục phối hợp với cô ấy đi. Còn nữa, cô ấy chưa biết tớ đã biết hết mọi chuyện nên cậu nhất định phải thông báo tình hình của cô ấy cho tớ biết.”

“Được rồi.”

“Rrrrr” Trạc Thác cảm lấy điện thoại nhìn dãy số lạ lẫm, tâm trạng trở nên càng buồn bực hơn, số điện thoại này rất ít người biết, anh chần chờ mãi mới bắt máy.

“Viên tiểu thư sao?” Bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông lạ lẫm.

Trạc Thác kinh ngạc, anh bật mũi hạ giọng nói “Cô ấy không có ở đây, có chuyện gì sao?”

Bên kia trầm mặc xuống sau đó dập máy.

Trạc Thác vô cùng nghi ngờ, tại sao người gọi cuộc điện thoại này lại tìm Viên Thiến? Còn nữa, người đàn ông kia rốt cuộc là ai? Anh đột nhiên phát hiện Viên Thiến tràn ngập sự bí ẩn khó hiểu. Không được, anh nhất định phải làm rõ chuyện này, không thể để chuyện này phá hoại hạnh phúc của mình và Vũ nhi được. “Đông Nghi, tớ về công ty trước, có chuyện gì nhớ gọi cho tớ... Đúng rồi, từ giờ đừng gọi số này nữa, tớ đưa cậu số mới.”

Đông Nghi tuy khó hiểu nhưng cũng không hỏi gì nhiều “Chúng ta liên lạc sau nhé.”

“Kevin, anh tìm em à?” Đột nhiên nhận được điện thoại, Viên Thiến vô cùng hưng phấn, đây là lần đầu tiên anh ấy chủ động tìm mình.

Trạc Thác nhìn cô gạt đầu rồi bình tĩnh nhìn cô.

Viên Thiến bị nhìn chằm chằm không được tự nhiên khiến hai má ửng hồng “Kevin....”

Trạc Thác lôi cô một cái làm cô ngã nhào vào lòng ngực anh.

Viên Thiến kinh hô một tiếng, tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, si ngốc nhìn khuôn mặt có điểm tà mị kia. Anh thở ra từng hơi nóng bỏng khiến toàn thân cô trở nên ngứa ngáy, hai tay tự động bò lên cổ anh.

Nhìn phản ứng háo sắc của cô, Trạc Thác chợt cười lạnh nhưng biểu hiện giả bộ bình tĩnh, anh khàn giọng nói “Sally, sáng hôm đó, thật sự xin lỗi!”

Viên Thiến giật mình rồi mừng thầm “Em nói rồi, em không ngại!”

Đột nhiên, trên mặt Trạc Thác hiện lên một tia thống khổ “Hôm nay anh đi thăm Vũ nhi rồi, đáng tiếc là cô ấy vẫn xem anh như người xa lạ. Vì cái gì mà lại biến tôi thành như vậy, chẳng nhẽ trong cảm nhận của cô ấy tôi không có chút địa vị nào sao?”

“Kevin, hiện giờ cô ấy có bệnh cho nên mới đối xử với anh như vậy, anh phải thông cảm với cô ấy.”

Hừ, đồ đàn bà dối trá! Trong lòng Trạc Thác giận sôi ừng ực, nhưng vẻ mặt vẫn hiện lên sự bình tĩnh nói “Sally, nếu như là cô bị bệnh, cô có coi tôi như người xa lạ hay không?”

“Tuyệt đối sẽ không đâu.” Viên Thiển lập tức trả lời sau đó tình ý nhìn anh, ngón tay chậm rãi chuyển qua ngũ quan tuần mỹ tuyệt luân “Anh luôn ở trong lòng em, sẽ mãi mãi như vậy, dù cho có biến thành thế nào em tuyệt đối sẽ không quên anh.”

“Sally, cô thật tốt, cô thật là tốt...” Trạc Thác chăm chú ôm cô, đôi mắt cùng ánh mắt thâm thúy hiện lên một tia hèn mọn chán ghét.

“Knock knock...” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Trạc Thác thuận tiện đẩy Viên Thiển rồi. Viên Thiển biết vậy nhưng vẫn không thỏa mãn mà đứng thẳng người.

“Mời vào!”

Cửa phòng được mở ra, Trương Thiên Minh đi đến, khi thấy Viên Thiển thì anh kinh ngạc một chút sau đó bấm báo với Trạc Thác “Tổng giám đốc, đây là đĩa nhạc của công viên Lệ Hoa đưa tới, đêm mai tại khách sạn quốc tế cử hành tiệc rượu, ngài có tham gia không?”

Trạc Thác nhận lấy giấy mời, mở ra xem xét sau đó ngẩng đầu chuyển về hướng Viên Thiển “Sally, tối mai có rảnh không? Không ngại làm bạn nhảy của tôi chứ?”

Viên Thiển nghe được vui mừng quá đổi vội vàng gật đầu “Đương nhiên là không ngại rồi.”

Trương Thiên Minh trở nên buồn bực, tổng giám đốc từ sau khi kết hôn lần nào tham gia tiệc rượu nếu không mang theo phu nhân thì toàn một mình mình tham dự, nhưng lần này lại mang theo Viên Thiển. Cái này... Rốt cuộc là chuyện gì?

“Trương trợ lý, giúp tôi báo với công ty đĩa nhạc Lệ Hoa rằng tôi sẽ tham dự.”

“A, được rồi.” Trương Thiên Minh cúi đầu đi ra ngoài.

“Sally, tôi còn có việc cần làm, cô cũng ra ngoài trước đi.”

“Vâng!” Viên Thiển rời đi mà vẫn chìm trong hưng phấn và hạnh phúc.

Thân hình màu đỏ vừa biến mất ở ngoài cửa, khuôn mặt Trạc Thác lập tức đầy lo lắng, anh cởi bỏ áo khoác trên người chán ghét ném tới ghế salon.

“Tur Vũ.....” Nhìn về mặt đầy tức giận của cô, Đông Nghị đang nghĩ không biết có nên nói mọi chuyện ra không.

“Thật đáng giận, thật bại hoại xấu xa.” Nhớ tới những tin tức vừa xem trên TV, Tur Vũ vừa tức giận vừa thương tâm. Nát người, đúng là nát người, cái gì mà nói là mãi mãi chỉ yêu mình, chưa bao lâu lại mang người phụ nữ khác đi dự tiệc, càng đáng giận hơn là người phụ nữ kia lại chính là người mà mình ghét nhất!

“Tur Vũ, thật ra.....”

“Cút đi, đàn ông không một ai tốt cả!”

Đông Nghị ngơ ngẩn, đây là lần đầu tiên anh thấy cô hung dữ như vậy. Không ngờ rằng mỗi khi nổi nóng cô cũng có thể dọa người như vậy, anh mơ hồ có thể thấy trước được thời kỳ gian khổ của Kevin sắp xảy ra.

Sau khi Đông Nghị rời khỏi, Tur Vũ một mình trong phòng đi đi lại lại, vừa tức giận vừa nguyên rủa Trạc Thác “Hồn đàn, từ nay về sau đừng mong tôi tha thứ cho anh.”

Văn phòng Trạc Thác bỗng nhiên lạnh run.

Lúc này đúng lúc Viên Thiển đi đến, cô cầm trong tay cuốn tạp chí đưa cho Trạc Thác “Kevin, những tin này thật sự rất quá đáng.”

“Thời gian trước đã từng truyền ra tin Trạc tổng giám đốc cùng phu nhân đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh. Trạc tổng giám đốc lâu không lộ diện, đột nhiên đêm qua mang theo nghệ sĩ Viên Thiển xuất hiện ở bữa tiệc mừng chiến thắng của công ty đĩa nhạc Lệ Hoa, hai người tỏ ra rất thân mật, mọi người đều đoán rằng có phải vị này sắp có bạn gái mới rồi không. Trạc tổng giám đốc.....”

Trạc Thác gấp quyển tạp chí lại đặt lên bàn, tùy ý cười “Không có gì.”

Viên Thiển mừng thầm, ngưng ngưng nhìn anh nhẹ giọng hỏi “Kevin, mai anh có rảnh không? Hay... Hay chúng ta ra nước ngoài đi.”

“Mai ư? Để xem tình huống đã.” Trạc Thác chuyển chủ đề “À đúng rồi, công ty chuẩn bị cho đề em cho ra mắt album riêng, em có lòng tin hay không?”

Viên Thiển tròn mắt há mồm “Thật... Thật sao?”

“Ừ!”

“Cám ơn anh, Kevin.” Viên Thiển vô cùng hưng phấn, đặt lên khuôn mặt anh một nụ hôn.

Trạc Thác cố nén nội tâm bài xích, thâm trường nhìn cô.

Viên Thiên càng lúc càng phiêu, hàm tình mạch mạch dừng pử Trạc Thác. Đến khi tiếng chuông di động vang lên cô mới lấy lại tinh thần, khi nhìn thấy dãy số trên màn hình chợt sắc mặt biến chuyển, xin lỗi Trạc Thác “Em đi nghe điện thoại.”

Nhìn cô ta đi ra, khoe miệng Trạc Thác giờ lên một nụ cười quỷ dị.

“Cô lại muốn làm gì?” Viên Thiên tức giận nhìn người trước mặt. Lúc trước thật sự là sai lầm, cô cho rằng người đàn bà này thành thật, không ngờ rằng cô ta lại có lòng tham không đáy như vậy.

Thái Phụng cầm trong tay quyển tạp chí, chăm chú nhìn trên mặt đưa tin, cười hắc hắc nói “Viên tiểu thư, thời gian cô trở thành Trạc phu nhân ngày càng gần rồi.”

“Tôi không có nhiều thời gian để hoang phí với cô, có chuyện gì nói mau đi.”

“Được, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian, một giá một trăm ngàn, cam đoan từ nay về sau sẽ không bao giờ tìm cô nữa.”

“Cái gì? Cô định giết người à?” Khuôn mặt diêm lệ của Viên Thiên lập tức vặn vẹo.

“A, Viên tiểu thư, ý tôi không phải như vậy, chờ sau khi cô trở thành Trạc phu nhân rồi thì một trăm ngàn đối với cô mà nói chỉ là chút lòng thành mà thôi.”

Viên Thiên chỉ giữ im lặng trầm tĩnh nhìn cô. Một trăm ngàn, mặc dù là số lượng lớn nhưng chỉ cần thương lượng với ba mẹ một chút là sẽ không trở thành vấn đề gì rồi, Thái Phụng cầm một trăm ngàn này rồi liệu có thật sự biến mất không.

“Viên tiểu thư.....”

“Cho tôi một chút thời gian, tôi cần phải lo liệu một chút.”

“Được rồi, không cần phải lo lắng đâu, hai ngày nhé, nếu như cô không cho tôi một câu trả lời thuyết phục, tôi sẽ trực tiếp đến tìm Trạc tổng giám đốc.”

“Cô.....”

“Viên tiểu thư, cô là người thông minh nên biết cần phải làm gì đúng không!” Thái Phụng khinh miệt nở nụ cười sau đó ngênh ngang rời đi.

Viên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bóng người chầm rãi đi xa, trên mặt trào dâng biểu lộ phức tạp.

“Đừng trách, đừng trách tôi, mặc kệ chuyện của cô là gì, là do cô ép tôi... . Đừng trách tôi.....” Viên Thiên đột nhiên ngồi dậy, mở đèn hoa sen đầu giường nhìn hoàn cảnh xung quanh quen thuộc, mãi cô mới hiểu được vừa là mình gặp ác mộng.

Chưa xóa đi những dấu vết của sự kinh hoàng, cô đã lại lâm vào trầm tư....

Ngày đó, cô đã suy nghĩ rất lâu xem có nên tin tưởng Thái Phụng lần nữa hay không. Khi cô thỏa hiệp, Thái Phụng lại lật lọng nói muốn hai ngàn vạn, dường như muốn cô tức muốn chết.

Cuối cùng cô nghĩ ra một kế vô cùng tuyệt vời, phải giết người giết khải. Để tránh lại có tay cầm roi vào tay người khác, cô quyết định tự mình ra tay.

Cô hẹn Thái Phụng đến một nơi vắng vẻ để ‘giao dịch’ sau đó dẫn tới ra đằng sau xe, cô nhanh chóng khóa kỹ tất cả cửa sổ rồi lập tức nhảy xuống xe. Sau khi thấy đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, năm phút sau chiếc xe bùng nổ. Thật ra cô muốn đứng lại xem xe nổ mạnh, nhưng đột nhiên có vài thanh niên đi tới, sợ có người chú ý nên đành phải rút lui về nơi bí mật. Khi nghe được tiếng nổ mạnh vang lên, cô mới lạng lẹ chạy về phía hiện trường.

Cô không thể nào xác định được Thái Phụng còn sống hay đã chết, đến ngày hôm sau chứng kiến được tin tức cô ta mới có thể yên lòng. Biển số xe đã được tháo xuống từ lâu, tồn thất chỉ là chiếc xe mà thôi, có thể từ bỏ nó thì tất cả đều đáng giá.

Cuối cùng cô cũng có thể vô tư được rồi, đêm nào cô cũng nằm mơ gặp ác mộng, chỉ cần mở mắt là hình ảnh Thái Phụng lại hiện lên trong đầu cô, cô mơ Thái Phụng đến tìm cô đòi mạng....

Cả thể xác lẫn tinh thần cô đề mệt mỏi, lê thân xác đến trước gương, nhìn khuôn mặt và đôi mắt vô thần trong gương, cô cảm thấy từ trước đến giờ chưa bao giờ mình phải chịu vất vả và khó chịu như vậy. Ngày mai sẽ có buổi họp báo nhưng cô lại không dám ngủ, cô sợ rằng ngủ rồi sẽ lại gặp Thái Phụng trong giấc mơ đến đòi mạng.

Cô trở về đầu giường nằm xuống, cứ như vậy ngồi trơ mắt nhìn mặt trời dần lên.

Tại lầu một Thịnh Trạc tập đoàn ảnh nghiệp. Một chiếc băng zôn đỏ tươi hoành tráng “Chào mừng ca sĩ Viên Thiên ra mắt album riêng”, rất nhiều fans cùng phóng viên đã sớm xuất hiện, nhân viên công tác cũng đã được sắp xếp, tất cả mọi người đều trật tự ngồi trên ghế chờ đạo diễn xuất hiện.

Trong những tiếng hoan hô dồn dập, Viên Thiên mềm rũ đi tới. Nhìn những người đang nhiệt tình hoan hô trước mặt, thêm vào đó là những ánh đèn lấp lóe, trong lòng cô hiện lên những cảm giác vui mừng sung sướng mà tận hưởng cảm giác hàng vạn người truy đuổi.

Tất cả phóng viên cùng nhau phỏng vấn cô tới tấp, cô cũng kiên nhẫn mà đáp lại câu hỏi của từng người một.

Đột nhiên, một người trẻ tuổi đưa microphone đến trước mặt cô lớn tiếng hỏi “Viên tiểu thư, nghe nói cô từng có liên quan đến một vụ án nhận hối lộ, còn có một vụ án mưu sát quan hệ phải không?”

Viên Thiển vừa nghe, khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt, cô há hốc mồm.

“Viên tiểu thư, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi.” Thanh niên đó lập tức truy vấn.

Thật vất vả mới có thể ổn định lại tinh thần, Viên Thiển mập mờ trả lời “Tôi không biết anh đang nói tin tức nào, cũng không biết anh có ráp tâm gì nhưng tôi khẳng định cho anh biết rằng tôi chưa từng tham gia bất cứ một vụ nhận hối lộ hay mưu sát nào.”

“Có nhân chứng nói rằng thấy một người phụ nữ trung niên bị nhốt trong một chiếc xe con, nhưng chiếc xe đẩy lại bị nổ. Mà chủ nhân chiếc xe đó là cô Viên đây.”

“Nói vậy!” Viên Thiển cố gắng sự hoảng sợ trong lòng, trấn tĩnh lại “Thưa anh, hôm nay là ngày hội báo giới thiệu tôi ra album, nếu như hỏi về chuyện album thì tôi hoan nghênh; nhưng nếu không thì xin mời. Còn nữa, anh còn ăn nói vậy bạ... tôi sẽ kiện anh vì tôi phi báng!”

“Phi báng?” Người thanh niên đó hừ nhẹ “Nếu như không muốn người khác biết trừ phi mình đừng làm.” Anh ta xoay người nhìn về phía người xem “Thưa quý vị, một người phẩm hạnh đạo đức có vấn đề có phải người đó đã bị kính ngưỡng?”

“Bảo vệ, bảo vệ.....Bảo vệ đâu? Cho người đem anh ta ra ngoài?” Viên Thiển tức giận.

Đáng tiếc rằng không ai đáp lại cô cả!

“Xem xem, ngay cả bảo an, bảo vệ đều cảm thấy hành vi của cô thật đáng xấu hổ cho nên mới không tới. Cô ấy, chuyện xấu gì cũng làm, nhất định sẽ bị pháp luật trừng phạt.”

Xung quanh lập tức vang lên những tiếng thò thốc không hay. Có nhiều người đột nhiên đứng lên tường ánh mắt khinh bỉ đối với Viên Thiển, cuối cùng rời đi. Rất nhanh sau đó, các fan cũng lần lượt rời khỏi, chỉ để lại những phóng viên kia đang phỏng vấn Viên Thiển.

“Viên tiểu thư, xin hỏi những lời vị tiên sinh vừa nói có thật không?”

“Viên tiểu thư, người chết kia có quan hệ gì với cô mà khiến cô tàn nhẫn cho nổ chết người ta?”

“Viên tiểu thư, gần đây tinh thần không được phấn chấn cho lắm, có phải vì lương tâm bất an không?”

“Viên tiểu thư.....”

“A ~ ~ ~” Viên Thiển ôm đầu hét lớn đẩy những phóng viên kia ra rồi nhanh chóng chạy đến thang máy, đến thẳng phòng Trạc Thác ngồi xuống ghế salon, miệng không ngừng ni non “Không, không phải tôi, bà ta đáng chết, bà ta đáng chết.”

“Tôi xem người đáng chết là cô mới đúng.” Tiếng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Viên Thiển ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mắt thì đôi mắt không tin được “Cô.....Cô không phải đang ở bệnh viện tâm thần sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Tư Vũ cười lạnh “Ngạc nhiên hả? Viên Thiển, cô thích náo nhiệt, thích xã hội tôi không nói làm gì, nhưng người dẫm lên đầu Thẩm Tư Vũ tôi thì tôi không thể ngồi đợi chết được. Trước kia cô phá hoại hôn lễ của tôi và Tư Đồ Thụy tôi không hề để bụng. Nhưng hôm nay cô lại muốn cướp đoạt gia đình tôi, cướp đi người chồng yêu thương tôi, thậm chí còn muốn cướp đi cả bọn trẻ nữa, sao tôi có thể để mặc cô muốn làm gì thì làm?”

“Tôi không biết, cô rồi ràng là điên rồi, rõ ràng đang ở bệnh viện tại sao lại.....”

“Nếu như không phải tôi giả bệnh thì cô có dám kiêu ngạo như vậy không? Đúng rồi, kế hoạch của cô rất tốt, cô là người đã động chân động tay vào thuốc A di sau đó mua chuộc bác sĩ Thái, còn thường xuyên gọi điện đến nhà tôi khiêu khích tôi để tôi sinh ra ảo giác. Viên Thiển, tôi biết cô rất ngoan độc nhưng không thể ngờ rằng vì đạt được mục đích mà cô không ngại bất kể thủ đoạn nào hay làm tổn thương bất cứ ai.”

“Cô.....” Viên Thiển thẹn quá hóa giận “Hừ, cô còn tốt hơn tôi nhiều. Tô ra mình đáng thương nhu nhược, nhưng thực chất lại cực kỳ ngoan độc.”

“Trong lòng mỗi người đều có thiện và ác. Đối với người như cô, căn bản không thể dùng thiện lương để đối đãi, tôi cũng muốn cho cô nếm thử cảm giác bị người khác hãm hại là như thế nào.”

“Tôi muốn nói cho Kevin biết, tôi muốn đứng trước mặt anh ấy vạch trần bộ mặt thật của cô, hơn nữa tôi cũng có thể nói những điều này là do cô hãm hại tôi.”

Tư Vũ cười nhạt “Đi thôi, dù cô có nói ra sự thật thì anh ấy cũng không hề cảm thấy gì, bởi vì anh ta yêu tôi, anh ta chấp nhận mọi khuyết điểm của tôi. Nhưng cô, cô cho rằng Trạc Thác yêu cô sao? Anh ta đối với cô chẳng qua chỉ là một loại kích thích, à là di nhò và mới đúng!”

“Nói vậy, anh ấy thật sự thích tôi, nếu không sẽ không cùng tôi lên giường!” Viên Thiển vẻ mặt đầy đắc ý.

Tư Vũ vừa nghe, trên mặt hiện lên một tia thống khổ, khi cô đang không biết phải làm sao thì sau lưng vang lên một tiếng nói quen thuộc.

“Viên Thiển, tôi tặng cô thêm tội phi báng nữa!” Trạc Thác bỗng nhiên xuất hiện, ánh mắt thê lương hung hăng bắn về phía Viên Thiển “Cô là đồ đàn bà vô liêm xỉ, thừa dịp tôi uống say mà động thủ với tôi. Nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng ngoại trừ Vũ nhi ra, tôi đều không hề nổi thú tính.”

“Thác.....” Không ngờ rằng anh sẽ xuất hiện, Tư Vũ vừa mừng vừa sợ.

“Anh.....Làm sao anh biết?” Mặt Viên Thiển trở nên ửng hồng.

“Hừ, cô nghe lén điện thoại của tôi, chẳng nhẽ tôi lại không biết?”

Viên Thiển lập tức trợn trừng mắt, khó trách tại sao mọi chuyện lại xảy ra quái dị như vậy, hóa ra anh đã sớm có mưu đồ. Cô chần chờ hỏi “Cuộc phỏng vấn....Tất cả đều là anh sắp đặt?”

“Cô lợi dụng giới truyền thông để phát tán tin đồn, chẳng lẽ tôi lại không biết dùng chiêu gây ông đập lưng ông sao? Viên Thiển, cô nghĩ rằng Trạc Thác tôi là một thằng ngu sao? Cô cho rằng những thủ đoạn kia có thể qua mắt được tôi sao?”

“Vậy tất cả những gì anh nói đều là lừa gạt tôi, anh đột nhiên tốt với tôi cũng là kế hoạch sao?” Mặt cô xám như tro.

“Nếu không cô cho rằng là cái gì? Trạc Thác tôi cả đời chỉ yêu một người chính là Thẩm Tư Vũ.” Anh vừa nói vừa ôm chặt Tư Vũ đứng bên cạnh “Bất luận cái gì làm tổn thương cô ấy đều phải trả giá đắt, cho dù cô có là cháu ngoại của A Di cũng không ngoại lệ!” Nhớ lại những sóng gió thống khổ đã qua, Trạc Thác hận không thể đem cô ta băm làm trăm mảnh.

“Thẩm Tư Vũ, cô thật đáng giận. Trạc Thác, anh còn ghê gớm hơn; không, tôi tuyệt đối sẽ không để cho hai người được hạnh phúc, tôi nhất định sẽ phá hoại các người đến cùng, những thứ mà Viên Thiển tôi không có được thì đừng hòng người khác có thể có.” Dĩ nhiên Viên Thiển đã mất đi lý trí, la hét om sòm.

“Phải xem cô có cơ hội không đã.” Khuôn mặt tuấn tú của Trạc Thác bị tà ác che kín “Quên nói với cô rằng, cảnh sát đã chuẩn bị chính thức khởi tố cô tội mưu sát, cô biết nghiêm trọng thế nào không? Dù không bị bắn chết thì cũng là tù chung thân. Vài viên đạn là quá dễ dàng cho cô rồi, tôi muốn cô phải ngồi tù cả đời, muốn cô cả đời này chỉ có thể ở trong ngục giam mà mặc bộ quần áo tù đặc biệt. Đúng rồi, ở trong đó cô có thể bắt đầu diễn xướng, họ nhất định sẽ cổ vũ nhiệt tình; nhưng nếu như cô không bỏ đáng về kiểu ngạo bệ vệ đố thì nhất định cô sẽ bị tra tấn thôi!” Nói xong những lời cuối cùng, anh cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không...Tôi không muốn ngồi tù, tôi muốn diễn xướng trên võ đài, tôi không thể để những phạm nhân dễ dãi đó bắt nạt được. Đừng, đừng.....” Cô trợn trừng mắt, ôm đầu la hét rồi lao thẳng ra bên ngoài.

“Vũ nhi bảo bối của anh!” Trong phòng cuối cùng cũng có thể an tĩnh trở lại, Trạc Thác ôm chặt người trong ngực, cảm giác mất mát được lại khiến anh vô cùng kích động và hưng phấn, thật lâu sau không ngờ rằng có hạnh phúc muộn màng này.

“Thác!” Tư Vũ cũng vòng qua eo anh, tham lam hấp thụ mùi thơm đặc biệt trên người anh. Lồng ngực này làm cô cảm thấy ấm áp, an toàn nhất từ trước đến nay.

Trạc Thác đột nhiên ôm chặt lấy cô mà xoay vòng vòng rồi chạy ra cửa sổ hét lớn “Vũ nhi của tôi, là của tôi, mãi mãi là người của tôi!”

Rồi thân thể anh như muốn bay thẳng ra ngoài không trung khiến Tư Vũ sợ hãi hét lên “Thác, đừng...Thả em xuống.” Trạc Thác ôm chặt cô vào ngực mà hôn nồng nhiệt như mưa rơi trên mặt cô.

Tư Vũ bị anh hôn đến không thể thở nổi nói “Thác, đừng, đừng, bây giờ là ban ngày.....”

“Ban ngày, ban ngày thì sao?”

“Đừng, nhờ có người đến.....”

“Bảo bối, yên tâm, không có sự cho phép của anh, không ai có thể tùy tiện vào vào lúc này.”

Toàn thân Tư Vũ lập tức trở nên ngứa ngáy, cô miễn cưỡng kêu thành tiếng.

Trạc Thác hài lòng nhìn cô, bàn tay cứ tiếp tục tìm kiếm xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66

“Tổng giám đốc.....” Trương Thiên Minh đẩy cửa tiến vào, khi anh tận mắt chứng kiến trên chiếc ghế dựa lớn có hai thân hình như lửa nóng thì không khỏi ngại ngùng.

Trạc Thác rất nhanh kéo quần áo Tư Vũ xuống, đảm bảo không lộ ra gì rồi mới đảo mắt về phía Trương Thiên Minh phần nộ hỏi “Có chuyện gì sao?”

“Tôi.....”

“Thác, anh đừng dữ tợn như vậy.” Tư Vũ biểu hiện có chút không được tự nhiên hỏi “Trương trợ lý, có chuyện gì không?”

“Anh Tư Đồ Thụy, anh Lương Mục Thuần, anh Lý Trọng Lâm, cô Trần Tĩnh Di đang ở ngoài tìm cô ấy và tổng giám đốc, còn có cả ông bà Thẩm cũng mang bọn trẻ đến nữa.”

“A! Tôi quên mất, họ chắc chắn đã cho rằng tôi xảy ra chuyện gì.” Tư Vũ kêu to “Trương tiên sinh, phiền anh ra ngoài nói họ chờ tôi một chút, tôi và tổng giám đốc sẽ ra sau.”

Trương Thiên Minh cung kính gật đầu rồi lui ra bên ngoài.

“Thác, nhanh lên.” Tư Vũ nắm lấy tay Trạc Thác lôi kéo.

Nhưng anh như hóa thạch dính sát vào ghế dựa lớn. Anh bất mãn phàn nàn “Vũ nhi, chúng ta cứ tiếp tục đi, đừng để ý đến họ.”

“Anh...” Tư Vũ cười khỏ, người đàn ông này không giống như đã ba mươi tuổi, giống hệt như một đứa trẻ, xem ra cô chỉ có thể dùng đến chiêu dụ dỗ “Ngao nào, đêm nay em sẽ đền bù tổn thất được không? Đến lúc đó tất cả sẽ nghe theo lời anh!” Cô thêm vào một câu.

Trạc Thác như vẫn còn hờn dỗi “Còn nữa, việc kia, tất cả mọi người đều đã biết nhưng chỉ có mình anh là không, anh cũng muốn trừng phạt em.”

“Vâng vâng, tất cả đều theo ý anh.” Tư Vũ đồng ý, người đàn ông này cái gọi là trừng phạt không phải là.....

Cuối cùng Trạc Thác cũng lộ ra nụ cười hài lòng, anh đoạt lấy một nụ hôn sâu rồi mới nắm tay cô kéo ra ngoài.

Màn đêm tĩnh lặng, Tư Vũ đang đứng trước cửa sổ đối, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng mà trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cuối cùng nhớ tới mái ấm hạnh phúc, khỏe mỗi lại bất chợt nở ra nụ cười.

“Lại một người cười ngây ngô!” Trạc Thác ôm cô từ phía sau.

Tư Vũ không khỏi hoảng sợ “Làm sao anh...Không hề có một tiếng động nào?”

“Tâm hồn em đang treo trên cành, tiếng bước chân của anh đương nhiên là em không thể nghe được rồi! Nói mau, đang cười cái gì?”

“Thác, về nhà thật tốt, đã bao lần trong mơ em chỉ nghĩ về nhà, cuối cùng giấc mơ của em cũng đã trở thành hiện thực rồi.”

Yết hầu Trạc Thác như nghẹn lại, anh đem cô ôm chặt vào lòng “Đồ ngốc!”

Tư Vũ dựa vào lồng ngực to lớn của anh nheo mắt lại, tham lam hưởng thụ lấy mùi hương quyến rũ ở đó.

Trạc Thác đột nhiên nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên hai khóe môi đỏ mọng. Đầu tiên Tư Vũ cũng sững sờ, nhưng sau đó cũng nóng bỏng đáp lại.....

Quần áo từng cái một bị ném ra. Hai người dây dưa một lúc, trong phòng dần ngưng tụ không khí mờ mịt, nổi lên một luồng sóng nóng bỏng.....

Hoan ái tới cao trào, Trạc Thác vẫn ôm chặt lấy Tư Vũ cảm nhận dư vị “Vũ nhi, cuối cùng em lại trở về trong vòng tay anh rồi, cuối cùng anh lại có em rồi! Em biết không, khoảng thời gian không có em anh sống một ngày như một năm, khổ sở muốn chết.”

“Hừ, anh mà khổ sở sao? Không phải anh khoái hoạt với Viên Thiên sao!” Đột nhiên nhớ tới những tin tức được đưa trên TV, Tư Vũ đột nhiên rời khỏi lòng anh, tức giận trừng mắt.

Trạc Thác trở nên kinh hoàng, vội vàng ôm chặt cô vào lòng một lần nữa “Không có, đó là do anh uống say. Hơn nữa, anh thề rằng anh còn sạch sẽ, anh không có làm việc kia với cô ta.”

“Anh nói dối, Viên Thiên nói với tôi rằng anh dùng mảnh cổ nào, khiến cô ta thoải mái cổ nào.” Nhớ lại những lời nói khoe khoang của Viên Thiên ngày đó, Tư Vũ nổi giận hét lớn “Trạc Thác, tôi hận anh!”

Trạc Thác ôm chặt bảo bối trong tay, “Không có! Viên Thiên cũng đã thừa nhận rằng đó là do cô ta gạt người; huống hồ anh cũng đã đến bệnh viện kiểm tra rồi, đúng là ngày hôm đó không có xảy ra quan hệ gì cả. Vũ nhi, em tin anh đi, anh vẫn còn rất trong sạch, chưa từng để người phụ nữ khác nhiễm bẩn.”

“Tuy là như thế nhưng có phải anh đã hôn môi cô ta rồi không, hay để cô ta hôn lên môi anh, sờ xuống phía dưới.” Nghĩ tới người của mình bị người khác sờ qua, Tư Vũ không vui về gì, cô phẫn nộ xoay người đưa lưng về phía anh nằm lên giường.

“Anh.....” Trạc Thác á khẩu không trả lời được nhưng anh vẫn cố giải thích “Vũ nhi, lúc ấy là anh uống say, vì quá nhớ em mà do cô ta nói dối nên anh mới tưởng cô ấy là em. Nhưng không thấy mùi hương quen thuộc của em nên anh không hề làm gì với cô ta cả. Anh không hề nghĩ đến việc cô ta không hề biết xấu hổ, thừa dịp ngủ với anh trước.” Anh dùng giọng điệu nhẹ nhàng của mình lại “Nhưng Vuc nhi à, bất luận cô ta có làm gì anh, chỗ đó của anh vẫn không giờ lên, điều đó chứng minh được rằng chỉ có mình em mới có thể tác dụng nó, trong tiềm thức của anh chỉ muốn cùng em hoan ái thôi.”

Tư Vũ giữ im lặng.

Trong lòng Trạc Thác càng lúc càng sợ hãi, anh tiếp tục cầu khẩn “Vũ nhi, đừng như vậy, đừng lo anh như thế, cuộc sống không có em khiến anh sống không bằng chết. Trong lòng anh chỉ có mình em. Anh lớn lên đã có sức quyền rũ rồi nên không thể trách anh được.”

Tư Vũ nghe đến đó không khỏi khẽ cười. Người đàn ông này đúng là quá tự hào rồi.

Cảm giác được người trong lòng đang run rẩy một chút, anh cho rằng cô đang khóc, trong lòng càng trở nên sốt ruột hơn “Vũ nhi, đừng khóc, cầu xin em đừng khóc, hay như vậy đi, anh đi mua thuốc tẩy 99% trừ độc để tẩy trừ nó.”

“Phụt.....” Tư Vũ không nhịn được phì cười.

Đầu tiên Trạc Thác sững sờ, sau đó mới tỉnh ngộ. Hóa ra cô ấy không phải đang khóc mà là đang cười. Cô gái đáng ghét này, hại anh lo lắng gần chết. Đôi mắt anh hiện lên một tia tà mị, không nói lời gì đẩy hai chân cô ra.

“A...” Đột nhiên có thứ nhồi vào làm Tư Vũ không khỏi lớn tiếng rên rỉ ra, cảm giác vô cùng khoái hoạt khiến cô khó nói thành lời, cô chỉ có thể bất lực kêu lên.

“Vũ nhi, thích không?” Thanh âm mị hoặc của Trạc Thác vang lên bên tai.

Tư Vũ không kìm được lòng mà gật đầu, phản nản “Thác, nhanh.....”

Ngược lại, Trạc Thác không vội “Em bình phục mà không nói cho anh biết, khiến anh vô cùng đau lòng.”

“Em đang suy nghĩ về chuyện lên trả thù Viên Thiên thế nào.” Tư Vũ quấy người một cái để lộ ra bản thân đang khao khát.

“Em đã khôi phục từ bao giờ?”

“Anh có nhớ chuyện trên sân thượng lần trước không? Lý Trọng Lâm tới tìm em nói với em tất cả đều do Viên Thiên làm, em lại thấy cảnh bọn trẻ khóc lớn, bởi vậy mà tự nhiên bị kích thích rồi dần tốt hơn thôi.”

“Tất cả mọi người đều biết, anh lại chẳng hay biết gì. Mỗi lần gặp em đều cãi lộn, nhìn tên tiểu tử Lý Trọng Lâm kia ôn nhu vô cùng, em còn để cho anh ta ôm.” Trạc Thác cố gắng nhìn xuống hạ thể sưng đau nhức, trời ạ, nếu còn như vậy anh không chừng sẽ vì ghen mà bị nội thương mất thôi. Không thể điều tra ra sự việc rõ ràng, lòng anh vẫn cảm thấy vô cùng đau nhức.

“Lúc ấy em thực sự nghĩ anh cùng Viên Thiên làm chuyện kia rồi, nhất thời thương tâm nên để anh ấy an ủi mình thôi.” Toàn thân Tư Vũ ngứa ngáy không thôi, cô lại bất mãn lần nữa phản nản “Thác.....”

“Vây em đồng ý với anh, từ nay về sau không bao giờ được để tên tiểu tử kia đụng vào mình nữa, nắm tay cũng không được! Còn nữa, không cho phép em gọi hần là sinh viên, hần ta còn trẻ, nói hần có khí chất nghệ thuật.”

“Vâng, em đồng ý. Cho dù anh ta có là tiến sĩ, cho dù anh ta có là vương công quý tộc, thừa kế vương tộc đi chăng nữa!”

“Còn gì nữa không?”

“Em yêu nhất là Thác, em vĩnh viễn chỉ thuộc về mình Thác.” Những lời này cô đã thuộc lòng. Sau khi bình phục, họ lại bắt đầu tưởng niệm lại tình cảm, mỗi một lần Trạc Thác đều có năng lực chuyển đoạn đối thoại sang phương diện kia, sau đó lại ‘thuận tiện’ yêu cô.

Anh dường như không dùng hết sức lực, họ không biết đã làm bao nhiêu lần, Tư Vũ chỉ biết là mỗi lần buồn ngủ thì lại bị hạnh phúc nhồi vào, sau đó lại bắt đầu tỉnh thần cùng anh chạy tại chỗ, điên cuồng.....”

“Ngoan nào, Vũ nhi, ăn sáng đã rồi ngủ tiếp.” Trạc Thác toàn thân chỉ mặc một cái chăn, quỳ gối trước giường dụ dỗ người đang nằm bên trên.

Tư Vũ mở chiếc miệng nhỏ nhắn ra để anh đút từng miếng vào miệng mình, nhưng hai mắt vẫn không thể mở nổi.

Trạc Thác bê cái chén không xuống phòng bếp. Sau đó trở lại phòng ngủ.

Biết rõ hai vợ chồng họ đang bận rộn ‘ôn lại’ chuyện cũ, tối qua bà Thẩm mang bọn trẻ sang ngủ cùng mình, sáng sớm nay cùng ông Thẩm mang bọn trẻ ra ngoài, để lại một tờ giấy “A Thác, chúng ta đưa bọn trẻ đi chơi một ngày, tối mới trở về. Bữa sáng và cơm trưa đều đã được chuẩn bị rồi, các con chỉ cần hâm nóng lại là được rồi.”

Được bố mẹ vợ ‘chăm sóc’ như vậy nên anh tuyệt đối không thể để họ thất vọng.

Trạc Thác mở cửa phòng ngủ lần nữa rồi cởi bỏ quần, ném xuống cuối giường, không chờ đợi được nằm xuống bên cạnh Tư Vũ sau đó lại ‘XXOO’

Cả ngày Tư Vũ không hề xuống giường lần nào, một mực mơ màng đến ngày hôm sau mới tỉnh lại. Khi tỉnh lại thì thấy toàn thân mình đau nhức, cuối cùng cô lại nằm trên giường ngủ tiếp ba ngày. Đến ngày thứ năm cô mới rời khỏi phòng ngủ (Về phần trong ba ngày đó, họ làm sao có thể vượt qua được thì mọi người có thể tự nghĩ. Hắc hắc.)

“A Di, thực xin lỗi!” Trạc Thác áy náy nhìn Vệ Gia Bảo.

“Không liên quan đến con, chuyện này tất cả đều là ý trời.” Vệ Gia Bảo thở dài một tiếng.

“Đi à, chúng ta có lẽ thực sự quá mức chút ít...” Tư Vũ không khỏi có chút hối hận lúc đó hung ác tuyệt đối.

“Chỉ có thể nói tất cả đều do nó gieo gió gặt bão mà thôi.” Vệ Gia Bảo bắt đầu nói “Chỉ đáng thương cho em gái ta, hiện giờ họ mới hối hận, nếu như lúc trước không quá dung túng Viên Thiên thì sẽ không có kết quả như vậy. Tất cả... đều là số phận.”

“Chúng ta đến bệnh viện tâm thần thăm cô ấy, có lẽ như cô ấy còn không nhận ra chúng tôi.” Nhớ đến người phụ nữ tóc tai bù xù, trong lòng Trạc Thác không khỏi dâng lên một tia đồng tình, ngày nào Viên Thiên cũng ăn mặc ngăn nắp sạch sẽ vậy mà không ngờ rằng có khi trở thành như thế.

“Không nói cho các con sớm, đến cả cha mẹ nó cũng chẳng nhận ra. Bác sĩ nói nó đang ở thời kỳ nghiêm trọng, từ nay về sau chỉ có thể ở đó sống nốt quãng đời còn lại thôi.”

Tư Vũ lắng lắng nghe, cảm khái vạn đoan, cảm thụ mất đi tâm trí chính mình hiểu rõ người yêu, ông trời cho Viên Thiên sự an bài tốt nhất!

“Đừng rồi, Thái Phụng kia không sao chứ?”

“Không sao, Viên Thiên vừa đi khỏi người của chúng con đã cứu cô ta ra.”

“Ayy, thật sự là nghiệp chướng mà.”

“Đi đừng suy nghĩ nhiều, Thái Phụng thật ra cũng đáng thương, vì con trai mà làm bản thân mình thân bại danh liệt, may mắn là cuối cùng cô ta cũng tỉnh ngộ mà phối hợp với chúng con nên mới có thể thoát chết đó.”

Vệ Gia Bảo thở dài một hơi rồi nhìn về phía Trạc Thác và Tư Vũ “Tháng sau cử hành tuyên truyền mới, Tư Vũ, con chuẩn bị xong chưa?” Tư Vũ nhẹ gật đầu “Chắc là không có vấn đề gì lớn đâu. Có Thác ở đây, con không sợ.”

“Vậy là tốt rồi! Ta thấy không ngờ con hành động cũng không hề thua kém nữ diễn viên kia.”

“Con.... Là do có người giúp đỡ thôi.” Tư Vũ mặt đỏ tới mang tai.

“Ha Ha, Tư Vũ, con có ý nghĩ sẽ tiến vào giới giải trí không?” Vệ Gia Bảo liếc mắt thương thức cô.

Tư Vũ chưa kịp trả lời thì Trạc Thác đã lập tức lên tiếng “Không được, cô ấy chỉ có thể diễn bộ phim này thôi.” Anh không muốn cô dấn thân vào nơi đầy rắc rối này, nếu không đến lúc đó anh không cần làm gì cả, chỉ cần đuổi hết lũ ong bướm bay xung quanh cô thôi.

Vệ Gia Bảo cười lớn, Tư Vũ thì bất mãn trừng mắt với Trạc Thác, Trạc Thác sùng nịnh cười với cô.

Trong khách sạn năm sao. Hôm nay có thể nói là náo nhiệt nhất chưa từng có đến nay. Bởi vì tất cả mọi người đã chờ mong bộ phim mới “Ngôi sao đại tổng giám đốc” này từ rất lâu rồi. Nam nữ diễn viên chính là vợ chồng Trạc Thác lần đầu tiên bộc bạch tâm tư nhân vật trước giới truyền thông.

Trạc đại tổng giám đốc tất cả mọi người đều biết, nhưng nữ diễn viên Thẩm Tư Vũ thì ra là Trạc phu nhân, tất cả mọi người đều hứng thú tung tung, có thể nói, mọi người hôm nay đều vì cô ấy mà đến.

Từng đợt tiếng hoan hô cùng sự ủng hộ của mọi người vang lên, sau đó phóng viên chính thức bắt đầu cuộc họp báo.

“Thẩm tiểu thư... A, hay xưng là Trạc phu nhân đi.” Một vị phóng viên nhanh chóng nắm lấy cơ hội hỏi thẳng vấn đề thứ nhất “Xin hỏi trước kia cô có từng là diễn viên không?”

“Không có!” Tư Vũ dứt khoát trả lời rất tự nhiên không hề tỏ ra lúng túng.

“Trạc phu nhân, những biểu hiện của cô cực kỳ quen thuộc và tự nhiên, thật khó có thể tin rằng đây là bộ phim đầu tiên.” Đến một vị phóng viên khác hỏi.

Tư Vũ nhẹ cười “Thật ra vừa mới bắt đầu tôi cũng không biết gì hết, về sau nhờ nỗ lực của mọi người, đặc biệt là tổ nhân viên công tác kịch trợ giúp nên tôi mới có thể dễ dàng vượt qua khó khăn này.”

“Trạc phu nhân, nghe nói câu chuyện này dựa vào chuyện có thật giữa cô và Trạc tổng giám đốc mà dựng lên. Có thể nói rất chân thực, phải không?”

Tur Vũ dừng lại một chút mới nói: “Cũng không hẳn thế, tôi của hiện nay đâu có hạnh phúc như nhân vật đâu. ...”

“Vũ nhi. ...” Trạc Thác ngồi cạnh cô cuối cùng cũng tỏ ra sự bất mãn của mình.

Tur Vũ nhìn anh thản nhiên cười, ánh mắt tiếp tục trở lại với mọi người “Nhưng có thể nói là giống nhau đến 80%.”

“Oa. ...” Toàn hội trường lập tức truyền đến một hồi thốn thức, khuôn mặt của mọi người đều hiện lên sự hâm mộ và hiếu kỳ.

“Còn 20% còn lại là sự thật ngược. Xen vào đó khiến cho người xem trở nên thương tâm nên chúng tôi quyết định cắt bỏ 20% tả thực này đi, cho nên đối với mọi người đó là câu chuyện tình yêu cực kỳ hoàn mỹ và hạnh phúc.”

“Vậy cô là Thẩm Tur Vũ trong hiện thực hay là trong phim ảnh?”

“Trong hiện thực!” Tur Vũ không cần nghĩ ngợi trả lời “Tuy nhiên, đó là một quá trình gian khổ. Trong cuộc sống của con người tồn tại rất nhiều bất đắc dĩ, chỉ cần có kinh nghiệm thì những điều này sẽ được khắc cốt ghi tâm. Hơn nữa, Trạc Thác của hiện thực so với trong phim ảnh càng thêm thâm tình, càng vì Tur Vũ mà anh ấy đồng ý trả giá tất cả mà không hề hối tiếc.”

Khỏe môi Trạc Thác nhếch lên nụ cười si mê nhìn cô. Bảo bối của anh có lẽ là thích hợp với trường hợp như vậy hơn, cô ấy như là sinh ra để làm diễn viên vậy, đối diện với giới truyền thông mà không hề luống cuống, khi quay phim lại chăm chỉ, khiêm tốn. Quan trọng lại là việc kia, bức tranh đẹp, vóc người đẹp, công phu trên giường lại tuyệt hảo. Trời ạ, rốt cuộc tại sao anh lại có thể tìm được một bảo bối như thế. ....

“Vậy còn tổng giám đốc? Anh cảm tưởng thế nào?” Phóng viên thuận tiện chuyển hướng đến Trạc Thác.

Đáng tiếc Thác lại có vẻ mặt háo sắc ngẩn người nhìn Tur Vũ.

Khuôn mặt Tur Vũ lập tức ửng hồng, cô kéo nhẹ anh một cái “Thác. ....”

Rốt cuộc Thác cũng tỉnh ra, khi anh thấy mọi người đều đang kinh ngạc nhìn mình thì vội chỉnh lại nét mặt, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng.

Lúc này, người phóng viên đó lại lặp lại vấn đề một lần nữa.

Trạc Thác thanh thanh yết hầu, nghiêm trang trả lời “Vấn đề về phim, tôi cũng rất thích Trạc Thác của hiện tại, anh ta chịu khổ không phải người thường có thể tưởng tượng được. Tuy nhiên đó là đoạn thời gian vô cùng thống khổ, quá trình cực kỳ khó chịu nhưng anh ta vẫn cảm thấy cực kỳ vui mừng. Vì Tur Vũ, anh ta cảm thấy rất đáng giá, cuối cùng nói cho mọi người kết cục để công sức của anh ấy không trở nên uổng phí. Hôm nay, anh ta có một gia đình mỹ mãn, một người vợ xinh đẹp hiền lành, những đứa con ngoan ngoãn đáng yêu, đương nhiên có tương lai hạnh phúc và khoái hoạt hơn!”

“A...Oa...” Toàn hội trường lập tức vang lên từng đợt tiếng vỗ tay vang dội. ....

Bộ phim “Ngôi sao đại tổng giám đốc” vừa mới ra mà phóng vé đã cháy, cả nước giờ có phong trào “Thác-Vũ” cao trào, đặc biệt là những người trẻ tuổi cũng như si như say. Trạc Thác cùng Tur Vũ đi qua mấy lần, ngày nào cũng không hề ít người qua đây; Trạc Thác và Tur Vũ cũng biết rằng vé bán vô cùng chạy.

Rất nhiều thương hiệu quảng cáo cùng nhà đầu tư đều tới tìm Tur Vũ nhưng bị Trạc Thác cự tuyệt tất cả!

Một ngày, Trạc Thác cùng Tur Vũ đang mỗi người ôm một đứa con đi trên đường, đột nhiên một đám nam sinh chạy tới, trong tay mỗi người cầm một áp phích Tur Vũ “Chị Tur Vũ, ký tên cho bọn em với.”

Tur Vũ mỉm cười nhìn họ mặt đầy nóng bỏng, tay đang ôm Tiểu Duệ đưa cho Trạc Thác sau đó nhận áp phích kia ký lên chữ ký danh dự của mình

Lúc này lại một đám nữ sinh lao ra “Chị Tur Vũ, ký tên giúp chúng em với.”

Không biết qua bao lâu, Trạc Thác đã bị bài trừ ra ngoài vài thước, anh ôm cả Tiểu Duệ lẫn Tiểu Huyền kéo dài mặt bất mãn nhìn Tur Vũ bị mọi người vây chặt.

Anh chậm rãi tiến lại gần đám đông nói khẽ với một nam sinh trong đó “Tôi là Trạc Thác, có muốn tôi ký tên cho cậu không?”

Trong đầu nam sinh kia không do dự trả lời “Không cần, anh là đàn ông, tôi cũng là đàn ông, sao mà hâm mộ chứ.”

Gương mặt Trạc Thác trở nên xanh lè, anh đi đến gần một nữ sinh chưa từ bỏ hỏi: “Tôi là Thác, có muốn tôi ký tên cho cô không?”

Nữ sinh đẩy anh ra, mặt kiên nhẫn nói “Đừng ồn, tôi đang muốn ký tên, anh không phải chị Tur Vũ, sao mà phải sùng bái chứ.”

Thác gần như té xỉu, gương mặt hiện lên một mảnh ửng hồng, sau đó phẫn nộ cách xa họ sinh ra hờn dỗi.

Sau khi mọi người rời khỏi, Tur Vũ mới thờ dãi một hơi rồi đến trước mặt Trạc Thác “Những đứa trẻ này thực sự là quá nhiệt tình rồi!” Nhận lấy bọn trẻ trong lòng anh, cô tiếp tục nói “Đi thôi!”

Trạc Thác vẫn giữ vẻ mặt khó chịu ngạc nhiên theo sát người bên cạnh, cứ thế bước tiếp về phía trước.

Trong một gian phòng vẽ tranh đầy ánh sáng, bày đầy một vài bức tranh trông rất sống động, có người, có vật, có núi non, hoa cỏ, cũng có nhiều tảo thú côn trùng, đại khái khoảng trăm bức.

Mỗi một bức họa đều có đầy đủ các hình dạng, tất cả họ đều là những người yêu thích tranh và nhà bình luận.

Tư Vũ lẳng lặng đứng một bên nhìn biểu lộ thương thức của họ, trong lòng cô cảm thấy vui mừng vô cùng, ước mơ nhiều năm qua của mình cuối cùng cũng có thể trở thành sự thực rồi.

“Vũ nhi, nhanh ngồi xuống đi.” Trạc Thác ngồi ở chiếc ghế lớn vịn Tư Vũ ngồi ở trên, lo nghĩ nói “Không phải bảo em đừng đứng quá lâu sao? Nhỡ mệt thì làm sao bây giờ?”

“Anh ý, còn lại nhai nhiều hơn cả mẹ em, Đông Nghi đã nói rồi, mấy tháng trước khi sinh tốt nhất nên đi lại nhiều một chút.” Hóa ra Tư Vũ đã mang thai đến tháng thứ bảy.

“Nhưng.....”

“Đừng nhưng nữa!” Mặc dù Tư Vũ có điểm bất mãn nhưng trong lòng vẫn đầy hạnh phúc và ngọt ngào, hóa anh anh đều khẩn trương đối với mình như vậy.

“Tư Vũ, chúc mừng, chúc mừng!” Một tiếng nói trầm ấm của nam nhân bỗng dưng vang lên.

“Mục Thuần, không phải anh nói không tới sao?” Nhìn thấy người bạn đã lâu không gặp, Tư Vũ kích động đứng lên khỏi ghế lớn.

“Em đã mơ ước có một buổi triển lãm tranh như thế này, làm sao anh có thể bỏ qua được, cho nên anh đã trở về rất vội.”

“Chị Thắm.....” Lúc này, một người phụ nữ đang có thai đến trước mặt họ.

“Tiểu Di?” Tư Vũ kinh ngạc nhìn cô, nhìn đến chiếc bụng của cô thì thấy có chút nhô lên càng kinh ngạc không khép miệng được “Em.....”

“Bảo em đừng đi nhanh như vậy mà, có phụ nữ nào có thai lại giống em không.” Đột nhiên một người đàn ông chạy đến cạnh Tĩnh Di, trong miệng luôn cầu nhàu nhưng trên mặt lại luôn sùng nịnh.

Trời ạ, Tư Đồ Thụy! Tư Vũ không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mặt, có ai nói cho tôi biết, cái này.....Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không.

“Tiểu Ngan đâu?” Không nhìn thấy con trai, khuôn mặt trắng nõn của Tĩnh Di nhanh chóng trở nên sợ hãi, cô tức giận hét lớn với Tư Đồ Thụy “Không phải anh dắt tay con sao? Tại sao lại không thấy rồi?”

“Mẹ.....” Tiểu Ngan chạy đến bên cạnh Tiểu Di khóc lớn “Con ghét ba ba, trong mắt ba chỉ có mẹ thôi, từ nay về sau con không chơi với ba nữa!”

Tư Đồ Thụy ôm lấy đứa bé thấp giọng dụ dỗ “Tiểu Ngan ngoan, là ba có lỗi, ba nên bị đánh, ba đảm bảo với con từ nay sẽ không thả tay con ra nữa. Tha thứ cho ba một lần có được không?”

Nhìn cảnh tượng một lớn một nhỏ trước mặt, cuối cùng Tư Vũ cũng hiểu hiểu được, khó trách mình vẫn cảm thấy Tiểu Di và Tư Đồ Thụy có điểm khác thường, khó trách cảm giác Tiểu Ngan rất giống một người, hóa ra họ là cha con!

“Này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với hai người vậy, tại sao lại có Tiểu Ngan, nói ra mau.” Cô trở nên hiếu kỳ, truy vấn họ.

Khuôn mặt Tĩnh Di ửng đỏ, thẹn thùng cúi đầu xuống kéo kéo góc áo Tư Đồ Thụy “Anh là đàn ông, anh nói đi!”

Tư Đồ Thụy không biết phải làm sao, ấp a ấp úng đã lâu vẫn không thể mở miệng.

Tư Vũ tò mò đến nỗi phải nhờ Trạc Thác ngăn cản cô mới bỏ qua, sau đó nhìn về phía Tĩnh Di nói “Được rồi, chuyện hôm nay bỏ qua cho hai người, nhưng việc này tôi nhất định phải được biết rõ, nếu không thì không còn là bạn bè gì nữa!”

“Hả.....” Tư Đồ Thụy cùng Tĩnh Di nhát tè kinh hô....

Một tòa nhà cao tầng trong khu biệt thự to lớn, xung quanh là một mảng yên lặng, nhưng đèn của lầu hai vẫn sáng. Tư Vũ nhìn bọn trẻ trong lòng ngực, khuôn mặt tràn ngập yêu thương đầy thỏa mãn.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Trạc Thác đi đến “Vũ nhi, vẫn chưa cai sữa cho chúng sao?”

Tư Vũ nhìn anh “Hừ” một cái “Thác, cánh tay em mỏi quá, mau đến mát xa cho em một chút!”

Trạc Thác nhẹ nhàng đến phía sau cô, đôi bàn tay rắn chắc nhẹ nhàng xoa nắn bả vai mảnh khảnh của cô, mắt nhìn vào một chỗ không di chuyển, trong ánh mắt đầy sự dỗi khắt.

Anh cho rằng cần phải mua một tòa nhà lớn mang hai đứa con trai ‘chuyển’ đến một gian phòng khác để họ còn có thể tính phúc thế giới riêng của hai người, ai ngờ, thời gian khoái hoạt vừa mới bắt đầu chưa được bao lâu, Vũ nhi đã lại mang thai. Khi mang thai, anh còn có thể ôm ôm nhưng giờ lão bà này đã bị bọn trẻ chiếm giữ mất rồi.

Thật vất vả để bắt bọn trẻ ngủ, anh mong chờ để trở lại phòng nhưng không ngờ vẫn phải làm osin. Nghĩ đi nghĩ lại anh cực ghét Đông Nghi.

Tất cả là do anh ta, nói cái gì mà sữa mẹ là thức ăn tốt nhất cho bọn trẻ làm Vũ nhi thuộc về mình nay lại bị hết con trai lẫn con gái chà đạp, mãi thật lâu sau vẫn chưa đến lượt mình. Ayyy, thời gian khổ sở này đến bao giờ mới kết thúc đây.

May là anh đã nghe lời khuyên của Nghi, Vũ nhi vừa sinh xong không được bao lâu anh liền buộc garo. Nguyên nhân là anh không muốn Vũ nhi phải khổ cực như vậy, nhưng còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn đó là anh không muốn cho bọn trẻ phân cách Vũ nhi yêu mình nữa.

Nhưng, nguyên nhân này làm anh không dám cho Vũ nhi biết, nếu không từ nay về sau anh đừng mơ tưởng có những ngày tháng tốt lành. Ha ha, Trạc tổng giám đốc của chúng ta bây giờ là tiêu chuẩn “Khí quản viêm” (thề quản nghiêm) rồi!

“Thác, chỗ này ngứa quá, anh gãi giúp em với.” Âm thanh mềm mại của Tư Vũ đem anh từ trong tâm tư trở về.

Trạc Thác theo chỉ thị ngón tay chuyển qua trước ngực cô, giúp cô nhẹ nhàng vuốt ve, không lâu sau bàn tay đã thuận thể chuyển đến nơi đầy đặn.

Tư Vũ nhẹ kêu lên, sau đó nhận ra được cảm giác thoải mái nên mặc anh tiếp tục.....

Nhìn con gái đang dần chìm vào trong giấc ngủ, còn người kia đang vui đầu hấp sữa, khóe miệng Tư Vũ nhếch lên một nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt lệ đầy hạnh phúc và hân hoan!

- Hết -

Bạn đang đọc truyện *Mình Tình Kiềm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.